

Giới thiệu Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh

Anh chàng không còn kìm nén nỗi cảm xúc, bởi vì đây Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh. Sau biến cố trong một lần giúp đỡ người khác mà anh và cô trở nên vợ nên chồng rất tình cờ.

Mặc dù điều này không muốn nhưng họ bị chôn nghề sĩ cho rằng anh là kim chủ của cô. Đây chỉ là một chiêu trò PR mà giới nghề sĩ hay làm mà thôi.

Liệu anh có đủ kiên nhẫn chấp nhận cô là vợ anh để sống chung cùng cô? Hoặc chọn con đường công danh phía trước? Mời các bạn theo dõi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Bốn năm sau, lần đầu gặp lại

Mở đầu

"Nhan Nhan, tớ còn có việc, tớ về trước đây."

"Ừ, được, hẹn gặp lại." Tô Nhan đọc dẹp sách vở của mình, chuẩn bị tan học đi làm, lúc cô đi đến cửa trường học thì bị người khác chặn lại.

"Xin hỏi cô là Tô Nhan tiểu thư đúng không?"

Tô Nhan nhìn người đàn ông trước mặt, không phải người cô quen, quần áo chỉnh tề, nhìn có vẻ không giống người xấu, huống chi nơi này là cổng trường, xung quanh còn có bảo vệ canh gác và học sinh lui tới, cô thầm cân nhắc một phen rồi gật đầu nói.

"Tôi là Tô Nhan, xin hỏi anh là ai?"

"Chào Tô tiểu thư, đây là danh thiếp của tôi." Người đàn ông vô cùng lễ phép đưa cho cô một tấm danh thiếp, nói.

Tô Nhan nhận lấy danh thiếp, nhìn chữ viết bên trên, là...

Trợ lý tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng, Hàn Lỗi.

Tập đoàn Chính Hằng, tập đoàn Chính Hằng?

Trợ lý tổng giám đốc? Trợ lý tổng giám đốc?

Tô Nhan tròn to hai mắt, nhìn tấm danh thiếp trong tay, kinh ngạc nhìn anh ta.

"Anh là trợ lý tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng?"

"Phải."

Trong đầu Tô Nhan lúc này có chút hỗn loạn, khoan đã, trợ lý tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng tìm cô có chuyện gì?

Tô Nhan sắp xếp lại suy nghĩ, trả danh thiếp lại cho anh ta, mở miệng nói: "Trợ lý Hàn, anh tìm tôi có chuyện gì?"

Cô cũng không nhớ là cô có gửi hồ sơ xin việc cho Chính Hằng nha, hơn nữa, cho dù có quên, chẳng lẽ còn phải nhờ đến trợ lý Tổng giám đốc đích thân đến tìm hay sao?

Khả năng không lớn chút nào!

Hàn Lỗi nhìn Tô Nhan, cười nhạt nói: "Tô tiểu thư, tổng giám đốc của chúng tôi muốn gặp cô?"

"Gi? Anh mới mê?" Lần này Tô Nhan bị kinh sợ thật, cả người không ngừng lui dần về phía sau, mở to hai mắt nhìn Hàn Lỗi.

Hàn Lỗi gật đầu một cái, nhẹ giọng mở miệng nói: "Vâng, tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng của chúng tôi, Trình Tự Cẩm, muốn gặp Tô tiểu thư."

Tô Nhan mở to hai mắt, nhìn chung quanh một chút, có phải có ai đó đang quay lên hay không, nếu không thì một dân chúng nhỏ bé như cô sao lại chọn đến tổng giám đốc Hằng Chính được chứ?

"Chuyện này, trợ, trợ lý Hàn, các anh, tổng giám đốc của các anh ở đâu?"

Hàn Lỗi nơi né người, chỉ về phía chiếc xe xa hoa đậu ven đường.

Tô Hoang bị dọa sợ!

Cô há to miệng, cả người ngậy ngốc nhìn về phía chiếc kính xe đen như mực.

Không phải chứ? Đang đùa với cô sao?

Tích tắc...

Hiện tại, giờ phút này, sau khi cả cơ thể đã ngồi ngay ngắn trong xe, cô mới xác nhận được, đây là thật.

Cô đang ngồi chung với tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng, Trình Tự Cẩm.

Ôi trời đất ơi!

Cúi đầu nhìn thông tin vừa tìm được trên điện thoại di động, liếc mắt nhìn vào tấm hình, tròng mắt, đứng thật rồi!

Cô nuốt một ngụm nước bọt, len lén cất điện thoại vào giỏ, lúc này mới thắm liếc mắt nhìn người đàn ông đang đọc tài liệu bên cạnh, không nén nổi mà hít một ngụm khí.

Từng đường nét trên mặt đều sắc sảo như được điêu khắc ra từ tượng, người đàn ông này thật sự là người địa cầu sao?

Sao lại có thể đẹp đến vậy!

Khí chất trên người lại càng không phải bàn cãi, người bình thường tuyệt đối không thể có được sự cao quý, thần thánh khiến người khác không dám xúc phạm được thể này.

"Chuyện đó..."

"Tô Nhan, 20 tuổi, học đại học R, chuyên ngành thiết kế thời trang, ba mẹ mất do tai nạn giao thông lúc 5 tuổi, được cô nuôi lớn."

Tô Nhan tròn to hai mắt, không khỏi nhích người về phía sau, dán sát vào cửa xe, cảnh giác nhìn anh ta.

"Anh, anh là ai? Sao lại biết chuyện của tôi?"

Rất cuộc, người đàn ông cũng ngẩng mặt lên khỏi tập tài liệu, quay đầu nhìn cô. Mà trong nháy mắt này, Tô Nhan cảm thấy mình sắp hít thở không thông, khuôn mặt này là thế nào chứ?

Đây tuyệt đối là một khuôn mặt đủ để câu hồn tất cả phụ nữ trên đời này.

Đôi mày kiếm ôm trọn chiều rộng trán, cái mũi cao thẳng anh tuấn, đôi môi mỏng vô cùng hoàn mỹ, tất cả mọi thứ đều khiến cho người ta không cách nào dời mắt đi được.

Một đôi mắt sắc bén có thể nhìn thấu mọi chuyện, sóng mắt tĩnh lặng, khiến cho người nhìn anh ta có cảm giác bị áp lực đến mức không hít thở nổi.

Giống như bộ dạng của cô lúc này!

Lại thấy, đôi môi mỏng của anh ta khẽ mở ra, giọng nói trầm thấp, mang theo vẻ gọi cảm đặc biệt.

"Trình Tự Cẩm, ông xã của em."

"Nhan Nhan, cậu chưa tan ca sao?"

Tô Nhan quay đầu liếc mắt nhìn đồng nghiệp một cái, cười nói: "Giờ tớ còn việc phải làm."

"Hả, cậu đi theo Bạch Khuynh một môi thật đấy, phải làm thêm như com bữa, vậy thôi, tui tớ về trước nhé."

"Ừ, được, tạm biệt, đi đường cẩn thận." Tô Nhan nhìn mấy người đi xa, lúc này mới lấy di động ra, liếc mắt nhìn tin nhắn Bạch Khuynh gửi cho cô.

"Nhanh chóng đến quán bar Hằng Thiên."

Cất di động đi, Tô Nhan liền gọi một chiếc taxi, ngồi trên taxi nhìn cảnh đêm rực rỡ của thành phố, cô sống ở thành phố này đã bảy năm rồi.

Cuộc sống của cô vẫn bình thường như thế, mỗi ngày đều phải bôn ba kiếm sống, nhưng mà, trong cuộc đời bình thường này của cô dường như có một

khúc nhạc đệm không thực tế.

Chính là người đàn ông Trình Tự Cẩm chỉ có duyên gặp một lần đó, cũng chính là người chồng trên danh nghĩa luật pháp của cô.

Cô không hiểu tại sao anh ta lại muốn cưới mình, sau hôn đó, ngoại trừ tờ giấy hôn thú ra thì không còn gì cả, điều này khiến cô hoài nghi có phải mình đang nằm mộng hay không.

Cũng không phải, bởi vì khi cô cầm tờ giấy hôn thú đi đến cục dân chính xác nhận, nó là thật, cô quả thật đã kết hôn, mà chồng của cô lại là một người không tâm thương chút nào.

Tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng, Trình Tự Cẩm.

Người đàn ông nắm giữ vô số tiền tài và quyền lực.

Người đàn ông cô chỉ gặp mặt một lần.

Mấy năm nay, tuy rằng sống chung trong một thành phố, nhưng cô lại chưa từng gặp lại người đàn ông này.

"Tiểu thư, đến quán bar rồi."

Tô Nhan lấy lại tinh thần, nhìn tài xế, lại quay đầu liếc mắt nhìn quán bar Hằng Thiên, lấy tiền ra trả rồi xuống xe.

"Cám ơn bác tài."

Nhìn quán bar trước mắt, Tô Nhan lấy di động ra gọi cho Bạch Khuynh.

"Bạch tiểu thư, tôi đã đến rồi, xin hỏi cô có yêu cầu gì."

"Được, tôi sẽ đến liền." Cúp điện thoại xong, Tô Nhan liền nhanh chóng đi vào trong quán, gõ cửa phòng.

Bạch Khuynh mặc áo choàng tắm, mở cửa phòng, không nhìn được mà trừng mắt nhìn Tô Nhan đứng ngoài cửa, đảo cặp mắt trắng dã, nói.

"Sao cô lại chậm chạp thế hả? Định bắt tôi chờ đến tận nửa đêm hay sao? Vào đây nhanh lên."

"Xin lỗi Bạch tiểu thư, tôi đã chạy tới với tốc độ nhanh nhất rồi, giờ này đường nào cũng kẹt xe cả, tôi xin lỗi." Tô Nhan cúi đầu xin lỗi.

Vừa nói xin lỗi vừa bước vào, liếc một cái đã nhìn thấy quần áo đàn ông tán loạn trên sofa, nhưng cô chỉ nhìn một cái rồi vội thu mắt, lúc đầu do trời xui đất khiến nên cô phải làm trợ lý cho người này, ở cạnh cô ta một năm, cô cũng dần biết được cách sinh tồn ở nơi này.

Nên nghe thì nghe, không nên nghe thì không cần nghe, nên nhìn thì nhìn, không nên nhìn thì đừng nhìn.

Bạch Khuynh lắc lắc thân thể đi tới, cầm ví tiền lên, nhìn bộ dạng cúi đầu của Tô Nhan, vuốt đôi mi thanh tú nói.

"Tô Nhan, cô theo tôi được bao lâu rồi?"

"Một năm."

"Thì ra đã một năm rồi, cô là một người thông minh, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, đúng không?"

"Vâng, tôi biết." Tô Nhan cúi đầu càng thấp.

Bạch Khuynh rất hài lòng, nhìn về phía phòng tắm, dịu dàng nói: "Cẩm, anh thường mua bao cao su hiệu nào?"

Nghe được lời của Bạch Khuynh, Tô Nhan chỉ hơi nghiêng người, rũ hàng mi xuống, không dám nhìn lung tung.

Đột nhiên, cửa phòng tắm mở ra, giọng nói trầm thấp truyền vào lỗ tai cô.

"Em thích dùng loại nào thì dùng."

"Ghét." Khuôn mặt Bạch Khuynh đỏ lên, gất giọng.

Còn Tô Nhan thì lại cảm thấy giọng nói này rất quen, cuối cùng không nhìn được, lén ngẩng đầu nhìn sang, chỉ nhìn một cái thôi mà thiết chút nữa dọa cô bay mất hồn phách, mặc dù chỉ là một bên gò má, nhưng cô không nhìn lầm, cũng sẽ không quên.

Người đó tên Trình Tự Cẩm, là người chồng trên danh nghĩa của cô.

Đầu óc Tô Nhan hỗn loạn, cô đã từng nghĩ sau này sẽ có cơ hội gặp lại, nhưng lại không nghĩ được sẽ gặp trong tình huống này, cô cảm thấy chuyện này thật cầu kỳ.

Cô chưa từng gặp phải tình cảnh nào cầu huyết đến mức này.

Bây giờ nên làm gì đây? Chuyện cô cần làm lúc này là làm cách nào để không bị phát hiện, cuộc sống hiện tại mới đúng là quỹ đạo của cô. Đang khi cô thất thần, bỗng rồi...

"Tô Nhan, cô đi mua TT đi."

"..." Tô Nhan, xong rồi, xong đời rồi, không đợi cô kịp nhấc chân bỏ chạy, sau lưng đã truyền đến giọng nói trầm thấp của người đàn ông.

"Tô Nhan? À..."

Tô Nhan nghe được tên mình thốt ra từ miệng anh ta, cả người cứng lại, gần như bị khống chế phải quay đầu nhìn sang.

Tầm mắt lại người chạm vào nhau.

Một thâm trầm kín đáo, một tâm loạn như ma.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Em biết tôi xài cỡ nào sao?

Tô Nhan cảm giác cả người như hôn mê, nhìn người đàn ông mặc áo choàng tắm phía đối diện, không biết phải làm gì?

Tình huống gì đây? Còn chuyện gì cầu huyết hơn cái này sao?

Người này là người chồng trên danh nghĩa của cô, lại ở chung với người phụ nữ khác trong quán bar, sau đó lại bị người vợ trên danh nghĩa là người xa lạ là cô bắt gặp.

Là sao chứ?

Đại não Tô Nhan giờ phút này bỗng đông cứng lại, không biết làm gì.

Cuộc đời cô vốn đã tràn ngập cầu huyết, từ nhỏ ba mẹ bị tai nạn xe qua đời, được cô nuôi lớn, phải vừa học vừa làm, cô cảm thấy những chuyện xảy đó ra trên người mình đã đủ cầu huyết, đủ bị ai rồi.

Hôm nay lại gặp phải chuyện này, thật là không thể cầu huyết hơn.

"Cầm, đây là trợ lý của em, anh biết cô ấy?" Bạch Khuynh là người trong làng giải trí, chỉ cần liếc mắt một cái đã phát hiện giữa hai người này có gì đó rất không bình thường.

Cô vội đi tới, khoắc lấy tay anh, hai tròng mắt sắc bén nhắm thẳng vào người Tô Nhan.

Vừa nhìn, cô bỗng để ý thấy người trợ lý vô cùng đại chúng này của mình có một khuôn mặt "trời đổ ký kè hồng nhan", sao trước kia mình lại không nhìn ra nhỉ?

Mà Tô Nhan nghe hỏi thế, dòng suy nghĩ vốn đã trôi rất xa bỗng chốc bay ngược trở lại, nhìn vào gương mặt dò xét của Bạch Khuynh, lần này cô nhìn cũng không dám nhìn người đàn ông bên cạnh cô ta, vội vàng lắc đầu nói.

"Không biết."

"Thật sự không biết?" Bạch Khuynh có vẻ không tin, chăm chú nhìn Tô Nhan, trong mắt hiện lên vẻ cảnh cáo.

Tô Nhan dĩ nhiên nhìn ra được, dưới ánh nhìn soi mói của hai người, nhắm mắt gật đầu nói: "Thật, không biết."

"Vậy sao?" Đột nhiên, Trình Tự Cầm trầm thấp mở miệng, ngữ điệu như đang nghiền ngẫm, đôi mắt đen đầy thâm thúy nhìn xoáy vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan.

Lần gặp tới nay quả thật nằm ngoài dự liệu của anh, lúc đầu chỉ là ý định lúc nông nổi, trải qua một quãng thời gian, ý nghĩ đó cũng không còn mãnh liệt như vậy nữa.

Cho nên, anh cũng dần quên đi người con gái tên Tô Nhan này, cũng quên chuyện bọn họ đã nhận giấy hôn thú.

Ba năm không gặp, dường như đã có rất nhiều thay đổi.

Ngay cả cô, cũng càng ngày càng trở nên xinh đẹp, khuôn mặt này...

Lần này gặp lại, là ý trời sao?

Để cho anh nhớ lại trong cuộc đời của anh còn có một cô gái tên Tô Nhan?

Vợ của anh?...

Nghe Trình Tự Cẩm hỏi ngược lại, cả người Tô Nhan như căng ra, không biết anh ta định làm gì? Ở đây còn có cô tình nhân bí mật của anh ta, chẳng lẽ định nói cô là vợ anh?

Vợ của anh?...

"Vâng." Cô không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, cắn răng nói.

Trình Tự Cẩm bước chậm chậm về phía cô, Tô Nhan nhìn anh bước từng bước một, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, xoay người bỏ chạy.

Nhưng cô lại thấy đôi mày thanh tú đang cau chặt của Bạch Khuynh, chỉ có thể cắn răng đứng bất động tại chỗ, nếu cô mà bỏ chạy như thế, vậy khác gì nói mình có tật giật mình chứ?

Có tật giật mình? Sao cô lại dùng thành ngữ dành cho kẻ trộm này với mình chứ?

Cô là người quang minh chính đại, không phải sao?

Suy nghĩ một hồi, cô liền ưỡn thẳng sống lưng, nâng mặt lên, mà Trình Tự Cẩm cũng đã đứng trước mặt cô, hai tròng mắt sâu không thấy đáy nhìn cô chăm chăm.

Cô bị anh nhìn đến rợn cả tóc gáy, cố ép mình né tránh cái nhìn đó, đôi mắt sâu thẳm này, suốt bốn năm qua cô chưa từng quên đi, rốt cuộc cũng được gặp lại.

Cô để cho tầm mắt mình rơi trên sống mũi anh tuấn của anh.

Trình Tự Cẩm nhìn bộ dạng cương trực, không thẹn với lòng của cô, cảm thấy thú vị. Gương mặt tuấn tú đột nhiên tiến đến gần cô, giọng nói trầm thấp, mang theo vẻ hững hờ không thể nói rõ.

"Bà xã."

Giọng nói rất nhỏ, nhưng Tô Nhan vẫn nghe thấy, hai chữ này kích thích cô thật mạnh, khiến cô không cách nào tiếp tục giữ bình tĩnh, xem như không có chuyện gì mà đứng đây được nữa.

Cô liên tục lùi về sau mấy bước, lướt qua tầm mắt Trình Tự Cẩm nhìn sắc mặt đã không còn tốt nữa của Bạch Khuynh, nói.

"Bạch tiểu thư, tôi thấy không được khỏe lắm, muốn về trước, còn việc cô nhờ tôi làm tôi sẽ kêu nhân viên trong quán đưa tới. Tạm biệt." Nói xong, cô cũng không nhìn phản ứng của hai người, xoay người đi về phía cửa.

Sau lưng truyền tới giọng cười khe khẽ của Trình Tự Cẩm.

"Em biết tôi xài cỡ nào sao?"

Tô Nhan sững sốt, nắm tay thành quyền, cổ vững tâm, bình tĩnh nói: "Tôi sẽ kêu nhân viên đem hết các cỡ từ nhỏ đến lớn, chúc hai vị trải qua một đêm vui vẻ, tạm biệt."

Nói xong, cô liền mở cửa phòng xông ra ngoài, mà sau lưng, Trình Tự Cẩm nhìn chăm chăm về phía cửa, khóe môi cong lên.

Thật đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.

Bạch Khuynh cau chặt mày, nhìn chăm chăm bóng lưng ra chiều suy nghĩ của Trình Tự Cẩm và cánh cửa phòng đóng chặt, cô chắc chắn, hai người kia tuyệt đối có quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Quan hệ thế nào?

Tô Nhan chạy một mạch ra khỏi quán bar, ôm ngực dựa vào bồn hoa bên cạnh thờ hồn hèn, hai mắt nhắm chặt.

Trời ơi má ơi, cô không phải đang nằm mơ chứ?

Thật sự là anh ta, Trình Tự Cẩm...

Xoay người lại, ngẩng đầu nhìn tầng trên của quán bar, cô ra sức lắc đầu.

"Không sao, đây chẳng qua chỉ là một bản nhạc đệm, nhạc đệm mà thôi..." Nói xong, Tô Nhan liền chặn một chiếc taxi rồi đi.

Cô cho rằng đây chỉ đơn giản là một bản nhạc đệm, lại không nghĩ tới bản nhạc này chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Nhưng đêm đó cô vẫn không ngủ ngon giấc, sáng hôm sau tỉnh dậy quả nhiên là phải vác hai vành mắt đen ngòm đến công ty, vừa bước tới cửa cô đã nghe thấy có người gọi tên mình.

"Nhan Nhan, sáng nay thiên hậu Bạch đến công ty ký hợp đồng, kêu cô đến thì lập tức đến gặp cô ấy."

Tô Nhan ngẩn người, sau đó gật đầu một cái, nói: "Được, tôi biết rồi, cảm ơn."

"Không có gì."

Tô Nhan gật đầu một cái, vội bước tới phòng làm việc, nhưng trong lòng lại có chút khẩn trương, cô biết, chắc chắn Bạch Khuynh sẽ ép hỏi cô chuyện tới qua.

Mà cô, nếu còn muốn giữ được chén com này, thì nhất định phải cho cô ấy một lời giải thích hợp lý.

Mặc dù cô hoàn toàn, vốn không cần phải giải thích chuyện riêng của mình với bất cứ ai cả...

Hít sâu một hơi, cô gõ cửa một cái rồi đẩy cửa bước vào, nhìn Bạch Khuynh đang ngồi trên sofa vừa xem tạp chí, vừa thưởng thức cà phê, cúi đầu khẽ nói.

"Bạch tiểu thư, cô tìm tôi?"

Bạch Khuynh quay đầu nhìn cô gái đang cúi thấp đầu, khoe môi cong lên, đặt tách cà phê xuống, nhẹ nói: "Tô Nhan, cô đến rồi, tới đây ngồi đi."

Tô Nhan mấp máy môi, cuối cùng vẫn ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Bạch Khuynh một cái, sau đó lại cúi đầu, vờ như không thấy ánh mắt quan sát của cô ta.

"Bạch tiểu thư, cô tìm tôi có chuyện gì không? Nếu là chuyện công việc, tạo hình của cô hôm nay tôi đã..."

"Tô Nhan, cô là người thông minh, tôi tìm cô vì chuyện gì, cô biết mà đúng không?" Bạch Khuynh khẽ cười một tiếng, cắt ngang lời cô.

Tô Nhan nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Khuynh, nhẹ giọng mở miệng hỏi: "Bạch tiểu thư muốn nói gì với tôi?"

Thân hình mảnh khảnh của Bạch Khuynh khẽ nhích tới gần sofa, nhìn cô với vẻ chất vấn: "Rốt cuộc cô và Cẩm có quan hệ thế nào?"

Tô Nhan chớp chớp mắt, nhìn Bạch Khuynh, liếm đôi môi đỏ mọng nói: "Bạch tiểu thư, tôi và tổng giám đốc Trình thật sự không có quan hệ, xin cô hãy tin tôi."

Nghe vậy, Bạch Khuynh khẽ cười một tiếng, như là cười nhạo, đôi mi thanh tú của Tô Nhan hơi nhú lại, nhưng vẫn ngồi yên bất động.

"Không có quan hệ? Tô Nhan, cô đang lừa con nít sao? Nếu quả thật không biết, sao cô biết anh ấy họ Trình, sao biết anh ấy là tổng giám đốc?"

Tô Nhan nghe nói, trong lòng trầm xuống. Đúng vậy, nếu quả thật là không biết, vậy bây giờ nên trả lời thế nào đây?

Cô cúi đầu nhìn hai đầu gối mình, tự hỏi...

"Tô Nhan, cô ở cạnh tôi đã một năm, cô là trợ lý ở cạnh tôi lâu nhất, chẳng lẽ cô cũng muốn đi sao? Cô phải biết, tiền lương tôi cho cô là bao nhiêu." Bạch Khuynh bắt đầu dùng ngôn ngữ sắc bén để công kích cô.

Tô Nhan nhìn chằm chằm đầu gối mình, dĩ nhiên là cô biết, nếu không phải vì tiền lương cao, cô sao có thể lựa chọn từ bỏ mộng đẹp của mình mà ở lại làm trợ lý bên cạnh cô ta chứ?

"Bạch tiểu thư, tôi và tổng giám đốc Trình thật sự không có bất cứ quan hệ gì, tôi chỉ mới gặp anh ta một lần mà thôi, sao có thể có quan hệ gì được chứ,

hơn nữa, nếu chúng tôi thực sự có quan hệ gì đó, hôm nay tôi cũng đã không ngồi ở đây, không phải sao?"

"Cô..." Bạch Khuynh nghe thấy, sắc mặt đen xuống, nhìn Tô Nhan vẫn đang cúi đầu, cuối cùng cười lên.

"Được lắm, yên tâm, tôi sẽ không sa thải cô, cô khiến tôi có chút tò mò với cô rồi đó, cô đi ra ngoài đi, buổi chiều tôi còn phải diễn ngoại cảnh nữa."

"Vâng, Bạch tiểu thư, vậy để tôi ra ngoài trước." Tô Nhan đứng lên chào tạm biệt, sau đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bị dạy dỗ

Đi ra khỏi phòng làm việc, Tô Nhan tựa vào vách tường thở phào nhẹ nhõm, mi tâm nhíu lại thật chặt, lời vừa nãy là có ý gì?

Tò mò với cô? Cô có gì đáng để cô ta tò mò chứ?

Chỉ bởi vì cô quen cái người đàn ông không tính là quen kia?

Không đúng, trên người cô có một thứ đủ để tất cả mọi người tò mò, đó chính là thân phận trên luật pháp của cô.

Vợ Trình Tự Cẩm...

Nếu chuyện này bị người khác biết...

Tô Nhan lắc đầu, cô không dám suy nghĩ tiếp nữa, cô cũng tin chắc, cô sẽ không tiếp tục dính dáng gì tới người đàn ông kia nữa, hôm qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn, thế nên khi gặp anh ta cô mới hoàn toàn bị rối loạn như vậy.

"Tô Nhan, cô có đầu óc hay không, có thể làm được việc hay không?"

"Tô Nhan, cô lấy cho tôi ly nước."

"Tô Nhan, sao cô lại chậm chạp thế hả? Có muốn làm việc nữa hay không?"

"Tô Nhan, cô có não hay không thế, tôi cần cà phê đá, cô cảm lý nóng như thế muốn làm tôi phỏng chết hay sao?"

Tô Nhan mệt là cả người, cả ngày bị người ta xem như chân chạy vặt, hơn nữa còn không làm được việc gì khiến Bạch Khuynh hài lòng, cả những người trong tổ quay phim cũng không dám nói chen vào, chỉ đứng nhìn Tô Nhan bị Bạch Khuynh sai bảo.

Nếu như một lần hai lần thì còn không để ý, nhưng lần này không biết đã là lần thứ bao nhiêu rồi, dù có ngu thì cũng biết Bạch Khuynh đang dạy dỗ tiểu trợ lý của cô ta.

Tô Nhan nắm chặt hai quả đấm, cúi đầu nhận lỗi lần nữa: "Thật xin lỗi, là do tôi nhớ nhầm, tôi sẽ đi mua lại."

Bạch Khuynh nhìn khuôn mặt lạnh nhạt không chút nóng giận nào của Tô Nhan, không nhận được ném ly cà phê vào người cô, cũng không quan tâm cô có bị phỏng hay không.

"Được rồi được rồi, cô cách tôi xa một chút, nhìn thấy cô là tôi đã phiền rồi."

Mặc dù ngay lúc cô ta ném cà phê vào người mình, Tô Nhan đã nhanh chóng tránh đi nhưng cánh tay vẫn bị phỏng, nổi lên vài điểm đỏ.

Nhưng cô vẫn gật đầu nhận lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi..." Nói xong, cô lách qua đám người vây xem đi vào phòng vệ sinh, dùng nước rửa cánh tay bị phỏng của mình.

Những thứ này không đáng là gì, cô có thể nhịn được, cái cô không thể nhịn được... là phải đói bụng, phải ngủ ngoài đường...

Cho nên, dù có mệt mỏi, khổ sở đến mức nào cô cũng có thể kiên trì, mấy năm nay cô đều trải qua như thế, cô đã không còn là cô công chúa được ba mẹ bảo vệ nữa rồi.

Cô cần phải tay làm hàm nhai, tự nuôi mình học đại học, đọc sách...

Lúc ở nhà cô mình cô đã làm phiền cô ấy không ít, nên mỗi tháng cô đều gửi chút tiền qua bưu điện, công ơn nuôi dưỡng thì không thể quên.

Cho nên, dù sau này Bạch Khuynh có hành hạ cô thế nào, cô cũng sẽ thờ ơ, chỉ cần cô ấy phát lương đúng hạn, chạy nhiều một chút, bị mắng chửi một chút thì có sao đâu?

Suy nghĩ, hình như đã sắp đến ngày phát lương, Tô Nhan cong môi cười cười, tắt vòi nước, nhìn cánh tay đã bết sung đôi chút, nhẹ giọng nói.

"Không sao, về nhà bôi thuốc một tí là tốt thôi."

Đến khi cô bước ra khỏi phòng vệ sinh, nhìn mấy nhân viên đang làm việc, cô vẫn tươi cười chào hỏi như cũ.

"Đến giờ tan sở rồi, hẹn gặp lại."

"Tạm biệt." Nhìn bóng lưng của Tô Nhan, mấy người nghị luận.

Tô Nhan không chút để ý, sự lộn xộn trong cái ngành này cô cũng đã thấy rồi, cô có thể như vậy đã là rất tốt, Bạch Khuynh nói rất đúng, tiền lương cô ấy phát cho cô quả thực rất cao, tiền lương làm cho cô ấy một năm cũng đủ cho cô chi trả chi phí đi học ba năm ở nước ngoài.

Ra khỏi hiện trường, cô lui về phía sau mấy bước, núp sau một cây cột, nhìn Bạch Khuynh bước lên xe, trong nháy mắt ngay khi Bạch Khuynh mở cửa, cô nhìn thấy rất rõ, người kia là Trình Tự Cẩm.

Mặc dù chỉ là một bên má, nhưng cô sẽ không nhận lầm..

Sao có thể khẳng định như thế? Có lẽ bởi vì cô không thể quên được cảnh tượng của mấy năm trước.

Nhìn chiếc xe từ từ rời đi, Tô Nhan bước ra khỏi cây cột, nhìn chằm chằm về phía chiếc xe rồi xoay người đi về hướng ngược lại, đến một trạm xe buýt cách đó không xa, lên xe buýt về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Một màn của bốn năm trước

Ngày hôm sau, lúc Tô Nhan đi vào hiện trường quay phim, một tháng nay gần như ngày nào cô cũng ở hiện trường bộ phim điện ảnh "Không liên quan đến tình yêu", Bạch Khuynh đảm nhiệm vai nữ chính của bộ phim này.

"Được rồi, Ok, nghỉ ngơi một chút, mười phút sau làm việc tiếp..."

Tô Nhan nhìn Bạch Khuynh ngồi trên ghế được thợ trang điểm sửa sang, không khỏi nghĩ đến.

Có phải người đàn ông nào cũng thích những cô gái như thế hay không? Hấp dẫn, xinh đẹp, được hàng vạn người yêu mến?

"Tô Nhan, cô lại đây."

"Vâng, tôi tới ngay." Thu hồi ý nghĩ của mình, cô vội vàng cầm ly nước đi tới, đưa ly nước cho cô ta.

"Đây là nước ấm, tôi đã pha thêm chanh, tranh nóng."

Bạch Khuynh vốn định gây khó khăn cho cô một phen, nhưng khi nhìn ly nước chanh này, cảm thấy mình cũng hơi khác, thời tiết thì rất nóng, liền nhận lấy uống vào.

Liếc mắt nhìn cô ta, Tô Nhan đang cúi đầu đứng một bên, cô mím đôi môi đỏ mọng nói: "Hôm qua tôi ở chung với Cẩm."

Tô Nhan vẫn chỉ cúi đầu, cô nghĩ, cô biết rồi, tối hôm qua không phải cô thấy cô ta leo lên xe của người đàn ông đó sao.

Bạch Khuynh thấy Tô Nhan không nói lời nào, cũng không có biểu tình gì, lấy gương ra soi, chỉ vào gương mặt nói: "Bên này, thiếu một chút."

"Phụ nữ nhất định phải thật xinh đẹp, mới có thể khiến cho đàn ông thích, bất kể cô có quan hệ thế nào với Cẩm, phải biết hiện giờ tôi mới là người phụ nữ bên cạnh anh ấy."

Bạch Khuynh khinh bỉ liếc mắt nhìn Tô Nhan, áo caro trắng đen, quần jean, giày vải bạt, tóc được buộc đuôi ngựa đơn giản, một chút nữ tính cũng không có.

Cũng vì cách ăn mặc trung tính này nên mới khiến cho Bạch Khuynh trước giờ không hề để mắt đến cô, hơn nữa trong mắt cô ta cũng không có được mấy người, dĩ nhiên là không để một đứa trẻ lý nhí nhỏ như cô trong lòng.

Tô Nhan cúi đầu, không nhìn vào ánh mắt chăm chọc của cô ta, nhẹ giọng nói: "Tôi biết."

"Biết là tốt rồi, nhưng ngàn vạn lần đừng phá hư quy củ."

"Vâng, Bạch tiểu thư." Tô Nhan cúi đầu, nhận lấy ly nước liền xoay người rời đi, đứng ở một góc nhỏ nhìn Bạch Khuynh quay phim, trong lòng cảm thấy, diễn viên là lợi hại nhất.

Một giây trước còn vô cùng sắc bén, một giây sau đã có thể mềm mại đáng yêu, xinh đẹp động lòng người.

Bạch Khuynh đang đóng vai một cô gái toàn tâm toàn ý cho tình yêu nhưng lại bị vứt bỏ vô cùng đáng thương.

Thật ra thì làm trợ lý cũng có chỗ tốt, không cần phải mua vé vào rạp chiếu phim, cả quá trình quay phim cô đều biết hết, điểm này cũng không tệ lắm.

Đang suy nghĩ, không nói có ai đó nói.

"Mọi người dừng lại một chút, tổng giám đốc Trình tới..."

Tổng giám đốc Trình? Tô Nhan nghe nói, nhìn thấy đạo diễn đi về phía một người đàn ông thì sắc mặt hơi đổi, oan gia ngõ hẹp là đây sao?

"Tổng giám đốc Trình? Có phải là tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng hay không? Nghe nói anh ta là nhà đầu tư của bộ phim này, tất cả chi phí đều do anh ta chi trả."

"Đúng vậy, tôi còn nghe nói Bạch Khuynh có quan hệ rất thân với anh ta, cho nên anh ta mới đầu tư cho bộ phim."

"Cách nói của cô thật uyển chuyển, giữa đàn ông và phụ nữ thì có quan hệ gì chứ? Quan hệ thân thiết, còn không phải là quan hệ trên giường sao?"

"Này, nhỏ giọng một chút, đừng để bị người khác nghe được..."

Một bên, Tô Nhan nhìn Bạch Khuynh bày ra bộ dạng hưng phấn như con thỏ nhỏ chạy vội đến bên người người đàn ông kia, thẹn thùng rúc vào lòng Trình Tự Cẩm, mọi người nhìn thấy màn này thì đều hiểu rõ, nhưng lại xem như không thấy gì.

Nhìn đám người sản xuất phim và đạo diễn đang vây lại, Tô Nhan quyết định rút lui trước, trốn ở đâu đó chờ anh ta đi khỏi.

Cho nên cô liền thần không biết quỷ không hay chui vào nhà vệ sinh, một trợ lý nho nhỏ như cô dù không có mặt cũng không có vấn đề gì đúng không.

Huống chi, hiện tại tâm tư của Bạch Khuynh đang hướng hết về phía người đàn ông kia, sẽ không nhớ đến nhân vật như cô đâu.

Suy nghĩ, Tô Nhan thất thần tựa vào vách, trong đầu thoáng hiện ra cảnh tượng của bốn năm trước...

Ngày đó hình như là thế này...

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hai mươi tám phút lẻ ba mươi giây

Bốn năm trước...

"Phu nhân, đây là giấy hôn thú của cô và tổng giám đốc Trình, xin cô cất kỹ."

Tô Nhan nhìn tờ giấy đỏ chót trên tay, kinh ngạc đến mức không nói được, chỉ nhìn Hàn Lỗi.

"Anh, chuyện, chuyện này, ở đâu ra? Tôi, tôi đâu có... với anh ta..."

"Là như vậy, phu nhân, xin hỏi có phải cô đã đồng ý sẽ kết hôn với tổng giám đốc Trình không?"

"Đúng, hình như là như thế..."

"Vậy là được rồi, cô đã đồng ý, vậy xin cầm giấy hôn thú, đừng có vứt nó, tôi còn có việc phải đi trước."

"Này, anh..."

Tô Nhan dựa vào vách tường, lắc đầu, thở dài một cái, đến bây giờ cô vẫn còn rối rắm, giấy hôn thú này sao có thể là thật chứ? Nhưng cô lại không thể không tin đây là sự thật.

Bởi vì bọn họ đã kết hôn, đã là vợ chồng hợp pháp.

Nhưng bọn họ chỉ mới gặp mặt có một lần, cô cũng chưa đến cục dân chính với anh ta, sao lại có giấy đăng ký?

Ngày đó, ở trên xe...

"Tô Nhan, kết hôn với tôi, tôi có thể cho em cô sang Pháp du học."

Chỉ một câu nói, đã khiến tim cô đập liên hồi, từ nhỏ em cô đã không được học trường nó muốn, nhưng mộng đẹp của em trai luôn là nhà thiết kế xe hơi.

Cho nên, cô dao động, vì mộng đẹp của em, cô bị ma xui quỷ khiến mà đồng ý, nhưng vừa xuống xe cô đã hối hận, nhưng cô còn chưa có cơ hội để đổi ý thì trợ lý của anh ta đã giao giấy hôn thú cho cô rồi.

Mà em trai cũng được đi Pháp như ý nguyện, học trường nó muốn học nhất, nghe nói có người giúp đỡ, nhưng cô biết, anh ta đang thực hiện lời hứa của mình.

Nhưng mà, sao lại là cô? Muốn kết hôn với cô vậy sao suốt bốn năm trời lại chưa từng xuất hiện trước mặt cô?

Là vì cái gì?

Giờ phút này, Tô Nhan nghĩ mãi nhưng vẫn không ra, mãi đến rất lâu sau đó, cô mới biết được nguyên nhân...

Lấy điện thoại ra xem giờ, đã được ba mươi phút, nửa giờ, chắc anh ta đã đi rồi.

Anh ta là người bận rộn thế mà, cô nghĩ nghĩ rồi cất đi động đi, bước ra khỏi nhà vệ sinh, nhưng vừa ra khỏi cửa cô đã lui về phía sau mấy bước, mở to hai mắt nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện trên hành lang.

Về mặt giống như gặp quý, ai có thể nói cho cô biết, sao anh ta lại ở đây, hơn nữa, còn có vẻ như đang đợi người?

Đợi người?

Cả cái nhà vệ sinh chỉ có một mình cô, không phải là đợi cô đó chứ?

Suy nghĩ này khiến cô lạnh người, rợn cả tóc gáy.

Nếu cô xoay người trở lại phòng vệ sinh, vậy có lộ liễu quá không?

Suy nghĩ một chút, Tô Nhan cắn răng, nhắm mắt đi tới, đi đến trước mặt anh ta thì dậm chân, khẽ gật đầu một cái rồi nói.

"Chào tổng giám đốc Trình." Tô Nhan nói xong định sẽ lướt qua người anh ta, rồi khỏi mảnh đất thị phi này.

Tuy nhiên, cô lại nghe anh ta nói...

"Hai mươi tám phút lẻ ba mươi giây, tôi cho là ba mươi phút sau em mới đi ra."

Dọa người...

Quá đổi kinh hoàng...

Tô Nhan kinh sợ ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng trước mặt, Trình Tự Cẩm, nửa kia trên danh nghĩa của cô, gọi tắt là chồng.

Giờ phút này, Trình Tự Cẩm đang nhìn cô bằng vẻ mặt cười như không cười, nhưng ánh mắt lại thâm trầm không nhìn ra được bất kỳ cảm xúc nào, chứ đừng nói là cười.

Cho dù có cười thì cũng là cười nhạt hoặc cười lạnh mà thôi.

Tô Nhan an ủi nhịp tim đang hỗn loạn, nuốt một ngụm nước bọt rồi nhìn anh ta, cười nói: "Tổng giám đốc Trình, sao anh lại ở đây?" Đúng vậy đó, sao anh lại ở đây?

Không phải đang ở bên cạnh Bạch Khuynh sao? Sao lại chạy đến trước nhà vệ sinh chờ cô ba mươi phút, không, là hai mươi tám phút lẻ ba mươi giây...

Trong lúc cô đang thất thần thì cảm nhận được một hơi thở đang vờn quanh, khiến cô bừng tỉnh ngay lập tức, đưa mắt nhìn, không biết từ lúc nào anh ta đã đứng trước mặt cô.

Hơn nữa, khuôn mặt còn đang tiến sát đến mặt cô, khoảng cách ngày càng ngắn lại...

"Anh..." Tô Nhan kinh hãi trợn to mắt, lập tức lùi về phía sau theo bản năng...

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Không có ly hôn, chỉ có ở góa

Tô Nhan lui về phía sau mấy bước, ổn định tinh thần, nuốt nước miếng, hít sâu một hơi rồi nhìn Trình Tự Cẩm.

"Tổng giám đốc Trình, ngài chờ tôi ở đây có chuyện gì thế?"

Trình Tự Cẩm nhìn đáng vẻ cảnh giác của Tô Nhan, hơi nghiêng đầu, hai mắt híp lại nhìn thẳng vào cô, cười một tiếng nói.

"Có vẻ như em vẫn không thay đổi, giống hệt như bốn năm trước."

Tô Nhan nghe thế thì khoảng cong môi, định thế nào đây? Tìm cô ôn chuyện? Nhưng mà hình như quan hệ giữa họ không phải là loại có thể ôn chuyện.

Hơn nữa cũng chả có chuyện cũ gì mà ôn.

"Là sao? Cảm ơn..." Tô Nhan đang muốn nói tiếng cảm ơn, cô có thể hiểu ý của anh ta là trong bốn năm qua cô không hề thay đổi, không hề già đi sao?

Nhưng lại bị câu tiếp theo của anh ta đánh về nguyên hình...

"Vẫn không có chút phẩm chất nào."

Rào....

Tiếng còi lòng tan nát...

Về mặt Tô Nhan có chút lúng túng, còn có chút nóng vội, nhìn đôi mắt đầy vẻ tìm tòi của Trình Tự Cẩm, cố thở ra một hơi, giữ tâm tình bình thản nói.

"VẬY Ờ, cảm ơn đã khen. Tổng giám đốc Trình, tôi còn có việc, đi trước vậy, ngài cứ tự nhiên." Nói xong, liền khẽ gạt đầu đi lướt qua người anh ta.

Lần này, Trình Tự Cẩm không ngăn cô lại, chỉ hơi nghiêng người, nhìn bóng lưng cô, cong đôi môi mỏng, trầm giọng nói.

"Nhìn đáng vẻ thì chắc là mấy năm qua em sống rất tốt nhì."

Tô Nhan nghe lời của anh ta, cũng không nghĩ nhiều, dĩ nhiên là phải tốt rồi, mặc dù học phí và phí sinh hoạt của em trai đều không cần cô quan tâm, nhưng cô còn phải chuẩn bị đồ cưới cho mình, khoan đã, đồ cưới...

Hình như cô đã quên mất gì đó?

Đồ cưới...

Hình như là cô đã lập gia đình, không còn độc thân nữa rồi...

Nhận thức này khiến Tô Nhan như bị sét đánh, sững sờ tại chỗ, cô lập tức xoay người nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia.

Cô lại quên mất một chuyện rất quan trọng, đó là phải nhanh chóng khôi phục lại thân phận độc thân, mấy năm nay vẫn luôn không để ý đến chuyện yêu đương, nhưng không có nghĩ là sau này cũng không có.

Nếu cứ giữ mãi cái thân phận đã kết hôn này, cô còn yêu đương cái gì nữa chứ?

Suy nghĩ một lát, Tô Nhan bước nhanh đến trước mặt Trình Tự Cẩm, nhìn anh ta nói.

"Chuyện là, tổng giám đốc Trình, hiện giờ ngài có rảnh không?"

Trình Tự Cẩm nhìn về mặt nôn nóng của cô, cau mày trầm giọng nói: "Em muốn hẹn tôi?"

Tô Nhan rất sáng khoái gạt đầu, lại mở miệng nói: "Nếu ngài có thời gian thì đi đến cục dân chính với tôi một chuyện đó, chúng ta đi chứng nhận ly hôn."

Nghe vậy, khóe môi vừa cong lên khi nghe thấy câu trước của cô lập tức sụp xuống, mím lại thành một đường. Hai tròng mắt anh nhìn chăm chăm vào

bộ dáng gấp gáp của cô, lạnh lùng nói: "Em nói gì?"

Tô Nhan cho là anh ta không nghe rõ nên tốt bụng lặp lại lần nữa: "Đến cục dân chính, chúng ta làm giấy ly hôn."

Trình Tự Cẩm trưng không mặt không chút biểu cảm nhìn cô: "Em muốn ly hôn."

"Tổng giám đốc Trình, lúc nào chúng ta nhận giấy hôn thú thế nào tôi còn không biết, cho nên, chúng ta vẫn nên nhanh chóng ký giấy ly hôn đi, nếu không sẽ làm trễ nãi ngài có phải không? Ngài xem, vạn nhất nếu như Bạch tiểu thư biết, vậy sẽ không tốt cho ngài chút nào, vậy nên chúng ta vẫn nên làm cho xong thủ tục đi, nhanh chóng khôi phục lại thân phận kim cương vương lão ngũ cho ngài."

Tô Nhan nhìn ra được sắc mặt anh ta không tốt, cho là vì cô chủ động đòi ly hôn trước nên anh ta mới tức giận, lập tức chọn lọc từ ngữ nhỏ giọng nịnh nọt anh ta.

Trình Tự Cẩm lại cong khóe môi, cười lạnh nói: "Vậy là, em trai em dùng tiền của tôi tốt nghiệp xong rồi nên giờ em muốn ly hôn với tôi, là ý này đúng không?"

Nghe vậy, Tô Nhan chớp chớp hai tròng mắt, hình như, đúng là ý này...

Hình như có chút không tốt...

Nhưng mà, người không vì mình trời tru đất diệt...

"Tổng giám đốc Trình, tôi không biết lúc đầu tại sao ngài lại muốn kết hôn với tôi, sau khi kết hôn xong lại biến mất, ngài xem chúng ta cũng đã treo không cái danh vợ chồng này bốn năm rồi, lúc này cũng nên đem cái quan hệ này đi..." thanh lý.

"Muốn chết phải không?"

"..." Tô Nhan tròn to hai mắt, không thể tin nhìn Trình Tự Cẩm, nhưng vẫn lắc đầu.

Không phải, không phải, hoàn toàn không phải...

Trình Tự Cẩm nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cô, đột nhiên đến gần cô, chống lại đôi mắt tròn to của cô, trầm giọng gần từng chữ: "Tô Nhan, bốn năm trước tôi nhớ tôi có nói với em một câu."

"Nói, nói cái gì?"

"Trình Tự Cẩm tôi không có ly hôn, chỉ có ở góa."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ôm cây đọt thỏ

Tô Nhan nghe xong, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, mặt cũng trở nên cứng ngắt, hai mắt mở to nhìn dung nhan tuấn mĩ của Trình Tự Cẩm.

"Anh, anh nói thế là có ý gì?"

Trình Tự Cẩm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã cứng lại của cô, nắm eo cô xoay người một cái đè cô lên vách tường trên hành lang, nâng cằm cô lên, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

"Em nói xem là có ý gì?"

Tô Nhan không ngừng nháy mắt, ý thức được tư thế của hai người lúc này có chút mờ ám, liền bắt đầu phản kháng, đôi mi thanh tú cũng nhú lại thật chặt.

"Tổng giám đốc Trình, anh đang làm cái gì thế? Anh mau buông ra."

Trình Tự Cẩm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gần trong gan tấc của cô, khóe môi cong lên, gương mặt tuấn tú tiến lại gần cô, môi mòng khê động, trầm giọng nói.

"Tôi tới để nói cho em biết, tôi đang làm gì." Nói xong, liền giữ chặt cằm cô rồi hôn lên môi cô.

"Này ưm..." Tô Nhan kinh ngạc tròn to mắt, nhìn người đàn ông đột nhiên hôn mình, lại nhìn sang đôi mắt thâm trầm sâu không thấy đáy kia, nhịp tim đập

ngày càng nhanh.

Nhưng mà, Tô Nhan phản ứng cũng rất mau, nghiêng mặt sang một bên, nâng tay quăng một cái tát, tức giận nhìn anh ta, gần như là nghiến răng nghiến lợi nói.

"Tổng giám đốc Trình, xin tự trọng."

Bên má của Trình Tự Cẩm bị đánh, nhưng anh không tức giận, chỉ có đôi mắt là trầm xuống, lạnh lùng nhìn đáng về phần nộ của Tô Nhan, lại nhìn sang hai vai run rẩy của cô, khẽ cười một tiếng nói.

"Tự trọng? Sao tôi phải tự trọng, Tô Nhan, em là vợ tôi, hôn em là việc làm được luật pháp bảo vệ."

Tô Nhan nghe thế thì lông mày giật giật, nhìn chằm chằm anh ta.

"Tôi không phải, tôi với anh hữu danh vô thực, vốn không phải là vợ chồng thực sự, anh không có tư cách làm chuyện như thế với tôi."

Nghe vậy, hai tròng mắt của Trình Tự Cẩm híp lại một cách đầy nguy hiểm, nhìn cô gái đối diện, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cô, khóe môi cong lên, đưa tay giữ chặt gáy cô để cô nhìn thẳng vào mình.

Anh không tiếp tục làm gì cô, chỉ là khoảng cách lúc này giữa hai người gần như bằng không.

"Cho nên, em đang nói cho tôi biết, muốn cùng tôi trở thành một đôi vợ chồng hữu danh hữu thực đúng không?"

Mặt Tô Nhan đỏ lên, nhìn gương mặt tuấn tú phóng đại trước mắt, nghe giọng nói trầm thấp của anh, trong lúc nhất thời quên cả việc phải đẩy anh ra, chỉ ngây ngốc nhìn anh chằm chằm.

Hai người cứ nhìn nhau như thế, không ai nói gì.

"Các cậu có thấy Cẩm không?"

"Hình như là tổng giám đốc Trình đi về phía này."

"Đến phòng vệ sinh sao?"

Cách đó không xa truyền đến giọng nói của Bạch Khuynh, kéo suy nghĩ của Tô Nhan trở về, cô dùng sức đẩy Trình Tự Cẩm ra, nhủ chặt mày lại, dùng ánh mắt không hiểu quan sát anh ta, mím môi nói.

"Tổng giám đốc Trình, tôi không biết mục đích lúc đầu của anh là gì, tôi chỉ muốn tìm thời gian để xử lý cho xong chuyện của chúng ta, còn chuyện học phí của em trai tôi, tôi sẽ trả lại cho anh, mặc dù không thể trả hết một lần, như một nửa thì vẫn được."

Nói xong, Tô Nhan liền xoay người chạy đi, cô không thể để Bạch Khuynh bắt gặp, nếu không, chén com của cô cũng mất theo.

Cô còn phải dựa vào chén com này để chuộc thân cho mình!

Trình Tự Cẩm dứt hai tay vào túi, nhủ mày nhìn theo hướng Tô Nhan rồi đi, khóe môi cong lên.

Lúc đầu quả thật anh cũng không có ý định đợi cô ở đây, nhưng khi nhìn thấy tất cả mọi người đều chào đón mình, chỉ có cô là len lén bỏ trốn thì anh mới sinh ra ý nghĩ như vậy.

Mà cuối cùng, anh thật sự đã ôm cây đợi thỏ đợi đến khi cô ra ngoài.

Ôm cây đợi thỏ?

Thành ngữ này hình như cũng không tệ...

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cô muốn ly hôn

"Cẩm, sao anh lại ở đây?" Bạch Khuynh nhìn thấy Trình Tự Cẩm thì vội vàng chào đón, khoác lên tay anh nhẹ giọng nói.

Trình Tự Cẩm chỉ liếc mắt nhìn sang, cười nhẹ một tiếng vô cùng quyến rũ: "Nhà vệ sinh."

"Em đã nói đạo diễn quay cảnh của người khác trước, chúng ta đi ăn cơm đi, cả một buổi sáng rồi, em rất đói." Bạch Khuynh ra vẻ đáng thương nói.

"Ăn cái gì?"

"Ăn cái gì cũng được, chỉ cần anh ăn với em."

Mà cách đó không xa, Tô Nhan núp ở góc tường nghe rõ cuộc đối thoại giữa hai người, dùng sức chà xát môi mình.

Cô nhất định phải nhanh chóng làm xong thủ tục ly hôn, nếu không chẳng lẽ cô phải gánh cái hư danh này cả đời?

Không được, tương lai của cô là phải kết hôn với người đàn ông mình thích, nếu không ly hôn trước, chẳng phải cô đã phạm vào tội trùng hôn hay sao?

Cái này là chuyện lớn đó...

Cô phải nghiên cứu thật kỹ, tìm một luật sư để tư vấn cho mình.

Nghĩ một lát, Tô Nhan gật đầu một cái rồi xoay người rời khỏi..

Kết quả, cả một buổi chiều Bạch Khuynh cũng không trở lại, cô cũng biết chắc là Bạch Khuynh sẽ không trở về trường quay, lúc dọn đồ thì nghe tiếng nằng chừ của đạo diễn và nhà sản xuất phim.

"Thứ gì vậy chứ? Ý có tổng giám đốc Trình làm chỗ dựa cho cô ta, dám trốn việc, có đạo đức nghề nghiệp không thế?"

"Được rồi, anh nói ít vài lời đi, người đầu tư là tổng giám đốc Trình, trường quay cũng là do tổng giám đốc Trình cung cấp, người ta không nóng, anh với tôi gấp cái gì?"

"Hừ, tôi chả ưa được bộ dạng của cái cô Bạch Khuynh đó, kiêu ngạo hống hách, thật sự cho rằng mình là ngôi sao lớn của Hollywood sao, cũng chỉ là một diễn viên dựa vào quan hệ mà ngoi lên thôi."

"Được rồi, anh bớt tranh cãi một tí đi."

Tô Nhan nghe, thu dọn đồ đạc xong liền đứng dậy rời đi, Bạch Khuynh không trở lại khiến cô rất vui vẻ, dành ra một buổi chiều để đi tìm luật sư của sở sự vụ hỏi rõ tình huống của Tô Nhan và người đàn ông Trình Tự Cẩm kia.

Đi tới sở sự vụ, Tô Nhan liền kể hết đầu đuôi mọi chuyện của cô cho luật sư nghe, dĩ nhiên, cô tự động giấu đi ba chữ Trình Tự Cẩm.

"Ừm, là thế này, Tô tiểu thư, hôn nhân của cô và tiên sinh kia mặc dù được luật pháp bảo vệ, nhưng hai người lại là hữu danh vô thực, cô có thể đưa đơn tố tụng lên tòa án, yêu cầu ly hôn, theo luật pháp quy định, sau khi cưới nếu hai người ở riêng trên một năm là có thể tự động ly hôn, đưa đơn lên tòa án để giải quyết, nhưng tôi đề nghị cô nên tìm tiên sinh nhà cô để thương lượng với nhau trước xem có thể ly hôn trong hòa bình được hay không."

Tô Nhan nghe xong lại nhớ tới câu nói kia của Trình Tự Cẩm, không có ly hôn, chỉ có ở góa, lắc lắc đầu nói.

"Tôi đã nói rồi, anh ta không chịu ly hôn, cho nên, nếu tôi muốn ly hôn, tỷ lệ thành công là rất lớn đúng không?"

"Đúng vậy, nếu cô nhất định phải ly hôn, tòa án có thể xử hai người ly hôn, xin hỏi, hai người có cần phân chia tài sản gì không?"

Tài sản?

Tô Nhan suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: "Không có."

"Được rồi, tôi đã hiểu được đại khái tình huống, tôi sẽ trình một đơn khởi tố lên tòa án, sau đó sẽ gửi một văn hàm luật sư cho chồng cô. Xin hỏi, chồng cô tên gì? Địa chỉ nhà hoặc địa chỉ đơn vị công tác nữa."

Tô Nhan nhìn vị luật sư đối diện, nếu cô nói chồng cô là tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng, Trình Tự Cẩm, anh ta có tin hay không?

"Anh cứ khởi tố trước đi, bữa khác tôi sẽ trở lại, đây là số điện thoại của tôi."

"Vậy cũng được, cô đi thông thả."

"Được, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Ra khỏi sở sự vụ, tâm tình Tô Nhan rất tốt, tâm trạng tâm tối của buổi sáng cũng biến mất không thấy.

Trình Tự Cẩm, anh chờ thư luật sư của tôi đi.

Tâm tình rất tốt, môi cũng bắt giác cong lên, cô bắt một chiếc taxi trở về phòng trọ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Quay phim ở Pháp

Ba ngày sau...

"Nhan Nhan, nghe nói cậu phải đi Pháp để quay phim với Bạch Khuynh, hình như là khoảng bảy ngày, thật hâm mộ cậu mà."

"Đúng vậy, nước Pháp, Paris đó, tới lúc nào thì mình mới được làm trợ lý cho một ảnh hậu chứ, ngoài công việc ra thì còn có thể đi dạo khắp nơi."

Tô Nhan nghe mấy người đó nói, chỉ nhẹ giọng cười cười: "Tớ đi làm việc, chứ không phải đi du lịch."

"Khác gì đâu, ít nhất cậu còn có thể ra khỏi nước, còn được bao toàn bộ chi phí, đi đâu tìm chuyện tốt thế này chứ."

Tô Nhan cũng chỉ cười cười, dọn balo đeo lên vai xong thì cười nói với bọn họ: "Được rồi, tớ đi trước, nếu có thời gian có thể đi dạo một chút, sẽ mua quà cho mọi người."

"Ừ, tạm biệt, lên đường may mắn."

"Lên đường bình an."

"Bạch tiểu thư, chuẩn bị xong hết rồi, có thể lên đường."

Bạch Khuynh kéo kính mắt nhìn Tô Nhan, không vui nói: "Sao lại chậm như vậy, nhanh lên xe đi."

"Xin lỗi." Tô Nhan gật đầu một cái rồi lên xe, ngồi ở ghế trước thở dài một cái.

Sau khi lên máy bay, trải qua mấy giờ đồng hồ, cuối cùng cũng tới Paris, Tô Nhan nhìn khắp chung quanh, nước Pháp, em trai cô cũng ở đây.

Nhưng cô không nói cho em trai biết, cô nghĩ, nếu có thời gian cô có thể đến thăm em trai, cho em ấy một sự ngạc nhiên.

Tô Nhan suy nghĩ, khoe môi cong lên đầy vui vẻ, thật mong đợi...

"Có chuyện gì mà cười vui thế?" Bạch Khuynh nhìn lướt qua Tô Nhan, hỏi.

"Không có gì, chỉ muốn đi gặp em trai, nó học ở đây, cũng sắp tốt nghiệp rồi." Tô Nhan nghĩ đến em trai, nụ cười trên mặt cũng rực rỡ hơn mấy phần.

Bạch Khuynh nghe thấy thì nhìn về phía cô, quan sát cô một cái, nói: "Em trai cô học ở Pháp?"

"Vâng."

"Học cái gì?"

"Thiết kế ô tô."

Bạch Khuynh chỉ gật đầu một cái, không hỏi gì thêm.

Đến khách sạn, Tô Nhan đưa Bạch Khuynh lên phòng, sau đó trở lại phòng mình, mặc dù không xa hoa như phòng của Bạch Khuynh, nhưng lại là phòng đơn, ở trong mắt cô thế này đã là xa hoa rồi.

Thật không hổ là Chính Hằng, ra tay thật hào phóng, phòng của trợ lý cũng tốt đến vậy, không như lúc trước, đi chụp ngoại cảnh còn phải chen chung với người khác trong một cái phòng.

Nghĩ đến người kia, thiếu chút nữa cô đã quên mất chuyện chính, lập tức lấy di động ra gọi điện thoại cho vị luật sư kia.

"Alo, chào luật sư Vương, là tôi, tôi là Tô Nhan."

"Tôi muốn hỏi chuyện của tôi đã tiến triển thế nào rồi?"

"Tốt rồi phải không? Được lắm, giờ tôi đang ở Pháp, có lẽ khoảng bảy ngày nữa mới về nước, sau khi trở về tôi sẽ đến, ừ, được, tạm biệt."

Ngắt điện thoại xong, Tô Nhan nằm xuống giường lớn, Trình Tự Cẩm, Trình Tự Cẩm, Trình Tự Cẩm...

Cũng chỉ là một gã đàn ông dùng tiền đùa giỡn phụ nữ, cô cũng không cả đời này có dính dáng gì đến anh ta.

Còn khoản tiền kia, cô nhất định sẽ trả lại...

Ngày hôm sau đã bắt đầu quay phim, đến ngày cuối cùng, chỉ một buổi sáng buổi quay đã hoàn thành thuận lợi, cho nên, buổi chiều mọi người có thể tự do hoạt động.

Tô Nhan nhìn Bạch Khuynh ngồi xe rời đi, cô cũng gọi điện cho em trai nói sẽ đến thăm.

Trước cửa trường học, Tô Nhan nhìn bóng dáng cao lớn đang hấp tấp chạy tới của em trai, cười thật tươi.

"Tiểu Hạo."

Tô Hạo nhìn thấy Tô Nhan đã chạy ôm cô vào ngực xoay vài vòng, vui vẻ nói.

"Chị, sao chị lại đến đây?"

Tô Nhan cũng rất vui, vỗ vai em trai cười nói: "Được rồi, nhiều người nhìn như thế, thả chị xuống đi."

"Không, em rất nhớ chị, chị, chừng nào thì chị đi?" Tô Hạo giống như đứa trẻ ôm Tô Nhan không buông, lại như đang làm nũng.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Theo dõi

"Chị đi theo tổ quay phim đến đây ghi hình, mới vừa quay xong, sáng mai sẽ về, cho nên muốn tới thăm em một chút."

Tô Hạo nghe xong thì đặt Tô Nhan xuống, nhìn cô cau mày nói: "Mai đi?"

"Ừ."

"Nhanh vậy sao?"

"Cũng tốt rồi, chị còn tưởng sẽ không được gặp em, Tiểu Hạo, có phải em lại cao lên không?"

"Hình như là thế."

Tô Nhan vỗ vai em trai, trong lòng cảm khái vạn phần, nhìn thấy em trai của ngày hôm nay, cô thấy không hề hối hận lúc đầu đã đồng ý kết hôn với Trình Tự Cẩm.

Nói tóm lại là, cô cũng không có làm gì...

"Được rồi, chị đói rồi, dẫn chị đi ăn đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện."

"Được, em dẫn chị đi ăn, gần trường em có một quán ăn nhỏ, thức ăn cũng không tệ..."

Buổi trưa, hai người Tô Nhan và Tô Hạo vừa nói vừa cười, đoán chừng đây là thời gian hạnh phúc nhất của Tô Nhan, dắt tay em trai đi trên đường cái, nụ cười vô cùng rực rỡ.

Lại không hề biết, nhất cử nhất động của cô đều bị người khác chụp lại.

Khoảnh khắc hạnh phúc vẫn luôn ngắn ngủi, tại sân bay, Tô Hạo tiễn Tô Nhan, thật ra thì Tô Nhan không muốn em trai đến tiễn mình, cô rất ghét cảnh biệt ly.

Cô sợ em trai sẽ không kiềm chế được.

"Được rồi, nửa năm nữa là em tốt nghiệp rồi, đến lúc đó có thể được ngày ngày ở bên chị rồi." Tô Nhan nhìn em trai, lưu luyến nói.

Tô Hạo nhìn Tô Nhan, ôm chặt cô vào ngực, nhẹ nói: "Chị, mấy năm nay chị cực khổ nhiều rồi, chờ em tốt nghiệp, em sẽ nuôi chị."

Tô Nhan chỉ cười vỗ vai Tô Hạo: "Ừ, được, chị phải vào rồi."

"Chị, đây là tiền mấy năm nay em đi làm, cũng được mấy vạn, chị cầm đi." Tô Hạo buông Tô Nhan ra, lấy một tờ chi phiếu đưa cho Tô Nhan, nói.

Tô Nhan nhìn tấm chi phiếu em trai đưa, rất là cảm động.

"Tiểu Hạo, tiền em tự kiếm được thì em cứ giữ đi, chị không thiếu tiền, chị đi đây." Nói xong, Tô Nhan xoay người rời đi.

Đọc theo đường đi cô đều không quay đầu lại, mãi đến khi lên máy bay, vành mắt Tô Nhan mới đỏ lên.

Không sao, bốn năm cũng đã qua, nửa năm thì có là gì, nửa năm sau chị em họ sẽ được gặp lại.

Nhưng mà, nửa năm nói ngắn không ngắn, đủ để thay đổi tất cả mọi chuyện, lúc gặp lại nhau thì tất cả đã khác.

"Người vừa nãy là em trai cô à?" Bạch Khuynh vừa xem tạp chí vừa uống cà phê, hỏi.

"Vâng, là em trai tôi."

"Dáng người không tệ, có ý định vào làng giải trí không?"

Tô Nhan lắc đầu một cái, cười nói: "Nó có giấc mơ của riêng nó."

Máy bay hạ cánh an toàn, tất cả nhân viên đều được nghỉ một ngày, mọi người về nhà nghỉ ngơi. Tô Nhan cũng về, ngủ một giấc thật dài để sửa lại mùi giờ.

Tập đoàn Chính Hằng...

"Tổng giám đốc Trình, đây là ở nước Pháp gửi về." Hàn Lỗi nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế, nói.

Trình Tự Cẩm buông cây bút máy trong tay xuống, nhận lấy phong thư, rút mấy tấm hình ra xem, trong ảnh là cảnh chị em Tô Nhan đi dạo phố, ăn com.

Mỗi một tấm đều là khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Tô Nhan, nụ cười chân thật nhất. Đôi môi xinh đẹp cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng, hai lúm đồng tiền nho nhỏ lộ ra vẻ đẹp mỹ lệ.

Trình Tự Cẩm nhìn một lát rồi đặt xấp hình xuống, ngẩng đầu nhìn Hàn Lỗi, nhẹ giọng nói: "Gần đây cô ấy làm gì?"

"Mấy ngày trước cô ấy có đến tìm luật sư của sở sự vụ." Nói xong, Hàn Lỗi hơi cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nhất định phải ly hôn

Hàn Lỗi cúi đầu, mở miệng nói: "Tổng giám đốc Trình, có cần tôi đi xử lý hay không?"

Trình Tự Cẩm nhìn vào khuôn mặt tươi cười trong ảnh của cô, có vẻ rất vui, anh cười cô, không phải là để cô vui vẻ.

"Không cần, những kẻ quật cường đều phải đụng đến bề đầu chảy máu mới biết quay đầu lại, không phải sao?" Trình Tự Cẩm cười nhẹ nói, cầm một tấm hình chỉ có mình Tô Nhan lên.

Khóe môi từ từ cong lên.

"Còn Tô Hạo..."

"Không hề gì, bây giờ còn chưa cần đến cậu ta, cậu ra ngoài trước đi."

"Vâng, tổng giám đốc Trình." Hàn Lỗi gật đầu một cái rồi xoay người đi ra khỏi phòng làm việc, thờ dài một tiếng.

Bên này, Tô Nhan vừa ngủ dậy, thay quần áo xong, nhìn sang cái tủ bên cạnh, ngồi xổm xuống lấy tờ giấy chứng nhận màu đỏ bên trong ra, bên trong có hình hai người chụp chung, có lẽ là hình ghép trên máy tính.

Hình của cô thì hình như là lấy từ học bạ, còn anh ta...

Nhìn tấm hình, hai người rất có tướng vợ chồng...

Tướng vợ chồng?

Tô Nhan mày điên rồi sao? Tô Nhan hoảng sợ gạt phăng ý tưởng trong đầu, cầm lấy tờ giấy đi ra khỏi phòng, đến gặp luật sư của sở sự vụ.

Sở sự vụ...

"Tô tiểu thư, chúng tôi đã chuẩn bị xong."

Tô Nhan lật xem một chút, cuối cùng đưa tờ giấy hôn thú cô đã cất trong tủ nhiều năm ra, sau đó nhìn luật sư nói.

"Chồng của tôi chính là anh ta."

Luật sư nhận lấy tờ giấy hôn thú, nhìn tấm ảnh xong thì chút nữa rớt cả mắt kính, vì để tránh nhận lầm người, lại nhìn sang tên, con người cũng sắp dán chặt lên tờ giấy.

Ngước mắt kính ngạc nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tô Nhan, ông ta không xác định hỏi: "Tô tiểu thư, chồng của cô là..."

"Luật sư, ông không nhìn nhầm, chồng tôi chính là tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng, Trình Tự Cẩm."

"Cái gì? Chuyện, chuyện này..." Luật sư nhìn tờ giấy hôn thú trong tay, kinh ngạc vạn phần.

Một lát sau, ông ta mới nhìn Tô Nhan, hỏi lần nữa: "Tô tiểu thư, cô phải nghĩ thật kỹ, cô chắc chắn muốn đưa đơn lên tòa?"

Tô Nhan kiên định gật đầu: "Đúng, luật sư, tôi nhất định phải ly hôn, nhất định..."

Mặt luật sư Vương hiện vẻ khó xử, nhìn tờ giấy hôn thú trong tay, như một củ khoai lang nóng phỏng tay, chỉ muốn ném đi, Trình Tự Cẩm kết hôn, quá bất ngờ mà.

"Tô tiểu thư, nếu cô đã nghĩ kỹ, vậy ký vào đây đi."

"Được, tôi ký." Tô Nhan nhận lấy bút máy, không nói hai lời đã ký tên của mình vào.

"Luật sư Vương, lúc nào thì tôi mới nhận được giấy ly hôn của tòa án?"

Luật sư Vương nâng gọng kính, đưa trả lại tờ giấy hôn thú: "Nếu không có gì bất ổn thì trong vòng ba tháng sẽ xử lý xong."

Tô Nhan nghe xong thì gật đầu một cái, sau đó lại nhìn ông ta, hỏi: "Không có gì bất ổn? Có ý gì? Có gì bất ổn chứ?"

Luật sư Vương nhìn Tô Nhan, lắc đầu nói: "Không có, tôi chỉ nói thế thôi, Tô tiểu thư cứ về chờ tin tức đi, có tin tức gì tôi sẽ báo lại cho cô."

"Được, luật sư Vương làm phiền ông rồi, nhưng tôi còn có một việc, tôi và Trình..."

"Tô tiểu thư yên tâm, thông tin cá nhân của khách hàng tôi sẽ không tiết lộ ra ngoài, mỗi nghề đều có quy tắc riêng của nghề đó, xin cô yên tâm."

"Được, vậy cảm ơn luật sư Vương, tôi đi trước."

"Được, không tiễn."

"Ừ, không cần tiễn, tạm biệt."

Luật sư Vương nhìn Tô Nhan rời khỏi phòng làm việc, cúi đầu nhìn lại tập văn kiện trong tay, cuối cùng gấp văn kiện lại.

"A Văn, vào đi một chút."

"Luật sư Vương."

"Ừ, nộp cái này lên tòa án đi."

"Vâng."

Luật sư Vương nâng gọng kính, có dự cảm, vụ ly hôn này sẽ không thành.

Hiển nhiên, tâm tình Tô Nhan rất tốt, ra khỏi sở sự vụ liền lấy di động ra gọi cho bạn tốt của mình.

"Tiểu Bạch, đang ở đâu? Chị đây mời cậu ăn cơm có được không?"

"Được, lát gặp."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đến bar ăn mừng

Trong quán bar hỗn loạn, ánh đèn neon lấp lánh,

"Cạn ly, chúc mừng tờ sắp khôi phục thân phận độc thân..." Tô Nhan giờ ly rượu lên, nhìn đứa bạn Tiết Cầm Cầm của mình, hét lớn.

"Cạn... Hả? Cậu vừa nói cái gì thế?" Tiết Cầm Cầm vừa định cạn chén với cô liền nhìn cô chăm chăm, hỏi.

Tô Nhan cười cười, ghé sát vào Tiết Cầm Cầm lớn tiếng nói: "Cậu không nghe lầm, tờ muốn đưa đơn lên tòa, tờ muốn ly hôn, tờ muốn trở về thân phận độc thân."

Tiết Cầm Cầm nghe nói thì đặt ly rượu xuống, kéo cô qua, hỏi: "Cái gì? Cậu nói cậu muốn đưa đơn lên tòa tố tụng ly hôn?"

"Ừ, đúng thế! Sao cậu lại có vẻ mặt đó?" Tô Nhan nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tiết Cầm Cầm, không hiểu hỏi.

Tiết Cầm Cầm nghe thế thì co vai lại, nói: "Xong rồi, tờ bị giáng cấp từ bạn thân của Trình phu nhân xuống thành bạn thân của Tô Nhan rồi..."

"..."

"Này, Tiết Cầm Cầm, cậu muốn chết sao? Cậu nói thế là có ý gì? Làm bạn thân của Tô Nhan tờ cậu mất thể diện lắm sao? Còn nữa, cái vẻ tiếc hận trên mặt cậu là thế nào hả?" Tô Nhan nghe nói, sầm mặt xuống, cảm tức nhìn cô gái đối diện, có xúc động muốn bóp chết cô ấy.

Hai người là bạn vô cùng thân, từ cấp 3 đến đại học đều học chung với nhau, mãi đến sau khi tốt nghiệp, vì nơi làm việc khác nhau nên mới tách ra, nhưng dù sao thì vẫn chung một thành phố, nên cứ đến Chủ Nhật là hai người lại hẹn gặp nhau.

Tiết Cầm Cầm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tối sầm của cô bạn, vội trưng ra nụ cười, nhích đến gần cô, nắm bả vai cô hỏi.

"Nhan Nhan, cậu không hối hận chứ? Anh ta là Trình Tự Cầm, là Trình Tự Cầm đó, chỉ với ba chữ này thôi cũng đủ để cậu đi ngang ở các thành phố X này rồi, cậu lại muốn ly hôn với anh ta?" Nói xong, Tiết Cầm Cầm vỗ đặt tay lên trán cô.

Tô Nhan đen mặt tránh cái tay đang đưa tới của cô, cắn răng nói: "Tiết Cầm Cầm, cậu có ý gì? Chuyện giữa tờ và Trình Tự Cầm thế nào cậu không phải không biết, lúc đầu cậu đã nói gì với tờ? Có phải cậu quên hết rồi không?"

Tiết Cầm Cầm cong khóe môi, hồi tưởng lại ngày nào đó của bốn năm trước...

"Cái gì? Cậu kết hôn với tổng giám đốc tập đoàn Chính Hãng Trình Tự Cầm? Tô Nhan, cậu xem tờ là đứa nhóc ba tuổi sao? Cậu kết hôn với anh ta, tờ nói cho cậu biết, thật ra thì tờ đã sớm kết hôn với Beckham? Cậu có muốn khoác lác thì cũng nên nhìn lại gương đi? Người ta là Trình Tự Cầm, muốn tương mạo có tương mạo, muốn tiền tài có tiền tài, muốn quyền lực có quyền lực, người ta dựa vào đâu mà phải kết hôn với cậu, cậu đừng có nằm mộng, quốc sắc thiên hương trong tay anh ta xếp cả một xấp dày, cậu chỉ là một bông hoa dại..."

Tiết Cầm Cầm đang say sưa ca thán, vừa quay đầu đã bị tờ hôn thú đập thẳng vào mặt, khiến cô trợn tròn hai mắt...

Thu lại suy nghĩ, Tiết Cầm Cầm lắc đầu, nhìn Tô Nhan.

"Nhưng mà, sao đột nhiên cậu lại muốn tố tụng ly hôn? Không phải mấy năm nay vẫn sống rất tốt sao? À, tờ biết rồi, Tô Hạo sắp tốt nghiệp, cho nên cậu không cần nhờ đến sự giúp đỡ của anh ta nữa, cậu muốn qua cầu rút ván?"

Tô Nhan nhìn cô chăm chăm, gõ mạnh vào trán cô.

"Cậu nói năng nói cuội cái gì đó, nếu không ly hôn, chẳng lẽ tờ phải sống như thế cả đời sao, cậu cũng không nghĩ thử xem, anh ta dựa vào thân phận độc thân kim cương của mình thuê cả một đại đội bướm, tờ cũng chỉ biết ngâm bồ hòn làm ngọt, mặc dù bọn tờ không phải vợ chồng thực sự, nhưng thời gian lâu dài tờ được cái lợi gì chứ?"

Lúc này Tiết Cầm Cầm mới chợt hiểu ra, vỗ vai cô nói: "Ha, tờ quên mất chuyện đó, cậu không nói tờ cũng quên, quên cậu cũng phải gánh cái danh đã kết hôn, không thể nói chuyện yêu đương như người bình thường, đúng, đúng, cũng đến lúc nên ly hôn rồi, chúc cậu ly hôn vui vẻ."

Lúc này Tô Nhan mới nở nụ cười, hai cô gái nâng ly chúc mừng: "Cạn ly..."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Điên vì rượu

"Cậu không sao chứ? Thật là, ly hôn có cần phải vui đến thế không? Đây, bà chị, cậu đứng thẳng lên cho tót, má ơi, bên kia là tường, cậu muốn đâm đầu à..." Tiết Cẩm Cẩm khiêng Tô Nhan đã say khướt, cắn răng bước ra ngoài.

Tô Nhan uống thỏa thuê, đã say đến không biết trời trăng, khuôn mặt nhỏ bé đỏ hồng, vừa hát vừa cười khúc khích.

"Chia tay vui vẻ, chia tay vui vẻ, tôi, tôi có thể tìm được người tốt hơn..."

Tiết Cẩm Cẩm cảm nhận được những ánh mắt nhìn mình dọc đường, nhưng không muốn tốn hơi thừa lời, con yêu nữ này, chỉ biết hăm dọa cô thôi.

Còn Tô Nhan thì cứ mãi ca hát!

"A a a a a, rượu ngon Tây Hồ, trời tháng ba..." Giọng hát vừa cất lên, mọi người đi đi lại lại đều nhìn hai cô.

Tiết Cẩm Cẩm cúi đầu, có xúc động muốn ném luôn cô ở đây, mắc cỡ chết người, mắc cỡ chết người...

Trời ơi...

"Cậu đừng có hát nữa có được không, bà cô của tôi ơi, ngại chưa đủ mặt mặt có phải không?"

"Ha ha, ly hôn vui vẻ, ly hôn vui vẻ..."

Tiết Cẩm Cẩm đen mặt, không định nói tiếp, nói chuyện với một con ma men chả khác gì đàn gảy tai trâu.

Nhưng ai ngờ, đột nhiên Tô Nhan đẩy Tiết Cẩm Cẩm ra, bắt đầu nhảy nhót trên đường, vừa nhảy vừa hát.

"Thiên lý hữu duyên lai tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phù..."

Tiết Cẩm Cẩm tròn mắt há hốc mồm, đứng nép vào vách tường, nhìn con nhỏ bị Bạch nương tử nhập vào trước mắt, chỉ muốn xoay người chạy trốn, con điên này ở đâu chui ra vậy?

Con điên vì rượu cũng thật lợi hại...

"A a a... Hứa Tiên, chàng ở đâu?" Tô Nhan nói không rõ.

Mọi người đi ngang đều chỉ chồ cười nhạo, Tiết Cẩm Cẩm không còn mặt mũi gặp người, bùm mặt cúi đầu, cô đã có hết sức rồi.

Mà cách đó không xa, Hàn Lỗi nhìn Tô Nhan vừa hát vừa nhảy thì kinh ngạc một phen, cuối cùng mím môi đi vào một gian phòng bao.

Trong phòng, Hàn Lỗi đi thẳng tới chỗ Trình Tự Cẩm đang ngồi, khom người ghé vào tai anh nói gì đó rồi lui sang một bên.

Biểu cảm của Trình Tự Cẩm thì từ đầu đến cuối cũng không thay đổi gì nhiều, chỉ bưng ly nhìn mấy lão già bụng phê, nhẹ nói.

"Phó thị trưởng, thư ký Lưu, Trình mỗ có chuyện phải đi trước, ly rượu này tôi xin cạn hết, tất cả chi phí tối nay đều do tôi trả, đương nhiên, các vị nhìn trúng cái gì thì cứ thỏa sức mà vui vẻ."

"Nếu tổng giám đốc Trình có chuyện thì chúng tôi cũng không tiện giữ lại, bữa khác gặp."

Trình Tự Cẩm cong môi, khẽ cười nói: "Dĩ nhiên, tôi xin đi trước." Nói xong, anh liền chậm rãi đứng dậy rời khỏi, Hàn Lỗi cũng cúi người chào họ rồi chạy theo anh.

Quả nhiên...

"A a a a a, rượu ngon Tây Hồ, trời tháng ba..."

Tô Nhan đang vừa hát vừa nhảy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, những người đi ngang qua đều ghé mắt nhìn cô, bên cạnh còn có một cô gái đang bùm mặt cúi đầu.

Cuối cùng, Tiết Cầm Cầm không thể nhịn được nữa, hô lớn: "Đủ rồi, Tô Nhan, cậu cầm miệng lại cho tôi, không phải chỉ là ly hôn thôi sao, có cần phải vui tới mức đó không? Hứa Tiên ở đâu? Cậu thật sự coi mình là Bạch nương tử rồi hả? Dừng lại cho tôi."

Tiết Cầm Cầm chỉ vào Tô Nhan đang hươ tay múa chân mà hò hét, Tô Nhan ngừng lại thật, nhìn vào mặt Tiết Cầm Cầm, hai mắt tròn lên rồi ngã xuống.

Tiết Cầm Cầm tròn to hai mắt, cô còn chưa kịp bước tới thì đã có người đỡ cô ấy, cô vội vàng nói cảm ơn: "Cảm ơn, cảm ơn anh, bạn tôi uống nhiều quá..."

Tiết Cầm Cầm nói xong liền ngẩng đầu, nhìn Hàn Lỗi, nhưng khi cô nhìn thấy người đàn ông phái sau thì hít một hơi sâu, mắt mở trừng trừng.

Về mặt hết như đang gặp quỷ...

Còn Tô Nhan thì dù có ngã xuống, miệng vẫn lầm bầm hát...

"Ly hôn vui vẻ, ly hôn vui vẻ, tôi có thể tìm được người tốt hơn..."

Hàn Lỗi đỡ được cô, nghe cô hát, khóe mắt co rút thật mạnh.

"Tổng giám đốc Trình."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tô Nhan uống say

Trình Tự Cầm đi tới trước mặt Tô Nhan, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, đầu cô gác lên vai Hàn Lỗi, nghe lời hát trong miệng cô, hai tròng mắt hơi híp lại.

Anh trầm giọng nói: "Mang lên xe đi."

"Dạ." Hàn Lỗi đáp một tiếng rồi đỡ Tô Nhan rời đi.

Một loạt những động tác diễn ra, Tiết Cầm Cầm chỉ kịp tròn mắt há hốc mồm nhìn theo, xoay xoay cái cổ cứng ngắc nhìn Tô Nhan bị mang đi, lại nhìn Trình Tự Cầm đứng bên cạnh.

"Anh, anh, anh anh anh anh..." Mặc dù Tiết Cầm Cầm không uống say, nhưng lúc này đây cô cũng mắc chứng cà lăm.

Người đàn ông này từ đâu chui ra thế?

Trình Tự Cầm ghé mắt, liếc nhìn cô một cái rồi xoay người rời đi, chỉ để lại Tiết Cầm Cầm đang hóa đá.

Đến khi cô lấy lại được thần trí, muốn đuổi theo thì xe đã chạy mất, chỉ còn biết tức giận dậm chân.

"A, xong đời rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Vừa nãy cô không nhìn lầm chứ, người đàn ông kia thật sự là Trình Tự Cầm sao? Tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng, chồng của Tô Nhan?

Anh ta mang Tô Nhan đi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Tô Nhan té xuống ghế xe, mở mắt nhìn chung quanh một chút, cuối cùng ngồi dậy nhìn người đàn ông bên cạnh, lắc lắc đầu, nói giọng không rõ.

"Ồi chào! Đẹp trai quá! Anh, anh từ đâu ra thế?"

Trình Tự Cầm không thèm để ý đến cô, chỉ chăm chú nhìn vào máy tính trên tay, mi mắt cũng không chớp một cái, như thể con ma men Tô Nhan bên cạnh chỉ là không khí.

Tô Nhan uống say như bị mất trí nhớ, thấy Trình Tự Cầm không để ý đến mình, cô tức giận liền quăng một cái tát

"Ha, tôi, tôi nói chuyện với anh mà anh không nghe sao? Có lẽ phép không vậy? A?"

Hàn Lỗi lái xe phía trước, nghe được tiếng động đó liền nhanh chóng nhìn vào gương, quả nhiên, mặt Trình Tự Cầm trầm xuống. Anh cong khóe môi, ánh mắt rơi vào Tô Nhan nửa giây sau đó nhanh chóng dời đi chỗ khác.

"Anh, đang nói chuyện với anh..."

Trình Tự Cẩm quay đầu, híp mắt nhìn cô, sắc mặt không tốt, trầm giọng nói: "Cô còn biết mình tên gì không?"

Tô Nhan hát hàm nói: "Dĩ nhiên là biết, tôi đây đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, tên là Tô Nhan."

Trình Tự Cẩm híp hai tròng mắt, khóe môi cong lên, đột nhiên giữ chặt gáy cô, kéo cô nhích lại gần mình, tầm mắt rơi vào khuôn mặt phớt hồng của cô, nhẹ giọng nói.

"Vậy cô biết tôi tên gì không?"

Tô Nhan cố gắng mở to hai mắt ngược nhìn lên trên, chỉ biết dằng dáp người này không tề.

"A, đẹp trai, anh, anh nhìn quen mắt ghê nha, tôi, có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi không?"

Trình Tự Cẩm không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn cô chằm chằm, nhìn bóng dáng anh ẩn hiện trong đôi mắt ngơ ngác lại mê mang kia.

Đột nhiên, Tô Nhan bắt đầu hát lên.

"Dường như chúng ta đã từng gặp mặt, anh có nhớ không?"

Trình Tự Cẩm cau mày, nhìn cô gái uống say kia, quả thật anh chưa từng thấy cô gái này uống say rồi làm loạn như thế, trong mắt thoáng vẻ ghét bỏ, lúc định hát cô ra, lại nghe cô lầm bầm nói.

"À, tôi nhớ ra rồi, tôi biết anh tên gì rồi..." Tô Nhan ra vẻ bình tĩnh, nhìn người đàn ông đang kinh ngạc trước mặt, nói.

Trình Tự Cẩm nhẩn nha, cười như không cười nhìn cô.

Nhưng mà...

"Anh, anh tên là, tên Cái Rắm..." Nói xong, cả người Tô Nhan gục xuống đùi anh, ngủ như chết.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Muốn ly hôn, kiếp sau đi

Trong không gian nhỏ hẹp, bầu không khí dần bị đè nén, Hàn Lỗi vừa lái xe vừa nghe ngóng động tĩnh phía sau, thiếu chút nữa đã đạp phải chân thắng, len lén nhìn khuôn mặt của Trình Tự Cẩm, quả nhiên đã đen như đáy nồi.

Anh không khỏi đỏ mặt hỏi thay Tô Nhan.

Sắc mặt Trình Tự Cẩm âm trầm, nhìn cô gái ngã trên đùi anh, nhất là khi nhìn thấy chất lỏng trong suốt sền sệt chảy ra từ miệng cô, mặt đã âm u như sắp có sấm sét.

Gân xanh trên trán giật giật hai cái, anh nắm lấy tóc cô muốn ném cô ra ngoài.

Nhìn mảng ướt nhẹp trên quần tây của mình, anh cố nén cơn giận, lạnh lùng nói: "Lái nhanh một chút."

"Dạ." Hàn Lỗi không dám ngó nghiêng lung tung nữa, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Tô Nhan bị đau, chỉ "ừm ừm" hai tiếng nhưng không hề tỉnh lại.

"Tổng giám đốc Trình, đã đến rồi."

Về mặt Trình Tự Cẩm như đưa đám bước xuống xe, nhìn cô gái trong xe trầm giọng nói: "Mang lên."

Hàn Lỗi nhìn Trình Tự Cẩm một cái, gạt đầu đỡ Tô Nhan ra ngoài.

Tô Nhan vừa được thả xuống giường đã lăn hai vòng, thở mạnh một tiếng, thỉnh thoảng còn lầm bầm.

"Ly hôn vui về..."

Trình Tự Cẩm đứng ở bên giường, từ trên cao nhìn xuống cô, tròng mắt âm trầm không chút độ ấm, khóe môi lại cong lên, cúi người nắm lấy cằm cô,

nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, thấp giọng nói.

"Muốn ly hôn, kiếp sau đi."

Ngày hôm sau, Tô Nhan vừa tỉnh lại đã thấy đầu choáng váng, còn chưa mở mắt đã lờ lợ hai cái khối động thân thể, sau đó mới chậm rãi mở mắt, đầu tiên là nhìn xung quanh một vòng sau đó nhắm mắt lại, ba giây sau mới từ từ mở mắt ra, nhìn căn phòng xa lạ mà mình đang ở.

Tô Nhan tròn to hai mắt nhìn căn phòng xa lạ, lại cúi đầu nhìn mình, không thấy quần áo, trần trụi hoàn toàn..

Trong nháy mắt, mặt Tô Nhan liền đỏ sẫm, bắt đầu cố gắng hồi tưởng chuyện xảy ra tối qua.

Hình như là đi ăn mừng với Tiết Cẩm Cẩm, sau đó thì sao?

Sau đó xảy ra chuyện gì?

Tô Nhan ôm đầu, nghĩ thế nào cũng không ra, mày cau lại thật chặt, đang định vén chăn đứng dậy thì nghe "cạch" một tiếng, là tiếng cửa phòng bị đẩy ra.

Cả người Tô Nhan đều ngây ngẩn, nhưng không nhìn qua đó, mà do trong đầu hiện lên ba chữ.

Tình một đêm!

Cô uống say, sau đó xảy ra quan hệ với đàn ông..

Chuyện cáu huyết như vậy, cô không tin sẽ thật sự xảy ra trên người mình, nuốt một hớp nước miếng, đặt tay xuống, chuyển động cái cổ đã cứng ngắc nhìn sang.

Trong nháy mắt, cô có cảm giác như bị sét đánh..

Mà biểu tình trên mặt Tô Nhan thì lại càng thêm đặc sắc.

Kinh ngạc, không thể tin, tức giận, cuối cùng là tuyệt vọng, từng biểu cảm luân phiên trên mặt hóa đá của cô.

Tô Nhan không nói nên lời, chỉ tròn to mắt như hạt châu, chỉ tay vào người đàn ông đang đứng ở cửa.

Trình Tự Cẩm tựa vào cạnh cửa nhìn biểu tình xốc xếch của cô, cong môi nói: "Bà xã, em đã tỉnh?"

Bà, bà xã...

Tô Nhan bị cái tiếng đó đánh trúng, nhìn Trình Tự Cẩm xuất hiện ở cửa, cô như đang hoài nghi mắt mình có vấn đề, không ngừng chớp mắt nhìn anh chăm chăm.

"A a a a.. Anh, anh, anh, anh anh anh anh..." Đầu tiên, Tô Nhan kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, tiếp đó nửa ngày trời cũng không nói ra một câu đầy đủ, chỉ không ngừng kêu "anh"

Trình Tự Cẩm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đàn trắng bệch ra của cô, độ cong của môi ngày càng lớn, đóng cửa cầm quần áo đặt trên ghế salon, nhìn cô, nhẹ giọng nói:

"Bà xã, quần áo mới để ở đây."

Tô Nhan nghe nhịp tim mình đập loạn cào cào, cô đã hoàn toàn luống cuống.

"Anh, sao anh lại xuất hiện ở đây?"

"Nhà tôi, tôi không ở đây thì ở đâu?" Trình Tự Cẩm khẽ cười một tiếng, nói, tựa hồ như đang cười nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chính là muốn làm khó em

Tô Nhan lại càng tròn tròn mắt, tay siết chặt ga giường.

"Anh, nhà anh? Vậy, vậy sao tôi lại ở nhà anh, còn, còn nữa, tối qua tôi, chúng ta xảy, xảy, xảy..."

Trình Tự Cầm nhìn cô, dần thu lại vẻ vui vẻ, trông mắt thâm trầm nhìn cô, thấp giọng nói: "Muốn hỏi xảy ra chuyện gì đúng không?"

Tô Nhan gật đầu, mặt nhìn anh với vẻ cảnh giác.

Trình Tự Cầm dứt hai tay vào túi quần, từ trên cao nhìn xuống cô, nhẹ giọng nói: "Em nói thử xem?"

Tô Nhan nghe nói, cũng hít một ngụm khí, bình tĩnh nhìn khuôn mặt lạnh lùng có chút thất thần của Trình Tự Cầm, mới này còn cười gọi cô bà xã, giờ đã trung ra bộ mặt lạnh lùng mà nhìn cô.

Cũng sắp khiến cho tinh thần cô hỗn loạn rồi.

"Không, không thể nào, sao có thể chứ, không thể nào, anh, nhất định là anh đang gạt tôi, nhất định là..." Tô Nhan nắm chặt ga giường, lắc đầu nói.

Sao có thể chứ, cô cũng đã đưa đơn ly hôn lên tòa, nếu lúc này bọn họ, bọn họ thật xảy ra chuyện gì, vậy tòa án còn có thể xử cho cô ly hôn được sao?

Trình Tự Cầm nhìn ra suy nghĩ trong mắt cô, chỉ khẽ cười một tiếng rồi ném đi động sang, trong đó có hình hai người ôm nhau, có tấm cô nằm trên ngực anh, lại có tấm anh khóa thân ôm cô.

Tô Nhan nhìn mấy tấm hình này, bị dọa sợ đến không nói nên lời, chỉ có thể kinh ngạc nhìn những bức hình kia.

Đột nhiên trong đầu nổ ầm một tiếng, Tô Nhan dần dần ngẩng đầu nhìn Trình Tự Cầm, lại chạm vào đôi mắt sâu thẳm không thể nhìn thấu kia.

"Muốn ly hôn đúng không? Há?"

Tô Nhan không biết làm sao, theo bản năng gật đầu một cái, lại bị nắm chặt cằm.

"Hình như tôi có từng nói rồi, đúng không? Muốn ly hôn? Đời này cũng đừng có mơ, em nói xem nếu tôi đưa những tấm hình này lên tòa, thì sẽ thế nào?"

Tô Nhan nghe vậy thì mở to hai mắt, có chút sợ hãi đẩy ra anh, lớn tiếng nói: "Tại sao? Tại sao không cho tôi ly hôn, hôn nhân của chúng ta căn bản không tồn tại, tại sao không chịu ly ly hôn với tôi? Cho dù tôi và anh có xảy ra quan hệ, tôi cũng có thể tố cáo anh cưỡng ép tôi, anh thừa dịp tôi uống say rồi bắt tôi..."

"Em chắc chắn? Có muốn tôi cho em xem hình tôi qua em nhiệt tình cầu xin tôi thế nào không? Há?" Trình Tự Cầm dùng sức bóp chặt cằm cô, nhìn cô lạnh lùng nói.

"Cái, cái gì?" Tô Nhan như bị sét đánh, không thể tin được nhìn anh.

"Sao? Muốn thương thức xem tôi qua em nhiệt tình đến mức nào không?"

Tô Nhan nhìn về lạnh lùng trên mặt anh, chợt cảm thấy sợ hãi.

"Anh, rốt cuộc anh muốn làm gì? Trong ấn tượng của tôi, trừ bốn năm trước có gặp qua vài lần, chúng ta cũng chưa từng gặp nhau, rốt cuộc tại sao anh phải làm khó tôi? Chẳng lẽ chúng ta có thù giết cha, cho nên anh lấy tôi vì muốn hành hạ tôi?"

Tô Nhan thật không nghĩ ra là nguyên nhân gì, cũng chỉ có thể nghĩ đến những nguyên nhân cầu huyết đến không thể cầu huyết hơn.

Mà Trình Tự Cầm sau khi nghe thấy lời cô nói, con ngươi nhanh chóng co rút lại, buông cằm của cô ra, đứng lên, nhẹ giọng nói.

"Em nói đúng, là tôi muốn làm khó em. Mặc quần áo đi rồi xuống dùng cơm." Nói xong, Trình Tự Cầm liền xoay người ra ngoài.

Tô Nhan cảm thấy như sụp đổ, muốn giữ anh lại, nhưng khi cô đứng lên thì lại không thấy có gì không ổn, quay đầu nhìn ga giường trắng tinh, lập tức bị choáng ngợp bởi niềm vui mừng.

"Trình Tự Cầm, anh đừng mơ gạt được tôi, tôi qua chúng ta vốn không xảy ra chuyện gì."

Trình Tự Cầm dừng bước, nghiêng người nhìn về chắc chắn trên mặt cô, nhíu mi nói: "Há?"

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Xù nữ?

Tô Nhan chỉ vào tấm ga giường sạch sẽ, nói: "Anh xem, không có vết máu, không có vết máu của tôi, chúng ta chưa xảy ra chuyện gì cả. Cho nên những tấm hình đó đều do anh ngụy tạo, anh là tên lừa gạt vô sỉ."

Trình Tự Cẩm nhìn bộ dáng tức giận của cô, hai tròng mắt híp lại, khóe môi cong lên, cười nói.

"Cho nên, bà xã tôi vẫn còn là xử nữ?"

Tô Nhan nghe nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nhìn chằm chằm anh nói: "Trọng điểm không phải cái này, trọng điểm là tại sao anh lại gạt tôi?"

Trình Tự Cẩm lại nói: "Bà xã vẫn còn là xử nữ, xem ra là do tôi thất trách rồi."

Tô Nhan sùng sốt.

"Anh, anh có ý gì?"

Trình Tự Cẩm chỉ cười rồi bỏ đi.

"Nếu em không muốn đi làm thì có thể nghỉ ngơi ở đây một ngày, đây cũng là nhà em."

Tô Nhan nhìn bóng lưng Trình Tự Cẩm đi khỏi, tức đến nghiến răng. Tuy anh ta cũng không làm gì cô, việc này khiến cô thờ phào nhẹ nhõm, nhưng anh ta làm nhiều chuyện nhằm chán như thế là vì cái gì chứ?

Chỉ là không muốn ly hôn? Nhưng sao lại thế?

Trình Tự Cẩm vừa ra khỏi phòng, khóe môi liền hạ xuống, lấy di động ra trầm giọng gọi: "Điều tra những chuyện tình cảm của cô ấy trong mấy năm nay cho tôi."

Anh tắt điện thoại, nhìn cửa phòng, trên môi hiện ra một nụ cười không rõ.

Xử nữ? À...

Tô Nhan không muốn suy nghĩ quá nhiều, mà cô cũng chả dám suy nghĩ nhiều, vừa mặc quần áo xong đã vọt ra khỏi phòng, lúc xuống lầu thì thấy người khác đang dùng cơm trên bàn.

Cô cắn răng bước lên phía trước, hít sâu một hơi, nhìn anh nói.

"Tổng giám đốc Trình, tôi chính thức gửi đơn tố tụng ly hôn lên tòa án, nếu có thể, tôi cũng không muốn cùng ngài ra tòa, cho nên, nếu ngài chịu đồng ý ly hôn, tôi..."

"Muốn ăn điểm tâm không?" Trình Tự Cẩm như không nghe thấy lời cô nói, đặt tờ báo trong tay xuống, ngẩng đầu, dịu dàng nhìn cô, nhẹ giọng hỏi.

"Tôi..." Tô Nhan nhìn khuôn mặt dịu dàng của Trình Tự Cẩm, cô cũng sắp bị tâm thần luôn rồi, thật sự coi cô là bà xã sao?

Đáng tiếc, cô lại không hề xem anh ta là chồng.

"Tôi không ăn, tổng giám đốc Trình, vừa rồi tôi mới..."

"Em trễ giờ làm rồi." Trình Tự Cẩm không cho cô bất kỳ cơ hội nào để nói chuyện.

Tô Nhan cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay, khẽ cắn răng, nhìn Trình Tự Cẩm, nói với giọng kiên định: "Hôn nhân này không có bất kỳ ý nghĩa nào, tôi nhất định phải ly hôn, tôi cũng không ngại khiến cho dư luận xôn xao."

Nói xong, Tô Nhan liền xoay người rời đi.

Trình Tự Cẩm đặt mạnh tách cà phê xuống, híp hai tròng mắt nhìn bóng lưng thẳng tắp của Tô Nhan, môi mím khẽ mím.

Quản gia đứng bên cạnh liếc mắt nhìn một cái rồi lập tức cúi đầu.

Tô Nhan đi ra khỏi biệt thự hồi lâu vẫn không nhìn thấy chiếc taxi nào, bỗng một chiếc xe chạy đến dừng bên cạnh cô, Tô Nhan cúi đầu nhìn.

"Mời lên xe, tôi đưa cô đi làm."

Tô Nhan nhìn quản gia trong xe, có chút nghi ngờ nói: "Sao lại là ông?"

"Mời lên xe."

Tô Nhan liếc mắt nhìn đồng hồ, cắn răng leo lên xe, nếu không sợ rằng cô có chờ nửa giờ cũng chả thấy chiếc taxi nào.

"Cảm ơn." Đến nơi, Tô Nhan nói cảm ơn rồi xuống xe, bước nhanh vào công ty.

Đẩy cửa phòng nghỉ của Bạch Khuynh ra, cô vội vàng cúi đầu nhận lỗi: "Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi tới trễ, tôi xin lỗi..."

Bạch Khuynh đang hóa trang, thấy Tô Nhan xông vào thì sắc mặt xấu đi: "Cô làm cái gì vậy hả? Suốt ngày tới trễ."

"Bạch tiểu thư, tôi xin lỗi, tối hôm qua trong nhà có việc, cho nên mới đến trễ, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi..."

Bạch Khuynh nhìn cô một cái, "hừ" một tiếng rồi không thèm để ý đến cô nữa, có vẻ như tâm tình rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Không thay đổi được gì

Tô Nhan thở phào nhẹ nhõm, đứng nghe Bạch Khuynh và chuyên viên trang điểm nói chuyện phiếm.

"Chị Khuynh, sợi dây chuyền kim cương này của chị nhìn thật quen mắt, hình như tôi đã gặp ở đâu rồi, đẹp thật đấy!"

"Hả, cô nói cái này hả, là của bạn tôi tặng, mẫu mới nhất, số lượng giới hạn đó." Bạch Khuynh nói, khuôn mặt hiện rõ sự vui vẻ.

"Bạn tặng? Nhất định là đang theo đuổi chị rồi, người đeo đuổi chị thất đúng là chịu chơi."

"Cũng được."

Tô Nhan nghe cũng rướn cổ nhìn cô ấy, lại bị Bạch Khuynh bắt gặp, liền hỏi: "Tô Nhan."

"Dạ?"

"Cô thấy sợi dây chuyền của tôi thế nào?"

Tô Nhan gật đầu nói: "Rất đẹp, nhất định là giá trị liên thành."

Bạch Khuynh kiêu ngạo nâng mi, nhìn Tô Nhan cười nói: "Đoán xem là ai đưa?"

Tô Nhan nghe Bạch Khuynh nói thì khước miệng co rút: "Chuyện này thật không dễ đoán, người thích Bạch tiểu thư có rất nhiều."

"Đúng vậy, nhưng người có năng lực lại còn hào phóng như vậy lại không nhiều."

Tô Nhan chỉ cười cười, cúi đầu làm việc của mình, xem ra là do Trình Tự Cẩm đưa rồi, vì tán gái mà sẵn sàng tặng sợi dây chuyền cả ngàn vạn.

Thật đúng là phả của, bất chợt, ánh sáng nay lại ủa vào đầu cô, dọa cho cô vội vàng lắc đầu, điện thoại di động liền vang lên.

Cô lấy ra nhìn, là của Tiết Cẩm Cẩm, cô vội cầm điện thoại ra khỏi phòng, đi đến nhà vệ sinh.

"Alo, Tiết Cẩm Cẩm, cậu còn dám gọi cho tớ?"

"Nhan Nhan, cậu không sao chứ? Tớ nói cho cậu biết, tối qua chúng ta vừa ra khỏi quán bar thì cậu liền bị người ta cướp đi, cái tên Trình Tự Cẩm đó, đúng, đúng, chỉ là tớ không ngờ anh ta lại có sức quyến rũ đến vậy, đến trái tim nhỏ của tớ cũng chịu không nổi, tối hôm qua cậu bị anh ta mang đi có xảy ra chuyện gì không?"

Bên kia điện thoại, Tiết Cẩm Cẩm có vẻ như đang rất kích động.

Tô Nhan bắt đầu đi giờ tay đỡ trán, vô lực nói: "Cậu ngừng lại đi, chúng tớ không xảy ra chuyện gì hết, cậu đừng có nghĩ bậy bạ."

"Không xảy ra chuyện gì? Đáng tiếc thật, nếu tối hôm qua các cậu có xảy ra chuyện gì, vậy các cậu không cần phải ly hôn nữa, cậu sẽ trở thành Trình phu nhân danh xứng với thực."

Tô Nhan nghe Tiết Cẩm Cẩm nói, chỉ cảm thấy đau đầu.

"Cậu đang suy nghĩ cái gì vậy hả? Không có chuyện gì thì tớ cúp đây, còn nữa, cậu là một đứa thấy sắc quên bạn, vong ân phụ nghĩa, cho nên mới để cho anh ta mang tớ đi, may là không có chuyện gì, nếu mà xảy ra chuyện gì, tớ sẽ không để yên cho cậu đâu, được rồi, tớ còn có việc, cúp đây."

Nói xong, Tô Nhan liền cúp điện thoại, nhớ tới Trình Tự Cẩm, cô không khỏi dùng sức lắc đầu, không muốn nghĩ quá nhiều, tối qua chỉ là ngoài ý muốn, cũng không thể thay đổi cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thiên Hậu ngây thơ

Cả một ngày Tô Nhan đều thấy thấp thòm không yên, cảnh tượng sáng nay không ngừng xoay quanh trong đầu cô, xua hoài không đi, mỗi lần nhớ tới đều khiến cô thấy kinh sợ, sau đó run rẩy một phen.

Cô vừa quay đầu đã nhìn thấy cặp mắt sắc bén của Bạch Khuynh đang nhìn mình với vẻ tìm tòi, khiến cô vô cùng sửng sốt, mi mắt chớp chớp, suy nghĩ một chút rồi bước tới, nhẹ giọng hỏi.

"Bạch tiểu thư, có chuyện gì dặn dò sao?"

Đôi mi thanh tú của Bạch Khuynh nhăn lại, cặp mắt long lanh quan sát cô một phen, cuối cùng dừng lên trên khuôn mặt không chút son phấn của Tô Nhan, trên mặt thoáng vẻ ghen ghét.

"Sao hôm nay cô lại đến trễ?"

Tô Nhan sửng sốt, ngẩng đầu chống lại cặp mắt sắc bén của Bạch Khuynh, trong lòng run lên, chớp chớp mắt, ra vẻ lúng túng, nắm tóc ngượng ngùng nói.

"Chuyện đó, hôm qua là sinh nhật của bạn thân tôi, cho nên hai chúng tôi có uống chút rượu, vậy nên mới tới trễ, tôi xin lỗi Bạch tiểu thư, xin lỗi, tôi đảm bảo sẽ không có lần sau."

Bạch Khuynh nghe thấy, hai mắt híp lại, bình tĩnh nhìn cô chốc lát khiến Tô Nhan suýt nữa thì không chống đỡ được, lúc này mới lên tiếng.

"Tôi cứ nghĩ sao trên người cô lại hôi đến vậy, thì ra là mùi rượu, cô tránh xa tôi một chút đi."

Tô Nhan nghe nói thế, khoe môi không khỏi co rút lại một phen, vị này thật thích đối địch với cô, bất cứ lúc nào cũng không quên khổ tâm châm chọc cô, nhưng không sao.

"Dạ, xin lỗi, xin lỗi..." Cô cúi đầu nhận lỗi xong liền lui về phía sau mấy bước, lúc này mới thở ra một hơi.

Thật hù chết cô mà, cô cho là Bạch Khuynh đã nhìn ra gì đó, hoặc là biết chuyện gì đó?

Vẫn tốt, vẫn tốt, nhưng nhìn biểu cảm vừa nãy của cô ấy, có phải đã nhận ra chuyện gì rồi không?

Hơi suy tư, mày Tô Nhan nhú lại, xem ra phải nhanh chóng giải quyết chuyện ly hôn này, tờ hôn thú đó đặt bên người cô cứ như một quả bom hẹn giờ, hệ số nguy hiểm trăm phần trăm, nhanh chóng bỏ đi mới tốt.

Cả một ngày cô đều lo lắng đề phòng, cứ sợ sẽ nhìn thấy người nào đó đến.

Tô Nhan vừa đi trên đường vừa suy tư, dừng ở trạm xe buýt, ngửa đầu nhìn bầu trời xám xịt, thở dài một hơi.

Aiz....

Người đàn ông kia rốt cuộc muốn làm gì chứ? Sao hết lần này đến lần khác cứ chọn trúng cô vậy?

Bộ dạng của cô lớn lên tuy cũng không xấu, nhưng nếu so với Bạch Khuynh thì quả là khác biệt một trời một vực, rốt cuộc anh ta muốn làm gì chứ?

Cô đang rối rắm, một tiếng thắng xe chói tay vang lên ngay cạnh cô, vừa quay đầu nhìn lại, trái tim đã bất giác run lên, chiếc xe này không phải là chiếc ngày đó Bạch Khuynh leo lên, xe của người đàn ông kia?

Đang kinh sợ, kính xe đã chậm rãi hạ xuống, nhìn hai khuôn mặt bên trong, cô cảm thấy nhịp tim của mình đã tăng lên tới một ngàn.

Chủ yếu là nhìn thấy nụ cười ôn nhu giả dối trên mặt Bạch Khuynh, cô chỉ muốn ngất đi...

"Nhan Nhan, chờ xe sao? Cô định về nhà sao? Để tui tôi chở cô về có được không?"

Hai mắt Tô Nhan trừng thật lớn, Bạch tiểu thư, cô không có bị làm sao đó chứ?

Cô nuốt một ngụm nước miếng rồi vội vàng lắc đầu nói: "Không, không cần, xe buýt sắp đến rồi, không cần..."

Bạch Khuynh nhìn biểu cảm trên mặt Tô Nhan, cảm thấy thật tức cười, cười duyên tựa đầu lên tựa đầu lên vai người đàn ông đang xem tài liệu.

"Nhan Nhan, biểu cảm đó của cô là sao thế? Chẳng lẽ cô xem tôi là sói xám hay sao?"

"Hả, không phải, tôi..."

"Đúng thế mà... Cẩm, có phải anh quá nghiêm túc nên đã dọa sợ cô trợ lý nhỏ của em rồi không? Em nói cho anh biết, Nhan Nhan là người làm việc với em lâu nhất, rất có chừng mực, nếu anh hù cô ấy sợ chạy mất, anh sẽ phải bồi thường cho em một cô trợ lý có mắt nhìn như thế đó."

Ngoài xe, Tô Nhan nghe giọng nói nũng nịu của Bạch Khuynh, chỉ cảm thấy từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu không ngừng chảy xuống, lúc này mới liếc mắt nhìn người đàn ông đang chậm rãi ngẩng đầu lên, dáng vẻ của anh như thể lúc này mới nhìn thấy cô.

"Nếu đã vậy, anh sao có thể để em đau lòng được." Nói xong, ngón tay chuyển từ bàn phím laptop sang cầm Bạch Khuynh, trầm giọng nói.

Bạch Khuynh thấy thế, thẹn thùng cười một tiếng, gương mặt cũng đỏ lên, Tô Nhan nhìn thấy thì khóe mắt co giật.

Diễn viên toàn là trâu bò, sau dễ xấu hổ như thế được chứ?

Thật là chuyện lạ, nhất là khi chỉ vì một câu nói của người đàn ông này mà thẹn thùng đỏ mặt...

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tắm rửa sạch sẽ chờ anh

Đang suy nghĩ, Tô Nhan bỗng cảm giác có một tầm mắt mà không ai có thể xem nhẹ đang rơi trên người mình, khiến cô lập tức dựng thẳng sống lưng, nhìn theo tầm mắt đó, đối diện với đôi mắt sâu không thấy đáy của Trình Tự Cẩm.

Đôi môi mỏng kia khẽ mở, giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên.

"Lên xe."

Tô Nhan hít một ngụm khí lạnh, bất giác nhìn sang Bạch Khuynh đang tựa bên người anh ta, lại thấy đôi mi thanh tú của cô ta hơi nhíu lại, đôi mắt mang ý dò xét và căm thù chia thẳng vào cô.

Đầu cô có chút choáng váng, cô đảm bảo nhất định là người đàn ông này cố ý, đưa tay đỡ trán, đáy lòng điên cuồng gào thét, CMN.

Cuối cùng, cô vẫn ngẩng đầu lên, hé ra nụ cười thật tươi nói: "Không cần đâu Bạch tiểu thư, lát nữa bạn trai tôi sẽ đến đón tôi, anh ấy đang trên đường đến đây rồi, cảm ơn ý tốt của hai người."

Nói xong, Tô Nhan như nhìn thấy khóe môi của Trình Tự Cẩm hơi cong lên, nhưng cô cảm thấy đó chỉ là ảo giác.

"Vậy thì mình cũng không cần phải phá hư chuyện tốt của người khác nữa, lái xe đi."

Vừa nói xong, kính xe đã chậm rãi nâng lên, ngăn cách dung nhan tuyệt mỹ của hai người bên trong khỏi tầm mắt cô, đồng thời, xe cũng chậm rãi lăn bánh. Cả người Tô Nhan xụi lơ, lui về phía sau mấy bước, ngồi trên ghế chờ thờ hồn hên.

Thật ngọt ngào, sau này nhất định phải cách xa người đàn ông đó ra, hệ số nguy hiểm quá cao, chỉ mới nói chuyện với anh ta thôi mà cô đã cảm thấy tế bào não của mình chết mất một mớ rồi.

Trong xe, Trình Tự Cẩm ung dung nhàn nhã tựa vào ghế ngồi, tay trái nắm hờ đỡ trán, nhìn cô gái dần trở nên nhỏ bé trong kính chiếu hậu, khóe môi bất giác cong lên.

Bạch Khuynh tựa vào ngực anh, im lặng thu hết cảnh này vào mắt, hai tay nắm lại thành quyền, nhưng lại không nói gì, hàng mi dài rủ xuống, che đi đôi mắt như ra chiều suy nghĩ.

Bọn họ thật sự có quan hệ, vậy thì tối qua, có phải anh ấy ở cùng với Tô Nhan hay không?

Nghĩ đến khả năng này, Bạch Khuynh thấy có một cỗ oán khí đang dâng lên trong người, cô nở một nụ cười thật quyến rũ, cánh tay mảnh khảnh chạy dọc trên ngực anh, men theo cổ áo rộng mở của anh mà vào, tận sức chơi đùa với vòm ngực cường tráng của anh.

"Cầm, tôi qua người ta có chuẩn bị lễ vật cho anh, nhưng anh lại không tới, tôi nay tới có được không?"

Trình Tự Cầm liếc mắt nhìn, khoe môi cong lên, hai tròng mắt đen quét qua bộ ngực đầy đặn của cô, bàn tay lộ rõ khớp xương khê vuốt ve, chọc cho cô buộc miệng rên lên một tiếng.

"Cầm..." Cả người Trình Tự Cầm xụi lơ nằm trên ngực anh, hai tròng mắt say mê nhìn người đàn ông khiến cô không cách nào kháng cự được kia.

Trình Tự Cầm lại chỉ cười như không cười mà nhìn cô, giọng nói lạnh lẽo vang lên như một lời cảnh cáo.

"Đi theo tôi lâu như vậy, biết tôi ghét nhất cái gì rồi chứ."

Bạch Khuynh vừa nghe, thân thể đã cứng đờ, đôi mắt anh lúc này càng thêm sâu xa, không thể nhìn ra được là tâm tình gì, nhưng những lời đó là có ý gì?

Là chi Tô Nhan sao? Hay là ý gì khác?

Cô chỉ đành khéo léo gạt đầu một cái, nhẹ giọng nói: "Ừ, em biết."

Lúc này Trình Tự Cầm mới hài lòng cười một tiếng, cúi đầu hôn lên mặt cô, trầm giọng nói: "Vậy mới ngoan, tôi nay anh sẽ tới tìm em, tắm rửa sạch sẽ chờ anh đi."

Trình Tự Cầm cười duyên, gạt đầu nói: "Được, em sẽ ngoan ngoãn chờ anh."

Bạch Khuynh cảm thấy giờ phút này mình thật giống như gái điếm, nhưng dù có là gái điếm thì thế nào, chỉ cần là người đàn ông này, cô cam tâm tình nguyện, nếu có một ngày có thể khiến cho người đàn ông này yêu mình, làm gì cô cũng chấp nhận.

Bạch Khuynh suy nghĩ, nhếch môi tựa vào ngực anh, tự đắm chìm trong mộng đẹp của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Khốn khiếp

Hai ngày trôi qua, Tô Nhan luôn phải sống trong trạng thái cảnh giác cao độ, hơn nữa đôi lúc cô còn cảm thấy đang Bạch Khuynh nhìn mình như có điều suy nghĩ.

Chẳng lẽ cô ta đã phát hiện ra gì rồi?

Bằng không sao cô ta lại luôn nhìn mình bằng ánh mắt không thể giải thích được như thế?

"Bạch tiểu thư, tháng sau cô phải đến Mauritius để quay phim" Tô Nhan nhìn Bạch Khuynh, nhẹ giọng nói.

Bạch Khuynh ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Tô Nhan hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "Mauritius?"

Tô Nhan gạt đầu, nhìn lịch trình trong tay nói: "Đúng vậy, sau khi bộ phim này kết thúc, cô có hai ngày nghỉ ngơi, sau đó phải đi Mauritius, nếu cô cần thêm gì nữa thì có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp cô chuẩn bị."

Bạch Khuynh lắng nghe, gạt đầu một cái, nhìn móng tay mình với vẻ không yên lòng, nói: "Phải đi bao lâu?"

"Bây này, là một quảng cáo quay trên bãi biển."

"Ừ, tôi biết rồi, tôi không cần gì cả, nghĩ ra thì sẽ nói cho cô biết."

"Được, tôi biết rồi." Nói xong, Tô Nhan đóng tập tài liệu lại, vừa ngẩng đầu đã thấy Bạch Khuynh vẫn đang nhìn mình, điều này càng khiến cho Tô Nhan thêm xác định suy nghĩ trong lòng, khoe miệng không khỏi co rút, cuối cùng vẫn không nói gì, bởi vì có nói nhiều cũng vô ích.

"Vậy tôi đi trước."

Bạch Khuynh gạt đầu một cái, nhìn bóng lưng Tô Nhan đi khỏi, hai tròng mắt hơi híp lại, hai ngày nay cô đã tìm người theo dõi Tô Nhan, lại không phải hiện chút khả nghi nào, hơn nữa cô ta cũng không có tiếp xúc với ai, ngoại trừ một cô gái tên Tiết Cầm Cầm.

Nghĩ đến đây, Bạch Khuynh hơi cau mày, quay đầu nhìn mình trong gương, chẳng lẽ mình đã nghĩ nhiều rồi, lời anh ấy nói trên xe hôm đó không phải nhằm vào những người khác, mà chỉ đơn thuần là cảnh cáo cô?

Hơn hai giờ, buổi quay phim hôm nay đã xong, Bạch Khuynh nhìn Tô Nhan đang bận rộn, nhẹ giọng nói: "Cô xong việc thì về trước đi, tôi có chút việc."

Tô Nhan gật đầu nói: "Được, tôi biết rồi."

Nhìn bóng lưng Bạch Khuynh rời đi, Tô Nhan thở dài một cái, cô có nên đi tìm một công việc khác hay không? Nếu quả thật muốn từ chức, phải đi đâu mới tìm được công việc có tiền lương cao đến vậy?

Còn phải cách xa cái vòng giải trí này nữa chứ?

Nửa giờ sau cô mới thu dọn xong hết mọi thứ, đeo cái bao đựng camera trên lưng, chậm rãi đi dạo trên đường.

Cô vẫn đang suy nghĩ mình có nên đổi việc hay không, bỗng một đôi giày da đập vào mắt khiến cô dừng chân, ngẩng đầu nhìn lên.

"Phu nhân."

"..." Tô Nhan hơi sững sờ khi nhìn thấy người đàn ông trước mặt, lại có chút không kịp phản ứng, anh ta gọi cô là gì?

"Anh..." Tô Nhan vươn ngón tay ra, chỉ vào mình.

Bạch Khuynh nhìn Tô Nhan gật đầu nói: "Phu nhân, mời lên xe, tổng giám đốc Trình đang chờ bên trong."

Mắt Tô Nhan đại ra, đầu bắt đầu đau nhức, nhìn xuyên qua vai anh ta quả nhiên thấy một chiếc xe vô cùng sang trọng và nổi bật đang đậu cách đó không xa, mí mắt giật giật mấy cái.

Đây chắc chắn là tai họa...

Cô hít sâu một hơi, nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Hàn Lỗi, quả thật ông chủ thế nào thì nhân viên thế ấy mà.

"Ngại quá, tôi còn có việc, không thể đi được." Nói xong, cô vội đi lướt qua vai anh ta, nhưng lại bị chặn lại.

"Phu nhân, mời lên xe."

Tô Nhan có cảm giác như bị cái gì đó cắm vào cổ họng, nhìn chằm chằm anh ta, hai con mắt trừng đến sắp lồi cả ra ngoài, nhưng vẻ mặt anh ta vẫn không chút thay đổi, nghiêm người đứng chặn trước mặt cô.

Cô cực kỳ tức giận, lại không cam lòng giậm chân, hung hăng nói: "Chưa từng nghe câu chó khôn không cắn đường sao? Tôi không rãnh, anh tránh ra đi."

Hàn Lỗi vẫn lạnh mặt nhìn Tô Nhan đang giận đến sắp bốc khói, hơi cúi đầu nói: "Phu nhân, tôi khuyên cô vẫn nên nhanh chóng lên xe thì hơn, gần đây có rất nhiều ký giả, tôi nghĩ tổng giám đốc Trình chắc sẽ không để ý, phu nhân cô cũng..."

Quả nhiên, Hàn Lỗi còn chưa nói hết, đã nhìn thấy Tô Nhan giận dữ đi về phía chiếc xe đang đậu ven đường, lúc đi lướt qua người Hàn Lỗi, cô còn nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra hai chữ.

"Khốn kiếp."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hôn trộm

Khóe miệng Hàn Lỗi co giật một chút, xoay người đi theo.

"Phu nhân, mời."

Tô Nhan hung hăng trợn mắt nhìn Hàn Lỗi một cái, khom người ngồi vào trong xe, đôi mắt mở to đầy phẫn nộ nhìn chằm chằm người đàn ông đang nhàn nhã nhìn màn hình máy tính.

Nhìn, phải nhìn!

Haiz...

"Tổng giám đốc Trình, không biết anh tìm tôi gấp thế này có chuyện gì không?" Tô Nhan thật sự là cười không nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hấn với vẻ căng thẳng.

Trình Tự Cầm lại như không nghe thấy lời cô nói, trầm giọng ra lệnh: "Lái xe."

Hàn Lỗi gạt đầu, liếc nhìn hai người phía sau qua gương chiếu hậu, rồi khởi động xe chạy đi.

Đôi mi thanh tú của Tô Nhan nhú lại càng chặt, nhìn chăm chăm vào Trình Tự Cầm, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Tổng giám đốc Trình, ngài có nghe tôi nói không vậy? Chúng ta định đi đâu vậy, nếu có chuyện gì thì cứ nói ở đây đi."

Trình Tự Cầm vẫn bày ra cái bộ dạng xem cô như không khí, chỉ tập trung xử lý số liệu trong tay, điều này khiến cho Tô Nhan nổi trận lôi đình, thiếu chút nữa là đầu bốc khói xanh.

Cô nắm chặt hai quả đấm, nhìn một bên gò má lạnh lùng của anh, âm lượng tăng lên gấp mấy lần, có thể nói là bén nhọn.

"Tổng giám đốc Trình, xin hỏi lúc ra cửa anh có mang theo lỗ tai không vậy? Có nghe tôi nói gì không?"

Vừa dứt lời, Hàn Lỗi ngồi trước nắm chặt tay lái, khóe miệng co rút, vẻ mặt có chút quái dị, không nhìn được nhìn xuyên qua gương chiếu hậu một cái.

Nhưng về mặt Trình Tự Cầm vẫn không có biểu tình gì như cũ, điều này khiến cho Tô Nhan vô cùng tức giận, nhưng nhiều hơn là bất lực không biết phải làm gì.

Cô trợn mắt nhìn hấn hồi lâu nhưng đành bại trận, nhục chí co vai, dõi theo hai tay hấn lướt trên bàn phím, ngón tay thon dài lộ rõ khớp xương, hoàn mỹ không chút khuyết điểm, quả đúng là bàn tay của nhà tư bản.

Trên tay cô còn có mấy vết chai đây này.

Tầm mắt hơi di động, nhìn một loạt những biểu đồ không ngừng nhấp nhô lên xuống trên màn hình máy tính của hấn, quả thật cô rất muốn lao tới ném nó đi, nếu quả thật làm như vậy, hấn có ném cô ra ngoài luôn không?

Lúc này xe đang chạy trên đường quốc lộ, nếu quả thật bị ném ra ngoài, nhất định sẽ bị ép thành mảnh vụn.

Cô thờ dài một tiếng, ngã đầu vào lưng ghế, không khí mát mẻ pha lẫn mùi hương thơm ngát tràn vào khoang mũi, khiến cô thấy rất thoải mái, ngày càng mơ màng.

Trong lúc vô tình, cô ngủ thiếp đi.

Mà Tô Nhan có một tật xấu, chỉ cần ngồi xe là sẽ thấy mệt mỏi rũ rỏi.

Không biết đã qua bao lâu, Trình Tự Cầm như nghe thấy tiếng thở đều đều bên cạnh, lúc này mới dừng công việc trên tay lại, ngẩng đầu nhìn sang, hai mắt khẽ nheo lại, nhìn về phía trước.

Nhìn cô gái đang hít thở đều đều bên cạnh, tóc mái ôm trọn vầng trán trơn mượt, hai hàng mi dài cong vút, sống mũi cao thẳng, hai cánh môi đỏ mọng hơi mở ra.

Trình Tự Cầm quan sát đáng vẻ khi ngủ của cô, đặt máy tính trên đùi sang một bên, chăm chú nhìn cô.

Hàn Lỗi chỉ liếc mắt một cái đã thu hồi tầm mắt, mãi đến khi tới nơi, Hàn Lỗi mới nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, khẽ nói: "Tổng giám đốc Trình, đến rồi."

"Ừ."

Hàn Lỗi thấy anh không có động tác, không thể làm gì khác hơn là mở cửa xe xuống trước, đi đến cách đó không xa, yên lặng đứng chờ.

Trong chiếc xe thương vụ lớn như thế chỉ còn có hai người, một người thì đang chìm trong giấc mộng.

Tô Nhan tựa người vào xe, đôi môi đỏ mọng khẽ lầm bầm: "Ôi, Cầm Cầm.. Gà hầm nấm."

Sau khi Trình Tự Cầm nghe rõ, mi khẽ nâng lên, khóe miệng cũng hơn cong, đột nhiên tiến đến gần cô, hai tròng mắt híp lại, nhìn chăm chăm khuôn mặt không chút tỳ vết của cô.

Cuối cùng tầm mắt rơi vào đôi môi đang mấp máy của cô, lại thấy cô đưa lưỡi ra liếm một vòng quanh môi, hai mắt dần trở nên u tối.

Nếu không phải cô đang ngủ thật, anh sẽ cho là cô đang quyến rũ anh.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cô, nhớ tới cảm giác khi hôn cô lần trước, sống mắt hơi động, vừa suy nghĩ đã hành động.

Môi mọng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn căng mọng của cô, cảm nhận sự mềm mại từ môi cô truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Cường hôn tổng giám đốc.

Trong giấc mộng, Tô Nhan chỉ cảm thấy có thứ gì đó đang ngo ngoáy ở miệng, cô theo bản năng mà mở miệng ra, chủ động cắn lấy thứ đó.

Hành động này khiến cho tình dục trong mắt Trình Tự Cẩm chợt lóe, nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn bên dưới, cảm nhận cái miệng nhỏ của cô đang ngậm cắn môi mình, sắc mặt ngày càng trầm xuống.

Nhất là khi nghe được câu nói phát ra từ miệng cô.

"Ủm ngon, đùi gà..."

Có lẽ Tô Nhan cũng dần cảm giác được không khí xung quanh có gì đó không ổn, hai mi nhắm lại, đôi mắt đang nhắm chặt cũng hơi mở ra, trong đôi mắt mờ sương vẫn còn đang ngập nước.

Nhưng vừa mở mắt thì đã thấy một khuôn mặt tuấn tú đang phóng đại trước mắt, cả người Tô Nhan đều ngo ngắc, như thể vẫn chưa kịp hình dung tình huống lúc này là thế nào.

Trình Tự Cẩm không định rời khỏi cái miệng nhỏ của cô, thấy cô chậm rãi mở mắt, anh nhìn thật sâu vào đáy mắt cô, lại nhìn bộ dạng ngây ngô của cô, có hơi ngạc nhiên đối với phản ứng của cô, thế nên, anh quyết định bất động, cứ nhìn chăm chăm cô bằng ánh mắt đầy sâu xa như thế.

Tô Nhan thì tròn tròn mắt nhìn anh suốt một phút, mới giật mình mở bừng hai mắt, kinh hãi kêu lên thành tiếng...

"A ô a..." Trong lúc hét lên đầy sợ hãi, Tô Nhan phát hiện giờ phút này hai người bọn cô đang môi chạm môi.

Tình cảnh này...

Đang hôn?

Biểu cảm lúc này của Tô Nhan đã không thể dùng từ kinh sợ để hình dung, phải nói là khiếp sợ đến mức cả linh hồn cũng run lên, trông mắt hiện vẻ khó tin và sợ hãi.

Cô chợt đẩy người đàn ông đang đè nửa người lên người mình ra, cả người lui mạnh về phía sau, dán thật chặt lên cửa xe, vẻ mặt khó coi như ăn phải phân, sắc mặt lại càng hết trắng rồi đỏ, hết đỏ lại chuyển sang đen.

Dù sao thì cũng rất khó coi...

Phải nói là màu sắc trên mặt cô đến báng pha màu cũng không pha ra được!

"Anh, anh anh anh anh anh anh..." Tô Nhan tức giận vuron ngón tay ra, hai mắt trừng lớn nhìn chăm chăm vào vẻ mặt thản nhiên của người đàn ông.

Nếu cô không nhìn lầm, môi của anh ta đang khê cong lên, nhìn anh ta đưa lưỡi khê liếm láp một vòng quanh môi, Tô Nhan có cảm giác đầu đang nở hoa.

Lại nghe anh ta nói: "Gà hầm nấm..."

"???" Tô Nhan nhìn chăm chăm vào anh ta, sao anh ta lại biết cô thích nhất là món gà hầm nấm?

Ngay sau đó, cô lại nghe anh ta nói: "Ấn ngon không?"

Tô Nhan mở trừng hai mắt nhìn biểu cảm cười như không cười trên mặt anh, ngay lập tức, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, như đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Hình như là cô ngủ thiếp đi, sau đó hình như là cô có nằm mơ, lại hình như là mơ thấy mình đang ăn thịt gà...

Cho nên, cô chắc chắn đã ăn thứ gì đó, nhưng là thịt gà, hay là thịt người? Còn là đôi môi của người đàn ông này?

Biểu cảm trên mặt Tô Nhan như sụp đổ, sau đó lại chuyển sang cứng ngắc, hóa đá...

Vừa định mở miệng nói gì đó, giọng nói trầm thấp dễ nghe kia lại xông vào tai cô một lần nữa, khiến cô có muốn vờ như không biết cũng không được.

"Tôi thấy em ngủ, định đánh thức em dậy, không ngờ..."

Không ngờ?

Tô Nhan thăm tháy giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên, đã thấy hấn cong môi nhìn cô với ánh nhìn đầy tà mị, nói với giọng sâu xa.

"Em đột nhiên ôm tôi, sau đó lại cưỡng hôn tôi."

Cưỡng, cưỡng, cưỡng hôn anh ta?

Sắc mặt Tô Nhan thay đổi liên tục, cũng không đơn giản chỉ là khó coi, hai mắt muốn nhìn xuyên qua hai tròng mắt anh để xem coi anh có nói xạo hay không, nhưng mà, trừ về thâm trầm ra thì cô chả thấy được gì cả.

Cuối cùng, cô không thể làm gì khác hơn là nhận lỗi, giật giật khoe môi, khó nhọc nói: "Trong chuyện này..."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chịu trách nhiệm với em

"Trong chuyện này..." Nói xong, có vẻ như Tô Nhan khó mở miệng, cô đưa lưỡi ra liếm liếm môi, hoàn toàn chỉ là một hành động trong vô thức, nhưng lại khiến cho tên đàn ông nào đó dần tối mặt.

Mi mắt hơi nhúu, tầm mắt rơi vào đôi môi căng mọng của cô rồi chậm rãi đưa lên phía trên, chống lại đôi tròng mắt đang lơ lửng tận đầu của cô, khoe môi hơi cong lên.

"Hả?"

Tô Nhan hít sâu một hơi, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Rất xin lỗi, tôi, tôi, không cố ý, cưỡng, hôn... không phải cố ý."

Nói xong, cô lại không nghe được chút động tĩnh nào, len lén ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện anh ta đang nhìn mình bằng ánh mắt sâu xa, trong đôi mắt đó còn lóe lên một tia sáng khiến cô không thể hiểu nổi.

"Này, anh có nghe tôi nói không vậy?"

"Ừ."

Tô Nhan vui mừng, vội vàng nói tiếp: "Cho nên, tôi xin lỗi, tôi không có cố ý. Chuyện này hoàn toàn là ngoài ý muốn."

Trình Tự Cẩm đưa tay lên vuốt chân mày, thấp giọng nói: "Cho nên, ý của em là, em cưỡng hôn tôi, nhưng không định chịu trách nhiệm?"

"..." Tô Nhan như nghe được chuyện gì đó vô cùng đáng sợ, nhìn chăm chăm vào biểu cảm nhàn nhạt lại có chút lười nhác của anh ta.

"Hả, chịu trách nhiệm?" Là cô nghe nhầm, hay do anh ta nói sai?

"Vậy theo cô thì, bất kỳ cô gái nào cũng có thể hôn Trình Tự Cẩm tôi được hay sao?"

Giờ phút này Tô Nhan chỉ thấy ngổn ngang trong gió, còn có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

"Không phải, chuyện đó, tổng giám đốc Trình, anh biết rõ chuyện này hoàn toàn chỉ là ngoài ý muốn mà, tôi thật sự xin lỗi, nếu tôi tỉnh táo, tôi tuyệt đối sẽ không hôn anh, tuyệt đối sẽ không."

Nói xong, Tô Nhan còn sợ anh không tin, ưỡn thẳng sống lưng, ngẩng đầu, kiên định nhìn thẳng vào mắt anh.

Nhưng mà, không biết có phải do lỗi của cô hay không, nhưng cô cảm thấy sau khi nói xong, thần sắc vốn nhàn nhạt của người đàn ông giờ đã chuyển thành tối tăm, ngay cả giọng nói cũng trở nên sắc nhọn.

"Vậy là, em không định chịu trách nhiệm."

Tô Nhan nhìn về mặt nhất quyết không chịu bỏ qua của anh ta, hai tay nắm lại thật chặt, cắn môi tức giận nói.

"Tổng giám đốc Trình, tôi nghĩ có phải anh đã làm rồi không? Sao tôi phải chịu trách nhiệm với anh? Cái miệng của anh không biết đã hôn bao nhiêu cô gái rồi, còn tôi lại chưa từng hôn người đàn ông nào khác, nói đến chịu trách nhiệm, chẳng lẽ không phải anh nên chịu trách nhiệm với tôi hay sao? Nhìn

thế nào cũng thấy người chịu thiệt thòi là tôi, tại sao tôi phải chịu trách nhiệm với anh chứ?" Tô Nhan đành mặt, tức giận không thôi.

Nghe vậy, trong nháy mắt vẻ mặt của Trình Tự Cẩm đã thay đổi lần nữa khiến Tô Nhan cảm thấy có phải mình đã thật sự nhìn lầm rồi không. Nếu không, sao cô lại cảm thấy hình như anh ta đang cười?

"Chưa từng hôn người đàn ông khác?"

Tô Nhan khẽ hừ một tiếng, nói: "Tất nhiên rồi, anh cho rằng tôi là anh sao? Anh là ngực đực không có nghĩa tôi cũng là heo mẹ."

Đột nhiên, Trình Tự Cẩm nhoài người tới, ngón tay thon dài nhẹ nắm lấy cằm cô, để cô nhìn thẳng vào mắt hắn, khiến cô thấy hơi kinh ngạc.

"Anh làm gì thế?"

Ngón tay thon dài của Trình Tự Cẩm khẽ vuốt ve cằm cô, da thịt bóng loáng khiến anh yêu thích không muốn buông tay, không có dùng bất kỳ mỹ phẩm nào.

"Tôi định chịu trách nhiệm với nư hôn đầu của em."

Cái? Cái gì?

"Chúng ta đã kết hôn, thế nên, để đền bù cho nư hôn đầu của Trình phu nhân còn giữ lại cho đến nay, việc này là do sự thất trách của người làm chồng, vì vậy tôi sẽ mời em cùng tôi ăn một bữa tối, để biểu đạt lòng áy náy."

Nghe vậy, Tô Nhan nhìn chăm chăm vào mắt anh, mày hơi nhíu lại.

Cô rất muốn rống to một câu, sao anh không chết đi? Ngựa đực.

Tô Nhan còn chưa kịp nói lời phản bác thì cửa bên phía cô đã mở ra, lại nghe anh ta vui vẻ nói.

"Trình phu nhân, xuống xe thôi."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Vô cùng đê tiện

Tô Nhan không có bất kỳ động tác nào, chỉ cần môi cúi đầu, nhìn chăm chăm vào anh...

Dường như tâm tình của Trình Tự Cẩm không tệ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận của cô, mắt híp lại.

"Sao, muốn tôi ôm em xuống?"

Tô Nhan vừa nghe, lập tức tròn mắt, như nghe phải chuyện gì đó vô cùng kinh sợ, vội vàng xuống xe, trong miệng còn lẩm bẩm.

"Người gì thế này? Bá đạo."

Trình Tự Cẩm nhìn cái miệng đang lẩm bẩm của cô, mắt chợt lóe, trầm giọng nói: "Đi theo."

Tô Nhan nhìn theo bóng lưng Trình Tự Cẩm, oán giận không dứt, linh quang trong đầu chợt lóe, khóe miệng cong lên, muốn lên lút xoay người rời đi, nhưng cô vừa xoay người đã thấy Hàn Lỗi đứng sừng sững như thái sơn không ngã phía sau mình.

"Anh..."

"Phu nhân, mời."

Tô Nhan nhìn chăm chăm Hàn Lỗi một lát, mới đeo túi chéo lên vai, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Trợ lý Hàn, tôi nhớ anh rồi."

Hàn Lỗi vẫn không tỏ vẻ gì, Tô Nhan bắt đắ dĩ không thể làm gì khác hơn là đi tới.

Nhưng sau khi cô nhìn thấy phòng ăn rực rỡ trước mặt, hai mắt chợt lóe, nhìn nam nữ ăn mặc lộng lẫy ra ra vào vào, lại cúi đầu nhìn áo thun, quần jean, giày vải trắng, túi xách Hàn Lỗi đồng của mình, khóe mắt co giật, ghé mắt nhìn người bên cạnh hỏi.

"Tổng giám đốc Trình, chúng ta ăn cơm ở đây sao?"

Trình Tự Cẩm lười phải trả lời những vấn đề ngu ngốc như thế, nhìn cũng không thèm nhìn cô lấy một cái đã đi vào bên trong, lại bị Tô Nhan giờ tay cản lại.

Anh không hiểu, hơi nghiêng người nhìn đáng vẻ rối rắm của cô, mở miệng hỏi: "Sao vậy?"

Sao vậy? Còn hỏi cô sao vậy? Hiện giờ cô cũng hơi nghi ngờ là do hấn cố ý, thử nhìn xem mấy người ra ra vào vào kia đang mặc cái gì đi?

Đồ vest, quà tặng..

Nhìn thấy bọn họ, ừ, anh ta thì không sao, còn bộ dạng này của cô, thật hoài nghi có phải anh ta cố ý muốn làm nhục cô mới dẫn cô tới chỗ thế này hay không.

Càng nghĩ càng thấy tức giận, cô hận không thể cắn anh ta vài cái, nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

"Tổng giám đốc Trình, anh không cảm thấy, tôi đi vào như vậy sẽ làm giảm mất thương thức của anh hay sao?"

Nghe vậy, Trình Tự Cẩm mới đưa mắt quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng gật đầu đồng ý nói: "Quả thật là thế."

"Cho nên, tôi..."

"Nhưng không sao, mất thương thức của tôi rất cao, không ngại bị cô kéo thấp xuống một chút đâu." Nói xong liền quàng lấy eo cô, đi vào.

"Á, anh..."

Tô Nhan cả kinh, muốn đẩy anh ta ra lại nghe thấy môi anh ta kề sát vào tai cô, thấp giọng nói: "Mấy thứ như phẩm giá hay tự trọng gì gì đó, cố gắng cất vào đi."

Cái gì?

Tô Nhan kinh hãi đến mức miệng cũng không khép lại được, miệng của người đàn ông này thật dễ tiện!

Vô cùng dễ tiện!!

Kết quả cuối cùng, Tô Nhan không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt ngồi xuống ghế, nhìn lướt qua khung cảnh trang nhã lại sang trọng, lại nhìn sang người đàn ông đối diện, thờ dài trong bụng.

Nếu không phải nhờ anh ta, có lẽ cả đời cô cũng chả thể tới được những chỗ như thế, đơn giản chính là lãng phí, xa xỉ!

Vừa định mở miệng nói chuyện, đã thấy hai người vội vàng đi tới, thái độ rất nhiệt tình. Liếc mắt nhìn bảng tên trên ngực anh ta, thì ra là quản lý ở đây, lại nhìn sang người đàn ông đối diện.

Cô chợt có cảm giác, có vẻ như, cho dù cô có công khai cái mối quan hệ lạnh nhạt giữa họ này thì cũng chả có ai tin?

Quả nhiên, người vội người chệnh lạch thật lớn!

"Tổng giám đốc Trình, ngài đã tới, tôi nay ngài muốn thưởng thức món gì?"

Trình Tự Cẩm nhìn lướt qua Tô Nhan, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn, trầm giọng nói: "Những món nổi tiếng ở đây, gọi toàn bộ."

"Được ạ, tổng giám đốc Trình, xin chờ một chút."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bị mắc chứng vọng tưởng

"Đẹp mắt không?" Trình Tự Cẩm hí hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào cô gái đang sờ nhìn mình, trầm giọng hỏi.

"A?" Tô Nhan lấy lại tinh thần, chống lại đôi mắt đen của Trình Tự Cẩm rồi lập tức dời tầm mắt, mấp máy môi, mở miệng nói với anh ta.

"Tổng giám đốc Trình, anh thích tôi?"

Trình Tự Cẩm nghe cô nói thì có vẻ sùng sốt, ngậy người trong chốc lát, điều này khiến trong lòng Tô Nhan hiểu rõ, xem đi, anh ta không hề thích cô, vậy là được rồi.

Vậy mà, không đợi anh mở miệng nói chuyện, Tô Nhan đã tiếp tục: "Nếu tổng giám đốc Trình đã không thích, vì sao còn phải giữ lại đoạn hôn nhân không có bất kỳ ý nghĩa nào này chứ, trói buộc lẫn nhau, không, không đúng, nói đúng ra, người bị trói buộc chỉ có mình tôi, anh không hề thiếu phụ nữ, nhưng tôi thì không được, tôi là một cô gái, không cha không mẹ, sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, sinh con, sống một cuộc sống bình thường, nhưng nếu tổng giám đốc Trình không chịu ly hôn, những thứ này đều không thể thực hiện được."

Nói đến đây, Tô Nhan dừng lại một chút, còn cố ý chờ phản ứng của Trình Tự Cẩm, sau khi phát hiện anh ta không tỏ vẻ gì thì mới nói tiếp.

"Cho nên, tổng giám đốc Trình, anh đồng ý ly hôn đi được không, đối với anh hay với tôi thì nó đều là sự lựa chọn đúng, anh cứ yên tâm đi, lúc đầu anh đã tài trợ cho em trai tôi, đại ân đó tôi chắc chắn sẽ ghi nhớ, Tô Nhan tôi không phải là người vong ân phụ nghĩa, cho nên, số tiền đó tôi nhất định sẽ từ từ trả lại cho anh, tổng giám đốc Trình, mặc dù bây giờ anh không thiếu phụ nữ, nhưng một người đàn ông công danh hiển hách như anh cuối cùng cũng sẽ có ngày yêu một cô gái, có lẽ hiện giờ còn chưa xuất hiện, nhưng lúc cô ấy xuất hiện rồi, anh nhất định phải cho cô ấy một cuộc hôn nhân, đó là sự đảm bảo cơ bản nhất khi yêu một người, cho nên, nếu ngày đó sớm muộn gì cũng đến, không bằng chúng ta nên làm rõ quan hệ từ bây giờ, anh nói có đúng không?"

Tô Nhan cẩn thận hỏi, cô đã nói hết lời hay rồi, thái độ cũng đã rất chân thành rồi.

Trình Tự Cẩm nhìn biểu tình cẩn thận từng chút của cô, hai tròng mắt hơi nheo lại, giọng nói trầm thấp phát ra khỏi cổ họng.

"Quan hệ? Chúng ta có quan hệ gì?"

"..."

Tô Nhan nhìn anh, khóe môi giật giật, nói: "Chính là loại quan hệ không tính là quan hệ đó."

Xấu hổ thật, quan hệ này là thế nào chứ? Nói không có quan hệ, quan hệ giữa họ có vẻ rất sâu, nói có quan hệ, cô lại không nghĩ ra giữa họ có thể có quan hệ gì...

Khóe môi Trình Tự Cẩm bắt giác cong lên.

"Nếu quả thật có một ngày như thế, đương nhiên tôi sẽ ly hôn với em, nhưng trước khi cô gái khiến tôi yêu đến mức nguyện ý cho cô ấy hôn nhân xuất hiện, vị trí Trình phu nhân này, là của em."

Nghe vậy, đôi mi thanh tú của Tô Nhan nhú chặt lại, nhìn chăm chăm vào người đàn ông đối diện, lời hay ý đẹp gì cô cũng đều đã nói hết, hán vậy là đầu muối đều không vào có phải không?

Được, đã vậy thì...

Cùng lắm cô sẽ chờ tin của tòa án thôi!

Hai người nhìn nhau, trong lúc nhất thời không ai nói gì, vừa đúng lúc phục vụ dọn các món ăn lên, sau khi họ đi rồi, Tô Nhan mới trợn mắt há hốc mồm nhìn những món ăn chưa từng thấy qua đang được bày trên bàn.

Sợ ngậy người!!

Mắt cô như hoa đi, ngơ ngác nhìn chăm chăm mấy món ăn trên bàn.

Trình Tự Cẩm nhìn nét mặt của cô thì khẽ cười, lần đầu tiên được nhìn thấy vẻ mặt thế này.

"Sao chỉ nhìn mà không ăn?"

Tô Nhan lấy lại tinh thần, thu cái miệng hơi mở ra lại, cau mày, cảnh giác nhìn Trình Tự Cẩm nói: "Không phải anh định để cho tôi ăn hết, sau đó anh bỏ đi, ném tôi lại chỗ này để trả tiền đó chứ?"

Nghe vậy, môi Trình Tự Cẩm lại cong lên lần nữa, khẽ cười nói.

"Trình phu nhân, có phải em bị mắc chứng vọng tưởng rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Mục đích? Muốn ngủ với em

"Sao lại không ăn? Nhìn tôi thì sẽ no sao?" Trình Tự Cẩm gợn ly rượu đỏ lên hươ hươ, liếc mắt nhìn cô, chế giễu.

Tô Nhan cau mày, nhìn lướt qua bàn thức ăn phong phú trước mặt, được rồi, xem như bồi thường cho mấy ngày vất vả khổ cực gần đây của cô đi, cô phải ăn lại cho đủ vốn.

Cô vừa suy nghĩ đã bắt đầu hạ thủ, không thèm để ý đến gì nữa mà bắt đầu ăn, không nhanh không chậm, không quá ưu nhã nhưng cũng không đến nỗi chật vật.

Mà cả bàn này, hình như người kia cũng không hề động tới, chỉ nhìn cô ăn.

Tô Nhan ăn đủ rồi mới ngừng đầu nhìn lên, phát hiện trong chén anh rất sạch sẽ, món nào cũng không động tới, không khỏi nhướn mày nhìn về phía anh ta, khó hiểu hỏi.

"Sao anh không ăn?"

Trình Tự Cẩm nhìn cô tranh thủ lúc rảnh hỏi hẩn một câu rồi lại cúi đầu ăn tiếp, khóe miệng không khỏi cong lên, giọng nói cũng mềm xuống vài phần.

"Tôi ăn rồi."

Nghe vậy, Tô Nhan cũng chỉ gật đầu một cái, lại nhét một miếng trái cây vào miệng, sau đó ngừng đầu, nhanh chóng nuốt thứ trong miệng xuống, nhìn sang anh.

"Nếu anh đã ăn rồi sao lại còn bắt tôi phải đi với anh?"

Trình Tự Cẩm nhìn về mặt vừa nãy còn ăn đến quên cả trời đất giờ đã khổ như nuốt phải Hoàng liên của cô, để ly rượu xuống, híp mắt nhìn cô, hỏi ngược lại.

"Em nghĩ sao?"

Cô nghĩ sao? Cô nghĩ là...

"Khụ, anh, không phải anh thật sự định ném tôi ở đây để tôi trả tiền đấy chứ?" Nói xong, Tô Nhan nhìn lướt qua bàn ăn đã gần hết, đau lòng không thôi, nếu cô thật sự bị ném lại đây, chắc toàn bộ tiền của cô đều phải đổ hết vào bữa ăn này mất.

Nhưng đây đều là tiền mồ hôi nước mắt của cô mà.

Lạ là anh ta không hề phản ứng lại chút nào...

Tô Nhan tức giận đặt đồ ăn xuống, cau mày nhìn chăm chăm anh, cắn răng nói: "Tổng giám đốc Trình, anh làm như thế là rất không đạo đức, anh là khách quen ở đây, nếu anh ném tôi lại chỗ này, sẽ rất khó coi."

Trình Tự Cẩm nhìn bộ dạng như thịt trên người sắp rớt ra của cô, cười nói: "Ăn xong rồi?"

"Xong rồi." Tô Nhan nhanh chóng nhìn lướt qua bàn ăn, không phải không muốn ăn tiếp, chỉ là cô đã no lắm rồi.

Trình Tự Cẩm đứng lên định đi, Tô Nhan thấy thế thì lập tức bám theo, có thể nói là một tác cũng không rời.

Trình Tự Cẩm cảm giác được sau lưng đang có người bám sát vào mình, cười khẽ một tiếng, đi tới trước quầy thanh toán cầm bút máy lên phóng khoáng ký một chữ như rồng bay phượng múa.

Mãi cho đến khi ra khỏi nhà hàng, Tô Nhan mới nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, thấy anh lấy di động ra trầm giọng nói: "Lái xe tới đây đi."

Nhìn bàn tay to của anh ta, Tô Nhan không khỏi trầm than, cái tay này thật đẹp, vừa hái ra tiền, còn có thể...

Tán gái...

Ngắt điện thoại, anh ghé mắt, chống lại ánh mắt của Tô Nhan, nhướn mày, đáng về có gì thì mau nói.

Khóe miệng Tô Nhan giật giật: "Chuyện đó, tổng giám đốc Trình, tối nay anh dẫn tôi đi ăn nhiều món ngon như vậy, anh có mục đích gì?"

Trình Tự Cẩm nghiêng đầu, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong chốc lát, khuôn mặt này không thua kém gì với những cô gái trước kia của anh, thậm chí có thể nói là hơn hẳn một bậc, cô gái trước mắt mang đến cho anh cảm giác rất đặc biệt.

Anh kéo lấy eo cô, dưới cái nhìn trừng trừng của cô mà ghé sát vào lỗ tai cô, mấp máy môi.

"Muốn ngủ với em, có tính là mục đích không?"

Nghe vậy, Tô Nhan sững sốt hồi lâu, đến khi cô kịp phản ứng thì anh đã buông cô ra.

"Lên xe."

Tô Nhan cắn răng nghiêng lợi nhìn Trình Tự Cẩm khom người ngồi vào xe, hít sâu một hơi nói: "Tổng giám đốc Trình, cảm ơn bữa tối của anh, tôi tự về là được rồi."

Trình Tự Cẩm như không nghe thấy, sau khi chui vào xe cũng không hề nhìn cô.

"Phu nhân, mời lên xe."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Anh biết cái gì là hạnh phúc không?

Tô Nhan hung tợn trừng Hàn Lỗi, thấy vẻ mặt không chút biểu cảm của anh ta, hận không thể nghiền nát răng, người này thật đáng ghét mà.

Nhớ lại bốn năm trước, anh ta cũng dùng cái vẻ mặt này mà xuất hiện trước mặt cô, sau đó lại dễ dàng lừa gạt cô, không biết cô nên tức anh ta hay phải tức mình nữa.

Nghĩ một lát, Tô Nhan hỏi anh ta: "Hàn Lỗi?"

Có vẻ như Hàn Lỗi hơi ngạc nhiên khi nghe cô gọi anh như vậy, sững sốt giây lát mới lên tiếng: "Vâng, thưa phu nhân."

"Anh có bạn gái chưa?"

Nghe vậy, Hàn Lỗi lại càng mơ hồ gấp đôi, hoàn toàn không hiểu tại sao bỗng nhiên lại nhảy tới vấn đề này.

Suy nghĩ một lát, anh ngẩng đầu nhìn người đàn ông trong xe, thấy khóe môi anh ta có vẻ đang cong lên, mới mở miệng trả lời.

"Vẫn chưa có."

Tô Nhan nghe thấy thế thì vui vẻ gật đầu, nói: "Vậy là đúng rồi, nếu anh có bạn gái tôi mới thấy kỳ quái, trợ lý Hàn, thật ra thì anh rất đáng ghét, có thể nói là càng nhìn càng khó ưa, cho nên sẽ không có cô gái nào thích anh đâu, nếu anh không chịu sửa lại cái mặt than đó của anh đi thì coi chừng phải sống kiếp độc thân cả đời đấy."

"..."

Tô Nhan thề, cô nhìn thấy khóe miệng Hàn Lỗi co giật, mục đích đã đạt được, lúc này mới khom người ngồi vào trong xe, nhưng vẫn không quên nói thêm một câu.

"Cả ngày cứ bày ra cái vẻ mặt đó, người không biết còn tưởng rằng cơ mặt của anh bị liệt hết nửa kia, cũng không phải xã hội đen... giả bộ làm cái gì chứ."

Hàn Lỗi ở ngoài xe, nhíu mày nhìn thẳng vào cửa xe, cuối cùng đành phải thay họ đóng cửa xe, dư quang nhìn lướt sang một nơi cách đó không xa, rồi mới ngồi vào ghế lái.

Trong xe, không khí có vẻ hơi kỳ quái, Tô Nhan đang định mở miệng nói chuyện, chuông điện thoại đã vang lên, vừa lấy ra nhìn, ánh mắt đã theo bản năng mà nhìn sang người đàn ông bên cạnh, ngập ngừng giây lát mới nhận điện thoại.

"Alo."

"Trình phu nhân..." Đầu bên kia là giọng của luật sư.

Chỉ một tiếng gọi đã khiến Tô Nhan sững sờ, cảm thấy không ổn!

"Trình phu nhân, tôi gọi là để báo cho cô biết, tổng giám đốc Trình đã truyền lệnh xuống cho những đại luật sư của sở sự vụ và cả tòa án, không được nhận án lý hôn của ngài ấy, nếu không tự gánh lấy hậu quả, cho nên, đơn kiện tôi nộp lên tòa án đã bị trả trở lại, tôi không còn cách nào khác, cô vẫn nên tự nói chuyện với tổng giám đốc Trình thì hơn." Vừa nói xong, đối phương đã tự động ngắt điện thoại.

"Alo, này..." Tô Nhan nhìn điện thoại đã tắt, bên tai vẫn còn văng vẳng câu nói vừa rồi.

Cuối cùng, cô nắm chặt đi động, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh.

"Trình Tự Cẩm, rốt cuộc anh muốn gì hả? Sao lại bác bỏ đơn kiện của tôi?" Tô Nhan không cách nào nhịn được nữa, nếu đã vậy, vậy thì trở mặt đi, cô sẽ không đem hạnh phúc cả đời mình ra để đánh cược.

Lúc này Trình Tự Cẩm mới từ từ quay đầu lại, nhìn khuôn mặt đã đổi sắc của cô, thấp giọng nói: "Tôi nói rồi, em không thể ly hôn, trừ khi tôi đồng ý, nhưng điều này là không thể."

"Sao anh lại không muốn ly hôn? Anh đừng có bảo là anh yêu tôi, ha ha, chỉ có đũa ngu mới tin, rốt cuộc thì anh có mục đích gì?" Tô Nhan tức giận không thôi, lời khó nghe cũng nói ra, hai tròng mắt sắc lẹm nhìn thẳng vào anh, nhìn về mặt lạnh nhạt hờ hững của anh, thật muốn nhào tới bóp chết anh ta.

Hai hàng lông mày của Trình Tự Cẩm hơi chau lại, nhìn chăm chăm cô trong chốc lát mới chậm rãi mở miệng.

"Tại sao lại muốn ly hôn, tôi đã cho em mọi thứ em muốn. Bao gồm cả thân phận Trình phu nhân quang minh chính đại của em."

Nghe vậy, Hàn Lỗi như liếc xuống phía sau một cái.

Còn Tô Nhan thì lại giận quá hóa cười, nhìn khuôn mặt khiến cho hầu hết phụ nữ đều phải say mê của Trình Tự Cẩm, gằn từng chữ.

"Hạnh phúc? Anh biết cái gì là hạnh phúc không?"

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chỉ cần em yêu tôi

"Anh nghĩ rằng hễ cho tôi một thân phận độc nhất vô nhị, một tương lai xa hoa thì sẽ hạnh phúc hay sao? Hạnh phúc là hai người yêu nhau cùng chung sống với nhau, sau đó sinh ra kết tinh tình yêu của bọn họ, đó mới gọi là hạnh phúc, Trình Tự Cẩm, anh chưa bao giờ biết yêu, tôi cảm thấy thương thay cho anh, thế nên anh mới không biết cái gì là hạnh phúc."

Sắc mặt Trình Tự Cẩm dần trở nên âm trầm, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tầm mắt sâu thẳm như có điều suy nghĩ.

Tô Nhan nhìn thấy vẻ mặt này của anh, trong lòng lộp bộp mấy tiếng. Gương mặt anh tuấn của anh bỗng nhiên sát tới, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn xoáy vào hai tròng mắt cô, như muốn xuyên qua hai tròng mắt ấy mà nhìn thấu vào tận sâu linh hồn cô vậy.

"Vậy nên, chỉ cần em yêu tôi là được rồi."

Ngay phút này đây, Tô Nhan có cảm giác tim mình như ngừng đập, nhìn gương mặt lạnh lùng của anh ta, trong giây lát vẫn không cách nào tin được điều mình vừa nghe.

"Anh, anh anh anh..."

Trình Tự Cẩm lại nhìn cô thêm giây lát, khóe môi khẽ cong lên, như đang nhìn thấy thứ gì đó rất thú vị. Lúc này, xe cũng đã dừng lại.

"Đến rồi."

Tô Nhan chớp chớp mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng là tiểu khu nhà cô, lại quay đầu nhìn anh, cau mày.

"Anh điều tra tôi?"

Nghe vậy, sắc mặt Trình Tự Cẩm chìm xuống, mi tâm cũng hơi giật giật, giọng nói mang theo vài phần bén nhọn.

"Tô Nhan, nhớ kỹ thân phận của em, đừng có mà hô to gọi nhỏ với tôi."

Nghe vậy, lửa giận của Tô Nhan lập tức bùng lên, giận giữ hét: "Không muốn nghe tôi hô to gọi nhỏ với anh thì cách xa tôi một chút, không có ai ép anh phải ở chỗ này nghe tôi hô to gọi nhỏ. Tôi..."

"Anh, anh làm gì thế? Buông tôi ra..." Tô Nhan mở to hai mắt, nhìn khoảng cách đột ngột bị kéo gần giữa hai khuôn mặt, giật mình.

Đột ngột bị anh ta kéo lấy, gáy bị giữ chặt, cô không khỏi bàng hoàng.

Còn Trình Tự Cẩm thì nhìn xoáy vào hai mắt cô, trầm giọng nói: "Nhớ rõ thân phận của em, em phải biết, cuộc sống yên ổn hiện giờ của em là tôi cho em."

Tô Nhan nghe thế thì có chút thất thần, nhìn lại anh, một cảm giác lạnh lẽo đột ngột ủa tới, cô nhận ra, người đàn ông trước mắt này không phải người cô có thể trêu chọc.

Nhưng không biết làm thế nào mà cô lại chọc đến, còn chọc vô cùng triệt để...

Cố gắng ổn định tinh thần, đến cả giọng nói cũng hạ xuống.

"Anh, anh có ý gì?"

"Em của em cũng sắp tốt nghiệp rồi, có vẻ là định về nước phát triển. Dĩ nhiên, nếu là em vợ của tôi, đương nhiên tôi sẽ cung cấp những thứ tốt nhất, nhưng nếu không phải thì..."

Tâm Tô Nhan trầm xuống, tức giận nhìn anh ta.

"Anh nói thế là có ý gì?"

Trình Tự Cẩm chỉ đẩy cô ra, vuốt lại quần áo cho thẳng, trầm giọng nói: "Sau này em sẽ biết, xuống xe."

Tô Nhan không biết cô xuống xe thế nào, đứng trước cửa tiểu khu nhìn chiếc xe lăn bánh rồi khỏi, tâm hồn không biết lơ lửng nơi đâu, trong đầu chỉ toàn những lời của anh ta.

Là do cô quá ngây thơ rồi đúng không? Nếu một người đàn ông dễ dàng chịu ly hôn với mình như vậy, thì lúc đầu đã không bỏ công tốn sức mà lấy mình, nhưng nhìn lại cô đi, thân không tới hai lạng thịt, gia cảnh bình thường, rốt cuộc bị anh ta nhìn trúng chỗ nào chứ?

Giờ phút này, Tô Nhan bỗng có cảm giác, nếu anh ta không chịu mở miệng yêu cầu ly hôn, cô sẽ phải chôn chân trong cái vị trí kia cả đời.

Thân phận...

Thân phận...

Anh ta kêu cô nhớ thân phận của mình, cô cũng muốn biết mình có thân phận gì, một cái danh Trình phu nhân hư ảo?

"Tô tiểu thư, cô không sao chứ?"

Tô Nhan xoay người, là chú bảo vệ của tiểu khu, cô sống ở nơi này đã được mấy năm, nhìn vẻ mặt lo lắng của chú bảo vệ, lắc đầu cười nói.

"Cảm ơn chú, cháu không sao, trẻ thế này rồi chú còn chưa đi ngủ sao?"

"Chú không ngủ được nên đi vòng vòng xung quanh, vừa nãy chú thấy cháu bước xuống từ một chiếc xe, thân phận không tầm thường nha, Tô tiểu thư yêu đương rồi sao? Là bạn trai cháu đưa cháu về à?" Chú bảo vệ nhìn Tô Nhan, chọc ghẹo.

Tô Nhan chỉ lắc đầu, nói: "Không phải đâu, chú à, cháu vào trước đây."

Bạn trai? Ha...

Bạn trai chó má!

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tiền bồi thường giá trên trời

"Tổng giám đốc Trình, vậy có khiến phu nhân nghi ngờ hay không?"

Trình Tự Cẩm nhìn ra cửa sổ, ngón tay thon dài đặt lên trán, hai mắt khép hờ, thấp giọng nói: "Cậu cho rằng cô ấy là người ngu?"

Hàn Lỗi nghe thế thì không nói gì nữa, chuyên tâm lái xe.

Trình Tự Cẩm nhìn Hàn Lỗi một cái, nói: "Dành thời gian sang Pháp một chuyến, gặp cậu ta."

Hàn Lỗi nhìn xuyên qua gương chiếu hậu, gật đầu nói: "Dạ."

Nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, khoe môi cong lên, tình yêu?

Thứ tình yêu nực cười đó, nếu em đã muốn, vậy tôi sẽ thành toàn cho em.

"Chuyện Tô Nhan, cậu đi sắp xếp đi."

Hàn Lỗi mím môi mỏng, gật đầu lên tiếng: "Dạ, tôi biết rồi."

Tô Nhan cả đêm không chợp mắt, hôm sau đành phải vác hai vành mắt đen kịt đến trường quay, nhưng cô không ngờ, đó lại là ngày làm đảo lộn cả cuộc đời cô.

"Thế này là sao hả? Diễn viên nữ đó đâu rồi? Cứ nói không đến là không đến à? Đi đâu tìm đây, cả ngày hôm nay gần như đều là phần diễn của cô ta, người lại đi mất là sao hả?"

Tô Nhan vừa bước ra khỏi phòng hóa trang đã nghe tiếng đạo diễn quát mắng, đi tới bên cạnh nhỏ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế? Sao đạo diễn lại tức giận đến vậy?"

"Nghe nói nữ chính thứ ba hôm nay đột nhiên không tới, cũng không liên lạc được, không tìm được người, đạo diễn nổi giận, chúng ta nên tránh xa một chút, đừng tự rước họa vào thân, để họ giận chó đánh mèo lên chúng ta."

Tô Nhan nghe nói thì cười gật đầu một cái, liếc mắt nhìn rồi đi về phía Bạch Khuynh.

"Bạch tiểu thư"

Bạch Khuynh liếc mắt nhìn Tô Nhan, ngồi bên cạnh nhàm chán nhìn đạo diễn nổi giận, không kiên nhẫn nói: "Đạo diễn, hôm nay không quay phim sao? Không quay thì tôi về, thời gian của tôi rất quý."

Đạo diễn nhìn sang Bạch Khuynh, lại liếc sang Tô Nhan đang đứng bên cạnh, chớp chớp mắt, lại nói: "Nhanh chóng tìm cách liên lạc cho tôi, làm gì đó đi."

"Dạ dạ dạ, đạo diễn, tôi đang liên lạc, nhưng điện thoại di động vẫn không gọi được, người đại diện của cô ấy cũng không bắt máy, tôi..."

"A, được rồi, được rồi..."

"Alo, cô là người đại diện của Cố tiểu thư phải không? Sao hôm nay Cố tiểu thư lại không tới trường quay? Chúng tôi đã đợi cô ấy lâu lắm rồi, các người... Cái gì? Không, không quay?" Trợn mắt nhìn Cố tiểu thư, Cố tiểu thư lại không tới trường quay? Chúng tôi đã đợi cô ấy lâu lắm rồi, các người... Cái gì? Không, không quay?" Trợn mắt nhìn Cố tiểu thư, Cố tiểu thư lại không tới trường quay? Chúng tôi đã đợi cô ấy lâu lắm rồi, các người... Cái gì? Không, không quay?"

Đạo diễn nghe thế thì lập tức giật lấy di động rống lên: "Các người có ý gì, cái gì gọi là không quay? Các người nói không quay là không quay sao? Lúc đầu đã ký hợp đồng rõ ràng rồi, không quay là vi phạm hợp đồng, các người phải bồi thường gấp đôi tiền hợp đồng, các người..."

"Alo, alo..."

"Diễn viên cái gì chứ, tư cách cái gì chứ, sao lại không có chút đạo đức nghề nghiệp nào thế này?"

Bạch Khuynh ngáp một cái, lười biếng nói: "Tôi nói này đạo diễn, cái cô Cố gì đó, nói gì mà khiến ngài tức giận đến vậy?"

Đạo diễn nhìn Bạch Khuynh, tức giận nói: "Bọn họ nói không quay nữa, tiền hợp đồng bọn họ sẽ bồi thường gấp mười, sao lại có người như thế được chứ?"

Bạch Khuynh nghe thế thì nhíu mày, nhìn đạo diễn, có chút không thể tin được nói: "Cái gì? Gấp mười? Cô ta nói giỡn hay là chưa tỉnh ngủ, gấp mười, vậy chúng là..."

Không đợi Bạch Khuynh nói hết câu, một người đã chạy đến lớn tiếng nói: "Đạo diễn, đây là tiền vi phạm hợp đồng do người đại diện của Cố Nhược Phán tiểu thư đưa tới."

Đạo diễn nhận lấy chi phiếu, nhìn con số bên trên, khoe miệng co giật, nhưng vẫn bất động thanh sắc, bức tức không thôi như cũ. Bạch Khuynh hứng thú nhìn tờ chi phiếu, chậm rãi đứng dậy cầm lấy, khuôn mặt vốn không đổi sắc sau khi nhìn con số trên ấy thì không còn bình tĩnh được nữa.

Thù lao diễn viên của Cố Nhược Phán là năm trăm vạn, hôm nay bồi thường gấp mười, là thành năm ngàn vạn!

Bạch Khuynh không thể tin được nhìn chằm chằm tờ chi phiếu trong tay.

"Thiệt hay giả thế, năm ngàn vạn."

"Đạo diễn, tôi đã kiểm tra rồi, tờ chi phiếu này là thật, hoàn toàn có giá trị."

Đạo diễn liếc mắt nhìn Bạch Khuynh, sau đó rút tờ chi phiếu ra khỏi tay cô, đương nhiên ông biết đây là thật, lớn tiếng nói: "Nghĩ ngợi trước đã, tôi phải nghiên cứu lại với phó đạo diễn một lát." Nói xong thì cầm chi phiếu đi lướt qua mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Lựa chọn nữ chính số 2

Sắc mặt Bạch Khuynh có chút khó coi, con nhỏ Cố Nhược Phán đó chỉ là một tiểu minh tinh còn có thể lấy năm ngàn vạn ra để bồi thường, nói không quay là không quay, xem ra là có người coi trọng cô ta, người này còn ra tay rất hào phóng.

"Cái cô Cố Nhược Phán đó, vậy mà lại có thể đưa ra chi phiếu năm ngàn vạn, chẳng phải nghe nói cô ta chả nổi danh gì mấy hay sao? Đến bộ phim này mà còn phải nhờ người giới thiệu cô ta mới được nhận thù lao năm trăm vạn, vậy cũng đã cao lắm rồi."

"Đúng đó, quả thật nhìn người không thể nhìn tướng mạo, nhưng phải nói là đáng đáp của Cố Nhược Phán này cũng rất được, có lẽ là được ông chủ lớn nào đó coi trọng rồi."

"Tôi cũng nghĩ vậy, lần này thì tốt rồi, năm ngàn vạn mà nói cho là cho, ra tay thật hào phóng mà, người có tài lực ở thành phố của chúng ta cũng chả có mấy ai, các cô đoán xem sẽ là ai đây?"

"Để tôi đoán trước cho, không phải là cái vị ở Chính Hãng kia đó chứ?"

"Suyt, cô nhỏ giọng một chút, ở đây có ai không biết Bạch Khuynh là người của tổng giám đốc Trình, cẩn thận một chút, bị người khác nghe được, đi nói lại thì công việc cũng đi luôn..."

"Đúng đó, đúng đó..."

Tô Nhan đứng một bên nhìn biến cố đột ngột phát sinh, lắng nghe toàn bộ những lời mấy người xung quanh đang bàn tán, vừa nhìn về phía Bạch Khuynh, quả nhiên, sắc mặt cô ta rất tệ, hai con mắt như bốc lửa.

Chắc mình sắp gặp phải tai ương rồi đây, cô vô lực thở dài một tiếng!

Bạch Khuynh quay đầu nhìn Tô Nhan đang cúi đầu, không biết là vừa bị năm ngàn vạn kích thích, hay bị mấy lời bàn tán xung quanh kích thích, mới kiểm cô để tìm lấy cảm giác tồn tại.

"Tô Nhan, cô nói xem, người đó là ai?"

Đáy lòng Tô Nhan phát điên, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh lắc đầu.

"Bạch tiểu thư, tôi đoán không được."

Bạch Khuynh khẽ cười một tiếng, nhìn cô nói: "Bọn họ nói là Cẩm, cô thấy sao? Thật sự là Cẩm sao?"

Tô Nhan vầng đầu, Bạch tiểu thư, vấn đề này của cô sao lại đi hỏi tôi?

Sao tôi biết được?

"Bạch tiểu thư, cô và tổng giám đốc Trình là một đôi, trong lòng cô hẳn là đã có đáp án, tôi chỉ là một người ngoài, thật khó mà nói được, cũng không rõ cho lắm." Tô Nhan cắn hai chữ "người ngoài" vô cùng mạnh.

Bạch Khuynh nhìn cô, con tức bồng biến mất không thấy, thay bằng một nụ cười ưu nhã.

"Ừ, cô nói đúng, loại đàn bà đó, Cẩm làm sao có thể nhìn trúng được." Nói xong, còn như có như không nhìn liếc qua Tô Nhan, sau đó mới đập giày cao gót rồi đi.

Đề lại một mình Tô Nhan im lặng hỏi trời xanh, cúi đầu thở dài một cái.

Trong phòng họp, đạo diễn, phó đạo diễn và mấy diễn viên chính...

"Bây giờ chúng ta phải lập tức tìm được nữ chính số 2." Đạo diễn nhìn mấy người một cái, nói.

Bạch Khuynh cạo cạo móng tay, nhẹ giọng nói: "Tôi không có ý kiến. Các ông tự quyết định là được rồi, tôi không quan tâm."

Đạo diễn liếc nhìn Bạch Khuynh một cái thật sâu, sau đó dời tầm mắt sang những người còn lại.

"Còn các cậu?"

"Đạo diễn tự sắp xếp là được rồi."

"Được, nếu mọi người đã tín nhiệm tôi như vậy, tôi sẽ toàn quyền phụ trách." Đạo diễn nói xong thì kẻ tai nói nhỏ gì đó với phó đạo diễn.

Chỉ thấy phó đạo diễn hơi kinh ngạc, sau đó gật đầu rồi đi.

Bạch Khuynh nhìn lướt qua, không tỏ chút vẻ mặt dư thừa nào, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, lại khiến cô không cách nào bình tĩnh được nữa.

Chỉ chốc lát sau, một đoàn người từ bên ngoài bước vào, có trợ lý, có nhân viên trường quay, tất cả xếp thành một hàng.

"Đạo diễn, ông định..."

"Tôi định chọn ra một người trong số những người này, chúng ta không có thời gian, cứ chọn đại một người trong đây đi." Đạo diễn nhìn đám người còn lại, nói rành mạch.

Tô Nhan đứng ở một góc, nghe được lời của đạo diễn cũng phải kinh sợ một phen, chọn ra nữ chính số 2 trong đám bọn họ?

Đạo diễn làm thế có phải đã quá mạo hiểm rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chính là cô, Tô Nhan

Bạch Khuynh nghe thấy cũng chỉ cau mày, nhìn đạo diễn nói: "Đạo diễn, ông không đùa đó chứ? Ông định tìm một người trong đám bọn họ?"

Đạo diễn nhìn Bạch Khuynh, lúc đầu nói: "Không đùa, mấy người các cô cậu vào phòng hóa trang, để nhân viên trang điểm lại cho các cô cậu rồi ra đây."

Phó đạo diễn cũng xấu hổ, cuối cùng phải đành gật đầu một cái rồi dẫn hàng người ra khỏi phòng họp.

Trong phòng hóa trang, Tô Nhan ngồi trước gương nhìn nhân viên trang điểm nói: "Chị... chị cứ làm đơn giản thôi, cho có lệ là được rồi."

Nhân viên trang điểm hơi bất ngờ, nhìn gương mặt tinh xảo của Tô Nhan hỏi: "Sao thế? Em không muốn đóng phim? Nếu chọn trúng em thì em có thể phát tài rồi."

Đương nhiên Tô Nhan biết đây là cơ hội ngàn năm có một, nhưng làng giải trí rất phức tạp, cô không muốn bước chân vào đó.

"Không muốn, vậy nên chị chỉ cần làm qua loa là được rồi."

Nhân viên trang điểm nhìn cô không nói, chỉ cười cười rồi gật đầu.

Nửa giờ sau, Tô Nhan mở mắt nhìn mình trong gương, kinh ngạc hồi lâu, từ từ nhìn sang nhân viên trang điểm, nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ cộng thêm hài lòng của chị ta.

"Chị, chị làm vậy là sao chứ?"

Nghe vậy, nhân viên trang điểm nhún mi.

"Sao là sao? Cô đang chất vấn tính chuyên nghiệp của tôi?"

Tô Nhan chỉ đành cười khan hai tiếng, dĩ nhiên cô không dám chất vấn tính chuyên nghiệp của chị ta, làm qua loa cũng đã đẹp đến vậy, nếu dốc hết toàn lực không phải muốn biến cô thành Tây Thi, Chiêu Thuyền luôn sao?

"Không có, không có."

"Nếu không có thì đi nhanh đi, thay luôn cả trang phục nữa."

Tô Nhan bất đắc dĩ nhìn món quần áo được nhận trong tay, thở dài một cái.

Thay trang phục xong, Tô Nhan ngắm nghía mình trong gương, bĩu môi, chả giống phong cách của cô chút nào cả, quả thực nữ rồi...

Cô là một nữ hán tử đó!

Thật có cảm giác bị thay đổi 180 độ mà!

"Nhanh lên đi, các cô cậu đang mày mò cái gì đó, nhanh lên một chút." Ngoài cửa truyền tới giọng thúc giục.

Tô Nhan đành bước ra ngoài, đứng ở đó, Tô Nhan bỗng chốc tỏa sáng như một vì sao, chiếu sáng lấp lánh.

Ngay cả Bạch Khuynh cũng phải kinh ngạc, nhìn Tô Nhan chăm chăm, trên mặt hiện vẻ không thể tin nổi.

Còn đạo diễn thì sau khi quét nhìn một lượt, dừng lại trên người Tô Nhan thì hai mắt sáng lên, nhìn thật kỹ từ trên xuống dưới, vỗ bàn một cái, đứng dậy nói.

"Bạch Khuynh, đây là trợ lý của cô đúng không, nhanh chóng đưa kịch bản cho cô ấy, hôm nay tất cả mọi người về nghỉ."

Bạch Khuynh lắng nghe một hồi mới bừng tỉnh, đứng lên nhìn chăm chăm vào đạo diễn.

"Đạo diễn, ông đùa cái gì thế? Tô Nhan chỉ là trợ lý của tôi, sao ông có thể để cô ta đóng nữ chính số 2? Vậy sinh hoạt hằng ngày của tôi phải làm sao đây? Tôi không đồng ý, ông nhất định phải đổi người, cô ta chỉ là một trợ lý thì sao có thể diễn xuất được chứ? Đạo diễn ông đang nói đùa sao?"

Không chỉ có Bạch Khuynh, ngay cả Tô Nhan cũng ngây ngẩn cả người, có lẽ cách ăn mặc của cô có thể khiến cho mọi người hai mắt tỏa sáng, nhưng nếu là đóng phim, cô không hề có ý định này.

"Đạo diễn, Bạch tiểu thư nói rất đúng, tôi vốn không biết diễn xuất, quyết định này của ông có phải đã quá qua loa rồi không? Không thì ông tìm người khác thử xem?"

Đạo diễn nghe nói thế thì sắc mặt lập tức trầm xuống, vỗ bàn lần nữa, tức giận nói: "Các cô cậu có ý gì đây, vừa nãy không phải tôi đã hỏi ý kiến các cô cậu, các cô cậu cũng đã nói là không có ý kiến rồi hay sao? Nếu sợ không biết diễn, lúc nãy khi tôi nói chọn ra một người trong đám bọn họ sao các cô cậu không mở miệng nói chuyện? Giờ tôi chọn rồi mới nói cho tôi biết là không được?"

Đạo diễn mở miệng kêu "các cô cậu", nhưng trừ Bạch Khuynh ra, những diễn viên khác mặc dù kinh ngạc nhưng cũng không nói lời nào, chữ "các cô cậu" này sợ rằng là đang nói người khác.

Sắc mặt Bạch Khuynh ngày càng khó coi, nhìn biểu tình khư khư cố chấp của đạo diễn, hai tay nắm chặt thành quyền.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Cô gái kỳ diệu

"Đạo diễn, ông nói vậy là có ý gì? Tôi chỉ lo lắng cho ông, khuyên đạo diễn nên cân nhắc kỹ, đưa một người không có chút kỹ năng diễn xuất nào tới, đúng là nói đùa mà."

Mặt đạo diễn lạnh xuống, hừ một tiếng đầy thô bạo nói: "Có được hay không cũng không liên quan gì đến cô, lo mà làm tốt việc của mình đi."

Sắc mặt Bạch Khuynh đã hoàn toàn cương cứng, như không tin được đạo diễn sẽ nói chuyện với cô như vậy, tuy rằng lúc trước cũng chưa từng nịnh bợ cô, nhưng hôm nay ông ta lại dám nói móc, nhục mạ cô trước mặt nhiều người đến vậy.

"Đạo diễn, nếu ông cứ cố chấp như thế, bộ phim này tôi không quay nữa."

Trong phút chốc, cả phòng họp trở nên vô cùng yên tĩnh, lúc này Tô Nhan cũng bó tay toàn tập, hoàn toàn không hiểu rõ được tình hình, sao đạo diễn này cứ nhất quyết không phải cô không được thể chứ?

Thà rằng đắc tội với Bạch Khuynh cũng phải để cô làm nữ chính số 2? Chẳng lẽ không biết hiện giờ người đứng sau Bạch Khuynh là ai sao? Cô giật giật môi đỏ, vừa định mở miệng nói chuyện, đã nghe đạo diễn nói.

"Chuyện đó..."

"Phó đạo diễn, cậu liên hệ với A Mỹ, nói với cô ấy vai nữ chính của chúng ta thôi diễn, kêu cô ấy tìm một diễn viên khác đưa đến đây cho tôi."

"Ông..." Bạch Khuynh kinh ngạc, sắc mặt xanh tím.

Tô Nhan cảm thấy giờ phút này cả người Bạch Khuynh đều đang run rẩy, tất cả mọi người trong phòng họp đều kinh ngạc nhìn tình cảnh đang phát sinh.

Cuối cùng, sắc mặt Bạch Khuynh không giữ được nữa, hung ác nói: "Đạo diễn, ông nhất định sẽ hối hận."

Đạo diễn chỉ hừ hừ xem thường, thậm chí nói: hối hận mới lạ!

Bạch Khuynh tức giận đi tới trước mặt Tô Nhan, hai mắt sắc bén trừng cô.

Tô Nhan cảm nhận được cơn giận của Bạch Khuynh, khổ không thể nói, có quan hệ gì với cô đâu chứ? Cũng đâu phải cô muốn diễn?

"Tô Nhan, cô có bản lĩnh thật đấy, cô nói cho mọi người biết xem tại sao đạo diễn lại chọn cô, lẽ nào cô lấy gì đó để trao đổi?" Bạch Khuynh tỏ vẻ khinh bỉ, tức giận nói.

Nghe vậy, khuôn mặt vốn chứa vẻ áy náy của Tô Nhan bỗng chốc lạnh lẽo trong nháy mắt, hờ hững nhìn Bạch Khuynh đang vô cùng phẫn nộ, lạnh lùng nói.

"Bạch tiểu thư, nói chuyện phải có bằng chứng, bằng không tôi có thể khởi tố cô tội phi báng."

"Cái, cái gì? Cô..." Bạch Khuynh tròn to hai mắt, nhìn vẻ lạnh lùng của Tô Nhan, trong lòng quả thật muốn nổi điên, xanh cả mặt, cực kỳ khó coi, ngực lại đập phồng kịch liệt.

Cuối cùng nặn ra một nụ cười lạnh lùng, nói: "Tô Nhan, cô dám nói chuyện với tôi như thế, cô sẽ hối hận." Nói xong, liền dùng sức hất cô sang bên rồi đi ra khỏi phòng họp.

Để lại một hàng người mắt to trừng mắt nhỏ, còn Tô Nhan thì ổn định thân thể, thờ dài một hơi.

Rốt cuộc là gần đây bị sao vậy trời? Sao lại không suôn sẻ đến vậy? Bắt đầu từ lúc nào nhỉ?

À, đúng rồi, chính là từ lần gặp trong quán bar kia, xem ra anh ta đúng thật là sao chổi của cô mà.

Sắc mặt của đạo diễn cũng không tốt chút nào, liếc mắt nhìn Tô Nhan, ra chiều phức tạp.

"Còn cái cô Tô Nhan đó, một lát nữa đem kịch bản về, sáng mai đến đây quay lại." Nói xong cũng ra khỏi phòng họp, để lại một đám người nghị luận riu riu.

Tô Nhan nghe tiếng nghị luận xôn xao, đầu cũng sắp quánh lại thành hồ, lúc này phó đạo diễn đi tới, đưa phần kịch bản của Cố Nhượng phán cho cô, nhỏ giọng nói.

"Tô tiểu thư, cô gặp may, sắp được một bước lên trời rồi."

Tô Nhan cúi đầu nhìn kịch bản trong tay, chỉ cảm thấy thật nặng, không biết làm cách nào rồi khỏi trường quay, đi tới trạm xe buýt, cứ mãi nhìn chăm chăm xấp kịch bản trong tay đến xuất thần.

Không biết trải qua bao lâu, mãi đến khi mơ hồ nghe được tiếng khóc bên cạnh.

Lúc này Tô Nhan mới mờ mịt quay đầu lại, nhìn thấy một cô bé đáng yêu xinh đẹp đang ngồi bên cạnh, khuôn mặt đáng yêu như búp bê, Tô Nhan bỗng thấy lòng nhói lên.

"Em gái, em sao thế? Sao lại ngồi khóc một mình ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chuyện tiếp theo

Cô bé nghe hỏi thì quay đầu, mở to đôi mắt ngập nước nhìn Tô Nhan, thoát nhìn có vẻ là một cô bé mười lăm mười sáu tuổi, mặc một cái váy liền thân rất đáng yêu.

"Chị ơi, em rất đau lòng."

Tô Nhan nhìn cô bé, trong lòng mềm lại, bản năng làm mẹ trong mỗi cô gái là vô địch!

"Sao lại đau lòng?"

Cô bé nhìn Tô Nhan, bĩu môi ghen ngào nói: "Em thích một người, nhưng ba mẹ em lại không thích cậu ấy, bởi vì em, ba mẹ đuổi việc ba mẹ cậu ấy, còn ép cậu ấy phải nghỉ học, cho nên em rất đau lòng, tại sao em lại hèn yếu đến vậy, nhỏ bé đến vậy, ngay cả người mình thích nhất cũng không bảo vệ được, em muốn trở nên thật mạnh mẽ, em muốn trở nên dũng cảm, mặc dù không thể lợi hại được như ba mẹ, nhưng ít nhất cũng phải tốt hơn hiện giờ, bây giờ trừ khóc thút thít ra, em vẫn chỉ biết khóc, cho nên, em muốn trở nên mạnh mẽ, em phải bảo vệ được người em thích nhất."

Cô bé nói với giọng chân thành tha thiết, khiến cho Tô Nhan thất thần, lời của cô bé đã ăn sâu vào đầu cô, không ngừng vò quanh.

Đúng vậy, nếu không trở nên mạnh mẽ, sao có thể bảo vệ được người quan trọng của mình?

Đột nhiên nhớ tới câu nói tới qua của Trình Tự Cẩm với cô, chẳng lẽ anh ta định làm gì đó với em trai cô?

Nếu quả thật là thế, vậy cô phải làm sao đây? Đoán chừng là phải bó tay chịu trói đúng không? Vậy nếu cô không còn là cô bây giờ thì sao? Vậy sẽ như thế nào đây?

Ít nhất sẽ không bị động đến vậy, vô lực đến vậy...

Nghĩ một lát, ánh mắt của Tô Nhan lại rơi xuống xấp kịch bản trên tay mình, trông nét khê lóc, như vừa đưa ra một quyết định gì đó.

Cô bé nhìn Tô Nhan, lau nước mắt, đứng lên đưa cho cô một cây kẹo, ghen ngào nói: "Chị ơi, em phải về nhà rồi, đây là kẹo can đảm, chỉ cần ăn nó là chị sẽ có được can đảm."

Tô Nhan nhìn cây kẹo trong tay, vừa ngẩng đầu, cô bé đã bước lên xe buýt, vẫy tay tạm biệt với cô.

Xe buýt đi khỏi, Tô Nhan ngồi trên ghế nhìn hai món đồ vật trong tay, cuối cùng mở cây kẹo ra nhét vào miệng, khóe miệng khẽ cong lên, kẹo can đảm!

Vậy mà cô không biết...

Ở đằng xa, trong một chiếc xe, người đàn ông đã thu hết cảnh tượng vừa rồi vào mắt.

"Làm tốt lắm"

"Này này này, anh trai, lần này em giúp anh, anh phải nói cho em biết, chị gái vừa nãy rốt cuộc có quan hệ thế nào với anh?" Ở đầu kia điện thoại là giọng nói trong trẻo của một cô bé.

Trình Tự Cẩm nhìn cô gái đang ngồi đằng xa, khóe miệng hơi cong lên, trầm giọng nói: "Tú Cẩm, tạm thời đừng nói chuyện này cho ai biết, còn chuyện cô ấy là ai, sau này tự em sẽ biết."

"Được rồi, anh cũng đã nói vậy, lần này em giúp anh, anh à, hắc hắc..."

Trình Tự Cẩm nghe tiếng cười của em gái ở đầu kia điện thoại, giữa hai đầu lông mày hiếm khi giãn ra đầy dịu dàng, nhẹ giọng nói: "Đưa em sang Pháp du lịch?"

"Oa, anh à, em yêu anh quá đi thôi, lần sau có chuyện gì cần em giúp, em nhất định sẽ theo hầu đến cùng, vậy thôi em cúp máy trước nhé..."

Trình Tự Cẩm tắt điện thoại, thu hồi tầm mắt, trầm giọng nói: "Lái xe."

"Tổng giám đốc Trình, Bạch tiểu thư..."

"Ừ, tôi biết rồi."

Vừa dứt lời, điện thoại trên tay Trình Tự Cẩm đã run lên, tầm mắt hờ hững nhìn lướt qua rồi bắt máy.

"Có chuyện gì không?"

"Cẩm, bây giờ anh có rảnh không?" Đầu kia là giọng nói ủy khuất ghen ngào của Bạch Khuynh.

Trình Tự Cẩm nhủ mi, thấp giọng nói: "Nếu em thật sự không muốn quay bộ phim này nữa thì cũng không cần quay." Nói xong, Trình Tự Cẩm cúp điện thoại.

Còn Hàn Lỗi thì liếc mắt nhìn Trình Tự Cẩm, thờ dài một tiếng, cảm thấy phụ nhân thật đáng thương, tựa như một con dê nhỏ, đang từng bước nhảy vào cái hố mà tổng giám đốc của bọn họ đã đào sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Con đường nghệ sĩ

"Tổng giám đốc Trình, ngài định đề Bạch tiểu thư và phu nhân ở cùng một đoàn phim?"

Trình Tự Cẩm chỉ nhìn lướt qua Hàn Lỗi, nhướn mày trầm giọng nói: "Bằng không, tôi giữ cô ta lại để làm gì?"

Nghe vậy, khóe môi Hàn Lỗi co rút, quả nhiên, giống như anh nghĩ, vị tổng giám đốc này thật sự là kẻ giết người không thấy máu, ăn tươi nuốt sống!

"Trợ lý Hàn."

"Dạ? Vâng, tổng giám đốc."

"Cậu đang mắng tôi?"

"..." Hàn Lỗi kinh sợ, nhẹn không được chửi thề, khi thật, vậy mà cũng biết? Nhưng anh lại không dám thừa nhận, đành vội vàng lắc đầu.

Trình Tự Cẩm nhìn dáng vẻ như nuốt phải ruồi của anh ta, khóe môi khẽ cong lên, trầm giọng nói: "Ngài mai cậu phải sang Pháp một chuyến."

"Vâng, tổng giám đốc Trình." Hàn Lỗi thấy tổng giám đốc không hề so đo tính toán thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trong căn hộ của Tô Nhan, hai cô gái ngồi trên sofa, mắt to trừng mắt nhỏ!

Cuối cùng đồng loạt rơi vào xấp kịch bản trên bàn trà, sau đó...

"Cậu bị ngu à, dĩ nhiên phải nhận, cậu đừng có nói là cậu không muốn đóng phim, tớ không tin." Tiết Cẩm Cẩm nhìn Tô Nhan nói.

Tô Nhan nhìn vẻ mặt hưng phấn không thôi của Tiết Cẩm Cẩm, ngã người xuống sofa, ôm gối thở dài nói: "Cẩm Cẩm, cậu phải biết là con đường này không tốt, làng giải trí là nơi thế nào tớ đã rõ quá rồi, có biết bao người đã từ thiên đường rơi xuống địa ngục, lại có biết bao bí mật không muốn ai biết."

Tiết Cẩm Cẩm nghe nói xong thì trầm mặc một hồi, nhìn vẻ mặt rối rắm của Tô Nhan nói: "Vậy cậu định làm gì, không thể không nói đây là một cơ hội, cơ hội ngàn năm có một đó."

Tô Nhan nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: "Dĩ nhiên tớ biết đây là cơ hội hiếm có cỡ nào, nhưng mà, Cẩm Cẩm, tớ sợ..."

Tiết Cẩm Cẩm nhìn cô chốc lát, tiến lên cầm lấy tay cô, nhẹ giọng nói: "Không phải sợ, chỉ cần cậu cẩn thận là được, huống chi dù có xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, chẳng phải cậu vẫn còn một thân phận khác có thể bảo vệ được mình hay sao."

Nghe vậy, mắt Tô Nhan bỗng sáng lên, nhìn Tiết Cẩm Cẩm như có điều suy nghĩ, cuối cùng khóe môi cong lên, vỗ vai Tiết Cẩm Cẩm cười nói.

"Cẩm Cẩm, cậu thật đúng là một câu thức tỉnh người trong mộng, cảm ơn."

Tiết Cẩm Cẩm cười đắc chí, chớp mắt nói: "Ha ha, không cần khách sáo, sau này tớ sẽ trở thành bạn thân của ngôi sao lớn Tô Nhan, hahahaha..."

"..."

Sau một hồi cân nhắc, rốt cuộc Tô Nhan cũng đưa ra quyết định, sống thì phải biết mạo hiểm.

"Tô Nhan, cậu làm được mà."

Khi cô bước vào trường quay, cô nhận ra có vô số ánh mắt chú vào người mình, nắm chặt tay, hít sâu một hơi, thầm an ủi mình.

Tô Nhan, mày phải quen dần đi, nếu đã lựa chọn con đường này, sẽ phải thích ứng với những ánh mắt của người xung quanh.

"Đạo diễn."

Đạo diễn liếc mắt nhìn Tô Nhan, sau đó hỏi: "Đã thuộc kịch bản chưa?"

Tô Nhan sững sờ, như không ngờ tới đạo diễn sẽ trực tiếp hỏi cô đã học thuộc kịch bản chưa.

"Thuộc rồi."

Đạo diễn hài lòng gật đầu, nhìn Tô Nhan với vẻ bí hiểm nói: "Vậy thì tốt, nhanh đi thay trang phục đi."

"Dạ, được." Tô Nhan vừa đi vừa thắc mắc, cảm giác là lạ, nhưng lại không thể nói rõ là lạ ở chỗ nào.

Đạo diễn nhìn theo bóng lưng Tô Nhan, hai mắt nheo lại đầy suy tư, nhớ lại những lời người đó đã nói với hắn ngày đó.

"Đừng có nhiều chuyện, cô ấy không phải là người mà bất kỳ ai trong các ông có thể đụng tới."

Bất kỳ ai trong bọn ông? Tô Nhan này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Kỹ năng diễn xuất tuyệt vời

Điều khiến Tô Nhan không tưởng tượng nổi là, Bạch Khuynh lại tới, đang nói gì đó với đạo diễn.

Nghỉ ngơi bước tới, gật đầu với đạo diễn một cái rồi nhìn Bạch Khuynh mở miệng: "Bạch tiểu thư."

Bạch Khuynh nhìn Tô Nhan trong trang phục hóa trang, sắc mặt cứng đờ, kéo kéo khoe môi nói: "Tô tiểu thư, cảm giác một bước lên trời thế nào?"

Tô Nhan cũng biết Bạch Khuynh sẽ không cho cô sắc mặt tốt, đã vậy thì...

"Cũng không tệ lắm." Tô Nhan nhàn nhạt nói.

"Cô..." Bạch Khuynh thấy cô lạnh nhạt như thế, không khỏi dấy lên một ngọn lửa, nhớ tới cuộc điện thoại cô gọi cho Trình Tự Cẩm tối qua.

Không khỏi có chút nghi ngờ, cô gái này đột nhiên được đạo diễn chọn trúng, thật sự không có chút quan hệ nào với anh sao, thế nên cô không cam lòng, ngược lại cô muốn xem xem cô gái này rốt cuộc có năng lực gì.

Suy nghĩ, lại lộ ra một nụ cười giễu cợt, nhẹ giọng nói: "Đừng có mà đắc ý quá sớm."

Tô Nhan chỉ cong môi, không nói gì. Đạo diễn nhìn hai người đối chọi gay gắt, cũng không nói gì, Tô Nhan là người ông không thể chọc tới, nhưng ngoài mặt thì Bạch Khuynh này cũng là người của vị kia, thật đúng là để ông cõng hổ khó xuống mà.

"Khụ khụ, được rồi, trước hết phải tiếp tục quay xong cảnh của hai người đã."

Bạch Khuynh nhú mày, đứng lên đi trước, cô không cho rằng một người tốt nghiệp hệ trợ lý lại biết diễn.

Tô Nhan nhìn bóng lưng Bạch Khuynh như có chiều suy nghĩ, sau lưng lại vang lên giọng nói của đạo diễn.

"Còn chưa đi, nghĩ gì thế? Có hết sức là được rồi."

Tô Nhan hơi ngạc nhiên khi đạo diễn nói thế với mình, cười cười, gật đầu nói cảm ơn.

"Cảm ơn đạo diễn, nhất định tôi sẽ cố hết sức."

"Ừ, đi đi."

Tô Nhan gật đầu một cái rồi đi theo, đây là cảnh đầu tiên, vai của cô là một cô gái sắc bén, âm độc, chính là vai nữ phản diện trong truyền thuyết.

"A."

"Tại sao? Mỹ nhi, sao phải đối xử với tôi như thế? Tôi, tôi thật lòng xem cô là bạn tốt, tại sao, tại sao cô phải đối xử với tôi như vậy?"

"Bạn tốt? Từ trước tới giờ tôi chưa từng xem cô là bạn tốt, cô chẳng qua chỉ là bàn đạp để tôi đến gần A Niên mà thôi."

"Không, không thể nào, cô gạt tôi, người A Niên yêu là tôi, là tôi..." Bạch Khuynh trong vai Lam Linh Hi diễm đạm đáng yêu giờ phút này đang run rẩy nghẹn ngào đầy nhu nhược.

"Lam Linh Hi, cô cho rằng A Niên yêu cô thật sao, cô cũng không soi lại gương đi, xem coi bộ dáng này của cô là gì, một bà cô luống tuổi, lúc đầu anh ấy cưới cô chỉ vì ba cô có thể giúp đỡ anh ấy, hôm nay nhà họ Lam các cô đã rơi đài, cô còn muốn chiếm cái vị trí này bao lâu, thức thời thì tự mình rời

đi đi, bằng không, đừng trách tôi không niệm tình cũ." Tô Nhan diễn vai nữ chính số Bạch Khuynh, nhân vật tên Lâm Mỹ.

Giờ phút này, cô đứng ở trên cao nhìn xuống cô gái mặt đầm nước mắt đang ngồi trên sàn, nét mặt chứa đầy vẻ khinh bỉ và giễu cợt, càng nhiều hơn là chán ghét, trong sự chán ghét còn thoáng nét hận thù.

Nét mặt phức tạp đó đã thu phục tất cả nhân viên ở trường quay, mọi người đều không ngờ Tô Nhan lại có thể khắc họa nhân vật này sâu sắc đến vậy, sâu đến tận cốt tủy.

Ngay cả Bạch Khuynh đang ngồi trên sàn, giờ phút này cũng không nén nổi khiếp sợ mà ngẩng đầu nhìn Tô Nhan, nét mặt của cô ta, ánh mắt của cô ta khiến cô phải kinh ngạc.

"Cut, Tô Nhan, cô diễn rất tốt, quả thật tôi chưa từng thấy đây, xem ra còn thật hơn cả Cố Nhượng Phán nữa." Đạo diễn nhìn Tô Nhan bằng vẻ mặt thương thức.

Lúc đầu ông cũng không hề ôm chút hy vọng nào với Tô Nhan, cho nên dù kỹ năng diễn xuất có tệ đến thế nào ông cũng định sẽ chấp nhận, nhưng Tô Nhan thật đúng là không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến kinh người.

Thật sự là quá đổi vui mừng, còn tốt hơn cả diễn viên chuyên nghiệp nữa.

Tô Nhan nghe lời nhận xét của đạo diễn, lập tức thu hồi vẻ mặt lúc này của mình, quả là đã đạt tới cảnh giới thu thả tự nhiên, mỉm cười nhìn về phía đạo diễn, cúi người cười nói.

"Cảm ơn đạo diễn, cảm ơn..."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Gặp lại

Bạch Khuynh nghe tiếng vỗ tay chung quanh, cắn môi thật chặt, vốn định xem cô ta làm trò hề, lại không ngờ tình huống sẽ thành như thế, nhìn chăm chăm nụ cười rực rỡ trên mặt Tô Nhan, càng cảm thấy nó thật chói mắt.

Chậm rãi đứng dậy, do phải nhập vai vào nhân vật nên lúc này sắc mặt Bạch Khuynh có hơi tái, mang theo vẻ bệnh tật, đi đến bên cạnh Tô Nhan, cắn răng nói.

"Cô đừng có đắc ý quá, cho dù cô biết diễn thì thế nào, cái giới này cũng không phải chỉ cần biết diễn là được, cô sẽ hối hận khi tiến vào cái giới này."

Tô Nhan chỉ cười nhẹ đáp lại, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn tiền bối Bạch đã chỉ dạy."

Nói xong liền đi ra ngoài, để lại một mình Bạch Khuynh cắn răng nghiền lợi, nhìn chăm chăm bóng lưng Tô Nhan cười lạnh.

Suốt ba tháng sau đó, Tô Nhan hoàn toàn tập trung vào vai diễn, kỹ năng diễn xuất của cô càng ngày càng thu phục được nhiều người, ngay cả đạo diễn cũng khen cô.

Mà hôm nay chính là ngày đóng máy, tất cả mọi người đều vô cùng vui vẻ, Tô Nhan cũng rất vui, đây là thành quả đầu tiên của cô, mặc dù chỉ là một vai phản diện, cũng không được yêu thích.

Nhưng cô biết, đây mới chỉ là bắt đầu, chỉ cần được nổi danh, vai phản diện thì sao chứ.

Mà khoảng thời gian này, cô cũng không hề nhìn thấy người đàn ông kia, khiến cô cảm thấy sự xuất hiện của anh ta dường như chỉ là ảo giác của riêng cô, nếu không phải mỗi ngày đều phải diễn chung với Bạch Khuynh, quả thật cô đã cho rằng như thế.

Ngay khi cô vừa nhớ tới người này...

"Đạo diễn, tổng giám đốc Trình tới."

Đạo diễn nghe nói, liếc mắt nhìn Tô Nhan đang xem kịch bản, vội vàng đứng lên đi ra ngoài. Tô Nhan cũng sững sốt, hoàn toàn không để ý tới cái liếc mắt nhìn mình trước khi đi của đạo diễn.

Tô Nhan ngồi trên ghế nhìn kịch bản trong tay, cảm thấy hơi khản trương, sao anh ta lại tới nhỉ?

Chẳng lẽ biết cô đang quay phim?

Cô còn đang bận nghĩ lung tung thì giọng nói của Bạch Khuynh đã vang lên bên tai.

"Cảm ơn."

Tô Nhan chớp mắt, lập tức vứt mấy suy nghĩ lung tung đó ra khỏi đầu, hình như cô đã quên mất Bạch Khuynh rồi, trước đó anh ta cũng hay đến đây thăm người không phải sao?

Có gì phải khẩn trương cơ chứ, nghĩ một lát, cô liền tiếp tục học thuộc kịch bản trong tay.

"Tổng giám đốc Trình, sao hôm nay lại rảnh rồi mà tới đây thế?"

"Thăm người." Một câu nói, khiến cho đạo diễn tập tức hiểu rõ, vội vàng quay lưng ra lệnh cho phó đạo diễn.

"Nhanh chóng gọi hết mọi người tới đây."

"Tôi, tôi đi ngay."

Trình Tự Cẩm nghe nói thì nhủ mày liếc mắt nhìn đạo diễn, đầy thâm ý, hai tròng mắt ẩn dưới cặp kính khiến người ta không thể nhìn thấu, trầm giọng nói.

"Không cần, đóng máy xong tôi sẽ mời mọi người ăn cơm, các ông cứ tiếp tục đi."

Đạo diễn nghe thế thì gật đầu nói: "Vậy tổng giám đốc Trình cứ ngồi đây chờ một lát, cũng sắp quay xong rồi."

"Ừ." Đáp xong liền ngồi xuống ghế, nhịp nhịp hai chân nhìn cô gái ngồi cách đó không xa, khoe môi cong lên.

Thật đúng là một cô gái không khiến người ta yêu thích nổi, cũng đã ba tháng không gặp anh, vậy mà giờ đến đầu cũng chả thêm ngẩng lên.

Nhưng mà, vậy mới thú vị.

Bạch Khuynh nhìn người đàn ông đang ngồi đó, cắn môi ra chiều suy nghĩ, hoàn toàn không hiểu nổi anh đang nghĩ gì, ba tháng này anh luôn dùng thái độ lúc nóng lúc lạnh để đối xử với cô, nhưng mỗi khi cô đưa ra yêu cầu anh đều không nói hai lời mà lập tức thỏa mãn cho cô.

Hôm nay đến đây, là vì cái gì?

Vừa nghĩ, vừa nhìn sang hướng Tô Nhan, phát hiện cô ta vẫn giữ nguyên tư thế cũ, cô mập mạp môi rồi đi về phía Trình Tự Cẩm.

"Cảm, sao hôm nay anh lại rảnh rồi mà tới thăm em thế."

Trình Tự Cẩm chỉ hờ hững đáp lại một chữ.

"Ừ."

Đạo diễn đứng bên cạnh nhìn Bạch Khuynh, như còn muốn nói gì nữa, vội vàng nói: "Bạch Khuynh, phải quay phim rồi, nhanh đi để còn đóng máy nữa."

Bạch Khuynh còn muốn nói thêm nhưng không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng theo đi đạo diễn.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bối mồi

Cảnh cuối cùng là tất cả tâm kế của Lâm Mỹ đều bị phơi bày, còn Lam Linh Hi thì xóa bỏ hiềm khích lúc trước với A Niên, gương vỡ lại lành, hai người cùng đi vào nhà giam thăm Lâm Mỹ tóc ngắn mà tiêu tụy trong ngục.

"A Niên, Linh Hi, tôi không hề hối hận vì đã làm những chuyện thiên lý không dung kia, bởi vì tôi chỉ nỗ lực vì những gì tôi muốn. Dù nó có làm tổn thương rất nhiều người, tôi vẫn không hối hận, nếu nói đến hối hận, tôi chỉ hối hận buổi trưa ngày hạ của sáu năm trước, đã gặp các người, dẫn đến sai lầm vạn năm."

"Mỹ nhi..." Lam Linh Hi tựa vào ngực A Niên, hai mắt rung rung nhìn Lâm Mỹ trong ngục, không nói gì thêm.

Lâm Mỹ chỉ cười mỉa một tiếng, nhìn về phía A Niên, nói với giọng khàn khàn: "A Niên, sự xuất hiện của tôi xem như là sự trừng phạt dành cho anh, trừng phạt vì lúc đầu anh đã có mưu đồ bất chính với Linh Hi, yêu cô ấy, gặp tôi, chính là sự trừng phạt dành cho anh, sau này, các người đừng quay lại

đây nữa, tôi sẽ không chúc phúc cho các người đâu."

Nói xong, Lâm Mỹ liền đứng lên xoay người, trong chớp mắt khi xoay người ấy, một dòng nước mắt xuôi dòng chảy xuống, trong mắt chất chứa sự hối hận vô biên, cô mang theo niềm hối hận vô tận ấy bước vào cánh cửa ngục giam.

Còn Lam Linh Hi và A Niên lại nhìn nhau thật sâu, ôm chặt lấy nhau.

"Linh Hi, đời này anh quyết không phụ em."

"A Niên, kiếp này tình yêu của em sẽ không bao giờ thay đổi."

"Cut, đóng máy."

"Oa, đóng máy rồi, đóng máy rồi..."

Trong nháy mắt, theo tiếng "đóng máy" của đạo diễn, tiếng hoan hô vang lên không ngừng, một bộ phim có lẽ chỉ cần ba mươi ngày là có thể chiếu xong, nhưng lại thành quả cực khổ suốt mấy tháng của các cô.

Theo tiếng vỗ tay hoan hô ấy, Tô Nhan gỡ còng tay và tóc giả xuống, trên mặt đầy vẻ vui thích.

Thế nhưng niềm hạnh phúc ngắn ngủi ấy lại nhanh chóng bị câu nói của đạo diễn dập tắt.

"Chờ một chút, mọi người đừng đi, tổng giám đốc Trình muốn mời mọi người ăn cơm."

Nụ cười của Tô Nhan cứng lại, nhưng cô biết, cơ hội gặp mặt sau này sẽ ngày càng nhiều, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt tiếp nhận, tránh né không thể giải quyết được chuyện gì.

Vừa nghĩ vừa lặng lẽ đi về phía phòng hóa trang.

Trong nhà hàng, trên bàn ăn tổng cộng chưa tới mười người, đạo diễn, phó đạo diễn, nhà sản xuất, biên kịch cộng thêm mấy diễn viên.

Dĩ nhiên, thân là nữ chính số Bạch Khuynh, Tô Nhan ắt không thể thiếu, nhưng cô hoàn toàn biến mình thành một người câm, chỉ yên lặng ngồi gắp thức ăn, giảm sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất.

Thế nhưng, có người lại nhất quyết không chịu buông tha cho cô.

"Tôi nhớ là, nữ chính số 2 hình như không phải vị tiểu thư đối diện kia, đạo diễn, có chuyện gì thế?" Trình Tự Cẩm đột nhiên mở miệng.

Động tác gắp thức ăn trong tay Tô Nhan lập tức cứng đờ, cuối cùng chậm rãi để xuống, ngược mắt nhìn đạo diễn giải thích.

"Tổng giám đốc Trình, là thế này, vai này trước kia là của Cố Nhược Phán, nhưng cô ấy đột nhiên nói không diễn là không diễn, người được chọn làm nữ chính số 2 lúc đầu cũng đã kín lịch, cho nên tôi để Tô Nhan đến thử, mặc dù Tô Nhan không phải diễn viên chuyên nghiệp, nhưng kỹ năng diễn xuất của cô ấy tuyệt đối không thua kém gì so với diễn viên chuyên nghiệp."

Đạo diễn lựa lời để bảo vệ Tô Nhan, điều này khiến các vị ngồi đây không khỏi nghĩ nhiều, chẳng lẽ hai người thật sự có quan hệ mờ ám với nhau?

Cho nên, ngay cả mắt nhìn Tô Nhan cũng lộ ra vài phần nghi ngờ.

Những ánh mắt đó khiến cho thân thể Tô Nhan cứng đờ, nhìn về phía Trình Tự Cẩm, thấy anh ta nhìn mình bằng ánh mắt đầy hờ hững, giống như không hề biết cô, hôm nay mới chỉ là lần đầu gặp mặt.

Giả bộ...

Nhìn không được, liếc mắt.

"Là sao? Tất cả tiền đầu tư cho bộ phim này đều do tập đoàn Chính Hằng chi trả, các người đối diễn viên sao lại không thông báo?" Đột nhiên, Trình Tự Cẩm dẫn mạnh ly rượu xuống bàn, vang lên tiếng loảng xoảng, không lớn không nhỏ, lại khiến cho mấy người ở đây lạnh cả sống lưng.

Ngay cả đạo diễn cũng cứng lại, nhìn người đàn ông chỉ cần dậm chân một cái cũng khiến cho cả thành phố X này run chuyển, bỗng cảm thấy mê mang tột độ.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Con sói đuôi dài

"Tổng giám đốc Trình, không thông báo cho ngài chuyện này là vì cảm thấy không cần thiết, ngài bận rộn như vậy, sao lại dám làm phiền ngài, nhưng mà..."

"Nhưng mà?" Mi mắt Trình Tự Cẩm nhúu lại, sắc mặt cực kỳ không tốt, khiến cho lời của đạo diễn tắc lại trong cổ họng.

Ngay sau đó lại nghe anh nói tiếp: "Bỏ ra hai trăm triệu tiền đầu tư, là để mặc cho con chó con mèo nào cũng có thể vào diễn?"

Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều tái đi, nhất là Tô Nhan, cả khuôn mặt đều đỏ lên, giận dữ nhìn chằm chằm người đàn ông đối diện, ba tháng không gặp, vừa thấy mặt đã nhắm vào cô như thế?

Là do thấy cô dễ khi dễ sao?

Tuy nhiên, Bạch Khuynh lại rất vui vẻ, trước kia cô còn hoài nghi Tô Nhan bước được vào cái giới này là do một tay người đàn ông này làm ra, hôm nay thấy được biểu hiện của hai người, có vẻ như không phải vậy.

Vậy nên, khúc mắc trong lòng Bạch Khuynh suốt ba tháng nay đã được hóa giải. Nhìn vẻ mặt lúng túng của Tô Nhan mà vui vẻ không thôi.

"Cảm, Tô tiểu thư tốt nghiệp đại học R, khoa phục trang, không phải là con mèo con chó."

Câu nói tựa như chế giễu này của Bạch Khuynh khiến khoe miệng Tô Nhan co giật, thật đúng là vật hợp theo loài mà, cả đám đều khôn khiếp như nhau.

Tô Nhan cảm thấy lúc này nếu mình còn không lên tiếng, thì chính là rùa rút đầu rồi, dưới ánh mắt của mọi người cảm lấy ly rượu chậm rãi đứng lên, nhìn Trình Tự Cẩm, cười nhạt nói.

"Tổng giám đốc Trình, mặc dù tôi không tốt nghiệp trường điện ảnh, nhưng tôi tin tổng giám đốc Trình cũng không phải là người trông mặt mà bắt hình dong, nếu không cũng đã không có thành tựu như ngày hôm nay, đương nhiên, cũng thế, năng lực của một người cũng chưa hẳn là sẽ liên quan đến chuyên ngành, chẳng lẽ tổng giám đốc Trình cho rằng một người học ngành phục trang thì không thể diễn xuất? Tôi nhớ ảnh hậu Thái trước kia cũng chỉ xuất thân từ một thợ làm bánh, còn chuyện đột nhiên thay đổi diễn viên, xem như là tôi thất lễ, ly này tôi mời tổng giám đốc Trình, tôi xin cạn trước."

Nói xong, Tô Nhan không cho anh cơ hội nói chuyện đã uống hết ly rượu đó.

Trình Tự Cẩm hít một hơi nhìn cô uống cạn ly rượu, cũng chậm rãi gắp ly rượu lên.

"Tư lượng của vị tiểu thư này không tệ, nếu có so đo, chẳng phải là lỗi của Trình mờ rồi?"

Tô Nhan vẫn giữ nụ cười, trong lòng lại thầm mắng anh ta đến gần chết.

Giả bộ cái gì mà giả bộ, anh là cái đồ sói đuôi dài.

Bạch Khuynh nhìn hai người, cau mày, cảm giác như giữa họ có cái gì đó là lạ. Cô cắn môi dợ vào người đàn ông bên cạnh, nhẹ giọng nói.

"Cảm, lát nữa cùng về được không?"

Giọng nói không lớn không nhỏ, lại để cho tất cả mọi người nghe thấy, nhưng ai cũng thức thời vờ như không nghe.

Nhưng mà, Trình Tự Cẩm lại nhúu mày, nhìn về phía Tô Nhan, mà Tô Nhan nghe Bạch Khuynh nói thì cũng nhìn về phía anh, cô không biết tại sao phải theo bản năng mà nhìn anh như thế.

Thật đúng là một hành động kỳ quái.

Chống lại ánh mắt sâu xa của anh, Tô Nhan bối rối dời tầm mắt, tim cũng đập lệch một nhịp. Vội vàng cúi xuống gắp hai món, cố điều chỉnh lại cảm giác khác thường này của mình.

Trình Tự Cẩm khẽ cong môi, như có như không, trầm giọng nói: "Ừ."

Nghe vậy, Tô Nhan vui vẻ, đạo diễn mê mẩn, Tô Nhan cau mày, mọi người đều tự hiểu mà không nói...

Kế tiếp đương nhiên không thể thiếu được những người a dua nịnh hót, mãi đến khi kết thúc bữa cơm, Tô Nhan vẫn núp ở một góc, nơi mọi người không chú ý tới.

"Tổng giám đốc Trình, hôm nay thật cảm ơn ngài, tôi thay mặt toàn bộ nhân viên trong đoàn cảm tạ ngài." Đạo diễn uống rượu đến đỏ cả mặt, nhưng tinh thần vẫn còn tỉnh táo.

Nhìn người đàn ông đứng sừng sững nơi đó như một vị đế vương, sắc mặt lạnh lùng, không nhìn ra chút say xỉn nào, bữa cơm này anh bị chuột không ít rượu, sao còn tỉnh táo hơn cả mọi người vậy?

Chẳng lẽ rượu không tác dụng với anh?

Tô Nhan thấy thế, mấp máy môi, nhẹ giọng nói với đạo diễn: "Đạo diễn, tôi xin về trước, có chuyện gì thì báo cho tôi biết."

Đạo diễn liếc mắt nhìn Tô Nhan, gật đầu nói: "Được, nhớ đừng tắt điện thoại."

"Được, tạm biệt đạo diễn." Nói xong, Tô Nhan liếc mắt nhìn Trình Tự Cầm một cái, khẽ gật đầu, không thèm chào hỏi đã xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Ghen em gái anh!

Khóe mắt Trình Tự Cầm nhìn liếc qua cô gái vừa xoay người đi lướt qua, lại nhìn xuống cánh tay đang kéo anh của Bạch Khuynh, gương mặt cô vì rượu mà hơi hồng hồng, mang theo vào phần mị hoặc, nếu là bình thường nhất định anh đã đi thẳng đến khách sạn.

"Xe ở bên kia, lên xe đi."

Bạch Khuynh nghe thấy, khéo léo gật đầu, nói với giọng mị hoặc: "Anh phải nhanh lên đó, em chờ anh."

Trình Tự Cầm chỉ mím môi không nói, còn Bạch Khuynh thì đi về phía chiếc xe.

Đạo diễn thấy thế, nhìn Trình Tự Cầm, vội mở miệng: "Tổng giám đốc Trình, tôi muốn hỏi một câu."

Trình Tự Cầm chầm một điều thuốc, nhìn lướt qua vẻ mặt rối rắm của đạo diễn, trầm giọng nói: "Nói."

"Ngài muốn để Tô tiểu thư phát triển trong giới giải trí?"

Nghe vậy, Trình Tự Cầm mở môi nhả ra từng vòng khói, nhìn vào bóng đêm, trầm giọng nói: "Ông cảm thấy cô ấy thế nào?"

Đạo diễn suy nghĩ một lát, đáp với vẻ nghiêm túc: "Kỹ năng diễn xuất của Tô tiểu thư đúng là làm cho người ta thán phục, hơn nữa cô ấy cũng rất có thiên phú, mà tôi thấy Tô tiểu thư cũng rất thích diễn xuất. Nếu tiếp tục đi theo con đường này, tương lai nhất định sẽ có tiền đồ vô lượng."

Khóe miệng của Trình Tự Cầm hơi cong lên, nói: "Đã có thiên phú thì nên đi tiếp."

Tô Nhan đứng ở ven đường, nhìn ra màn đêm, cô cảm thấy ba tháng nay giống như một giấc mộng, là giấc mộng đẹp ở sâu trong nội tâm mà cô không dám chạm tới.

Cô cho là ra trường rồi thì sẽ không còn cơ hội để lên sân khấu nữa, nhưng hôm nay lại làm được.

Không biết là mừng hay lo.

Một tiếng kêu vang lên, kéo suy nghĩ của cô lại, cô chuyển mắt, nhìn chiếc Lamborghini màu xanh bản giới hạn đỗ ven đường, Tô Nhan hơi nghi ngờ, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra gương mặt khiến cô kinh ngạc.

"Anh, sao anh lại ở đây?" Tô Nhan nhìn người đàn ông đang ngồi ở ghế lái, cất giọng nghi ngờ.

"Lên xe."

Khóe miệng Tô Nhan co rút, cau mày hỏi: "Tôi không lên được không?"

Trình Tự Cầm chỉ nhìn cô, nhún mày.

Tô Nhan thấy không thể làm gì khác hơn, đành ngoan ngoãn lên xe, cô đã khôn hơn, biết cố hết sức để tránh xung đột với anh, nếu đã quyết định bước vào cái giới này, thì không thể chọc vào ông phạt sống này được.

Trong xe, Tô Nhan trầm mặc một lát, rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi: "Bạch tiểu thư đâu?"

Trình Tự Cầm mắt nhìn phía trước, nghe cô hỏi thì chỉ quét mắt nhìn cô một cái, khóe môi khẽ nhếch, thấp giọng hỏi: "Sao vậy? Ghen?"

"..." Ghen em gái anh!

Thật ra thì cô muốn hỏi là, không phải muốn đưa Bạch Khuynh về sao? Sao lại thành đưa cô? Hơn nữa, chiếc xe này từ đâu chui ra, lúc tới là một chiếc xe thương vụ mà.

Tô Nhan vuốt trán, mím môi nói: "Anh không thấy kinh ngạc khi tôi đóng phim?"

Trình Tự Cầm cười khẽ, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên bánh lái, lại như gõ thẳng vào tim Tô Nhan, Tô Nhan nhìn ngón tay thon dài của anh, trên cổ tay đeo đôi gang sắt tiền, còn cả viên bảo thạch mắt mèo ở ống tay áo nữa, đều thể hiện thân phận cao quý của anh. Đồng thời cũng đang nhắc nhở cô.

"Cười cái gì?" Tô Nhan cảm thấy hơi nhức đầu, hình như mỗi lần hề nói chuyện với anh ta, là đầu lại thoáng âm ỉ, như thể trực giác đang nhắc nhở cô người đàn ông này vô cùng nguy hiểm.

"Từ khi Chính Hằng phá sản, những chuyện khác đều không thể khiến tôi kinh ngạc."

"..." Anh giỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Cô từ chối

Tô Nhan nghe nói, khóe môi co rút thật mạnh, trong bụng thầm nói: Có loại ông chủ như anh nắm quyền, sao có thể phá sản?

Tô Nhan hít sâu một hơi, ổn định lại tinh thần, nhìn nửa bên mặt hoàn mỹ của anh, hơi dòi đi tầm mắt, không biết có phải ảo giác của cô hay không, nhưng nếu nhìn anh trong thời gian dài, tim của cô sẽ đập nhanh.

Đây không phải là một hiện tượng tốt, người đàn ông này không phải người cô có thể dây vào.

"Tôi vào giới giải trí, anh không có ý kiến gì sao?"

"Em đang dùng tư cách một người vợ để hỏi ý kiến chồng sao?" Trình Tự Cầm khẽ cười nói.

"..."

"Anh phải biết thiên hạ này không có bức tường nào không lọt gió, tôi nghĩ người nhà của tổng giám đốc Trình chắc chưa biết chuyện tôi với anh kết hôn, nếu tôi gia nhập giới giải trí, bị họ phát hiện thì cũng không tốt đối với anh, mặc dù tư tưởng của tôi không phải phong kiến, nhưng tôi cảm thấy nhà của tổng giám đốc Trình đây tuyệt đối sẽ không để một con hát bước vào cổng lớn nhà anh, cho nên..."

"Cho nên, tôi sẽ đập vỡ tường."

"..." Khóe miệng Tô Nhan co rút càng mạnh, rốt cuộc anh ta có nghe được trọng điểm trong câu nói của cô không vậy, cô biết chắc chắn anh ta hiểu ý của cô, chẳng qua là vờ như không biết mà thôi.

Cô cũng chẳng muốn tốn hơi thừa lời, tức giận nói: "Tổng giám đốc Trình, nếu quả thật có một ngày Chính Hằng tuyên bố phá sản, ngài có thể chuyển sang phát triển ở con đường giải trí, ảnh đế không phải anh thì không được."

"Cảm ơn."

"..." Thật không biết xấu hổ!

Tô Nhan cảm thấy nếu còn tiếp tục nói chuyện với hắn, cô sẽ nổi điên, nếu đã vậy, vậy thì thôi đi, dù gì thì chuyện này cũng chả có tổn thất gì với cô, cô nghĩ một lát rồi nhắm mắt lại, tựa đầu vào cửa xe, ba tháng nay luôn phải đi sớm về muộn, quả thật là đã rất mệt.

Dọc theo đường đi vô cùng yên tĩnh, xe dừng trước cổng tiểu khu, Trình Tự Cầm ghé mắt nhìn cô gái đã ngủ mất, trong màn đêm ánh mắt của anh trở nên sâu thẳm, bên trong xe chỉ còn lại tiếng thở đều đều của cô, hơi thở có chút nặng nề, có vẻ như rất mệt mỏi.

Đốt một điếu thuốc, hạ cửa sổ xe xuống, tầm mắt vẫn dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan. Ngửi được mùi thuốc lá, cô nhũn chặt mày, cũng dần dần tỉnh lại.

"Hả, đến rồi." Tô Nhan ngẩng đầu đã nhìn thấy cổng tiểu khu nhà mình, dụi mắt quay đầu nhìn về phía anh, phát hiện anh đang nhìn mình chăm chăm, hơn nữa ánh mắt còn vô cùng sâu xa.

"À, chuyện đó... cảm ơn, tôi xuống trước." Nói xong định mở cửa xuống xe.

"Tô Nhan, em có thể ở lại cái giới này, tôi sẽ bảo vệ cho em." Giọng nói của Trình Tự Cẩm rất trầm, hai tròng mắt lại khiến người ta không nhìn được chút ánh sáng, tựa như cái giếng sâu không thấy đáy.

Lại khiến Tô Nhan giật mình, hai tay nắm chặt thành quyền, hơi thở có chút rối loạn, mím chặt môi, nói: "Không cần, tôi hi vọng chúng ta tiếp tục giữ vững quan hệ thế này là được rồi."

Nghe vậy, Trình Tự Cẩm cũng không tỏ vẻ gì, cứ như cô từ chối mới là chính xác, anh nói: "Không xuống xe?"

"Hả, cảm ơn anh đã đưa tôi về, tạm biệt." Nói xong Tô Nhan vội vàng xuống xe, không quay đầu lại mà đi thẳng vào tiểu khu, sau khi nghe được tiếng xe khởi động mới chậm rãi dừng bước, xoay người, chiếc xe kia đã biến mất khỏi công tiểu khu, cô nhủ mi lại.

Bởi vì lời anh nói vừa rồi, khiến tim cô đập rất nhanh, cắn răng, xoay người đi vào trong.

Mà trên xe, sắc mặt Trình Tự Cẩm cũng không tốt, có thể nói là tựa như nổi bão, nhìn cái tay nắm chặt vô lăng của anh thì biết, gân xanh trên mu bàn tay đã lộ hết ra ngoài, có thể thấy được là dùng lực không nhẹ.

Anh thắng gấp, dừng xe lại bên đường, dưới ngọn đèn đường vàng nhạt, mặt mũi anh âm trầm, môi mỏng mím chặt, ngẩng đầu liếc sang ghế phụ nơi Tô Nhan vừa ngồi, khóe miệng khẽ nhếch lộ vẻ giễu cợt không rõ.

Cô từ chối..

Rất tốt!

Ngón tay thon dài khẽ vuốt mi tâm, nở máy lần nữa, chiếc xe liền hất bụi lao đi.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: A Ken

Kể từ khi bộ phim "Không liên quan đến tình yêu" được phát sóng trên truyền hình, cuộc sống của Tô Nhan cũng bắt đầu trở nên bận rộn, bởi vì tỷ suất xem đài của bộ phim này một đường tăng vọt, mà Tô Nhan chưa một lần xuất hiện trước công chúng cũng trở thành đối tượng khiến người xem vô cùng tò mò.

Hình tượng ác độc trong vai diễn của cô khiến ai nấy đều trầm trồ khen ngợi, sau khi phát sóng hơn mười tập, nhân vật phản diện Lâm Mỹ do Tô Nhan thủ vai nhận được sự ái mộ của rất nhiều người.

Trong buổi gặp mặt người hâm mộ, đạo diễn giới thiệu với cô một người đại diện vàng.

"A Ken, đây chính là người tôi muốn giới thiệu cho cậu, Tô Nhan."

Tô Nhan nhìn người đàn ông trước mắt, mang đến cho cô một cảm giác nói không nên lời, tóc nâu, đeo khuyên tai, ngay đến quần áo cũng thiên về phái nữ.

Gi thế này? Đầu xù tóc dài cũng đâu phải là trào lưu năm nay đâu...

"Chào anh, tôi tên Tô Nhan."

A Ken quan sát Tô Nhan một lần từ trên xuống dưới, gật đầu nói: "Cũng không tệ lắm, cô đồng ý để tôi làm người đại diện cho cô không?"

Tô Nhan nghe nói thì sững sốt, cô biết mỗi nghệ sĩ đều có một người đại diện riêng, nhưng cô chỉ là một người nửa đường chui ra, tìm đâu ra người đại diện, không ngờ hôm nay lại có người chịu dẫn dắt cho mình.

Đạo diễn thấy Tô Nhan không đồng ý, vội vàng mở miệng: "Tô Nhan, A Ken là một người đại diện vàng đó, chỉ cần là người cậu ta dẫn dắt thì không ai không nổi tiếng, cô còn không mau cảm ơn cậu ấy đi."

Nghe vậy, Tô Nhan mới lấy lại tinh thần, vội nói: "Cảm ơn, A Ken có thể dẫn dắt cho tôi là vinh hạnh của tôi."

A Ken chỉ nhìn cô ra chiều suy nghĩ, cười cười, khoát tay nói: "Không cần cảm ơn tôi, muốn cảm ơn thì cảm ơn chính cô đi."

"..." Tô Nhan nhất thời không hiểu được lời của anh ta, cho nên lựa chọn mỉm cười, trầm mặc, nhưng vào một ngày rất lâu rất lâu sau đó, cô mới thật sự hiểu được thâm ý trong câu nói này của A Ken.

"Được rồi, cô xem thử bản hợp đồng này đi, nếu không có ý kiến thì ký tên vào."

Tô Nhan nhận lấy hợp đồng, cẩn thận xem xét từng từ, sau khi xem xong mới gật đầu nói: "Không vấn đề."

"Ký rồi, sau này tôi sẽ trở thành người đại diện của cô, tất cả công việc của cô đều sẽ do tôi sắp xếp."

"Được." Tô Nhan cầm bút ký tên mình xuống.

Bộ điện ảnh đầu tiên A Ken nhận giúp cô là một bộ phim cổ trang, bởi vì A Ken tự mình dẫn dắt, cho nên, trong phút chốc, tên tuổi của Tô Nhan đã dần được lan rộng trong giới.

Tác phẩm tuy ít, nhưng danh tiếng lại lớn, điều này khiến cho không ít nữ minh tinh phải đỏ mắt.

Người tức giận nhất chính là là Bạch Khuynh, sau khi nghe nói người đại diện của cô là A Ken thì lại càng bốc hỏa hơn.

"Tô Nhan? Cô ta vốn chỉ là một trợ lý nhỏ của tôi, sao lại để cho A Ken dẫn dắt cô ta chứ? Cô ta đủ tư cách sao?" Tô Nhan đang ở phim trường, giận đến mức quơ đồ hết đồng mỹ phẩm trang điểm trên bàn.

Cô trợ lý mới bên cạnh sợ đến mức không dám thở mạnh."

"Chị, chị Bạch."

Bạch Khuynh nhìn Tô Nhan đang tuyên truyền cho bộ phim điện ảnh mới "Sấm cung" (Sấm nghĩa là xông vào) trên tivi, tức đến run rẩy, hai trong mắt phần hận nhìn chằm chằm nét mặt tươi cười như hoa của Tô Nhan trên ti vi.

"Tô Nhan, tôi nhất định sẽ cho cô biết, cái giới này không phải cô cứ muốn vào là vào được, cô nhất định sẽ phải trả giá thật lớn."

Sau khi Sấm cung được trình chiếu, danh tiếng của Tô Nhan tăng mạnh, có không ít người hâm mộ, điều này khiến cho Tô Nhan rất vui mừng, từ ban đầu là thấp thỏm bất an đến bây giờ đã thành vui vẻ không thôi.

Trong tâm cô rất thích diễn xuất, thích hóa thân vào từng nhân vật, cảm nhận rõ từng thay đổi trong cuộc sống của mỗi người.

"Ồ đây này, Nhan Nhan..."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tô Miểu Mạn

Tô Nhan mặc một bộ quần áo đơn giản, áo thun trắng, quần short, giày vải bạt, chỉ khác với lúc trước ở chỗ chúng được kết hợp rất hài hòa.

Nhìn thấy Tiết Cẩm Cẩm ngồi trong góc vui vẻ vẫy tay với cô, khoe miệng cô cong lên, đi tới, ngồi xuống đối diện cô ấy.

"Cẩm Cẩm."

Tiết Cẩm Cẩm nhìn Tô Nhan, kéo cằm trên ghẹo nói: "Này này, ngôi sao lớn, cậu biết tớ chờ cậu bao lâu rồi không?"

Tô Nhan cười cười xin lỗi, lấy lòng nói: "Ha ha, cái đó là do, đường bị kẹt xe, xin lỗi mà, tớ mời, cậu muốn ăn gì thì cứ tự nhiên gọi đi."

Nghe vậy, Tiết Cẩm Cẩm mới hài lòng gật đầu nói: "Vậy mới được chứ, cậu đã thành đại minh tinh rồi, còn thiếu tiền sao?"

Tô Nhan chỉ liếc dỗi cô một cái, nói: "Gần đây cậu thế nào rồi? Gần đây tớ bận chết đi được, mỗi ngày đều phải tuyên truyền, tuyên truyền..."

"Tớ thì có thế nào chứ? Đi làm tan sở, ăn cơm ngủ, sau đó là mở tivi xem cậu." Tô Nhan uống một hớp cà phê, nhàm chán nói.

"Đừng rồi, anh ta còn liên lạc với cậu không?"

"Ài?" Trong lúc nhất thời Tô Nhan không kịp phản ứng.

Tiết Cẩm Cẩm liếc cô một cái, nói: "Vị trên giấy hôn thú của cậu đó."

Tô Nhan sững sốt, câu nói đêm đó của anh lại đột nhiên dội ngược vào tai, khiến cô thất thần.

"Không có, không có, anh ta không phải loại người rảnh rỗi, mà hiện giờ tớ cũng bận đến mù đầu, A Ken lại mới nhận thêm cho tớ một bộ phim, nghe nói còn được diễn chung với ngôi sao điện ảnh Tô Miểu Mạn."

Tiết Cẩm Cẩm vừa nghe thì hai mắt sáng lên: "Thật sao, Tô Miểu Mạn đó? Cô ấy là thần tượng của tớ, Nhan Nhan cậu thật là hạnh phúc, có thời gian cậu dẫn tớ đến trường quay của cậu đi, để tớ có cơ hội tiếp xúc gần gũi với minh tinh."

"Được, không thành vấn đề."

Hai người cười cười nói nói một hồi rồi tạm biệt, cô nhận được điện thoại của A Ken kêu cô nhanh chóng trở về.

"A Ken, anh tìm tôi?" Tô Nhan đẩy cửa vào, hỏi, nhưng trong phòng không chỉ có một người, mà là hai.

Đó chính là Tô Miểu Mạn!

"Tô Nhan, vị này chắc tôi không cần phải giới thiệu cho cô chứ."

Tô Nhan nhìn cô gái trước mặt, tao nhã, xinh đẹp, những thứ mà một phụ nữ cần có đều hội tụ đủ trên người cô ấy.

"Tôi biết, Tô Miểu Mạn tiểu thư."

Tô Miểu Mạn nhìn Tô Nhan, dịu dàng cười một tiếng, đứng lên bắt tay với Tô Nhan, nói: "Tô Nhan, năm trăm năm trước chúng ta là người một nhà, cũng họ Tô."

Tô Nhan vốn có hơi chút khắt trương, nhưng nhìn cô ấy không có chút đáng về nào của một ngôi sao lớn, trong lòng cũng thả lỏng không ít.

"Tô Nhan, Miểu Mạn là diễn viên chính trong "khoảng cách của tình yêu", vai diễn của cô sẽ là em gái của cô ấy, kịch bản tối nay tôi sẽ đưa cho cô."

"Được, tôi biết rồi, có thể cùng hợp tác với Tô Miểu Mạn tiểu thư, là vinh hạnh của tôi."

"Chúng ta không cần phải khách khí như thế, cô cứ gọi tôi là chị Miểu Mạn được rồi, tôi gọi cô là Nhan Nhan, cô thấy được không?"

Tô Nhan nhìn nụ cười dịu dàng trên mặt cô, cũng cười gật đầu: "Dạ, em biết rồi, chị Miểu Mạn."

Cảm giác của Tô Nhan với cô gái Tô Miểu Mạn này không tệ, thế nhưng phản không tệ này biến mất rất nhanh, bởi vì cô nhanh chóng biết được người đầu tư cho bộ phim này cũng là Trình Tự Cẩm.

Mà lời đồn cô nghe được lại khiến cô vô cùng khổ não, đáng buồn hơn nữa là đâu đâu cũng có thể nghe được những lời bàn tán đó.

Lúc đến trường quay, Tô Nhan cũng dẫn Tiết Cẩm Cẩm theo.

"Oa, đây là lần đầu tiên tớ được đến phim trường đó, cảm thấy thật tuyệt."

Tô Nhan nhìn khuôn mặt không buồn không lo của Tiết Cẩm Cẩm, đưa cho cô một tách cà phê nói: "Cũng tạm."

Tiết Cẩm Cẩm nhận lấy cà phê, nhìn chung quanh một chút, không thấy người cô muốn gặp, liền hỏi: "Này, thần tượng của tớ đâu? Tô Miểu Mạn đâu?"

Tô Nhan nghe xong, chỉ trầm mặc mấy giây, đang định mở miệng trả lời, ngoài cửa đã truyền tới một trận xôn xao, khiến hai người cũng hướng mắt nhìn theo.

"Chị Mạn tới, oa, là tổng giám đốc Trình đưa chị ấy tới."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Người xa lạ mà thôi

Edit: dohuyenrua

"Thật hay giả, hai ngày này chuyện xấu của hai người bọn họ đã bay đầy trời, cùng nhau ăn cơm, còn có người chụp bọn họ cùng nhau đi vào khách sạn nữa."

"Vậy cũng có thể giả bộ, cô xem Trình tổng ngênh ngang như vậy."

"Cô còn nhớ rõ Trình tổng cũng từng như vậy với Bạch Khuynh."

"Cái này cô cũng không biết? Nữ minh tinh nào cũng đã từng có tin đồn với Trình tổng..."

"Vậy ..."

Tô Nhan im lặng nghe tiếng nghị luận của mọi người xung quanh, bình tĩnh không thôi, đúng vậy, tin tình cảm của Trình Tự Cẩm cũng đã sắp được một vòng Trái Đất.

Mà Tiết Cẩm Cẩm nghe được lại nhủ mầy, nhìn đi, quả nhiên là Tô Diệu Mạn (1) theo Trình Tự Cẩm xuống xe, lại nhìn về phía người bạn bên cạnh.

(1) Tô Diệu Mạn: các chương trước thấy bạn editor đề là Tô Miêu Mạn. Nhưng mà mình hỏi một chị editor có kinh nghiệm chị ấy đề là Tô Diệu Mạn nên mình đã đề như vậy.

"Nhan Nhan, cậu không sao chứ?"

Tô Nhan cười một chút, nhìn Tiết Cẩm Cẩm buồn cười hỏi: "Tớ có thể có chuyện gì? Cậu suy nghĩ nhiều, tớ với anh ta chỉ là người xa lạ mà thôi, cũng không phải thật sự là vợ của anh ta, cậu yên tâm được rồi, cho dù anh ấy có tin đồn cũng với người phụ nữ nào, cũng không có quan hệ với tớ."

Tiết Cẩm Cẩm nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của bạn thân mình, yên tâm rất nhiều, có chút phần nộ nói: "Hừ, tớ còn tưởng Tô Diệu Mạn không giống như vậy, không giống những người phụ nữ đó, bị quyền lực, tiền tài và thân xác của người đàn ông đó mê hoặc, vẫn là Nhan Nhan của chúng ta cố chấp, bất vi sở động (2) ."

(2) bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục.

Tô Nhan chỉ nhìn cô cười cười, lập tức hạ lỏng mi xuống, đang cầm cà phê trong tay tự hỏi.

Thật sự là bất vi sở động sao? Đáy lòng vẫn mơ hồ không thoải mái là chuyện gì xảy ra?

"Nhan Nhan."

Hai người quay đầu lại nhìn, Tô Diệu Mạn kéo Trình Tự Cẩm đi về phía các cô.

Lòng Tiết Cẩm Cẩm lại khản trương không được, vội vàng nhìn về phía Tô Nhan, phát hiện cô chỉ xuất thần trong nháy mắt đã khôi phục sự bình tĩnh, chậm rãi đứng lên mỉm cười nhìn hai người đi vào.

Tiết Cẩm Cẩm thấy thế cũng vội vàng đứng ở bên cạnh Tô Nhan, lúc này nhìn hai người đi tới, lại cảm thấy chói mắt như thế nào, hai hàng lông mày nhíu lại.

"Chị Diệu ." Tô Nhan nhẹ giọng gọi.

Tô Diệu Mạn nhìn Tô Nhan sau đó dịu dàng nói: "Cẩm, vị này là Tô Nhan."

Trình Tự Cẩm nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tô Nhan, khoé môi khẽ nhếch lên trầm giọng nói: "Chào cô."

"Nhan Nhan, vị này chính là tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng, Trình Tự Cẩm."

Tô Nhan hơi gật đầu nói: "Trình tổng, chào anh."

Hình như Tô Diệu Mạn không phát hiện trong lúc đó hai người có cái gì, liền chuyển tầm mắt đến người Tiết Cẩm Cẩm.

"Vị này là?"

Tô Nhan nhìn thoáng qua Tiết Cẩm Cẩm nhẹ giọng nói: "Bạn thân của em, Tiết Cẩm Cẩm."

Tiết Cẩm Cẩm nhìn vẻ mặt dịu dàng hào phóng của Tô Diệu Mạn, thế nào cũng chán ghét không đứng dậy, lại càng thêm chán ghét người đàn ông bên cạnh.

"Xin chào Tô tiểu thư, tôi là fan trung thành của cô."

Tô Diệu Mạn chỉ dịu dàng cười nói: "Thật không, bạn thân của Nhan Nhan là fan của tôi, là vinh hạnh của tôi."

Tô Nhan chỉ cười, mà Tiết Cẩm Cẩm cũng chỉ ngượng ngùng cười.

"Diệu Mạn, em chuẩn bị tốt chưa? Phải bắt đầu rồi."

"Dạ, được rồi, sẽ tới." Nói xong liền nhìn Trình Tự Cẩm nhẹ giọng nói: "Em đi trước quay phim, nếu anh có việc cứ đi trước được rồi."

"Ừ."

Tô Diệu Mạn đi vào trường quay, để lại ba người, Tô Nhan vẫn nghiêng đầu nhìn chăm chăm một chỗ, không biết đang suy nghĩ gì, vẻ mặt lạnh nhạt như nước.

Nhưng sắc mặt của Tiết Cẩm Cẩm cực kì tệ, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Trình Tự Cẩm ân cần hỏi thăm nói: "Hi, Trình tổng, không biết anh còn nhớ tôi không?"

Mắt Trình Tự Cẩm lạnh nhạt đảo qua khuôn mặt nghiêng của Tô nhan, dừng trên mặt Tiết Cẩm Cẩm, nhìn vẻ mặt tức giận của cô khoe môi nhếch lên, trầm giọng nói.

"Tiết tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tôi cho.

Editor: dohuyenrua

Lông mày Tiết Cẩm Cẩm giương lên trào phúng nói: "Tôi còn tưởng rằng anh không còn nhớ rõ tôi rồi?"

"Vừa rồi Tiết tiểu thư có giới thiệu, làm sao có thể quên."

"..."

"Anh ..." Tiết Cẩm Cẩm nói, nhất thời mở to hai mắt nhìn, phát hiện người đàn ông này thật là đáng ghét.

"Cẩm Cẩm, buổi chiều cậu không có ca làm sao?" Đột nhiên Tô Nhan mở miệng nói.

Tiết Cẩm Cẩm nhìn thoáng qua Tô Nhan, cuối cùng trừng mắt liếc người nào đó, nhìn đồng hồ nói: "Tớ đi trước đây, buổi tối cậu không cần gọi điện cho tớ."

"Ừ, tớ gọi người đưa cậu về?"

"Không cần, tớ tự mình đi xe là được rồi."

"Vậy cậu đi đường cẩn thận."

"Ừ." Trước khi đi Tiết Cẩm Cẩm còn hung hăng trừng mắt liếc nhìn Trình Tự Cẩm mới rời đi.

Mà tầm mắt của Tô Nhan cũng nhìn theo người Tiết Cẩm Cẩm rời đi, cũng không dừng ở trên người đàn ông đối diện nửa giây đã xoay người rời đi.

Trình Tự Cẩm hí hai mắt nhìn bóng lưng Tô Nhan rời đi, khoe môi khẽ nhếch lên.

Xem nhẹ anh, dường như cũng là một loại cảm xúc của cô.

Tô Nhan đi vào toilet, nhìn chính mình trong gương, dùng nước lạnh rửa bàn tay ẩm ướt, thật ra vừa rồi cô khản trương, tuy rằng ngoài mặt không biểu hiện ra ngoài, nhưng tay cô đã đỏ mề hôi.

"Vù ..." Tô Nhan nâng mắt nhìn về phía gương, thở ra một hơi thật sâu, tay nhỏ bé đặt lên trên ngực của mình, hai mắt có chút thất thần trong nháy mắt.

Đây không phải là hiện tượng tốt, trước kia nhìn thấy Trình Tự Cẩm chỉ cảm thấy thật nhàm chán, không có càng nhàm chán, nhưng vừa rồi thấy bọn họ nắm tay đi tới, thế nhưng lòng của cô lại rầu rĩ, hơn nữa theo bản năng không muốn nhìn thấy anh.

Tô Nhan, Trình Tự Cẩm là người đàn ông cô không thể đụng vào, nếu làm diễn viên, vậy diễn tới cùng.

Hít mấy hơi thật sâu, bình phục một chút buồn bực trong lòng, lúc này mới xoay người đi ra toilet, thời điểm trở lại phòng nghỉ lại bị một sức mạnh kéo vào trong, nhanh đến nổi tiếng hét chói tai của cô còn chưa ra khỏi cổ họng.

"A, anh..." Tô Nhan kinh hồn chưa bình tĩnh nhìn người đàn ông kéo cô vào, sắc mặt có chút tái nhợt trở thành đen.

"Anh có bệnh?" Không nhận được hét lên với anh.

Trình Tự Cầm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô biến đổi, hai tròng mắt khẽ nheo lại, ngón tay thon dài nâng cằm của cô, khi chờ đợi quay phim tắt nhiên Tô Nhan sẽ đi hoá trang.

Cổ trang (1) đơn giản, trang sức đơn giản, trang điểm đơn giản, che giấu nữ chủ trong phim thành một vai diễn nha hoàn trung thành. Cũng là một nhân vật quan trọng không thể thiếu.

(1) cổ trang: quần áo cổ, trang phục cổ, phục trang thời cổ

"Thế nào? Tưởng rằng vào cái vòng luẩn quẩn này, cánh đã cứng? Há?"

Nghe vậy, Tô Nhan tức giận thân thể cứng đờ, hai tròng mắt hung hăng loé lên một cái, thậm chí có chút sững sờ nhìn hấn.

Hình như Trình Tự Cầm lại một chút cũng không phát hiện ra thay đổi của cô, ngược lại ôm eo của cô, cọ vào cằm bóng loáng của cô, đầy hứng thú nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trầm giọng nói.

"Ngoan một chút, đừng làm tôi tức giận."

Tô Nhan chớp chớp hai mắt, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đột nhiên tới gần này, mi tâm cau vào một chỗ, "Trình tổng, anh không ngại nói cho tôi biết một chút rốt cuộc anh muốn tôi làm thế nào? Tôi không đoán ra ý anh, cũng không có bản lĩnh đó."

Lông mày đẹp của Trình Tự Cầm khẽ nhíu lại, khoé môi khẽ nhếch lên, bàn tay to ở trên eo cô nhẹ nhàng cọ xát, môi mỏng gần sát tai của cô thấp giọng ái * muội nói: "Tôi muốn cái gì em không biết sao?"

Khuôn mặt Tô Nhan có chút giật mình, anh muốn cái gì? Cô có cái gì? Cũng chỉ có cơ thể này còn đáng giá.

Nếu anh muốn như vậy ...

"Được, tôi cho."

Rõ ràng, hình như Trình Tự Cầm sững sờ, khẽ lùi từng bước, hai tròng mắt thâm trầm nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, phát hiện ánh mắt của cô có chút xa xăm không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Buổi tối tôi cho người tới đón em." Sau khi nhìn chăm chăm cô một lát, xoa gò má của cô rồi xoay người đi ra khỏi phòng nghỉ. Để lại một mình Tô Nhan.

Ps: Hôn mọi người, khi đếm ngược, hi vọng mọi người sẽ thích nội dung phía sau, mọi người không cần nôn nóng, phần sau sẽ xuất hiện rất nhiều nhân vật quan trọng, câu chuyện đã tiến vào quỹ đạo! Đề cử một chút truyện hoàn ""Hôn, bà xã đã man của tổng giám đốc" truyện không tôi!

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Anh đừng lừa tôi.

Editor: dohuyenrua

Mãi cho đến khi có tiếng đóng cửa mới làm cho Tô Nhan hồi hồn lại, mới biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, nhanh chóng xoay người theo đã không thấy bóng dáng của anh.

Bên tai là câu nói kia của anh: buổi tối tôi cho người tới đón em.

Sau đó trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan đã trắng không còn chút máu, vịn vào mép bàn ngồi xuống, đầu ong ong.

Trời, cô vừa mới nói cái gì? Làm cái gì?

Quý ám rồi?

Tô Nhan đỡ trán mi tâm hung hăng cau vào một chỗ, vừa rồi không phải nói là muốn cách thật xa anh, sao vừa rồi lại dây dưa với nhau?

Hoặc có thể, giữa bọn họ vốn là sẽ dây dưa không dứt!

Đến quá trưa Tô Nhan có chút tâm thần không yên, tẩy trang đi vào phòng nghỉ thì nghe được giọng nói mềm mại của Tô Diệu Mạn.

"Được, vậy em tự về, ừ, Cảm, tạm biệt."

Tô Nhan thả tay ngừng một chút, sắc mặt có chút không tốt, đã nghe thấy Tô Diệu Mạn nhẹ giọng nói: "Nhan Nhan, em đi đâu, chị cũng phải đi, tiền em có được không?"

Tô Nhan quay đầu lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Diệu Mạn, đáy lòng có chút hoảng sợ, đối với cô ấy và Bạch Khuynh hoàn toàn là hai loại tâm trạng.

Đối với người phụ nữ dịu dàng hào phóng này, chẳng biết tại sao, đáy lòng cô có chút ...

"A? Không cần, có người tới đón em"

Tô Diệu Mạn nghe nói chỉ gật đầu nói: "Được, chị đi trước đây, ngày mai gặp."

"Ừ, ngày mai gặp." Tô Nhan nhìn bóng lưng Tô Diệu Mạn rồi đi cười khẽ một tiếng, vỗ trán, đây là cái gì với cái gì? Nếu theo đạo lý mà nói, cô có cái gì phải sợ.

Người phụ nữ này mới là nhân vật hoảng sợ đi? Nói như thế nào bây giờ cô vẫn còn là người vợ hợp pháp của Trình tổng.

Một người vợ hợp pháp không ai biết ...

Bất đắc dĩ nhếch khoé môi, chuông điện thoại di động vang lên, mở ra vừa nhìn thấy thiếu chút nữa làm rơi di động trong tay xuống đất.

"Ra ngoài."

Đáy mắt Tô Nhan có chút kinh hoàng, nắm chặt di động cắn cắn môi, nhanh chóng thu dọn đồ đạc liền chạy trốn từ cửa sau, nhưng khi cô đi khỏi cửa sau không được vài bước thì bỗng sững sờ bất động ngay tại chỗ.

Nhìn chiếc xe thương vụ kia, lúc này Tô Nhan cảm thấy đất rung núi chuyển, chóng mặt một hồi, nếu có thể cô thật sự rất muốn ngất xỉu. Sắc mặt hoàn toàn trắng không còn chút máu.

Vì sao, lại ở chỗ này?

Hàn Lỗi đứng ở bên cạnh xe nhìn Tô Nhan gật đầu nói: "Phu nhân."

Tô Nhan há miệng, muốn nói cái gì nhưng cái gì cũng không nói ra, cuối cùng nhìn cửa kính ở ghế phía sau xe từ từ hạ xuống, sắc mặt càng tái nhợt.

"Lên xe."

Tô Nhan nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, cuối cùng vẫn đi từng bước đến, Hàn Lỗi mở cửa xe cho cô, mà cô cần môi nhìn người đàn ông bên trong cố sức nói.

"Anh, tại sao anh lại ở đây?"

Trình Tự Cẩm nghiêng đầu nhìn cô, híp hai mắt thấp giọng nói: "Không lên xe là muốn chờ phóng viên chụp ảnh?"

Nghe vậy, sắc mặt Tô Nhan thay đổi, cô thiếu chút nữa đã quên, nơi này là nơi có nhiều phóng viên nhất, vội vàng cứng mặt nhỏ nhắn chui vào trong xe.

Xe lái đi rất xa, Tô Nhan cũng đứng ngồi không yên, vụng trộm quan sát về mặt của người đàn ông bên cạnh, suy nghĩ một chút nói.

"Cái đó, buổi trưa hình như đầu tôi bị điện rồi, đã quên chuyện gì đã xảy ra, trong này ... Tại sao anh lại ở đây?"

Quả nhiên, hai mắt sâu thẳm của anh nhìn về phía cô, nhìn Tô Nhan giật mình, biểu cảm trên mặt thực là cứng ngắc.

"Không nhớ rõ?"

Tô Nhan nghe nói vội vàng gật đầu nói: "Ừ, ừ, hoàn toàn không nhớ rõ."

"Nhưng em nói buổi tối sẽ tiến hành thuận hoá tôi, còn muốn đánh bằng roi nhỏ giọt sấp cái gì với tôi ..."

Tô Nhan nghe vậy hai mắt mở thật lớn, vẻ mặt không thể tin, giọng nói cũng nâng cao vài phần.

"Anh nói dối, trước giờ tôi chưa từng nói như vậy! Anh đừng lừa tôi."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Kí ức vẫn còn mới mẻ.

Editor: dohuyenrua

Người nào đó nghe chỉ hơi nhếch khoé môi, ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm cô, chỉ là ý cười lướt qua trên khoé môi kia có thêm vài phần cảm giác lạnh lẽo.

Mà Tô Nhan nói xong cả người đều cứng lại, nhìn khoé môi kia kéo ra một nụ cười diêm dúa lẳng lơ giống như cười châm biếm, không khỏi rùng mình một cái, anh thật là đang lừa cô.

Thế nhưng cô lại ngây ngốc bị lừa ...

Về mặt bớt chút cứng ngắc, ngay cả thờ cũng cảm thấy nhẹ nhàng, không dám chống lại cặp mắt sắc bén sâu không lường được của anh, hơi hạ mắt xuống ngậm miệng lại.

Trình Tự Cẩm thấy cô thành thật nhìn vẻ mặt buồn rầu rồi rầm của cô mím môi mòng không nói gì.

Dọc đường đi, hai người cũng không nói nữa, trầm mặc ...

" Xuống xe."

Tô Nhan nâng mắt nhìn khu nhà trước mắt, cô biết khu nhà này, khu nhà ở Lam Thiên, là nơi ở của những người có quyền có thế ở thành phố X.

Nghe nói, nhà ở nơi này chính là giá trên trời!

Bởi vì nơi này tượng trưng cho thân phận không tầm thường của người mua nhà!

Xuống xe, hai tay gắt gao nắm chặt, nhìn Hàn Lỗi lái xe đi, lòng của Tô Nhan cũng muốn rời đi theo xe.

Nhìn người đàn ông đi phía trước, cắn cắn môi, kiên trì đi theo, mãi cho đến cửa nhà, lúc này Tô Nhan mới không thể không đưa tay ra giữ chặt cánh tay anh.

Lúc này Trình Tự Cẩm cũng đã đưa tay vào nắm lấy tay mở cửa ra, liếc mắt nhìn lướt qua cánh tay đang bị cô giữ lấy, cuối cùng tầm mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi xuống của cô, nhíu mày, cũng không vội, chỉ thần nhiên nhìn cô.

Bởi vì, đêm nay thời gian vẫn còn rất nhiều!

Tô Nhan chỉ nắm chặt cánh tay hắn, tim đập hơi nhanh hơn, cuối cùng chậm rãi ngừng đầu ở trong sự im lặng của anh, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ bình tĩnh có thể nói là có chút lạnh nhạt của anh.

Dường như có chút cảm xúc uất ức xuất hiện, ngay cả chính cô cũng không biết vì sao.

Cắn môi cánh hoa, hít sâu một hơi nhỏ giọng nói: "Cái kia, chuyện lúc trưa, anh, anh có thể làm như không có, không nghe thấy được không?"

Trình Tự Cẩm nhìn cô thật cẩn thận, trong mắt có lo lắng, chỉ là như bóng mây trầm giọng nói:"Tai tôi không điếc."

Tô Nhan nghe xong có chút nóng nảy, vội vàng nói tiếp:"Vậy, vậy anh có thể làm như không xảy ra hay không?"

"Tôi nhớ rất rõ ràng."

"Kia ... A ..." Không đợi cô nói tiếp, cả người đã bị mang vào nhà.

"Anh, anh, anh đừng làm loạn ..." Lúc này Tô Nhan thật luống cuống, không chỉ là người luống cuống, lòng càng thêm luống cuống.

Đặt cô ở trên cửa, nhìn bộ dáng hoang mang sợ hãi của cô, thân hình cao lớn áp sát vào cô, cho đến khi ngực hai người không còn khoảng cách, chặt chẽ không phân biệt được.

"Làm loạn? Không phải tự em theo tới sao?"

"Tôi ..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan dần dần ửng hồng, hai tròng mắt không ngừng di chuyển, không khí xung quanh đều nhiễm mùi hương nhàn nhạt trên người anh.

Khiến đầu cô có chút rối loạn, suy nghĩ bắt đầu không rõ ràng.

"Anh ..."

Nhìn khuôn mặt hồng nhuận của cô, ánh mắt chìm đi rất nhiều, bàn tay to liền bắt đầu trượt vào eo của cô, phủ * vuốt da thịt bóng loáng của cô, ánh mắt cũng càng ngày càng tối.

Mà cả người Tô Nhan bắt đầu run rẩy, cô biết rõ ràng là nên cự tuyệt anh, lý trí cũng nói cho cô là nên đẩy anh ra, từ chối anh.

Nhưng lúc này cô không dùng được một chút sức lực nào.

"Không cần..."

Trình Tự Cẩm giống như nghe được chuyện cười gì, hôn gò má của cô, chậm rãi di chuyển đến bên tai cô, giọng nói mang theo chút ham muốn khàn khàn.

"Không cần? Bảo bối, lát nữa em sẽ không nói như vậy."

"Không, ừm, ừ không ừm ..." Tô Nhan còn muốn nói gì, cái miệng nhỏ nhắn đã bị môi mỏng của anh lấp kín, cực kì chặt chẽ, trong lúc cô muốn kháng cự, lưỡi dài cũng nhân cơ hội đi vào, cuốn lấy đầu lưỡi đang muốn né tránh của cô cùng nhau cuồng say.

"Ừ ừm, ừ. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nhảy cảm

Editor: dohuyenrua

Đôi mắt của Tô Nhan mở thật to, hơi thở của anh độc chiếm khoang miệng của cô, làm cho hơi thở của cô đều tràn đầy mùi hương của anh, hít vào phổi, đó là chỗ có khoảng cách gần trái tim cô nhất.

Cảm giác khác thường này làm cho lòng của Tô Nhan kinh hoàng không thôi, nhất cổ tác khí (1) dùng sức đẩy anh ra, xoay người muốn lao ra, nhưng cô lại bị thương phát hiện còn có hệ thống phân biệt vân tay.

(1) nhất cổ tác khí : một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm ("Tà Truyện" Trang Công thập niên: 'phụ chiến, dừng khí đã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt'. Khi đánh trận dựa vào dừng khí, đánh một tiếng trống, dừng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dừng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dừng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Mà dường như Trình Tự Cẩm bị đẩy ra cũng không nôn nóng, ánh mắt biếng nhác lại mang theo sự chắc chắn cuồng nhiệt xâm * phạm, giống như đang nhìn một con thỏ đang bị nhốt ở trong lồng, nhìn cô gầy dựa vô nghĩa.

Tô Nhan quay đầu, nhìn thấy đôi mắt tối tăm cực nóng của anh đang chăm chú nhìn cô, cô không phải cô gái hoàn toàn không biết gì cả, loại ánh mắt rõ ràng này làm cho người ta mặt đỏ tim đập, cô rất rõ là biểu hiện cho cái gì.

"Anh, anh không thể ép buộc tôi."

Nghe vậy, hai mắt Trình Tự Cẩm híp lại, ưu nhã cao quý cời áo vest tây trang xuống, sau đó thì ném lên ghế sofa cách đó không xa, ngón tay kéo caravat nổi rõ khớp xương, cuối cùng còn tựa vào trên ghế sofa, cũng đã cời mấy cúc áo trên ngực, lộ ra lồng ngực làm người ta sôi trào.

"Ép buộc? Bảo bối, bốn năm trước tôi chưa từng ép buộc em, bốn năm sau hình như cũng chưa từng."

Ánh mắt Tô Nhan có chút hoảng hốt, anh nói rất đúng, anh cũng chưa từng ép buộc cô, bốn năm trước là đầu óc cô nhất thời nổi điên nên đồng ý kết hôn với anh, bốn năm sau đầu óc của cô rất rõ ràng lại không thông.

Dường như lần này còn nghiêm trọng hơn lần trước.

"Tôi, chúng ta không hề có khả năng làm, làm làm cái loại chuyện quan hệ này, huống hồ, trước giờ anh không thiếu phụ nữ không phải sao?" Đúng vậy, anh muốn loại phụ nữ nào cũng có, cho dù là dịu dàng như Tô Diệu Mạn cũng có.

Trình Tự Cẩm nhìn chằm chằm cô khẽ hạ mắt xuống, khẽ nhú mày, khoe môi cũng nhếch lên, tiến lên một bước nắm lấy cằm của cô.

"Tôi có thể hiểu là em đang ghen không?"

Tô Nhan nghe nói cắn răng, bị buộc nhìn vào đôi con ngươi đó, liền chớp chớp mắt nói: "Ghen? Anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi không có. Tôi đâu có tư cách gì để ghen."

Nghe vậy, ý cười trên khóe môi Trình Tự Cẩm càng sâu, mà ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng sâu hơn vài phần, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua đôi môi đỏ mọng vừa mới bị anh hôn qua, lúc này đang nung nấu hấp dẫn tầm mắt của anh.

"Em có, em là người có tư cách nhất."

Tô Nhan nâng mắt nhìn, thấy khuôn mặt tuấn mỹ của anh, hơi thất thần vì lời anh mới nói, nhưng không đợi cô lại lại tỉnh thần, anh lại hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, giọng nói trầm thấp lại nói.

"Từ ngày hôm nay, sau này chỉ có em được không?"

Trong lòng Tô Nhan vẫn căng thẳng như dây cung cuối cùng cũng sụp đổ, nhìn khuôn mặt trước mắt này đến xuất thần, vang vọng bên tai đều là lời anh vừa mới nói.

Đợi đến lúc cô có ý thức, cả người đã bị anh đè trên ghế sofa, áo sơ mi trên người đã bị cởi ra. Mà anh dừng lại ở cổ cô hôn một đường xuống phía dưới.

Đang ở trên ngực của cô lưu luyến không muốn rời.

Làm cho thân thể cô run nhẹ theo từng nụ hôn của anh, hai tay không tự nhiên đặt ở trên đầu anh, những sợi tóc mềm mại ở trong lòng bàn tay của cô hiện ra.

"Trình, không cần..." Thân thể Tô Nhan dần nóng lên, ở phương diện này cô chưa trải qua chuyện gì giống như tờ giấy trắng, người vẽ xuống bức tranh gì thì chính là cái đó.

"Hà?" Trình Tự Cẩm ngẩng đầu, nhìn đôi mắt đã mê mang của cô nhưng lại trong suốt muốn kháng cự như trước, không biết như thế nào, còn có ý muốn trêu đùa cô, tuy rằng anh càng muốn xé nát cô.

Môi mọng tới gần bên tai cô, vươn đầu lưỡi ấm áp vẽ một vòng tròn ở tai của cô, rõ ràng cảm giác được người dưới thân vốn là cứng đờ, sau đó liền run run mềm nhũn xuống.

Thấp giọng cười nói: "Nhảy cảm như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ở cùng một chỗ.

Editor: dohuyenrui

Tô Nhan đã không nghe rõ anh đang nói cái gì, chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, thân thể dường như cũng càng khó chịu, càng ngày càng khô nóng, cảm giác khác thường này làm cho cô vô cùng sợ hãi.

Giống như một cơn rom trôi nổi trên mặt biển, muốn tóm lấy được một chỗ dựa vững chắc nhất.

"Không, không..."

Đôi mắt Trình Tự Cẩm giống như mắt sói lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, khóe môi vô cùng tà mị nhếch lên, thấp giọng * nói: "Bảo bối, tin tưởng tôi, em sẽ thích."

"Ồ ồ..." Lời nói lại bị cuốn vào, mà cô chỉ có thể bất lực dựa vào trên thân người đàn ông này, túm chặt lấy anh, loại cảm giác sắp hít thở không thông này, thật không tốt, lại làm động lòng người.

**!

Hôm sau, Tô Nhan tỉnh lại trong những tia nắng đầu tiên, híp hai mắt hưởng thụ tắm mình trong ánh nắng này, chỉ là vài giây đồng hồ sau khiến cho cô tỉnh táo.

Bởi vì trang trí phòng, vẫn còn mùi trong gian phòng, cũng không phải cô quen thuộc, hơn nữa tối hôm qua cô cũng không uống rượu, khi tất cả đều hiện lên ở trong đầu cô, cả người cô cũng không khoẻ lắm.

Chân chùi một chút người ngồi dậy, nhìn phòng u tối, ngoại trừ đèn chính là trắng, ngay cả đồ vật gì đó đều là màu xám tro.

Chứng minh người này là một người rất u ám.

Hai tròng mắt kinh ngạc lướt qua thân thể nhếch nhác thì sắc mặt Tô Nhan trắng bệch hơn nhiều, những hình ảnh vô cùng rõ ràng xâm nhập vào trong đầu cô.

Tay chân lạnh như băng, đông hờn độn đầy trên đất, quần áo của cô, còn có quần áo của anh, còn có khăn tay kia làm cho người ta cảm thấy thẹn...

Hơn nữa vết máu đỏ tươi trên khăn tay giống như một tia laser đâm bị thương ánh mắt cô, sần sùi phát đau.

Thứ quý giá nhất của cô, không còn...

Cắn chặt môi cánh hoa, cả người lạnh như băng, tay bé nhỏ tóm chặt chặn trước ngực nhìn chăm chăm sàn nhà bừa bãi kia đến xuất thần...

Ngay cả có người đi ra từ phòng tắm cũng không phát hiện ra!

Quanh hông Trình Tự Cẩm là một cái khăn tắm màu trắng lông lèo, từng giọt nước trên tóc ướt sũng, vừa ra tới đã thấy người ngồi ở * nhìn lên sàn nhà kia đến xuất thần, sắc mặt hình như có chút tái nhợt.

Khoé môi nhếch lên, ánh mắt dừng ở trên vai khiêu gợi của cô, phía trên đầy dấu hôn anh ban tặng.

"Tĩnh."

Tô Nhan nghe thấy âm thanh có chút ngu ngơ quay đầu lại, thấy mỹ nam ra ở cửa phòng tắm cũng không có phản ứng gì cả, tất cả trạng thái đều nằm ở sập đổ.

Chỉ là ngờ ngác nhìn anh vài giây đồng hồ, ngờ ngẩn để lộ ra con ngươi khẽ chuyển động, nhưng sắc mặt càng khó nhìn hơn.

Trước mắt đều là một màn tối hôm qua...

"Nói cho tôi biết, muốn sao?"

"Tôi a..."

"Nghe lời, nói cho tôi biết, hoặc là?"

"Ừ..."

"Ừ? Muốn tôi đi vào sao?"

"Không a..."

"Không cần sao? Hả?"

"Ồ ô..." Cuối cùng, hình như cô khó chịu muốn khóc, nước mắt chảy xuôi xuống dưới.

"Ngoan, không khóc, em chỉ cần nói cho tôi biết, muốn hay là không muốn, hả?"

"Tôi, tôi... Muốn..."

"Ngoan..."

Ngay sau đó, là cô kêu đau tê tâm liệt phế (1) ...

(1) tê tâm liệt phế : đau khổ tới cùng

Tô Nhan không dám tiếp tục nhớ lại thêm nữa, những chuyện tối hôm qua nói là thật, có chút run rẩy xiết chặt cái chăn, cô thật sự là nghĩ mãi mà không rõ, vì sao tối hôm qua cô lại có bộ dạng đó.

Rõ ràng vô cùng tỉnh táo, nhưng tinh thần lại giống như bị mê hoặc.

"Tôi..." Đầu óc Tô Nhan đã rối loạn, muốn mở miệng nói cái gì đó, phát hiện tiếng nói của cô đã khàn khàn kì quái.

Hơn nữa, dường như tiếng rên rỉ tối hôm qua làm cho người ta mặt đỏ tim đập truyền vào lỗ tai của cô, không phải người khác, đúng là cô.

Sắc mặt lại trắng bệch vài phần...

Chương 51: Chỉ có một mình em.

Editor: dohuyenrua

Trình Tự Cẩm thấy bộ dạng của cô, chỉ giật giật mi tâm (1), dường như không có việc gì thanh cao đi đến trước mở tủ quần áo ra, cời khăn tắm lấy quần áo mặc vào.

(1) mi tâm: hay còn gọi là ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày)

Mà Tô Nhan thấy thế vội vàng vớt quá tay, khuôn m nhỏ nhắn hiện lên đỏ ửng khả nghi.

Làm cho người ta thương tiếc ...

"Chuyện tối hôm qua xem ra em nhớ rất rõ ràng, nói vậy cũng nhớ kĩ lời nói của tôi rồi."

Tô Nhan nhìn chần trắc xám, đầu ong ong, tối hôm qua anh nói nhiều như vậy, anh chỉ câu nào?

Trình Tự Cẩm đã mặc quần tây trang, xoay người, ngón tay thon dài không nhanh không chậm cài cúc áo sơ mi trước ngực, nhìn mặt nghiêng hơi đỏ của cô.

"Tôi nói rồi, sau này chỉ có một người phụ nữ là em, chẳng lẽ đã quên?"

Lập tức, Tô Nhan liền nâng tầm mắt quay đầu nhìn anh, dường như, cô ấn tượng rất sâu đối với câu nói kia, hình như cũng chỉ bởi vì câu nói kia mới làm cho trong nháy mắt cô thất thần, lại thất thần!

Trình Tự Cẩm nhìn về mặt kính ngạc của cô, ngơ ngác sững sờ, tâm tình tốt, thắt dây lưng đi qua, kìm nén thở hai tiếng, hôn lên gò má cô rồi trầm giọng nói.

"Choáng váng? Không đứng dậy?"

Tô Nhan có chút không kịp phản ứng như cũ, hai tròng mắt chớp chớp nhìn mặt tuấn dật phi phàm của anh hỏi.

"Anh, lời vừa mới nói, có ý gì?"

Trình Tự Cẩm nhủ mảy, có chút hăng hái nhìn cô thấp giọng cười: "Làm sao ngủ một đêm mà đánh mất chỉ số thông minh?" Nói xong liền muốn đứng dậy lại bị cánh tay của Tô Nhan từ trong chăn vươn đến ngăn lại.

Hạ mắt nhìn cánh tay của cô, phát hiện trên cánh tay đều có vài cái dấu hôn, hình như ánh mắt Trình Tự Cẩm biến đổi, tối hôm qua cô mang cho anh vui mừng vượt ngoài phạm vi dự tính của anh.

Nói, cô không phải người thứ nhất ngủ với anh, chỉ là cô lại cho anh một loại cảm giác không giống như vậy. cho nên mới mới phát điên cũng như muốn cô rất nhiều lần, nhất thời không khống chế được in xuống những dấu vết của anh trên người của cô.

Tô Nhan nín áo sơ mi của anh thật chặt, ngẩng đầu nhìn anh, "Anh, có ý gì?"

Ánh mắt Trình Tự Cẩm di chuyển, dừng ở hai tròng mắt của cô, trong suốt sáng ngời, tối hôm qua anh chính là sa vào trong hai mắt này.

"Em muốn tôi thay đổi thành một lời hứa hẹn?"

Nghe vậy, cánh tay Tô Nhan cứng đờ, cô cũng không biết như thế nào, đã nín anh, cô không phải không biết lời của anh, chỉ là không thể tin được lời của anh mà thôi.

Nói cái gì sau này chỉ có cô như vậy, lại càng không tin anh sẽ bởi vì cô mà buông tha cho cả rừng cây.

Nghĩ tới, cũng không phát hiện ra ánh mắt âm đậm đi, cánh tay giữ anh cũng từ từ rơi xuống, chậm rãi cúi đầu không tiếng động.

Trình Tự Cẩm nhìn cô buông bàn tay bé nhỏ, ngược lại nâng cằm của cô, buộc nhìn thẳng anh, nhìn trong ánh mắt âm đậm của cô, khoé môi nhếch lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa đôi môi đỏ mọng của cô.

"Chỉ cần sau này em ngoan ngoãn nghe lời, đàn bà của anh chỉ có mình em."

Tô Nhan phục hồi tinh thần thì phòng đã còn lại một mình cô, ngoan ngoãn nghe lời?

Phải nghe như thế nào? Hai tay khó chịu che mặt của mình, ngoại trừ khiếp sợ chỉ còn chua xót, lại càng bất đắc dĩ.

Cô không có cách nào nhìn về phía người vừa mới tỉnh lại ấy trong chớp mắt đã cãi nhau như người bình thường, tính khí quá nóng nảy, cô không có cách nào khác.

Trên pháp luật mà nói, cái này gọi là nghĩa vụ vợ chồng, cô vẫn còn lý trí.

Nhưng vì sao tối hôm qua lại mất lý trí?

Hít một hơi thật sâu, nên xảy ra đã xảy ra, không nên xảy ra cũng đã xảy ra, ngồi ở chỗ này hối hận là vô dụng.

Vén chăn lên chậm rãi đi xuống *, nhưng khi chân của cô chạm đến sàn nhà, hai chân mềm nhũn suýt nữa ngã xuống, điều này làm cho Tô Nhan kiên quyết cắn răng không kêu một tiếng.

Ps: thông báo một chút, ba mươi quyển sách sẽ trưng bày, vốn tưởng là mười vạn chữ đầu tiên, nhưng bởi vì sớm mười ngày, cho nên mười vạn chữ có chút không thể, nhưng, năm vạn chữ vẫn là bảo đảm.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Đi dạo cửa hàng

Editor: dohuyenrui

Gian nan đi tới phòng tắm, nhìn thấy chính mình trong kính dẫu vết đầy người, khó chịu dời mắt nhìn quanh người.

Chờ cô đi ra từ trong phòng tắm, phát hiện đại * trên đã có một bộ quần áo, qua lấy mặc vào ra khỏi phòng. Đã thấy Trình Tự Cẩm đã ngồi trên bàn ăn.

Trên bàn ăn bày đầy bữa sáng đẹp đẽ.

"Lại đây ăn sáng."

Tô Nhan chậm rãi đi đến, bởi vì giữa hai chân chưa xốt làm cho cô bước đi rất cố sức, đôi mi thanh tú cũng chau chặt lại vào nhau, đi vài bước liền ngừng lại.

Trình Tự Cẩm thấy chỉ nhìn lướt qua hai chân của cô, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rồi rầm, khoé môi khẽ nhếch lên, đứng dậy bế cô lên ngồi chỗ cuối bàn.

"A, anh làm gì?" Hiển nhiên, Tô Nhan bị kinh hãi, hai tay ôm cổ anh theo bản năng.

"Có thể đi được?"

"... .."

Đặt cô ở trên ghế mới nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, tối hôm qua hơi quá mức."

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan đỏ, ngay cả tai cũng đỏ ửng, tối hôm qua quả thực rất điên cuồng, một lần lại một lần, từ lần đầu tiên đau đớn sau đó mỗi một lần, đều là đau cũng vui sướng.

"Hôm nay không cần đến quay phim, tôi đã thông báo qua, sau này chuyển đồ đến đây."

Tô Nhan nâng mắt nhìn anh, "Anh để cho tôi chuyển đến đây?"

Trình Tự Cẩm chỉ bụng cà phê lên nhìn cô một cái nói: "Thế nào có vấn đề?"

"Tôi ở chỗ tôi rất tốt, tôi không muốn chuyển."

"Thì bây giờ tiểu khu đó đã không thích hợp cho em ở lại, em phải hiểu được thân phận của em lúc này, cũng không phải người phụ nữ có thể đến chợ mua thức ăn."

"..." Tô Nhan còn muốn nói gì, chép miệng cũng không nói cái gì, quả thực, bây giờ tiểu khu kia thật sự không tốt lắm, bây giờ cô đã là nhân vật công chúng.

Trình Tự Cẩm thấy cô trầm mặc, chỉ biết cô đã cân nhắc qua lại, để cả phê xuống nhũ mày nói: "Hôm nay thưởng cho em, muốn đi đâu, tôi đi cùng em."

Nghe vậy, Tô Nhan như nghe được chữ lạ, ngẩng đầu nhìn khoé môi mỉm cười của anh.

"Anh đi theo tôi?"

"Không muốn?"

Tô Nhan suy nghĩ lắc đầu nói: "Không có nơi muốn đi." Nếu có thể cô muốn ở nhà nghỉ ngơi một ngày, thân thể thật sự là vô cùng mệt mỏi.

Trình Tự Cẩm nhìn cô một lát mới thấp giọng nói: "Đã như vậy, hôm nay chuyển đến đây."

"Không cần vội vã như vậy."

"Hôm nay tôi có thời gian, hay là em muốn thời gian quý báu này trôi qua?"

Nghe vậy, Tô Nhan vội vàng ăn hết miếng cháo nói: "Chuyển nhà."

Nhưng Tô Nhan hết ý kiến rồi, đã nói chuyển nhà, vì sao lại chuyển đến trung tâm thương mại?

"Đến đây làm gì?"

Trình Tự Cẩm chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, giữ chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô bước vào thang máy khách quý VIP, tới lúc ra ngoài thang máy đã có nhân viên công tác chờ.

"Tổng giám đốc, ngài đã tới, có cần tôi lập tức thanh lọc nơi (1) này không?"

(1) nguyên văn là 清场, convert là thanh tràng. Có đại ý là bao, thuê tất chỗ đó, để cho mọi người ra khỏi chỗ đó.

"Không cần."

Lúc này Tô Nhan hiểu ra rồi, thương trường này của Trình Tự Cẩm, cô chỉ biết là cửa hàng gì đó đắt đỏ, nhưng không biết cửa hàng này cũng là anh.

Đi vào cửa hàng nữ, nhìn lướt qua quản lý cửa hàng thấp giọng nói: "Gọi cửa hàng trưởng đến đây."

"Vâng, tổng giám đốc." Quản lý cửa hàng chỉ lên nhìn qua Tô Nhan, mặc dù cô đeo kính râm, nhưng vẫn nhận ra, là một tiểu minh tinh mới nổi gần đây.

Nhưng tiểu minh tinh này thật sự có tài, vậy mà làm cho tổng giám đốc tự mình đưa đến đây, đương nhiên không dám chậm trễ.

Chỉ chớp lát, nữ trưởng cửa hàng đi theo sau quản lý chạy đến đây.

"Chào tổng giám đốc."

"Đưa cô ấy vào chọn vài bộ quần áo, từ trong ra ngoài." Nói xong liền buông tay nhỏ bé của Tô Nhan ra đi đến chỗ sofa ngồi xuống.

"Tiểu thư, mời."

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Quan hệ vợ chồng?

Editor: dohuyenrua

Tô Nhan nghe vậy chỉ quay đầu nhìn trình Tự Cẩm, đôi mi thanh tú ở dưới kính râm đã chau vào nhau.

"Không phải là muốn chuyển nhà, dẫn tôi tới đây làm gì?"

"Trong nhà trọ kia của em có cái gì cần chuyển? Ngoại trừ quần áo?" Trình Tự Cẩm ngẩng đầu liếc mắt nhìn cô một cái.

Tô Nhan không nói gì, quả thực, ngoại trừ quần áo cô cần chuyển cái gì, khu nhà cao cấp xa hoa kia của anh cái gì cần cũng có, ngoại trừ quần áo cũng không thiếu cái gì.

Nghĩ, xoay người đã đi theo nữ cửa hàng trưởng đi vào.

Trình Tự Cẩm nhìn thoáng qua bóng lưng của cô, khoé môi hơi nhếch lên, trầm giọng nói: "Mang những trang phục kiểu dáng mới nhất lên."

Quản lý sừng sốt, nghe theo gật đầu nói: "Vâng tổng giám đốc."

Tô Nhan nghe nữ cửa hàng trưởng giới thiệu lại cho cô, có loại cảm giác bị theo dõi, rõ ràng không phải nguyên nhân này.

"Tiểu thư, đây là những kiểu dáng mới nhất của cửa hàng, làm thủ công rất đẹp."

Tô Nhan nhìn cái váy liền áo màu xanh lá cây này, quả thật rất được, nhưng nhìn giá một cái làm cho lòng của cô cũng run lên.

Mím môi nghĩ nói: "Chị chờ tôi một chút."

"Vâng."

Tô Nhan đi đến trước mặt Trình Tự Cẩm nhìn anh nói: "Tôi có rất nhiều quần áo, không cần mua thêm."

Trình Tự Cẩm ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nói: "Em nói những thứ vải rách trước kia của em?"

Vải rách?

Khoé môi Tô Nhan hung hăng co vào cắn răng nói: "Tuy rằng không phải hàng hiệu, nhưng quần áo này cũng che thân thể được chứ? Cũng không phải vải rách."

Trình Tự Cẩm ngẩng đầu, chậm rãi đứng lên lấy kính râm của cô xuống, nhìn đôi mắt sắp phun ra lửa của cô nhẹ giọng nói.

"Chẳng lẽ người phụ nữ của Trình Tự Cẩm tôi phải mặc vải rách này?"

"Đã nói, không phải vải rách, tuy rằng không phải hàng hiệu nhưng quần áo này cũng ..." Tô Nhan sắp phát điên.

"Không chọn sao? Cũng tốt."

"Tổng giám đốc, đều đã đóng gói rồi." Lúc này quản lý chạy tới cung kính nói.

Trình Tự Cẩm nhận lấy hoá đơn liền kí đại danh của chính mình xuống, sau đó khi Tô Nhan đang kinh ngạc đã kéo tay nhỏ bé của cô rồi đi trước mắt bao người.

"Trình Tự Cẩm, chúng ta nói chuyện một chút được không?" Trong lòng Tô Nhan có chút hoảng, nhìn bóng lưng dày rộng của anh nhẹ giọng nói.

"Được."

"Anh nghĩ như thế nào? Anh muốn công khai quan hệ của chúng ta sao?" Tô Nhan rất muốn biết việc này, hơn nữa cô nhất định phải biết.

Trình Tự Cẩm liếc mắt nhìn cô hỏi ngược lại: "Em muốn công khai sao?"

Tô Nhan nhìn anh mím môi đỏ mọng nói: "Nếu tôi không muốn công khai thì sao?"

Trình Tự Cẩm chỉ nhìn chằm chằm cô một lát, ánh mắt thâm trầm.

Tô Nhan nhìn hai tròng mắt thâm thúy của anh, cảm thấy có chút khản trương, tần suất loại cảm giác này xuất hiện ngày càng nhiều, cảm giác này thật sự không tốt.

Lại nghe thấy anh thấp giọng nói: "Tùy em."

Nghe vậy, Tô Nhan thở dài nhẹ nhõm một hơi, bây giờ thân phận của cô lại càng không thích hợp công khai sự thật chuyện cô đã kết hôn, huống chi là với một người đàn ông như vậy.

Nếu quan hệ của bọn họ bị lộ ra ngoài, chỉ sợ sẽ lung lay toàn bộ X thị.

Cô cũng không muốn như vậy ...

"Nếu có thể, tôi muốn giấu diếm quan hệ của chúng ta."

Khoé môi Trình Tự Cẩm lại thần nhiên nhếch lên, không biết có phải là cô đã nhìn lầm hay không.

"Quan hệ vợ chồng?"

"Ừ."

"Có thể."

Chỉ là lúc này Tô Nhan không biết, nhất cử nhất động của bọn họ đã bị camera cách đó không xa chụp lại hết, càng không biết chờ đợi cô ngày mai là những lời đồn đại chuyện vô căn cứ.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Gợn sóng lớn

Editor: dohuyenrua

Sau khi trở lại khu nhà Tô Nhan mới hiểu được, đóng gói cái gì, nhất đóng quần áo lớn, đoán chừng cô cũng không mặc đến.

"Tôi không nói muốn những quần áo này."

Nhưng người ta căn bản không quan tâm cô, cởi áo khoác đi thẳng tới thư phòng (1) theo giọng nói trầm thấp.

(1) thư phòng: phòng sách, phòng làm việc

"Tôi có chút việc phải xử lí, em có thể nghỉ ngơi một chút."

Tô Nhan nhìn cửa phòng đóng lại, có chút bất lực nhìn về phía một đóng lại một đóng quần áo, thay đổi này thật là quá lớn, * mà thôi.

Chẳng qua *, quan hệ của hai người đã xảy ra cách nhau một trời một vực.

Có câu nói rất hay, là phúc không phải hoạ, là hoạ tránh không khỏi, hơn nữa, nếu trời cao chủ động bọn họ sẽ gặp nhau sau đó dây dưa không rõ, cũng không phải cô sẽ trốn tránh được.

Mà Tô Nhan lại hiểu rõ, bốn năm trước cô cũng đã không tránh khỏi...

Không phải không thừa nhận Trình Tự Cẩm nói một câu rất đúng, cuộc sống an nhàn bốn năm nay của cô là anh cho.

Không cần phải lo lắng học phí và cuộc sống của em trai, chỉ cần chăm sóc bản thân là được rồi.

Thư phòng, Trình Tự Cẩm cởi caravat nhìn Hàn Lỗi trong màn hình máy tính trầm giọng nói: "Xử lí xong?"

"Đúng vậy, đã xử lí xong, ngày mai tôi sẽ trở về."

Tô Nhan đi vào phòng ngủ, cảm giác một phút cũng không tiếp tục chờ được nữa, hình ảnh tối hôm qua giống như một đoạn phim chiếu lại không ngừng trong đầu cô.

Từ phòng khách một đường đến phòng ngủ, để cho cô không thể chấp nhận được, tối hôm qua làm sao cô mặc cho điều khiển như thế?

Nghĩ liên câu giận chính mình không chịu được mỹ nam kế của anh, lên anh *. Càng nghĩ càng phẫn nộ, càng nghĩ càng khó chịu.

Phần hận xoay người thì thấy người đàn ông dựa ở cửa, điều này làm cho ngọn lửa giận thiêu đốt trong mắt cô rõ ràng rơi vào trong mắt của anh.

Tô Nhan nhìn anh lộ vẻ đẹp trai làm cho người ta không thể thối mặt (nguyên văn là chân mặt), một ngọn lửa xông thẳng vào đầu, không khống chế được mắt liếc anh một cái muốn ra khỏi phòng ngủ rượt xông vào ôm lấy eo.

"Anh buông."

Trình Tự Cẩm xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại khẽ cười một tiếng: "Tức giận cái gì?"

Sau khi Tô Nhan nghe, ánh mắt giống như đao liên bắn về phía anh, lửa ở trong mắt thiêu đốt.

"Anh, anh buông."

Trình Tự Cẩm lại đứng thẳng người đóng cửa phòng ôm eo của cô thuận thế ngã vào chiếc giường bọn họ mới hoan ái tối hôm qua.

Tô Nhan cả kinh, hai tay cứng đờ ở chỗ ngực hai người, hai tròng mắt cũng đầy vẻ cảnh giác nhìn hẩn.

"Anh, anh làm gì? Đứng lên, rất nặng."

"Vì sao tức giận? Không phải đã đồng ý với em sau này chỉ có một mình em? Há?" Nói xong, lại xoa chóp mũi của cô ngấm ngấm, một đôi mắt đen lại chăm chú nhìn chăm chăm mắt của cô.

Tô Nhan nhũn mày lại, nhìn cặp mắt đen như mực của anh, đây là một đôi mắt dễ dàng khiến cho người ta rơi vào tay giặc.

Ổn định nhịp tim không bị khống chế, ánh mắt khẽ nhìn qua một bên, ánh mắt tập trung ở một chỗ.

"Chỉ có một mình tôi?" Tô Nhan vừa mở miệng chính cô liền ngậm ngẩn cả người, vẻ mặt kinh ngạc, dường như không nghĩ tới chính mình sẽ nói ra những lời này.

Vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, quả nhiên thấy ánh mắt của anh cười, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt nở ra đốm hồng, cặp mắt nhất thời không biết nhìn hướng nào.

"Vậy, cái đó ... Tôi, tôi..."

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười trầm thấp của anh, điều này làm cho khuôn mặt Tô Nhan đỏ đến tận trời, đành phải dùng sức đẩy anh ra.

"Anh, anh buông, để cho tôi đứng lên."

Trình Tự Cẩm nhìn mặt cô đỏ ửng, dường như cũng nghĩ đến bộ dáng quyến rũ của cô tối hôm qua.

Ồ * đang lúc bộc lộ ngượng ngùng tự nhiên và vẻ quyến rũ, đã làm cho anh không kiềm chế nổi, nhiệt tình đối với cô làm cho không thể nhận thu tự nhiên.

Nhìn, ánh mắt càng trầm lại, ánh mắt ở sâu trong gợn sóng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Anh cố ý.

Tô Nhan nhìn con người anh thay đổi, cảm thấy cả kinh, giống ánh mắt tối hôm qua, ánh mắt giống với tối hôm qua làm cho cô kinh hãi vô lực kháng cự.

"Không cần, anh buông." Tô Nhan dùng sức khước từ anh, lại bị anh nâng đầu lên, môi mỏng hôn gương mặt của cô, giọng nói trầm thấp dễ nghe.

"Chỉ có một người, điều kiện tiên quyết là phải cho tôi ăn no dưới mọi tình huống."

Tô Nhan nghe nói hưng hăng cắn chặt răng, trong đầu hiện lên hình ảnh tối hôm qua thân thể anh đánh thẳng về phía trước, sẽ cảm giác thấy từng cơn đau đón cơn hồ ở chỗ tư mật của cô.

"Không, không cần, tôi, tôi bây giờ rất không thoải mái." Nói xong câu đó, Tô Nhan cảm giác khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như thiêu như đốt. Một đôi mắt nhắm lại thật chặt, lông mi dài mà cong không ngừng run run bởi vì khẩn trương.

Trình Tự Cẩm nhìn chăm chú cô thật sâu một lát, cuối cùng ngã vào trên người cô, khuôn mặt tuấn mỹ chôn ở cổ của cô thở gấp, hơi thở cực nóng đập vào da thịt của cô, nóng bỏng một mảng.

Mà thân thể cô cứng ngắc không dám lộn xộn, tim đập nhanh gấp đôi.

Bên tai là tiếng nói trầm thấp khêu gợi của anh.

"Hôm nay bỏ qua cho em, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai em còn có chuyện phải làm." Nói xong, liền từ trên người của cô chậm rãi đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Hình như Tô Nhan thở dài nhẹ nhõm một hơi, đầu có chút rối loạn, lấy điện thoại di động ra viết một tin nhắn gửi đi.

"Cầm Cầm, mình cùng hân ... ngủ."

Rất nhanh, Tiết Cầm Cầm nhấn lại cho cô.

"Thật ra, bảo bối, cái này mình đã đoán trước được, cậu có ý kiến gì không?"

"Làm gì có ý tưởng gì? Bây giờ đầu óc mình đã thành một nồi bột nhào rồi, hoàn toàn không biết suy xét."

"Giải sầu đi, nếu cậu là bà xã người ta, đó là nghĩa vụ, bây giờ mình có chút việc, không cần vội điện cho mình."

"Được."

Ngắt điện thoại, Tô Nhan nằm ở trên giường trở mình, nhắm mắt lại đều là khuôn mặt tuấn mỹ câu hồn nhiếp phách. Khuá mấy cũng không tiêu tan.

Nhưng cô không biết, hôm nay qua đi, chờ đợi cô là cái gì.

Là triệt triệt để để trở mình, lại triệt triệt để để thay đổi...

Hôm sau, Tô Nhan dậy trong tiếng chuông điện thoại âm ỉ, vừa nghe chính là tiếng thét chói tai của Tiết Cầm Cầm.

"Nhan Nhan, cậu xảy ra chuyện gì? Cậu lên TV với báo chí."

"Hả?"

"Mình nói, chuyện cậu và Trình Tự Cầm đi dạo trung tâm thương mại ra vào khách sạn Lam Thiên hai ngày hai đêm bị lộ ra rồi, bây giờ trên báo đều là tin tức của cậu, đây là đoạn mở đầu lên giọng công bố thân phận của cậu sao?"

Tô Nhan lập tức từ trong mơ mịt thanh tỉnh, không kịp nói chuyện gì đã ngắt điện thoại di động chạy đến phòng khách mở TV, quả nhiên, khắp nơi kênh nào cũng đưa tin tức của cô.

Trên TV, có tám ảnh buổi tối cô ở trước studio và xe Trình Tự Cầm, cũng có hình ảnh ở khách sạn Lam Thiên cô xuống xe cùng anh, cũng có hình ảnh buổi sáng bọn họ đi ra. Còn có ảnh chụp bọn họ ở trung tâm thương mại mua sắm.

Tô Nhan đứng ở trong phòng khách không nhúc nhích, cả người đều cứng ngắc rồi, thật lâu mới phát hiện bên người có động tĩnh, nghiêng người nhìn sang là Trình Tự Cầm đang ngồi trên bàn ăn nhìn cô.

Tô Nhan nhìn về mặt bình tĩnh của anh, thấy anh rất bình tĩnh nhìn lướt qua TV liền trầm giọng nói: "Ăn sáng."

"Sao, sao lại thế này?" Sắc mặt Tô Nhan có chút tái nhợt nhìn anh hỏi.

Trình Tự Cầm chỉ nhìn cô nhíu mày nói: "Làm sao vậy?" Tô Nhan nhìn về mặt anh giống như không phát sinh chuyện gì, lòng có chút lạnh, trong đầu lướt qua những hình ảnh ngày hôm qua chuyện cô nói với anh.

Hai trông rất khê tron to, không dám tin nói: "Là anh, anh cố ý?"

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Em sợ hãi cái gì?

Trình Tự Cầm chỉ trầm mắt buông cốc cà phê, thân thể thon dài tới gần cái ghế, một cánh tay tùy ý đặt lên bàn ăn nhìn cô nói.

"Phụ nữ quá thông minh cũng không đáng yêu."

Tô Nhan lùi về phía sau hai bước, chỉ cảm thấy máu trong người có chút lạnh giá, lời nói rõ ràng như vậy.

"Vì sao? Không phải anh đã đồng ý với tôi là che giấu quan hệ của chúng ta sao? Vì sao còn làm lộ những hình ảnh đó ra ngoài ánh sáng?" Cảm xúc của Tô Nhan có chút kích động.

Cô rất khó tưởng tượng bây giờ bên ngoài đã hỗn loạn như thế nào, lại còn chuyện gì đang chờ cô.

Chỉ cần vừa nghĩ, cô đã sợ ...

Đây là một vòng luẩn quẩn như thế nào cô đã quá rõ, rốt cuộc dư luận có sự ảnh hưởng như thế nào cô cũng rất rõ ràng.

Tô Nhan hai chữ này có lẽ không phải mọi người đều biết, nhưng bây giờ, sau hôm nay, sợ là không ai không biết.

Nghĩ, sắc mặt càng tái nhợt, càng khó coi, đầu từng cơn chóng mặt.

Trình Tự Cẩm nhìn thấy sắc mặt cô thật sự khó coi, chậm rãi đứng lên kéo eo thon của cô vào, lại đôi lấy một cái tát vang dội từ Tô Nhan.

Ba một tiếng..

Hai người đều ngây ngẩn cả người, lòng bàn tay Tô Nhan tê tê nhắc nhở cô vừa làm cái gì rồi.

Ánh mắt hung hăng loé lên, nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú trước mặt này bị cô đánh lệch về một bên, đôi môi đỏ mọng giật giật, cuối cùng vẫn không nói cái gì.

Là anh không tuân thủ hứa hẹn trước, làm cho cô đứng ở đỉnh nghị luận.

Trình Tự Cẩm lại trầm mặt, hai tròng mắt híp lại, cánh tay dài dùng một chút sức nắm cả eo của cô, làm cho Tô Nhan khẽ cau mày.

"Anh làm tôi đau, buông ra." Tô Nhan cảm thấy bên eo sức lực tăng thêm, sắc mặt cũng trắng đi vài phần muốn đẩy anh ra.

Trình Tự Cẩm lại nghiêng mặt đi, nhìn cô ánh mắt sâu thẳm không dứt, nhìn Tô Nhan dần bỏ việc giãy dụa, sững sờ theo dõi cặp mắt lạnh lẽo của anh.

Cuối cùng, Trình Tự Cẩm thở dài một tiếng ôm cô vào ngực, tiếng nói trầm thấp thành thật vang lên ở đỉnh đầu cô.

"Em sợ hãi cái gì?"

Tô Nhan bị anh ôm vào trong ngực, tai phải nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, tai trái nghe tiếng nói trầm thấp của anh.

Cô sợ hãi cái gì? Cô đương nhiên sẽ sợ, hơn nữa sợ muốn chết, sợ bị chết đuối trong nước bọt của mọi người, sợ nghe được tiếng chửi rủa khó nghe.

Cảm giác được thân thể cô căng thẳng, hình như giọng nói của Trình Tự Cẩm mềm mỏng đi nhiều.

"Không cần sợ, tôi và em cùng nhau đối mặt."

Một lúc lâu, Tô Nhan bị anh ôm vào trong ngực mới chậm rãi mở miệng nặng nề nói: "Vì sao? Không phải anh đã nói có thể giữ bí mật quan hệ của tôi và anh."

"Theo lời em là quan hệ vợ chồng, chẳng lẽ có người công khai quan hệ đó của tôi và em?"

Tô Nhan trầm mặt không nói.

"Yên tâm, tôi sẽ không để em một mình, tin tưởng tôi đây là vì muốn tốt cho em, hử?"

Tô Nhan nghe lời của anh, trong lòng lại đang cười nhạo mình, tin tưởng? Cô còn có thể tin tưởng anh sao?

Một người đàn ông bí hiểm khó có thể nắm bắt như vậy, cô có thể tin tưởng anh sao?

Người đàn ông này là chồng của cô trên danh nghĩa, thế nhưng cô không dám tin tưởng anh.

Nhẹ nhàng đẩy anh ra, điện thoại trong tay ầm ầm không ngừng.

"A Ken."

Không biết đầu kia người ta nói cái gì, sắc mặt Tô Nhan càng ngày càng khó coi, sức lực để cầm di động tăng thêm vài phần.

Trình Tự Cẩm chỉ khẽ nhúu mày đoạt lấy điện thoại của Tô Nhan trầm giọng nói: "Tôi là Trình Tự Cẩm, cô ấy đang ở chỗ của tôi, sau đó tôi sẽ đưa cô ấy đến." Nói xong liền ngắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Nằm mơ.

Tầm mắt Tô Nhan từ trên điện thoại di động di chuyển, dừng ở trên khuôn mặt tuần mỷ của anh, hai tay khẽ nắm lại.

"Tôi sẽ không cảm ơn anh."

Trình Tự Cẩm chỉ nhếch khoé môi, đưa điện thoại di động nhét vào trong tay cô, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của cô thấp giọng nói.

"Sau này em sẽ cảm ơn tôi, em có thể đền bù thịt."

Tô Nhan chỉ nhìn anh cuối cùng cười trào phúng nói: "Nằm mơ."

Trình Tự Cẩm chỉ nhếch môi một cái như có như không, trầm giọng nói: "Đi tắm nhanh, đúng là bên ngoài có rất nhiều người đang đợi em."

Tô Nhan vừa định xoay người di động lại vang lên, lúc này đây cú điện thoại đến làm cho ánh mắt cô loé lên, cuối cùng đành phải nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, trong mắt lộ vẻ chăm chọc.

"Tôi ngu ngốc mới có thể tin lời anh nói."

Trình Tự Cẩm nhìn lướt qua điện thoại của cô, trực tiếp kéo cả eo của cô thuận đường đẩy cô vào trong phòng đóng cửa lại nói: "Mặc đẹp chút."

Tô Nhan cứ như vậy bị anh đẩy mạnh vào phòng, một cánh cửa đóng lại sau đó anh nói, có lẽ là theo bản năng cô muốn trốn tránh Tô Diệu Mạn.

Chờ sau khi cô thay quần áo tắm xong đi ra, hình như Trình Tự Cẩm còn đang cầm điện thoại của cô trò chuyện, Tô Nhan không thể làm gì khác hơn là nhìn chăm chăm anh.

Trình Tự Cẩm nghiêng người nhìn cô trong ánh mắt hiện lên chút ý cười thấp giọng nói: "Được, gấp lại sau." Ngắt điện thoại, nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên.

"Có thể đi được chưa?"

Tô Nhan chỉ chớp chớp hai mắt xoay khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn chăm chăm cửa khu nhà nhẹ giọng nói: "Trình Tự Cẩm, chuyện ngu xuẩn nhất đời tôi làm chính là có dính líu đến anh."

Nghe vậy, Trình Tự Cẩm chỉ nhếch khoé môi kéo tay cô đi về phía cửa thấp giọng nói.

"Vậy sao? Tôi cho rằng đây là mong muốn của toàn bộ phụ nữ."

Nghe nói, Tô Nhan chỉ cười lạnh một tiếng.

Đi tới studio, từ xa đã nhìn thấy một đám phóng viên ngăn ở cửa, thế trận này làm Tô Nhan có chút kinh hãi.

Một đôi tay bé nhỏ nắm thật chặt thành nắm đấm, một bàn tay lớn bao trùm lên bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, Tô Nhan nghiêng đầu, nhìn anh, chỉ thấy anh đeo mắt kính lên trên mặt cô trầm giọng nói.

"Lát nữa ngoan ngoãn núp ở trong lòng tôi, không cần nói cái gì, giao cho tôi."

Xe chậm rãi mở cửa, chỉ thấy một đoàn phóng viên ủa lên.

"Tôi tiểu thư, xin hỏi quan hệ của cô và Trình tổng là như thế nào?"

"Trình tổng, mong ngài nhanh chóng tiết lộ quan hệ của ngài và Tô tiểu thư?"

"Tô tiểu thư, xin cô giải thích vì sao ở trong khách sạn hai ngày hai đêm cùng Trình tổng..."

"Trình tổng, rốt cuộc quan hệ của ngài và Tô tiểu thư là quan hệ gì?"

Vấn đề này tiếp theo vấn đề kia vây quanh bọn họ, gần như là nửa bước khó đi, mà toàn bộ cơ thể Tô Nhan gần như đều núp trong lòng Trình Tự Cẩm.

Nhưng người đàn ông ôm chặt cô dường như đã quen với trường hợp này, về mặt từ khi rời xe vẫn chưa thay đổi, chỉ là những ánh đèn xung quanh trầm giọng nói.

"Người phụ nữ của tôi xuất hiện ở khách sạn của tôi, hình như không có vấn đề gì."

Lời này vừa nói ra, các phóng viên giống như đào được bảo bối gì.

"Trình tổng, xin ngài nói tường tận rõ ràng một chút, hình như nữ minh tinh từng có tin đồn với Trình tổng cũng không ít, nhưng hôm nay ngài hào phóng

thừa nhận Tô tiểu thư là người phụ nữ của ngài, như vậy xin hỏi hai người đang chính thức lui tới sao?"

"Trình tổng, hôm nay ngài công bố danh phận của Tô tiểu thư sao?"

"Trình tổng, có thể mời ngài tiết lộ nhiều hơn một chút không?"

Các phóng viên thấy Trình Tự Cẩm hình như không có ý định mở miệng, liền tranh thủ dõn cái loa đến người Tô Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Các anh chị hù dọa cô ấy.

"Tô tiểu thư, xin hỏi có phải cô đang lui tới với Trình tổng?"

"Tô tiểu thư, có thể lộ ra một chút tin tức không, có phải hai người đang tìm hiểu không."

"Tô tiểu thư, xin hỏi gần đây cô nhận được mấy bộ phim có liên qua trực tiếp đến Trình tổng không?"

Cuối cùng, Tô Nhan thật sự không chịu nổi bật chặt lỗ tai, Trình Tự Cẩm thấy thế ánh mắt lạnh lùng, giọng nói lạnh lùng nói: "Các anh chị hù dọa cô ấy."

Câu nói đầu tiên khiến xung quanh vốn hỗn loạn miệng đều yên tĩnh trở lại, Trình Tự Cẩm ngồi chỗ cuối ôm Tô Nhan vào trong lòng ở trong cái nhìn chăm chú của mọi người đi vào studio.

Lúc này Tô Nhan nằm trong lòng Trình Tự Cẩm thế nhưng cảm thấy người đàn ông ôm mình trong lòng có thể tin cậy được!

Đọc đường đi vào studio, không biết đã hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt nhìn hai người, khuôn mặt Tô Nhan chôn thật sâu vào trong ngực anh, mà Trình Tự Cẩm mặt không đổi sắc.

Vấn đi đến quay, lúc này đạo diễn và mấy diễn viên cũng có thể nói là trợn mắt há mồm, bọn họ đang xem trực tiếp ở trên mạng, cũng đang kinh ngạc Trình Tự Cẩm thừa nhận Tô Nhan là người phụ nữ của anh, bây giờ lại nghênh ngang ôm Tô Nhan đi vào.

Mà Tô Diệu Mạn ngồi ở một bên trầm mặc không nói gì chỉ là ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm hai người dường như đang nghĩ đến điều gì.

Miệng đạo diễn cũng có thể nhét một quả trứng gà khá nhỏ.

"Trình, Trình tổng."

Vùi ở trong ngực Trình Tự Cẩm Tô Nhan nghe được giọng nói của đạo diễn thân thể cứng đờ, nàng đã không muốn xem vẻ mặt của đạo diễn lúc này như thế nào, chỉ giọng nói nặng nề nói: "Thả tôi xuống đây đi."

Trông mặt Trình Tự Cẩm nhìn cô chốc lát mới thả cô xuống, nhìn lướt qua người ở chỗ này trầm giọng nói: "Chuyện của chúng tôi sẽ không gây bất kì phiền toái hay tổn thất gì cho các người, phiền lòng đạo diễn chăm sóc Nhan Nhan nhiều hơn."

Đạo diễn vừa nghe vội vàng cúi đầu khom lưng nói: "Đầu có, đầu có, đương nhiên sẽ chăm sóc Tô tiểu thư thật tốt, Trình tổng cứ việc yên tâm."

Tô Nhan đứng ở bên cạnh Trình Tự Cẩm, cảm nhận được ánh mắt người xung quanh đều nhìn cô, điều này làm cho cô có chút dòn dập bất an, hai tay khẽ nắm lại.

Trình Tự Cẩm lại chỉ nhẹ nhàng vuốt ve tóc trên trán cô thấp giọng nói: "Quay phim cho tốt, buổi tối tới đón em, hả?"

Tô Nhan khẽ ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt hơi dịu dàng của anh, làm cho vẻ mặt cô thoáng qua, gạt đầu.

Trình Tự Cẩm thấy cô gạt đầu, nhẹ nhàng hôn lên trên trán cô, xung quanh vang lên tiếng hít vào không khí không nhỏ.

Tô Nhan cũng kinh ngạc một chút, cô phát hiện hình như sau khi phát sinh quan hệ với anh, cô liền trở nên chậm chạp, luôn phản ứng chậm nửa nhịp, hình như có cái gì đó ở trong vô tình thay đổi.

Mãi cho đến khi Tô Diệu Mạn chậm rãi đứng dậy từ chỗ ngồi đi về phía hai người, điều này làm cho tức giận trong nháy mắt thay đổi, một đồng con mắt tròn tròn.

"Cẩm"

Tô Nhan nhảy mất hoàn hồn, quay đầu nhìn Tô Diệu Mạn đi tới, trên mặt mang nụ cười thần nhiên, điều này làm cho sắc mặt Tô Nhan thay đổi, hai tay nắm thật chặt thành nắm đấm, muốn mở miệng nói cái gì, lại phát hiện không có lời nào để nói, đơn giản là cúi đầu trầm mặc không nói.

Trình Tự Cẩm nhìn lướt qua Tô Nhan, nhìn trên mặt Tô Diệu Mạn hiện lên một nụ cười thần nhiên.

"Diệu Mạn."

Tô Nhan nghe trong miệng anh gọi tên của cô ấy, dịu dàng như vậy, hình như Trình Tự Cẩm đối xử với người phụ nữ này không giống như thường.

Nhưng, vì sao trong lòng có loại cảm giác bẽ tắc?

Đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không có chú ý đến Tô Diệu Mạn nhìn cô khẽ thay đổi về mặt.

"Không giới thiệu một chút sao?"

Trình Tự Cẩm chỉ nhếch môi cười, kéo Tô Nhan đã quá cứng ngắc nói: "Cô không biết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chị dâu cũ?

Tô Diệu Mạn chỉ nhìn anh cười, nhìn về mặt Tô Nhan khó chịu khẽ cười một tiếng, chủ động cầm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô nhẹ giọng nói.

"Tiểu Cẩm, nếu em không nói gì, Nhan Nhan có thể bị em dọa sợ."

Tô Nhan kinh ngạc nâng mắt nhìn cặp mắt đang cười của Tô Diệu Mạn, có chút nghi hoặc nhìn về phía Trình Tự Cẩm.

Trình Tự Cẩm nhìn cô thấp giọng nói: "Diệu Mạn, là chị dâu cũ của tôi, bây giờ là bạn tốt."

"..." Tô Nhan bị tin tức này làm chấn động.

Chị dâu cũ?

Quan trọng hơn là giữa họ không phải là loại quan hệ này, mà cô vẫn nghĩ đến ...

Tô Diệu Mạn nhìn về mặt cứng ngắc của cô nhưống mảy thanh tú cười nói: "Nhan Nhan, em có thể che giấu thật kỹ, không thể tưởng được từ lâu hai người đã ở cùng một chỗ."

Bây giờ về mặt của Tô Nhan đã không thể nói rõ quá đi, chỉ co khoé môi nói: "Chị Diệu Mạn..."

Tô Diệu Mạn chỉ cười, liếc mắt một cái nhìn Trình Tự Cẩm nói: "Nhan Nhan, em đã gọi chị một tiếng chị, chị Diệu Mạn sẽ có bộ dáng của một người chị, sau này nếu Tiểu Cẩm bắt nạt em, nói cho chị Diệu Mạn, chị Diệu Mạn giúp em trừng trị nó."

Tô Nhan nghe nói chỉ cười gượng hai tiếng, Ô Long (rồng đen) thật lớn ...

Ánh mắt vụng trộm nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, lại phát hiện anh chỉ cười như không cười nhìn chăm chăm cô, điều này làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan nhanh chóng đỏ ửng.

Cô cảm giác, cảm thấy lúc này ánh mắt anh thâm thúy mang theo châm biếm, đang cười cô...

"Cái kia, chị Diệu Mạn, em, em đi thay quần áo trước..." Nói xong liền xoay người đi tới phòng thay đồ.

Đạo diễn thấy thế cũng rõ ràng đành hắng giọng nói: "Cũng chuẩn bị bắt đầu làm việc, camera, ánh đèn đã chuẩn bị xong chưa?"

Đạo diễn vừa mở miệng, tất cả người muốn xem náo nhiệt đều tự trở về cương vị chuẩn bị. Còn lại hai người đứng ở nơi đó.

Ý cười trên khoé môi Tô Diệu Mạn chậm rãi thu lại, nhanh chóng cau mày nhìn người đàn ông bên cạnh cô trong lòng ẩn sâu người đàn ông giống Trình Tự Cẩm đến tám phần nhẹ giọng mở miệng nói.

"Là cô ấy sao? Cô bé bốn năm trước kia?"

Ánh mắt Trình Tự Cẩm trầm xuống, khẽ liếc mắt, khoé môi như có như không nhếch lên một chút cười như không cười.

"Chị cho rằng thế nào?"

Tô Diệu Mạn nghe nói chỉ nhìn anh cực kì phức tạp tiếp tục nói: "Tuy rằng chị tiếp xúc với cô ấy không lâu, nhưng cho dù một người già vò cũng sẽ không che giấu được lòng dạ của chính mình, Tô Nhan là một cô gái có tâm hồn tinh khiết. Em chắc chắn em sẽ tiếp tục như vậy? Dù sao, cô ấy không biết cái gì, cô ấy cũng là người bị hại, hơn nữa..."

"Diệu Mạn."

Tô Diệu Mạn sững sốt, nhìn sâu trong mắt anh u ám thật lâu không thể bình tĩnh đau xót.

"Chị chỉ không muốn một người đau khổ."

Tô Diệu Mạn nhìn Trình Tự Cẩm như vậy, không khỏi hít một hơi, cô hiếm thấy Trình Tự Cẩm như vậy, mặc dù bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mặc dù cô lớn hơn anh hai tuổi.

Bốn năm trước một sự cố, mang đi tất cả của anh, cả linh hồn anh...

Thật lâu, Tô Diệu Mạn nhìn Tô Nhan đi ra từ phòng thay đồ, nhìn cô lén lút qua sát bên này, từ từ giãn mày đang nhú chặt.

"Tiểu Cẩm, kế hoạch luôn không thay đổi nhanh, đau đớn của em chị biết, nhưng chị không muốn em tiếp tục, Tô Nhan là một cô gái tốt."

Trình Tự Cẩm chỉ mỉm môi mỏng, nhìn Tô Nhan đi vào phòng hoá trang, nhìn cô ngẩng đầu đối diện ánh mắt của anh lại vội vàng di chuyển.

"Tiểu Cẩm, chị biết lúc này để cho chị và Tô Nhan gặp nhau cũng không phải ngoài ý muốn, em nói đi, muốn chị làm cái gì?" Tô Diệu Mạn thu hồi tầm mắt nhìn anh hỏi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Lại là bốn năm trước

Trình Tự Cẩm lười biếng thu hồi ánh mắt chỉ nhìn Tô Diệu Mạn khẽ cười nói: "Diệu Mạn, trừ anh của em, Quyền Hạ và Cố Nghị, chị là hiểu rõ em nhất."

Tô Diệu Mạn chỉ cười lấy lòng một tiếng nói: "Vậy còn không mau nói dụng ý của em."

"Em muốn chị giúp đỡ cô ấy tồn tại có chỗ đứng trong vòng luẩn quẩn này, để cô ấy có địa vị ngang hàng với chị." Ánh mắt Trình Tự Cẩm xa xăm trầm giọng nói.

Tô Diệu Mạn nghe nói cảm thấy trầm xuống, ánh mắt cũng vài phần phức tạp thờ hỏi nói: "Tiểu Cẩm, không phải là em muốn..."

Trình Tự Cẩm chỉ nhìn lướt qua nhếch môi cười nói: "Chị hiểu được em."

Đôi môi đỏ mọng của Tô Diệu Mạn mím thật chặt, nửa ngày mới mở miệng nói: "Tiểu Cẩm, có phải quá tàn nhẫn hay không?"

"Tàn nhẫn? Chẳng lẽ đối với em cũng không tàn nhẫn sao? Diệu Mạn, chị có biết bốn năm qua em trôi qua thế nào, nhìn em bốn năm trước, chị còn muốn nói hai chữ tàn nhẫn này sao?"

Trong lòng Tô Diệu Mạn co rút lại. Đúng vậy, bốn năm trước anh trải qua cái gì cô tận mắt nhìn thấy, nhưng ...

Ai ...

Chỉ mong quá trình này sẽ phát sinh tình huống ngoài ý muốn, tiếp tục như vậy, đau khổ vẫn là hắn.

"Được, chị đã biết, chị sẽ giúp cô ấy có chỗ đứng ở làng giải trí, chỉ là, Tiểu Cẩm..."

"Hà?"

Tô Diệu Mạn nhìn gò má Trình Tự Cẩm lạnh lẽo khẽ cười một tiếng nói: "Không có gì, đường sao? Dài như vậy, ai biết có thể xuất hiện ngã rẽ hay không."

Trình Tự Cẩm chỉ cau mày, vẫn chưa trả lời. Mà Tô Diệu Mạn cũng chỉ thờ dài một tiếng.

Cả đời dài như vậy, chẳng lẽ sẽ không có bất ngờ xuất hiện?

Tô Nhan ngồi trên ghế, lúc này suy nghĩ rất rõ ràng, hiện lên cặp mắt dịu dàng của Trình Tự Cẩm, làm cho trái tim cô đập lổn nhịp.

Nghĩ tới, Tô Nhan ôm ngực của mình thật chặt, cặp lông mày nhíu chặt vào một chỗ.

Thợ trang điểm thấy thế nghĩ là cô khó chịu chỗ nào không dám chậm trễ, vội vàng mở miệng dò hỏi: “Tô tiểu thư, ngài làm sao vậy? Có phải không thoải mái chỗ nào hay không? Có muốn gọi Trình tổng đến đây không?”

Tô Nhan nghe nói lập tức mở to mắt lác đầu nói: “Không, tôi không sao, đang suy nghĩ chút chuyện mà thôi.”

“A, tốt.”

Đợi đến lúc cô trang điểm xong đã không thấy Trình Tự Cẩm, cô tưởng là đã rời đi, dù sao anh bận rộn như vậy.

“Tiểu Cẩm vừa mới đi rồi.”

Tô Nhan xoay người nhìn nụ cười ý vị thâm trường (ý tứ hàm xúc) trên mặt Tô Diệu Mạn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ánh mắt có chút né tránh nói: “Chuyện kia, chị Diệu Mạn, thật xin lỗi, em không cố ý giấu diếm, thật sự là, phải ...”

Lúc này Tô Nhan cũng không biết giải thích thế nào, phải nói quan hệ của bọn họ, đích thực là vừa thay đổi.

Tô Diệu Mạn nhìn tay nhỏ bé của Tô Nhan dòn dập kéo cô khẽ cười nói: “Chị biết, bốn năm trước chị chỉ biết em, chị là vẫn chưa có cơ hội, bây giờ cũng không tiện phải không?”

Nghe vậy, Tô Nhan cả kinh, không thể tin nhìn Tô Diệu Mạn hỏi: “Chị Diệu Mạn, chị, chị có biết em và anh ấy, anh ấy...”

Tô Diệu Mạn gật đầu nhẹ giọng nói: “Chị biết, không chỉ có chị, anh trai của Tiểu Cẩm biết, chị ly hôn với anh của nó là chuyện từ một năm trước.”

Tô Nhan nghe nói gật đầu, suy nghĩ có chút không theo kịp, cô cho là hôn nhân của bọn họ không có người thứ tư biết, hoá ra...

Nhưng vì sao Trình Tự Cẩm lại nói cho anh trai và chị dâu của anh?

Tô Diệu Mạn nhìn vẻ mặt mê muội của Tô Nhan chỉ nhếch môi dòm, đúng, cô biết, cũng là ngoài ý muốn biết được, bọn họ đều ngoài ý muốn biết được.

Bốn năm trước, ba ngày ba đêm không liên lạc được với Trình Tự Cẩm, khi bọn họ tìm được anh, anh đã uống say như chết ở căn phòng kia, phòng đầy mùi rượu, chai rượu đầy đất, nhưng lại lộ ra giấy hôn thú ở bên chân anh.

Mà người trên giấy hôn thú làm cho bọn họ đều chấn động, không phải cái việc người đàn ông cưới người phụ nữ khác, mà thân phận của người phụ nữ đó là...

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Thật sự không nghĩ tới

Điều này làm cho mấy người bạn tốt bọn họ lo lắng rất lâu, lâu đến anh không có hành động, hơn nữa là bốn năm, dường như bọn họ cũng quên.

Không nghĩ tới...

Tô Diệu Mạn thật không nghĩ tới!

Nhìn ánh mắt Tô Nhan càng phức tạp khó khăn, tiến đến cầm tay nhỏ bé của cô, nhìn cô thật sâu nghiêm túc nói.

“Nhan Nhan, Tiểu Cẩm không phải là một người xấu, nó chỉ là làm chuyện có chút cực đoan, nếu có thể, chị hi vọng em có thể sử dụng tình cảm chân thật của em để đối xử với nó, cũng muốn dùng tấm lòng của em đối xử với nó, nó đối xử với em không giống bình thường, cố gắng làm cho nó yêu em được không?” Chỉ cần yêu cô ấy, như vậy mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra. Đây là biện pháp tốt nhất đáng tin cậy nhất.

Tô Nhan sững sờ nhìn Tô Diệu Mạn, cô biết lúc này người phụ nữ có một chỗ ở trong làng giải trí này không phải đang giả vờ, mà là thật lòng nói cho cô.

Làm cho Trình Tự Cẩm yêu cô? Cô với anh mà nói không giống bình thường?

Là như thế này sao?

Thật lâu...

“Được.”

Tô Diệu Mạn thấy cô đồng ý, thờ dài nhẹ nhõm một hơi nhiều hơn là lo lắng.

Tô Nhan, em nhất định phải làm cho Tiểu Cẩm yêu em, nếu không...

Thu hồi tâm tư này, cười vỗ vai của cô nói: “Đi thôi, đến lượt chúng ta.”

“Vâng.”

“Nhan Nhan, ở phương diện diễn xuất em rất có thiên phú, xem ra Tiểu Cẩm còn rất dễ tâm đến em, nếu không cũng sẽ không mời chị dẫn dắt em” Tô Diệu Mạn nói xong.

Mà Tô Nhan nghe vào trong tai lại là một cách nghĩ khác, nhìn Tô Diệu Mạn hỏi.

“Chị Diệu Mạn, chị vừa mới nói, là anh ấy mời chị đến dẫn dắt em?”

Tô Diệu Mạn nhìn Tô Nhan, vẻ mặt đầy ý cười nói: “Không phải vậy, em cho là sẽ trùng hợp như vậy sao? Chị hiểu nó, sau lưng nó khẳng định đã động tay động chân vào chuyện này.”

Nghe vậy, trong lòng Tô Nhan nổi lên từng đợt rồi từng đợt gợn sóng, tim đập nhanh không thể khống chế.

Tô Diệu Mạn nhìn mặt cô đỏ ửng, ánh mắt loé lên, quả nhiên là như vậy.

Thật không biết là tốt hay xấu, nhưng kết quả như thế cũng là vấn đề sớm hay muộn.

Cô (Tô Diệu Mạn) rất rõ sức hấp dẫn của những người đàn ông Trình gia, đủ để phụ nữ yêu đến lạc mất tâm trí.

Cùng lúc đó, Bạch Khuynh nhìn tin tức truyền ra, nhìn hành động của hai người trong TV, nhất là thấy Trình Tự Cẩm ra mặt vì Tô Nhan, bảo vệ hộ tống vì cô ấy.

“Tô Nhan, tôi sẽ không bỏ qua cho cô, tôi tuyệt đối tuyệt đối không bỏ qua cho cô, là cô đoạt đi tất cả của tôi, tôi sẽ bắt cô trả giá thật lớn.”

Hai trông mắt hung tợn nhìn chằm chằm màn hình, cơ thể run run cảm ớn lạnh tiêm vào da thịt trên cánh tay, cơ thể co quắp hung hăng run lên, hai trông mắt lại không hề chớp mắt nhìn chằm chằm tin tin được đưa tin trên màn ảnh.

Cô hận, cô không cam lòng...

Cô sớm nên biết được, lúc Tô Nhan nhận vai diễn nữ thứ cô nên biết được, từ đó về sau cô sẽ không liên lạc được với Trình Tự Cẩm, tới phòng làm việc của anh cũng bị xem nhẹ.

Không thể nghi ngờ gì hỏi, cô bị Trình Tự Cẩm phán quyết bị knockout, vì Tô Nhan.

Không thể nghi ngờ, ở bên ngoài studio Tô Nhan quay phim, Trình Tự Cẩm đã chờ lâu, tuy rằng cũng có phóng viên ở gần đấy lại không dám tiến đến.

Tô Nhan và Tô Diệu Mạn đi ra liền thấy chiếc xe kia.

“Chị lần đầu tiên thấy nó chờ một người như vậy, Nhan Nhan, em còn không mau đi?” Tô Diệu Mạn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan ngạc nhiên vui mừng trên chốc nói.

Tô Nhan chỉ khẽ cúi đầu, sau đó hỏi: “Chị Diệu Mạn, vậy còn chị?”

“Trợ lý của chị đi lấy xe, em đi trước đi.”

Tô Nhan nghe nói đã thấy cách đó không xa có xe chạy lại đây gạt đầu liền đi đến chiếc xe, một bên phóng viên đều nắm chặt chụp ảnh.

Mãi cho đến khi người đến trước xe, cửa xe đã mở, Tô Nhan nhìn bên trong xe Trình Tự Cẩm cởi áo vét tay trang chỉ mặc áo sơ mi trắng, hai chân vắt chéo, cầm máy bàn hợp đồng.

“Sao lại không lên?”

Tô Nhan chớp chớp hai mắt, trong khi những phóng viên chụp ảnh lên xe.

Ngồi trên xe, một đôi tay bé nhỏ của Tô Nhan nắm chặt, lời nói của Tô Diệu Mạn còn ở bên tai cô.

Im lặng, im lặng quá mức...

Chỉ có tiếng lật trang giấy, cùng với tiếng xoát xoát ký tên.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: 1 vạ chữ.

“Đang suy nghĩ gì?” Trình Tự Cẩm buông bản hợp đồng trong tay ôm eo nhỏ của Tô Nhan thấp giọng hỏi.

Cơ thể Tô Nhan hơi cứng ngắc, nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt anh thâm trầm, cô thật sự nhìn không hiểu hai mắt này.

“Trình Tự Cẩm, em có lời muốn nói.”

Nghe vậy, Trình Tự Cẩm chỉ nhú mày, bàn tay to nhẹ nhàng xoa mặt của cô nhẹ giọng nói: “Ừ, em nói.”

Tô Nhan nhìn Trình Tự Cẩm dịu dàng như vậy, lòng đã sớm không nghe theo lời của cô, hít sâu một hơi, hai tròng mắt chân thành tha thiết nhìn cặp mắt đen như mực của anh nói.

“Em không phải là một cô gái rất thông minh, nhưng cũng không phải là một cô gái rất ngu ngốc, anh nói, từ nay về sau chỉ có em, nhưng lời này là thật sao, nếu bây giờ anh hối hận còn kịp, phải chăng chỉ cần một mình em mà buông tha cho một vườn hoa hoa cỏ cỏ.”

Trình Tự Cẩm nhìn chằm chằm hai mắt của cô, ánh mắt của cô nói cho anh biết, cô rất nghiêm túc.

Thật lâu sau, Trình Tự Cẩm chỉ nhìn cô thật sâu cũng không mở miệng nói chuyện, lâu đến nỗi Tô Nhan nghĩ anh đã hối hận, đề xuất sự chưa xót tràn ra từ đáy lòng giết chết môi.

“Nếu...”

“Chỉ cần em, cũng chỉ có em, từ nay về sau tôi chỉ cần em.” Bàn tay Trình Tự Cẩm kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trầm giọng nói.

Mà Tô Nhan lại ngây ngẩn cả người, trong hơi thở là mùi trên người anh, là hơi thở của anh...

Trình Tự Cẩm nhìn bộ dáng ngu ngơ của cô, khoe môi nhếch lên liềm hôn đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô, anh không phủ nhận sau khi hương qua tư vị của cô, cô là tốt nhất, người phụ nữ hợp khẩu vị của anh nhất.

Trong nháy mắt anh hôn cô, cô nghe được trong đáy lòng có tiếng đồ vật gì đó nứt ra.

Nhìn khuôn mặt anh tuần của anh, Tô Nhan chậm rãi nhắm đôi mắt lại, đôi tay nhỏ bé cũng thuận theo ôm lấy eo rắn chắc của anh, tự nhủ thế này.

Cứ như vậy đi, cứ như vậy đi...

Diễn tình cảm không có kịch bản!

Cảm giác được sự đáp lại của cô, ánh mắt Trình Tự Cẩm trầm xuống, bụng xuất hiện một luồng nhiệt, lưỡi dài hung hăng cuốn lấy cái lưỡi của cô, đòi lấy mật ngọt trong miệng cô.

Vừa hôn lại càng không thể cứu vãn...

Mãi cho đến khi Trình Tự Cẩm không kiềm chế được, mới phải tách khỏi đôi môi đỏ mọng của cô vùi đầu vào cổ ngửi mùi hương của cô, bình phục ham muốn xao động kia trầm giọng nói.

“Hàn Lỗi, nhanh lên một chút.”

Đầu óc Tô Nhan choáng váng, sau khi nghe được lời nói khàn khàn của người đàn ông khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ, chỉ là khoe môi lại hơi nhếch lên thành một đường cong nhẹ.

Mà Hàn Lỗi ở phía trước tuy rằng không liếc mắt nhìn về phía sau một cái, nhưng biết là lừa đằng sau đã dậy, đành phải kiên trì cắn răng mà đạp chân ga.

Lộ trình hai mươi phút đến nơi chỉ mất 10 phút.

Mà trong cặp mắt u ám của Trình Tự Cẩm có một ngọn lửa cháy, ôm Tô Nhan đi đến chung cư, để lại Hàn Lỗi thờ dài một tiếng. Nhìn bóng dáng hai người nhíu mày, cảm giác có cái gì không đúng.

Hai người vừa đến phòng ngủ liền hôn say đắm, lúc này, Tô Nhan có đáp lại anh. Hình như cái lưỡi ướt át luồn vào khoang miệng của anh chuyển động.

Cơ thể Trình Tự Cẩm cứng đờ, dùng sức đè Tô Nhan vào tường, trên trán hình như nổi lên gân xanh, một đôi mắt bị nhiễm độc vọng nhìn chăm chăm Tô Nhan mặt đỏ tim đập.

Lúc này Tô Nhan vô lực tựa vào tường, nhẹ nhàng thở, đôi môi kiều diễm sưng đỏ hơi mở ra, hai mắt lại chứa hơi nước mị hoặc không ngớt nhìn anh.

Trong miệng tiếng rên rĩ không kiềm chế được tràn ra khỏi môi.

“A Cẩm...”

Chỉ thấy ánh mắt Trình Tự Cẩm càng tối tăm hơn, tối tăm đến nỗi làm cho Tô Nhan muốn lùi về phía sau, tối tăm như một cái giếng sâu không thấy đáy.

Trình Tự Cẩm chỉ nhếch khoé môi lại đè lên người cô một lần nữa, nhẹ nhàng cắn tai của cô tiếng nói trầm thấp.

“Tô Nhan, yêu tinh này, thật muốn giết chết em.”

Đơn giản, Tô Nhan nghe lời nói như thế thân thể càng mềm nhũn...

Hai luồng dục vọng vùi lấp cơ thể, trong phòng dây dưa không ngớt...

Sáng sớm, Trình Tự Cẩm đứng ở ban công, giữa tay phải đang kẹp một điếu thuốc lá, tay trái cầm di động, hình như sắc mặt không tốt lắm.

“Anh cả, em làm như vậy hình như em và anh đều có lợi, ít nhất cho anh biết Diệu Mạn ở đâu.”

“Được, anh biết, anh sẽ xử lí.” Nói xong liền ngắt điện thoại, xoay người nhìn Tô Nhan đã ngủ say trên giường, hung hăng hít một hơi thuốc lá.

Không thể phủ nhận, anh lại một lần nữa không không chế được...

Thân thể người phụ nữ này lại làm cho anh mê mẩn lần nữa...

Hôm sau, tin tức Trình Tự Cẩm tập đoàn Chính Hằng yêu ngôi sao mới Tô Nhan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ thành phố X, dù là ở thương giới hay là làng giải trí đều xui xẻo trở thành đề tài nghị luận của mọi người sau khi ăn xong.

Mà danh tiếng của Tô Nhan lên cao, từ một người mới có chút danh tiếng đã trở thành ngôi sao mọi người đều biết.

Kịch bản này đến kịch bản kia, người phát ngôn này đến phát ngôn kia, thăm dò này đến thăm dò kia.

Tô Nhan đã là ngôi sao mới chạm tay có thể bùng!

“Nhan Nhan, chị vừa nhận được tin tức, đề cử giải thưởng tài năng mới có em, em làm việc chuẩn bị nhận giải thưởng sao?” Tô Diệu Mạn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào tròn bóng của Tô Nhan cười nói.

Từ sau đêm đó Tô Nhan, quan hệ với Tô Diệu Mạn cũng càng thân thiết hơn, có thể nói Tô Diệu Mạn đã trở thành đối tượng có thể bày tỏ tất cả những lời trong lòng.

Tô Nhan chỉ cười nói: “Có em? Thật không?”

Tô Diệu Mạn chỉ nhíu mày nói: “Như thế nào, không tin mạng lưới điều tra của chị?”

Tô Nhan chỉ cười nói: “Đâu có, em chỉ có chút kinh ngạc.”

“Có cái gì kinh ngạc?? Em không được đề cử tới mới làm chị kinh ngạc, em phải biết rằng bây giờ em là người được tìm kiếm nhiều nhất.”

Tô Nhan chỉ cười, trong ánh mắt đều là tình yêu ngọt ngào phụ nữ nên có, trên mặt ý cười không giảm.

Tô Diệu Mạn nhìn trong mắt chỉ cười nhạt không nói.

Sau khi diễn phim cổ trang xong Tô Nhan lại không nhận vai diễn, chỉ tham dự hoạt động, phát ngôn(đại diện) ... quảng cáo.

Hôm nay, cô nhận được điện thoại từ nước Pháp.

“Chị, em hỏi một câu, người đại diện nước hoa nước Pháp này có phải là chị không?”

Tô Nhan nghe giọng nói vững vàng của em trai nhỏ có ngoài ý muốn một chút, cô vẫn chưa nói cho em trai cô biết tin cô đã vào làng giải trí.

“Phải.”

Một lúc lâu, đầu kia của di động trầm mặc một lúc...

“A, chị, chị có phải chị ruột em hay không, bây giờ chị thành đại minh tinh cũng không nói cho em biết, còn có, Trình Tự Cẩm tập đoàn Chính Hằng, chị, không phải hai người thật sự đang hẹn hò chứ, có phải không? Em cho chị biết, tốt nhất là chị nên khai báo thành thật.”

Tô Nhan liền tranh thủ đề di động ra xa một chút cười nói: “Ừ, phải.”

“Trời ơi...”

“Chị, chị là thần tượng của em, chị cũng quá trâu bò, đây hoàn toàn là nhịp điệu ma tước thành phượng hoàng (1) sao...”

(1) ma tước thành phượng hoàng: chim sẻ hoá thành phượng hoàng. Đại ý của câu này là được bay lên cảnh cao từ nơi thấp hèn được lên sang giàu trong một thời gian ngắn.

“...”

“Tiểu tử thối, em nói ai là chim sẻ?”

“Ặc, ha ha, chị, không đến một năm nữa em sẽ tốt nghiệp, em tính về nước phát triển.”

Tô Nhan vừa nghe đương nhiên là vui vẻ không thôi.

“Tốt lắm, chị cũng hi vọng em trở về, cũng không muốn xa cách em.”

“Vâng, em cũng nghĩ như vậy, chị, em không nói với chị nữa, em còn phải đi học, em cúp trước, chờ sau khi em về nước chị nhất định phải giới thiệu anh rể tương lai cho em, út...”

Tô Nhan nhìn di động khẽ mắt hờn, anh rể tương lai?

Bỏ hai chữ tương lai có phải chuẩn xác hơn hay không?

Đến lúc đó thật không biết tiểu tử này có thể ngất xỉu hay không...

“Hắc, tớ nói, cậu ngăn người làm gì?” Tiết Cẩm Cẩm mở cửa xe ra nhìn cô trên trục nói.

Tô Nhan trừng mắt liếc Tiết Cẩm Cẩm lên xe, tháo kính xuống trực tiếp xông đến.

“Cẩm Cẩm, người ta rất nhớ cậu...”

Quả nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiết Cẩm Cẩm trở nên hơi vẩn vọ, hung hăng lạnh run đẩy Tô Nhan ra với vẻ mặt ghét bỏ nói.

“Cậu cút cho tớ.”

Tô Nhan chỉ bừa môi nói: “Ai, thật sự đau lòng.”

“...” Tiết Cẩm Cẩm chỉ giật khoé môi liếc nhìn cô.

“Gần đây cậu bận việc ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, đại minh tinh...”

“Cho nên tớ đây không phải đến chịu đòn nhận tội với cậu đây sao? Muốn ăn cái gì?” Tô Nhan tự biết đuối lý về mặt lý lòng nói.

Tiết Cẩm Cẩm lập tức hất cằm lên giống như nhị ngũ bát vạn.(2)

(2) nhị ngũ bát vạn: Nhị ngũ bát là chược trong trò chơi mạt chược, có quy định khi chơi bắt buộc phải có một đôi chược thì mới coi là huề ván nên nhị ngũ bát rất quan trọng, vì quan trọng nên mới vênh vào kiêu ngạo. Do đó mới có câu này.

“Thế này còn được, đương nhiên muốn đi nhà hàng đắt tiền nhất.”

“Được, nghe lời cậu.”

Hai người đi vào nhà hàng Quốc Hối.

“Hai vị bên này mời.”

“Oa, Nhan Nhan, nhờ phúc của cậu, lần đầu tiên tớ tới nơi như thế này.” Tiết Cầm Cầm kéo tay Tô Nhan nhỏ giọng nói.

Tô Nhan chỉ cười, sau đó đưa đi qua nhỏ giọng nói: “Thật ra, đây là lần thứ hai tớ đến.”

“Vậy lần đầu tiên cậu đi cùng ai?”

Tô Nhan chỉ nhìn cô ấy một cái, Tiết Cầm Cầm hiểu ra chép chép miệng nói: “Được rồi.”

Hai người gọi một ít món ăn trên menu lại uống nước trái cây, Tiết Cầm Cầm buông cái ly xuống nhìn Tô Nhan hỏi: “Nhan Nhan, bây giờ cậu đối với anh ấy, hai người...”

Tô Nhan biết ý của bạn tốt, gật đầu nói: “Cầm Cầm, nếu cậu nhìn một người đàn ông mà tim đập nhanh, người đó tới gần sẽ làm đầu óc của cậu tạm thời trống rỗng, có phải biểu hiện là người phụ nữ này thích người đàn ông đó hay không?”

Nghe vậy, về mặt Tiết Cầm Cầm chăm chú nhìn Tô Nhan.

“Nhan Nhan, cậu thích anh ấy?”

Tô Nhan chỉ nhìn cô ấy không nói.

Tiết Cầm Cầm thấy cô như vậy, thờ dài một tiếng nói: “Ai, thật ra tớ không thấy ngoài ý muốn chút nào, dù sao rất ít phụ nữ không bị đàn ông như Trình Tự Cầm mê hoặc. Chỉ là, Nhan Nhan...”

“Cầm Cầm, tớ biết cậu muốn nói cái gì? Nhưng tớ còn có lựa chọn khác sao? Giấy hôn thú kia của tớ một nửa là anh ấy, lấy đi thân thể tớ cũng là anh ấy, bây giờ người trong lòng cũng là anh ấy, tớ còn có đường khác để đi sao?”

Tiết Cầm Cầm trầm mặc, nghiêng đầu nhìn cô hết sức nghiêm túc nói: “Vậy cậu yêu anh ta sao?”

Tô Nhan lắc đầu nói: “Tớ không biết.”

Tiết Cầm Cầm nhìn cô thờ dài một tiếng nói: “Quên đi, cậu nói rất đúng, cậu không có đường khác để đi rồi, bây giờ chỉ còn lại một con đường, thì phải làm cho anh ta yêu cậu, mê muội cậu.”

“Cậu nói thì đơn giản, anh ấy cao thâm khó lường như vậy...”

“Cậu đừng không tin, cậu phải tin tưởng, trước đoạt lấy thân thể anh ta, làm cho anh ta yêu thân thể của cậu, sau đó nắm bắt khẩu vị của anh ta, cuối cùng nắm lấy tim của anh ta, cậu phải cố lên.”

Tô Nhan giờ ly nước trái cây trong tay lên nói: “Vậy cạm ly vì tớ đi.”

“Cạm ly...”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 62.2

Hai người nói nói cười cười ăn, chợt nghe thấy...

“Trình tổng, phòng bao bên này mời.”

Tô Nhan nghe nói liền ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy vài người, trong đó có anh. Vừa muốn mở miệng nói thì chợt nghe thấy Tiết Cầm Cầm kinh ngạc kêu lên.

“Trời, người đàn ông của cậu đi vào với Quyền Hạ và Cố Nghị sao?”

Tô Nhan thấy về mặt cô ấy sợ hãi không thôi cũng không khỏi tò mò hỏi: “Bọn họ là ai?”

“Cậu thật đúng là...”

“Bên trái ông xã cậu là Quyền Hạ, biết Sở Luật chính chứ? Anh ta là kim bài luật sư gia thế tốt, năng lực tốt, diện mạo đẹp, chủ yếu là cho dù nhiều khó khăn ngăn chỉ cần anh ta tự mình nhận sẽ không thua kiện, quả thực chính là Chiến thần thần thoại.”

Tô Nhan nghe gật đầu.

“Vậy còn người bên phải kia?”

“Người bên phải, Cố Nghị, cậu không biết? Cậu cũng không xem TV sao? Cố Nghị, quan phiến dịch trẻ tuổi nhất đẹp trai nhất có năng lực nhất trong lịch sử, thường xuyên xuất hiện ở nơi gặp mặt của các lãnh đạo cao cấp của các quốc gia.”

Nghe vậy, Tô Nhan mới có chút ấn tượng..

Nhìn ba người kẻ vai sát cánh, không khó nhìn ra quan hệ của ba người.

Tiết Cẩm Cẩm nhìn ba người bước đi tiêu sái (phóng khoáng, không vướng bận) trên cầu thang lên lầu, vội vàng quay đầu nhìn Tô Nhan, hai mắt toả sáng nói.

“Nhan Nhan, có phải bạn tốt có thể vì giúp bạn tốt mà không tiếc cả mạng sống phải không?”

Nghe vậy, Tô Nhan chỉ cảm thấy không tốt lắm.

“Ý của cậu là muốn chém tó một đao?”

“...” Tiết Cẩm Cẩm trừng cô, cuối cùng hô lớn.

“Phục vụ.”

“...” Tô Nhan tròn to hai mắt, một tiếng này hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người đến?”

Quả nhiên, người đàn ông vốn đang đi trên cầu thang quay đầu nhìn lại, tầm mắt chạm vào tầm mắt của Tô Nhan vừa mới nâng mắt nhìn qua.

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, trong nháy mắt Trình Tự Cẩm nhìn thấy cô ánh mắt trầm xuống.

Tô Nhan thăm nghĩ đào hố chôn mình, nhìn Tiết Cẩm Cẩm.

“Cậu...”

Về mặt Tiết Cẩm Cẩm đề tiện cười hề hề, sau đó đứng lên nhìn Trình Tự Cẩm vẫy vẫy tay nói: “Hi, Trình tổng, chúng ta lại gặp mặt.”

“...” Tô Nhan đành phải gờ thực đơn che mặt mình lại, ngăn tầm mắt của người dùng com nhìn đến.

“Biết?” Quyền Hạ nhìn lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười sáng lạn của Tiết Cẩm Cẩm nhìn thoáng qua bạn tốt hỏi.

“Hình như là đối diện vị tiểu thư kia.” Giọng nói ôn hoà của Cố Nghị vang lên.

Hai người nhú mày, đồng thời nhìn về phía bạn tốt.

Trình Tự Cẩm chỉ trầm giọng nói: “Các cậu đi vào, tó vào sau.” Nói xong bước xuống cầu thang.

Để lại hai người cười nhạt không nói, nâng bước tiếp tục đi.

Tiết Cẩm Cẩm nhìn người đi tới còn nhỏ giọng nói: “Ê, ông xã cậu đi đến.”

Để nhận thấy Tô Nhan sững sốt, ông xã....

Trình Tự Cẩm chậm rãi đi tới, nhìn thoáng qua người phụ nữ ngồi co lại, khoẽ môi khẽ nhếch lên, nhìn Tiết Cẩm Cẩm trầm giọng nói.

“Tiết tiểu thư.”

Đôi mắt thanh tú của Tiết Cẩm Cẩm nhìn lên vội vàng cười nói: “Ha ha, Trình tổng, tôi thật sự bị kinh ngạc.”

Tô Nhan thật sự không chịu nổi Tiết Cẩm Cẩm, đành phải bắt chấp khó khăn buông thực đơn xuống, chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên hai má đỏ ửng khả nghi.

“Đến đây ăn cơm?”

Tiết Cẩm Cẩm nghiêng mình xem thường không hề nghĩ ngợi nói: “Anh hỏi câu này vô nghĩa, chẳng lẽ đến đây ca hát?”

“...” Tô Nhan thật tình cảm thấy đi đến đây với một người con gái thiếu dây thần kinh này là một sai lầm.

Trình Tự Cẩm chỉ kéo tay nhỏ bé của cô nhẹ giọng nói: “Ăn xong rồi?”

“Ừ.” Khuôn mặt Tô Nhan đỏ ửng gật đầu, vì đã có không ít người nhận ra họ, còn đang cầm điện thoại chụp hình.

“Vậy đi cùng tôi lên trên, giới thiệu hai người cho em biết.”

Tô Nhan đứng lên gật đầu, Tiết Cẩm Cẩm phía sau mở miệng nói: “Cái kia, hai vị, bỏ rơi tôi lại đây không tốt lắm đâu?”

Trình Tự Cẩm nhìn qua Tiết Cẩm Cẩm thấp giọng cười nói: “Đương nhiên, Tiết tiểu thư cùng đi.”

Lúc này Tiết Cẩm Cẩm vui mừng, nháy mắt ra hiệu với Tô Nhan.

Tô Nhan lựa chọn xem nhẹ cô ấy...

Trên phòng bao ở tầng hai, Tô Nhan kéo cánh tay Trình Tự Cẩm nhỏ giọng dò hỏi: “Anh và các bạn cùng đến, có phải bất tiện hay không?”

Trình Tự Cẩm nhú mồm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Tô Nhan nhìn không được vươn tay véo thấp giọng nói: “Không sao, sớm muộn gì cũng phải giới thiệu cho em.”

Nghe vậy, trong lòng Tô Nhan vui vẻ, giới thiệu cô cho bạn bè của anh biết!

Một bên, Tiết Cẩm Cẩm nhìn hai người động chạm trong lúc đó nhú mồm lại nói rõ ràng: “Khụ, khụ, trong... Muốn thân thiết thì về nhà đi. Bất nạt cô nương ta lẻ loi một mình phải không?”

Khuôn mặt nhỏ của Tô Nhan đỏ lên trừng mắt nhìn bạn tốt cô từng bước đến gần lại bị Trình Tự Cẩm ôm eo đặt trong lòng.

“Ai ô a, tôi chưa thấy cái gì hết.” Tiết Cẩm Cẩm che mặt, lộ ra giữa khe hở là một ánh mắt gian xảo.

“...”

Đi vào phòng, đẩy cửa phòng ra, bên trong hai người đàn ông cởi áo vét chỉ mặc áo sơ mi đồng thời nhìn qua.

Tô Nhan nhìn hai người đàn ông này rất cục hiểu vì sao Tiết Cẩm Cẩm kích động như vậy, hai người đàn ông này hoàn toàn không thua kém gì người đàn ông bên cạnh cô.

Quyền Hạ nhìn Cố Nghị, khoé môi nhếch lên một chút ý vị thâm trường (ý tứ hàm súc) cười nhú mồm hỏi: “Cẩm, tớ nói cậu đi làm cái gì, hoá ra mang đến hai vị giai nhân, không giới thiệu chút sao?”

Trình Tự Cẩm chỉ nhếch khoé môi ôm Tô Nhan kéo ghế cho cô nhẹ giọng nói: “Ngồi.”

(Ở đây kéo ghế ra cho phụ nữ là một hành động thường làm của đàn ông khi đi ăn uống với họ. Hành động này để chứng tỏ sự ga lăng lịch thiệp của người đàn ông.)

Khuôn mặt nhỏ của Tô Nhan đỏ lên, trong lòng hung hăng giật mình chậm rãi ngồi xuống: “Cảm ơn.”

Trình Tự Cẩm nhìn lướt qua đôi mắt giống như nhìn thấy vàng của Tiết Cẩm Cẩm đang nhìn vào hai người bạn tốt của anh, khẽ cười một tiếng nói.

“Tiết tiểu thư...”

Tiết Cẩm Cẩm vội vàng kéo ghế cho mình rồi ngồi xuống, cười sáng lạn, khoé môi cũng sắp kéo ra đến tận mang tai.

“Ha ha, Trình tổng, làm sao tôi dám để cho anh kéo ghế ra giúp, tôi tự mình làm, tôi tự mình làm...”

Trình Tự Cẩm khẽ nhú mồm rồi ngồi bên cạnh Tô Nhan, chỉ thấy Tô Nhan có chút xấu hổ.

Đúng vậy, Tô Nhan có chút xấu hổ, vì khuê mật (3) ngốc nghếch.

(3) khuê mật: bạn thân thiết cùng giới. Ở Trung Quốc giới trẻ hay dùng từ này để nói về người bạn thân cùng giới của mình.

“Giới thiệu một chút, Quyền Hạ, Cố Nghị, bạn lớn lên từ nhỏ với tôi.”

Tô Nhan nghe nói gật đầu với hai người nói: “Chào hai người, tôi tên là Tô Nhan.”

Cố Nghị chỉ gật đầu với Tô Nhan, nhưng mồm kiếm của Quyền Hạ lại nhú lại, một đôi mắt hoa đào khẽ híp lại, ánh mắt giống như đánh giá nhìn lên người Tô Nhan, hơn nữa còn rất thâm ý nói.

“Tôi đương nhiên biết cô, Tô Nhan.”

Tô Nhan ngẩng đầu nhìn lại, chống lại ánh mắt ý tứ hàm xúc không rõ đến nỗi cô nhìn không hiểu.

Tô Nhan nghĩ anh ta thấy mình qua ti vi, nhưng theo bản năng cô cảm thấy, không phải như vậy, lúc này người đàn ông tên Quyền Hạ này dùng ánh mắt chứa thâm ý nhìn cô.

Một loại thâm ý mà cô nhìn không hiểu.

Mà Trình Tự Cẩm chỉ thản nhiên nhìn lướt qua Quyền Hạ liền thấp giọng nói: “Đừng dọa cô ấy.”

Quyền Hạ thấy thế cười nhẹ ra tiếng, nhìn Tô Nhan nói: “Chào em dâu, không nghĩ tới lần đầu chúng ta gặp mặt như vậy, nếu không nhất định sẽ mang phần lễ vật tân hôn cho hai người, tuy rằng đã muộn bốn năm”

Nghe nói, Tô Nhan sững sốt, giống như phản xạ có điều kiện nhìn Trình Tự Cẩm bên cạnh.

Trình Tự Cẩm nhìn cô cười nhẹ nói: “Bọn họ biết.”

Tô Nhan giật mình, nhớ rõ Tô Diệu Mạn từng nói, biết đến cũng chỉ có vài người bọn họ, hiển nhiên, hai người đàn ông này biết.

Ngược lại Tô Nhan có chút ngượng ngùng.

“Không sao, gặp mặt các anh thật vui mừng.”

Quyền Hạ chỉ nhìn Trình Tự Cẩm cười, tầm mắt chuyển đến một người vẫn ngây ngô cười không nói ở một bên, ánh mắt anh ta và Cố Nghị đều chuyển động trên người Tiết Cẩm Cẩm.

“Vị này là?”

Tô Nhan vừa định mở miệng giới thiệu, đã bị Tiết Cẩm Cẩm giành trước cho mình.

“Luật sư Quyền, chào anh, tôi tên là Tiết Cẩm Cẩm bạn thân của Trình phu nhân, rất rất vinh hạnh khi được gặp các anh.” Nói xong, Tiết Cẩm Cẩm đứng lên chìa tay nhỏ bé ra. (#Rùa: không phải mình edit nhầm hai từ “rất rất” đâu, tác giả viết vậy đó, chắc để thể hiện sự mê trai của chị Cẩm)

Quyền Hạ thấy thế nhíu mày, quét mắt liếc mấy người một cái, nhìn về mặt Tô Nhan xấu hổ rồi rầm cười nói.

“Tiết tiểu thư, cô biết tôi?” Nói xong, vẫn rất nể tình đưa bàn tay đã thắng qua vô số vụ kiện tới, cầm tay của Tiết Cẩm Cẩm.

Tiết Cẩm Cẩm kích động, chính là cái loại kích động khi nhìn thấy thần tượng.

“Đúng vậy đúng vậy, Quyền đại luật sư, chưa từng thất bại trong vụ kiện nào, đương nhiên biết, không biết anh vẫn là người sao?” (#Rùa: hết nói nỗi chi này!)

“...” Tô Nhan nghe nói khoe môi hung hăng giật, nhìn chằm chằm vẻ mặt háo sắc của mẫu nữ, có loại xúc động muốn ném cô ấy ra khỏi phòng này.

Quyền Hạ nghe nói chỉ nở nụ cười, nhìn lướt qua Cố Nghị lạnh nhạt như sương bên cạnh nhíu mày nói: “Vậy người bên cạnh tôi thì sao? Không biết Tiết tiểu thư có biết không?”

Tiết Cẩm Cẩm buông bàn tay của Quyền Hạ ra, chuyển hướng nhìn người đàn ông lạnh nhạt ngồi một bên, cười càng sáng lạn.

“Đương nhiên biết, quan phiên dịch trẻ tuổi nhất đẹp trai nhất có năng lực nhất trong lịch sử, Cố Nghị.”

Quyền Hạ nhíu mày, rốt cục Cố Nghị nhìn qua, thì thấy Tiết Cẩm Cẩm hỏi: “Ô, Tiết tiểu thư thật biết nhìn người, ngay cả anh ta mà cô cũng biết.”

Tiết Cẩm Cẩm nghe nói khuôn mặt nhỏ đỏ lên, ngượng ngùng gãi đầu nói: “Mỗi ngày tôi đều xem tin tức...”

Quyền Hạ thấy được một chút tình cảm hiện lên trong mắt cô ấy, anh đã thấy qua vô số phụ nữ nên biết đó là gì.

“Không biết Tiết tiểu thư nhìn người? Hay là xem tin tức?”

Tiết Cẩm Cẩm nghe nói lập tức giống như con nhím nói: “Tôi, tôi, đương nhiên xem tin tức, xem tin tức...”

Nghe vậy Tô Nhan lại nhìn qua, nhìn trên mặt Tiết Cẩm Cẩm mắt tự nhiên, cảm thấy kinh ngạc.

Cô hiểu rất rõ người bạn này, bộ dạng này...

Chẳng lẽ là...

Nghĩ, Tô Nhan nhìn qua chỗ Cố Nghị, người đàn ông này sở hữu khuôn mặt đủ để mê hoặc vô số phụ nữ, lại làm cho người ta thấy một loại cảm giác khó có thể tiếp cận, cảm giác cách xa người ngàn dặm.

Nhìn đến xuất thần, cảm giác eo hơi đau, cúi đầu vừa thấy hoá ra là bị véo.

Tò Nhan hơi lơ mờ, ngẩng đầu lên hỏi: “Sao lại véo em?”

Nhưng lại nghe Quyền Hạ nói giải đáp: “Em dâu, sợ là Cẩm thấy em nhìn chăm chăm vào Nghị, hấn ghen tị.”

Nghe nói, Tò Nhan đương nhiên không tin nhìn Trình Tự Cẩm, cảm thấy không phải như vậy.

Ai ngờ...

“Sao vẫn nhìn hấn? Khuôn mặt như khối băng có cái gì đẹp, nhìn tôi.”

“...” Tò Nhan nghe nói thế như là nghe được kinh thế kỉ văn (tiếng, chữ lạ làm kinh động lòng người), một đôi mắt mở thật to, lại vẽ mặt kinh ngạc, vẻ mặt không thể tin.

“A, tôi nói, sao em dâu lại có vẻ mặt này?”

Tò Nhan chỉ co khoé môi khuôn mặt nhỏ nhắn lườm qua nói: “Không, không có gì...” Cô có thể nói là cô bị dọa?

Hai mắt của Trình Tự Cẩm bình tĩnh nhìn đôi môi đỏ mọng của cô run rẩy, tối hôm qua miệng lưỡi giao hoà hôn nồng nhiệt...

“Lúc này em ăn rồi, ăn thêm chút?”

Tò Nhan gật đầu nói: “Được.” Nói xong nhìn về phía Tiết Cẩm Cẩm, phát hiện cô ấy nhìn chăm chăm thẳng vào Cố Nghị, trong lòng càng xác định phán đoán.

Thật đúng là không nghĩ tới...

Vậy mà cậu ấy thích Cố Nghị?

Nhưng nhìn xem, cô ấy nhìn chăm chăm đàn ông như vậy, sợ là ai có mắt cũng đã nhìn ra, lòng của Tư Mã Chiêu (4).

(4) Lòng của Tư Mã Chiêu: Tào Ngụy (曹魏) là một trong 3 quốc gia thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Hoa, kinh đô ở Lạc Dương. Tào Ngụy do Tào Tháo xây dựng tiền đề nhưng người chính thức lập nên Tào Ngụy là Tào Phi-con trai Tào Tháo. Tào Phi trở thành vị hoàng đế đầu tiên của Tào Ngụy, nhờ một phần công lao rất lớn của Tư Mã Ý (một nhà chính trị, quân sự). Sau khi Tào Phi mất, Tào Duệ lên ngôi. Lúc này, hai con trai của Tư Mã Ý là Tư Mã Sư và Tư Mã Chiêu có dã tâm soán vị ngày càng hiển lộ rõ. Đến đời vua thứ ba của nhà Ngụy là Tào Phưong lên ngôi, khi Tư Mã Ý mất, Tư Mã Sư lên thay chức vị của cha, phế Tào Phưong, lập Tào Mao lên làm bù nhìn. Có lần Ngụy đế Tào Mao tức giận nói với các đại thần: “Lòng dạ của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều rõ.” Sau đó sự tình bại lộ, Tào Mao bị Tư Mã Chiêu giết chết rồi soán ngôi. Từ đó về sau, trong triều Ngụy không còn ai dám công khai phản đối sự thống trị của họ Tư Mã. (Nguồn: Baikenet.com và Wikipedia). Từ đó mới có câu nói này.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 62.3

“Cái kia, Cẩm Cẩm, vừa rồi cậu cũng chưa ăn gì, nhìn xem cậu còn muốn ăn cái gì.” Để tránh phát sinh chuyện gì xấu hổ, Tò Nhan mở miệng nhắc nhở bình thường.

Tiết Cẩm Cẩm nghe quả nhiên thu hồi tầm mắt cười nói: “Vậy một phần canh khoai tây, một phần vịt muối tương, một phần tôm ngâm rượu, một phần đậu hũ trộn đá, bánh bao hấp thịt bò, sau đó là một phần mì tam tiên, sau đó ...”

Nói xong, Tiết Cẩm Cẩm ngẩng đầu từ trên thực đơn, phát hiện mấy người đều nhìn cô, Tò Nhan vẽ mặt kinh ngạc, mà Quyền Hạ cũng chỉ nháu mày nhìn chăm chăm cô, mà ngay cả Trình Tự Cẩm cũng nhìn ra đây.

Đương nhiên, Cố Nghị cũng đang nhìn cô.

Tiết Cẩm Cẩm sững sốt, lập tức phản ứng lại, mới biết rằng vừa rồi mình từng chọn cái gì, vội vàng khép lại thực đơn căng khoé môi cười khan nói.

“Cái kia, tôi, tôi không phải là đã chọn hơi nhiều, tôi có thể...”

“Tiết tiểu thư.”

“A?” Tiết Cầm Cầm nhìn về phía Quyền Hạ phát hiện anh ấy đang dùng vẻ mặt chăm chú nhìn cô, điều này làm cho lòng của cô hơi giật mình.

“Vừa rồi cô chọn những món đó...”

Đó...

Tiết Cầm Cầm nuốt một ngụm nước bọt, vừa định nói chuyện chợt nghe Trình Tự Cầm thân nhiên mở miệng nói.

“Đều là những món A Nghị thích ăn.”

“Phù... Khụ, khụ khụ...” Tô Nhan chỉ uống trà hoa lai, vừa nghe lời này, cả người đều bị sặc, vẻ mặt giống nhìn cô ấy giống như nhìn thấy quỷ.

Trình Tự Cầm thân nhiên thu hồi tầm mắt, bàn tay nhẹ nhàng vuốt sau lưng Tô Nhan.

“Cẩn thận một chút.”

Tô Nhan nhìn anh một cái, vội vàng rút khăn tay ra lau miệng, hôm nay cô biết quá nhiều...

Xấu hổ nhất là Tiết Cầm Cầm, đành phải gượng cười nói.

“A, là, thật sao? Ha ha, kia, kia đúng là thật trùng hợp, vậy, vậy cho Cố phiên dịch ăn đi, trái lại, dù sao vừa rồi tôi cũng ăn uống đủ rồi, ha ha...” Nói xong, Tiết Cầm Cầm không quên nhìn về phía Tô Nhan, quăng một ánh mắt cầu cứu.

Tô Nhan thấy được, nuốt nước bọt, nhìn về phía Cố Nghị, phát hiện anh ta nhìn chằm chằm Tiết Cầm Cầm.

“A, đúng, bình thường Cầm Cầm thích ăn những món này, chắc vừa rồi cô ấy cũng ăn no, vậy để Cố phiên dịch ăn đi.”

Tiết Cầm Cầm cảm kích cười, chỉ thiếu nước ôm đùi Tô Nhan cảm tạ.

Tô Nhan chỉ giật giật khoé môi, vội vàng thu hồi tầm mắt, này, rất kinh sợ, sau khi trở về cô nên gắng hỏi rõ ràng.

Quyền Hạ thấy thế cũng không nói thêm cái gì, chỉ là hứng thú liếc nhìn Cố Nghị một cái.

Tuy rằng Cố Nghị chưa bao giờ nói chuyện nhiều, nhưng Tiết Cầm Cầm biết giọng nói của anh rất quyến rũ, rất êm tai.

Trước hết cô thích giọng nói của anh...

Đột nhiên, Tiết Cầm Cầm lấy điện thoại di động ra nhìn, sau đó vẻ mặt xin lỗi nhìn mấy người nói: “Cái đó, thật xin lỗi, công ti có việc gấp, tôi phải đi trước.”

Tiết Cầm Cầm vừa nghe, chân phải hung hăng đâm vào ghế, vẻ mặt thú vị.

“A, không cần, mọi người từ từ ăn, tôi đi trước.”

“Nhan Nhan, Trình tổng, tôi đi trước, tạm biệt.” Nói xong, không đợi Tô Nhan nói chuyện bỏ chạy ra khỏi phòng bao. Giống như đằng sau có gì truy đuổi cô ấy.

Tô Nhan thấy thế cũng chỉ căng khoé môi, cười gượng hai tiếng không nói chuyện, đành phải nhìn về phía Trình Tự Cầm.

Mà Cố Nghị chỉ thân nhiên thu hồi tầm mắt nhìn cửa, thật giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Điều này làm cho Tô Nhan cảm thấy Cố Nghị này đã không phải cách xa người ngàn dặm, mà là người không dính khói lửa nhân gian, cô không tin anh ta không nhìn ra cái gì.

Quyền Hạ thấy thế chỉ cười nhẹ hai tiếng nói: “Em dâu, bây giờ em là ngôi sao nóng chạm tay có thể bỏng.”

Tô Nhan vừa nghe chỉ cười ngượng ngùng nói: “Tạm tạm, tạm tạm...”

“Em dâu, không cần khiêm tốn như thế, bây giờ khắp nơi đều nhìn thấy tin tức của em.” Quyền Hạ nói xong, nhìn Tô Nhan thật sâu trên choker.

Tô Nhan chỉ tiếp tục cười, lắc đầu nói: “Không không không, thầy giáo nói quá, làm người phải khiêm tốn.”

“Ha ha, em dâu, em thật đúng là rất khác, không lạ khi có thể tóm được Cầm” Quyền Hạ nghe cười to lên tiếng nói.

Mà ngay cả khoé môi Trình Tự Cầm cũng hơi gợi lên hình vòng cung, tuy rằng rất thấp, nhưng Tô Nhan vẫn nhìn thấy, tâm tình không hiểu vì sao tốt lên.

Một đôi mắt gât gao nhìn chằm chằm Trình Tự Cầm, không khó nhìn ra tình cảm của Trình Tự Cầm trong mắt.

Đổi mặt với ánh mắt như vậy, Trình Tự Cẩm đến gần, giữ chặt gáy của cô, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Điều này làm cho Tô Nhan kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ tới anh hôn cô trước mặt người khác, ngăn cản cả người.

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng cười nhẹ của Quyền Hạ, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn mới nhanh chóng đỏ lên, vội vàng đẩy anh đang cúi đầu ra nhỏ giọng nói: “Tôi, tôi đi toilet.” Nói xong liền đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Trình Tự Cẩm chỉ nhếch môi mỉm cười, cảm ly rượu lên uống, thần sắc không đổi, nhưng thật ra Quyền Hạ thấy Tô Nhan rời đi mới nhìn anh nghiêm mặt nói.

“Cẩm, cậu muốn làm gì? Tô Nhan nhìn qua không tệ.”

Trình Tự Cẩm chỉ nhú mày nhìn bạn tốt hỏi: “Tại sao cảm thấy tò mò nhất định sẽ làm gì?”

Cố Nghị vẫn chưa mở miệng nói chuyện lúc này mở miệng, giọng nói thuần hậu (thành thật chất phác) dễ nghe.

“Không làm cái gì, vậy là cậu?”

Trình Tự Cẩm chỉ nhếch môi cười nhìn hai bạn tốt, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ mặt bàn trầm giọng nói: “Hiếu kì như thế?”

Cố Nghị chỉ nhìn anh, Quyền Hạ mở miệng nói: “Cẩm, đứng ở góc độ của người ngoài, Tô Nhan vô tội, nhưng đứng ở góc độ của cậu, tớ chỉ có thể nói nếu cậu làm gì sau đó có thể vui vẻ chút, làm bạn bè, sẽ không phản đối.”

Cố Nghị chỉ nâng ly rượu lên, ý tứ giống Quyền Hạ, không cần nói cũng biết.

“Tớ từng đọc một quyển sách, dùng báo thù bắt đầu tình cảm, cậu đoán kết cục là gì?” Cố Nghị nhìn anh giọng nói lạnh lùng nói.

Trình Tự Cẩm chỉ châm một điếu thuốc lá, hai tròng mắt híp lại, trong sương khói ánh mắt anh thâm thúy mà nặng nề u tối, làm cho người ta không nhìn rõ ánh mắt của anh lắm.

“Là gì?”

“Sau này cậu sẽ biết.”

Trình Tự Cẩm chỉ nhếch khoé môi, ánh mắt có chút sắc bén, nhìn hai người giọng nói lạnh lùng nói: “Các cậu cho rằng cuối cùng tớ sẽ yêu cô ấy.”

Quyền Hạ chỉ khẽ nhú mày nhìn anh, “Cẩm, không loại trừ khả năng này, một khi cậu yêu cô ấy, kết quả tốt nhất chính là hai người tiếp tục hạnh phúc, kết quả xấu nhất chính là cô ấy biết được chuyện cậu muốn làm với cô ấy, hai người...”

“Không có ngày đó, nếu thực sự có ngày đó, tớ sẽ thả cô ấy đi.” Lúc này sắc mặt Trình Tự Cẩm lạnh xuống, giọng nói cũng sắc bén hơn vài phần.

Quyền Hạ chỉ nhìn thoáng qua Cố Nghị không nói gì, chỉ đắm chiêu.

Khi Tô Nhan trở lại phòng bao, nhìn ba người đàn ông trầm mặc, cảm thấy không khí là lạ, cuối cùng dừng trên người Trình Tự Cẩm, tay nhỏ bé đặt lên bờ vai của anh nhẹ giọng nói.

“Làm sao vậy?”

Trình Tự Cẩm chỉ trầm mắt, ánh mắt như có như không nhìn hai người kia một cái, cảm tay nhỏ bé của cô trầm giọng nói: “Không sao, ngồi xuống.”

“A, được.”

Mặc dù như vậy, nhưng Tô Nhan cảm thấy dường như không khí thật sự khác, mãi cho đến khi Trình Tự Cẩm kéo tay của cô đứng lên trầm giọng nói.

“Các cậu ăn, nhớ ghi vào tên tớ.” Nói xong liền kéo Tô Nhan ra ngoài.

“A, a, a Cẩm...” Tô Nhan không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy người đàn ông này sắc mặt không tốt lắm, trong nháy mắt cuối cùng đi ra khỏi phòng, cô thấy hai người Quyền Hạ và Cố Nghị nhìn cô thật sâu.

Điểm ấy làm cho cô rất nghi hoặc.

Chẳng lẽ cô nói sai cái gì rồi sao?

“A Cẩm, anh làm sao vậy?”

Trình Tự Cẩm nghe được lời của cô, xoay người rất nhanh ôm eo của cô đặt cô ở trên tường hành lang, hôn lên. Làm cho Tô Nhan kinh ngạc không thôi.

“A ô, ô...” Tô Nhan khẽ phản kháng, dù sao đây cũng không phải là phòng bao riêng, bất kì lúc nào cũng đều có khả năng gặp khách đi ra từ các

phòng khác.

Nếu bị chụp được lại phải khổ một phen.

“A ô...” Tô Nhan nhủ mày, nhìn một đôi mắt thâm trầm của anh, hai tay chỉ gắt gao véo ngực anh, có chút vô lực, bắt đắ dĩ tiếp nhận anh hôn bất thành linh.

Không biết vì sao, nhìn đôi mắt Trình Tự Cẩm lúc này hình như con người đen ần ần, trong lòng Tô Nhan đau xót, cảm thấy tâm tình của hấn không giống lúc này.

Cho nên, chậm rãi nhắm hai tròng mắt lại, chậm rãi tiếp nhận nụ hôn bá đạo nồng nhiệt của anh, một đôi tay nhỏ bé dần dần ôm lấy eo của anh, vurun đầu lưỡi bắt đầu đáp trả anh dây dưa không ngừng.

Mà sự đáp lại của cô làm cho thân thể Trình Tự Cẩm cứng đờ, vốn là ánh mắt thâm trầm lại càng u tối hơn, chân thon dài chậm rãi xâm nhập giữa hai chân Tô Nhan. Chân. Anh. Đúng lúc này, bàn tay ảm áp bắt đầu trở nên không kiên nhẫn chuyển động.

Tô Nhan bị nhiệt tình của anh thiêu đốt, thân thể dần dần trở nên mềm mại vô lực, thậm chí cũng đã ngồi ở trên đùi mạnh mẽ mà có lực của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng không thôi.

Thân thể bị anh không ngừng truyền đến nhiệt tình cuộn cuộn thiêu đốt.

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng chụp ảnh và kinh hô cách đó không xa, mới làm cho Tô Nhan ở trong nhiệt tình của anh dần dần phục hồi tỉnh thần lại.

Quay đầu liền thấy, một nam một nữ đang ở chỗ rẽ chụp ảnh bọn họ, điều này làm cho Tô Nhan vội vàng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng không thôi chôn ở lồng ngực của anh, một đôi tay nhỏ bé khẩn trương kéo quần áo của anh, giọng nói mềm mại như tơ nói.

“A Cẩm, có người...”

Trình Tự Cẩm giữ chặt gáy của cô, một đôi mắt đã có vài phần *, hơi thở hỗn loạn mới vững vàng một chút chậm rãi quay đầu nhìn một đôi tình nhân cách đó không xa.

Hai người vừa thấy, vội vàng luống cuống tay chân xoay người rời đi, nhưng lời nói kích động của hai người lại lọt vào tai của hai người (TTC và TN)

“Em rất kích động, đó là Tô Nhan sao? Còn có người đàn ông đẹp trai làm người ta không thể khép chân (? không biết có dịch đúng không nữa @.@) có phải là tổng giám đốc tập đoàn Chính Hãng phải không?” Cô gái nói năng lộn xộn.

“Cái gì gọi là đẹp trai đến không thể khép chân? Chẳng lẽ em nhìn anh có thể khép chân lại?” Người con trai hơi bất mãn nói.

“Em nói đại ca, anh là cấp bậc gì, người ta là cấp bậc gì, xoài không thể cùng giá với quả táo được?”

“Đúng, Tô Nhan người ta là đại minh tinh, đáng người đẹp, khuôn mặt đẹp, đúng thật là không cùng một cấp bậc.”

“Anh, vậy sao anh lại không lên xin chữ kí? Anh thích người ta như vậy?” Cô gái có chút ghen nói.

“Em mù à, không thấy tình huống vừa rồi sao?”

“Anh mới mù đó, nhìn xem người ta không hồ là tổng giám đốc bá đạo, hôn môi cũng bá đạo như vậy, ai giống anh, ài, anh làm gì thế?”

“Cho em biết cái gì là bá đạo...”

Tô Nhan dựa vào trong lòng Trình Tự Cẩm nghe đôi tình nhân kia nói rất đúng, không khỏi cười khẽ một tiếng. Lại cảm thấy có chút hâm mộ.

Đương nhiên Trình Tự Cẩm cũng nghe thấy, đảo qua tâm tình uất ức vừa rồi, nâng cằm của người phụ nữ lên, nhìn khoé môi cô gọi lên ý cười, tuấn mi không khỏi nhíu lại.

“Được đàn ông thích vui vẻ như vậy?”

Nghe vậy, ý cười ở khoé môi của Tô Nhan càng sâu, đôi mắt thanh tú nhìn lên.

“Làm sao? Anh ghen à?”

Trình Tự Cẩm chỉ cười nhạt không nói, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Ừ?”

Tô Nhan chỉ đảo cặp mắt nói: “Em đâu có, em chỉ hâm mộ bọn họ mà thôi.”

Ánh mắt Trình Tự Cẩm xâm lược sâu, nhìn chăm chú, “Hâm mộ? Hâm mộ cái gì?”

Tô Nhan liếc mắt nói: “Đương nhiên hâm mộ, vừa thấy chàng trai trẻ và cô gái kia là sinh viên, làm thuê trong này, nhiều ngọt ngào, nhớ ngày đó cuộc

sống đại học của em, ngoại trừ học tập chính là làm thuê, thế nhưng ngay cả rung động oanh oanh liệt liệt lòng người luyến ái cũng một lần nói đến, hơn nữa đã bị anh lừa được, lại nói tiếp đây thật đúng là người nghe bi thương, người rơi lệ khi thấy chuyện xưa(5) ...”

(5) người nghe bi thương, người rơi lệ khi thấy chuyện xưa: Nguyên văn là 听者悲伤, 见者落泪的故事啊. Mình đoán chắc là thơ trong một bài thơ nào đó. Mong mọi người thứ lỗi cho mình dốt nát không biết cái này là gì.

“Ừ, nghe người bi thương, người rơi lệ khi thấy chuyện xưa...” Ngón tay thon dài của Trình Tự Cẩm nhẹ nhàng thương thức người của cô, giọng điệu thân nhiên, ý tứ hàm xúc lại lặp lại mười phần một câu cuối cùng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 63.1

Cơ thể Tô Nhan cứng đờ, nhìn lúc này vẻ mặt của anh đang cười như không cười, cảm thấy cả kinh, vội vàng vỗ ngực anh, bàn tay cảm nhận tim đập trầm ổn có lực, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp lập tức thay đổi cười rất giống như chân chó.

“Cái đó, Trình tổng, em cười, anh cười như vậy một cái...” Nói xong vẫn không quên đánh giá cao thấp một lần, ngẫu nhiên nghiêm túc nói.

“Có thể gả cho anh, đây tuyệt đối là kiếp trước em gặp vận cứt chó (đây là nguyên văn của tác giả không phải mình nói bậy đâu. Vận cứt chó là vận may.), làm sao có thể là người nghe bi thương, người rơi lệ khi thấy chuyện xưa (hôm qua dịch nhằm mong mọi người thông cảm), ha ha...”

Trình Tự Cẩm chỉ nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, véo má cô trầm giọng nói: “Đi thôi.”

“Ừ.” Tô Nhan thấy anh không so đo nhất thời thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, đồng thời trong lòng cũng càng ngày càng không yên.

Tình yêu, yêu trước nhất định là người thua.

Bây giờ, cảm xúc của cô cũng vì người đàn ông này mà thay đổi.

Mà việc duy nhất cô phải làm, là làm cho anh yêu cô.

Nghĩ, Tô Nhan liếc mắt nhìn anh một cái, cho dù anh cưới cô bắt đầu từ mục đích gì, nhưng vài năm nay anh chỉ giúp cô, cũng không làm bất cứ chuyện gì tổn thương cô.

Cho nên, cô vẫn có một chút tin tưởng.

Đều nói, con đường nhanh nhất để đến trái tim của một người phụ nữ chính là thân thể của phũ, nhất là người đàn ông đầu tiên của cô ấy. Cả đời này cũng không quên.

Hai người ôm nhau rời đi, hai người lại đi ra từ phòng thuê.

“Cậu thấy thế nào?” Quyền Hạ châm một điếu thuốc, một đôi mắt đào hoa ảm áp chớp mắt, nhìn chằm chằm hướng mà hai người vừa rời đi.

“Thấy không tốt.”

“...” Quyền Hạ nhìn lướt qua Cố Nghị mặt không chút thay đổi khẽ cười một tiếng nói: “Nghị, cậu đừng nói với tớ, vị Tiết tiểu thư thú vị vừa rồi chọn món ăn đều là món cô ấy thích ăn. Tớ thấy cô ấy rất có ý tứ với cậu. Cậu có muốn...”

Cố Nghị chỉ lạnh lùng nói: “Người phụ nữ đó không thể chạm vào.”

Quyền Hạ chỉ cười mĩa mai một tiếng, “Cũng đúng, Cố phiên dịch cậu * cũng không phải phụ nữ nào cũng có thể treo lên, * đều là cố định.”

“A Cẩm.” Lên xe, Tô Nhan nhìn người đàn ông ngồi ở ghế lái nhẹ giọng kêu.

Trình Tự Cẩm quay đầu nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Hà?”

“Anh, vừa rồi làm sao vậy? Tại sao đột nhiên kéo em rời đi, có phải không tốt lắm hay không?” Tô Nhan đoán đo một chút, quyết định hay là hỏi đi.

Nhưng cô rõ ràng cảm giác được sau khi cô mở miệng hỏi, sắc mặt của anh hơi âm trầm, điều này làm cho Tô Nhan liền hơi hối hận.

“Cái đó, nếu không muốn nói thì đừng nói.” Nói xong, Tô Nhan liền cúi đầu nhìn móng tay của mình, sạch sẽ, không có sơn móng tay và hoa văn gì.

Trình Tự Cẩm nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cúi xuống, môi mỏng khẽ nhếch lên, nắm tay lái ngón tay gõ nhẹ hai cái liền bỏ ra, sờ vào khuôn mặt phần nộn của cô thấp giọng nói.

“Sao vậy? Tức giận?”

Tô Nhan chỉ lắc đầu, dùng sức bấm móng tay mình vào bàn tay, cắn môi nhỏ giọng nói: “Không, vì sao lại tức giận...”

Trình Tự Cẩm chỉ khẽ cười một tiếng, “Còn nói không tức giận, cảm đã sắp rơi xuống đất.”

Tô Nhan lại kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía anh, nhìn khoé môi anh mỉm cười, trong lòng vốn cảm xúc buồn bực lại tan thành mây khói.

“Trời, Trình tổng cũng sẽ dỗ dành phụ nữ, còn có tể bào hài hước.” Tô Nhan cố ý nói rất khoa trương.

Trình Tự Cẩm nhú mày, nhìn cô đột nhiên hớn hở cô nhẹ giọng nói: “Anh chỉ dỗ dành em vui vẻ được không?”

Lòng Tô Nhan hưng hăng nhảy lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng đỏ ửng, quay đầu, cánh môi đỏ ửng trùng hợp lướt qua môi mỏng của anh, cô giật nảy mình.

Gần đây hình như số lần cô đỏ mặt ngày càng nhiều hơn, hơn nữa cảm xúc chưa bao giờ có cũng ngày càng nhiều, thật giống như một cô gái đang yêu.

Cảm giác chưa bao giờ có trước kia...

Tình yêu?

Trình Tự Cẩm nhìn khuôn mặt cô ngây ngẩn, vờn lưỡi dài ra liếm môi đỏ của cô, trầm giọng nói: “Muốn biết vì sao anh sốt ruột kéo em ra?”

Tô Nhan chớp hai tròng mắt, nhìn về phía anh vẻ mặt nghi hoặc, “Vì sao?”

“Bởi vì...” Nói xong, giọng nói ngày càng trầm thấp. “Nó rất nhớ em.” Nói xong, liền nắm tay nhỏ bé của cô đưa về phía đùi quần của anh. (#Rùa: ôi, anh Cẩm càng ngày càng vô si rồi!)

Tô Nhan cả kinh, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, muốn rút tay của mình về thì bị phát hiện anh dùng sức rất lớn, cứ như vậy đi lên bao phủ, hai tròng mắt tròn to, không thể tin nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng hồng.

“Anh, anh...” Vẻ mặt Tô Nhan không thể tin nhìn anh nghẹn lời, trong lòng bàn tay là huỳnh đệ cứng rắn cực nóng của anh, lúc này trình độ đó đang cho biết bây giờ anh...

“Anh, anh làm sao? Lái xe cho tốt đi, anh, anh buông ra...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan đỏ lên, đôi mắt cũng không biết nên nhìn về hướng nào, chuyển động qua lại, xấu hổ không thôi.

Nhưng Trình Tự Cẩm không buông tay cô ra, chỉ là ánh mắt trầm xuống, nhìn chăm chăm cô thật sâu trầm giọng cảnh cáo nói: “Bảo bối, tốt nhất tay của em không nên cử động nữa, nếu không, anh sẽ không khống chế được lúc này liền trấn an nó cho em.”

“Anh...” Tô Nhan cắn giận nhìn anh, lại thật sự không dám cử động tay mình, đành phải cứng ngắc tùy ý anh đặt tay cô trên huỳnh đệ cứng rắn càng ngày càng ngẩng đầu của hắn.

Chống lại cặp mắt thâm trầm ánh mắt bắt đầu khởi động mạch nước ngầm ham muốn, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi: “*...” Nói xong khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng chuyển qua nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, một tay khác chỉ mở cửa kính xe, làm cho gió từ bên ngoài thổi vào trong xe, ý đồ làm thổi tan hơi thở làm cho người ta mặt đỏ tím đập kia.

Trình Tự Cẩm nhìn tai của cô hồng lên còn có gáy nhỏ trắng dần dần bị nhuộm màu sắc đó, bên tai vang lên lời nói của hai người bạn tốt trong phòng thuê, ánh mắt sắc đục dần dần tan không ít, buông tay cô ra nắm lấy tay lái thấp giọng nói.

“Hu doạ em rồi.”

Tô Nhan thấy anh buông tay, vội vàng rút tay về đặt ở trên hai chân, hình như trong lòng bàn tay còn nhiệt độ đó, làm cho tim cô đập nhanh rất lâu không thể hồi phục.

Tô Nhan chỉ lo tâm tình của mình, hoàn toàn quên nhìn người đàn ông bên cạnh lúc này mặt tối tăm.

Ngay lúc trầm mặc, thời điểm không khí xấu hổ, di động Tô Nhan vang lên, vừa lấy lấy điện thoại di động ra liền vội vàng nghe.

“A. A Ken.”

“Bây giờ sao? Tôi...”

Không biết đối phương nói gì, Tô Nhan quay đầu nhìn thoáng qua Trình Tự Cẩm, phát hiện ánh mắt anh ái * muội nhìn cô, khuôn mặt lập tức quay lại.

“Đừng, cùng anh... Ở cùng một chỗ... A, được, tôi đã biết, tôi lập tức đến...” Ngắt điện thoại, Tô Nhan nắm di động quay đầu, nhìn anh giật môi, khuôn mặt nhỏ nhắn còn nóng chưa tan hết, nhìn qua nhiều non nớt, làm cho làm cho lòng người động lòng không dứt.

“Em muốn đi đâu vậy?”

Tô Nhan thấy anh mở miệng hỏi, cũng thuận thế nói: “Muốn đến công ti, vừa rồi chúng ta ở, ở nhà hàng bị tung ảnh chụp lên mạng, A Ken tìm em có việc.”

Hình như Trình Tự Cẩm thờ dài một tiếng trầm giọng nói: “Không phải muốn anh đứng lúc này thu mua công ti giải trí kia của em?”

Tô Nhan kinh ngạc, nhìn anh, “Hả?”

Trình Tự Cẩm nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô cười nói: “Đùa em thôi, nhưng buổi tối em phải ở trên.”

Lúc này vẻ mặt kinh ngạc của Tô Nhan đã không biết nên dùng cái gì để hình dung, rất kì lạ, vô cùng rối rắm, nhìn anh không nói gì.

“Vậy anh vẫn nên để em xuống, em tự mình lấy xe đi.”

Trình Tự Cẩm nhủ mảy, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô toàn tâm toàn ý, một bàn tay cầm lấy tay của cô trầm giọng nói: “Buổi tối có thể anh sẽ không đến đón em, có chút việc.”

“A, không sao, em sẽ bảo trợ lý đưa em về là được.” Mặc dù Tô Nhan có chút thất vọng, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, bởi vì cô biết, gần đây đều là anh tự mình đưa đón, mà anh thật sự là một người bận bịu công việc.

Trình Tự Cẩm nhìn cô một cái, “Ngày mai anh sẽ bảo Hàn Lỗi đưa cho em một chiếc xe, sau này thuận tiện hơn.”

“Không cần, công ti của em sẽ phái người đưa cho em, không cần mua xe cho em.” Tô Nhan vừa nghe vội vàng cự tuyệt nói.

Trình Tự Cẩm nhìn cô một cái không tiếp tục đề tài này, lái xe về hướng công ti của cô, lúc cô sắp xuống xe nắm chặt tay cô sâu kín nhìn chăm chăm cô.

“Cứ đi như vậy?”

“Cái gì?”

Trình Tự Cẩm bắt đầu đi liếc nhìn cô một cái, buông bàn tay nhỏ bé của cô ra ngược lại giữ chặt gáy của cô hôn xuống.

Thế Tô Nhan mới biết ý tứ trong lời nói của anh, lông mi cong run rẩy, sau ba giây hai tay vẫn nâng lên nhẹ nhàng đặt lên vai của anh đáp lại.

Cảm giác được cô đáp lại, Trình Tự Cẩm hôn càng sâu.

Cuối cùng sau khi hôn xong thì đã thờ không nổi, hai tròng mắt u ám nhìn chăm chăm cô trầm giọng nói: “Thật muốn kéo em đi.”

Tô Nhan đỏ mặt, làm như hờn dỗi trừng mắt liếc anh một cái vội vàng mở cửa xe xuống xe, nhanh chóng đi vào công ti.

Bên trong xe, Trình Tự Cẩm nhìn bóng lưng Tô Nhan cuống quýt rời đi qua cửa kính xe, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào môi mỏng vừa hôn cô xong, nhếch lên một độ cong trào phúng.

Lấy điện thoại di động ra, ánh mắt lạnh lẽo, sớm không còn ý cười và *sắc vừa rồi.

“Ra ngoài, đến khách sạn chờ tôi.”

Nói xong liền ngắt điện thoại mà đi.

Mà Tô Nhan vào công ti cũng cảm giác được ánh mắt của nhân viên công ti, còn có nghệ sĩ khác, cô lựa chọn bỏ qua, chỉ là trong lòng vẫn đang nhảy nhót.

Bây giờ cô như một cô gái nhỏ trong một tình yêu cuồng nhiệt.

Dù sao cô thật sự chính là cô gái nhỏ, cũng chỉ là mới trở thành phụ nữ không lâu.

Với tình yêu, chờ mong..

Đang cúi đầu cười, không hẹn mà gặp đụng vào người, vội vàng ngẩng đầu lên nói xin lỗi.

“Rất xin lỗi, tôi...” Trên mặt nụ cười còn chưa tan đi, sau khi thấy mình đụng phải ai, trong mắt nếp nhăn trên mặt khi cười dần tan đi. Trong đầu tự động hiện lên bốn chữ.

Oan gia ngõ hẹp!

“Bạch tiểu thư.”

Bạch Khuynh đã sớm nhìn thấy Tô Nhan cười đi đến, nhìn cô ta từ chiếc xe xa hoa xuống dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, không khó tưởng tượng hai người làm gì ở trong xe.

Bạch Khuynh nhìn về mặt cô thay đổi, đáy lòng không cam tâm và oán hận trong lòng càng lộ ra, về mặt khinh miệt nhìn cô, châm chọc khiêu khích nói.

“U, tôi tưởng ai đó, đây không phải Tô Nhan gần đây rất hot của chúng ta sao?”

Tô Nhan chỉ nhìn cô ta nhẹ giọng nói: “Lúc này rất xin lỗi, tôi không thấy phía trước có người.”

Bạch Khuynh nhìn bộ dạng bình bình đạm đạm của cô, con tức lập tức bùng lên, nhìn chăm chăm cô khí thế bức người nói.

“Làm sao, cô không mở to mắt sao? Nơi này lớn như vậy cô mù sao? Không nên đụng vào người tôi? Vẫn nói, lúc tôi cho cô làm trợ lý cũng đã như vậy cố tình tính toán như vậy sao? Lại không coi tôi ra gì thông đồng cùng người đàn ông của tôi, bản lãnh của cô thật lớn?” Bạch Khuynh càng nói càng kích động, giọng nói cũng nâng cao lên vài phần, cô ta chỉ cần nghĩ đến Tô Nhan từng sau lưng cô lại đến với Trình Tự Cẩm, mà cô giống như kẻ ngốc, cuối cùng còn bị Tô Nhan cười lên đầu, bị Trình Tự Cẩm vứt bỏ.

Đầu số gây nên chính là Tô Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Chương 63.2

Tô Nhan vốn không muốn tranh luận với cô ta, nhưng nhìn khí thế bức người rất không phân rõ phải trái của Bạch Khuynh, khuôn mặt bình thản của Tô Nhan cũng trở nên lạnh lùng, hai tròng mắt thẳng thắn nhìn chăm chăm về mặt oán hận của Bạch Khuynh.

“Bạch tiểu thư, đụng vào cô là tôi không đúng, hơn nữa tôi cũng đã nói xin lỗi, thân là nhân vật công chúng, lòng dạ hẹp hòi như vậy hình như không tốt, huống hồ, tôi phải nhắc nhở Bạch tiểu thư nơi này là nơi công cộng, còn làm phiền Bạch tiểu thư chú ý cảm xúc chút.”

“Cô, Tô Nhan, cô đừng kiêu ngạo như vậy, cô cho là cô đặc biệt sao? Tôi cho cô biết, đàn ông như Trình Tự Cẩm làm sao có thể vì một người phụ nữ mà buông tha các phụ nữ đưa đến cửa khác, đối xử đặc biệt với cô chỉ bởi vì cô là người ngoài làng giải trí mà thôi, đợi cho anh ấy hết cảm giác mới mẻ với cô, cô sẽ giống tôi bị vứt bỏ nhanh chóng, không, cô sẽ thảm hơn tôi, tôi không nổi như cô vậy, chỉ sợ không ai không biết Tô Nhan cô.”

Nói xong, mặt Bạch Khuynh vốn do ghen tị mà vằn vện trở nên có chút kì lạ, khoe môi đỏ tươi như lửa thản nhiên nhếch lên một độ cong, khoanh hai tay lại từng bước đến gần cô, thấp giọng cười nói.

“Đến lúc đó, cuối cùng cô sẽ biết cảm giác ngã từ trên mây xuống đáy cốc như thế nào, tôi tin tưởng, ngày nào đó không quá xa, Tô Nhan, tôi sẽ theo dõi cô, nhìn cô từ phía trên ngã xuống như thế nào, tôi nhất định sẽ thấy, ha ha...”

Nói xong, lại đi qua Tô Nhan, mang theo kính mắt rời đi, để lại một mình Tô Nhan nhũn mảy, khẽ nghiêng người nhìn bóng người Bạch Khuynh đi dần xa.

Bên tai quanh quẩn lời cô ta vừa nói.

Sẽ như vậy sao?

Anh rõ ràng đã đồng ý với cô, từ nay về sau chỉ có mình cô, anh đã đồng ý rồi...

Tô Nhan quay đầu lại nhìn, là A Ken vẫy tay đối diện cô.

“A, đến đây.”

Hai người đi vào thang máy, cảm xúc của Tô Nhan rõ ràng có chút thay đổi so với lúc này, lại giám sát vài phần, A Ken có một đôi mắt kim cương liếc mắt một cái đã nhìn ra.

“Làm sao vậy? Sa sút như vậy? Vừa rồi cô bắt hoà với Trình tổng sao?”

Tô Nhan chỉ chậm rãi hạ hai tròng mắt xuống, lắc đầu nói: “Không.”

A Ken chỉ nhìn cô thật sâu, buồn bã nói: “Tô Nhan, trong làng giải trí này không thiếu nhất chính là tiểu nhân, cho nên nhìn người nhìn việc nhất định phải

cảnh giác cao độ, đừng để bị người ta nói hai ba câu đã lừa được.”

Nghe vậy, Tô Nhan quay đầu nhìn A Ken, nói như vậy vừa rồi anh ấy nhìn thấy cô đối mặt với Bạch Khuynh.

“Anh nhìn thấy?”

“Chỉ thấy cô ta đi qua gần cô, nhưng nhìn đáng vẻ bây giờ của cô, hẳn là cô ta nói gì đó.” A Ken chỉ vuốt tóc nói.

“A Ken, anh có biết trước khi tôi chưa gia nhập làng giải trí thì tôi là trợ lý của Bạch Khuynh không? Tôi đi theo cô ta hai năm.” Tô Nhan cứ thế từ từ nói.

A Ken nhìn cô một cái, “Tôi nghe nói.”

Tô Nhan quay đầu nhìn anh ta hỏi: “Cho nên, anh có nghĩ tôi hay không, tôi làm cái gì mới có thể đứng được ở chỗ này?”

A Ken chỉ liếc nhìn cô một cái ý tứ hàm xúc, bàn tay trắng hơn phụ nữ vỗ nhẹ vào vai cô, lời nói thấm thía.

“Tô Nhan, trong làng giải trí này, nếu cái gì cũng tin tưởng, thì chắc chắn là tên ngốc, cho dù cô không làm gì, tôi chỉ nhìn thấy thành công và thất bại, từ xưa đến nay, thắng làm vua thua làm giặc, cho dù cô dùng thủ đoạn gì, đó cũng là bản lĩnh của cô.”

Nghe nói, Tô Nhan lại chỉ nhếch môi một chút nói: “Xem ra anh cho rằng tôi đã làm cái gì.”

“Nhan Nhan, cô không quản được người khác suy nghĩ gì, càng muốn quản thì lại càng không quản được người khác nhìn cô như thế nào.”

“Đúng vậy, tôi không quản được...”

Cuối cùng A Ken nhìn cô một cái không tiếp tục đề tài này.

“Tuần sau cô phải nhận một bài phỏng vấn, còn lại cô cũng có thể không nhận, nhưng việc này, tôi đề nghị cô nên nhận, mấy ngôi sao Hollywood cũng tham gia việc phỏng vấn lấy tin tức này, tôi thấy nên tôi liền nhận giúp cô.”

Tô Nhan chỉ gật đầu nói: “Ừ, anh quyết định là được rồi.”

Mà câu nói kia của Bạch Khuynh luôn quản quanh bên tai cô không tản đi, nhìn thấy A Ken đi ra khỏi thang máy, cô lấy điện thoại đi động ra nhìn anh ấy ở một bên nói.

“A Ken, anh đi vào trước, tôi gọi một cuộc điện thoại sau đó lập tức đi vào.”

A Ken biết cô muốn gọi cho ai cũng không thúc giục, chỉ gật đầu nói: “Vậy thì được, năm phút, cô đừng để tôi chờ lâu.”

“Ừ, được, tôi biết rồi.”

Cầm di động đi đến chỗ không có người, nhấn một dãy số, cắn môi.

Tô Nhan, gọi đi, coi như là cho mình uống một liều thuốc yên bình.

Nghĩ, hít một hơi thật sâu liền đẩy đi ra ngoài.

Mà lúc này, sau khi rời khỏi công ti giải trí lúc này Trình Tự Cẩm đang ở trong phòng tổng thống ở khách sạn của công ti dưới cờ của anh.

“Trình tổng, tôi đã tắm xong.” Một người phụ nữ khuôn mặt xinh đẹp đáng người cao gầy bước ra từ phòng tắm, trước ngực chỉ có một cái khăn tắm màu trắng bao quanh, để cho việc phải làm sau đó thuận lợi hơn một chút.

Trình Tự Cẩm đứng ở trước cửa sổ, trên tay có một chiếc thuốc lá, nghe được phía sau có động tĩnh chậm rãi xoay người lại, nhìn người phụ nữ phong tình vạn chủng, trầm giọng nói.

“Năm trên đó.”

Lông mày của người phụ nữ nhú lại, cười duyên một tiếng, chậm rãi đi về phía anh, từng bước đi, khăn tắm kia lỏng ra lỏng ra thật giống như sắp rơi đến nơi, đáng người phong tình đang đưa.

“Trình tổng, em còn tưởng rằng sắp tới anh sẽ không nhớ tới người ta, nhận được điện thoại của anh, em thật sự rất bất ngờ.” Một đôi tay trắng nõn của người phụ nữ đặt lên cổ anh, mười phần vẻ quyến rũ, thân thể lung linh thích thú không ngừng ưỡn ẹo.

Khuôn mặt Trình Tự Cẩm bình tĩnh nhìn cô, bàn tay không cầm thuốc ôm eo cô, mà một bàn tay cầm thuốc lá nâng cằm của cô lên.

Làm cho người phụ nữ bị hun khói mắt hơi híp lại, cũng không mất đi vẻ kiêu mị.

“Trình tổng, người ta bị sặc.”

Trình Tự Cẩm chỉ nhếch khoé môi, buông eo cô ra một lần nữa trầm giọng: “Đến * đi lên.”

Người phụ nữ lại là một người thông minh, nghe nói liền không dây dưa, kiễng chân hôn lên khuôn mặt tuấn tú của anh.

“Nhanh chút, em chờ anh.” Nói xong, liền xoay người đi đến bên cửa sổ, chủ động bỏ khăn tắm trên người, thân thể ngang dọc nằm ở trên giường, một đôi chân thon dài trắng nõn dính vào, tư thế quyến rũ người.

Trình Tự Cẩm chỉ cười nhẹ một tiếng, hút một lần cuối rồi cầm phần còn lại dụi vào gạt tàn rồi đi.

Đi đến bên giường, từ trên cao nhìn xuống toàn bộ thân thể người phụ nữ, thật giống như một người đàn bà đang chờ để vương lâm hạnh.

“Sốt ruột?”

Người phụ nữ rất hào phóng gạt đầu, vén mái tóc dài của mình cười duyên nói: “Có chút, dù sao một tháng rồi Trình tổng chưa đến tìm em, em cũng cảm thấy rất cô đơn.”

Trình Tự Cẩm chỉ nhú mày, liền dề xuống, bàn tay hiện rõ khớp xương đang chuyển động trên da thịt mềm mại trơn bóng của người phụ nữ.

“Một tháng?”

“Vâng, em còn tưởng rằng em bị anh cho knockout, gần đây cô gái tên Tô Nhan kia, nhưng lại có tình cảm với anh, ai biết...” Người phụ nữ nói đến đây cười khẽ một tiếng, ý tứ không cần nói cũng biết.

Lại came giác được vốn chuyện đang làm với cô * chuyện người đàn ông sờ* bàn tay to chạm vào người cô tạm dừng một chút, tuy rằng rất nhanh nhưng cô vẫn cảm giác được, lại nhú mày ngoài ý muốn.

“Trình tổng?”

Một đôi mắt đen như mực thâm trầm của Trình Tự Cẩm hơi híp lại, nhìn người phụ nữ đã chuẩn bị tốt trước mắt, chậm rãi cởi bỏ áo, chuẩn bị hôn người thi điện thoại của anh vang lên.

PS: Nói, ta muốn để cho hai câu nam nữ này làm việc, có phải các người sẽ dùng nước miếng phun chết ta không? Ha ha~ (đây là lời tác giả>)

Hai người sừng sốt, nhưng thật ra người phụ nữ lại cười, tay dừng ở ngực của anh vẽ vòng tròn, nhẹ giọng nói: “Trình tổng, điện thoại của anh, chúng ta vẫn tiếp tục, hay là?”

Trình Tự Cẩm nhìn chằm chằm thân thể quyến rũ của người phụ nữ dưới thân, nhú mày nói. “Tại sao lại không tiếp tục?”

Người phụ nữ chỉ cười, liền hôn lên yết hầu của anh, nhưng tiếng chuông điện thoại vẫn không ngừng vang lên, làm cho Trình Tự Cẩm có chút phiền chán, từ trên người phụ nữ đi xuống, đi đến trên ghế sofa cầm lấy di động, khi anh nhìn tên hiện lên trên màn hình, hai tròng mắt đã tối đi không thôi.

Người phụ nữ khẽ nghiêng người nhìn về mặt Trình Tự Cẩm thay đổi trong nháy mắt, rất tò mò ai gọi tới nói.

“Trình tổng, sao lại không nhận? Nếu không muốn nghe, tắt máy là được rồi.”

Trình Tự Cẩm nhìn chằm chằm cái tên lặp loè trên di động, nhìn thoáng qua người phụ nữ trầm giọng nói: “Không được lên tiếng.”

Người phụ nữ rất hiểu gạt đầu, “OK.”

Di động kết nối, đầu kia là giọng Tô Nhan hỏi, “A lô?”

“Ừ, làm sao vậy?”

Đầu này, Tô Nhan nghe được giọng nói trầm thấp của anh, cảm thấy dường như bất an đã bị xoa tan, khoé môi thân nhiên nhếch lên một chút.

“Anh đang gì? Có việc sao? Hay là, em đã quấy rầy anh sao?” Giọng điệu của Tô Nhan rất cẩn thận.

Trình Tự Cẩm trầm mặc hai giây mới trả lời: “Không, gọi cho anh có việc gì?”

“Không có việc không thể gọi cho anh được sao?” Giọng nói của Tô Nhan có chút uất ức, lại làm cho Trình Tự Cẩm có chút ngoài ý muốn.

“Hà? Có việc hay không có việc gì?” Trình Tự Cẩm nhìn thoáng qua người phụ nữ cười sáng lạn, khẽ nhú mày, lại rất bình tĩnh ung dung như trước hỏi.

Tô Nhan nghe câu hỏi của anh, không biết như thế nào, lại một lần nữa nhớ tới lời Bạch Khuynh đã nói, tay không khỏi nắm chặt điện thoại di động, muốn xuyên qua điện thoại nghe được gì, nhưng im lặng không thôi.

“Làm sao? Anh không tiện? Không phải đang có phụ nữ bên cạnh chứ?” Tô Nhan tận lực làm cho giọng nói của mình nghe như nói đùa, nhưng chỉ có chính cô biết, lúc này rốt cuộc cô khẩn trương như thế nào.

Mà bên này sắc mặt Trình Tự Cẩm càng tối tăm, trầm giọng nói: “Làm sao có thể như thế?”

“Trực giác phụ nữ, rất chuẩn xác, A Cẩm, bên cạnh anh không phải là có phụ nữ thật chứ?”

Môi mông của Trình Tự Cẩm khẽ mím lại, nhìn lướt qua người phụ nữ thấp giọng nói: “Không có, anh đang ở phòng họp.”

* Người phụ nữ nghe thấy lấy tay che miệng lại, ánh mắt lại lộ ý cười.

Mà Tô Nhan nghe xong cũng an tâm không ít, trách gì im lặng không nói như vậy, hoá ra là đang họp, cho nên, tổng giám đốc nói chuyện với cấp dưới đương nhiên muốn im lặng một chút. Cho nên giọng điệu thoải mái đi không ít, tiếp tục nói.

“Thật không? Vậy là tốt rồi, anh đã đồng ý với em, sau này không có phụ nữ khác, nếu để cho em biết anh không làm được.”

Nói tới đây, Tô Nhan dừng một chút, nắm di động cũng chặt vài phần, nhìn cách đó không xa cửa bị đẩy ra, A Ken đối diện vẫy tay với cô.

Mà Trình Tự Cẩm cũng không nói, tiếp tục chờ cô hoàn thành lời nói.

“Nếu nói như vậy, A Cẩm, cho dù xảy ra chuyện gì, cho dù thân bại danh liệt em đều sẽ ra đi.” Nói xong, lòng Tô Nhan thoải mái không ít, cô đã sớm muốn nói, chẳng qua không có cơ hội nói, cũng không dám nói.

Là lời nói vừa rồi của Bạch Khuynh làm cô bất an, cho nên anh nói...

Cô có thể dễ dàng tha thứ tất cả, bao gồm cả từ đám mây ngã xuống đáy cốc như lời nói của Bạch Khuynh, nhưng cô không thể nhẫn nhịn chịu phản bội.

Tô Nhan không chờ anh nói gì liền nhanh chóng nói: “Được rồi, anh họp đi, A Ken gọi em, bye bye.” Chấm dứt cuộc trò chuyện của hai người, Tô Nhan hít sâu một hơi, lúc này mới bỏ di động vào trong túi, đi về phía A ken.

Mà ánh mắt Trình Tự Cẩm sâu thẳm, nhìn chằm chằm điện thoại di động như nghĩ tới cái gì, mà ngay cả người phụ nữ dựa vào người cũng không phát hiện ra, trong lòng có chút lo lắng.

Mãi cho đến khi đôi tay ôm eo anh.

“Trình tổng, có được không? Em đã chờ rất lâu.”

Hai trông mắt Trình Tự Cẩm dần dần rời khỏi điện thoại di động, để đưa điện thoại di động trên sô pha, xoay người đặt người phụ nữ lên sô pha, tay liền bắt đầu động tác.

Nhưng tiến hành được một nửa, đang lúc hai chân người phụ nữ kẹp vào eo anh, muốn đưa thân thể của cô lên, người đàn ông đè trên người cô đột nhiên rút lui.

“Trình tổng?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của người phụ nữ, nghi hoặc nhìn thân thể người đàn ông đột nhiên đứng lên.

“Đi ra ngoài.”

Người phụ nữ hiển nhiên sững sốt, nhìn mặt của anh cực kì tối tăm, nghĩ đến vừa rồi anh luống cuống là vì không kịp đợi, bây giờ xem ra, hình như cũng không phải.

“Trình tổng? Em không nghe lầm chứ?”

Trình Tự Cẩm nhìn, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua người phụ nữ, nhìn như không thấy những dấu vết trên người cô ấy, giọng nói lạnh lùng: “Không để cho tôi nói lần thứ hai.”

Người phụ nữ nhìn anh một lát, chỉ cười nói: “Được, cho em mặc quần áo.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 63.3

Nói xong, liền đứng dậy từ sofa, cứ việc để cho thân thể lửa nóng còn dư chưa tản đi, cầm lấy quần áo của mình chậm rãi mặc vào, cuối cùng xoay người nhìn bóng lưng của anh.

“Như vậy, Trình tổng em đi trước, hoan nghênh lần sau gọi cho em.” Nói xong, định xoay người rời đi.

“Thạch Nhượng Lan.”

Người phụ nữ nghe được anh gọi tên mình sững sờ, xoay người nhìn người đàn ông đang đưa lưng về phía cô có chút hoảng hốt.

“Trình tổng, tôi rất kinh ngạc, anh lại nhớ rõ tên của em, dù sao, đây là lần đầu tiên anh gọi tên của em.”

Trình Tự Cẩm chỉ xoay người, ánh mắt trời bao phủ đáng người cao lớn tuấn mỹ của anh, khiến cô không thấy rõ dung nhan của anh lắm.

“Tôi sẽ bảo người đưa cho em một số tiền, em cầm tiền tiếp tục cuộc sống.”

Thạch Nhượng Lan sững sờ, “Trình tổng, ý của anh là, chúng ta dừng ở đây sao? Sau này, anh không cần gọi em nữa? Để cho em rời khỏi nơi này?”

“Ừ, muốn đi thế nào, tôi sẽ bảo người sắp xếp.” Trình Tự Cẩm chậm rãi ngồi xuống ghế sofa, lấy điều thuốc ra châm trầm giọng nói.

Thạch Nhượng Lan trở mặt nhìn nhẹ nhàng cười nói: “Không cần phải cho em một số tiền, bốn năm nay em sống không tệ, anh đưa đồ vật gì đó cho đã đủ để em sống cả đời rồi, sau đó chính em lựa chọn là được rồi.”

Trình Tự Cẩm chỉ hút một hơi thuốc lá, “Ừ, nếu sau này có cần, liên hệ với Hàn Lỗi.”

Thạch Nhượng Lan cười gật đầu, nhìn anh nhẹ giọng nói: “Được, như vậy, Trình tổng, tạm biệt.” Nói xong, liền xoay người rời đi, cũng không có chút ướn ắt bần thiêu.

Cho dù cô đi theo bên người Trình Tự Cẩm đã được bốn năm, quan hệ của bọn họ chưa bao giờ công khai, Thạch Nhượng Lan, đương nhiên không giống với những phụ nữ khác, ít nhất, cô được Trình Tự Cẩm bảo vệ.

Ra khỏi phòng Thạch Nhượng Lan đứng ở trước thang máy, lấy lấy điện thoại di động ra tìm ảnh của Tô Nhan, nhìn ảnh kia một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói.

“Là cô sao?” Thạch Nhượng Lan nhìn một lát rồi cắt di động, khoé môi nhếch lên một chút ý cười.

“Cho dù có phải hay không, Thạch Nhượng Lan, sau này sống cuộc sống của mình đi, nơi này, đã không có quan hệ gì với cô.”

Mà Trình Tự Cẩm đi đến trước cửa sổ, sắc mặt có chút tối tăm, lấy điện thoại di động ra trầm giọng nói: “Mới đây Thạch Nhượng Lan rời đi, phía người âm thầm theo dõi.”

Mà Hàn Lỗi cũng sững sờ ước chừng hơn một phút đồng hồ.

“Làm sao? Không nghe thấy tôi nói chuyện?”

“A? Vâng, tôi, tôi nghe thấy, tôi, tôi sẽ sắp xếp, Trình tổng.”

Trình Tự Cẩm phiền chán ngắt di động, vừa rồi lúc anh muốn cùng Thạch Nhượng Lan làm việc như lúc trước, bên tai hình như quần quanh lời nói mềm mại dịu dàng của Tô Nhan.

Cô nói, nếu anh không làm được, cô thà rằng thân bại danh liệt cũng muốn rời đi.

Mà anh, thế nhưng không thể tiếp tục làm việc đang tiến hành, nhưng anh lại phải nhận, trước khi Tô Nhan gọi đến, Thạch Nhượng Lan nói lên tên của cô, trong nháy mắt anh thất thần, trước mắt hiện lên khuôn mặt tươi cười của cô.

“Rời đi? Kịch hay giờ mới bắt đầu diễn. Thân là nhân vật chính sao có thể dễ dàng thoát ra.”

Công ty, Tô Nhan nhìn giá cả quảng cáo trong tay, không khỏi sợ hãi than một tiếng.

“Ba, ba, ba trăm vạn? Một quảng cáo?” Tô Nhan nhìn con số trước mặt, kinh ngạc nhìn A Ken nói.

A Ken chỉ cười cười nói: “Không, ngay từ đầu bọn họ chỉ cho một trăm năm mươi vạn, mặt khác một trăm năm mươi vạn nữa là tôi làm cho bọn họ tăng giá. Không cần cảm ơn.”

“...”

“Nhưng, một trăm năm mươi vạn, làm sao bọn họ có thể ra giá gấp đôi, A Ken, anh làm thế nào?” Sau khi nghe lời nói của anh, Tô Nhan lại kinh ngạc.

“Tôi chỉ nói với bọn họ cô có thể đến công ty nào đó chụp cùng loại quảng cáo, nên bọn họ ra giá càng hấp dẫn người.”

Tô Nhan giờ ngón tay cái với anh cảm thán nói: “Thật đúng là, A Ken, anh thật sự là không thể nhìn về ngoài.”

A Ken nhìn cô một cái nói: “Được rồi, cô mang hợp đồng về đi, tôi thấy buổi chiều tâm trạng của cô không tốt lắm, cho cô nghỉ nửa ngày, ngày mai chuẩn bị chụp quảng cáo này, chúng ta tranh thủ chụp xong trong một tuần, tuần sau cô còn phải trả lời tin tức.”

Tô Nhan rất vui vẻ lấy hợp đồng gật đầu nói: “Được, tôi biết rồi, tôi nhất định tranh thủ chụp xong quảng cáo giá trên trời này trong một tuần.”

A Ken chỉ cười một tiếng nói: “Tôi nói Tô Nhan, cô cần phải thấy đủ, bây giờ giá trị con người cô có thể đánh đồng với một ngôi sao.”

“Dạ dạ dạ, ít nhiều cũng nhờ người đại diện trâu bò của chúng ta, đại ân đại đức, tiểu nữ suốt đời khó quên.” Tô Nhan không ngừng gật đầu.

“Đi đi đi, nên làm thế nào thì làm vậy.”

“Tôi đi đây, mai gặp.” Tô Nhan vẫy tay rồi rời khỏi văn phòng.

A Ken nhìn bóng lưng Tô Nhan rời đi, bỏ xuống về mặt yên lặng kính trên mũi, dưới kính xuống là một ánh mắt vô cùng sắc bén.

Nhìn về phía cửa thật lâu mới thở dài một hơi buồn bã nói: “Không biết là phúc hay là họa.”

Tô Nhan rời khỏi công ty liền gọi xe đi thẳng đến tập đoàn Chính Hằng, muốn cho anh một bất ngờ, nhưng cô thật không ngờ, chờ đợi cô...

“Tài xế, đến tập đoàn Chính Hằng, cảm ơn.”

Đứng ở dưới lầu, nhìn cao ốc trước mắt này, Tô Nhan có chút hoảng hốt, bốn năm nay, đi qua cao ốc này vô số lần, nhưng mỗi lần cô đều không có gì phập phồng.

Nếu không phải tình cờ đi qua nơi này, có lẽ cô sẽ không nhớ tới người đàn ông đã kết hôn cùng cô.

Tô Nhan đeo kính mắt, vừa định đi vào, ánh mắt liền nhìn thấy một chiếc xe thể thao vừa đi qua một bên, Tô Nhan sững sờ, theo bản năng lui về phía sau trốn ở sau cây cột.

Cô thấy người đàn ông đi xuống từ ghế lái, lòng chợt lạnh, bởi vì khi cô ở góc độ này, cô có thể thấy rõ ràng dấu hôn màu hồng nhạt ở cổ của anh, lúc này Trình Tự Cẩm không mặc áo phục, áo sơ mi lại không ngay ngắn như vậy.

Không khó tưởng tượng...

Khuôn mặt của Tô Nhan lập tức tái nhợt, đầu ông một tiếng, nhớ tới hơn mười phút trước hai người vừa trò chuyện.

Cô nói chẳng lẽ bên cạnh có phụ nữ? Sau đó anh nói như thế nào?

Đúng, anh nói như vậy, anh nói anh ở công ty họp.

Đây chính là cái mà anh gọi là họp?

Đầu hơi rối loạn, ông ông, lời nói bèn nhọt của Bạch Khuynh lại một lần nữa xông vào.

Cô ta nói: ' Tô Nhan, cô đừng kiêu ngạo như vậy, cô cho là cô đặc biệt sao? Tôi cho cô biết, đàn ông như Trình Tự Cẩm làm sao có thể vì một người phụ nữ mà buông tha các phụ nữ đưa đến cửa khác, đối xử đặc biệt với cô chỉ bởi vì cô là người ngoài làng giải trí mà thôi, đợi cho anh ấy hết cảm giác mới mẻ với cô, cô sẽ giống tôi bị vứt bỏ nhanh chóng, không, cô sẽ thảm hơn tôi, tôi không nói như cô vậy, chỉ sợ không ai không biết Tô Nhan cô.'

Hai mắt Tô Nhan đỏ lên lấy điện thoại di động của mình gọi cho dãy số đầu tiên, đặt điện thoại di động ở bên tai, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm phía trước.

Mãi cho đến khi Trình Tự Cẩm ném chìa khoá trong tay cho một bảo vệ, sau đó lấy di động ra nhìn thoáng qua sau, giống như tạm dừng một lúc mới chậm rãi nhận nghe.

“Nhan Nhan?”

“Ừ, còn đang họp sao?”

“Ừ.” Trình Tự Cẩm thân nhiên đáp lời, lại bắt đầu bước vào công ty.

Tô Nhan nghe anh 'ừ' một tiếng đáy lòng dường như có vật gì đó vỡ ra, rất đau...

“Sao vậy?” Hình như Trình Tự Cẩm thấy Tô Nhan một lúc lâu không nói gì, mở miệng tùy ý hỏi một câu.

Tô Nhan cầm di động, nghe giọng nói của anh, chậm rãi từ sau cột đi ra, đứng ở cửa nhìn anh đi vào công ty, mãi cho đến khi anh đứng ở trước thang

máy .

Mắt Tô Nhan ở dưới kính mắt, chậm rãi, có nước mắt tràn ra, tay nhỏ bé nắm chặt di động.

“Không có gì, em gọi cho anh là muốn nói cho anh, tối nay Cầm Cầm tìm em có việc, em sẽ không về.”

“Ừ, biết rồi.” Trình Tự Cầm cầm di động, thang máy trước mặt đã mở ra.

“Nhan Nhan, anh còn phải họp, nếu không có việc gì anh cúp trước, có cần buổi tối anh đưa em qua không?” Xuyên qua di động giọng nói của Trình Tự Cầm trầm thấp dễ nghe như vậy.

Đáng tiếc Tô Nhan chỉ có thể nhìn mặt nghiêng của anh, nếu cô đối diện anh, sẽ phát hiện vẻ mặt của anh phiền chán như thế nào.

“Không cần, anh đang họp, như vậy, em đi trước, em cúp...” Tô Nhan nói xong liền ngắt di động, đôi mắt ở dưới kính mắt nhìn chăm chăm Trình Tự Cầm đi vào thang máy.

Rõ ràng là vừa mới trở về từ bên ngoài, nhưng anh lại lừa cô nói luôn họp tại công ty.

Tô Nhan, cô thật là một tên đại ngốc.

Tô Nhan, cô là kẻ ngu mới có thể tin tưởng lời nói dối của người đàn ông này.

Cô chính là đồ ngốc.

Đau lòng!

Không biết đứng ở nơi đó bao lâu, mãi cho đến khi bảo an lái xe đi trở về, nhìn cô đứng ngẩn người ở chỗ đó, đi tới dò hỏi.

“Tiểu thư, xin hỏi cô có chuyện gì sao?”

Tô Nhan chậm rãi quay đầu nhìn bảo an, chậm rãi, lắc đầu, quay người lại đụng phải Hàn Lỗi đang đi tới.

Sự va chạm này lại làm mất kính đeo trên mặt Tô Nhan rơi xuống.

“Rất xin lỗi, cô không...” Trong tay Hàn Lỗi cầm một túi hồ sơ kín, biết đụng vào người, nhặt đồ lên vừa định xin lỗi, nhưng khi anh thấy người tới thì lời muốn nói lại mắc kẹt, cũng ngăn ngắt cả người.

“Phu nhân? Làm sao cô...” Hàn Lỗi nhìn đôi mắt cô không ngừng rơi nước mắt, trong lòng cả kinh.

Tô Nhan chớp hai mắt nhìn Hàn Lỗi, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Ha ha, ha ha...” Cười làm Hàn Lỗi sồn gai ốc (nguyên văn là mao cốt tung nhiên), chẳng biết tại sao, lại biết chuyện đã xảy ra.

“Phu nhân, cô...”

Tô Nhan cũng không để ý gì tới Hàn Lỗi, chỉ ngồi xổm xuống nhặt kính lên lại đeo lên, che khuất cặp mắt đẹp đỏ bừng không ngừng rơi lệ.

Cũng không tính để ý tới Hàn Lỗi rồi đi.

Hàn Lỗi xoay người, nhú mồm nhìn bóng lưng Tô Nhan rồi đi, nhú mồm càng chặt, mím môi, đẩy kính mắt vội vàng đi vào công ty, đi thẳng đến văn phòng tổng giám đốc.

Mà Tô Nhan đi ở ven đường, đi một hồi lâu, đứng ở trạm xe buýt ngồi xuống ghế dựa, trong đầu đều là một màn vừa rồi, trên áo sơ mi trắng là dấu son môi.

Không sai, một người đàn ông lừa cô nói đang họp, lại có dấu son môi của phụ nữ, chứng minh cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương 64.1

Tô Nhan không muốn nghĩ đến, lấy điện thoại di động ra.

“Cầm Cầm, là tớ, cậu có thể tới đón tớ không?”

Bên này, Hàn Lỗi gõ cửa đi vào, đã thấy Trình Tự Cầm đi ra từ phòng nghỉ, cánh tay còn cầm một cái áo sơ mi, dấu son môi đỏ tươi vừa vắn rơi vào trong mắt Hàn Lỗi.

Cầm thấy nhất thời kinh hoàng.

“Trình tổng, nguy rồi.”

Trình Tự Cầm ngẩng đầu, nhìn Hàn Lỗi nhú mày.

“Chuyện gì?”

Hàn Lỗi nhìn thấy trên áo sơ mi của Trình Tự Cầm có dấu son môi, lại một lần nữa đẩy kính mắt mở miệng nói: “Trình tổng, vừa rồi lúc tôi đi đến cửa công ti thấy phu nhân, cô ấy...”

Còn chưa nói xong, chỉ thấy Trình Tự Cầm vốn vẻ mặt nhạt nhẽo thay đổi trong nháy mắt, hai tròng mắt lạnh lùng nhìn anh.

“Nói lại lần nữa xem.”

Hàn Lỗi nhìn sắc mặt ông chủ của mình dần dần trầm xuống, nhìn một chút tiếp tục nói.

“Tôi gặp phu nhân ở cửa công ti, giống như có chuyện gì, tôi không cẩn thận đụng vào cô ấy, làm rơi mắt kính của cô ấy, nhưng tôi nhìn thấy, thấy phu nhân đang khóc, cô...”

Nói xong, Hàn Lỗi thấy sắc mặt ông chủ của mình hoàn toàn là vẻ lo lắng, vội vàng ngậm miệng lại không nói tiếp, đặt hồ sơ trong tay mình vào văn phòng.

“Trình tổng, tài liệu ngài muốn, không còn việc gì thì tôi đi ra ngoài trước.” Nói xong xoay người rời đi, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

“Cô ấy khóc?”

Bước chân của Hàn Lỗi dừng lại, khẽ nghiêng người, nhìn tuấn dung của ông chủ nhà mình vẻ mặt biến hoá nói: “Dạ khóc, sau đó cười hai tiếng, cuối cùng đi rồi...”

Sắc mặt Trình Tự Cầm lo lắng, nhìn thoáng qua vẻ mặt có chút cứng ngắc. Hàn Lỗi trầm giọng nói: “Mang đồ bỏ đi ra ngoài.”

Đầu tiên, tầm mắt Hàn Lỗi nhìn về phía thùng rác, nhưng trong đó không có cái gì, giấy tiếp theo chỉ thấy đại tổng giám đốc (tổng giám đốc lớn nhưng mình thấy dễ thể này hay hơn) nhà anh ném áo sơ mi tới.

Hàn Lỗi không nói hai lời tiếp được gật đầu nói: “Tôi đi ra ngoài trước.” Nói xong, lần này có vẻ chuồn mất khá nhanh.

Đợi cho Hàn Lỗi đi ra khỏi văn phòng, Trình Tự Cầm đi đến trước cửa sổ, đứng ở trước cửa sổ nhìn ra ngoài cửa sổ thấy quá nửa thành phố X, anh nhìn hơn nửa thành phố X trong mắt.

Hai tròng mắt híp lại, nhớ lại cuộc gọi vừa rồi, giọng nói trầm ổn bình tĩnh của cô, khẽ cười một tiếng, khoé môi khẽ nhếch lên một độ cong bí hiểm.

Có chút lạnh lẽo...

Tô Nhan...

Xoay người cảm lấy di động, nhìn dây số vừa rồi, số điện thoại của cô cũng không ghi tên, lại bấm dây số khác.

“Chuẩn bị vé máy bay, đi công tác.”

Hàn Lỗi vừa mới trở lại phòng làm việc của mình, mặt không chút thay đổi khó có khi bất đắc dĩ nhìn áo sơ mi trong tay mình, vừa định ném vào thùng rác, lại nhận được điện thoại của tổng giám đốc của mình.

Nói cho anh biết chuẩn bị vé máy bay, đi công tác...

Nhưng anh muốn nói, đại tổng giám đốc? Chúng ta đi đâu?

Đây là nói đi lữ hành sao?

Anh cũng không dám hỏi, nhìn nơi cần phải đi công tác gần nhất, đành phải chuyển thời gian lên trước, đặt vé máy bay.

Ai.. Trợ lý cũng không dễ làm..

Mà Tiết Cầm Cầm đang làm việc nhận được điện thoại của Tô Nhan * nói, chưa hỏi cái gì đã chạy nhanh tới nơi Tô Nhan nói, hình như là phụ cận Chính Hằng.

“Nhan Nhan, lên xe.”

Tô Nhan nhìn Tiết Cầm Cầm trong chiếc xe QQ, lên xe, chậm rãi tháo kính xuống, một đôi mắt sung đỏ liền rơi vào trong mắt Tiết Cầm Cầm.

Tiết Cầm Cầm có chút giật mình nhìn Tô Nhan, há miệng thở dốc, còn không chờ cô mở miệng nói, chợt nghe giọng nói nhẹ nhàng của Tô Nhan.

“Lái xe đi.”

Miệng Tiết Cầm Cầm chậm rãi khép lại khẽ nhếch lên, chậm rãi lái xe, dọc đường Tô Nhan trầm mặc không nói, chỉ xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dọc đường đi Tiết Cầm Cầm nhìn trộm cô vài lần, cuối cùng dừng xe ở nhà trọ của cô(TCC), đóng cửa xe lại không nhìn được quay đầu nhìn cô hỏi.

“Không phải, cậu làm sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Nhan chỉ chớp chớp hai mắt, không nói gì mở cửa xe đi xuống, đi về phía nhà trọ.

Tiết Cầm Cầm nhìn cô một cái, nắc nứn một tiếng “kháo”(1) vội vàng xuống xe đi theo.

(1) khảo: nghĩa là “dựa vào!” nhưng ở đây còn có nghĩa là “Ta khinh/ta thêm vào!” hoặc ngắn gọn có thể dùng từ “đ*ch” để thay thế cho thuần Việt, từ này cũng có thể giải nghĩa như từ F*ch trong tiếng Anh.

“Ài, tớ nói, cậu đi nhanh như vậy làm gì? Đợi tớ với tiểu thư...”

Hai người đi vào nhà trọ, Tô Nhan liền chạy thẳng đến phòng ngủ chính, hơn nữa đóng cửa phòng lại, Tiết Cầm Cầm đang đứng cời giày ở giữa cửa hoàn toàn sững sờ.

Thay giày xong rồi đóng cửa nhà trọ nhìn cửa phòng lăm bầm: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tuy rằng rất ngạc nhiên, nhưng Tiết Cầm Cầm rất hiểu Tô Nhan, trừ phi chính cô muốn nói, bằng không cô sẽ không tìm hiểu được một câu một chữ nào.

Đành phải thay quần áo đi làm trước rồi vào phòng bếp bắt đầu làm bữa tối, thường không quên liếc mắt nhìn cửa phòng một cái.

Đến khi làm xong cơm tối, đặt đồ ăn ở trên bàn ăn, Tiết Cầm Cầm nhú mồm, tháo tạp dề xuống đi về phía phòng của mình, giờ tay lên đang nghĩ có nên gõ cửa gọi cô ra ăn cơm hay không, bên trong Tô Nhan đã mở cửa phòng trước.

Tiết Cầm Cầm nhìn thấy Tô Nhan thay áo ngủ của cô (TCC), khoé mắt hung hăng nhếch lên, muốn nói gì, nhưng nhìn thấy cặp mắt của cô đang lấp lánh nước mắt, vừa thấy là đã biết vừa khóc.

“Cái kia, ăn cơm...”

Tô Nhan nhìn thoáng qua Tiết Cầm Cầm bước đi tới bàn ăn, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, cầm lấy bát cơm xới cho mình một bát cơm, yên lặng ăn.

Tiết Cầm Cầm nhú mồm càng chặt, đi đến đối diện cô ngồi xuống, thường nhìn cô vài lần, lúc cô không muốn ăn cơm hỏi cô, nhưng..

Nhưng nhìn nước mắt không ngừng rơi vào bát cơm của cô, rốt cuộc cô(TCC) không thể nhịn được nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm, lập tức đập chiếc đũa trong tay lên bàn.

“Ê, tớ nói, cậu ăn cơm đâu? Hay là ăn nước mắt vậy?”

Tô Nhan nghe lời nói của Tiết Cầm Cầm, nước mắt càng rơi nhiều, cuối cùng thút thít khóc lên.

“Ô, ô ô ô...”

“...” Về mặt Tiết Cầm Cầm như ăn phải phân (#Rùa: !!!), nhìn một đôi mắt sung đỏ của Tô Nhan.

“Cậu có nói với tớ đã xảy ra chuyện gì không? Nếu không thì rút khỏi nhà của tớ, lão nương nhìn khuôn mặt của cậu hoa lê đài vũ (2) thì ta nuốt không trôi.”

(2) hoa lê đài vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái khi khóc.

Tô Nhan đặt bát trong tay xuống, nâng mắt nhìn Tiết Cầm Cầm nức nở nói: “Cầm Cầm, Cầm Cầm...”

“...” Tiết Cầm Cầm nhú mồm, nghe miệng Tô Nhan gọi một tiếng ' Cầm Cầm. Cầm Cầm', cuối cùng thở dài một hơi, đứng dậy đi đến bên cạnh cô ngồi

xuống, ôm vai của cô nhẹ giọng dò hỏi.

“Trước cậu đừng khóc, nói cho tớ biết trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Nhan chỉ ôm lấy vai Tiết Cẩm Cẩm khóc, khóc đến nỗi làm lòng Tiết Cẩm Cẩm cũng xoắn lại.

“Rốt cục làm sao vậy? Nếu cậu không nói cho tớ tớ sẽ gọi điện cho chồng của cậu* hỏi.” Nói xong, tiếng khóc của Tô Nhan càng ngày càng lớn, càng ngày càng thảm thiết.

Điều này làm cho Tiết Cẩm Cẩm đã nhận ra, nghiêm mặt, đẩy Tô Nhan hỏi cô: “Có phải liên quan đến Trình Tự Cẩm?”

Tô Nhan chỉ khóc, chỉ khóc, vừa nghĩ tới hình ảnh kia, cô đã cảm thấy chính mình rất ngốc, rất ngốc, đại đột đáng thương, ngốc đến đáng buồn.

Sợ là thật sự bị Bạch Khuynh nói đúng, cô thì là cái gì? Cô không phải cái gì cả...

Tiết Cẩm Cẩm nhủ mày, lắc vai của cô sốt ruột nói: “Cậu đừng khóc, cậu nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Nhan vẫn không nói lời nào, một mực khóc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiết Cẩm Cẩm càng ngày càng khó coi, đứng lên một chút nói: “Cậu, tớ đi tìm anh ta cho cậu tính sổ, cái gì vậy, bắt nạt người như vậy?”

Càng nói Tiết Cẩm Cẩm càng tức giận, từ nhỏ, số lần Tô Nhan khóc tra xét trở lại đây, lần đầu tiên là thời gian cha mẹ cô qua đời, sau đó là ngày đưa Tô Hạo đến nước Pháp, khóc đến ruột gan đứt từng khúc như vậy.

“Đừng đi...”

“Vậy cậu nói thật ra, rốt cuộc làm sao vậy? Nếu cậu không nói tớ phải đi tìm anh ta.”

Tô Nhan nhìn Tiết Cẩm Cẩm lau nước mắt kể lại tất cả chuyện xảy ra hôm nay cho Tiết Cẩm Cẩm nghe.

“Chuyện chính là như vậy, cho nên, Cẩm Cẩm, cậu đừng đi...”

Tiết Cẩm Cẩm im lặng nghe, cuối cùng nhìn Tô Nhan rất kì lạ nói: “Vì vậy cậu khóc thương tâm như thế?”

Tô Nhan không nói gì cũng không lắc đầu, chỉ hơi dờn tầm mắt đi.

Cuối cùng, Tiết Cẩm Cẩm thở dài một hơi nói: “Nhan Nhan, cậu yêu Trình Tự Cẩm.”

Tô Nhan nhìn cô, cuối cùng cắn môi, chỉ khép hai mắt lại.

Tiết Cẩm Cẩm thấy cô không muốn nói chuyện này liền thay đổi một vấn đề khác.

“Vậy nếu cậu biết anh ta đang nói dối cậu, lúc ấy sao cậu không chạy đến trước mặt anh ta chất vấn anh ta? Hỏi anh ta vì sao lại lừa cậu còn có dấu son môi là ở đâu ra? Đừng nói với tớ bây giờ cậu là nhân vật của công chúng, tớ rất hiểu tính cách của cậu, thà làm ngọc vỡ, vì sao lúc ấy cậu lựa chọn trầm mặc làm bộ như không biết, thì vì sao lại chạy đến chỗ của tớ khóc?”

Tô Nhan bị Tiết Cẩm Cẩm hỏi vấn đề không phản bác lại, vì sao vậy?

Vì sao cô lựa chọn trốn tránh, thì tại sao không xông lên đi chất vấn anh?

“Cậu đang sợ cái gì?” Tiết Cẩm Cẩm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lúng túng truy vấn sắc bén.

“Tớ...”

“Cậu sợ khi hỏi xong sau khi nghe câu trả lời của anh ta, cậu sợ cậu đi lên sau này chuyện hai người sẽ khác đi, Tô Nhan, cậu xong đời rồi, cậu yêu anh ta, cậu yêu một người đàn ông nguy hiểm như vậy.” Sắc mặt của Tiết Cẩm Cẩm hơi khó coi nói.

Khuôn mặt Tô Nhan dần dần tái nhợt đi, hai tay nắm chặt lại, làm sao mà cô không biết người đàn ông kia nguy hiểm như thế nào, cô từng vô số lần nói với mình không nên tiếp xúc với anh.

Nhưng, cô vẫn rơi vào tay gã như vậy, vẫn xảy ra quan hệ với anh, sau đó tất cả đều thay đổi.

Tiết Cẩm Cẩm nhìn cô như vậy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tô Nhan, cậu xóc lại tinh thần cho tớ, đừng vì tình yêu mà làm cho đầu óc mê muội, cậu là Tô Nhan, cậu nhìn xem bây giờ cậu còn giống sao?”

Tô Nhan nghe nói ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của Tiết Cẩm Cẩm, chớp chớp hai mắt.

“Đúng, tớ không thể tiếp tục đi xuống như vậy, không thể để cho anh ta không chế lí trí của tớ, không thể đi xuống như vậy, nếu anh ta làm trái hứa hẹn với tớ, như vậy, tớ vốn không cần thiết phải tiếp tục ở chung với anh ta.”

Tiết Cầm Cầm nhìn Tô Nhan, thở dài một hơi, cuối cùng vỗ vai cô nói: “Đêm nay ở lại chỗ của tớ nghỉ ngơi, đến ngày mai tớ hi vọng cậu vẫn là Tô Nhan trước kia. Biết không?”

Tô Nhan nhìn cô, gạt đầu, nhớ tới tuần dung kia, lòng vẫn co lại một chút, cắn răng lắc đầu.

Tự nói với mình, bây giờ thấy rõ anh còn chưa muộn, thật đúng là ngốc, lạ bị anh lừa, cô biết rõ anh là dạng đàn ông gì không phải sao.

Tô Nhan, cô coi như bị chó cắn một cái, sau đó quên đi..

“Tớ đói bụng, ngồi xuống ăn cơm.” Nói xong, liền lại đôi đũa bắt đầu ăn.

Tiết Cầm Cầm thấy cô như vậy, chỉ lo lằng lể nhìn cô một cái, trong lòng có ý tưởng, cũng cầm lấy đôi đũa, hai người cùng nhau ăn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chương 64.2

Mãi cho đến khi hai người ăn xong cơm chiều, trong phòng truyền đến từng đợt tiếng chuông, động tác của Tô Nhan cứng đờ, nâng mắt hướng tới Tiết Cầm Cầm, chỉ thấy Tiết Cầm Cầm cũng nhìn về phía cô.

Tiết Cầm Cầm nhìn thoáng qua cửa phòng lại dừng tầm mắt ở trên người cô không nhận được hỏi một câu, “Không nhận sao?”

Tô Nhan chỉ nhìn Tiết Cầm Cầm một lúc lâu, xoay người lấy điện thoại di động trong phòng ra, vừa thấy là số điện thoại của Ken, Tô Nhan nói không rõ cảm giác lúc đó.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời thật giống như mất mát cái gì.

“Không phải anh ấy.” Nói một câu liền nhận điện thoại.

“A lô, A Ken.”

“A, đã quên nói cho cô biết, sáng mai cô đến đây sớm một chút, nơi đó nhắn tin tới điện thoại di động của tôi.” Đầu kia di động là giọng nói của A Ken, hình như ở studio... nơi.

“Ừ, tôi đã biết, sáng mai anh đến đón tôi.”

“Làm sao? Trình tổng không đưa cô tới?” Sau khi A Ken nghe nói tạm dừng chỉ chốc lát sau mới mở miệng hỏi.

Hai trông mắt Tô Nhan rất bình tĩnh tới sầm nhẹ giọng nói: “A, tôi ở chỗ bạn thân của tôi, tôi nay phải ở cạnh cô ấy, có lẽ sẽ không về. Cho nên sáng mai anh vẫn bảo người tới đón tôi đi.”

“...” Tiết Cầm Cầm rất bình tĩnh thu dọn bàn ăn, nghe lời này nâng mắt nhìn lướt qua cô, rốt cuộc là ai ở cạnh ai?

A Ken nghe nói đồng ý nói: “OK, sau đó đưa địa chỉ cho tôi, tôi còn có chuyện, cúp.”

“Bye bye.” Sau khi ngắt di động, đặt ở một bên nhìn chăm chăm một hồi lâu.

Mà ngay cả Tiết Cầm Cầm đi từ phòng bếp rửa bát đĩa xong ra, cô còn đứng ở nơi nào đó nhìn chăm chăm di động ngẩn người. Làm cho cô (TCC) không khỏi cảm thấy sức mạnh của ái tình thật đúng là vĩ đại, hoàn toàn có thể thay đổi một người.

“Đang đợi anh ta gọi* nói?”

Tô Nhan nhìn chăm chăm di động xuất thần mắt chớp chớp, chậm rãi dời tầm mắt từ di động đến khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiết Cầm Cầm hơi trẻ con cũng rất đẹp dễ, đừng nhìn khuôn mặt cô bộ dạng có chút ngây thơ, nhưng trên thực tế không ngây thơ chút nào.

“Không...”

“Khẩu thị tâm phi.(3)” Tiết Cầm Cầm cười nịnh một tiếng, lại chậm rãi mở miệng nói: “Cậu hi vọng anh ta gọi cho cậu như vậy, cậu đã nghĩ kĩ nên đối mặt anh ta thế nào chưa?”

(3) khẩu thị tâm phi: Miệng nói một đằng lòng (tâm) nghĩ một nẻo

Đổi mặt? Tô Nhan nhìn mặt của cô có chút hoảng hốt, đời này cô chán ghét người khác lừa gạt cô, nhất là cô cảm thấy quan trọng, là người cô càng để ý cô lại càng không thể chấp nhận sự lừa gạt của họ.

Lừa gạt, cũng không phải không thể, cô hiểu cái gì là nói dối thiện ý, nhưng cô không dễ dàng tha thứ cho phản bội.

Cho nên, không có gì hay đổi mặt, cô có thể không tiền đồ yêu Trình Tự Cẩm, nhưng không thể không tiền đồ làm một người phụ nữ ngoan.

Cô không phải...

“Anh ấy lừa tó.”

Tiết Cẩm Cẩm nghe nói, vẻ mặt thu vào, nhìn cô thật sâu.

“Cho nên, anh ta lừa cậu, lúc đó cậu gọi cho anh ta, thật ra là đang ở trên một người phụ nữ khác, cậu rời xa anh ta?”

Tô Nhan nghe được bốn chữ rời xa và trên này, ở sâu trong nội tâm lại co vào một chút, sắc mặt hơi tái nhợt.

“Phải.”

Từ trước tới giờ cô không nghĩ tới sẽ là tình huống như vậy, nếu trước mắt, nói rời xa liền rời xa, không có chút cảm giác.

Không đúng, có cảm giác, cuối cùng là một loại cảm giác giải thoát.

Bị nhốt bốn năm nay, bây giờ hình như, càng giấy dựa càng kiên cố.

Có gan cướp, là tù, giấy không ra...

Tiết Cẩm Cẩm còn muốn nói điều gì, điện thoại trong tay Tô Nhan một lần nữa vang lên, lúc này, Tô Nhan nhìn lại, sắc mặt càng thêm tái nhợt hơn vừa rồi.

Trong lòng co rút đau đớn kịch liệt, một đôi tay gắt gao nắm chặt xô pha bên cạnh.

Rốt cục biết, vì sao yêu chỉ cần một giây, nhưng quên, lại cần cả đời.

Tiết Cẩm Cẩm vừa thấy vẻ mặt này của cô biết là ai gọi điện, đi đến bên người cô nhìn thoáng qua tên trong điện thoại.

A Cẩm...

Thân thiết như vậy?

“Nhận hay là không nhận?”

Tô Nhan cắn môi, nhìn thoáng qua Tiết Cẩm Cẩm nói: “Cẩm Cẩm, cậu đừng nói được không?”

Tiết Cẩm Cẩm nhìn ánh mắt cô chột lơ mà đau, còn sâu trong ánh mắt có sự kiên quyết, trong lòng càng đau lòng cho cô ấy hơn.

Từ trước đến nay cũng biết anh ta không phải là một người không dứt khoát, nhất là việc về tình yêu.

“Được.”

Tô Nhan cầm điện thoại hít một hơi thật sâu, bình ổn hơi thở, một đôi mắt đã hơi đỏ.

“A lô, A Cẩm”

Tiết Cẩm Cẩm sững sốt, nhưng nhìn bộ dáng cố sức ần nhẩn của cô lúc này, không đành lòng, dò tìm mắt đi, cô vẫn trốn tránh, hay là có suy nghĩ gì?

Đầu kia, lúc này Trình Tự Cẩm đang ngồi ở văn phòng nghe giọng nói cực kì bình thường của cô truyền đến qua di động, nếu không phải Hàn Lỗi nói với anh, anh nhất định không phát hiện.

Cô, vậy mà lại giả bộ, làm như chưa phát sinh cái gì sao?

Nghĩ, trong mắt chột lơ lên sự chăm chọc, khoé môi khẽ nhếch lên một chút thành một hình cung cười, cũng là độ cong trào phúng.

“Đang làm gì?”

“Chuẩn bị ăn cơm. Còn anh?”

“Ờ công ti.” Nói xong, Trình Tự Cẩm lại nói thêm một câu. “Nhớ em, ngày mai anh phải đi công tác, buổi chiều lên máy bay, có muốn tới tiễn anh không? Hà?”

Tô Nhan nghe anh nói câu “nhớ em” cảm thấy cực kì châm chọc, nắm chặt di động, ngực hơi phập phồng, cuối cùng nhìn về phía Tiết Cẩm Cẩm không tiếng động nói.

'Gọi tớ rửa tay đi ăn cơm'

Tiết Cẩm Cẩm sùng sốt một giây, kéo khoé môi gọi lớn: “Nhan Nhan, lại đây ăn cơm nhanh lên một chút, ném thử tay nghề của tớ bây giờ, đến đây nhanh lên một chút.”

“A Cẩm, em không nói chuyện với anh nữa, em phải ăn cơm, anh cũng phải nhớ ăn cơm tối.” Nói xong, Tô Nhan đã ngắt di động, trong phút chốc nước mắt rơi xuống tại kia.

Tiết Cẩm Cẩm vội vàng ôm vai của cô nhũ mảy nói: “Nhan Nhan, có mấy lời tớ không nói, tớ biết cậu cũng sẽ hiểu, chồng, chỉ là đối với người, có lẽ anh ta không phải.”

Tô Nhan khẽ nhắm mắt lại, giọng nói nức nở nói: “Cầm Cầm, cắt đứt, hoá ra lại đau đớn như vậy, nhưng tớ muốn khi anh ta còn không tiến bộ tớ sẽ rút máu thịt của anh ấy ra.”

“Ừ, tớ biết, tớ đã biết, nhưng cậu muốn làm như thế nào?” Đối với biểu hiện vừa rồi của Tô Nhan, Tiết Cẩm Cẩm biết cô nhất định muốn làm cái gì mới có thể lựa chọn trốn tránh.

Tô Nhan tựa đầu vào vai cô (TCC) chậm rãi ngược lên, lau nước mắt nhẹ nhàng cười hỏi: “Tại sao cậu biết tớ sẽ làm cái gì?”

Tiết Cẩm Cẩm đảo mắt trắng nói: “Đại tỷ, tớ là ai? Tớ là bạn thân của cậu Tiết Cẩm Cẩm, tớ còn không biết sao? Nói đi, cậu muốn làm gì?”

Tô Nhan chỉ nhếch khoé môi trên ghẹo nói: “Cầm Cầm, vừa rồi đột nhiên tớ cảm thấy, cậu cũng rất có thiên phú diễn kịch, hay là cậu theo tớ vào làng giải trí đi.”

Tiết Cẩm Cẩm biết cô nói chuyện vừa rồi cô giả bộ gọi cô ăn cơm. Trùng mắt liếc nhìn cô một cái.

Tô Nhan chỉ cười, cầm di động nhấn một dãy số rồi gọi tới, hai tròng mắt dừng ở trên mặt bạn tốt.

“A lô, là tôi, luật sư Vương, phiền ông giúp tôi chuẩn bị một bản thoả thuận li hôn, sau đó trực tiếp gửi đến văn phòng tổng giám đốc Trình Tự Cẩm tập đoàn Chính Hằng.”

“Đúng vậy, đúng vậy, luật sư Vương, lúc này xin ông hãy giúp tôi, được, cảm ơn ông, tôi biết ông rất khó xử, tôi cam đoan, đây là lần cuối cùng, dùng một phần tiền kia là được, không cần phân chia tài sản gì, nếu có thể, tôi hi vọng ông có thể đến phòng làm việc của anh ấy trước buổi trưa ngày mai, được, cảm ơn, tạm biệt.”

Ngắt di động, Tô Nhan nhìn về mặt kính ngạc của Tiết Cẩm Cẩm cười nhẹ.

“Sao lại có vẻ mặt này?”

Tiết Cẩm Cẩm chớp chớp hai mắt, khó hiểu nói: “Cậu muốn li hôn với anh ta?”

“Ừ, phải.”

“Vậy vì sao vừa rồi cậu còn...”

“Nếu tớ không giả vờ, lúc ấy nói với anh là tớ muốn li hôn với anh, cậu cảm thấy anh ấy sẽ ngồi chờ chết sao? Anh ấy nhất định sẽ tìm tới nơi này, tớ chỉ muốn trước khi ngày mai luật sư Vương gửi đơn cho anh ấy im lặng một chút.”

Tiết Cẩm Cẩm hiểu rõ rồi, nhìn khuôn mặt của Tô Nhan tái nhợt khẽ nhũ mảy. “Không hối hận?”

Tô Nhan chỉ cười nhẹ nói: “Không hối hận, nếu bây giờ tớ không quả quyết, tương lai nhất định sẽ càng hối hận, không nắm được cát, tớ không nắm chắc. Cho dù nắm trong tay cũng sẽ chậm rãi trôi đi, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.”

Tiết Cẩm Cẩm nhẹ nhàng cười nói: “Tình yêu thật đúng là... Tớ than thở mà xem thế là đủ rồi.”

Tiết Cẩm Cẩm nhìn bóng lưng của cô, cô vừa mới nói cái gì? (#: Chắc câu cảm thán trên là của Tô Nhan nhưng không biết sao tác giả viết là Tiết Cẩm Cẩm)

“Là cậu chưa gặp được người để cho cậu tiến về phía trước, nếu có thể, cậu sẽ biết, không phải cậu dừng lại thì hai người sẽ cùng bước đi.”

Giống như cô và Trình Tự Cẩm? Thời gian bốn năm, hai người xa lạ, trùng đích nhất định sẽ cùng xuất hiện.

Chỉ là cô cảm thấy, lúc này, cũng không thật sự li hôn.

Loại đàn ông giống Trình Tự Cẩm nếu không muốn buông tay, sẽ có một ngàn loại biện pháp dây dưa.

Nhan Nhan, gặp anh ta, rốt cuộc là may mắn hay không may mắn?

Nhưng anh làm cho cậu khóc thương tâm như vậy, làm sao thấy may mắn đâu?

“Ài...”

Mà tập đoàn Chính Hằng, ở văn phòng tầng cao nhất, đại diện cho thân phận địa vị và tất cả quyền lực tiền tài.

Nhìn đi động đã ngắt trong tay, hai tròng mắt Trình Tự Cẩm mờ mờ ướt nước, ăn cơm?

Tô Nhan, để tôi nhìn xem cô sẽ giả vờ được tới khi nào, hưởng thụ vinh dự và tâng bốc trước nay chưa từng có, cho nên cô sinh lòng tham.

Sáng sớm, Tô Nhan rời khỏi nhà trọ của Tiết Cẩm Cẩm, liền nhìn thấy trợ lý lái xe lại đây.

Lên xe, thấy là A Ken, sững sờ.

“Sao anh cũng tới?”

A Ken nhìn thoáng qua đôi mắt đen thẫm nhiên của cô nói: “Hôm nay tôi không có việc gì, cho nên đi theo cô chụp quảng cáo.”

Nghe vậy, Tô Nhan có chút khó tin nói: “Anh không có việc gì? Người như anh cũng có lúc không có việc gì?”

A Ken nghe nói sắc mặt có chút khó coi nhìn cô hỏi: “Làm sao? Tôi đi cùng cô, cô không vui?”

Tô Nhan vừa nghe, nhanh chóng cười lạnh nói: “Đâu, đâu, có anh đi cùng tôi, anh không biết tôi an tâm nhiều. Anh quả thực chính là cứu tâm hoàn (thuốc cứu trái tim, tư tưởng) của tôi.”

“Ba hoa.”

Tô Nhan chỉ cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm hồn đã hơi bay xa, nghĩ đến lúc ấy anh nhận được thoả thuận li hôn đó thì sẽ có vẻ mặt như thế nào.

Lúc này có lẽ Tô Nhan không biết, thoả thuận này, đến cuối cùng sẽ lấy loại hình thức công khai hơn nữa để chấm dứt nó.

A Ken nhìn thoáng qua người phụ nữ không yên lòng, không nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 64.3

Mãi cho đến khi đến studio, Tô Nhan không nghĩ tới trận đầu đã phải cảnh bay, trong lòng hơi sợ. Nhìn nhân viên công tác làm các biện pháp an toàn cho cô, đã cố định và kiểm tra, bảo đảm sẽ tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn, cô vẫn hơi sợ, không khỏi khản trương mím môi.

A Ken nhìn vẻ mặt của Tô Nhan, biết cô sợ hãi, tiến lên vỗ vai cô trấn an nói: “Không phải sợ, rất an toàn, có lần đầu tiên, sau này là ổn.”

“Ừ, nhưng tôi rất khản trương.”

A Ken thấy cô rất khản trương khẽ cười nói: “Không có gì, thoải mái, nghĩ đến chuyện khác.”

Tô Nhan hít sâu một hơi, dùng sức gật đầu nói: “Ừ.”

Cảnh bay là diễn cơ bản của phim cổ trang, bây giờ cô cần vượt qua.

“Chuẩn bị xong chưa? Tô tiểu thư?” Đạo diễn nhìn qua hỏi.

Tô Nhan nhìn A Ken gật đầu.

“Chuẩn bị xong, đạo diễn, có thể quay.” A Ken nói xong liền lùi về phía sau đạo diễn.

“Được, chuẩn bị...”

“Mở máy.”

Nội dung quảng cáo là một loại kẹo màu xanh, cô là người tâm trạng không tốt ăn kẹo sẽ vô cùng tốt, sẽ làm người phiền não trở nên vui vẻ hạnh phúc, sau đó vui vẻ nhảy xung quanh giữa không trung.

Hai chân Tô Nhan chậm rãi rời mặt đất, lòng cũng hơi khẩn trương, tận lực làm cho mình nghĩ đến một ít chuyện vui vẻ, vẻ mặt tươi cười.

Tóc dài Tô Nhan tung bay, một thân quần trắng, chân không, hai chân trên không vui run run.

Chỉ nghe thấy đạo diễn hô to một tiếng: “Action.”

Lòng Tô Nhan lại có chút căng thẳng, nhưng cô hiểu lúc này cô nên mở to mắt, chậm rãi mở to mắt, người đã ở giữa không trung xoay tròn, đầu lập tức có chút choáng váng.

Hoảng hốt, giống như nhìn thấy Trình Tự Cẩm ở cửa công ti, cổ áo mang theo dấu son môi màu hồng.

Lòng căng thẳng, ý cười ở khóe môi có chút cứng ngắc, vẻ mặt cũng càng ngày càng thiếu tự nhiên.

Lại nghe thấy đạo diễn hô 'Cut'.

Hiển nhiên, đạo diễn nghĩ đến lần đầu tiên cô làm cảnh bay, cũng không có ý không vui, chỉ kéo cô xuống trần an.

“Tô tiểu thư, nghỉ ngơi một lát, sau đó chúng ta tiếp tục quay cảnh kia.”

Hai chân Tô Nhan chạm đất, lòng cũng mới hạ xuống, nhìn qua đạo diễn nói: “Tôi rất xin lỗi.”

Đạo diễn chỉ cười nói không sao.

Cởi dây an toàn ra, A Ken bước tới, nhử mày nhìn cô hỏi: “Vừa rồi cô suy nghĩ gì, không yên lòng?”

Tô Nhan chỉ trầm mặc không nói, không nói được một lời thân nhiên đến khu nghỉ ngơi tìm một cái ghế dựa ngồi xuống. Vặn mở một chai nước khoáng uống một ngụm.

“Nhan Nhan, cho dù làm người nào ngành nghề nào, loại công việc thế nào, để cảm xúc cá nhân vào trong công việc, là một loại không chuyên nghiệp.”

“Tôi biết.” Tô Nhan chỉ nhẹ giọng đáp, nhìn thoáng qua thời gian, hắc luật sư Vương đã chuẩn bị tốt thỏa thuận li hôn rồi.

A Ken nhìn qua Tô Nhan thở dài một hơi nói: “Nhan Nhan, tôi tin rằng cô là người rất có năng lực, chỉ cần cô đồng ý, sẽ trở thành nữ vương của làng giải trí này.”

“Ừ.”

A Ken thấy cô không có nhiều cảm xúc lắm chỉ thở dài một hơi không nói gì.

Mười phút sau, Tô Nhan một lần nữa treo lên, nhân viên công tác đang buộc cố định dây an toàn cho cô.

A Ken nhìn Tô Nhan, lại nhìn thoáng qua điện thoại của cô, trong áo của cô vang lên.

Tô Nhan thấy di động của mình, liền nói với nhân viên công tác: “Có thể nhờ cô lấy điện thoại của tôi đưa cho tôi không?”

“Được, Tô tiểu thư, cô chờ.”

“Cảm ơn.”

Nhân viên công tác đưa điện thoại di động cho Tô Nhan, Tô Nhan nhìn thoáng qua di động lại nhìn thoáng qua nhân viên công tác, nhân viên công tác kia cũng rất có mắt nhìn người.

“Tô tiểu thư, tôi đi bên kia lấy đồ, một lát nữa sẽ quay lại.”

Tô Nhan cảm kích cười, nhìn thoáng qua A Ken đang nhìn chăm chăm cô, liền nhận điện thoại.

“Luật sư Vương.”

“Trình tự, A, Tô tiểu thư, tôi đã chuẩn bị tốt thoả thuận li hôn, xin hỏi bây giờ đưa đến tập đoàn Chính Hằng sao?”

Tô Nhan trầm mặc không đến ba giây nhẹ giọng nói: “Ừ, được.”

“Vâng, tạm biệt trước, nếu Trình tổng liên lạc với tôi, tôi sẽ liên lạc với Tô tiểu thư trước tiên.”

“Vậy làm phiền luật sư Vương.”

“Ừ, tạm biệt.” Tô Nhan ngắt di động,

Mà hình như nhân viên công tác kia bị người giữ chặt lại nói gì, hình như vấn đề hơi nghiêm trọng, mà Tô Nhan chỉ nhìn chăm chăm đi động ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì.

Mãi cho đến khi trợ lý bên người đạo diễn chạy tới hỏi Tô Nhan.

“Tô tiểu thư, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta sắp quay.”

“Ừ. Chuẩn bị xong rồi.” Tô Nhan gật đầu, hít một hơi thật sâu, vừa nghĩ tới anh, môi của cô tự nhiên gọi lên một độ cong, không đến một năm, cô sẽ lại độc thân.

“Bắt đầu lên, sau đó xoay tròn.”

Tô Nhan chậm rãi bị nâng lên, lúc này cô mở to đôi mắt sáng như tuyết long lanh, cười sáng lạn.

Lại nghe đạo diễn hô một tiếng: “Lên cao một chút, bắt đầu xoay tròn.”

Thân thể Tô Nhan chậm rãi lên cao, lúc này đây khoảng cách với mặt đất đã khoảng hơn tám thước (1).

(1) thước: 1 thước=10 tấc = 0,23 m

Nhưng ngay sau lúc cô xoay tròn vài vòng, chợt nghe một tiếng hét chói tai.

“A, nguy hiểm, Tô tiểu thư dây an toàn không...”

Nhân viên công tác kia xoay người đã thấy cả người Tô Nhan sắp rơi ở giữa không trung bắt đầu chậm rãi xoay tròn, sợ tới mức anh ta vội vàng kêu lớn tiếng.

Nhưng đã chậm, ngay tại lúc tốc độ xoay tròn của Tô Nhan nhanh hơn, chỉ thấy dây an toàn bên trái Tô Nhan hoàn toàn tuột ra, chỉ còn lại bên phải.

Bỗng nhiên kinh sợ, làm cho Tô Nhan hoàn toàn bị dọa, đầu ong một chút, cũng cảm giác cơ thể nghiêng xuống, cô biết hỏng rồi.

Dây an toàn có vấn đề.

Đạo diễn thấy thế cũng vội vàng hô: “Nguy hiểm, nguy hiểm, mau mau, hạ xuống, hạ xuống...”

Mà a Ken thấy thế cũng kinh sợ đứng lên, gât gao nhìn chăm chăm cơ thể Tô Nhan đang rơi.

Tô Nhan nghe thấy hiện trường âm thanh hỗn loạn, lòng cũng hoảng hốt theo, theo bản năng vịn vẹo cơ thể, theo động tác dây an toàn thả xuống, trong nháy mắt cơ thể không thăng bằng.

“Nhan Nhan, đừng cử động, như vậy rất nguy hiểm” A Ken thấy thế vội vàng khản trương hô.

Nhưng đầu Tô Nhan ong ong, chỉ biết là phía dưới rất loạn, nhưng lúc này, vì ngoại lực đột nhiên cơ thể Tô Nhan lao về phía vách tường.

Một màn này, làm tim tất cả mọi người lên đến tận cổ họng, hoảng sợ không thôi nhìn đầu Tô Nhan hung hăng đập vào tường sau đó lại liên tục đập vài lần.

“Nhan Nhan...”

“Tô tiểu thư...”

“A...” Tô Nhan cũng sợ tới mức kêu ra tiếng, đầu truyền đến đau đớn và trong lòng sợ hãi làm cô ngất đi.

“Mau mau, mau thả xuống, nhanh lên...”

“Nhanh gọi xe cứu thương, nhanh lên...”

Theo thời gian studio hỗn loạn một đoàn, rốt cục Tô Nhan được hạ xuống, cả người đã ngất, thái dương chậm rãi chảy ra máu tươi. Nhìn qua trong lúc

nhất thời rất dọa người.

Hơn nữa mặt cô tái nhợt không chút máu, tất cả mọi người sợ hãi, A Ken vội vàng tiến lên ôm lấy cô, dùng khăn tay che đầu cô vội vàng hô.

“Đều nhìn làm gì, gọi xe cứu thương.”

Đạo diễn nhìn một màn này vội vàng: “A, A Ken, tôi đã cho người gọi xe cứu thương, lập tức đến, trước anh đừng gấp.”

Một ánh mắt sắc bén của A Ken liền nhìn về phía đạo diễn sắc mặt đã rất khó coi, nói: “Đạo diễn, đây là đồ dùng của nhóm nhân viên công tác của ông, nếu Tô Nhan xảy ra chuyện gì, hậu quả...”

Đạo diễn nghe, không nhìn được lùi về phía sau vài bước, mồ hôi lạnh ứa ra, chuyện của Tô Nhan và tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng không ai không biết, cảm thấy không khỏi sợ, nhìn mặt của Tô Nhan có máu, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“A, đạo diễn, đạo diễn...”

A Ken nhìn thoáng qua đạo diễn, nhìn Tô Nhan gất gao nhú mảy.

Cũng may xe cứu thương đi tới rất nhanh, A Ken nhìn Tô Nhan được đưa lên xe cứu thương, xoay người cầm điện thoại di động của Tô Nhan lên cũng vội vàng đi theo.

Mà trong nhất thời, ảnh chụp hiện trường Tô Nhan bị thương khi quay và tin tức đã lên trang nhất, nhanh chóng tăng lên.

Trên Internet, là ảnh A Ken ôm Tô Nhan đầu đầy máu tươi, mà hai mắt Tô Nhan nhắm chặt, máu tươi chảy ròng ròng, nhìn qua rất dọa người.

Mà cùng lúc đó, phòng họp của cao ốc tập đoàn Chính Hằng, Trình Tự Cẩm nghe báo cáo một quý gần đây.

Đột nhiên Hàn Lỗi đẩy cửa vào, Trình Tự Cẩm nhú mảy, không hờn giận nhìn về phía anh ta, phát hiện sắc mặt anh ta vô cùng khó coi, mảy càng nhú chặt hơn.

Rất ít khi nhìn thấy Hàn Lỗi không bình tĩnh như vậy.

Hàn Lỗi cũng không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, cầm máy tính trong tay cứng nhắc đưa cho anh trầm giọng nói: “Trình tổng, quá, Tô tiểu thư đã xảy ra chuyện.

Trình Tự Cẩm hạ mắt, đang nhìn ảnh chụp phóng đại, sắc mặt nháy mắt trở nên lo lắng, ảnh chụp thật sự hơi dọa người, trường hợp cũng rất hỗn loạn.

Mà tiêu đề là: Cô gái nổi tiếng nhất Tô Nhan rơi xuống từ độ cao tám thước khi đang quay ở trường quay, ngay lúc đó đã hôn mê bất tỉnh đưa vào bệnh viện, sống chết chưa rõ!!!

Phía dưới còn có một số bình luận.

Trời ơi, chảy nhiều máu như vậy, tám thước rất cao, khẳng định hết thuốc chữa, thật đáng tiếc!

Không thể nào, tôi rất thích cô ấy, hi vọng cô ấy không có chuyện gì...

Nữ thần của tôi, trăm ngàn đừng có chuyện...

Hàn Lỗi đánh giá cẩn thận vẻ mặt lo lắng khó phân biệt của đại tổng giám đốc nhà mình, thật cẩn thận hỏi: “Trình tổng, Tô tiểu thư đã được đưa tới bệnh viện, chúng ta...”

Mặt Trình Tự Cẩm lạnh như băng đứng lên đưa máy tính trong tay đưa cho Hàn Lỗi giọng nói lạnh lùng nói: “Xử lý xong.” Nói xong đã đi ra khỏi phòng họp, để lại mọi người với vẻ mặt không biết làm sao.

Sau đó, bọn họ mới biết được tin tức Tô Nhan bị thương sau đó mới hiểu được vì sao sắc mặt Trình tổng của bọn họ như hàn băng thảng chập.

Vốn Hàn Lỗi muốn đi cùng, nhưng cúi đầu vừa thấy phía dưới càng ngày càng nhiều bình luận, cái gì lãnh ít dữ nhiều, cái gì hồng nhan bạc mệnh, cái gì đã sắp đưa vào nhà xác...

Hàn Lỗi chịu đựng huyết thái dương gật gật, nhìn thoáng qua các lãnh đạo cao cấp trầm giọng nói: “Các vị, Trình tổng tạm thời có việc quan trọng phải xử lý, mọi người tan họp trước đi.” Nói xong, gật đầu bước ra khỏi phòng họp.

Mà bên này, giữa đường Tô Nhan có tỉnh lại vài giây rồi lại lâm vào hôn mê.

Cô chỉ nghe thấy cái gì tim đập, dường như...

Thật giống như cảnh bốn năm trước làm cô cả đời không quên được, bốn năm trước, ngày hôm ấy, cô đứng ở ven đường, tận mắt nhìn thấy cha mẹ xảy ra tai nạn xe cộ, trên đường được đưa tới bệnh viện không kịp chữa trị đã qua đời.

Lúc này, cô hôn mê trong mơ, tất cả đều là hình ảnh ngày hôm ấy, nhưng cô không biết, ngày hôm đó bốn năm trước sẽ trở thành ác mộng mỗi ngày của cô.

Mỗi đêm đều xuất hiện trong giấc mơ của cô, trong mơ tràn đầy máu tươi...

“Mong người nhà chờ ở bên ngoài phòng mổ.” Y tá gần A Ken xong lại nói rồi vội vàng xoay người vào phòng mổ.

A Ken nhìn Tô Nhan được đẩy vào phòng giải phẫu (phòng mổ) mới thở ra một hơi, trong tay cầm điện thoại di động của Tô Nhan, mở màn hình ra là cuộc gọi cô vừa nhận.

Trên màn hình hiển thị ba chữ 'Luật sư Vương'.

Luật sư? Cô tìm luật sư làm gì? Gặp phiền toái?

Phiền toái, có người đàn ông kia, cô sẽ gặp phiền toái gì? Nếu như vậy, thì anh ta chính là phiền toái lớn nhất của cô.

Đang nghĩ, di động trong bàn tay lại rung lên, anh nhìn thoáng qua tên, giây tiếp theo liền nhận nghe xong đứng lên.

“Trình tổng?”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chương 65.1

“Ở đâu?”

“Bệnh viện trung tâm, phòng giải phẫu.” A Ken nói đơn giản, nghe đầu kia giọng nói trầm thấp.

Nói xong câu đó sau đó không nghe thấy người đầu kia nói gì đã ngắt điện thoại, A Ken nhìn di động suy tư, hẳn là sau đó chạy tới.

Anh ở làng giải trí nhiều năm như vậy, quy tắc ngầm * chuyện này có khối người, thân là người đại diện của họ, nếu bản thân bọn họ đồng ý, anh sẽ không nói gì, hơn nữa sẽ càng giúp đỡ giấu diếm.

Chỉ là rốt cuộc thái độ của người đàn ông này với Tô Nhan là như thế nào, thật sự anh nhìn không rõ, nếu là vô tâm, lại khắp nơi cố tình biểu hiện, nếu là có lòng, hình như thiếu gì đó.

Không đến mười phút, anh chợt nghe những tiếng bước chân trầm ổn, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là anh (TTC) đến đây.

Nhìn sắc mặt âm trầm của người đàn ông, A Ken thấp giọng nói: “Trình tổng.”

Trình Tự Cẩm chỉ thân nhiên quét mắt nhìn anh ấy một cái, cuối cùng dừng ở đèn sáng ở trên phòng giải phẫu, trầm giọng hỏi: “Đã vào bao lâu?”

A Ken nhìn qua đồng hồ nói: “Đã hai mươi phút.”

Nghe vậy, hình như A Ken thấy anh nhú mày, tuy rằng rất nhẹ, lại tò về anh đang lo lắng.

Sở dĩ A Ken có thể trở thành người đại diện của kim bài (các thẻ vàng, ở đây ý là các ngôi sao) nóng chạm tay có thể bỏng là toàn dựa vào ánh mắt ở dưới cặp kính kia của anh, anh (A Ken) nhìn người rất chuẩn, nhưng khi anh đang suy nghĩ thì lúc này người đàn ông này đã tới bệnh viện.

“Sao lại thế này?” Giọng nói lạnh lùng trầm ổn hỏi, lại nói với di động: “Mười phút, đuổi bọn ruồi bọ ở bệnh viện này đi.”

Cất di động, một đôi mắt lạnh lùng đăm đăm nhìn về phía anh ta (A Ken).

A Ken thấy thế vội vàng hoàn ánh mắt đáp lại: “Hoàn toàn là sự cố, hôm nay Nhan Nhan chụp quảng cáo cần đóng cảnh bay, dây an toàn không thắt chặt, cho nên rơi xuống từ giữa không trung, sau đó đập vào tường.”

A Ken nói xong, sắc mặt vốn âm trầm của người đàn ông hình như lại lạnh thêm vài phần.

Một đôi mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn vào một đôi mắt khác, trong lòng A Ken linh hoạt, vội vàng dò tìm mắt nói: “Tôi rất xin lỗi vì để xảy ra chuyện như vậy, hôm nay tâm trạng của Nhan Nhan không tốt, không yên lòng, dây an toàn không thắt chặt cũng không biết, mắt hôn mất vía, không biết làm sao lại vậy.”

Nói xong, A Ken đẩy gọng kính, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào người đàn ông đối diện, phát hiện ngoại trừ sắc mặt anh có chút hung ác nham hiểm cũng không có cảm xúc gì nhiều, chỉ mím môi.

Ngay khi không khí hơi đông đặc, đèn của phòng giải phẫu tắt, A Ken vội vàng đứng lên nhìn thoáng qua anh, cửa phòng giải phẫu được mở ra, bác sĩ tháo khẩu trang xuống nhìn hai người.

“Bác sĩ, cô ấy sao rồi?” A Ken vội hỏi.

Bác sĩ chỉ lắc đầu nói: “Đã xử lý tốt miệng vết thương, chỉ trên trán có vết thương, đập vào mao mạch nên mới chảy nhiều máu như vậy, cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chúng tôi đã khâu lại, sau khi cắt chỉ xử lý một chút sẽ không để lại sẹo, bây giờ bệnh nhân sắp tỉnh lại, chúng tôi sẽ đưa đến phòng bệnh, ngoài ra, bệnh nhân đập vào đầu, có khả năng sẽ chấn thương não... Hôn mê.”

A Ken nghe nói thở dài nhẹ nhõm một hơi, lén lút đánh giá người đàn ông vẫn chưa mở miệng.

“Cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ chỉ cười nói: “Không phải khách sáo.” Nói xong nhìn về phía Trình Tự Cẩm, tiến lên từng bước dò hỏi: “Trình tổng, chúng tôi đưa Tô tiểu thư lên tầng 15 sao?”

Trình Tự Cẩm trầm giọng nói: “Ừ.”

Bác sĩ gật đầu với anh, lại gật đầu với A Ken mới rời đi, không đến một phút, Tô Nhan đã được người đẩy ra khỏi phòng giải phẫu, đầu quấn một vòng băng gạc trắng, sắc mặt hơi tái nhợt, mu bàn tay truyền dịch.

A Ken tiến lên nhìn thoáng qua, cảm điện thoại ở trong tay tắt âm, sau đó đặt ở bên cạnh cô.

Nhìn Tô Nhan bị đưa đi, A Ken đi đến bên cạnh Trình Tự Cẩm thấp giọng nói: “Trình tổng, lần này tôi rất xin lỗi.”

Trình Tự Cẩm lạnh lùng nhìn anh ấy trầm giọng nói: “Lần sau không thể dễ như thế này nữa, nếu không, dứt khỏi làng giải trí.”

Trong lòng A Ken lập tức kinh sợ, nâng mắt rất nhanh nhìn lướt qua anh, cuối cùng cúi đầu.

“Vâng, tôi biết.”

Trình Tự Cẩm chỉ nhìn anh ta một cái thật sâu, xoay người rời đi để lại cho A Ken một câu.

“Tôi cho là anh đã quên.”

A Ken sững sờ nhìn cửa phòng giải phẫu một lúc lâu, nâng mắt nhìn về phía hành lang đối diện, đã quên? Làm sao có thể quên? Đẩy gọng kính cuối cùng bước đi rời khỏi.

Phòng bệnh, Trình Tự Cẩm đứng trước cửa sổ nhìn ngoài bệnh viện phóng viên đến gần nghe điện thoại nói, nhìn lẫn nhau cuối cùng đều rời đi.

Xoay người, nhìn người phụ nữ nằm trên giường bệnh hô hấp nhẹ nhàng, đôi mắt đen thán nhiên không giấu được vẻ tiêu tụy của cô, chỉ một đêm mà thôi, đã tiêu tụy như vậy.

Môi mông khẽ mím lại, chậm rãi đi qua, trên cao nhìn cô, chỉ thấy dù Tô Nhan đang mê mang cũng nhúu mày thật chặt.

Ngón tay nhẹ nhàng xoa mi tâm của cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, lại nhúu mày lại.

Mà lúc này, Hàn Lỗi nhận được một văn bản luật sư gửi cho tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng, vừa mở ra thấy, sợ tới mức anh ta căng thẳng chú ý, thu hồi sắc mặt khó coi, rời khỏi công ti đi đến bệnh viện trước.

Bởi vì xử lý miệng vết thương khi Tô Nhan ngất xỉu, cho nên cũng không dùng nhiều thuốc tê, sau khi ngủ say một lúc tỉnh lại, chậm rãi mở đôi mắt, nhìn trần nhà trắng xoá, lại chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“A... Đau quá...” Tô Nhan chậm rãi nâng tay phải lên muốn chạm vào vị trí đau đốn trên đầu, giữa chừng lại bị chặn lại.

Cảm giác được tay của mình bị ngăn lại, chậm rãi mở hai mắt đã thấy một bàn tay to khớp xương rõ ràng nắm tay cô, làm cho cô sững sốt, theo tay chủ nhân nhìn lại, vốn nhúu mày lại nhìn thấy ai càng nhúu mày chặt hơn.

Hơn nữa cô cảm giác được, không chỉ là đầu, mà ngay cả trái tim cũng đau đốn, sắc mặt không phải nói rất khó coi.

Nếu không phải rất đau, cô rất muốn tiếp tục mê mang, cũng không cần phải nhìn ... khuôn mặt đối trá kia của anh.

Trình Tự Cẩm không để sót cảm xúc nào trên mặt của cô, ánh mắt chìm xuống, khoá môi lại nhếch lên, thấp giọng nói.

“Làm sao, em choáng váng? Sao về mặt lại mất hứng vậy?”

Tô Nhan cũng không biết người đàn ông trước mắt này chơi đùa với cô biết rõ còn có hòi, chỉ khẽ kéo khoé môi, thậm chí cũng không biết muốn mở miệng nói cái gì.

Ánh mắt chỉ chuyển động, phát hiện đã hơn ba giờ, thế này mới quay đầu lại nhìn anh, giọng nói khàn khàn hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Nghe vậy, ánh mắt Trình Tự Cẩm nhu hoà một chút, nắm lấy tay nhỏ bé của cô ở trong lòng bàn tay, thấp giọng nói: “Anh không ở đây thì ở đâu, em ở trong này.”

Ánh mắt Tô Nhan chợt loé, lại chỉ nhìn anh, nghĩ đến cô còn có thể tin lời ngon tiếng ngọt (nguyên văn là hoa ngôn xảo ngữ) của anh sao?

Không muốn nhìn đến khuôn mặt làm cô đau lòng tổn hại tinh thần, một đôi mắt vô lực nhắm lại.

“Không phải anh bảo phải đi công tác sao?” Nhưng hình như cô đã quên một chuyện, trước khi anh đi công tác sẽ biết chuyện, không biết anh đến khi nào, đã nhận được thoả thuận li hôn hay chưa.

Đắm chìm trong tư tưởng của mình, cho nên không cảm giác ánh mắt thâm trầm của Trình Tự Cẩm nhìn chằm chằm cô.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bị ngoại lực đẩy ra, Hàn Lỗi nhìn một cảnh này, nghĩ Tô Nhan chưa tỉnh lại, mà tổng giám đốc của bọn họ lo lắng nắm tay bà xã của mình.

Cho nên, không hề nghĩ ngợi đã đưa văn kiện trong tay qua nói: “Trình tổng, vừa rồi tôi nhận được thoả thuận li hôn được lấy danh nghĩa của phu nhân kí đưa cho ngài, phu nhân cô ấy nghĩ...”

Hàn Lỗi nói xong liền nhìn về phía Tô Nhan liếc một cái, nhưng khi nhìn thấy, anh kinh ngạc phát hiện ra mắt Tô Nhan chớp mắt di chuyển, hơn nữa hình như cơ thể cũng cứng đờ.

Nuốt một ngụm nước bọt, lại chậm rãi, chậm rãi, thật cẩn thận nhìn người đàn ông, quả nhiên cặp mắt kia đủ để đóng băng ba thước.

Không nhìn được rùng mình một cái, thoả thuận li hôn trong tay cũng cứng đờ, ngay tại lúc anh ta muốn tỉnh bơ rút về thì phát hiện bàn tay to kia đã nhận lấy.

“Đi ra ngoài.”

Hàn Lỗi nghe nói vội vàng xoay người đi ra ngoài, đóng cửa phòng bệnh, đóng lại tất cả chuyện tiếp theo sẽ phát sinh trong phòng bệnh, đi trên hành lang, rốt cuộc Hàn Lỗi thở ra một hơi, anh ta thật sự không nghĩ đến, Tô Nhan đã tỉnh.

Trời ơi, rốt cuộc là tình huống nào?

Trong phòng bệnh, Tô Nhan nghe được tiếng cửa đóng lại, tay bị nắm trong lòng bàn tay anh cũng rút ra, rơi xuống, một đôi mắt chậm rãi mở ra, nhưng không nhìn anh, chỉ nhìn phía trên một chút. Cũng không mở miệng nói chuyện.

Trình Tự Cẩm nhìn lướt qua năm chữ to 'Đơn thoả thuận li hôn', về lo lắng trong ánh mắt càng sâu hơn một chút, ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tô Nhan, một đôi mắt đã mở.

Khẽ cười một tiếng, nhướn một bên mày, “Có ý gì?”

Tô Nhan không mở miệng nói chuyện như cũ, chỉ mím đôi môi hơi khô chặt vài phần, hai tròng mắt loé lên.

Trình Tự Cẩm thấy cô không mở miệng, sắc mặt trầm xuống, cảm vật trong tay quơ quơ trước mặt cô, giọng nói đã lạnh đi vài phần.

“Nói chuyện, đây là em kí?”

Lúc này Tô Nhan mới chậm rãi chuyển tầm mắt về phía anh, nhìn khuôn mặt đẹp của anh lộ ra vẻ lo lắng tức giận, mày nhíu lại, anh tức giận? Anh phần nộ rồi? Nhưng vì sao? Không phải anh không thương cô sao?

“Phải.”

Nghe vậy, hai tròng mắt Trình Tự Cẩm hung ác gắt gao tập trung nhìn mặt tái nhợt của cô, một từ 'phải' cắt giấu sự run rẩy.

Trình Tự Cẩm lại cúi đầu nở nụ cười, ánh mắt lại không có chút ý cười nào, có thể nói là càng lạnh lẽo, làm cho thân thể Tô Nhan lạnh lùng, rõ ràng vẫn là mùa hạ.

“Ừ, có ý gì?”

Tô Nhan đã không muốn dây dưa với anh, lại một lần nữa nhắm đôi mắt lại khàn khàn nói: “Tôi biết anh hiểu được ý của tôi, Trình Tự Cẩm, xem như tôi cầu xin anh, kí đi.”

Nói xong, lông mi Tô Nhan không ngừng run run, tần suất ngực đập phòng cũng bắt đầu tăng, khoé mắt cũng có nước mắt lăn xuống. Cô không muốn nhìn về mặt lúc này của anh.

Cô sợ phải nhìn...

Ánh mắt Trình Tự Cẩm thâm thúy lại phức tạp nhìn những giọt nước mắt rơi vào trong tóc cô, nhớ tới lời tối hôm qua của cô, hẳn là đã sớm tính toán tốt rồi, chỉ sợ cô chỉ cần thời gian một buổi tối, sau đó hôm nay sẽ cho anh một phần này.

Cho nên, sở dĩ cô làm như chưa xảy ra chuyện gì, chờ thời khắc bình yên này.

Tô Nhan, cô cho rằng tôi sẽ kí sao?

Tô Nhan thấy anh rất lâu không có phản ứng, chỉ tiếp tục nói: “Kí đi, nếu anh đồng ý kí tên, tôi sẽ rời khỏi làng giải trí, hơn nữa cam đoan từ nay về sau không xuất hiện ở phạm vi tầm mắt của anh.”

Đây là nhượng bộ lớn nhất cô làm được, điều này làm cho, có thể chứng minh cô muốn thoát khỏi quan hệ với anh hơn chứ.

Trình Tự Cẩm nghe nói chỉ cười nhẹ một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

“Em bỏ được sao? Bỏ được tất cả những gì em có bây giờ sao?”

Tô Nhan chậm rãi mở mắt nhìn, nhìn phía trên, “Có? Tôi có cái gì? Anh có thể nói cho tôi biết không? Tôi có được tình yêu hay có được hạnh phúc? Không có, danh lợi, tiền tài, địa vị, danh dự, cho tới bây giờ những thứ đó không phải là thứ tôi muốn có, cho tới bây giờ cũng không phải, làm sao nói không đành lòng mất chứ?”

Trình Tự Cẩm bình tĩnh nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, cuối cùng lại nắm tay của cô trong lòng bàn tay, nhẹ giọng nói: “Được, em bỏ được, anh luyện tiết được chứ? Chúng ta không cãi nhau, hả?”

Rốt cục, đối với thái độ này của Trình Tự Cẩm, Tô Nhan không nhịn nổi nữa, ánh mắt dừng trên mặt anh, cảm xúc hơi kích động nói.

“Trình Tự Cẩm, đừng giả vờ, có ý gì sao?”

Trình Tự Cẩm chỉ nhủ mày, nhìn cảm xúc kích động của cô. “Giả vờ cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 65.2

Tô Nhan cắn chặt hàm răng, nhìn anh nói như việc không liên quan đến mình, giống như đều là cô cố tình gây sự, cô ngu ngốc sao?

Cô ngu ngốc sao?

Làm cô ngu ngốc sao?

Hay là cô thật sự dễ bị ức hiếp như vậy?

Tức giận tràn đến một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (1), dùng sức bỏ tay anh ra, cũng không khéo đánh một cái trên mặt anh, điều này làm cho Tô Nhan sùng sốt một lát.

(1) một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm: nguyên văn là nhất cổ tác khí. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc.

Không phải bàn tay, mà là mu bàn tay, tê tê...

Không nhìn tới ánh mắt của anh, hơi dời tầm mắt đi nhịn đau nói: “Kí tên đi, đừng tiếp tục nữa.”

Ánh mắt Trình Tự Cẩm sâu sắc không rõ nhìn cô, nói thật sâu: “Nguyên nhân.”

“Anh muốn nguyên nhân gì? Tôi không yêu anh, tôi chán ghét anh, tôi không muốn sinh hoạt cùng với anh, được không? Những lí do này có đủ không?” Tô Nhan cắn giận nhìn anh nói.

Ánh mắt Trình Tự Cẩm nặng nề, khuôn mặt hơi căng ra, giọng nói lạnh nhạt nói: “Nguyên nhân.”

Tô Nhan nhìn cặp mắt sắc bén đen như mực kia của anh, thờ hờn hờn mấy hơi cười lạnh một tiếng nói: “Nguyên nhân? Anh hẳn là rất rõ không phải sao? Anh đã nói, nếu ở cùng một chỗ với tôi, cũng chỉ có một mình tôi, như vậy tôi xin hỏi anh, anh làm được chưa? Sau khi ở cùng một chỗ với tôi anh làm được thật sự không có người phụ nữ khác?”

Trình Tự Cẩm chỉ đứng lên đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, từ túi quần lấy ra một bao thuốc lá, rút ra một điếu, hút vài hơi sau đó mới nhìn về phía cô.

“Cho nên, em muốn li hôn với anh.”

“Chẳng lẽ không được sao? Anh không trung thực với tôi, tôi sẽ ra đi.” Tô Nhan không phủ nhận lời này của anh, mà thái độ lạnh nhạt thật sự là ngọn lửa lớn, anh thừa nhận sao?

“Anh, anh rút ra ngoài cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh, anh khụ khụ...” Cảm xúc Tô Nhan kích động, bị sặc, liên tục ho khan.

Trình Tự Cẩm thấy thế, chỉ nhú mồm, đập đầu mẩu thuốc lá ra ngoài cửa sổ, muốn nâng cô dậy, lại bị tay Tô Nhan đang không ngừng ho khan gạt ra.

Người phụ nữ này bướng bỉnh như thế?

“Em không muốn biết ngày hôm qua anh làm cái gì sao?”

Quả nhiên, Tô Nhan nghe nói, dừng động tác một chút, nhưng vẫn ho khan không ngừng.

“Khụ khụ, khụ khụ...”

Mà hình như anh thở dài một tiếng bên tai cô.

“Rốt cuộc tính cách của em giống ai? Nhìn thấy cái gì cũng không tới hỏi anh, chỉ phỏng đoán một mặt, không muốn nghe anh tự mình nói sao?” Nói xong, Trình Tự Cẩm đã đỡ Tô Nhan ngồi dậy dựa vào bên cửa sổ.

Rót một cốc nước cho cô, Tô Nhan nhận cốc nước uống một ngụm lớn, còn lại cầm trong tay, hai tròng mắt chỉ gắt gao nhìn anh.

Trình Tự Cẩm nhìn ánh mắt cô không di chuyển, trầm giọng nói: “Ngày hôm qua, anh đến khách sạn với một người phụ nữ.”

Quả nhiên, sắc mặt Tô Nhan thay đổi lớn, hơi dùng sức cầm cốc nước, cuối cùng hất hết nước còn lại vào mặt anh, thờ hờn học nói.

“Trình Tự Cẩm, anh làm cho tôi rất ghê tởm, tôi thực sự bị mù mắt mới có thể tin lời của anh, nếu không phải ngày đó đầu tôi hơi choáng váng, cho dù tôi chết cũng sẽ không phát sinh một chút quan hệ gì với anh, anh không biết, khi tôi tỉnh lại trên người đều là dấu vết của anh, thậm chí tôi đã nghĩ tới đâm đầu vào bồn tắm nhà anh, cảm giác ghê tởm kia sắp cắn nuốt tôi, chỉ cần nghĩ đến vật của anh đã từng vào vào ra ra ở trong thân thể vô số người phụ nữ, tôi đã cảm thấy anh là người đàn ông ghê tởm nhất thế giới, anh chính là u ác tính, vi khuẩn gây bệnh, tôi muốn ra đi, muốn cách thật xa anh, nhưng tôi không có cách nào, tôi không có cách, anh có biết, cái loại cảm giác có lòng nhưng không có sức? Thân phận của anh, địa vị của anh, quyền lực của anh đều làm cho tôi không có cách, bây giờ tôi muốn cắt đứt quan hệ với anh, tôi muốn li hôn với anh, bởi vì anh làm cho tôi cực kỳ ghê tởm, mỗi một lần ngủ cùng anh, tôi đều nghĩ anh thành người đàn ông tôi thích trong lòng để trôi qua, như vậy mới có thể tiếp tục làm tiếp cùng anh (#: “làm” này là làm việc đen tối đó :3), tôi nôn... Nôn...”

Còn chưa nói hết, Tô Nhan đã dựa vào cửa sổ nôn mửa, phun hết những gì còn sót lại trong dạ dày vào thùng rác.

Thật ra không phải, chỉ vì cảm xúc của cô kích động, làm cho chân động di chứng, mới làm cho cô có triệu chứng bị choáng nôn mửa.

Mà sắc mặt Trình Tự Cẩm chưa bao giờ lạnh lùng như thế, ánh mắt hung dữ nâng cằm của cô, nhìn cô bằng nửa con mắt, hung ác nói: “Cầm miệng, ghê tởm phải không? Muốn li hôn phải không? Muốn nhờ tôi? Tôi cho em biết, nằm mơ, cả đời này tôi sẽ buộc em lại thật chặt, sẽ không bỏ em.”

Nói xong, đã xé thỏa thuận li hôn thành hai nửa rơi là tả trên mặt cô, không nhìn mặt cô trắng bệch xoay người rời đi.

Mà Tô Nhan chỉ hết sức nằm ở trên giường thờ phỉ phò, nước mắt lại chảy xuống, cuối cùng nghẹn ngào ra tiếng, cuối cùng cuối cùng, cô khóc lớn tiếng.

Tất cả đau khổ, uất ức, đều khóc ra.

Mà sau khi A Ken xử lý việc xong trở lại phòng bệnh đã thấy Trình Tự Cẩm rời đi, lúc anh ấy bước vào phòng bệnh, nhìn người phụ nữ khóc lóc, anh ấy sững sờ.

Sau đó lại nhìn thoáng qua giấy tờ gì đó đầy trên mặt đất, đi lên cúi người nhặt lên, còn đang suy nghĩ đây là bỏ quên sao?

Nhưng khi anh nhặt được thứ đó, lúc lướt qua nội dung phía trên, một đôi mắt tròn to không thể tin.

Nhanh chóng nắm giữ vài tin tức quan trọng.

Đơn thỏa thuận li hôn.

Bên A: Trình Tự Cẩm.

Bên B: Tô Nhan.

Cho đăng ký kết hôn bốn năm trước!

Mấy tin tức này làm cho cả người A ken đều hơi có cảm giác mê muội, chậm chạp đứng lên người dựa vào tường, trái tim bị kinh hãi không nhỏ, đỡ kính sắp rơi xuống hít vào thật sâu, nắm tài liệu bí mật thật chặt trong tay, nhìn về phía người phụ nữ khóc lớn trên giường bệnh.

Anh thật sự không nghĩ tới, hai người bọn họ lại có thể, lại là vợ chồng.

Hon nữ đã đăng kí kết hôn từ bốn năm trước.

Tin tức này thật sự là rất kinh hãi rồi, làm cho anh không thể tiêu thụ trong khoảng thời gian ngắn, trái tim sắp sắp không chịu nổi gánh nặng, anh khó có thể tưởng tượng nếu tin tức này bị bên ngoài và truyền thông biết, sẽ mang đến kinh động như thế nào.

Hình như Tô Nhan cảm thấy có người bước vào, nâng mắt nhìn lại, đã thấy A Ken ôm tim gất gao nhìn chăm chăm cô, mà trong tay anh ấy cầm là...

Cơ thể Tô Nhan cứng đờ, vội vàng lau nước mắt nhìn A Ken.

“A...”

A Ken thấy cô rút cuộc nhìn thấy mình, không nói hai lời đóng cửa lại, thuận tiện kéo rèm, sau đó bước nhanh đi đến bên cạnh giường ngồi xuống, giờ vật trong tay lên trước mặt cô.

“Đây là cái gì?”

Tô Nhan nhìn mấy phần đơn thỏa thuận li hôn rải rác trong tay anh ấy, nhớ tới lời nói của Trình Tự Cẩm, anh (TTC) nói đời này sẽ vây khốn cô chặt chẽ.

Nếu không thương cô, vì sao phải vây khốn cô chặt chẽ?

Cô không hiểu, cô thật sự không hiểu.

Nhưng Tô Nhan không biết, lúc này cô thật sự không hiểu, nhưng một ngày nào đó trong tương lai khi cô đã hiểu, cô mới hiểu được cái gì gọi là đau triệt nội tâm (2)

(2) đau triệt nội tâm: đau triệt đề (hoàn toàn,thấu) lòng.

“Cô ngần ngại cái gì, cô nói cho tôi biết, đây là cái gì?”

Hai mắt Tô Nhan chậm rãi nhắm lại khoe môi co rúm, giọng nói đã khàn khàn.

“Không phải anh đã thấy rồi sao.”

Yết hầu A Ken nghẹn lại, ánh mắt nhìn Tô Nhan vô cùng phức tạp.

“Cho nên, cô và Trình tổng, cô và Trình tổng, cô và anh ta...”

“Ừ, tôi và anh ấy đã đăng kí kết hôn bốn năm trước.”

A Ken hít sâu một hơi, nhìn mắt cô sưng đỏ, cuối cùng hỏi: “Đó là cái gì? Hai người muốn li hôn?”

Tô Nhan chỉ cảm thấy đầu rất đau, đau cô không muốn tiếp tục suy nghĩ cái gì.

“A Ken, tôi biết anh bây giờ rất kinh ngạc, nhưng tôi rất đau đầu, có thể giúp tôi gọi bác sĩ đến đây hay không.”

A Ken thấy sắc mặt cô thực sự không tốt lắm, lại nghĩ tới lúc trước bác sĩ nói qua não chấn động, gật đầu liền đi ra ngoài phòng bệnh.

Tô Nhan ở đằng sau gọi anh lại.

“A Ken, quan hệ của tôi và anh ấy...”

“Tôi biết, tôi sẽ giữ bí mật, tôi sẽ tiêu hủy thứ này giúp cô, cô nghỉ ngơi cho tốt.” A Ken nói xong liền đi ra khỏi phòng bệnh.

Nắm chặt giấy tờ trong tay, gỡ suy nghĩ của mình, nhưng tại chỗ rẽ nhìn thấy người đàn ông đứng ở nơi đó.

Theo bản năng A Ken nắm chặt thứ trong tay, muốn giấu ở phía sau nhưng đã không kịp.

Cuối cùng chỉ có chút giằng co đứng ở nơi đó, nhìn anh(TTC).

Trình Tự Cẩm nhìn lướt qua thứ trong tay anh ấy, ánh mắt rất bình tĩnh trầm xuống vài phần, cuối cùng thân nhiên dừng ở trên mặt hơi thiếu tự nhiên của anh ấy.

Trên đời này có loại người, chỉ đứng đó, cũng làm cho người ta cảm thấy một loại quyết đoán vô hình, hiển nhiên, người đàn ông trước mắt anh(A Ken) chính là người như thế.

Anh (a Ken) ở trong vòng luẩn quẩn này nhiều năm như vậy, gặp qua đủ loại người màu sắc hình dạng muôn hình muôn vẻ, nhưng người đàn ông này cho anh một loại cảm giác không khỏi kinh hãi.

“Trình, Trình tổng...”

Trình Tự Cẩm lạnh nhạt nhìn anh trầm giọng nói: “Tôi chỉ nói hai câu, trông coi cô ấy, còn có...” Ánh mắt rất lạnh nhạt nhìn lướt qua giấy tờ trong tay anh ấy.

Trong bất tri bất giác A Ken đã nắm chặt vật trong tay.

“Trình tổng, tôi sẽ không nói ra, mất thứ này tôi phải lập tức đi xử lý.”

Trình Tự Cẩm chỉ thân nhiên nhìn anh, A Ken thấy thế vội vàng kịp phản ứng, đưa vật trong tay qua, cuối cùng gật đầu rời đi.

Mà Trình Tự Cẩm chỉ nhìn thoáng qua vật trong tay, cũng xoay người rời đi, ngồi vào trong xe, để đồ vào ghế lái phụ, nhìn hai chữ 'li hôn' lộ ra, Trình Tự Cẩm chỉ cười nhẹ một tiếng.

Li hôn, nghĩ cũng không cần nghĩ, cho dù kết quả cuối cùng là gì, anh cũng chưa từng nghĩ tới sẽ li hôn.

Anh từng đồng ý, cả đời chỉ kết hôn một lần, bất kể đối tượng là cô hay là người khác.

Đây là hứa hẹn của anh với cô...

Tuyệt Nhi...

Nghĩ, về mặt Trình Tự Cẩm lo lắng ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía tầng mười lăm một cái, cô nghĩ cô nói như vậy anh sẽ tin tưởng lời nói của cô? Nếu cô muốn chọc giận anh, như vậy anh liền làm như cô mong muốn.

Sau khi Tô Nhan uống thuốc an thần thì đã ngủ, mà lúc Tiết Cẩm Cẩm biết được tin tức này chạy đến đã là năm giờ rưỡi, làm cho khi cô thấy tin tức, đã bị dọa mất mặt.

Nhưng cô gọi cho Tô Nhan lại không có người nghe, điều này làm cho cô giống như kiến bò trên chảo nóng, gấp đến độ giậm chân.

Cuối cùng vẫn gọi tới số Trình Tự Cẩm, tối hôm qua nhìn thoáng qua di động của Tô Nhan, lúc ấy cô có ý khác nên liền cố ý nhớ kỹ số điện thoại của Trình Tự Cẩm.

Mà khi anh nghe, chỉ nghe thấy vài chữ trầm thấp của anh.

“Bệnh viện trung tâm, tầng mười lăm, 1501.”

Tiết Cẩm Cẩm cũng chẳng quan tâm, cầm lấy túi liền chạy về phía bệnh viện, đẩy cửa phòng bệnh ra đã thấy A Ken ngồi ở trên sofa, phòng bệnh không lớn, nhưng thiết bị đầy đủ hết. Điều là thiết bị tốt nhất.

“Nhan Nhan...”

“Nhan Nhan, Nhan Nhan?” Tiết Cẩm Cẩm nhìn sắc mặt tái nhợt của Tô Nhan trên giường bệnh, không khỏi lo lắng gọi nhiều hơn vài tiếng.

Mà A Ken thấy thế, nhìn thoáng qua Tô Nhan ngủ say mới mở miệng nói: “Nói nhỏ chút, vừa mới cho cô ấy uống thuốc an thần, cô chỉ mới ngủ, không nguy hiểm tính mạng.”

Tiết Cẩm Cẩm nghe thế, mới thở ra một hơi.

“Xin hỏi anh là?”

A Ken nhìn thoáng qua vẻ mặt lo lắng của Tiết Cẩm Cẩm nói: “Tôi là người đại diện của Nhan Nhan, chắc cô là Tiết tiểu thư.”

Tiết Cẩm Cẩm gật đầu nói: “Là tôi, người đại diện, anh tên là a Ken?”

“Đúng.”

“Chào anh.”

“Chào cô.”

Sau khi hai người giới thiệu đơn giản lẫn nhau, Tiết Cẩm Cẩm đã không nhịn được dò hỏi: “Tôi xem tin tức, rốt cuộc sao lại thế này?”

“Diễn cảnh bay bị thương ở đầu, nhưng cũng không có gì nguy hiểm, cô không cần quá lo lắng, vừa rồi Nhan Nhan mới tỉnh lại, nhưng bởi vì não chấn động, cho nên đã uống thuốc an thần.”

Tiết Cẩm Cẩm nghe nói yên tâm gật đầu nói: “Làm tôi sợ muốn chết, nhìn ảnh chụp trên internet và bình luận của mọi người, quả thực là làm tôi sợ muốn chết.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 65.3

A Ken nghe nói liền nâng mắt nhìn thoáng qua Tiết Cẩm Cẩm, như là nghĩ tới điều gì, cuối cùng mở miệng dò hỏi: “Làm sao Tiết tiểu thư biết Nhan Nhan ở phòng bệnh nào mà tới?”

“A, ta...” Tiết Cẩm Cẩm vừa nghe sững sờ, nhìn đánh giá bộ dạng A Ken, khoe môi co lại hỏi ngược lại: “Vậy anh làm sao mà biết được?”

“Người là tôi đưa tới.”

“...” Tiết Cẩm Cẩm hết chỗ nói bỗng chốc, lại nghe thấy hắn nói, “Nhưng không phải tôi sắp xếp.”

“A, vâng, phải không?”

A Ken nhìn Tiết Cẩm Cẩm hồi lâu mới hỏi: “Có phải Tiết tiểu thư đã sớm biết quan hệ của Nhan Nhan và Trình tổng phải không?”

Tiết Cẩm Cẩm nhất thời cảm thấy kinh sợ, nhìn A Ken.

“Cái gì, quan hệ gì?”

A Ken đẩy kính, nhìn cô, “Quan hệ vợ chồng.”

Lần này Tiết Cẩm Cẩm sợ ngây người, “Anh, anh...”

A Ken thấy vẻ mặt này của cô, thực sự hiểu rõ.

“Hôm nay tôi mới biết được, nếu không phải đơn thoả thuận li hôn của Nhan Nhan, chỉ sợ tôi sẽ không biết hoá ra bọn họ đã kết hôn bốn năm rồi.”

Sau khi Tiết Cẩm Cẩm nuốt một ngụm nước bọt, không khỏi nhìn về phía người phụ nữ sắc mặt tái nhợt trên giường bệnh, cô cảm thấy đau nhói, thoả thuận li hôn!

Đúng rồi...

“Vậy Trình Tự Cẩm đã xem qua chưa?”

A Ken nghe vậy khẽ nhíu mày, nhớ tới lúc ấy anh (TTC) chỉ thần nhiên nhìn lướt qua thoả thuận li hôn, sau đó hắn đi vào phòng bệnh, đã thấy giấy rơi là tả đay đát.

“Chắc là đã xem, hơn nữa rất tức giận.”

Tiết Cẩm Cẩm cũng nhíu mày thật chặt, thở dài một tiếng nói: “Vậy, chuyện quan hệ của Nhan Nhan và Trình Tự Cẩm là vợ chồng, xin anh hãy...”

“Tôi biết, tôi sẽ làm như không biết, không cần lo lắng sẽ tiết lộ ra ngoài, dù sao chồng của Nhan Nhan không phải người bình thường.”

Tiết Cẩm Cẩm nghe nói chỉ gật đầu, tiến lên cầm tay của Tô Nhan, thở dài.

A Ken nhìn Tô Nhan một lúc mới chậm rãi đứng lên nhìn cô (TCC) nói: “Tiết tiểu thư, cô đã đến đây vậy thì ở cùng cô ấy đi, tôi còn có rất nhiều việc phải xử lý, phải đi về trước, ngày mai tôi sẽ đến thăm cô ấy.”

Tiết Cầm Cầm nâng mắt nhìn về phía hán gât đầu nói: “Được, tôi sẽ chăm sóc cô ấy, đừng lo lắng.”

“Ừ, được rồi, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Tiết Cầm Cầm nắm tay nhỏ bé của Tô Nhan thật chặt, đôi mắt dần dần đỏ lên.

“Nhan Nhan, cậu nhất định phải không có chuyện gì, nếu không, tớ làm sao ăn nói với Tiểu Hạo, làm sao đã bị thương rồi?”

Tô Nhan đang ngủ, có thuốc an thần nên cô ngủ rất ngon, vừa ngủ đã ngủ thẳng tới sáng sớm ngày hôm sau.

Đầu tiên một đôi lông mi cong cong run run chớp chớp, cuối cùng đôi mắt chuyển động, chậm rãi mở mắt, đã nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngạc nhiên vui mừng của Tiết Cầm Cầm.

“Nhan Nhan, cậu tỉnh rồi, có không thoải mái hay không, có cần phải gọi bác sĩ cho cậu không?”

Nói xong, Tiết Cầm Cầm liền ấn công tắc trên bảng điều khiển đầu giường.

Tô Nhan nghe thấy giọng nói quen thuộc, quay đầu đã thấy Tiết Cầm Cầm trực tiếp nhìn chăm chăm cô, Tô Nhan căng khoẻ môi khô, giọng nói lại khàn khàn doạ người.

“Nước...”

“Muốn uống nước phải không? Chờ một chút, tớ rót cho cậu.” Tiết Cầm Cầm rót một cốc nước ấm, bỏ ống hút vào đưa tới bên miệng cô để cho cô uống.

Tô Nhan uống đến gần một cốc sau đó mới bỏ ống hút ra, mới nhìn về phía khuôn mặt của Tiết Cầm Cầm.

“Cậu đến lúc nào?”

“Cậu còn nói, cậu muốn doạ tớ nhanh chết, ngày hôm qua nghe nói tin tức thì chạy ngay tới đây, nhưng cậu vẫn đang ngủ.” Tiết Cầm Cầm nói xong thì gât gao trừng mắt nhìn cô.

Tô Nhan chỉ miễn cưỡng nhếch khoẻ môi, nhìn một vòng phòng bệnh, cuối cùng dừng ở mặt của cô (TCC).

“A Ken đâu?”

“Ngày hôm qua anh ta nói còn có chuyện phải xử lý đi trước rồi, nói hôm nay có thể đến đây.” Tiết Cầm Cầm nói xong đã đỡ Tô Nhan ngồi dậy, đặt gối ở sau lưng cô.

Tô Nhan còn muốn nói gì, vài bác sĩ và y tá đã đẩy cửa phòng bệnh đi vào.

“Tô tiểu thư, đã tỉnh, cảm giác như thế nào? Đầu còn choáng váng không?”

Tô Nhan lắc đầu, khẽ nhú mày nói: “Cũng ổn, chỉ là đầu vẫn hơi choáng váng.”

“Không sao, cô đập vào từng choáng váng là hiện tượng bình thường, bây giờ chúng tôi đo nhiệt độ cơ thể của cô, nếu không sốt thì không có chuyện gì, sau sáu ngày là có thể cắt chỉ, về phần vết sẹo trên đầu có thể xử lý một chút, nhưng Tô tiểu thư yên tâm, sẽ không để lại sẹo.” Bác sĩ nhìn sắc mặt tái nhợt của Tô Nhan nói.

Tô Nhan chỉ gât đầu, há mồm ngậm nhiệt kế vào trong miệng, sau đó để y tá cầm ra ngoài.

“Bác sĩ, nhiệt độ cơ thể bình thường.”

“Tốt lắm, sau đó tôi sẽ bảo người mang qua đây một ít thuốc tiêu viêm, Tô tiểu thư có thể đi lại một chút, ăn một ít đồ ăn nhẹ, như cháo rau xanh là được.”

“Được, cảm ơn bác sĩ.”

“Ừ, đừng khách sáo, có chuyện gì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi tôi, chúng tôi đi ra ngoài trước.”

“Cảm ơn.” Tô Nhan lại cảm ơn một lần nữa.

Tiết Cầm Cầm thấy thế nhìn thoáng qua Tô Nhan nói: “Tớ đi tiễn.”

Tô Nhan gât đầu, lúc này mới cẩn thận quan sát phòng bệnh này, nếu không phải lúc này cô đang mặc quần áo bệnh nhân, nhìn thấy bác sĩ và y tá, cô

còn tưởng rằng cô đang ở khách sạn.

Không cần nghĩ cũng có thể đoán được chuyện gì xảy ra, Tô Nhan quay đầu đã thấy điện thoại di động của mình ở bên cạnh, lại phát hiện đã tắt nguồn, chắc là hết pin.

“Nhan Nhan?”

Tô Nhan quay lại nhìn Tiết Cẩm Cẩm mở miệng nói: “Đưa di động của cậu cho tớ.”

“A, làm gì?” Tiết Cẩm Cẩm đưa điện thoại di động tới.

Tô Nhan cúi đầu tìm một chút tin tức của chính cô, quả nhiên thấy tin tức cô bị thương nằm viện, hơn nữa đã hết nguy hiểm, cũng không lo ngại.

Tiết Cẩm Cẩm thấy cô tìm tin tức cũng lại gần nhìn thoáng qua.

“A?”

Tô Nhan nâng mắt, nhìn về mặt nghi hoặc của cô (TCC).

“A cái gì? Làm sao vậy?”

Tiết Cẩm Cẩm lấy điện thoại di động nhìn nhìn, lắc đầu nhún mày nói: “Kì lạ, ngày hôm qua lúc tớ xem không phải như vậy, nói cái gì mà cậu đã nguy hiểm một sớm một chiều, sắp bị đẩy vào nhà xác sắp tổn hại hương tiêu ngọc vẫn, làm sao chỉ một đêm, đã mất? Chẳng lẽ bọn họ biết cậu không có chuyện gì?”

Tô Nhan nghe nói, đôi mắt chớp chớp, làm sao có thể được. Chẳng lẽ cô không biết đạo lý uy lực của dư luận sao? Coi như là cô không có tin tức gì bị đề lộ ra ngoài thì cũng sẽ không có loại dư luận lớn đến thế

Chỉ có một khả năng, nhất định có người đang khống chế.

Mà người kia...

Tiết Cẩm Cẩm thấy cô lâm vào trầm tư, liền lấy lấy điện thoại di động ra chụp ảnh cô, sau đó ôm vai của cô chụp tiếp một tấm rồi cúi đầu nói thầm

“Tớ đăng lên microblog (1), chứng minh một chút, thuận tiện có thể cho đồng nghiệp và bạn bè của tớ nhìn xem, tớ thật sự là bạn thân của đại minh tinh Tô Nhan.”

(1) microblog: Hay tiểu blog, blog vi mô. Là một dạng blog có các bài đăng có nội dung thu nhỏ như câu nói ngắn gọn, hình riêng, hoặc liên kết đến video. Phần mềm có hạn chế rất thấp về kích thước nội dung để khuyến khích người viết đăng bài thường xuyên. Giống như blog bình thường, các tiểu blog được dùng cho đủ thứ mục đích, thí dụ cho biết những gì đang làm; nói về một chủ đề riêng; quảng cáo trang Web, dịch vụ, sản phẩm; hoặc đẩy mạnh sự cộng tác trong một tổ chức. Các mạng xã hội chuyên môn về tiểu blog, tức mạng xã hội thu gọn, được sử dụng rộng rãi trên các máy tính và điện thoại thông minh. Một số mạng xã hội thu gọn cho phép điều khiển ai có thể đọc các bài đăng để duy trì quyền riêng tư và cho phép đăng bài qua giao diện và phương tiện khác như SMS, nhắn tin nhanh, thư điện tử, hoặc máy chụp hình trên điện thoại. (Nguồn: wikipedia.) Các bạn có thể tìm hiểu thêm trên google. >.<

Tô Nhan chỉ không nói gì nhìn liếc mắt một cái, đã xóc chấn mòng lên.

“Ài, cậu đi làm cái gì?”

Tô Nhan liếc nhìn cô giọng nói khàn khàn: “Phòng vệ sinh.”

“Tớ đỡ cậu đi, nào chán động, đừng để lưu lại di chứng ngất xỉu.”

“...”

Nhưng hai người vào phòng vệ sinh đã chán động, nhìn lẫn nhau một cái.

“Đây, phòng vệ sinh này có phải quá xa hoa hay không?” Tiết Cẩm Cẩm co co khoé môi hỏi.

Tô Nhan lại lựa chọn trầm mặc, nguy nga lộng lẫy kim quang lấp lánh, cô còn có thể nói cái gì?

Tiết Cẩm Cẩm đỡ Tô Nhan ngồi lên trên bồn cầu liền nhìn cô hỏi: “Đây là anh ta sắp xếp nhi, người đại diện của cậu biết quan hệ của cậu và vị kia, nhưng bây giờ tớ quan tâm nhất là, cậu và anh ta như thế nào?”

Tô Nhan nhớ tới bóng dáng Trình Tự Cẩm tức giận mở cửa mà đi, lắc đầu nói: “Những gì tớ phải nói, không nên nói, tớ đã nói rồi, nhưng anh ta chỉ không đồng ý li hôn, Cẩm Cẩm, cậu nói, rốt cuộc là vì sao vậy?”

Tiết Cẩm Cẩm chỉ nhún mày, nghiêm túc nhìn thoáng qua cô thờ dài một tiếng nói: “Nói thật, tớ cũng rất tò mò, nhưng, trước sau tớ vẫn tin tưởng vững

chắc một chút, đó chính là thời gian, thời gian có thể giải quyết tất cả vấn đề.”

Tô Nhan chỉ thản nhiên hạ mắt xuống, ngày hôm qua, cô nghe thấy chính miệng anh nói ra, lúc cô gọi cho anh anh đang ở khách sạn với một người phụ nữ.

Trời biết, lúc ấy cô cảm giác hít thở không thông, nói ra những lời này giống như điên, chỉ vì muốn che miệng anh lại, cô không muốn tiếp tục nghe anh nói tiếp.

Trình Tự Cẩm, anh là ai vậy, anh là Trình Tự Cẩm, tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng, đẹp trai vô song (có một không hai), vô số phụ nữ, đi khách sạn mở phòng với phụ nữ có thể làm gì?

Tầm mắt dần dần mờ hồ, nước mắt như hai đường trên châu lặn xuống.

Tiết Cẩm Cẩm thấy thế chỉ nhú lông mày, môi đỏ mọng giật giật cuối cùng không nói cái gì, chỉ rời khỏi phòng vệ sinh, để cho cô ấy khóc một mình ở phòng vệ sinh.

Tiết Cẩm Cẩm nghe một tiếng rồi lại một tiếng nghẹn ngào, yên lặng có một quyết định.

Mà Tô Nhan khóc một lúc liền đi từ bên trong ra, A Ken cũng đã ngồi trên sofa.

“A Ken.”

A Ken thấy Tô Nhan đi ra, ánh mắt cực kì phức tạp nhìn cô một cái, nói thật, hẳn thật sự không hiểu hai người kia một chút nào, nếu Tô Nhan là vợ của anh ta (TTC), vì sao lại bỏ mặc cô ở giới giải trí?

Chẳng lẽ anh ta không biết giới giải trí là nơi như thế nào?

Một người dễ dàng có thành tựu, cũng sẽ dễ dàng huỷ hoại một người!

Vẫn là nói anh ta đảm bảo Tô Nhan sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Ừ, khá hơn chút nào chưa?”

Tô Nhan gạt đầu, Tiết Cẩm Cẩm đỡ cô tựa vào giường.

“Bên ngoài, cũng ổn?”

A Ken chỉ nhìn cô một cái nói: “Cô cảm thấy có thể không được không? Năng lực của anh ta hẳn cô rất rõ.”

Tô Nhan không mở miệng nói chuyện, chỉ chậm rãi hạ hai tròng mắt, li hôn bất thành, nhưng lúc này bọn họ xem như đàm phán không thành đi.

A Ken thấy cô không muốn nhiều lời cũng không hỏi nhiều, cũng không muốn trộn chuyện của bọn họ lại.

“Cô đừng thương cho tốt, tôi đã xử lí tốt tất cả cho cô, hơn nữa tuyên bố, bây giờ cô cần nghỉ ngơi một tháng cho tốt là được rồi, mặt khác, công ti quảng cáo chủ động bồi thường ba trăm ngàn, ý kiến của cô?”

Tô Nhan chỉ gạt đầu giọng nói khàn khàn: “Tôi không có ý kiến.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Chương 66.1

A Ken chỉ gạt đầu, sau đó đưa một phần văn bản pháp luật qua.

“Đây là hợp đồng, cô xem một chút, không có vấn đề gì thì kí.”

Tô Nhan lấy lại đây cũng chưa từng nhìn qua đã kí tên của mình.

Tiết Cẩm Cẩm thấy thế liền nhìn về phía A Ken nói: “Người đại diện, tôi muốn đi ra ngoài mua cháo cho Nhan Nhan, từ ngày hôm qua đến bây giờ cô ấy đã không ăn cái gì, anh ở trong này với cô ấy một lúc.”

“Được, cô đi đi, nhanh lên, buổi chiều tôi còn phải mở họp báo giúp cô ấy.”

“Được, tôi đi rồi về.” Tiết Cẩm Cẩm nói xong cầm ví tiền đi ra khỏi phòng bệnh.

Mà lúc này tại tập đoàn Chính Hằng, lòng người hoảng sợ.

Bởi vì sáng sớm hội nghị thường kỳ, bọn họ thấy hình như sắc mặt tổng giám đốc của bọn họ rất không tốt, cho nên mọi người làm việc cũng vô cùng cẩn thận.

Mà ngay cả Hàn Lỗi cũng hô hấp cẩn thận, bởi vì hắn biết nguyên nhân là gì.

“Trình tổng, cái kia...”

Lời của hắn còn chưa nói xong, ánh mắt Trình Tự Cẩm lạnh lẽo liền nhìn về phía hắn, làm cho Hàn Lỗi cứng đờ, cuối cùng vẫn kiên trì nói tiếp.

“Vừa rồi bệnh viện nói phu nhân đã tỉnh, không có gì đáng ngại, hình như tiểu thư Tiết Cẩm Cẩm ở cùng cô ấy.”

Trình Tự Cẩm giống như không nghe thấy giọng nói lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài.”

Hàn Lỗi vội vàng gật đầu, “Vâng” sau đó đã xoay người rời khỏi văn phòng.

Trình Tự Cẩm mở máy tính ra, trong nháy mắt, bằng tốc độ nhanh nhất ảnh Tiết Cẩm Cẩm chụp trên microblog đến truyền thông.

Trong ảnh, Tô Nhan ngồi ở trên giường bệnh, tóc dài rối tung xoã ra, hạ mắt suy nghĩ, sắc mặt tái nhợt, nhưng có loại vẻ đẹp khi bị bệnh, làm cho người ta nhìn càng thêm thương tiếc.

Còn có Tiết Cẩm Cẩm cùng chụp ảnh chung, hai tròng mắt của Tô Nhan cũng không nhìn màn hình, một đôi mắt long lanh lúc này lại âm trầm không ánh sáng, đau đớn đáng thương.

Trên trán băng gạc tăng thêm một loại mỹ cảm khác không nói thành lời.

Đôi mắt Trình Tự Cẩm thâm trầm nhìn chằm chằm tấm ảnh chụp, hình như anh thấy khoé mắt kia của Tô Nhan có nước mắt trong suốt, không biết sao, lòng hơi run một chút.

Ngày hôm qua ở phòng bệnh, anh có ý nói ra lúc ấy anh ở khách sạn với một người phụ nữ khác, cũng chỉ là muốn nhìn phản ứng của cô.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, cô thực sự tức giận, rất kích động, cho nên anh liền thuận thế tức giận rồi đi.

Không thể nghi ngờ, người phụ nữ Tô Nhan này đã bắt đầu yêu anh, nhưng vì sao lại có cảm giác kì quái?

Mà anh cũng nhìn ra cô thật sự là một người phụ nữ không bị danh lợi địa vị mê hoặc, cô kiêu ngạo, tự tôn của cô rất lớn, rất khó tưởng tượng tương lai có một ngày để cho cô biết tất cả, cô sẽ như thế nào?

Sẽ sụp đổ, nhưng cuối cùng kết quả chính là cô sẽ bị huỷ.

Càng nghĩ càng cảm thấy phiền chán, cuối cùng đóng máy tính lại, ý tứ hàm xúc nhìn ra ngoài cửa sổ, cuối cùng nhếch khoé môi nhấn đường điện thoại nội bộ trầm giọng nói: “Chuẩn bị đi nước Pháp.”

Mà trợ lý Hàn Lỗi ngay ngắn cả người, còn tưởng rằng mình nghe lầm, to gan hỏi một câu.

“Trình tổng, ngài vừa nói đi công tác nước Pháp? Bây giờ?”

“Muốn đi bệnh viện vào khoa tai mũi họng không?” Đầu kia điện thoại truyền đến âm thanh hơi âm trầm, Hàn Lỗi sợ tới mức vội vàng đáp.

“Trình tổng, không cần, bây giờ tôi lập tức đặt vé máy bay.” Nói xong liền cúp, thở ra một hơi, anh (HL) nhú mồm, phát hiện gần đây tính tình của đại tổng giám đốc nhà bọn họ hình như không đúng lắm.

Trước kia tuy nói vẫn là lạnh lùng, nhưng anh cũng đã quen rồi, cũng không còn cái gì, nhưng gần đây thật đúng là có chút làm cho người ta suy nghĩ không ra, thường xuyên làm cho người ta cảm giác được hơi thở lạnh lẽo.

Là từ khi nào? Có vẻ như đúng...

Nghĩ, Hàn Lỗi lắc đầu, quyết định không tiếp tục đoán mò, không đau khổ nghĩ quân tâm (ở đây ý chỉ là lòng của một người đứng đầu, ở đây là lòng của Trình Tự Cẩm), vẫn đặt vé máy bay quan trọng nhất.

Nhưng, Tiết Cẩm Cẩm cũng không đi mua cháo, chỉ nhớ đã đặt một phần cháo Ngu Đắc (thứ cho tở ngu dốt không biết món gì) và đồ ăn sáng bảo người ta đưa đến, Ngu Đắc đó đều là đồ ăn đắt tiền, đừng chỉ nhìn rau xanh cháo trắng, trong cháo khẳng định có tổ yến hay cá muối... Thực phẩm dinh dưỡng cao cấp.

Tiết Cầm Cầm đứng ở dưới tập đoàn Chính Hằng, ngẩng đầu lên nhìn cao ốc này, ở thành phố X dấu hiệu tập đoàn giống nhau, nuốt nước bọt, chậm rãi liếc mắt nhìn không đến tầng cao, vòng vo xoay cái cổ hơi cứng ngắc, cuối cùng hít một hơi thật sâu, gắt gao cầm quai đeo của ba lô, lúc này mới đi vào.

Tiết Cầm Cầm đi vào liền sợ hãi than ra tiếng, lần đầu tiên đi vào Chính Hằng, cô phát hiện thật sự là rất, rất...

Ai, trong lúc nhất thời không tìm thấy từ để hình dung, cuối cùng đi về phía cái bàn tiếp tân (ở trong này ghi là bàn cổ vấn nhưng mình nghĩ nó là chỗ tiếp tân), vươn tay gõ nói.

“Trình Tự Cầm có ở văn phòng không?”

Nghe vậy, nữ nhân viên tiếp tân sững sốt, mới vừa nghe có người phụ nữ trực tiếp gọi tên tổng giám đốc của bọn họ, hơn nữa nghe giọng điệu rất có vẻ là khí thế lai giả bất thiện(1), nhìn chằm chằm Tiết Cầm Cầm, lại mỉm cười như trước nói: “Tổng giám đốc của chúng tôi ở công ti, xin hỏi cô là?”

(1) lai giả bất thiện: nguyên văn là lai giả bất thiện, thiện giả bất lai (người đến không tốt, người tốt không đến)

Tiết Cầm Cầm nhúm mày nói: “Cô không cần quan tâm tôi là ai, cô nói cho tôi biết ở tầng mấy?”

Nghe vậy, nhân viên tiếp tân nhìn nhau nhẹ giọng nói: “Tôi rất xin lỗi cô, nếu ngài không có hẹn trước, chúng tôi không thể để cho cô đi lên.”

Nghe vậy, Tiết Cầm Cầm trừng mắt, phần nộ vỗ bàn nhìn ba người.

“Vậy cô gọi anh ta xuống gặp tôi, nếu không...”

Đang nói, phía sau lại vang lên một giọng nói trêu tức trầm thấp.

“Nếu không cái gì?”

Tiết Cầm Cầm chỉ cảm thấy giọng nói tràn ngập từ tính này hình như là đã nghe qua ở đâu, quay đầu vừa thấy, choáng váng, sững sốt...

Quyền Hạ và Cố Nghị chỉ trầm ổn đi đến, mới vừa vào chợt nghe thấy có một người phụ nữ phát ngôn bừa bãi, đi vào vừa thấy.

“Tiết tiểu thư?” Hai trông mắt Quyền Hạ đầy ý cười nhìn Tiết Cầm Cầm.

Tiết Cầm Cầm sau khi kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, ánh mắt vừa chuyển đã chống lại một bên ánh mắt lạnh nhạt, theo bản năng liền dời đi, hoàn toàn có thể nói là trốn tránh.

“Quyền, luật sư Quyền, sao các anh lại đến đây?” Vừa hỏi xong, Tiết Cầm Cầm cảm giác rất không hợp lý, bọn họ đến rất bình thường, cô xuất hiện ở đây mới không bình thường.

Đành phải xấu hổ cười gượng hai tiếng.

Quyền Hạ cũng chỉ cười khẽ một tiếng, nhìn thoáng qua ba nữ nhân viên tiếp tân nói: “Chúng tôi biết nhau, chúng tôi có thể mang theo lên chứ?”

Đôi mắt của ba nữ nhân viên đã sớm bốc lên trái tim hồng, thế này còn trông nom cái gì, thống nhất gật đầu như con gà mổ thóc.

“Được, có thể, đương nhiên là có thể...”

Tiết Cầm Cầm ở một bên trợn mắt há hốc mồm, không khỏi cảm thán thế giới này thật thần kì, thật đúng là thế giới nhìn mặt.

Quyền Hạ nhìn thoáng qua khoé môi co lại của Tiết Cầm Cầm, khẽ nhúm mày cười nói: “Tiết tiểu thư? Không muốn gặp Cầm sao?”

“Muốn, đương nhiên muốn, đi, đi một chút...”

Quyền Hạ nghe chỉ cười, như có như không liếc mắt nhìn Cố Nghị.

Trong thang máy, Tiết Cầm Cầm lại cảm thán một lần nữa, tường thang máy này đều phản quang, sáng hơn so với gương, làm cái gì? Không phải bạch kim chứ?

Đang nghĩ tới, liền động tay sờ sờ, nói thầm ra tiếng: “Cái gì nhỉ? Inox sao?”

Quyền Hạ vừa nghe vừa cười thành tiếng, Tiết Cầm Cầm thế này mới thu tay về có chút xấu hổ cào tóc.

“Tiết tiểu thư, không phải inox, là bạch kim (platin).”

A?

Tiết Cầm Cầm kinh ngạc nhìn về phía Quyền Hạ, khoé mắt giật giật không thôi.

“Bạch kim, bạch kim?”

Quyền Hạ chỉ nhúu mày, “Ừ.”

Tiết Cầm Cầm che trái tim, tránh cho thiếu dưỡng khí ngất xỉu.

Quyền Hạ đánh giá về mặt thú vị của cô khoe môi nhếch lên. “Tiết tiểu thư, tôi muốn biết, cô tìm Cầm có chuyện gì sao?”

Tiết Cầm Cầm nâng mắt nhìn anh ta một cái, hiển nhiên chưa lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ.

“Ừ, là có một chút chuyện.”

“Chuyện gì vậy?”

“...” Tiết Cầm Cầm mím môi mòng không mở miệng, chỉ cười cười, nếu cô nói ra, hai người kia có thể đá văng cô ra không?

Chê cười, cô mới đi vào!

Quyền Hạ thấy cô không nói lời nào, nhún vai nói: “OK, cô đã không muốn nói vậy không nói, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà, nhìn thấy phiên dịch Cố của chúng ta, sao Tiết tiểu thư không chào? Hình như không tốt lắm đâu?” Quyền Hạ nói xong đã khoát tay lên vai Cố Nghị, lại chỉ đôi lại Cố Nghị thần nhiên thoáng nhìn.

Ngược lại là Tiết Cầm Cầm, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên, xem như cô hiểu rõ rồi, còn tưởng rằng bọn họ tốt bụng mang cô đi lên, không người chỉ muốn xem cảnh tượng náo nhiệt của cô.

Đôi mày thanh tú nhúu lại, khom người hướng về phía Cố Nghị, ánh mắt chưa từng nhìn lên người anh ấy.

“Chào phiên dịch Cố.”

Cố Nghị chỉ thần nhiên nhìn về phía cô, thấy cô cúi cung cúi người với mình một cái, ngay cả đầu cũng chưa nâng đã xoay người đứng thẳng, nhìn về phía trước, chẳng qua, hình như tai hơi đỏ...

Quyền Hạ thấy thế, cảm thấy cực kì thú vị.

“Tiết tiểu thư, đãi ngộ của cô hình như có chút chênh lệch, gặp tôi chỉ cười cười, sao lại cúi người cung kính với phiên dịch Cố như thế?”

Tiết Cầm Cầm thật sự hối hận đã đi cùng bọn họ đi lên, đây không phải là chuốc lấy phiền phức sao?

Không được nghe, không được nghe, cô không được nghe...

Quyền Hạ còn muốn nói gì, chỉ thấy Cố Nghị bỏ tay của Quyền Hạ đang để trên vai anh ra.

Quyền Hạ chỉ nhúu mày cũng không nói gì.

“Đến.”

Tiết Cầm Cầm thấy phía trên viết 'phòng làm việc của tổng giám đốc' không nói hai lời đã đi vào, dốc sức đẩy cửa, đi thẳng đến bàn làm việc của Trình Tự Cầm.

Hai người đàn ông phía sau nhìn thoáng qua lẫn nhau đi vào theo, vừa định chào hỏi với Trình Tự Cầm, đã thấy Tiết Cầm Cầm lấy một cái lọ từ trong ba lô, sau đó hất tất cả về phía người đàn ông ngồi trên ghế.

“Cạn bã.” Tiết Cầm Cầm tức giận mắng một tiếng, đã hất tất cả lọ muối mặn đã chuẩn bị tốt trước đó xuống người Trình Tự Cầm.

Nhất thời, thời gian hình như ngừng lại...

Ngoại trừ tiếng thờ của Tiết Cầm Cầm, chính là tiếng động từng hạt muối trên người nào đó rơi xuống ào ào.

Một bên, Hàn Lỗi trợn to một đôi mắt, không thể tin nhìn một màn này xảy ra, không cảm giác được đã ngừng thờ.

Giống như vậy, phía sau Quyền Hạ nhìn một màn buồn cười này, lạng đi một chút, sau đó chính là về mặt xem cuộc vui và về mặt nghiền ngẫm.

Mà ánh mắt Cố Nghị chỉ lạnh nhạt nhìn lướt qua bạn tốt, cuối cùng rơi vào người đầu sỏ gây nên.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75: Chương 66.2

Trình Tự Cẩm hoàn toàn không kịp phản ứng, càng không muốn người phụ nữ Tiết Cẩm Cẩm này đột nhiên đến phòng làm việc của anh, một đôi mắt chậm rãi mở ra, hai tròng mắt sâu nhìn lướt qua hai người đàn ông theo vào phía sau cô, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Ánh mắt cực kì lạnh lẽo nhìn lướt qua Hàn Lỗi ngây như phỗng ở một bên.

Hàn Lỗi nhất thời giật mình, vội vàng lấy khăn tay ra đưa tới.

Mà Trình Tự Cẩm lại không nhận, chỉ đứng lên lùi về phía sau từng bước, cởi áo vét ra, treo ở trên cánh tay, lúc này mới nâng mắt nhìn về phía Tiết Cẩm Cẩm, nhưng không mở miệng.

Tiết Cẩm Cẩm thấy vẻ mặt anh đậm đặc, vừa nghĩ tới sáng nay Tô Nhan tránh ở phòng vệ sinh khóc, lửa giận liền xông lên.

“Anh nhìn cái gì mà nhìn, tôi cho anh biết, hắt muối là anh được lợi rồi, tên hỗn đản anh, tra nam (tra: cận bã), tôi cảnh cáo anh, nếu lại có lần sau, nếu anh để cho tôi thấy Nhan Nhan rơi nước mắt vì anh, lần sau tôi sẽ hắt axit sunfuric, để anh liều mạng không nể mặt khắp nơi lưu tình, dám? Cũng không sợ được rồi nhệ đệ của anh mắc bệnh truyền nhiễm”

“Phốc...” Rốt cục, vẫn là Quyền Hạ đang xem cuộc vui sau khi nghe thấy lần này Tiết Cẩm Cẩm hào sảng chí khí nói rốt cục không nhẫn nại được cười ra tiếng. Nhìn bóng lưng Tiết Cẩm Cẩm tràn ngập ý chí chiến đấu nghiền ngẫm không thôi.

Ngay cả Cố Nghị luôn luôn thờ ơ như băng với việc không liên quan đến mình, khi nghe lời nói của Tiết Cẩm Cẩm khoé môi cũng hơi nhếch lên.

Hai người này là sung sướng, có người phiền muộn.

Sau khi Trình Tự Cẩm nghe xong lời nói của Tiết Cẩm Cẩm, nhìn thoáng qua Hàn Lỗi, Hàn Lỗi hiểu ý, vội vàng xoay người, thấy hai người Quyền Hạ và Cố Nghị rất nhanh gạt gạt đầu rồi rời khỏi chỗ thị phi này.

Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Ánh mắt của anh (Hàn Lỗi) không có vấn đề chứ?

Đại tổng giám đốc nhà bọn họ vậy mà lại bị người hắt muối?

Đợi cho Hàn Lỗi rời đi, Tiết Cẩm Cẩm lại tiếp tục hung tợn nói: “Tôi cho anh biết, nếu anh không thích Nhan Nhan, như vậy anh đồng ý với cô ấy, kí tên vào thỏa thuận li hôn, nếu không phải, anh không muốn li hôn nhưng lại xằng bậy cùng với phụ nữ khác ở bên ngoài, tôi là người đầu tiên cho anh đẹp mặt, nếu trước kia anh ở bên ngoài như thế nào * không có liên quan đến tôi, nhưng anh đã hứa hẹn với Nhan Nhan sau này chỉ có một mình cô ấy, lại còn đi khách sạn với người phụ nữ khác làm chuyện xằng bậy, lần sau tôi dùng pháo nổ rơi nhệ đệ của anh, không tin, chúng ta đi xem, tra nam, khôn khiếp (con rùa), phi...”

Nói xong, Tiết Cẩm Cẩm nhất thời cảm giác hết giận hơn phân nửa, tối hôm đó cô đã nghĩ như vậy, rốt cục hôm nay thấy bộ dáng Tô Nhan rơi lệ nhìn không được, đầu óc phát điên bỏ chạy đến đây.

Quay người lại, thấy hai người đàn ông phía sau chỉ bình tĩnh nhìn chăm chăm cô, nhất thời cô cảm thấy da đầu tê rần, lập tức dời ánh mắt dừng ở trên cửa, tứ chi cứng ngắc đi ra ngoài.

Nếu ánh mắt của cô thoáng di chuyển một chút, cô sẽ phát hiện ánh mắt Cố Nghị nhìn cô có chút khác.

Đợi cho Tiết Cẩm Cẩm rời đi, Quyền Hạ cười to ra tiếng, cười vui cười mở, rất là vui vẻ.

“Ha ha, cười chết ta, cô nương kia ở đâu ra? Cẩm, thế nào, cảm giác bị người khác hắt muối như thế nào? Bị người chỉ vào mũi mắng như thế nào?”

Như thế nào? Có thể như thế nào? Đòi này đây là lần thứ hai, lần đầu tiên là ngày hôm qua, bộ dáng Tô Nhan ngồi trên giường bệnh thờ hờn hển, nói tuyệt đối không thể kém hơn lần này.

Nghĩ đến Tô Nhan, ánh mắt Trình Tự Cẩm u ám, để áo vét ở một bên, nhìn lướt qua hai người giọng nói lạnh lùng nói: “Rất vinh hạnh giải trí cho hai vị.”

Hai người đi đến ngồi xuống trên ghế sofa, Quyền Hạ nhíu mày tràn ngập nghiền ngẫm nhìn bạn tốt hỏi: “Cậu làm gì Tô tiểu thư người ta? Làm cho bạn tốt của người ra cũng dám chạy đến công ti chỉ vào mũi của cậu mắng?”

Sau khi Cố Nghị chậm rãi ngồi xuống, khó có được mở miệng nói: “Tai diếc sao? Không nghe là cậu ấy ở bên ngoài đi khách sạn với phụ nữ khác bị bắt sao?”

“A? Anh em, nén bi thương, đây thật đúng là bất hạnh trong bất hạnh.” Quyền Hạ nghe nói ý tứ hàm xúc nói một câu.

Mà Trình Tự Cẩm chỉ cười bỏ caravat đỏ muối ra, thân nhiên quét mắt nhìn hai người một cái, nghe hai người trêu chọc, rốt cục sắc mặt lại nặng nề.

“Không có việc gì? Không có việc gì thì rút đi.”

“U, đây là thẹn quá hoá giận? Vậy cũng không nên trút giận vào hai anh em chúng tôi đi?” Ý cười trên khoé môi Quyền Hạ liên tục, thể hiện rõ là muốn trêu chọc anh (Trình Tự Cẩm).

Lúc này sắc mặt Trình Tự Cẩm đen như than, Hàn Lỗi đẩy cửa vào buồng cả phê, thật cẩn thận đặt trên bàn trà.

“Luật sư Quyền, phiên dịch Cố, mời dùng.”

Cố Nghị nâng cả phê lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm liền tiếng nói lạnh nhạt nói: “Lần đầu tiên tớ nhìn thấy Cẩm kinh ngạc.”

Quyền Hạ cũng nâng cả phê lên uống một ngụm khẽ cười nói: “Tớ nhớ thì cũng vậy.”

Một bên, Hàn Lỗi đang nghĩ, hai vị ông chủ này thật đúng là to gan, không muốn sống, trước mặt đại tổng giám đốc nhà bọn họ liền thảo luận đại tổng giám đốc nhà họ như vậy.

Lúc này có phải nên rút lui sẽ an toàn không?

“Trợ lý Hàn.”

“A? Luật sư Quyền.” Hàn Lỗi lấy lại tinh thần nhìn về mặt tươi cười của người đàn ông, vội vàng rung hồi chuông báo động, nhưng hình như có chút chậm.

“Trợ lý Hàn cũng là lần đầu tiên thấy Cẩm bị bức bối sao?”

“...” Hàn Lỗi chỉ cảm thấy có ba đạo sấm sét bổ xuống dưới, khoé môi sớm co rút không thôi.

Vấn đề này, vấn đề này...

Anh thật sự có thể trả lời sao?

Lúc này khuôn mặt Hàn Lỗi không có biểu cảm gì, nhưng khoé môi co rút đang chứng minh tâm tình anh đã sắp bùng nổ, nhìn qua rất thú vị.

“Rất khó trả lời sao? Thấy vẻ mặt này của anh hình như... không phải lần đầu tiên.” Quyền Hạ nhìn về mặt Hàn Lỗi càng cứng ngắc trên ghe nói.

Đầu óc Hàn Lỗi vừa co lại, xác thực không phải lần đầu tiên, từ lúc phụ nhân đến rất nhiều lần.

Ánh mắt lên lút nhìn về phía đại tổng giám đốc nhà mình, vừa vặn thấy đại tổng giám đốc ném một ánh mắt âm u lạnh lẽo lại đây, thân thể Hàn Lỗi lập tức thẳng người.

“Cái kia, tôi còn có vài tài liệu quan trọng phải xử lý, tôi bận đi ra ngoài trước.” Nói xong, khuôn mặt cứng ngắc liền gạt đầu với ba người rồi lập tức lui lại đi ra ngoài.

Quyền Hạ thấy thế cười ha ha, đầu tiên là lướt qua vẻ mặt lạnh nhạt của Cố Nghị, lại nhìn lướt qua vẻ mặt âm u lạnh lẽo của người đàn ông, lắm bảm.

“Ài, tôi thật sự hoài nghi, tôi là đàn ông như ánh mặt trời làm sao có thể trở thành anh em với hai khối băng? Đây thật sự là làm cho tôi không thể tưởng tượng.”

Dứt lời, thấy hai người đồng thời nhìn lướt qua.

Quyền Hạ chỉ nhún vai, cơ thể tới gần sofa, nhàn nhã bắt chéo chân, ánh mắt bình tĩnh nhìn người đàn ông ở trên ghế xoay.

“Vị kia nhà cậu ra sao?”

Ánh mắt Trình Tự Cẩm chỉ u ám giọng nói lạnh lùng nói: “Không chết được.”

Quyền Hạ sững sốt, liếc nhìn nhau một cái cũng nhìn qua Cố Nghị, thu lại vẻ mặt lời nói thắm thía nói: “Cảm, sắc mặt cậu đen, có liên quan đến bà xã (1) cậu?”

(1) bà xã: nguyên văn là lão bà, có nghĩa là bà xã.

Trình Tự Cẩm nghe nói chỉ cười một tiếng, “Bà xã?”

Nói xong, tầm mắt liền dừng ở trên ảnh bị Tiết Cẩm Cẩm phát tán trên mạng trên màn hình máy tính, hơn nữa tấm ảnh phát tán nhanh chóng, sắc mặt lại

khó coi. Không nói hai lời, cầm lấy áo vét rồi đi ra ngoài, hơn nữa lạnh lùng nói.

“Buổi chiều tớ muốn đi Pháp, các cậu tùy tiện.”

Nghe vậy, Quyền Hạ nhú mồm, nhìn bước đi không ngừng đi ra ngoài của người đàn ông.

“Cậu mặc kệ bà xã cậu?”

Trình Tự Cẩm cũng không trả lời anh ta, đi thẳng ra khỏi văn phòng, để lại hai người đàn ông mắt to trừng mắt nhỏ.

Cố Nghị bỏ cốc cà phê xuống, nhú mồm không hiểu rõ, nhìn Quyền Hạ hỏi: “Cậu nhìn tớ làm gì?”

Quyền Hạ chớp chớp mắt, vẻ mặt không thể tin chỉ chỉ cửa nói: “Không phải, cậu ấy liền đi như vậy chứ?”

“Ừ, đi rồi, cho nên, đi thôi.” Lạnh nhạt không thôi nói xong, đã muốn đứng dậy rồi đi.

Mãi cho đến khi Cố Nghị đứng dậy đi ra khỏi văn phòng, Quyền Hạ mới chậm rãi đứng dậy, nhưng anh ta cũng không trực tiếp đi về phía cửa, mà Quyền Hạ đi đến bàn làm việc.

Nhìn màn hình máy tính khoá, Quyền Hạ nhú mồm, nghĩ đến một mặt mũi, liền nhập vào, nhưng báo sai, điều này làm cho Quyền Hạ nhú mồm sừng sốt một hồi.

“Không phải sinh nhật tiểu Tuyết.”

Quyền Hạ nhìn chằm chằm màn hình máy tính, ánh mắt chợt loé, lại nhập vào vài con số, quả nhiên, mở được.

Nhưng...

0725 (2), đây là máy ngày Tiểu Tuyết, cũng chính là ngày xảy ra tai nạn xe cộ nào đó.

(2) 0725: ở Trung Quốc viết năm- tháng- ngày.

Nhưng khi ánh mắt anh dừng lại ở trên nội dung và tầm ảnh trên màn hình máy tính thì ánh mắt lại trầm xuống, lại như nghĩ tới cái gì, cuối cùng cũng chỉ thờ dài một hơi.

Cầm...

Mà sau khi Tiết Cẩm Cẩm rời khỏi văn phòng đi ra ngoài vội vàng vào thang máy, cuối cùng tê liệt ngồi xuống, cũng không biết ấn tầng nào, chạy vào toilet đi rửa mặt.

Chậm rãi ngẩng đầu nhìn chính mình trong kính, vẻ mặt đầy nước, thì thảo lắm bầm: “Tiết Cẩm Cẩm, cô thật sự là thần tượng của tôi, tại sao cô có thể ngu bài (3) như vậy chứ?”

(3) ngu bài: trâu bò, cường hãn, mạnh mẽ.

Nói xong, khoe môi Tiết Cẩm Cẩm căng ra, cười nói: “Làm cũng đã làm, còn có thể hối hận sao? Đi, quay về bệnh viện nhìn Nhan Nhan.”

Nói xong, đi về phía thang máy, đứng ở trước thang máy nhân viên, bởi vì cô phát hiện, cái thang máy chuyên chức kia chỉ có thể đi từ tầng một đến tầng cao nhất, không thể tạm dừng ở giữa.

Đinh long...

Cửa thang máy mở ra, một chân Tiết Cẩm Cẩm vừa mới muốn bước vào, nhưng khi cô nâng mắt thấy là ai, chân muốn hạ xuống liền cứng lại.

Đôi mắt tròn to nhìn thấy Cố Nghị đột nhiên xuất hiện trong thang máy, nhất là bị cặp mắt lạnh nhạt kia của anh nhìn chằm chằm, Tiết Cẩm Cẩm chỉ cảm thấy phía sau lưng mềm đi, nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng quyết định chậm rãi đưa chân, chậm rãi thu lại, sau đó bỏ xuống.

Nhưng...

“Không vào”

“A...” Động tác thu chân của Tiết Cẩm Cẩm cứng đờ, nhìn khuôn mặt tuần tú của Cố Nghị làm cho lòng người đỏ mặt, lúc này Tiết Cẩm Cẩm chỉ có kính sợ.

“Vào, vào...” Nói xong, cơ thể Tiết Cẩm Cẩm cứng ngắc đi vào, sau đó đứng ở phía trước xoay người, trực tiếp nhìn chằm chằm cửa thang máy, rất may mắn là thang máy này không phản quang.

Lúc này lưng rất thẳng, một đôi tay nhỏ bé không ngừng xoa xoa.

Sao anh ấy lại đột nhiên xuất hiện rồi? Rất dọa người, mặt của cô thật sự là mất hết...

Không khỏi ảo não than nhẹ ra tiếng.

“Mắc cỡ chết người...”

Phía sau, hai tay Cố Nghị để trong túi quần trước, nhìn người phụ nữ cúi đầu ảo não không thôi, nhớ tới vừa rồi cô vì bạn bè giúp bạn mà không tiếc cả mạng sống và những lời nói thú vị đó.

Khoé môi nhếch lên một đường cong mờ, nếu không nhìn kĩ căn bản là không thấy anh vừa mới cười.

Hướng chỉ lúc này Tiết Cầm Cầm đang đưa lưng về phía anh, càng không nhìn thấy.

Tiết Cầm Cầm cảm giác giống như thời gian hai người độc thân ở chung, làm sao lại khó chịu như vậy đây?

Ánh mắt nhìn lướt qua con số không ngừng nhảy, ánh mắt mở thật to.

Rốt cục, cửa thang máy mở, giấy tiếp theo Tiết Cầm Cầm bỏ chạy ra ngoài, nhưng vừa chạy vài bước cảm thấy không thích hợp, xoay người cúi người đối với Cố Nghị không nhanh không chậm đi ra khỏi thang máy.

“Phiên dịch Cố, tạm biệt.” Nói xong, Tiết Cầm Cầm cũng không nhìn về mặt của anh ấy một đường chạy ra bên ngoài.

Rốt cục chạy ra ngoài, hai tròng mắt vừa chuyển động, đã thấy Trình Tự Cầm và trợ lý của anh ta lên xe rồi đi.

Vừa mới bị mình hất muối, đây là muốn đi đâu?

“Đi nước Pháp.”

“Má ơi...” Tiết Cầm Cầm hoảng sợ, xoay người vừa thấy là Cố Nghị, về mặt có chút kì quái, cuối cùng nhìn anh hỏi: “Vừa rồi anh nói là Trình Tự Cầm anh ta đi Pháp?”

Cố Nghị lại chỉ lạnh nhạt nhìn cô, ung dung thản nhiên cũng không tính lại mở miệng.

Tiết Cầm Cầm có chút không chịu nổi anh nhìn chăm chăm cô như vậy, đành phải xoay người nhìn chăm chăm hướng xe rồi đi, nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

“Khốn nạn, vợ nhập viện rồi, anh ta còn chạy ra nước ngoài, khốn khiếp, thật hối hận hất muối anh, hẳn là hất phân hất phân lên người của anh ta, cặn bã...”

Tiết Cầm Cầm mắng nghiêng răng nghiêng lợi, phần hận không thôi.

Phía sau, Cố Nghị nhìn bóng lưng của cô, nhỏ lại, cái đầu cũng một mét sáu mươi lăm, rất thú vị vẫn còn lớn.

Tiết Cầm Cầm mắng xong thế này mới kịp phản ứng phía sau còn có người, xoay người nhìn Cố Nghị có chút ngượng ngùng nói: “Cái kia, phiên dịch Cố, tôi đi trước, bye bye.”

Nói xong, trốn như một làn khói.

Mà Cố Nghị chỉ thản nhiên nhìn theo bóng lưng của cô thu hồi ánh mắt xoay người đi hướng ngược lại rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Chương 66.3

Trở lại bệnh viện, Tô Nhan chỉ nhìn chăm chăm di động ngăn người, Tiết Cầm Cầm mím môi đỏ mọng gật đầu với A Ken.

“Nhan Nhan, tớ đã trở về.”

Tô Nhan chỉ chớp chớp hai tròng mắt, nhìn Tiết Cầm Cầm một cái rồi hạ mắt xuống.

Điều này làm cho Tiết Cầm Cầm và A Ken nhìn nhau một cái.

A Ken thu hồi tầm mắt dừng ở trên người Tô Nhan thấp giọng nói: “Nhan Nhan, cô nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi trước, có thời gian lại tới thăm cô, chuyện khác cô cứ việc yên tâm, giao cho tôi xử lý.”

Tô Nhan chỉ gật đầu nói giọng khàn khàn: “Cám ơn anh.”

“Ừ, đi rồi.”

Tiết Cẩm Cẩm gật đầu với anh ta, chỉ còn lại hai người, Tiết Cẩm Cẩm đi qua ngồi xuống nhìn cô hỏi: “Thế nào? Ăn cháo chưa?”

Tô Nhan chỉ trầm mặc không nói, nhìn chăm chăm một chỗ ngăn người.

“Ăn ngon không?”

Tô Nhan vẫn không nói, điều này làm cho Tiết Cẩm Cẩm nhũn mảy, cuối cùng nhìn cô nói: “Tớ mới trở về từ phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng.”

Quả nhiên giây tiếp theo Tô Nhan ngẩng đầu nhìn về phía cô (Tiết Cẩm Cẩm), điều này làm cho Tiết Cẩm Cẩm vừa tức lại vừa đau lòng thay cô, ánh mắt nhìn cô (Tiết Cẩm Cẩm) tràn ngập nghi hoặc, Tiết Cẩm Cẩm cũng không tính giấu diếm, cầm lấy một quả táo chuẩn bị gọt vỏ, trực tiếp mở miệng nói.

“Tớ đi mắng anh ta, còn đúng muối hắt vào người anh ta, nhưng hỗn đản này, ta vừa mới đi ra, anh ta đã đi nước Pháp, thật là một cận bã, chẳng lẽ anh ta không biết cậu còn ở bệnh viện sao? Anh ta...” Nói xong, cô (TCC) đã tức giận ngẩng đầu, mà khi cô (TCC) thấy mắt mắt trong hai tròng mắt Tô Nhan thì mới biết được mình nói cái gì.

Ảo não bỏ quả táo vào đĩa đựng trái cây, hai tay cầm lấy tay của cô.

“Nhan Nhan, tớ biết, chuyện tình cảm không phải có thể đánh đồng, nhưng cậu nhìn chính cậu xem, vì một người đàn ông mà biến thành bộ dạng gì? Đáng giá không?”

Ánh mắt Tô Nhan loé lên, khi nghe thấy anh đi nước Pháp, ngoại trừ đau lòng cô còn thất vọng.

Anh thật sự tức giận mới lựa chọn đi nước Pháp sao? Nhưng, tức giận không phải là cô sao?

“Cẩm Cẩm...”

“Ừ? Làm sao vậy?”

“Tớ muốn ăn táo.”

Tiết Cẩm Cẩm sững sốt, lập tức kịp phản ứng, cầm lấy quả táo vừa rồi tiếp tục gọt vỏ.

“Được, xin chờ một chút, tớ gọt vỏ cho cậu.”

Năm ngày rất nhanh đã trôi qua, Tô Nhan đã tháo chỉ, vết sẹo trên trán chỉ nhọt nhọt hồng nhợt, xử lý vô cùng tốt, chỉ cần làm xử lý giai đoạn sau hẳn là sẽ không để lại sẹo.

Phía sau, Tiết Cẩm Cẩm tức giận cầm một tờ báo đi tới, tức giận ngút trời nói: “Thật sự tức chết tớ, đây đều là người nào, vừa mới đưa tin loạn, nói cậu đã chết, A Ken thật vất vả làm sáng tỏ, bây giờ lại xuất hiện một đồng như vậy, đây đủ đáng ghét.”

Tô Nhan nhìn khuôn mặt tức giận đỏ bừng của Tiết Cẩm Cẩm, cười hỏi: “Làm sao vậy? Làm cậu tức thành như vậy?”

“Kia, chính cậu xem đi.”

Tô Nhan nhận tờ báo, nhìn thoáng qua, khoé môi cười cứng đờ, cuối cùng chậm rãi thu lại, thần sắc cũng rất lạnh nhạt, năm ngày, cô hiểu rõ rất nhiều chuyện.

“Cậu xem xem, nói cái gì mà người cũ đã qua, trong lúc cậu bị thương Trình Tự Cẩm chưa từng xuất hiện tại bệnh viện, cũng không tỏ rõ thái độ gì, vẫn còn đóng đưa đi Pháp, cậu xem xem, cậu xem xem, mỹ nữ tóc vàng này, trái ôm phải ấp, rốt cuộc anh ta có ý gì? Anh ta có ý phải không? Có ý làm khó cho cậu? Mới có thể chọn trong lúc cậu nằm viện xuất ngoại, sau đó còn bị chụp đến loại ảnh này sau đó nhìn ra?”

Tô Nhan nhìn trong ảnh người đàn ông tay phải đỡ eo một người phụ nữ Pháp, tay kia ôm vai một người phụ nữ khác, khoé môi cười như không cười.

Tô Nhan chỉ bỏ tờ báo xuống, nhìn Tiết Cẩm Cẩm tức giận không thôi khẽ cười một tiếng nói: “Vì sao cậu lại tức giận? Tớ còn chưa tức.”

Tiết Cẩm Cẩm nghe nói liền nhìn về phía cô, nhìn về mặt cô lạnh nhạt, hình như thật sự không có vẻ mặt tức giận và thương tâm.

“Cậu, cậu thật sự không có chuyện gì?”

Tô Nhan chỉ cười nói: “Cậu nhìn tớ giống như có chuyện gì sao?”

“Tớ đã nghĩ, thuận theo tự nhiên đi, tình yêu là duyên phận, tớ tin tưởng vững chắc là do trời định, làm sao tớ khổ tự tìm phiền não.” Tô Nhan cười nhẹ, cầm tờ báo ở một bên.

Tiết Cầm Cầm thấy thế này mới thờ dài nhẹ nhõm một hơi cười nói: “Bây giờ, mới đúng là Tô Nhan tớ biết, giỏi quá!”

Tô Nhan chỉ cười, Trình Tự Cầm, anh cố ý để cho tôi khó xử, làm cho tôi đứng ở trên đỉnh nghị luận sao?

Một khi đã như vậy...

Nghĩ, Tô Nhan lấy lấy điện thoại di động ra gọi cho di động của A Ken.

“Nhan Nhan?”

“A Ken, là tôi, tôi cần anh giúp em làm một việc.”

“Việc gì?”

Tô Nhan nắm chặt điện thoại di động, tầm mắt dừng ở trên ảnh chụp của tờ báo một câu một chữ nói: “Giúp tôi phát biểu thanh minh, nói tôi cùng Trình Tự Cầm tập đoàn Chính Hằng đã chia tay, không quan hệ thị phi, không quan hệ đúng sai, tôi sẽ chúc phúc cho anh ấy!”

Nghe vậy, A Ken ở đầu kia yên lặng trong vài giây.

Mà Tiết Cầm Cầm ở một bên mở to hai mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan kiên định cũng không nói gì thêm, làm như vậy chung quy tốt hơn so với bị người không biết chuyện nghị luận.

“Nhan Nhan, cậu...”

“A Ken, anh là người đại diện của tôi, có phải cần phải giúp tôi không?” Tô Nhan ngắt lời A Ken muốn nói.

A Ken cầm di động, nhúu chặt mày, trên tay vừa có người đưa tới cho anh tờ báo, đúng là tờ Tô Nhan ở bệnh viện nhìn thấy.

Trầm mặc vài giây sau mới thấp giọng mở miệng nói: “Được, tôi lập tức làm.”

Nghe vậy, Tô Nhan thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhẹ giọng nói lời phát ra từ nội tâm: “A Ken, cảm ơn anh, cảm ơn anh biết rõ... Thực hiện lời hứa nguyện vọng giúp tôi.”

Hình như Tô Nhan nghe được A Ken thờ dài một tiếng ngắt điện thoại di động.

Ngắt di động, Tô Nhan nhìn Tiết Cầm Cầm nói: “Cầm Cầm, chụp giúp tớ một tấm ảnh, cố gắng hết sức chụp hình tớ thật an nhàn, thật lạnh nhạt, rất vui vẻ: “

“Được.”

Buổi chiều, phát biểu thanh minh của Tô Nhan đã được bốn phía đưa tin.

Hơn nữa, lộ ra hình ảnh Tô Nhan mặc trang phục bệnh nhân, tóc dài phiêu dật đứng ở trước cửa sổ tưới hoa, khoe môi mỉm cười, tâm tình lạnh nhạt, còn có hình ảnh cô tựa vào giường bệnh đọc sách, cũng là trong ánh mắt mỉm cười, khoe môi có ý cười, hình như không bị ảnh hưởng một chút nào bởi những lời đồn đại nhảm bên ngoài.

Có vẻ là an nhàn lạnh nhạt như vậy...

Nhưng nội dung đưa tin lại chứng thật một sự kiện, là Trình Tự Cầm và Tô Nhan chia tay.

Một người thân nhiên chúc phúc, một người nắm tay niềm vui mới (1)!

(1) ở đây chỉ là người yêu mới.

Thấy thế nào đều cảm thấy Tô Nhan lại tức giận, càng làm cho người kính trọng vài phần. Bởi vậy, vốn còn chần chọc nói móc phần nửa người đều thay đổi thường thức và thích.

Hai chữ Tô Nhan, một lần nữa nổi lên một con lốc xoáy cuộn cuộn!

Mà sau khi Quyền Hạ nhìn hai bài báo trên mặt bàn, khoe môi mỉm cười, cuối cùng gửi hai bài báo cho người nam nhân ở nước Pháp xa xôi.

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đương nhiên Quyền Hạ biết bài báo này có ảnh bị chụp ở nước Pháp này tuyệt đối không phải ngoài ý muốn, mà là cố ý,

nhưng làm cho anh kinh ngạc là Tô Nhan, thế nhưng sau đó liền phát biểu thanh minh, công bố hai người đã chia tay, hi vọng mọi người không cần tiếp tục phỏng đoán, đồng thời thoải mái chúc phúc Trình Tự Cẩm yêu người mới.

“Chắc, người phụ nữ này thật đúng là...” Quyền Hạ cầm tờ báo trên bàn liền cười khẽ một tiếng.

Các bài báo tuyên bố của Tô Nhan sớm vượt qua tin tức Trình Tự Cẩm dắt tay niềm vui mới ở nước Pháp.

Mà lúc này, đêm khuya nước Pháp...

Hàn Lỗi mới nhận được tin tức, vừa mở đã thấy, khi anh nhìn đến nội dung, thiếu chút nữa hất văng máy tính ra.

Lén lút đánh giá liếc mắt nhìn người đang mở hội nghị, cuối cùng chậm rãi, lặng lẽ, chậm rãi...

Đưa máy tính cứng ngắc đưa qua, hơn nữa nhỏ giọng nói: “Trình tổng, luật sư Quyền gửi mail đến cho người, bây giờ ngài muốn xem không?”

Hàn Lỗi thông minh đóng hòm thư, chuẩn bị để cho đại tổng giám đốc của bọn họ tự mình xem.

Trình Tự Cẩm chỉ nhìn thoáng qua Hàn Lỗi, nói câu tiếng Pháp với người Pháp ở đầu kia máy tính liền ngắt cuộc trò chuyện, kết quả thấy Hàn Lỗi cứng ngắc đưa máy tính tới.

Hàn Lỗi thấy anh nhận đến, vội vàng mở miệng nói: “Tôi đi lấy cốc cà phê cho Trình tổng.”

Trình Tự Cẩm lại chỉ nhìn anh ấy thật sâu một cái, nhìn Hàn Lỗi hết hồn, vội vàng xoay người ra khỏi thư phòng.

Trình Tự Cẩm nhìn một mail mới nhất, hiển nhiên vừa rồi Hàn Lỗi đã mở, ngón tay thon dài nhẹ nhàng ấn một cái, nội dung bên trong liền hiện ra.

Thứ nhất là anh đi ra từ câu lạc bộ đêm ở Pháp, ảnh chụp trái ôm phải ấp, thứ hai chính là tuyên bố thanh minh buổi chiều của Tô Nhan.

Khi anh đọc xong một câu ngắn ngủi kia, sắc mặt của anh đã hoàn toàn vẻ lo lắng, nhất là thấy hai tấm ảnh kia thì sức lực trên tay đánh tăng thêm.

Máy tính bên cạnh cũng phá lệ xuất hiện âm thanh.

Tô Nhan, cô khá lắm, cô cũng dám, cô thật sự tốt lắm...

Chia tay phải không? Chúc phúc thật không?

Cô đúng thật là hào phóng, nhưng làm sao bây giờ? Trò chơi sẽ không chấm dứt, cô phải tiếp tục chơi với tôi.

Sắc mặt có vẻ lo lắng dần dần tối sầm xuống, lấy máy tính còn đang ở trên bàn, khoé môi nhếch lên một độ cong trào phúng.

Hôm sau, phòng bệnh Tô Nhan còn có một người làm cho cô ngoài ý muốn...

Tô Diệu Mạn!

“Chị Diệu Mạn?”

Tô Diệu Mạn đang cầm một bó hoa tươi, mặc áo gió màu lam nhạt, giày ống ngắn, đeo mắt kính màu xanh lá, liền xuất hiện như vậy ở cửa phòng bệnh Tô Nhan.

“Nhan Nhan, chị tới thăm em, thế nào? Khá hơn chút nào chưa?”

Tô Nhan cười gật đầu, tiếp nhận hoa tươi nói: “Em tốt hơn nhiều, buổi chiều là có thể xuất viện, sao chị lại tự mình tới?”

Tô Diệu Mạn tháo mắt kính treo ở trước ngực, nhìn thoáng qua phòng bệnh, cuối cùng dừng ở trên người cô, ánh mắt thật sâu, khẽ cười một tiếng nói: “Phòng bệnh này không tồi.”

Quả nhiên, ý cười ở khoé môi Tô Nhan cứng lại một chút.

“Thật không? Cũng được, chị Diệu Mạn, chị ngồi đi.”

“Ừ.”

Tô Diệu Mạn ngồi trên sofa, nhìn Tô Nhan trên giường bệnh liền mở miệng hỏi: “Nhan Nhan, chị muốn biết, em và Cẩm đã xảy ra chuyện gì Hai người các em làm gì?”

Tô Nhan nghe vậy cũng không thấy có gì ngoài ý muốn, hình như cô đã đoán được ý đồ Tô Diệu Mạn đến đây, cô nằm viện lâu như vậy cũng chưa thấy cô ấy (Tô Diệu Mạn) đến, cố tình xuất hiện phía sau.

Ý đồ này đã dễ dàng nhận thấy.

“Chính là như chị đã thấy, chúng em đã cắt đứt.”

Tô Diệu Mạn nghe nói chỉ nhú mày, cười nói: “Cắt đứt? Em xác định?”

Tô Nhan nâng mắt, nhìn về phía Tô Diệu Mạn đang nhú mày, đứng vậy, làm sao cắt đứt? Chỉ cần anh ấy không kí tên, trong lúc đó bọn họ vẫn còn có giấy chứng nhận có liên quan.

Làm sao cắt đứt?

Tô Diệu Mạn thấy cô trầm mặc không nói, chỉ thờ dài một tiếng nói: “Nhan Nhan, em đã quên em từng nói cái gì với chị sao? Không phải nói muốn thương nó thật tốt sao? Em...”

“Chị Diệu Mạn, nếu chồng của chị đi bên ngoài với người phụ nữ khác ở khách sạn, hơn nữa còn tự mình thừa nhận trước mặt chị, hơn nữa cho chị dễ mất thấy vết son môi ở trên cổ áo anh ấy, nghe anh ấy nói dối mình qua điện thoại, rõ ràng là ở khách sạn, lại nói cho chị là đang họp, chị sẽ làm như thế nào?”

Tô Diệu Mạn nghe nói sừng sốt, nhìn mắt Tô Nhan dần dần đỏ lên, lòng co lại một chút, hình như nhớ lại gì?

“Nhan Nhan...”

Tô Nhan nhìn Tô Diệu Mạn nhẹ nhàng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Chương 67.1: Nhưng anh không phải của em.

“Chị Diệu Mạn, em biết từ nhỏ chị cùng lớn lên với anh ấy, chị coi Trình Tự Cẩm như người thân, như em trai, nhưng có nghĩ tới cảm nhận của em hay không, ở cùng một chỗ với anh ấy, hơn nữa lúc hứa hẹn với em sau này chỉ có một người phụ nữ là em, không đến vài ngày, chị tận mắt thấy anh ấy nói dối, anh ấy và một người phụ nữ khác quấn lấy nhau trong khách sạn, hơn nữa thừa nhận, chị muốn em làm như thế nào? Muốn em làm như thế nào? Chấp nhận anh ấy lừa gạt phản bội? Vẫn làm như chưa xảy ra chuyện gì? Em không làm được, em không làm được, em muốn tình yêu nhất định phải sạch sẽ, nếu không, thả rằng em bỏ đi cũng sẽ không cần nữa.”

Tô Diệu Mạn nghe trầm mặc, nhìn đôi mắt Tô Nhan đỏ lên, cũng không chịu rơi lệ, ngẩng đầu lên.

Dường như nhớ tới chính mình năm đó, và lúc này của Tô Nhan, lại giống nhau biết bao.

Môi đỏ mọng hung hăng mím lại, cuối cùng đi lên trên cầm tay của cô nhẹ giọng nói: “Rất xin lỗi, Nhan Nhan, chị không biết em đã chấp nhận nhiều như vậy rồi, em yên tâm, bất luận em làm như thế nào, làm cái gì đều ủng hộ em”

Tô Nhan chỉ đỏ mắt, cuối cùng không nhịn được tựa đầu vào vai Tô Diệu Mạn, nhẹ giọng nghẹn ngào nói: “Chị Diệu Mạn, em mệt mỏi quá.”

Tô Diệu Mạn chỉ nhẹ nhàng vuốt vai của cô, ánh mắt lại lẫn lộn, càng nhiều không đành lòng.

“Không có gì, muốn khóc sẽ khóc, lần này chị Diệu Mạn đứng ở bên em.”

Tô Nhan lắc đầu nhẹ giọng nói: “Chị Diệu Mạn, chị có thể khuyên nhủ anh ấy không, để anh ấy đồng ý li hôn với em, nếu không thương em, có thể thả em không?”

Thân thể Tô Diệu Mạn cứng đờ, cúi đầu nhìn sắc mặt Tô Nhan tái nhợt, môi đỏ nhếch lên, cuối cùng chỉ nói: “Nhan Nhan, Cẩm nó, có nói cho em biết không...”

Tô Nhan khẽ ngẩng đầu, nhìn Tô Diệu Mạn, chờ lời cô ấy tiếp tục nói.

Tô Diệu Mạn hạ mắt, đối diện với cô, ánh mắt phức tạp nói: “Có từng nói với em hay không, cả đời nó chỉ kết hôn một lần, cho đến chết.”

Tô Nhan sừng sốt, cô bị lời nói của Tô Diệu Mạn rung động thật sâu, cô cũng không cho rằng Trình Tự Cẩm vì yêu cô, cho nên cả đời chỉ kết hôn một lần.

Cô chần động, chẳng lẽ muốn cô cả đời bị anh khống chế, bị anh buộc lại, không thể có hạnh phúc của chính mình?

Cùng dây dưa với anh đến chết?

Nghĩ, Tô Nhan nhìn Tô Diệu Mạn, giống như bắt được một ngọn cỏ cứu mạng, hai tròng mắt đầy hi vọng nhìn cô ấy (Tô Diệu Mạn).

“Chị Diệu Mạn, hai người lớn lên cùng nhau, anh ấy khẳng định sẽ nghe lời chị nói, chị có thể giúp em không? Em không muốn tiếp tục như vậy, em đã lãng phí bốn năm, em thật sự, thật sự không có cách nào tiếp tục một cuộc hôn nhân không yêu cũng không thể lộ ra ngoài ánh sáng cả đời, em không cần, đó có khác gì ngồi tù?”

Tô Diệu Mạn nhìn gương mặt tái nhợt của Tô Nhan, cuối cùng chỉ cầm lấy tay của cô nhẹ giọng nói: “Được, chị đi nói với nó.”

Tô Nhan lâm vào trầm tư, căn bản không có cảm xúc khác đi suy nghĩ thái độ và lời nói của Tô Diệu Mạn, nếu sau đó cô nghĩ nhiều một chút, sẽ phát hiện ra có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Một người bảo cô đi yêu Trình Tự Cẩm, đến cuối cùng nói ra như thế nào đây?

Sau khi Tô Diệu Mạn đi về, Tô Nhan trầm mặc, cả đời chỉ kết hôn một lần?

Rõ ràng không phải người chung tình, lại không nên có biểu hiện có chung tình!

Thật đúng là một chuyện cười lớn, chi du như thế thì sao, cả đời anh kết hôn vài lần thì có liên quan gì đến cô, cô chỉ cần biết rằng đời này cô phải có một cuộc hôn nhân hạnh phúc là được.

Mà Tô Diệu Mạn vừa rời khỏi bệnh viện liền lập tức gọi cho Trình Tự Cẩm nói.

“Cẩm, chị vừa mới đi khỏi bệnh viện, chị đến, cô ấy đã hạ quyết tâm quyết định li hôn với em.” Khi anh vừa nhận điện thoại Tô Diệu Mạn liền đi thẳng vào vấn đề nói.

Một lát, bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp của Trình Tự Cẩm.

“Chị cảm thấy cô ấy sẽ được toại nguyện?”

Tô Diệu Mạn nghe, không khỏi nhũn mày thanh tú, nhớ tới bộ dáng khi Tô Diệu Mạn ở phòng bệnh, và ánh mắt đau lòng của cô ấy khi nói lên anh xứng bậc với người phụ nữ khác ở bên ngoài, chỉ nắm chặt điện thoại đi động gần từng chữ.

“Cẩm, chị mặc kệ em có tâm hay vô tâm với cô ấy, nhưng thân là một người đàn ông, em đã muốn phụ trách với cô ấy, em cưới cô ấy thì nhất định cô ấy không giống với những người phụ nữ của em, ít nhất trước khi quyết định li hôn em phải tôn trọng tình cảm của người với người, trung thành, không cần biết thị phi ân oán đúng sai, nếu chị không khuyên được em buông tay, chị chỉ muốn nói cho em biết, sau này, ít nhất khi cô ấy còn là vợ của em, đừng đi xằng bậy với người phụ nữ khác.”

Trình Tự Cẩm nghe, cuối cùng mới trầm giọng chậm rãi mở miệng nói: “Diệu Mạn, cô ấy không giống với chị.”

Lời nói của Trình Tự Cẩm làm Tô Diệu Mạn đau đớn thật sâu, quay đầu nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ khẽ cười một tiếng: “Làm sao không giống, đều là chồng, đều không yêu, đều không biết làm thế nào, sao lại không giống nhau? Chị yêu anh em, Tô Nhan yêu em, em nói cho chị biết làm sao không giống nhau? Giống vậy, anh em hai người cũng không yêu chúng tôi, đúng, có chút không giống nhau, chị có thể ly hôn, có thể có được tự do, Tô Nhan lại không được, cô ấy bị thắm hơn chị.”

Nói xong, Trình Tự Cẩm ở đầu kia trầm mặc, hình như Tô Diệu Mạn cũng nhớ đến rất nhiều chuyện tình trước kia không muốn nhớ tới, cuối cùng thở dài một tiếng nói.

“Chị rất áy náy với cô ấy, lúc ấy là chị giật dây cô ấy đi yêu em thật tốt, cũng chỉ từng bước đẩy cô ấy vào vực sâu sớm hơn, chị không có thể làm gì cho cô ấy, chị chỉ hi vọng, thân thể của em có thể trung thành cho cô ấy, về phần lòng của em...”

“Cứ như vậy đi, chị cúp.” Tô Diệu Mạn nói xong đã ngắt đi động, tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ xe đã ngày càng mờ nhạt, lòng cũng càng ngày càng đau.

Trời biết, khi cô đẩy cửa phòng ra, thấy hai người trần truồng trên giường thì cô đau biết bao nhiêu, chính là cảm giác giống như trời đổ sụp xuống.

Cô thậm chí cũng không muốn nhớ lại, trước khi bọn họ ly hôn anh ấy nhìn cô nói câu cuối cùng.

Anh ấy nói Tô Diệu Mạn, muốn ly hôn, tôi tác thành cho cô, giống như cô muốn diễn một chuyện, lúc này tôi làm theo ý cô, nhưng cô thật sự đã cho tôi sẽ tha cô như vậy? Ba năm, sau ba năm tôi hi vọng cô sẽ chủ động trở lại bên cạnh tôi, cho dù cô không muốn trở về, tôi cũng có cách làm cho cô trở về tiếp tục ngồi vị trí Trình phu nhân này.

Đây là lần đầu tiên mở miệng nói chuyện sau khi cô thấy gian tình của anh ta và một người phụ nữ khác, cô đã quên, lúc ấy anh ta thấy cô đứng ở cửa, về mặt anh ta lạnh nhạt như thế nào.

Không sao cả, không sao cả...

Từ nay về sau, cô đều không muốn nghĩ tới người đàn ông cô yêu thật sâu đậm, nhưng cũng là người đã từng tổn thương cô thật sâu.

Trình Tự Tuấn...

Một năm, bọn họ đã chưa gặp nhau một năm, nhưng cô biết, chỉ là cô không thấy được anh ta mà thôi, là cô cố tình làm, nhưng cô thường xuyên xuất hiện trên tivi, chỉ sợ rất khó không gặp mặt cô.

Buổi chiều, Tiết Cẩm Cẩm và A Ken đi vào bệnh viện, trong phòng bệnh, Tô Nhan đã mặc quần màu vàng nhạt chín phân, áo gió màu vàng nhạt, mùa hạ dần trôi qua, cảm giác gió thu mát mẻ kéo tới.

“Các cậu tới?”

Tiết Cẩm Cẩm đi lên cho Tô Nhan một cái ôm thật chặt, vô cùng thân thiết cọ cọ vào má của cô.

“Chúng ta về nhà, cậu theo tớ quay về nhà trọ, tớ còn có thể chăm sóc cậu.”

“Ừ, đi thôi.” Tô Nhan đeo mắt kính, tóc dài rối tung để tùy ý, vết sẹo tinh tế trên trán được che đi.

Nhưng A Ken đi phía trước Tô Nhan, ánh mắt loé lên, cuối cùng thấp giọng mở miệng nói: “Nhan Nhan.”

“Hả?” Tô Nhan quay đầu lại nhìn anh ấy một lần.

A Ken gật môi, cuối cùng lắc đầu nói: “Không có chuyện gì.”

“A.”

Ba người đi vào thang máy, nhưng khi bọn họ đi ra, bị phóng viên ở bên ngoài ngăn lại sợ, hai mắt dưới mắt kính của Tô Nhan híp lại, nhìn thoáng qua hai người nói.

“Không phải hai người nói lúc đi đến không có phóng viên?”

Tiết Cẩm Cẩm cũng ngây ngẩn cả người, nhìn phóng viên bên ngoài chật chội, nhìn Tô Nhan lắc đầu nói: “Tớ không biết sao lại thế này, lúc chúng tớ đi đến đích thực là không có một người, làm sao mới một lúc, điều này sao đã...”

Tô Nhan chỉ dừng ánh mắt trên người A Ken, thấy vẻ mặt anh ấy lạnh nhạt, dường như không bất ngờ chút nào.

“A Ken...”

Ánh mắt A Ken có chứa sự xin lỗi nhìn cô thấp giọng nói: “Nhan Nhan, cô nên biết, không có mấy người có thể thật sự từ chối anh ấy.”

Về mặt Tô Nhan sững sốt, anh ấy? Là anh...

Đúng vậy, lại có vài người có thể cự tuyệt anh ta? Mà ngay cả cô cũng không thể, người khác thì sao có thể?

Thần nhiên thu hồi ánh mắt, nhìn phóng viên truyền thông chật chội phía ngoài bệnh viện.

“Anh ấy muốn cái gì?”

A Ken chỉ đẩy mắt kính lắc đầu nói: “Tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ phụ trách nói cho cô biết thời gian xuất viện.”

Nghe vậy, đôi mày thanh tú của Tô Nhan nhíu lại, bởi vì lúc này cô không nghĩ ra rốt cuộc anh có mục đích gì, lại vì sao muốn biết thời gian cô xuất viện, hơn nữa sắp xếp nhiều phóng viên như vậy.

Lúc bọn họ đi đến bọn phóng viên thân ái này cũng không xuất hiện, lúc bọn họ đi ra lại xuất hiện, hiển nhiên, đây là có người cố ý an bài.

Vì sao? Dụ rấn ra khỏi hang?

Cô có cái gì tốt dụ tới?

Tô Nhan chỉ chậm rãi xoay người nhẹ giọng nói: “Đi về trước.”

A Ken giữ lại cánh tay của cô, Tô Nhan cũng ngoài ý muốn nhìn A Ken ngăn cô.

“A Ken?”

“Nhan Nhan, cô thấy cô có thể đối kháng với anh ta? Vẫn cảm thấy chỉ cản trở lại phòng bệnh thì sẽ không có chuyện gì? Cô vẫn muốn trốn tránh sao?”

Một bên, Tiết Cẩm Cẩm nhìn hai người, vốn còn có chút mơ hồ lúc này cũng hiểu được xảy ra chuyện gì, cảm giận nhìn đám phóng viên kia.

“Thật là một người khôn nạn, xem ra anh ta hoàn toàn không để cảnh cáo của tôi ở trong lòng.”

Tô Nhan chỉ nhìn A Ken, cuối cùng chậm rãi cúi đầu, đúng vậy, cô trốn tránh cái gì?

Đột nhiên, phóng viên bên ngoài xôn xao một trận, chợt nghe có người hô lớn: “A, Trình tổng đến đây, Trình tổng đến đây...”

Mà Tô Nhan nghe nói, toàn bộ cơ thể tôi, anh đến đây...

Tại sao anh lại tới? Không phải nên ở Pháp sao?

Chẳng lẽ bởi vì tuyên bố của cô sao?

Đầu óc có chút loạn, nhưng vẫn nghe thấy tiếng hô vào trong tai, tuy rằng lúc này cô đưa lưng về phía đó, nhưng cũng có thể cảm giác được náo động bên ngoài.

“Trình tổng, xin hỏi lúc này anh xuất hiện để tới đón Tô tiểu thư xuất viện sao?”

“Trình tổng, xin hỏi trước đó ngài biết Tô tiểu thư đưa lời tuyên bố không?”

“Trình tổng, xin hỏi hai người thật sự chia tay sao, vậy thì tại sao bây giờ đến bệnh viện?”

“Trình tổng, mong ngài lộ ra một chút được không?”

“Trình tổng...”

Tô Nhan đưa lưng về phía đó, A Ken ngăn cánh tay của cô không biết buông xuống khi nào, chậm rãi nhắm đôi mắt, Tô Nhan dùng tốc độ nhanh nhất thu lại tâm tình của mình.

Cô là một diễn viên!

Đeo kính thành công che lấp cho cô, môi đỏ mọng khẽ mím lại, vẻ mặt lạnh nhạt xoay người, cô nhìn về phía người đàn ông đi tới, ánh mắt nhìn lướt qua xung quanh, đã có rất nhiều bệnh nhân bác sĩ và y tá vây xem, hơn nữa xì xào bàn tán.

Nhưng cô chỉ đứng tại chỗ bất động, thật ra Tiết Cẩm Cẩm ở một bên thấy thế sẽ tiến lên, lại bị cô ngăn cản xuống dưới.

“Nhan Nhan?”

Tô Nhan chỉ giữ chặt cô, không cho cô (Tiết Cẩm Cẩm) xúc động.

Mà lúc này Trình Tự Cẩm chạy tới trước mặt cô, cũng đeo kính, nhưng Tô Nhan lại thấy ánh mắt anh giống như lướt qua tay cô nắm chặt tay Tiết Cẩm Cẩm.

“Xong chưa?”

Đây là câu nói thứ nhất anh nói, trầm thấp mềm nhẹ, lại làm cho Tô Nhan có cảm giác muốn cười, nghĩ thế, liền nở nụ cười thành tiếng, lại chính là cười trào phúng.

Một bên, Tiết Cẩm Cẩm hung tợn nhìn chằm chằm Trình Tự Cẩm, dường như chỉ cần anh có hành động gì thì sẽ bỏ nhào lên.

Tô Nhan nhìn thoáng qua A Ken nhẹ giọng nói: “A Ken, trước tiên anh và Cẩm Cẩm lui về một phía.”

“Tớ không...”

“Tiết tiểu thư, trước tiên chúng ta lui về một phía đi, ở đây nhiều người lắm, cô không cần cái gì cũng nói.” A Ken nói xong đã lôi Tiết Cẩm Cẩm về một bên.

Ánh mắt Tô Nhan chỉ bình tĩnh nhìn phóng viên bị chặn ở ngoài cửa lớn, có chút tò mò anh vào bằng cách nào?

Trình Tự Cẩm thấy cô không định nói gì, cũng không thấy ngoài ý muốn, chỉ tiến lên từng bước, bàn tay to vuốt nhẹ sợi tóc trên trán cô, một vết nhọt nhạt, một vết sẹo mềm nhạt ngay tại thái dương.

Đã có chút hương vị đáng yêu xinh đẹp.

“Xong chưa?” Trình Tự Cẩm lập lại lời nói vừa rồi.

Tô Nhan không muốn kéo dài với anh ở trong này, bọn họ đã làm càn nhiều người kéo đến, dù sao nơi này cũng là bệnh viện.

“Tôi khoẻ lắm, làm phiền Trình tổng nhớ mong.” Giọng nói của Tô Nhan bình tĩnh, giọng điệu lạnh nhạt không thôi.

Trình Tự Cầm lại không hề gì, chỉ ôm cô vào trong ngực thấp giọng nói: “Biết anh nhớ mong là tốt rồi.”

Tô Nhan nghe lời anh nói chỉ không tiếng động nở nụ cười, nhìn các phóng viên không ngừng chụp ảnh hai người.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chương 67.2

Trình Tự Cầm lại chỉ dựa gần vào bên tai cô trầm giọng nói: “Chỉ là muốn đánh tan một ít lời đồn đại mà thôi.”

Lời đồn đại?

Làm sao có lời đồn đại gì? Nhưng là có sự thật mà thôi.

Tô Nhan mặt mày khép hai mắt nhẹ giọng nói: “Trình Tự Cầm, anh buông tha tôi được không?”

Một đôi mắt dưới kính của Trình Tự Cầm trầm xuống, ngón tay thon dài xoa môi đỏ mọng mềm mại của cô trầm giọng cảnh cáo nói: “Hừ, lần sau không được để cho anh nghe thấy lời nói nào không tốt từ cái miệng nhỏ nhắn này nói ra.”

Tâm tình bình tĩnh của Tô Nhan rốt cuộc bị anh phá vỡ, dường như lộ ra cái lưới bí mật tóm lấy cô.

Không thể nhịn được nữa liền giơ tay lên, bất kể thời gian gì, bất kể trường hợp gì, lại càng không quản xem có thích hợp hay không, cô nên sớm thương cho anh một cái tát này.

Ba...

Tô Nhan sửng sốt, lòng bàn tay chết lặng nói cho cô, cô lại đánh anh một lần...

Nhìn khuôn mặt tuần tú trước mắt bị cô đánh lệch sang một bên, đeo kính, cô không mời xem vẻ mặt của anh.

Nhưng cô rõ ràng nghe thấy xung quanh có âm thanh hít không khí, còn có tiếng phóng viên không ngừng kinh hô chụp ảnh.

Tiết Cầm Cầm nhìn một màn này, rất là hết giận nhỏ giọng nói: “Xứng đáng, hừ.”

A Ken chỉ nhú mảy, nhìn hai người, cũng không dự đoán được Tô Nhan đột nhiên ra tay, nhưng ở góc độ của bọn họ, rõ ràng nhìn thấy hành động của hai người trong lúc đó.

Tô Nhan chậm rãi nắm chặt lòng bàn tay, cuối cùng buông ra, dùng sức cắn chặt hàm răng.

Trình Tự Cầm chỉ giơ tay lên vuốt má bị đánh, giọng nói trầm thấp nói: “Bà xã, đây là lần thứ hai.”

Hai chữ kia kích thích thật mạnh đến Tô Nhan, cô không có cách tiếp tục đối mặt với anh, lướt qua anh muốn lao ra, lại bị anh ngăn lại, còn ngồi ôm lấy.

“Anh thả tôi xuống.”

“Hừ, bây giờ tâm trạng anh không tốt, đừng chọc anh, hả?” Trình Tự Cầm ôm cô chậm rãi đi về phía cửa lớn của bệnh viện.

Tô Nhan sửng sốt, nâng mắt nhìn cảm cương nghị của anh cắn răng nói: “Anh muốn như thế nào?”

“Bảo bối, lần đầu tiên bị đánh vì là em, anh thừa nhận, nhưng lần đầu tiên anh bị hất muối, em nói khoản nợ này tính như thế nào?”

Nghe vậy, thân thể Tô Nhan cứng đờ, nhìn thoáng qua A Ken kéo Tiết Cầm Cầm cách đó không xa, Tô Nhan cảm thấy kinh sợ.

“Trình Tự Cầm, nếu anh dám động đến cô ấy, tôi sẽ không tha thứ cho anh, tuyệt đối không...”

Trình Tự Cầm chỉ thản nhiên nhếch khóe môi, cúi đầu nhẹ nhàng hôn đôi môi run run của cô còn thấp giọng nói: “Xem biểu hiện của em.”

Tô Nhan cực kì tức giận, ngược lại cười lạnh một tiếng nói: “Trình Tự Cầm, anh thật hoàn toàn đúng là tên khốn khiếp.”

“Nhận được khen ngợi.”

Tô Nhan thề, nếu không phải trường hợp không thích hợp, cô nhất định sẽ bị người đàn ông không biết xấu hổ này tức đến phát khóc.

Chẳng qua, mắt dưới kính cuối cùng cũng đỏ lên.

Mà cùng lúc đó, một đám phóng viên nhìn hành động hai người đều chụp không ngừng.

Ở trong mắt bọn họ thấy là, người đàn ông không ai bì nổi này lại bị một người phụ nữ đánh, còn ôm lấy cô ấy, hôn cô ấy, đây thật đúng là chuyện lạ kinh động.

“Trình tổng, xin hỏi Tô tiểu thư vì sao? Chẳng lẽ hai người thật sự chia tay sao?”

Trình Tự Cẩm ngoài ý muốn trả lời vấn đề của người phóng viên này, cúi đầu nhìn thoáng qua Tô Nhan run run trong lòng, cúi đầu cọ cọ chớp mũi của cô thấp giọng cười nói.

“Chia tay? Sao tôi lại không biết?”

“Trình tổng, chẳng lẽ ngài không xem qua bản tin đưa tin lời tuyên bố của Tô tiểu thư sao?”

Trình Tự Cẩm lại thấp giọng cười nói: “Cô ấy chỉ tức giận tôi khi cô ấy nằm viện không có thời gian đến đây cùng cô ấy, tức giận tôi đi công tác, hơn nữa còn có những tấm ảnh cổ tình gây sự, cho nên báo bối của nhà tôi mới có thể như vậy, tôi đây không phải là tự mình đến thỉnh tội sao.”

Nghe vậy, các phóng viên đều hai mắt nhìn nhau, hiển nhiên, bọn họ rất giật mình khi đối mặt với đáp án này.

“Như vậy, Trình tổng, tấm ảnh ở nước Pháp của ngài là có chuyện gì xảy ra?”

“Chỉ là hai vị thư kí của hai công ti muốn hợp tác, các bạn biết, người nước ngoài, đều rất nhiệt tình, rất cởi mở.”

Tô Nhan bị anh ôm vào trong ngực, nghe lời nói của anh, cô chỉ không tiếng động cười lạnh, hai tay nắm chặt, trên ngực phập phồng, người ngoài nhìn, nhưng nhất định Trình Tự Cẩm cảm giác được cơ thể cô càng ngày càng run.

“Đã như vậy, vì sao Trình tổng lại lựa chọn đi công tác lúc Tô tiểu thư nằm viện? Chẳng lẽ không sợ Tô tiểu thư tức giận sao?”

Trình Tự Cẩm trả lời như thế nào? Tô Nhan đã không muốn nghe, kẻ lừa đảo miệng toàn nói dối, cô làm sao quên những lời nói dối này.

“Đương nhiên sợ, cho nên máy bay hạ cánh một lúc đã chạy tới, nếu thời gian lúc đó không xử lý, tháng này cô ấy nghỉ ngơi sợ là không có thời gian ở với cô ấy, như vậy tôi sẽ càng áy náy, cô ấy tức giận, có thể đánh tôi, tôi lại tình nguyện có nhiều thời gian ở với cô ấy hơn.”

Nghe vậy, các phóng viên đều bị kinh hãi không nhỏ, hoá ra có chuyện như vậy, nhất trí đều cảm thấy Trình tổng thật là tốt với Tô Nhan, bị đánh cũng còn đại lượng như vậy.

Quả nhiên là tình yêu chân thành (nguyên văn là chân ái)...

Mà Tô Nhan nằm trong lòng Trình Tự Cẩm không muốn động dậy, mái tóc che khuất vẻ mặt của cô lúc này, chỉ trời biết, cô nghe những lời này, là tức đến muốn khóc.

Nhưng lại bị mọi người cho rằng là cảm động.

“Rất xin lỗi, cảm xúc của cô ấy không tốt lắm, còn cầu giận tôi.” Nói xong, liền ôm cô bước đi về phía chiếc xe.

Mà phía sau không ngừng chụp ảnh, Tiết Cẩm Cẩm ở một bên nhìn, nghe, đã sớm muốn bạo phát.

“Đặc biệt sao, từ khi sinh ra đến giờ lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người không biết xấu hổ như vậy, tôi phi...”

A Ken chỉ lắc đầu, anh thật sự không hiểu, một người giống như muốn chạy trốn, một người giống như muốn bắt vào tù lại?

“Đi thôi, một lúc sau phóng viên kịp phản ứng, mục tiêu kế tiếp chính là cô và tôi.”

Nghe vậy, Tiết Cẩm Cẩm tức giận đi theo A Ken rời đi.

Trên xe, Tô Nhan trực tiếp ngồi vào chỗ trống trên xe, thân thể lại run nhẹ, mà sau khi Trình Tự Cẩm lên xe, sắc mặt cũng trầm xuống một chút, ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm cô.

Một lúc lâu Tô Nhan mới chậm rãi ngồi dậy, tháo kính xuống, hai tròng mắt sẫm đỏ bùng, phần hân nhìn anh.

“Anh không nên quản lý kinh doanh, anh nên đi diễn trò, diễn như vậy, sao lại không đi diễn?”

Trình Tự Cẩm chỉ nhú mảy, nhìn mắt cô đỏ bừng, hai tròng mắt nhú lại, vươn cánh tay dài ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng nâng cằm của cô, tầm mắt nhìn lướt qua thái dương của cô.

“Anh không biết là anh đang diễn trò, mà là biểu lộ chân tình.”

Nghe nói, rốt cuộc Tô Nhan không nhịn được cười ra tiếng, cuối cùng cười, cười đến chảy nước mắt.

“Ha ha, biểu lộ chân tình? Ha ha ha ha...” Tô Nhan cười điên cuồng, giống như thật sự nghe được cái gì buồn cười, cười không ngừng.

“Ha ha, biểu lộ chân tình, ha ha...”

Ở phía trước lái xe Hàn Lỗi nghe phía sau truyền đến tiếng cười, tay nắm tay lái căng thẳng, lén lút liếc mắt một cái, nhìn Tô Nhan cười khóc.

Cảm thấy nghĩ rằng, không phải bị đại tổng giám đốc nhà bọn họ bức điên rồi chứ?

Được rồi, đại tổng giám đốc nhà anh xác thực có khả năng bức người thành điên!

Trình Tự Cẩm chỉ mím môi mỉm cười nhìn Tô Nhan điên cuồng cười to, thấy cô không dừng lại, thậm chí còn rơi nước mắt, vẻ mặt lạnh nhạt cuối cùng cũng xuất hiện vết rách.

Gân xanh trên trán thỉnh thoảng nhô lên hai cái, chợt nghe giọng nói của Tô Nhan bị thương kinh sợ nói: “Trình Tự Cẩm, cận bã rất nhiều, nhưng trở thành cận bã dạng này như anh, thật sự là lần đầu tiên tôi gặp, biểu lộ chân tình? Anh nói hai chữ chân tình với tôi? Loại người như anh cũng xứng? Anh cũng biết chân tình là có ý gì? Phi, sẽ chỉ làm tôi ghê tởm hơn.”

Hai tròng mắt Tô Nhan rung rung nhìn anh, lời nói ra đã đầy giận dữ.

Nhưng Trình Tự Cẩm lại chỉ thâm trầm nhìn chằm chằm cô, chuyển qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô giọng nói âm trầm nói.

“Sau này, em sẽ biết anh có xứng nói hai chữ kia hay không.”

Lúc này Tô Nhan chỉ phẫn nộ nhưng khi cô biết đến, cô mới phát hiện, anh thật sự có chuyện, anh có, còn đáng sợ!

Tô Nhan chỉ lờm qua mặt không nhìn anh, cô dựa vào cười khóc đi ra, nhưng chỉ có chính cô biết, một cái chớp mắt khi cô thấy anh, cô đã muốn khóc, cô cố nén, cất lực nhẫn nại.

Ánh mắt của Trình Tự Cẩm thâm trầm, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cô, một sự xúc động, giữ đầu cô lại rồi hôn xuống, cũng không quản Hàn Lỗi lái xe phía trước.

“A ô...” Tô Nhan không dự đoán được anh đột nhiên lại hôn đến, một sự ghê tởm từ trong lòng sinh ra, vừa nghĩ đến dấu son môi trên áo sơ mi của anh, vừa nghĩ tới anh mây mưa thất thường với người phụ nữ khác.

Tô Nhan cũng rất ghê tởm, hơn nữa...

“Nôn...” Phản ứng của cô làm cho thân thể Trình Tự Cẩm cứng lại, Tô Nhan lại thừa dịp này đẩy anh ra, đột nhiên sắc mặt trở nên tái nhợt, không ngừng nôn khan.

“Nôn... Nôn...”

Sắc mặt Trình Tự Cẩm lại càng âm trầm hơn, gân xanh trên trán không ngừng nhô lên, dùng lực mạnh kéo cổ tay của cô, nhìn sắc mặt cô tái nhợt, nước mắt lấp lánh hai mắt, mắt trầm xuống.

“Em ghê tởm anh?”

Tô Nhan chỉ suy yếu nâng mắt nhìn anh, bị anh dùng lực lớn cầm cổ tay cũng không cảm thấy đau đớn, chỉ vô lực cười nói.

“Tôi đã cho là ngày đó tôi nói vô cùng dễ hiểu, anh, làm cho tôi ghê tởm.”

Tô Nhan nhìn ánh mắt anh hung ác nham hiểm, cổ tay đau nhức làm cho cô không nhịn được kêu ra tiếng.

“Hừ...”

Tô Nhan nhìn người đàn ông trước mắt, lúc này ánh mắt lạnh lẽo, cô rất hoài nghi giây tiếp theo anh có phải sẽ bóp cổ cô hay không, cô cảm giác sẽ có thể.

Chỉ là, làm cho cô ngoài ý muốn là, sức lực Trình Tự Cẩm nắm chặt cổ tay cô đột nhiên buông ra, một tay kéo lấy cô vào trong lòng, cầm đặt ở trên đỉnh đầu cô thở dài một tiếng, giọng nói mềm nhẹ, lại lộ ra hương vị không biết làm thế nào.

“Sao em lại bướng bỉnh như thế? Vì sao không nghe hết lời anh nói, em thật sự đã cho là anh không thấy lời nói ngày đó của em là có ý chọc giận anh?”

Hả?”

Tô Nhan bị động tác bất thành linh của anh làm cho sững sốt, nhưng nghe lời nói kế tiếp anh nói ra, cùng giọng điệu của anh, nước mắt áp lực hồi lâu rốt cuộc chảy tràn ra hốc mắt.

“Ô ô, a ô ô...” Rốt cục Tô Nhan hoàn toàn sụp đổ, hai tay gấu gao nắm lấy ống tay áo của anh khóc lớn ra tiếng, thật giống như nắm lấy ngọn cỏ cứu mạng.

Mà Trình Tự Cẩm nghe cô khóc rống, chỉ không khỏi trầm mắt, ôm chặt cô, trong lúc nhất thời không mở miệng nói chuyện.

Mà qua kính chiếu hậu Hàn Lỗi nhìn, anh rõ ràng thấy trong ánh mắt của đại tổng giám đốc nhà anh có chút đau lòng.

Đau lòng..

Hàn Lỗi bị hai chữ làm chấn động, suy nghĩ nhìn, phát hiện ngoại trừ trầm lắng cũng không có cảm xúc gì khác.

Điều này làm cho một lần Hàn Lỗi nghĩ anh nhìn lầm rồi, nhưng nghe tiếng Tô Nhan khóc, Hàn Lỗi chỉ nhúu chặt mày, chỉ hi vọng cuối cùng sẽ có kết quả ngoài ý muốn xuất hiện.

Bởi vì trải qua quãng thời gian tiếp xúc này, anh biết Tô Nhan là một cô gái lương thiện.

Nếu Trình tổng anh tiếp tục tính kế, chỉ sợ...

Đang nghĩ, trong lúc lơ đãng bỏ qua lại nhìn thấy ánh mắt đại tổng giám đốc, lập tức gạt mình một cái nhìn đường phía trước, không mù quáng phóng đoán.

Ánh mắt vừa rời của đại tổng giám đốc nhà bọn họ thật sự rất dọa người ...

---

*lời editor: lần nào cũng lười biếng làm truyện như vậy, nhưng chỉ mong các bạn ủng hộ. Hãy thank giúp mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Chương 67.3

“Ô ô... Xấu xa, đồ tồi, khốn nạn...” Tô Nhan chỉ biết khóc, lòng hăng hái mắng đồ tồi, khốn nạn, phát tiết tất cả áp lực nhiều ngày của cô ra.

Trình Tự Cẩm nghe cô nghẹn ngào nói lời không ra gì, chỉ ôm sát cô, thấp giọng nói: “Rất xin lỗi.”

Hàn Lỗi thiếu chút nữa lỡ chân giẫm lên phanh xe, khăn trương nuốt nước bọt, chuyên nghiệp lái xe.

Đây là lần đầu tiên trong sáu năm từ khi anh làm cho Trình Tự Cẩm tới nay nghe được đại tổng giám đốc của bọn họ nói ba chữ 'rất xin lỗi' kia?

Chẳng lẽ cũng là giả vờ? Cũng là giả?

Thật thật giả giả, giả giả thật thật này thật đúng là sớm làm cho người ta không phân biệt rõ ràng được...

Tô Nhan vừa nghe được ba chữ kia, nước mắt lại không ngừng chảy ra bên ngoài được, khóc đến nỗi áo sơ mi của Trình Tự Cẩm cũng ẩm.

“Tôi, chán ghét anh, chán ghét... Anh, ân ô...”

“Tôi chán ghét anh...”

“Chán ghét anh...”

Trình Tự Cẩm nghe giọng nói khàn khàn của cô, chỉ nhẹ nhàng cúi đầu hôn đỉnh đầu của cô, còn mang theo mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt, nhưng anh lại không biết gay mũi một chút nào.

“Ừ, chán ghét anh, anh là đồ khốn, anh khốn nạn, em đừng khóc, hả?”

Nhưng Tô Nhan phát hiện, anh càng nói như vậy, giọng nói càng nhẹ nhàng nước mắt của cô lại càng nhiều, đến cuối cùng rõ ràng vẫn khóc không

ngừng cũng không nói cái gì.

Tiếng khóc lại càng lúc càng lớn, càng ngày càng bi thảm, Hàn Lỗi nghe được một lòng đều run rẩy, không biết đại tổng giám đốc nhà bọn họ có cảm tưởng gì.

Bắt nạt một người phụ nữ đến khóc ròng chảy nước mắt, anh cũng thật sự say rượu.

Trình Tự Cẩm nghe tiếng khóc của cô càng ngày càng tê tâm liệt phế (1), ánh mắt thâm trầm không thôi, chỉ là lúc này một đôi lông mày gắt gao nhíu lại.

(1) tê tâm liệt phế: đau khổ tột cùng

Trong tiếng khóc của cô, anh nghe được cô khóc thương tâm bao nhiêu, biết mấy ngày nay cô có bao nhiêu áp lực, không gì đáng trách, người phụ nữ này yêu anh, hơn nữa còn sâu đậm hơn cô nghĩ.

“Bảo bối, đừng khóc, khóc làm lòng anh cũng nát.”

Tô Nhan không để ý đến anh, chính là khóc, tư thế không khóc khô nước mắt thì không bỏ qua. Chỉ cảm lấy tay áo Trình Tự Cẩm càng ngày càng chặt.

Cuối cùng, Trình Tự Cẩm đau đầu đầu nhúu mày, mạnh mẽ lôi cô ra khỏi ngực anh, nhưng Tô Nhan cảm giác được anh đẩy cô ra, tiếng khóc lập tức tăng thêm.

“A ô ô...” Đột nhiên a một tiếng làm Hàn Lỗi sợ tới mức thiếu chút nữa đụng vào xe hơi phía trước, không khỏi liếc mắt đánh giá Trình Tự Cẩm một cái, phát hiện khoẻ mới đại tổng giám đốc nhà hắn hơi co rút.

Không khỏi cảm thấy thẳng băng..

Trình Tự Cẩm thấy cô khóc lộ ra khuôn mặt hoa lê đầm mưa (2), một đôi mắt lại sưng đỏ không chịu nổi.

(2) hoa lê đầm mưa: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái khi khóc.

Cuối cùng Trình Tự Cẩm không có cách nào, đành phải dựa sát vào hôn lên cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên thờ của cô, mang theo vị mặn của nước mắt cô.

“Ô ô a a...” Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Nhan bị Trình Tự Cẩm lấy môi hôn, tiếng khóc chỉ còn lại có âm thanh nghẹn ngào.

“A ô ô ô...”

Chậm rãi, tiếng khóc của Tô Nhan ngừng lại, nhưng không ngừng được nước mắt và nghẹn ngào.

Điều này làm cho Trình Tự Cẩm thở dài một hơi thật mạnh, tay to giữ chặt gáy của cô không ngừng hôn môi của cô, hai má, hôn tới nước mắt của cô, nhẹ giọng nói.

“Đừng khóc, hương vị nước mắt của em thật sự không tốt lắm.” Nói xong, lại cúi đầu hôn nước mắt rơi xuống của cô.

Hai mắt Tô Nhan đầm lệ mông lung, chát chát đau, nhìn khuôn mặt mờ mịt trước mắt, nghĩ vậy mấy ngày nay cô trôi qua như thế nào, là dây vò cỡ nào, nâng tay lên tát một cái tới, nhưng nước mắt cũng càng ngày càng rơi nhiều.

Một màn này, Hàn Lỗi thấy vừa sợ lại sợ, khi nào Trình Tự Cẩm lại cúi người đi dụ dỗ một người phụ nữ như vậy, huống chi là một ngày bị cùng một người phụ nữ tát hai bạt tai.

Hôm nay, ở ngoài cửa lớn bệnh viện, anh thấy rõ.

Mặt Trình Tự Cẩm bị đánh hơi nghiêng về một bên, thật ra sức lực của Tô Nhan không có bao nhiêu, bởi vì cô đã khóc đến tình trạng kiệt sức.

“Hết giận chưa? Còn muốn tiếp tục không?” Hình như Trình Tự Cẩm có chút cũng không để ý chính mình bị tát, ngược lại chủ động cầm tay của Tô Nhan đặt lên trên mặt anh.

Một động tác kia làm cho Hàn Lỗi quả thực mở rộng tầm mắt, chẳng lẽ đại tổng giám đốc nhà bọn họ có khuynh hướng tự ngược?

Không thể nào?

Tô Nhan chỉ hít hít mũi, tâm tình lại thoải mái không ít, ít nhất cũng chẳng phải áp lực, không phải hít thở không thông như vậy, sau khi khóc xong, cả người thoải mái không ít.

Nhưng không có nghĩa là cô khóc không có lí trí.

Rút tay của mình về, giọng nói khàn khàn nói: “Trình Tự Cẩm, kí tên li hôn đi, tôi không muốn dây dưa với anh, lòng của anh không ở trên người tôi, tôi

cũng sẽ không cưỡng ép ở lại.”

Nghe vậy, ánh mắt Trình Tự Cẩm thâm thúy như biển nhìn chăm chăm cô.

Mắt sưng đỏ, mặt tái nhợt, mũi hơi hồng, tóc hỗn độn, thật giống như vừa mới bị người ta bắt nạt.

Trình Tự Cẩm cũng không trả lời lời của cô, hai người trầm mặc kì lạ, dày vò nhất đúng là Hàn Lỗi, cũng may loại dày vò này đã xong.

“Trình tổng, tới rồi.”

Tô Nhan quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, phát hiện là nhà của anh, nhất thời hoảng hốt, mấy ngày cô chưa tới nơi này, nói thật, cô thật kinh ngạc.

Ở cùng một chỗ với anh cũng chỉ là một tháng, nhưng không biết vì sao, cảm giác cũng không phải một tháng lâu, thậm chí lâu hơn.

“Tôi ở chỗ Cẩm Cẩm.”

Trình Tự Cẩm chỉ mở cửa bước xuống xe trước, sau đó đi đến bên kia mở cửa xe, trực tiếp ôm cô từ trong xe ra.

“Anh làm gì, buông, tôi muốn quay về chỗ Cẩm Cẩm, anh thả tôi xuống dưới.”

Trình Tự Cẩm căn bản là không muốn để ý tới cô, chỉ là Tô Nhan làm cho khó chịu vô cùng, ở trong ngực của anh lại hô to không ngừng vịn vịn.

Mà mấy ngày nay tích lũy lại Trình Tự Cẩm đã muốn * đến mức tận cùng (muốn ... đó), cô còn không ngừng xoay đến xoay đi trong ngực anh, thật là muốn chết.

Ánh mắt càng trầm hơn, trầm giọng mở miệng nói: “Em không muốn biết vì sao anh lừa em, vì sao đi khách sạn với người phụ nữ khác, để làm gì?”

Quả nhiên, cơ thể người phụ nữ trong lòng cứng lại, mà ngay cả miệng đều mím lại rõ ràng, mặc cho Trình Tự Cẩm ôm cô đi vào tiểu khu.

Mà Hàn Lỗi thấy thế, s thờ dài nhẹ nhõm một hơi, rồi đi.

Tô Nhan đắm chìm trong mấy câu nói vừa rồi của Trình Tự Cẩm, hoảng hốt không thôi, chờ cô kịp phản ứng phát hiện tình thế lúc này cô đã vào nhà.

Nhìn nhà này, mấy ngày hai người dây dưa ngọt ngào giống như một bộ phim quay lại ở trong đầu cô, nhưng vừa nghĩ tới, cô sẽ nhớ tới, trong lúc bọn họ làm chuyện tình thân mật nhất, anh lại đồng thời làm cùng người phụ nữ khác.

Đây là chuyện bất kể như thế nào cô cũng không chấp nhận, trước kia, hai người không có tình cảm và người vẫn dây dưa, nhưng bây giờ có, trong mắt liền không thể chứa hạt cát.

Hốc mắt Tô Nhan càng ngày càng đỏ, giọng nói nghẹn ngào ảm đạm, “Thả tôi xuống dưới.”

Trình Tự Cẩm hạ mắt nhìn hai mắt cô đỏ lên, buông cô xuống, Tô Nhan lại liên tục lui về phía sau, phía sau lưng dán chặt trên cửa, cuối cùng chậm rãi ngồi xuống, ngồi ở trên sàn nhà, tựa đầu vào hai đầu gối, hai tay ôm chặt chính mình.

Hai tròng mắt Trình Tự Cẩm lại càng thâm trầm, nhìn cô giống như một người bị vứt bỏ, giống như một con thú nhỏ bị thương một mình liếm liếm miệng vết thương.

Lòng Trình Tự Cẩm vừa động, nhưng anh cũng không muốn phải biết đây là cảm xúc gì, chỉ là muốn nên gần cô.

“Đừng, anh đừng lại đây, đứng ở đó không nên cử động.” Tô Nhan như con thỏ bị kinh hãi ngược lên lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt.

Trình Tự Cẩm nhìn cô tạm dừng bước đi, nhìn cô lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là nước mắt có hơi nhều mảy, cuối cùng cũng không có bước thêm về phía trước.

Người cô ở trong nhà, bây giờ thiếu cũng chỉ là thời gian, mà thời gian hoàn toàn anh không thiếu nhất.

Tô Nhan thấy anh không tính đến gần, lại lần nữa chôn đầu mình ở hai đầu gối, cô suy nghĩ, vì sao người không dậy nổi rồi khỏi nơi này, lao ra khỏi nơi này?

Trình Tự Cẩm thấy bộ dạng cô lần này, châm một điếu thuốc lá, chậm rãi nhả khói, hai tròng mắt híp lại, ánh mắt nhìn chăm chăm người phụ nữ cuộn mình ở trên sàn nhà.

“Hôm đó...”

“Anh cầm miệng, cầm miệng...” Tô Nhan vừa nghe anh nhắc tới hôm đó vội vàng ngăn lời nói kế tiếp của anh, cô không muốn tiếp tục nghe tiếp, mặc dù cô đã muốn biết tất cả.

Nhưng không nghĩ tự mình nghe anh nói, đối với cô mà nói thật sự quá tàn nhẫn.

Trình Tự Cẩm chỉ mỉm môi mỏng, đi vài bước đến sô pha ngồi xuống, hai tròng mắt dờn khỏi người của cô, trong lúc đó nhìn vào một chút đồ tươi. (#: ta bó tay.)

“Hôm đó anh xác thực đã lừa em, anh ở cùng phòng với một người phụ nữ ở khách sạn, sau đó nhận được điện thoại của em...”

Nghe thế, hai tay Tô Nhan che chặt lỗ tai của mình, cô không muốn nghe, cô không muốn nghe, làm sao anh tàn nhẫn như vậy? Vì sao nhất định phải chính miệng nói cho cô?

Ngồi liền đứng lên, nhưng chân của cô lại chết lạng, tạm thời mất đi cảm giác, người đàn ông trên sô pha hình như đoán được cô muốn làm cái gì, đi nhanh vài bước tiến lên đã bế cô lên.

“Anh buông, tôi muốn về nhà, anh buông, tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà...”

Trình Tự Cẩm nghe cô kêu khóc, chỉ nhẹ nhàng đặt cô trên sô pha thấp giọng nói: “Nơi này chính là nhà em, em muốn quay về thế nào?”

Lúc này Tô Nhan nhìn nhà này lắc đầu, “Không, không phải, đây không phải nhà của tôi, đây là của anh, không phải nhà của tôi, không phải...”

Trình Tự Cẩm chỉ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thấp giọng nói: “Của anh chính là của em.”

Tô Nhan bị buộc trán đụng trán với anh, nhìn cặp mắt thâm thúy của anh, nói ra lời trong lòng.

“Nhưng anh không phải của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 68.1: Anh khẩn trương.

Trình Tự Cẩm nghe cô giọng nói nhỏ đến không thể nhỏ hơn, lại chậm rãi nhếch khoé môi, ôm cô vào trong lòng, mặc kệ kháng cự của cô thấp giọng nói.

“Ngoan một chút, nghe cho hết lời anh nói, chẳng lẽ em không muốn biết rõ ràng?”

Tô Nhan bị anh ôm vào trong lòng cơ thể hơi cứng một chút.

“Lúc em đánh anh, anh thật sự muốn cùng với một người phụ nữ khác làm chuyện này...”

Tô Nhan nghe đến chính miệng anh thừa nhận rốt cục sụp đổ, ngược lại không đẩy anh ra, chỉ khóc khẩn cầu nói: “Xin anh, có thể đừng nói nữa hay không, tôi muốn về nhà.”

Những lời này, tràn ngập khẩn cầu, nhất là câu kia, cô muốn về nhà.

Trình Tự Cẩm ôm lấy hai tay của cô cứng đờ, cuối cùng lại chỉ ôm chặt vài phần, trầm giọng nói: “Nhưng anh chưa làm vậy với cô ta, sau khi nhận được điện thoại của em, anh cũng không làm với cô ta.”

Nghe vậy, Tô Nhan khóc nức nự cười, nhẹ nhàng đẩy anh ra, nhìn mặt anh tuần tú phi phạm, quả thật chính là yêu nghiệt, một người phụ nữ khi nhiệm phải, là độc được không phòng bị được.

“Cho nên, nếu hôm đó tôi không gọi cho anh, anh sẽ tiếp tục làm vậy đúng không?” Nói xong, Tô Nhan cười, cười vô cùng bi thương, hôm đó, dường như đáy lòng có một giọng nói bảo cô, gọi điện nói nhất định phải gọi, nhất định phải gọi.

Trình Tự Cẩm nhìn cô cười thê lương, hai tròng mắt đau khổ bị lạnh nhạt thay thế.

“Anh không biết có thể tiếp tục làm nữa hay không, lúc ấy nghĩ đến khuôn mặt tươi đẹp của em, cho nên, anh bảo cô ấy rời đi, hoàn toàn đi, cô ấy theo anh bốn năm, lại bởi vì một câu hứa hẹn với em, anh đã bảo cô ấy rời đi.” Phải biết rằng, anh gửi gắm tình thần vài năm này vào Thạch Nhược Lan.

Sau khi mở miệng bảo cô ấy rời đi, chính anh cũng kinh ngạc không thôi, nhưng không có cảm xúc hối hận, có càng nhiều chính là kinh ngạc.

Tô Nhan chỉ ngồi một chỗ gần người, bốn năm, người phụ nữ theo anh bốn năm, theo cô biết, tất cả người phụ nữ của anh đều có một thời hạn bảo đảm chất lượng, thì phải tuyệt đối không vượt qua ba tháng, đây là quy củ không thay đổi.

Cho nên, vì một cuộc gọi điện của cô * nói, anh bảo một người phụ nữ đi theo bên cạnh anh bốn năm rồi khỏi anh.

Ha ha...

“Cho nên, tôi nên cảm thấy vinh hạnh tôi vừa gọi điện đã làm cho anh buồn tha người phụ nữ bốn năm làm bạn với anh, hay là tôi nên gọi điện xin lỗi, vì làm cho cô ấy rời khỏi anh?” Tô Nhan không biết làm sao mình nói ra những lời này, thế nhưng không nhiều phần nộ như vậy.

Có chỉ là thể lương vô tận.

Vì lời của cô hai tròng mắt của Trình Tự Cẩm trầm xuống, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trầm giọng nói: “Em chính là đang để ý anh phản bội em, ngủ với người phụ nữ khác, không có, vẫn không có, chỉ có em...”

Chỉ có em..

Ba chữ kia, làm sao Tô Nhan cũng nghe cảm thấy châm chọc thế nào.

Rốt cuộc làm sao anh mở miệng nói ra ba chữ kia?

Nếu như không có cuộc gọi của cô, bây giờ anh còn hợp tình hợp lý nói ra ba chữ 'chỉ có em' sao?

“Cho nên, anh cảm thấy chuyện của anh có thể bắt đầu, mà tôi, nên tha thứ anh, thậm chí cảm tạ anh không ngủ với người phụ nữ khác? Là thế này phải không?”

Trình Tự Cẩm không nói gì, chỉ ánh mắt sâu sắc như biển nhìn cô, thâm trầm không thôi.

Nhưng Tô Nhan nhìn thấu được cự tuyệt trong mắt anh, 'chẳng lẽ không đúng sao?' mấy chữ này.

Bình thường cho dù cô tìm tòi nghiên cứu thế nào thì cũng không tìm tòi ra gì trong đôi mắt thâm thúy như biển đó, nhưng bây giờ cô lại thoải mái đọc ra được ý tứ trong mắt anh.

“Tôi không tha thứ, phản bội trên tinh thần vĩnh viễn làm cho nội tâm người ta lên án kịch liệt hơn so với phản bội trên thân thể, nếu như không có tinh thần làm sao có thân thể? Tinh thần mới có thể chi phối thân thể. Cảm ơn anh làm cho tôi hiểu ra rồi, thân thể của anh không phản bội tôi, phản bội tôi là tinh thần của anh.” Tô Nhan nhìn anh vô cùng trào phúng nói.

Trình Tự Cẩm nghe lại đen mặt, lại không thể phủ nhận cô nói như thế, xác thực, cơ thể người là theo tinh thần chi phối, mấy câu nói chết tiệt đó của cô làm cho anh không thể phản bác.

Chỉ đề thấp tiếng nói trầm giọng nói: “Cho nên, em không thể tha thứ cho anh.”

Tô Nhan chỉ đứng lên, nâng tay lau nước mắt còn dư trên mặt, trên cao nhìn xuống khuôn mặt anh so với vừa rồi nhìn từ dưới, cười khẩy nói: “Anh không xứng được tha thứ, linh hồn dơ bẩn chi phối thân thể đề tiện.”

Linh hồn dơ bẩn chi phối thân thể đề tiện?

Đề tiện?

Từ khi sinh ra đến giờ, Trình Tự Cẩm anh là lần đầu tiên nghe được có người mắng anh đề tiện.

Anh vừa sinh ra đã có được thân phận cao quý và quyền tài (quyền lực và tiền tài) phú khả địch quốc (1), thế nhưng lại bị người phụ nữ nói thành đề tiện.

(1) phú khả địch quốc: ý là rất giàu, giàu hơn cả quốc gia.

Sắc mặt dần dần âm trầm, một đôi mắt đen như mực mở ra nhìn trên mặt cô không che dấu trào phúng chút nào, giọng nói lại trầm thấp vài phần.

“Anh đã giải thích cho em, từng nói sau này chỉ có một người phụ nữ là em, anh cũng làm được, em không cần ý lại mà kiêu ngạo.”

Đây là cảnh cáo Trình Tự Cẩm gửi đi, cả đời này anh chưa từng giải thích qua chuyện gì với một người phụ nữ, cho dù là Tuyết Nhi của anh, cũng chưa từng, nhưng anh lại giải thích với người phụ nữ trước mắt này.

Càng nghĩ càng phiền chán, sắc mặt cũng càng lạnh lẽo.

“Chuyện này đừng ở đây, sau này đừng nhắc lại.”

Tô Nhan chỉ nhìn chằm chằm anh, rốt cuộc vì sao anh có thể hợp tình hợp lý như vậy, cô thật sự nghĩ mãi mà không rõ, thật sự nghĩ mãi mà không rõ.

Cô ý lại mà kiêu ngạo? Ở đâu? Làm nũng ở đâu?

Nếu anh * là phản bội của anh, làm nũng của cô là một vết thương trên người của anh, như vậy cô thà rằng không cần..

Bởi vì...

“Ý lại mà kiêu ngạo của anh, mời anh thu lại hoặc là thưởng cho người phụ nữ khác đi, tôi không nhận nổi.”

Đúng rồi, nếu cô không nhận, làm sao có thể nhận được, cô có mấy cái mạng mới có thể nhận được anh cho ý lại mà kiêu căng?

Nói xong, định rời khỏi nơi này, một phút cô cũng không muốn đợi thêm ở trong này.

Sắc mặt Trình Tự Cẩm liên lạnh lẽo đến cực điểm, nhìn bóng lưng cô rời đi, chỉ lạnh giọng nhắc nhở nói: “Tô Nhan, nếu em đi ra, anh sẽ không cho em cơ hội quay về.”

Tô Nhan tạm dừng bước đi, Trình Tự Cẩm nghĩ cô nghe được lời của anh, sợ anh thật sự không cần cô, sắc mặt vừa có dấu hiệu dần dần thay đổi, lại bị lời nói kế tiếp của Tô Nhan hoàn toàn phá vỡ.

“Cảm ơn.” Cô nói cảm ơn là cảm ơn anh không cho cô cơ hội quay lại, đây đúng là cô muốn.

Cho dù phía sau Trình Tự Cẩm có sắc mặt gì, vẻ mặt như thế nào, cũng không quay đầu bước ra khỏi nhà, không một chút không đành lòng, không một chút chần chừ.

Trình Tự Cẩm nhìn bóng lưng mềm mại đó hoàn toàn rời khỏi tầm mắt của anh, ánh mắt thâm trầm không thôi.

Tô Nhan đi ra khỏi căn hộ, nước mắt không ngừng rơi, anh thật sự hiểu được tổn thương người như thế nào.

Cô không biết làm sao cô đi khỏi căn hộ, chỉ biết tầm mắt ngày càng mờ hồ, càng ngày càng mông lung, giống như một cảm giác toàn bộ trời đất rung chuyển...

Sau đó...

Trình Tự Cẩm đứng ở trước cửa sổ, nhìn xuống thân thể nhỏ nhỏ kia, nhìn cô bước đi thản nhiên đi ra khỏi tiểu khu, ánh mắt càng lạnh lẽo, giống như muốn cùng hoà hợp thành một thể với bóng đêm.

Môi mông cũng vì bóng dáng đi từng bước chân chưa dừng lại mà càng mím chặt.

Sắc mặt cũng càng lộ ra vẻ lo lắng, ngay khi anh nghĩ lúc cô hoàn toàn đi khỏi, bước chân của Tô Nhan dừng lại, ngay sau đó hình ảnh cô đột nhiên ngã trên đất.

Trình Tự Cẩm cảm thấy căng thẳng, xoay người như tên chạy ra khỏi nhà trọ.

Mà lúc này Tô Nhan té xỉu trên đất, bất tỉnh nhân sự, cơ thể của cô đã thiếu nước nghiêm trọng, năng lực chịu đựng cũng đã vượt qua khả năng của thân thể.

Trình Tự Cẩm chạy tới, đã thấy sắc mặt Tô Nhan không có chút máu té xỉu ở nơi này vẫn không nhúc nhích, sắc mặt thay đổi, ôm cô vào trong lòng.

“Nhan Nhan?”

Tô Nhan không có phản ứng gì, mà ngay cả đôi lông mi cũng không run run chút nào, sắc mặt Trình Tự Cẩm càng ngày càng đen, ôm cô đi ra khỏi tiểu khu, một ánh đèn chiếu rọi lại đây.

Hai tròng mắt Trình Tự Cẩm hép lại, chợt nghe giọng nam quen thuộc.

“Cẩm?”

Bệnh viện...

Hai người đàn ông diện mạo cực phẩm yêu nghiệt đứng ở trong phòng bệnh, cùng nhìn người phụ nữ hôm nay vừa mới ra viện lại vào đang nằm trên giường bệnh.

“Trình tổng, Tô tiểu thư chỉ mệt nhọc quá độ, cũng, cũng có thể là thương tâm quá độ, khiến cho ngất, truyền dịch ngủ một giấc sẽ không có chuyện gì.” Người bác sĩ này chính là viện trưởng trong lúc Tô Nhan nằm viện, bị anh khẩn cấp gọi tới, nhìn Tô Nhan trong lòng Trình Tự Cẩm thì còn kinh ngạc một phen, rốt cuộc hai người này sao lại thế này?

Nhưng bác sĩ cũng không phải là phóng viên, chăm sóc người bị thương mới là căn bản, tuy rằng rất ngạc nhiên.

Trình Tự Cẩm cũng không nghe lời nói của bác sĩ, hai tròng mắt thâm trầm vẫn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tô Nhan, chưa từng dời đi.

Ngược lại Quyền Hạ bên cạnh nhìn thoáng qua bác sĩ cười nói: “Vâng, cảm ơn bác sĩ.”

“Không khách sáo, nên làm.” Nói xong, bác sĩ liền mang theo một y tá khác rời đi.

Chẳng là người y tá kia luôn luôn nhìn quanh quẩn trên người hai người, làm sao có thể có loại đàn ông cực phẩm này, thật sự là làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Xuân tâm nhộn nhạo...

Cho đến khi còn lại hai người, còn có một người ở trạng thái hôn mê Tô Nhan, Quyền Hạ mới ngồi vào sofa liếc mắt đánh giá bạn tốt một cái, áo sơ mi hỗn độn, quần tây trang, quan trọng là lúc này anh lại đi chân trần.

Điều này làm cho anh (Quyền Hạ) cực kì có hứng thú với người anh em từ nhỏ đến lớn, khi nào thì thấy anh quần áo không chỉ tề xuất hiện ở trước mặt mọi người, lúc này cố tình khiến cho anh nhìn thấy.

“Tớ nói, giày của cậu đâu?”

Thế này Trình Tự Cẩm mới vòng vo quay đầu, cúi đầu nhìn lại, phát hiện mình lại đi chân trần, tuấn mi gắt gao nhú lại, mãi không giăn ra.

Quyền Hạ thấy thế khẽ cười nói: “Cậu không phải vì sốt ruột đưa cô ấy đến bệnh viện, cho nên ngay cả giày cũng quên đi?”

Trình Tự Cẩm trầm mặc không nói như trước, chỉ đôi môi kia đã mím thành đường thẳng tắp đã giải thích đáp án.

Quyền Hạ cũng không khẩn cấp cần đáp án, nhìn lướt qua Tô Nhan trên giường bệnh, mắt sưng đỏ, rõ ràng chính là hung hăng khóc.

Nói khéo thật đúng là khéo, khó được đêm nay anh không tăng ca, nhưng vừa mới chạy đến tiểu khu đã thấy một người phụ nữ nằm trên đất, bởi vì khuôn mặt bị mái tóc che, anh cũng không nhận ra là ai.

Anh vừa định lấy điện thoại di động ra gọi 120, đã thấy người đàn ông chạy vội tới cách đó không xa, vội vàng đơn độc quỳ gối bên cạnh người phụ nữ, vẻ mặt kích động không thôi ôm lấy người phụ nữ, sắc mặt cứng lại.

Đương nhiên Quyền Hạ liếc mắt một cái đã nhận ra anh, nhìn anh khẩn trương ôm lấy người phụ nữ, đồng thời cũng làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan lộ ra, điều này làm cho Quyền Hạ vừa mới trở về kinh hải một hồi lâu.

Nhưng càng làm cho anh kinh ngạc là thái độ của Trình Tự Cẩm với Tô Nhan.

Hai người lên xe của anh, trên đường đi đến bệnh viện, tuy rằng Quyền Hạ chuyên tâm lái xe, nhưng cũng không quên quan sát hai người phía sau.

Anh giật mình phát hiện ánh mắt của Trình Tự Cẩm nhìn người phụ nữ trong lòng anh là khẩn trương, càng có thể nói là kích động.

Còn không ngừng thúc giục anh chạy nhanh chút, chạy nhanh chút...

Phát hiện điểm này nhưng Quyền Hạ lại cảm giác sự tình thật sự càng phức tạp, nhưng cũng có thể nói rất đơn giản.

Nếu Trình Tự Cẩm động chân tình với Tô Nhan, đây là kết quả tốt nhất.

“Cẩm, cậu không phù nhận, là vì tớ nói đúng?”

Trình Tự Cẩm chỉ nhún mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn Quyền Hạ, không rõ ý tứ hàm xúc.

Quyền Hạ nhận thấy ánh mắt anh như thế, chỉ khẽ cười một tiếng nói: “Cậu đừng nhìn tớ như vậy, trong lòng cậu rất rõ ràng, nếu cậu không rõ ràng lắm, tớ có thể nói cho cậu biết, cậu đã chạy tới ôm lấy cô ấy, trên mặt khăn trương và kinh hoảng nhưng là tớ thấy rõ ràng, cậu ở phía sau xe ôm cô ấy ánh mắt nhìn cô ấy là lo lắng...”

Quyền Hạ cứ thế nói xong, nhìn ánh mắt Trình Tự Cẩm nhìn anh càng ngày càng lạnh, càng ngày càng mờ.

“Cậu cứ nhìn tớ như thế vô dụng, nên tớ còn muốn nói, người nào đó để cho tớ thấy chứ? Lúc ấy về mặt cậu là gì chính cậu không nhìn tới, muốn tớ nói mới được.”

Trình Tự Cẩm chỉ nhìn chòng chọc sâu thẳm anh một lát, mới nói giọng nói trầm thấp: “Cậu không ngủ được?”

Quyền Hạ sững sốt, tùy cơ nỏ nộ cười, thậm chí có thể nói là điên cuồng, giờ cổ tay lên nhìn thoáng qua đồng hồ, gần như vậy đã hơn chín giờ, anh khó được hưu nhân như thế nhưng lại lãng phí ở bệnh viện.

Nhưng anh lại thu được gì đó không tưởng được, cũng đáng...

Chậm rãi đứng lên vỗ vỗ quần áo, ý tứ hàm xúc không rõ quét mắt nhìn anh (Trình Tự Cẩm) một cái: “Vậy mà không tức giận, hôm nay tớ mở rộng tầm mắt, đi trước.”

Đi đến bên cạnh Trình Tự Cẩm vỗ vỗ vai anh, không nhịn được nhìn lướt qua hai chân chỉ đi tất không đi giày, mang theo tiếng cười sang sảng đi ra khỏi

phòng bệnh, hoàn toàn không để ý tới người nào đó sắc mặt càng ngày càng đen.

“Ha ha...”

Đợi cho Quyền Hạ rời đi, Trình Tự Cẩm nghiêm mặt đen cau mày đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống người phụ nữ trên giường, anh khẩn trương? Anh kích động? Anh lo lắng?

Cúi đầu nhìn thoáng qua hai chân chính mình, vươn ngón tay thon dài xoa xoa mi tâm, cuối cùng ngồi bên cửa sổ, nắm lấy tay nhỏ bé của Tô Nhan không ấm áp, nhũu mày, nằm trong lòng bàn tay ấm.

Một người ngủ, một người nhìn!

Lại không biết ngoài cửa, có một đôi mắt ác độc nhìn chăm chăm vào hai người trong phòng bệnh, nhìn Trình Tự Cẩm ngồi bên cửa sổ nắm tay của Tô Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Chương 68.2

Bạch Khuynh hung tợn nhìn chăm chăm hai người trong phòng bệnh, nhớ tới vừa rồi bác sĩ nói với cô, cô đã mang thai hai tháng, hai tháng...

Hai tháng? Vốn dĩ hai tròng mắt Bạch Khuynh tràn đầy ghen tị lúc này trở nên tàn nhẫn, cuối cùng nhìn thoáng qua hai người trong phòng bệnh, khoe môi nhếch lên một độ cong kì lạ ngoan độc.

Tô Nhan, tôi sẽ không để cho cô vẫn tiếp tục kiêu ngạo như vậy.

Trời biết khi cô thấy phát biểu tuyên bố của Tô Nhan, cô vui vẻ bao nhiêu, chỉ thiếu đốt pháo chúc mừng, nhưng tâm tình vui vẻ này duy trì không đến một ngày, đã đột nhiên bị Trình Tự Cẩm trở về từ nước Pháp phá vỡ.

Cô thấy nội dung không ngừng được đưa tin, cô rất hận, rõ ràng, rõ ràng là đã tiễn người, sao lại vẫn được người đàn ông đó yêu.

Cô không cam lòng, lại càng không cam tâm...

Giày cao gót dài nhỏ giẫm lên, ý cười ở khoe môi Bạch Khuynh ngày càng ác độc.

Trong mơ, Tô Nhan thấy Trình Tự Cẩm ôm một người phụ nữ, cực kì thân mật, nhất là nụ cười hạnh phúc trên mặt anh, cô đứng ở đó gọi tên anh, nhưng anh lại lạnh lùng cảm thỏa thuận li hôn đã kí xong.

Anh lạnh lùng, thậm chí chán ghét nói với cô: 'Cút, đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa.'

Không, đừng...

“Không, đừng...” Trên giường bệnh, Tô Nhan nhẹ giọng than nhẹ.

Trình Tự Cẩm từ phòng vệ sinh đi ra, chợt nghe thấy Tô Nhan than nhẹ, đi qua vừa thấy, hình như đang nằm mơ, vừa định mở miệng kêu cô thì nghe thấy cô hô to một tiếng.

“Trình Tự Cẩm...” Ngay sau đó cô mở hai mắt, có chứa sự sợ hãi.

Trình Tự Cẩm đứng ở bên giường, ánh mắt cũng thâm trầm không thôi nhìn chăm chăm cô.

Tô Nhan mở hai mắt, bừng tỉnh từ trong mơ, hai mắt tròn to, hơi thở phì phò, sự sợ hãi trong ánh mắt chậm rãi tan đi, có chút mê mang chuyển động, đã thấy người đàn ông đứng ở bên giường nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau.

Sững sốt...

Nhớ tới vừa rồi hình như cô hô lên tên của anh, không biết vì sao, có chút không thể đối mặt với anh, đơn giản nhắm hai tròng mắt lại không nhìn tới,

Cô mơ anh có người phụ nữ âu yếm, sau đó li hôn với cô, nhưng đây là cô muốn, vì sao lại sợ hãi như vậy chứ?

Cũng bất giác, hai tay gặt gao nắm chần đơn.

Trình Tự Cẩm nhìn lông mi không ngừng run run của cô, nhìn lướt qua hai tay của cô trầm giọng nói.

“Em nói tình thân phản bội không thể tha thứ, em cảm thấy tình thân của anh phản bội em, nhưng, Tô Nhan, em thắng.” Nói xong, Trình Tự Cẩm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan mất thu hồi lại phức tạp không thôi.

Tô Nhan nghe lời của anh, tuy rằng không hiểu ý tứ của anh, nhưng không muốn đi nhìn mặt anh, không muốn đối mặt với anh.

“Em thắng, Tô Nhan, em thắng linh hồn đơn sơ của anh, chiếm lấy thân thể tiện lợi của anh.” Trình Tự Cẩm thấp giọng nói xong, bàn tay ấm áp liền xoa xoa hai má non mịn của cô, chỉ có chút tái nhợt.

Lúc này đây Tô Nhan mở hai mắt ra, đối diện một đôi mắt dịu dàng của anh, sùng sốt.

“Anh, có ý gì?”

Trình Tự Cẩm chỉ nở nụ cười, “Em khiến tình thân của anh, linh hồn cũng là em, làm cho thân thể anh ngoại trừ em ra không có hứng thú với phụ nữ bên ngoài, em thắng.”

Hai hàng lông mày của Tô Nhan nhíu lại, nhìn anh hỏi: “Rốt cuộc anh có ý gì?”

Trình Tự Cẩm lại ôm lấy cô, ôm vào trong ngực, thấp giọng ở bên tai cô.

“Ý là em xâm nhập vào lòng, thật ra ngày hôm đó cho dù em không gọi điện cho anh, anh cũng sẽ không tiếp tục làm tiếp, không phải không có thể mà là không muốn, đối với phụ nữ khác, trong não, trong lòng đều nghĩ đến bóng dáng của em, khuôn mặt long lanh tươi cười của em, cho nên, cuộc gọi của em chính là một lý do cho anh, Tô Nhan, em đã hạ thuốc gì với anh? Làm cho linh hồn đơn sơ như vậy của anh đều mê muội em?”

Tô Nhan hoàn toàn sùng sốt, kinh hoàng ngây ngẩn cả người, nếu một câu trên cô không hiểu, như vậy anh mới nói cô đã hiểu.

Trong lòng anh có cô, cô làm cho anh không có hứng thú với người phụ nữ khác.

Nhưng...

Kinh ngạc ngăn ngui đi qua, giọng nói khàn khàn của Tô Nhan chất vấn nói: “Sao tôi phải tin tưởng?”

Trình Tự Cẩm cầm tay nhỏ bé của Tô Nhan đặt ở tim của anh, để cô cảm thụ nhịp tim của anh trầm giọng nói: “Em sẽ tin.”

Tô Nhan cảm thụ được nhịp tim của anh, ngây dại, lại như trước mở miệng nói: “Sao anh lại tự tin như vậy chứ?”

Trình Tự Cẩm lại tới gần cô, cúi đầu chạm vào cái trán của cô, hai tròng mắt nhìn hai tròng mắt của cô, nhẹ giọng nói: “Bởi vì em yêu anh.”

Tô Nhan thật sự muốn ra vẻ mặt ghét bỏ đẩy anh ra, sau đó châm chọc anh tự mình đa tình, nhưng, lúc này đối diện với cặp mắt thâm thúy như biển kia của anh, một chữ Tô Nhan cũng không nói ra.

Chỉ có thể nhìn chằm chằm anh, nhìn cặp mắt có lực hấp dẫn của anh hấp dẫn cô, tim đập không thể khống chế, cho dù như thế, đối diện gần gũi với anh như vậy, tim của cô vẫn đập rất nhanh như trước.

Tô Nhan chán ghét mình như vậy, lại không nghĩ nhịp tim bị anh khống chế, khuôn mặt nhỏ nhắn đành phải bỏ qua một bên không nhìn anh.

Trình Tự Cẩm cũng không bắt buộc cô, chỉ cầm lấy tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng đặt bên môi hôn, cảm giác được thân thể cô cứng đờ, sau khi hôn đã đặt tay của cô vào trong chăn mỏng.

Phía sau Hàn Lỗi gõ cửa.

“Vào đi.”

Hàn Lỗi đẩy cửa phòng bệnh ra, cầm một ít đồ đạc đi vào, nhận được điện thoại của đại tổng giám đốc nhà anh anh cũng rất kinh ngạc, làm sao người này vừa mới xuất viện không đến một ngày lại tiến vào?

“Trình tổng, giày của ngài, còn có quần áo cho ngài tắm rửa.”

“Đề kia đi.” Trình Tự Cẩm trầm giọng nói.

Tô Nhan nghe thấy âm thanh, quay đầu, nhìn một đôi chân Trình Tự Cẩm không đi giày, thực tại lặng đi một chút, nâng mắt liền đối diện với cặp mắt thâm thúy kia của anh, căng thẳng trong lòng liền quay đầu không nhìn anh.

Nhưng trong lòng vẫn rất buồn bực, thầm nghĩ đến một loại khả năng, đó chính là anh đứng bên cửa sổ thấy cô té xỉu, sau đó rất vội, quên đi giày.

Chỉ là, có khả năng sao?

Đôi mày thanh tú nhíu lại một chỗ, giọng nói khàn khàn nói: “Tôi muốn xuất viện.”

Trình Tự Cẩm nhìn thoáng qua Hàn Lỗi trầm giọng nói: “Gọi bác sĩ đến đây.”

“Vâng.” Hàn Lỗi gạt đầu liền xoay người đi khỏi phòng bệnh.

Trình Tự Cẩm cũng trực tiếp đi vào phòng vệ sinh bắt đầu rửa mặt, lúc này Tô Nhan mới chậm rãi mở hai mắt, trong mắt lộ vẻ rối rắm.

Một lúc sau, Trình Tự Cẩm đã thay xong một bộ quần áo đi ra từ phòng vệ sinh, bác sĩ cũng đẩy cửa vào.

“Trình tổng.”

“Cô ấy muốn xuất viện, có thể chứ?” Trình Tự Cẩm nhìn thoáng qua Tô Nhan trầm giọng nói.

Bác sĩ tiến lên nhìn Tô Nhan, vươn tay sờ lên trán của cô, cuối cùng gạt đầu nói: “Tô tiểu thư ngủ một đêm đã tốt hơn nhiều, có thể xuất viện, nhưng không thể làm việc quá mức vất vả, tôi đề nghị sắp tới phải chăm sóc tốt thân thể, đừng tiếp tục quay phim.”

Trình Tự Cẩm gạt đầu, trầm giọng nói: “Đi làm thủ tục xuất viện.”

“Dạ, Trình tổng.” Hàn Lỗi gạt đầu rồi đi theo bác sĩ ra ngoài.

Phòng bệnh còn lại hai người, Tô Nhan thật sự không muốn để ý đến anh, nhắm mắt như trước.

“Đứng lên.”

Tô Nhan chỉ giật giật lông mi, không để ý tới!

Thấy cô không để ý tới, đi lên trước nhíu mày khẽ cười một tiếng nói: “Em xác định muốn ở trong này đùa giỡn nóng nảy với anh? Không muốn xuất viện?”

Tô Nhan nhíu mày, rớt cuộc vẫn mở hai mắt ra, phần nộ nhìn người đàn ông đứng bên giường.

“Đứng lên, mặc quần áo.”

Tô Nhan cắn chặt răng, quyết định vẫn không muốn nói với anh, chính mình ngồi dậy nhìn gói to bên cạnh, rõ ràng là nữ trang, cắn môi đi xuống giường cầm lấy gói to đi về phía phòng vệ sinh.

Lại nghe thấy...

“Cần anh giúp không?”

“...” Không thể nhịn được nữa, Tô Nhan quay đầu, hung tợn trừng mắt phần hận nói với người nọ: “Tôi cần anh đi chết.” Nói xong bước đi vào phòng vệ sinh, cửa phòng vệ sinh bị dùng sức đóng một tiếng bịch.

Làm xong thủ tục xuất viện, ba người đi ra bệnh viện, Tô Nhan đứng ở cửa bệnh viện lấy điện thoại đi động ra gọi cho số Tiết Cẩm Cẩm.

Vừa mới bấm đặt ở bên tai đi động đã bị cướp đi.

“Anh làm gì vậy?”

Trình Tự Cẩm rất bình tĩnh ngắt cuộc gọi chưa kết nối, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phần nộ không thôi.

“Lên xe.”

Tô Nhan nghe nói con tức không đánh đến một chỗ, vươn tay của mình giọng nói cô lạnh lùng nói: “Mời anh đưa điện thoại của tôi cho tôi, chúng ta không tiện đường, tôi gọi bạn tôi đón là được rồi, Trình tổng đi trước đi.”

Trình Tự Cẩm cầm tay của cô đưa qua, trực tiếp kéo cô đẩy mạnh vào trong xe.

Tô Nhan không nghe theo, nhíu mày hô: “Trình Tự Cẩm anh làm gì? Đêm qua anh đã quên nói cái gì với tôi sao? Anh đây là muốn làm gì?”

Quả nhiên, động tác của Trình Tự Cẩm ngừng lại, xoay người của anh lại đây, đề lên trên cửa xe, hai tròng mắt thâm trầm nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vì phần nộ mà đỏ ửng lên.

Nhìn như vậy thuận mắt hơn, tái nhợt không có chút máu thật sự không thích hợp với cô.

“Anh đã nói cái gì?”

“Anh nói, chỉ cần tôi ra khỏi đó, sẽ không cho tôi cơ hội quay lại, bây giờ anh muốn làm gì?” Tô Nhan cắn răng gần từng chữ.

Hai tròng mắt Trình Tự Cẩm u ám, bàn tay to xoa khuôn mặt tức giận của cô thấp giọng nói: “Em cũng chưa đi ra khỏi tiểu khu, đã quên sao?”

“Anh...” Tô Nhan không thể tin mắt trông lớn, không nghĩ tới anh sẽ phủ nhận toàn bộ như vậy, ý tứ của anh rõ ràng là, chỉ cần cô đi ra khỏi nhà lúc đó bọn họ sẽ xong, bây giờ lại nói là đi ra tiểu khu mới tính?

Tô Nhan tức giận không thôi, ngực hơi phập phồng, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần mỹ này nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vô lại.”

“Vô lại?” Tuần mi khẽ nhú thấp giọng nở nụ cười, chạm vào chóp mũi vênh cao của cô một chút nhẹ giọng nói: “Còn có vô lại hơn, muốn thử xem không?”

Tô Nhan cả kinh, nằng hai tay lên định đẩy anh ra, lại bị anh cầm cổ tay xoay người giữ chắc ở sau người, thân thể tự nhiên gần anh hơn từng bước.

Cúi đầu, liếc nhìn môi cánh hoa của cô, ngay tại cửa bệnh viện, tuy rằng lúc này không có nhiều người lắm, nhưng còn có vài người vào vào ra ra.

“Ân ô ô...”

Tô Nhan trợn to hai tròng mắt, nhìn vào mắt đen như mực của anh, nhìn ý cười trong ánh mắt anh, đôi mày thanh tú gắt gao nhú vào một chỗ, muốn phản kháng, vận vẹo, chỉ đôi lấy cổ tay đau đớn, chỉ có thể phải thừa nhận hôn nồng nhiệt của anh.

Mà bên trong xe, Hàn Lỗi đỡ trán, gần đây chuyện gì cũng càng ngày càng khó làm, thường thường sẽ xuất hiện loại hình ảnh này, là kích thích anh độc thân sao?

“* , anh thả ra...” Miệng Tô Nhan được rảnh rồi sẽ mắng.

“*?” Môi mỏng của Trình Tự Cẩm dính sát vào môi cánh hoa của cô, nhưng không tiến thêm một bước vào khoang miệng của cô, chỉ giữ điệu bao gồm sự nguy hiểm lặp lại lời nói của cô.

Tô Nhan cảm thấy căng thẳng, đành phải ngậm chặt miệng lại, không muốn để cho anh có cơ hội thừa lúc, chỉ là một đôi mắt đẹp đẩy lên lửa giận hừng hực.

Trình Tự Cẩm nhìn phần nộ trong mắt cô, khoé môi cong lên, một bàn tay buông kiềm chế cổ tay cô, mở cửa xe nhẹ nhàng đẩy ra liền mang theo cả người cô chui vào trong xe.

“Anh khốn nạn, anh buông ra, tôi muốn trở về.” Tô Nhan thấy mình bị bắt cóc lên xe của anh, dùng sức đẩy anh ra, chính mình tựa vào một bên, cách rất xa anh.

Hàn Lỗi thấy rốt cuộc hai người lên xe, vội vàng khởi động xe rời khỏi bệnh viện.

“Tôi muốn xuống xe, anh dừng xe.” Tô Nhan đành phải nhìn Hàn Lỗi chỗ điều khiển tức giận tận trời nói.

Hàn Lỗi chỉ nhìn thoáng qua Trình Tự Cẩm, chờ đợi mệnh lệnh của đại tổng giám đốc nhà anh.

Đại tổng giám đốc chính là nhìn lướt qua Tô Nhan trầm giọng nói: “Đi công ti.”

Tô Nhan tức giận hai tròng mắt trợn to, nhú chặt hai hàng lông mày nhìn anh lặp lại nói: “Tôi muốn về nhà, anh dừng xe.”

Hàn Lỗi khó xử căng căng khoé môi, giật giật, nhưng hàm răng đại tổng giám đốc người ta không nhìn anh, điều này làm cho Hàn Lỗi không nhịn được giật giật khoé môi, đành phải khó xử nói.

“Chuyện đó, phu nhân, vẫn xin người bớt giận đi.”

“Tôi bảo anh dừng xe, anh không nghe thấy sao?”

“...”

Tô Nhan tức giận cắn môi cánh hoa, cuối cùng nhìn chăm chăm Hàn Lỗi cười lạnh một tiếng nói: “Trợ lý Hàn.”

“A, a?” Hàn Lỗi vừa nghe lập tức đáp ứng nói.

“Anh vẫn đang độc thân nhỉ?”

Khoé mắt Hàn Lỗi giật giật gật đầu nói: “Lần trước phu nhân đã hỏi tôi, tôi nhớ... qua trả lời rồi.”

“A, độc thân đúng không, nếu trợ lý Hàn tiếp tục đi như vậy, thật sự sẽ độc thân cả đời, không tìm được bạn gái, cô độc sống nốt quãng đời còn lại.”

“...” Phu nhân, người, người đây cũng quá độc ác đi, anh độc thân không già, nhưng lấy điều kiện của anh không đến mức không tìm được bạn gái.

“Đây không cần em lo lắng, thật sự không tìm được anh sẽ tìm cho anh ấy một cô vợ.” Rốt cuộc Trình Tự Cẩm mở miệng nói.

Hàn Lỗi vội vàng hai mắt nhắm lại, mặt mũi cảm kích nhìn đại tổng giám đốc nhà anh một cái.

Tô Nhan nghe nói chỉ chằm chọc khiêu khích một câu nói: “Vậy trợ lý Hàn cần phải mở to hai mắt, đừng để người nào đó ném người phụ nữ đã xử lý xong không cần nữa cho anh, lấy một người đàn bà dâm dăng.”

Nói xong, trong lòng Tô Nhan dễ chịu, nhìn khoé môi Hàn Lỗi không ngừng giật giật, lại nhìn trong nháy mắt mặt Trình Tự Cẩm đen thành than, Tô Nhan cũng chỉ nhếch khoé môi không mở miệng nói chuyện.

Điểm ấy nhãn lực thấy vẫn phải có, dù sao cô làm cho hai người đàn ông người ta không thoải mái, cô đã định trở về thư thái.

Trình Tự Cẩm nghiêm mặt đen nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí của Tô Nhan, bộ dáng đắc ý tự đắc, không nói gì.

Sau khi đến tập đoàn Chính Hằng, Tô Nhan không định xuống xe, chỉ nói với Hàn Lỗi: “Đưa tôi đến chỗ Cẩm Cẩm, đừng nói cho tôi biết anh không biết ở đâu.”

Hàn Lỗi chỉ co rút khoé môi, người phụ nữ cũng không được đắc tội, nhất là người phụ nữ nổi nóng lại càng không được đắc tội.

“Xuống xe.”

Tô Nhan nhìn cửa xe bên này bị mở, vội người về phía trong, về mặt cảnh giác nhìn anh.

“Anh muốn làm gì? Tôi muốn về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Chương 69: Tôi không tha thứ.

Trình Tự Cẩm nhú mồm, hiển nhiên không có kiên nhẫn nhiều lắm, tiến lên giữ chặt cánh tay của cô kéo xuống xe.

Tô Nhan nhìn công ti này, nói thật cô không có nhiều ấn tượng tốt lắm, vừa nghĩ tới cảnh tượng đó, khuôn mặt nhỏ nhắn liền suy sụp xuống.

“Anh buông.”

Trình Tự Cẩm nhìn lạnh xuống dưới khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nâng mắt nhìn lướt qua cây cột trước cửa công ti, trầm thấp nói: “Hôm đó trốn ở đâu?”

Tô Nhan nâng mắt gắt gao nhìn chằm chằm anh, mím môi không nói lời nào, cuối cùng nhìn một đôi mắt trầm đen của anh mới chậm rãi mở miệng nói.

“Đừng tưởng rằng anh nói hai ba câu tôi sẽ tin tưởng lời anh nói, Trình Tự Cẩm, trong mắt tôi anh còn không bằng một đứa bé chần cừ, anh buông ra.”

Trình Tự Cẩm nhú mồm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của cô, hình như thở dài một tiếng, “Làm sao mới có thể tha thứ?”

“Tôi không tha thứ.” Tô Nhan nhìn chằm chằm thật sâu hai tròng mắt của anh chậm rãi nói.

Không có cách nào tha thứ!

Ánh mắt Trình Tự Cẩm thâm thúy nhìn chòng chọc cô một lát, trầm giọng nói: “Vậy không tha thứ.” Nói xong, kéo tay của cô bước đi vào công ti.

Bởi vì là tám giờ sáng xung quanh, công nhân viên đi làm rất nhiều, nhìn thấy hai người đi vào công ti đều xì xào bàn tán.

“Anh buông ra, anh dẫn tôi tới đây làm gì?” Tô Nhan nhú mồm, muốn bỏ anh ra, phát hiện anh cầm vô cùng chặt, nhưng không đến mức làm đau cô.

“Em ngoan một chút, trước đó anh đi Pháp về, còn một ít chuyện chưa xử lý.”

“Có quan hệ gì với tôi?” Tô Nhan mặt lạnh như trước giọng nói lạnh lùng nói.

“Chẳng lẽ không nghĩ tới anh muốn có nhiều thời gian ở cùng em hơn?”

“...” Tô Nhan sững sốt nâng mắt nhìn sùnn mặt câu hồn nhiếp phách của anh, ngây người đã bị anh đẩy mạnh hết sức vào trong thang máy.

Chờ cô kịp phản ứng, mới phát hiện chính mình đã ở trong thang máy.

“Tôi không muốn anh ở cùng tôi, nếu anh có thời gian có thể đi tiếp những người phụ nữ cần anh.” Mặc dù Tô Nhan lạnh lùng nói trái ngược, nhưng chính cô không biết, hương vị nói chuyện cũng là rất chua, một bộ dạng ghen tuông.

Trình Tự Cẩm nghe chỉ nhếch một đuôi lông mày, nhiều hứng thú nhìn chăm chăm cô.

Tô Nhan thấy anh một hồi lâu không nói chuyện, ngẩng đầu nhìn lại, đối diện cặp mắt tràn đầy thâm ý của anh, nhúu mày.

“Anh nhìn tôi như vậy làm cái gì?”

“Anh đang nhìn, bộ dạng khi ghen của bà xã anh rất đẹp.” Trình Tự Cẩm nhếch môi cười, mười phần mê hoặc.

Lập tức, khuôn mặt Tô Nhan đã nhuộm thành màu hồng, hai tròng mắt cũng đồng thời trừng lớn, vẻ mặt không tin.

“Bị, ghen? A, anh không bệnh chứ?” Tô Nhan tức giận nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng cũng không biết là bị chọc đúng tâm sự, vẫn bị câu kia của Trình Tự Cẩm giống như lời nói trên chọc mà biến sắc.

Trình Tự Cẩm chỉ cười nhạt không nói, mà còn Tô Nhan ảo não không thôi, thang máy đến, đã bị anh kéo ra.

Còn không chờ Tô Nhan nhìn trái phải đã trực tiếp bị kéo vào văn phòng tổng giám đốc, mà khi cô vào phòng làm việc của anh, trong lòng không nhịn được nói.

Lớn như vậy? Xa hoa như vậy? Xa xỉ như vậy?

Chủ yếu là, vậy mà trước mắt không phải tường, mà là kính, có thể quan sát thành phố này, cô nghĩ, buổi tối đứng ở chỗ này nhìn cảnh đêm nhất định là nhất.

Trình Tự Cẩm kéo cô đi về phía bàn làm việc không quan tâm cô, mà nhấn điện thoại nội bộ trầm giọng nói: “Eileen, mang một ly nước ép trái cây tươi lên.”

Tô Nhan nhìn qua, cũng không biết xuất phát từ cái gì trong lòng mở miệng nói: “Trình tổng thật đúng là hào phóng cẩn thận, mỗi người phụ nữ đến văn phòng của anh đều sẽ chuẩn bị một ly nước ép trái cây tươi?”

Quả nhiên, Trình Tự Cẩm nâng một đôi mắt lên, nhìn cô thật sâu, cũng là ý tứ sâu xa.

Mà Tô Nhan nhìn ánh mắt của anh, nhìn trong mắt anh ý đặc ý khó hiểu, có chút hoảng hốt dời tầm mắt đi.

“Rốt cuộc anh dẫn tôi tới đây làm gì?”

“Ở cùng anh.” (nguyên văn là bồi anh)

Cái gì? Cô không nghe lầm chứ? Ở cùng anh? Cô làm gì?

Cho anh là đại gia à

Quay đầu nhìn qua, phát hiện anh đã lật xem một phần tài liệu, thế này cô mới chú ý tới tài liệu chồng chất to như vậy trên bàn làm việc của anh. Hoá ra anh thật sự bề bộn nhiều việc.

“Tôi không ở cùng, tôi muốn nghỉ ngơi, tôi muốn về nhà.” Nói xong định xoay người rời đi.

“Anh không cho phép, em có thể đi ra ngoài?”

“Anh...” Tô Nhan xoay người, phần nộ nhìn chăm chăm người đàn ông ngay cả đầu cũng chưa ngẩng lên.

Quả thực, cô không đi ra được, đây là công ty anh.

Nhưng đến bây giờ cô vẫn không muốn tin tưởng, lúc này tổng giám đốc công ty này là chồng của cô.

Không thể cứng rắn, đành phải mềm, cô thầm nghĩ muốn đi khỏi nơi này, không muốn gặp lại anh, nếu không lòng của cô sẽ rất rối bời, rất phiền chán, chung quy sẽ nhớ tới chuyện thất điên bát đảo (1), nhớ tới lời nói anh nói khi xuất viện buổi sáng.

(1) thất điên bát đảo: lộn xộn, lung tung

“Tôi mệt muốn chết, tôi cần nghỉ ngơi, không nghe bác sĩ nói như thế nào sao?”

Rốt cục, Trình Tự Cẩm nâng mắt thần nhiên quét mắt nhìn cô một cái thấp giọng nói: “Rề trái là phòng nghỉ.”

Tô Nhan nghe vậy sững sốt, xoay người nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một cái cửa, nghĩ đến trước kia bị Tiết Cẩm Cẩm kéo xem chuyện tiểu thuyết nói, nếu văn phòng tổng giám đốc xuất hiện một gian phòng nghỉ, vậy hơn phân nửa là vì...

Trộm *tình ... (ở đây ý chỉ là vụng trộm làm chuyện ...)

Tô Nhan nhú mày, đi qua đây cửa ra, quả nhiên là trong phòng nghỉ, có giường, còn có phòng tắm.

Vừa nghĩ tới khả năng đó, Tô Nhan cắn môi cánh hoa xoay người, nhìn người đàn ông trên ghế xoay làm việc, nhìn không được.

“Anh làm phòng nghỉ ở văn phòng không phải là vì chuẩn bị trộm *tình với thư kí cấp dưới chứ?”

Trình Tự Cẩm đang ký tên tay dừng lại, quay đầu nhìn lại, ánh mắt thâm thúy như biển, hiện lên không hiểu tình hình chân thực, nhìn Tô Nhan quả muốn cắn đứt lưỡi mình.

Nghĩ đến cô đã đoán đúng, sắc mặt khó coi, cười khẩy nói: “Không phải là anh muốn tôi nằm trên giường anh đã từng lăn lộn với người phụ nữ khác nghỉ ngơi chứ?”

Cô nhìn anh chậm rãi buông bút máy trong tay xuống, đứng dậy, đi về phía cô.

Tô Nhan nhú mày, nhìn anh càng ngày đến càng gần, mày cũng nhú càng chặt, cũng có thể kẹp chết một muỗi.

Đi đến trước mặt cô, nhìn cô lộ ra vẻ mặt chán ghét, ôm eo của cô, thuận tay đóng cửa phòng nghỉ đã ôm cô ngã vào trên giường lớn.

“A...”

“Anh làm gì, đứng lên.” Sắc mặt Tô Nhan nháy mắt trở nên rất khó coi, vừa nghĩ tới anh và người phụ nữ khác đã làm cái loại chuyện gì trên giường này, sắc mặt cô lại càng trầm hơn.

Cảm xúc trong ánh mắt cũng càng ngày càng rõ ràng, chán ghét, ghê tởm, đều bị Trình Tự Cẩm thấy trong mắt.

“Em nhất định phải đề ý chuyện trước kia sao?”

Tô Nhan nghe vậy cười nhing một tiếng nói: “Đây không phải là chuyện trước kia, cũng sẽ xảy ra sau này, đứng lên.”

Trình Tự Cẩm bám vào người cô, hai tay giữ hai vai của cô, ánh mắt trầm xuống nhìn cô, đúng lúc này giữ chặt thân mình mảnh khảnh của cô giữa hai tay anh.

“Anh cam đoan, không có, được không?”

Tô Nhan nghiêng mặt đi có chút ngậy người, vì anh ăn nói khép nép, kinh ngạc nhìn về phía anh, chợt nghe thấy anh tiếp tục nói tiếp.

“Anh rất ít dùng phòng nghỉ này, cũng không có người phụ nữ nào từng vào, thư ký cũng không, em là người thứ nhất, nhưng nếu, em muốn xảy ra chuyện gì trên giường này với anh, anh rất nguyện ý, nhưng...”

“Anh câm miệng, khi nào thì tôi có ý này, anh tránh ra.” Tô Nhan nghe lời nói trầm thấp của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên một mảng, ngay cả tai cũng đỏ.

Cô rất buồn bực, trước kia quay phim cũng chưa từng thẹn thùng như vậy, có chỉ là hưng phấn, yêu thích diễn, nhưng hết lần này tới lần khác với anh, đối với người đàn ông này thường đều đỏ mặt tim đập, mặt đỏ tai hồng.

Nhìn Tô Nhan thẹn quá hoá giận, khoe môi khẽ nhếch lên, môi mỏng hôn nhẹ nhàng lên gò má của cô, trầm giọng thở ra: “Nhưng, cho dù em muốn, bây giờ cũng không được, sau này có thể thử xem.”

“Anh dứt...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan càng ngày càng hồng, hơi thở của anh làm lỗ chân lông của cô đều mở ra.

Trình Tự Cẩm thấy cô đỏ mặt, không đùa cô, đứng lên từ trên người cô, nhìn cô vì khăn trương mà ngực phập phồng lên xuống, ánh mắt chìm xuống.

Thấy cô thật lâu không đứng dậy, mắt nhìn như nghĩ tới cái gì.

“Không đứng dậy sao? Biết anh vài ngày không chạm vào em sao? Thật muốn hưng hăng làm em.” (Ở đây 'làm' này là chỉ chuyện ... đó)

“Anh...” Tô Nhan bị lời nói của anh làm cho mặt đỏ tim đập, lập tức ngồi dậy, cắn giận nhìn mặt lạnh lùng đẹp trai của anh.

“Không biết xấu hổ.”

Trình Tự Cẩm không đùa cô, tuy rằng thực sự rất muốn bây giờ liền làm cô, nhớ tới thân thể cô khít khao quay về co rúm, phía sau lưng anh tê dại từng

đột.

Ánh mắt lại càng trầm hơn, trong mắt dục niệm bắt đầu tập trung lại, ánh mắt nhìn chăm chăm Tô Nhan cũng càng ngày càng nguy hiểm, có chứa tính tiến công chiếm đóng.

Tô Nhan cảm giác được ánh mắt anh biến đổi, buồn bực đứng lên đẩy anh ra khỏi phòng nghỉ tức giận nói: “Đi ra ngoài, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Cạch một tiếng, Tô Nhan đã đóng cửa phòng nghỉ lại, tựa vào cửa thờ phỉ phò, tim đập nhanh hơn.

Trình Tự Cảm nhìn cửa đóng, nhú mảy, cúi đầu nhìn thoáng qua huỳnh đệ dần dần ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu.

“Tổng giám đốc?” Eileen đi tới, nhìn anh đứng ở trước cửa phòng nghỉ.

Trình Tự Cảm xoay người, trầm giọng nói: “Đưa vào đi.”

Eileen sững sốt, nhìn đi về phía bàn làm việc, nhìn một đồng tài liệu kia khẽ nhú mảy, đã kinh ngạc không thôi, khi nào thì, tổng giám đốc của bọn họ nhú mảy với hộp đồng giá trị mấy trăm vạn, thậm chí mấy ngàn vạn?

Hình như còn mang theo một chút không hài lòng.

Quả thực, người nào đó không hài lòng, đó cũng là vì dục cầu bất mãn (2)!

(2) dục cầu bất mãn: Theo mình hiểu thì đó là có nhu cầu, ham muốn, có dục vọng mà không được thỏa mãn.

Eileen thu hồi tầm mắt, nhìn phòng nghỉ kia, lúc cô lên cũng nghe được tổng giám đốc của bọn họ dẫn theo một người phụ nữ đi lên.

Bưng nước trái cây chậm rãi đi về phía phòng nghỉ, đưa tay gõ cửa.

Tô Nhan nghe thấy tiếng gõ cửa, tưởng anh, mở cửa quát.

“Anh có xong không...”

Eileen bị quát sững sốt, nhìn Tô Nhan đột nhiên xuất hiện, nhìn vẻ mặt cô phẫn nộ, trong lúc nhất thời quên nói cái gì.

Tô Nhan cũng không nghĩ mở cửa sẽ là người khác, khoé môi cứng đờ, sắc mặt cứng đờ, nhìn phía sau cô ấy người nào đó gửi nụ cười đầy nghiền ngẫm, cả người cứng đờ.

Eileen kịp phản ứng, vội vàng mở miệng nói: “Tô tiểu thư, xin chào, nước trái cây của cô.”

Eileen kịp phản ứng, vội vàng mở miệng nói: “Tô tiểu thư, xin chào, nước trái cây của cô.”

Về mặt Tô Nhan xấu hổ, nhìn nữ thư ký rõ ràng bị mình dọa, vội vàng nhận nước trái cây nhẹ giọng nói: “Vâng, rất xin lỗi, tôi, tôi không biết sẽ, sẽ là người khác, cảm ơn nước trái cây của cô.”

Eileen nhìn vẻ mặt Tô Nhan quần bách và xấu hổ lắc đầu cười nói: “Không cần khách sáo.”

Eileen gật đầu liền xoay người đi ra khỏi văn phòng, thật ra lúc cô thấy Tô Nhan, cô vẫn kinh ngạc một chút, cho tới bây giờ chưa từng thấy người phụ nữ nào tới công ty tìm anh.

Làm lúc cô thấy Tô Nhan xuất hiện ở phòng nghỉ, thật là kinh ngạc một phen, nhưng nghĩ lại là Tô Nhan, cũng sẽ không kinh ngạc như vậy.

Có thể làm cho tổng giám đốc của bọn họ tuyên bố với truyền thông, hơn nữa mang phụ nữ đến công ty, nhất định là không giống người thường.

Tô Nhan cầm nước trái cây trong tay, nhìn Eileen đi ra khỏi văn phòng, lúc này mới chuyển ánh mắt về phía anh.

“Anh cố ý?”

Trình Tự Cảm chỉ ngẩng đầu nhìn cô cười nói: “Anh nói không phải, em tin sao?”

Tô Nhan cười lạnh nói, “Heo tin tôi sẽ tin.” Nói xong đã đóng cửa lại, cắt đứt tầm mắt đối diện của hai người.

Trình Tự Cảm nhú mảy, cúi đầu nhìn văn bản trong tay mình dừng một chút, hình như quên cái gì, quay đầu nhìn thoáng qua phòng nghỉ ấn điện thoại nội bộ.

“Mua một phần bữa sáng mang lên.”

Mà Tô Nhan đặt nước trái cây ở một bên trên giường lớn, cảm nhận độ ẩm của ánh mặt trời, hai tròng mắt khép hờ, chỉ cần ở cùng một chỗ với Trình Tự Cảm, thần kinh của cô sẽ kéo căng, sau đó sẽ mệt chết.

Tuy rằng biết anh không có phụ nữ trên giường này, nhưng anh đi khách sạn với người phụ nữ khác là sự thật, làm không làm lại là một việc khác.

Nếu lúc ấy anh thật có nghĩ đến cô, cô sẽ không đánh anh, anh đúng như lời anh nói, sẽ không lên giường với người phụ nữ đó sao?

Bốn năm, người phụ nữ bốn năm đó, là ai?

Người phụ nữ bốn năm bị che giấu đã sáng tỏ, là ai?

Nghĩ, lại mơ màng ngủ.

Mười phút sau, Trình Tự Cẩm cầm bữa sáng đi vào đã thấy Tô Nhan nằm ngủ trên giường, tướng ngủ rất an tĩnh, ánh mặt trời chiếu trên mặt của cô, an nhàn giống thiên sứ.

“Là ai...”

Nghe lời nói tràn ra từ khoé môi của cô, Trình Tự Cẩm đi vài bước vào, hạ mắt nhìn cô, nghe rõ ràng nói mơ của cô.

“Bốn năm... Người phụ nữ, là ai...”

Trình Tự Cẩm nghe thấy cô nói mơ, ánh mắt trầm xuống, nhìn chăm chăm về mặt khi ngủ của cô, khuôn mặt đẹp trai mang một vẻ mặt khó lường.

Lúc này đây, Tô Nhan mơ một giấc mơ giống sáng nay!

“Đừng...”

Kính hách ngồi dậy, có chút mê mang nhìn hoàn cảnh trước mắt lạ lẫm, dừng ở trên ly nước trái cây kia, Tô Nhan mới nhớ tới đây là phòng nghỉ của anh.

Xoa xoa trán, chạm phải vết sẹo trên thái dương, dài một xen ti mét như vậy, thờ dài một hơi, đứng dậy từ giường, đi ra khỏi phòng nghỉ sững sốt.

Bởi vì cô không thấy người nên nhìn thấy, liếc mắt quan sát xung quanh trái phải văn phòng to như vậy, như trước không có ai.

“Trình Tự Cẩm?”

Không có người trả lời...

Tô Nhan đi đến trước bàn làm việc, nhìn ít đi rất nhiều tài liệu, nhìn thoáng qua cảm thấy nhìn cái gì cũng không hiểu nên không có hứng thú lắm, đi đến trước cửa sổ, không khỏi sợ hãi than.

Cảnh tượng ban ngày đã hùng vĩ như vậy, ban đêm nhất định cực kì đẹp.

Đứng ở chỗ này, mệnh mệnh vô bờ, tầm nhìn rộng lớn, thế mà cô không biết thành phố X lại có thể đẹp đẽ như vậy.

Chỉ nhìn nhập thần, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, cô tưởng là anh, nhưng vừa quay đầu lại, cũng...

“Cầm cậu...” Trong tay Quyền Hạ cầm một phần tài liệu đẩy cửa vào, vừa muốn nói cái gì, vừa ngẩng đầu lên đã thấy người phụ nữ đứng ở trước cửa sổ, hiển nhiên hơi ngây người.

“Tô Nhan?”

“A, là tôi, luật sư Quyền.” Tô Nhan nhìn thấy Quyền Hạ cũng sững sốt, cô nghĩ đến sẽ là Trình Tự Cẩm, không nghĩ tới là Quyền Hạ.

Quyền Hạ đeo một cái kính màu vàng, nhìn lướt qua văn phòng, khoé môi khẽ nhếch lên phía trước một độ cong nhìn Tô Nhan cười nói: “Cầm đâu?”

Tô Nhan có chút xấu hổ lắc đầu nói: “Tôi, tôi cũng không biết, tôi vừa tỉnh ngủ đứng lên đã không nhìn thấy anh ấy.”

Quyền Hạ hiểu rõ, ngồi trên sofa nhíu mày nhìn về phía Tô Nhan tháo kính xuống nhẹ giọng nói: “Chúng ta có thể tâm sự không?”

Tô Nhan nhìn anh không rõ vì sao, vẫn gật đầu đi đến ghế sofa bên cạnh ngồi xuống.

“Anh tìm anh ấy có chuyện gì sao?” Sau khi Tô Nhan ngồi xuống nhìn Quyền Hạ hỏi.

Quyền Hạ gật đầu, đặt tài liệu cầm trong tay đặt ở một bên, liếc mắt nghiêng một cái nói: “Ừ, giúp cậu ấy xử lý một vụ kiện, tôi tìm cậu ấy có chút việc.”

Nghe vậy, Tô Nhan nhíu mày, “Kiện? Anh ấy muốn kiện cái gì?”

Quyền Hạ nâng mắt, nhìn cô nhíu mày, đuôi lông mày nhếch lên, một đôi mắt hoa đào rất nhanh hiện lên một chút ánh sáng, người dựa về phía sau không có gì đáng kể nói.

“Công ty đối phương muốn kiện cậu ấy sao chép sản phẩm công ty bọn họ, thật sự là truyện cười, loại chuyện này tôi thấy nhiều hơn, gần đây Chính Hằng có một mặt hàng buôn bán mới muốn đưa lên thị trường, trước khi đưa lên thị trường đã bị tố cáo, đơn giản là những người đó giờ thủ đoạn giờ trò.”

“A vậy sẽ không phiền toái chứ?”

“Phiền toái ư? Có là có, nhưng sẽ không phiền toái lắm.”

Nghe vậy, đôi mày thanh tú của Tô Nhan nhíu chặt hơn, Quyền Hạ thấy ở trong mắt, chỉ nhẹ giọng cười nói: “Cô không cần lo lắng cho người đàn ông của cô, tin tưởng cậu ấy, từ lúc cậu ấy tiếp nhận công ty này, đơn kiện nhận được cũng đã đẩy một ngòi biệt thự rồi.”

“A? Một ngòi biệt thự... Nhiều như vậy?” Tô Nhan nghe nói ngẩn người, có chút kinh ngạc.

“Đương nhiên, nhưng không cần lo lắng, có tôi ở đây, không có việc gì, lần cũng giống vậy, những người này đơn giản là muốn trước khi sản phẩm mới đưa ra thị trường có chút tiền, không có gì đáng ngại.” Quyền Hạ thấy vẻ mặt cô kinh ngạc khẽ cười nói.

Tô Nhan nghe, trên mặt hiện lên một chút mất tự nhiên, ánh mắt có chút né tránh nói: “Không, tôi không lo lắng, chỉ là hơi tò mò.”

Quyền Hạ chỉ ý tứ hàm xúc không rõ nhìn cô cười, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan càng ngày càng xấu hổ.

“Tô Nhan, tôi rất ngạc nhiên, cô và Cẩm đã xảy ra chuyện gì sao? Gần đây báo đưa tin về hai người bọn cô lại bay đầy trời, tôi nghĩ không biết cũng quá khó khăn.”

Tô Nhan chỉ lắc đầu nói: “Không có chuyện gì, có chuyện tôi cũng sẽ giải quyết.”

Quyền Hạ nhíu mày, ngón tay thon dài chạm vào huyệt Thái dương đang nảy lên, cuối cùng nói: “Trong lúc đó hai người xảy ra cái gì, tôi cũng không hỏi, nhưng tôi nghĩ, có chuyện tôi nhìn thấy vẫn cần nói cho cô.”

Tô Nhan nghe vậy nâng mắt, nhìn mặt anh cười bí hiểm, nhíu mày, trực giác nói cho cô không tốt lắm, nhưng lại không nhận được muốn biết, muốn nghe xem anh sẽ nói tâm tình gì.

“Anh... Muốn nói gì cho tôi?”

Quyền Hạ chỉ nhếch khoé môi, một đôi mắt đào hoa híp lại, “Ngày hôm qua là tôi đưa hai người đến bệnh viện.”

Hiển nhiên, Tô Nhan có chút kinh ngạc, cô tưởng Trình Tự Cẩm đưa cô đi.

“Là anh đưa tôi đến bệnh viện?”

Quyền Hạ gật đầu, nhìn ánh mắt Tô Nhan có chút khó hiểu phức tạp nói: “Tôi cũng ở tiểu khu đó, tối hôm qua tôi trở về tương đối sớm, tôi vừa tiến vào tiểu khu thì thấy cô một người phụ nữ tè xiu tại đó, vốn tôi muốn gọi 120, tôi không nhận ra đó là cô, nhưng tôi thấy Cẩm hoang mang rối loạn chạy tới, về mặt cậu ấy lo lắng ôm cô, thậm chí ngay cả giày cũng quên đi, có thể thấy được lúc cậu ấy thấy cô té xiu vội vàng bao nhiêu.”

Tô Nhan nghe nói, tim đập bùm bùm, tuy rằng biết, nhưng nghe thấy người khác nói lại là một cảm giác khác.

Quyền Hạ thấy cô cúi đầu, cười nói: “Cái loại lo lắng này, Cẩm cuồng quít, khẩn trương, thật sự rất ít thấy, từ nhỏ lớn lên với cậu ấy cùng với vài anh em, cũng chưa từng thấy qua vài lần, tôi thực vinh hạnh tối hôm qua trở về tiểu khu sớm một chút, lại có thể nhìn thấy một màn kia của cậu ấy, ôm cô suốt đường kêu tên cô, thậm chí trên đường đưa cô đến bệnh viện còn ôm cô thật chặt, về mặt lo lắng thúc giục tôi lái xe đi nhanh lên, lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy không đi giày bỏ chạy ra, Tô Nhan, đây vẫn là hào quang của cô, để cho tôi may mắn thấy được.”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói Quyền Hạ thậm chí nghiền ngẫm không thôi, nhưng lòng của Tô Nhan lại vì mấy câu nói của anh mà đảo loạn.

“Sao lại nói chuyện này với tôi?” Giọng nói của Tô Nhan hơi nặng nề.

Quyền Hạ nhìn mặt cô phiếm hồng, đuôi lông mày nhíu lên, nghiêm mặt nói: “Bởi vì tôi thấy Cẩm, đúng là đối xử với cô không giống bình thường, nếu có thể, tôi hi vọng hai người có thể sống với nhau thật tốt.”

Tô Nhan lắc đầu, hít hít mũi, không để cho nước mắt rơi xuống.

“Sao các người đều hi vọng như vậy?”

“Các người? Còn có ai?”

“Chị Diệu Mạn, chị ấy, chị ấy cũng từng nói với tôi biết ở cùng một chỗ với anh ấy thật tốt, để cho tôi yêu anh thật tốt, nhưng tôi cảm thấy, cũng không phải dễ dàng được đến như vậy.” Tô Nhan nhìn về phía khác nhẹ giọng nói.

Lúc Quyền Hạ nghe thấy ba chữ 'chị Diệu Mạn' cũng đã nhíu mày, nhìn về mặt mắt mắt của Tô Nhan, nhìn cô một lát sau, ánh mắt Quyền Hạ sâu thẳm,

chậm rãi mở miệng nói.

“Trên người Cẩm có chuyện xưa, không biết cô cảm thấy không?”

“Chuyện xưa?” Tô Nhan nghi hoặc nhìn Quyền Hạ, vẻ mặt mê mang.

Quyền Hạ chỉ gạt đầu trầm giọng nói: “Đúng vậy, rốt cuộc tình hình của chuyện xưa thế nào, còn cần cô tự mình tìm hiểu, nếu cô muốn biết.”

Tô Nhan im lặng, cô rất muốn biết, chỉ là...

“Cho tới bây giờ tôi vẫn không nhìn thấu anh ấy, làm sao biết chuyện xưa của anh ấy, anh ấy cũng sẽ không nói với tôi.”

Quyền Hạ đột nhiên nở nụ cười, cười làm cho người ta không hiểu, cười làm cho người ta thấy bí hiểm.

“Vậy phải xem bản lĩnh của cô, nhưng tôi cũng rất xem trọng cô, trước kia thật ra không cảm thấy như vậy, nhưng từ sau tối hôm qua, tôi thay đổi cách nhìn của tôi, tôi rất xem trọng cô.”

Tô Nhan nghe vậy không nhịn được co rút khóe môi, đang muốn nói gì, Trình Tự Cẩm đã đẩy cửa vào, nhìn thật sâu rõ ràng có chút hơn ở chỗ Tô Nhan, liền nhìn về phía bạn tốt.

Đối diện với anh nhũn mày cười nhạt, chỉ là trong nụ cười hình dung kia mang theo ý tứ hàm xúc.

“Anh vừa đi làm gì?”

“Hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Chương 70: Không phải cô ấy, cũng tuyệt đối không là người phụ nữ nào.

Quyền Hạ chỉ nhũn mày cười, nhìn về phía Tô Nhan thờ dài một tiếng nói: “Chuyện này tớ đã xử lý xong.” Nói xong, liền chỉ chỉ hồ sơ trên bàn trà.

Trình Tự Cẩm chỉ đi qua sô pha cầm hồ sơ đang ở trên bàn làm việc (1) trong tay trầm giọng nói: “Vất vả.” Dứt lời, bước đi đến bên cạnh Tô Nhan ngồi xuống, cánh tay dài cũng thuận thể khoát tay lên trên sô pha bên cạnh.

(1) Ở trên tác giả ghi là bàn trà, ở dưới lại ghi là bàn làm việc... huhu.

“Đói bụng không?” Trình Tự Cẩm ngồi xuống liền nhìn chăm chăm mặt nghiêng của Tô Nhan, nhẹ giọng hỏi.

Khoảnh khắc anh ngồi xuống thì cơ thể Tô Nhan trở nên cứng ngắc, không khỏi quay đầu nhìn anh, bên tai cũng là lời nói Quyền Hạ vừa nói với cô.

Cô đã phát hiện, chỉ cần anh tỏ ra biểu cảm đối tốt rất * yêu thương với cô, ý chí của cô sẽ thay đổi vô cùng yếu kém, liền giống như bây giờ.

Anh nhẹ giọng hỏi cô có đói bụng không, hơn nữa dùng loại ánh mắt rất sâu trầm chuyên chú nhìn chăm chăm cô, đã làm cho cô sinh ra một loại ảo giác hình như trong mắt anh chỉ có cô.

Muốn mở miệng từ chối, nhưng nói đến bên miệng, lại không nói gì, đành phải thu lại ánh mắt phức tạp nhìn về phía anh, cuối cùng kiềm chế kinh ngạc nói không nên lời.

Trình Tự Cẩm thấy ánh mắt cô thu lại phức tạp, sắc mặt trầm, muốn mở miệng hỏi chút gì, Tô Nhan lại không cho anh cơ hội gì, xuất kỳ bất ý (2) đứng lên chạy ra khỏi văn phòng. Để lại hai người đàn ông mắt to trừng mắt nhỏ.

(2) xuất kỳ bất ý: bất ngờ, hành động khi người ta không đề phòng.

Sắc mặt Trình Tự Cẩm có chút âm trầm nhìn anh em của mình, trầm giọng nói: “Cậu nói cái gì với cô ấy?”

Quyền Hạ thấy mặt anh một bộ dáng lạnh sắp sét đánh, không khỏi hứng thú trêu đùa đến, một đôi mắt đào hoa lộ vẻ thú vị, nhưng rong ánh mắt sắc bén cũng rõ ràng như vậy.

“Ừ, cũng không nói cái gì, chỉ là bảo cô ấy cẩn thận nghĩ vì sao chỉ đặc biệt như vậy đối với cô ấy, chỉ là bảo cô ấy dùng lòng hiểu cậu, hiểu rõ quá khứ

của cậu..., hơn nữa...”

“Quyền Hạ.”

Quyền Hạ chậm rãi thu lại ý cười trên mặt, nhìn khuôn mặt anh em của mình đã hoàn toàn trầm xuống, kéo căng khoé môi trầm giọng nói.

“Làm sao? Muốn nổi giận? Vì sao? Sợ bị cô ấy biết thật ra cậu có ý đồ khác?”

Trình Tự Cẩm vẫn chưa mở miệng nói chuyện, hai tròng mắt sắc bén nhìn anh, sắc mặt cũng lạnh hơn so với vừa rồi.

Quyền Hạ lại chỉ nhẹ giọng cười, không sao cả nói: “Cậu nhìn tớ như vậy là có ý gì?”

Trình Tự Cẩm nhìn anh ấy một hồi lâu, sắc mặt lập tức tốt hơn một chút, chỉ là giọng nói hơi lạnh lùng nghiêm nghị nói: “Tớ bận bịu nhiều việc.”

Quyền Hạ nhú mồm, cũng không vì sắc mặt anh không tốt và lời nói lạnh nhạt mà buồn, chỉ chậm rãi đứng lên, ý tứ không rõ nhìn anh một cái thấp giọng nói: “Cảm, tớ sẽ không nhúng tay vào chuyện của cậu, hi vọng có một ngày cậu sẽ không hối hận.

Nói xong câu đó Quyền Hạ liền rời đi, Trình Tự Cẩm chỉ dùng ánh mắt mù mờ nhìn chằm chằm phần bữa sáng đã nguội hồi lâu tại kia, khoé môi nhếch lên một đường cong sừng sốt nhàn nhạt, đứng dậy đi qua ném phần bữa sáng kia vào thùng rác.

Rút ra một điều thuốc lá châm lên, đứng ở trước cửa sổ, lúc này bóng lưng cao lớn tuấn dật lại có vẻ cô đơn không thôi. Làm cho người ta có một loại cảm giác cô tịch hồi lâu.

Tô Nhan đi từ Chính Hưởng ra chạy ra đường cái, cả người cô hơi hoảng hốt, trước mắt là ánh mắt tràn đầy ân cần kia của Trình Tự Cẩm, còn có lời Quyền Hạ nói với cô, hơn nữa luôn ở bên tai cô không tản đi, giống như ma rủa quanh quẩn bên tai cô.

Cô sắp điên rồi, rốt cuộc cái gì là thực, cái gì là giả?

Cô đã không đoán được, nhìn không thấu, cô cảm thấy thần kinh của cô sắp hỏng mất.

Cô không biết làm sao hình dung tâm trạng lúc ấy của mình, khi nghe được lời nói của Quyền Hạ thì cô cảm giác được trái tim trong ngực hung hăng nảy lên một chút.

Cô chờ mong đồng thời lại sợ hãi mất mát.

Trình Tự Cẩm, rốt cuộc anh đã hạ thuốc gì với tôi?

Cho dù làm như thế nào, cũng giống như không trốn ra khỏi dự tính tù ngục của anh.

“A...” Càng nghĩ càng phiền chán, ngồi xồm xuống kêu lớn một tiếng.

Thật lâu không đứng dậy, liền ngồi xồm như vậy trên đường, hai tay ôm người, ánh mắt dừng ở một chỗ âm thầm thất thần, không biết qua bao lâu, dẫn tới bao nhiêu ánh mắt chú ý mới có người nghi hoặc nói.

“Ai? Cô gái này nhìn thật quen mắt...”

“Là nhìn rất quen mắt, nha, đây không phải là ngôi sao kia, gọi là Tô, Tô cái gì ấy nhỉ, tôi lo lắng...”

“A, là cô ấy, là Tô Nhan, bạn gái duy nhất mà tổng giám đốc tập đoàn chính Hưởng công nhận, đúng là cô ấy, mau, tôi muốn chụp ảnh với cô ấy, cô thật khá...”

“A, tôi cũng muốn, tôi còn muốn kí tên...”

“Tô tiểu thư, tôi rất thích cô, có thể chụp ảnh với tôi không?”

“Tô tiểu thư, tôi là fan số một của cô, tôi thật sự rất thích cô, có thể kí tên cho tôi không?”

“Tô tiểu thư, chúng tôi cũng vậy, kí tên nữa...”

Thời gian vài giây, Tô Nhan đã bị bao bọc vây quanh, Tô Nhan mờ mịt ngẩng đầu, mới phát hiện chính cô đã bị người qua đường vây quanh, chậm rãi đứng lên.

Phát hiện đây là bi ai của nghệ sĩ, trước kia cô đi trên đường cái nhiều nhất cũng chỉ bị ánh mắt trêu chọc của người khác phái, bây giờ, già có, trẻ có to to nhỏ nhỏ đều có thể hấp dẫn đến.

“Rất xin lỗi, các bạn có thể nhường đường một chút không, rất xin lỗi...” Tô Nhan gất gao nhú mồm, nhìn đám người kia nhẹ giọng mở miệng nói, nếu bình thường cô sẽ rất ngay thẳng hơn nữa còn rất vui mừng nhận yêu thích của họ và còn chụp ảnh kí tên cho họ.

Nhưng bây giờ, cô thật sự không có tâm trạng, tâm trạng của cô đã loạn hỗn loạn.

Thật sự rất loạn, rất loạn, bây giờ càng rối loạn...

“Tô tiểu thư, tôi thật sự rất thích cô, có thể kí tên và chụp ảnh với tôi không?”

“Tô tiểu thư...”

Rất nhanh, ngay lúc đó tin tức Tô Nhan kinh hoàng ở trên phố đã bị tuôn ra, có người qua đường đã chụp rất nhiều ảnh tung lên trên mạng.

Các phóng viên truyền thông này lại có được tin tức, trước tiên sẽ đến Tô Nhan ở chỗ ngã tư đường.

“Thật sự là Tô Nhan, mau mau, lần này Trình Tự Cẩm không ở đây, chúng ta nhất định phải lôi kéo đến nói, cướp được tin tức độc nhất vô nhị, mau mau...”

“Ừ, đi...”

“Tô tiểu thư, xin chào, tôi là phóng viên XX, tôi muốn hỏi cô mấy vấn đề, xin hỏi có phải cô và tổng giám đốc Chính Hằng Trình Tự Cẩm đang kết giao nghiêm túc không? Theo như chúng tôi biết, từ trước đến nay bạn gái của tổng giám đốc Chính Hằng rất nhiều, lại nghe đồn anh ấy đòi phụ nữ như thay quần áo, đối với lời đồn này Tô tiểu thư thấy thế nào?”

Tô Nhan nghe, nhúm mày, thay phụ nữ giống như thay quần áo, cô rất muốn lớn tiếng nói, cô nói đúng, tên khốn nạn nào chính là thay phụ nữ giống như thay quần áo, nhưng cô chưa đánh mất lý trí đến tình trạng đó. Chỉ ngậm miệng không nói chuyện tất cả các đề tài có liên quan đến Trình Tự Cẩm.

“Thật ngại, tôi có việc phải đi trước, các bạn có thể nhường đường một chút hay không, nếu cần tôi sẽ mời phóng viên dự họp báo, đến lúc đó nhất định sẽ mời các vị.”

Các phóng viên này không phải chỉ nghe được cô nói như vậy sẽ xoay người rời đi buông tha chứ?

Chỉ là càng tiếp cận từng bước hỏi: “Tô tiểu thư, cô liền nói với chúng tôi hai câu đi, bây giờ có phải cô và tổng giám đốc Chính Hằng chính thức quen nhau không, có phải dự định kết hôn không? Tôi tin đây không chỉ là nghi hoặc của chúng tôi, cũng là nghi hoặc của mọi người trong thành phố X.”

“Đúng vậy, Tô tiểu thư, cô ít nhiều nói hai câu đi, có phải hai người các cô đang quen nhau không, có phải dự định kết hôn không?”

“Tô tiểu thư, cô trả lời vài câu đi...”

Sắc mặt Tô Nhan hơi khó coi, vì vấn đề bọn họ hỏi thật sự đại đa số mọi người không muốn đối mặt cũng sẽ không trả lời vấn đề đó.

“Xin các bạn nhường đường một chút, nếu cần, tôi sẽ tổ chức họp báo.” Cho dù bọn họ hỏi vấn đề gì, trả lời của Tô Nhan vĩnh viễn chỉ có một câu này.

Thái độ ôn hoà như vậy của cô làm đám phóng viên ồn ào, gào to một câu.

“Tô tiểu thư, cô đùa chúng tôi sao? Hôm nay là cơ hội khó có được, đợi cho cô tổ chức họp báo, mấy vấn đề này đều bị bác bỏ, chủ yếu là, tập đoàn Chính Hằng, Trình Tự Cẩm hôm nay không ở bên cạnh cô, Tô tiểu thư, cô vẫn nói hai câu đi, cô nói, chúng tôi sẽ tha cô đi, nếu không mọi người ồ ồ này kéo dài, chúng tôi có thời gian.”

Nghe vậy, Tô Nhan biến sắc, nhìn về phía vị phóng viên kia, là một cô gái, bộ dạng coi như xinh đẹp, chẳng qua là ánh mắt của cô ta rõ ràng mang theo địch ý và rõ ràng nhắm vào cô.

Không cần nghĩ, nhất định không phải cô trêu chọc đến, coi như lại là anh...

“Rất xin lỗi, nếu cần tôi sẽ tổ chức họp báo...” Tô Nhan chỉ nói một câu trước sau như một, không biết bị ai dùng sức đẩy một cái, chạt vạt ngã ngửa trên đất, bắp chân bị tảng đá cắt phải, tràn ra máu.

“A...”

Nhưng đám phóng viên không từ bỏ ý đồ dự định, truyền thông phóng viên ngày càng nhiều, ít người qua đường đều tránh ở một bên xem náo nhiệt, không quên chụp nhiều ảnh.

“Tô tiểu thư, cô vẫn nói chút đi, rốt cuộc có phải cô và tổng giám đốc Chính Hằng đang hẹn hò không, có phải dự định kết hôn không? Cô nói tự nhiên chúng tôi sẽ tha cô đi.” Vẫn là nữ phóng viên sắc bén kia nói chuyện như trước.

Tô Nhan ngẩng đầu nhìn lại, chỉ khẽ cười một tiếng, không mở miệng nói chuyện, ngay cả lời nói có lẽ cũng không nói, ngã ngửa trên mặt đất không nói cũng không di chuyển.

Nghĩ cô là đồ ngốc? Trả lời sẽ buông tha cô? Chỉ cần cô trả lời, như vậy kế tiếp sẽ có vấn đề mới cuộn cuộn không ngừng, hơn nữa cô cam đoan nhất định sẽ càng * so với vấn đề này.

Ngay tại thời điểm cô cam chịu, một tiếng nói trầm ồm mà hữu lực vang lên ở ngoài đám người.

“Làm cho người phụ nữ của tôi bị thương, tôi rất không vui.”

Tô Nhan sững sốt, nhưng cô không quay đầu nhìn lại, cũng đã nghe thấy xung quanh có người bắt đầu kinh ngạc hô: “Mau nhìn, người đàn ông kia chính là tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng, Trình Tự Cẩm.”

“Oa a, rất đẹp trai, còn trẻ như vậy lại có quyền lợi như vậy, nếu tôi là bạn gái của anh ấy, chết tôi cũng cam tâm...”

“Chắc, cô nghĩ cái gì? Không phải là Tô Nhan đây sao, chỉ là trước kia người có chuyện xấu với anh ấy người nào không phải diễn viên, nhìn xem khuôn mặt Tô Nhan người ta, đang nhìn cô kia...”

“Ài, là tôi muốn không được sao?”

“Không được...”

Tô Nhan nghe lời nói thất chuý bát thiết (3) này, thầm nghĩ cười.

(3) thất chuý bát thiết: bảy miệng tám lưỡi. Ý nói tranh nhau nói.

Các phóng viên vừa thấy Trình Tự Cẩm, đều thu liễm không ít, thậm chí theo bản năng nhường cho anh một con đường, điều này làm Tô Nhan bị ai không thôi, nhìn xem, đây là chênh lệch của người với người đó, vừa rồi cô liều mạng muốn lao ra, nhưng có người vừa đứng ở hướng kia sẽ làm cho người ta chủ động nhường cho một con đường.

Không biết là có phải trước kia anh làm chuyện gì với truyền thông không, mới có thể làm cho những người này sợ hãi với anh như vậy.

Sợ hãi? Đúng, chính xác mà nói, là như vậy, ánh mắt những người này nhìn anh là sợ hãi.

Nhưng vì sao? Anh đã làm gì? Hay là khí thế của người sẽ làm cho người ta cảm thấy sợ hãi?

Ngay lúc cô hết sức hoảng hốt, Trình Tự Cẩm chạy tới trước người của cô, nhìn khuôn mặt của cô xuất thần chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt dừng ở trên bắp chân bị viên đá cắt phải, ánh mắt lạnh lùng, không nói hai lời đã ôm cô vào trong lòng, xoay người nhìn phóng viên hai mặt nhìn nhau.

Thấy anh lạnh mặt, cũng không nhịn được run lạnh một cái, vốn tưởng rằng một mình Tô Nhan xuất hiện là một cơ hội tốt, không ngờ Trình Tự Cẩm biết tin tức này nhanh như vậy còn chạy tới.

Đội chút, hình như bọn họ quên cái gì, con đường này không phải là thông suốt với đường đến tập đoàn Chính Hằng sao?

Nhưng vừa rồi nữ phóng viên kia nhìn thấy Trình Tự Cẩm trong nháy mắt đó, hiển nhiên hai mắt nổi lên trái tim, nhưng khi cô ta vừa thấy Trình Tự Cẩm lại ngồi xổm xuống ôm lấy Tô Nhan, cô ta không vui.

Bởi vì vừa mới vào không bao lâu, cho nên cũng không biết trong nhóm người tại đây Trình Tự Cẩm tồn tại là kiểu nào?

Nếu anh không thể hiện thái độ, cho những người này có cơm ăn, nếu tỏ thái độ, sợ là không tốt...

“Trình tổng, tôi muốn hỏi một chút Tô tiểu thư có phải hai người đang hẹn hò không? Nhưng Tô tiểu thư lại ngậm miệng không nói chuyện, như vậy Trình tổng trả lời vấn đề này là được.”

Một đôi mắt của nữ phóng viên giống như mọc trên người Trình Tự Cẩm, mà ngay cả đồng nghiệp bên cạnh kéo cô ta, cô ta cũng không để ý.

Chỉ là nam phóng viên kia cùng đi đến thấy được ánh mắt Trình Tự Cẩm đến đây trong nháy mắt sắc mặt liền trắng bệch, một bộ dáng muốn ngất xỉu.

Trình Tự Cẩm quét mắt nhìn cô ta trầm giọng nói: “Vấn đề gì?”

Nhưng người nữ phóng viên này hiển nhiên còn cái gì cũng không biết, vừa thấy ánh mắt bội phục của người cùng nghề kia, cũng làm cho cô ta có cảm giác thành tựu, ngay sau đó ngực ưỡn ra lại hỏi.

“Trình tổng, có phải hai người chính thức hẹn hò không, vậy có phải anh và Tô tiểu thư dự định kết hôn không?”

Tô Nhan bị anh ôm trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngu ngơ, trong mắt mọi người xung quanh cũng là rất đáng yêu, nhưng chỉ có Trình Tự Cẩm biết, cô không phải, về phần cô suy nghĩ cái gì...

Ánh mắt thân thiện dừng ở trên người nữ phóng viên, cúi đầu nhìn lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trở nên trắng của Tô Nhan, trầm giọng nói.

“Nếu vợ của Trình Tự Cẩm tôi không phải Tô Nhan, cũng tuyệt đối sẽ không phải là bất kỳ người phụ nữ nào khác.”

Những lời này của Trình Tự Cẩm vừa dứt, xung quanh liền phập phồng một chỗ, các phóng viên đều thần thức không thôi, nữ phóng viên lại kinh ngạc không thôi, những lời này chứa biết bao tầm quan trọng.

Mà Tô Nhan chỉ chớp chớp hai tròng mắt, cũng không có gì kinh ngạc hay là cảm xúc dao động, chỉ là trong lòng vẫn có chút phập phồng, nhưng không có bất cứ biểu hiện ý nghĩa gì trên mặt.

Bởi vì cô đã sớm từ chỗ Tô Diệu Mạn biết được, đời này Trình Tự Cẩm chỉ kết hôn một lần, hơn nữa sẽ không ly hôn.

Cho nên, hôm nay nghe anh chính miệng nói như vậy, cũng không có tâm tình nhiều lắm, bởi vì cảm xúc dao động của cô đều đã dùng hết cho một khắc Tô Diệu Mạn nói cho cô biết.

Nhưng cô khó có thể nghĩ đến, nếu Tô Diệu Mạn chưa nói với anh, mà trong này, lúc này nghe được chính miệng anh nói như vậy, cô sẽ nên có vẻ mặt và tâm tình như thế nào.

Tuyệt đối sẽ không lạnh nhạt giống như bây giờ là được rồi.

Trình Tự Cẩm nói ra những lời này đồng thời, hai tròng mắt thật sâu chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng này, nhìn mặt cô không có cảm xúc gì, ánh mắt rất nhanh loé lên, liền ngừng đầu nhìn về phía nữ phóng viên ngay ra như phồng kia, tiếng nói trầm thấp.

“Cô là người của toà soạn báo nào?”

Hiển nhiên nữ phóng viên hơi phản ứng thần thờ, nhưng thật ra nam phóng viên bên cạnh cô ta, sắc mặt giống như người chết, mà ngay cả môi cũng run run.

Mà nữ phóng viên vì Trình Tự Cẩm nói chuyện với cô ta, lòng đã sớm bay, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ thành thật nói: “Tôi là phóng viên của Hoa Hồng Bách Hợp, tôi tên là Tào Duyệt.”

Hình như vẻ mặt Tô Nhan xa cách, nhưng cô có quan sát người xung quanh, khi Trình Tự Cẩm mở miệng hỏi người nữ phóng viên này, cô thấy rõ ràng vẻ mặt của nữ phóng viên này, cũng nhìn sắc mặt của nam phóng viên bên cạnh cô ta vào trong mắt.

Càng thấy trong mắt ít phóng viên mang theo vui sướng khi người gặp họa, còn có sự hãi thật sâu sắc đều nhất nhất nhìn trong mắt.

Xác định dự đoán trong lòng mình thêm một chút, trước kia anh đã bố trí làm sao đã kích những người này như thế nào, thậm chí có thể nói là chuyện huỷ diệt, mới làm cho truyền thông này đó nghe tin đã sợ mất mặt.

Nhưng, cuối cùng là chuyện gì?

Nhớ tới Quyền Hạ từng nói với cô, để cho cô đi hiểu rõ con người anh, quá khứ của anh..

Rất cực sắc mặt nam phóng viên kia khó coi giống như người chết, sợ hãi nhìn Trình Tự Cẩm run rẩy nói: “Trình, Trình tổng, dạ, rất xin lỗi, cô ấy, cô ấy vừa đến, cũng, cũng không biết ngài, quy củ của ngài, vâng, xin ngài hãy giờ cao đánh khẽ, xin ngài...”

Tô Nhan nghe nói nâng mắt nhìn lại, quy củ của anh? Quy củ gì của anh đâu?

Hoá ra thật sự có chuyện, nếu không làm sao có thể làm cho bọn truyền thông này nháy mắt trở nên lạng lạng như tờ?

Dường như Trình Tự Cẩm không nghe lời nói của nam phóng viên kia, chỉ hạ mắt nhìn người con gái trong lòng, thấy Tô Nhan nhìn về phía nam phóng viên kia, trầm giọng lạnh nhạt nói: “Các anh làm cho cô ấy bị thương.”

Nghe vậy, tất cả mọi người đều về phía bắp chân bị rách của Tô Nhan, đều biến sắc, mới vừa rồi còn vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa xem cuộc vui lúc này về mặt một đám đều như bụi.

Nghiêm trọng giống như nơi bắp chân bị rách của cô.

Điều này làm cho Tô Nhan muốn hiểu rõ hơn, cô nhất định phải biết, chỉ là bây giờ...

Đôi mày thanh tú nhíu vào một chỗ nhỏ giọng nói: “Nóng.”

Trình Tự Cẩm nhìn mặt cô đỏ lên một môi, bị vây lâu như vậy, còn bị mặt trời chiếu vào, trên trán cũng toát ra mồ hôi nhỏ, liền ôm cô rời đi, đi về phía xe ở ven đường.

Mà phía sau một đám phóng viên đều bị kinh sợ cả người ra mồ hôi lạnh, Trình Tự Cẩm không nói gì, nhưng trong lòng bọn họ cũng nói lên.

Cũng hiểu được một việc, Tô Nhan, sau này không thể đắc tội.

Về mặt nữ phóng viên kia lại mờ mịt, nhìn đồng nghiệp mình hỏi: “Anh làm sao vậy? Vì sao anh cầu xin anh ấy giờ cao đánh khẽ?”

Nam phóng viên kia rõ ràng ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, nhìn nữ đồng nghiệp vô lực nói: “Xong đời, chúng ta đều bị hại thảm.”

Nữ phóng viên lại nghi hoặc, “Bị tôi hại thảm? Sao tôi lại hại các anh?”

Nam phóng viên dưới mặt đất nhìn, vẻ mặt hoảng hốt nói: “Đúng vậy, bị cô hại lắm, có lẽ ngày mai chúng ta cũng phải đi chết.”

Nữ phóng viên nghe nói, cẩn thận nhìn nam đồng nghiệp, nhìn sắc mặt anh ta xám trắng, không giống như bộ dạng nói đùa, không khỏi khản trương, ngồi xồm xuống dò hỏi.

“Ài, anh nói cái gì, vì sao ngày mai chúng ta cũng phải đi chết hả?”

“Cô vừa mới đến toà soạn báo, cho nên tổng biên tập toà soạn còn chưa nói cho cô quy củ làm chuyện đi này.”

“Quy củ gì?”

“Trình Tự Cẩm...”

“Anh ấy, quy củ anh ấy cái gì?” Nữ phóng viên nhớ tới lời nói vừa rồi của đồng nghiệp, chẳng lẽ nói quy củ này?

Ánh mắt nam đồng nghiệp bị ai nhìn nữ đồng nghiệp nói: “Quy củ làm nghề này của chúng ta cũng chỉ có một.”

“Là cái gì?”

“Trăm ngàn lần không thể đắc tội vị chủ của tập đoàn Chính Hằng kia, cũng chính là vị vừa rồi kia, nhưng vừa rồi cô đắc tội anh ấy, ngày mai chúng ta đều phải ngủ ngoài đường.” Nói xong, sắc mặt nam phóng viên kia trắng bệch càng trắng bệch thêm.

Nữ phóng viên nghe nói cũng không khỏi kinh sợ, dường như mới hiểu được nhiều.

“Không, không thể nào, tôi cũng chỉ hỏi mấy vấn đề, anh ấy, anh ấy cũng trả lời không phải sao?”

“Cô có biết không, ba năm trước đây, một toà soạn báo tên là KM?”

“Biết, lúc ấy ông chủ của toà soạn báo nhảy lầu tự sát, chẳng lẽ...”

“Chính bởi vì tổng biên tập toà soạn báo đó không biết sống chết tuôn ra một đoạn tin tức có liên quan đến anh ta, mà tin tức này lại vừa đúng đụng vào điểm mấu chốt của anh ta, anh ta thu mua toà soạn báo đó, hơn nữa tung ra nói, tất cả các nhân viên phóng viên từng làm việc ở KM đều không cho phép mướn, không có cách nào, nhân viên toà soạn báo đó đành phải đổi nghề, nhân viên còn được, chỉ là ông chủ kia bị buộc bắt đắc dĩ, đành phải nhảy lầu giải quyết một thân nợ nần, lúc này toà soạn báo đó là một phòng vệ sinh công cộng.”

Nghe vậy, sắc mặt nữ phóng viên trở nên khó coi, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi bên cạnh nam đồng nghiệp.

Mà có ít người qua đường không nhìn được nể: “Xứng đáng, bọn phóng viên các người, cả ngày không có việc gì mò mẫm yêu sách, người ta nói chuyện yêu đương cũng bị ruồi bọ các người truy đuổi.”

“Đúng...” Đương nhiên, nói những lời này là fan của Tô Nhan.

“Tôi vừa chụp một màn kia rồi, tôi tung lên mạng, Tô Nhan thật sự quá hạnh phúc.”

“Đúng, đúng, chúng ta mau trở lại nhà tung lên đi...”

“Ừừ...”

Đám người chậm rãi giải tán, ít phóng viên cũng mặt xám mày tro đi về.

Mà Tô Nhan bị Trình Tự Cẩm ôm lên xe, ngồi trong góc sáng sủa không mở miệng nói chuyện, hai tròng mắt vẫn nhắm chặt, bây giờ cô muốn biết rõ ràng một chuyện, sau đó lo lắng cho chính cô.

“Tôi muốn đi tìm Cẩm Cẩm, anh bảo trợ lý Hàn đưa tôi qua đi: “Tô Nhan nhắm mắt nhẹ giọng nói.

Trình Tự Cẩm nhìn mặt nghiêng tinh xảo của cô, vì cô nói nhỏ nhẹ nhàng, làm cho ánh mắt anh chột lơ.

Tô Nhan thấy anh chưa có trả lời, đành phải nói thêm một câu: “Buổi tối bảo anh ta tới đó đón tôi.”

Quả nhiên, sau khi nói xong câu đó, Trình Tự Cẩm trầm giọng nói: “Dừng lại ở hiệu thuốc.”

Tô Nhan mở hai mắt, đối diện với cặp mắt thâm trầm kia của Trình Tự Cẩm đang nhìn chăm chăm hai tròng mắt của cô, cô chớp chớp hai mắt, muốn quay đầu lại, lại bị anh giữ khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Anh làm sao?” Tô Nhan nhú mày nhìn anh hỏi.

Trình Tự Cẩm chỉ nhếch khóe môi cười dịu dàng, xoa mặt của cô nhẹ giọng hỏi: “Còn tức giận sao?”

“....” Tô Nhan nhú mày càng chặt, cô chỉ biết, không thể cho anh một chút sắc mặt tốt, anh rất biết hếch mũi lên mặt.

Tô Nhan không muốn để ý đến anh, muốn đánh bàn tay to của anh, lại đánh không xong, hơi cúi nói: “Anh buông ra.”

“Tức giận sao?” Trình Tự Cẩm lại kéo eo của cô, khuôn mặt tuần tú đến gần cô, chớp mũi nhẹ nhàng cọ vào chớp mũi cô.

Hai tròng mắt Tô Nhan hơi tròn to, nhìn khuôn mặt tuần tú đột nhiên tới gần, quan trọng nhất là xung quanh đều là hơi thở của anh, điều này làm cho tim cô đập thật nhanh, sắc mặt khẽ biến thành lạnh lùng.

“Đưa tôi đến chỗ Cẩm Cẩm.”

Trình Tự Cẩm thấy cô lạnh lùng hạ mặt, môi mỏng nhẹ nhàng lướt qua đôi môi đỏ mọng của cô, nhẹ giọng nói: “Đừng giận, xử lý tốt miệng vết thương của em rồi đưa em qua, hả?”

Tô Nhan sững sốt, nhìn Hàn Lỗi lấy tấm bông khủ trùng và băng keo cá nhân lại đây mới hiểu được, nhìn anh nhẹ nhàng dịch chuyển chân của cô lên đùi anh, sau đó thật cẩn thận dùng tấm bông khủ trùng cho cô.

Tô Nhan nhìn mặt nghiêm nghiêm túc của anh, không chịu nổi tim đập, đành phải khẽ quay đầu không nhìn anh, chỉ là khi còn chạm đến miệng vết thương của cô, vẫn không nhịn được kêu một tiếng.

“Đau...”

“Rất xin lỗi, anh nhẹ chút.” Trình Tự Cẩm nhìn miệng vết thương của cô chuyên tâm xử lý thấp giọng nói.

Cuối cùng Tô Nhan cũng không nhịn được quay đầu nhìn anh, nhìn bộ dạng vô cùng nghiêm túc của anh, ánh mắt đau xót, nếu như cô không biết chuyện khách sạn kia.

Chỉ sợ cô nhất định sẽ say đồ hương vị dịu dàng anh cho.

Nhưng bây giờ rất nhiều vấn đề vẫn chưa giải quyết, còn rất nhiều chuyện chưa biết rõ ràng.

“Được.”

Tô Nhan nhìn thoáng qua bắp chân bị thương của mình, đã được dán băng keo cá nhân, được anh nhẹ nhàng buông ra, nâng hai mắt chống lại cặp mắt hơi phiếm hồng của Tô Nhan.

Điều này làm cho ánh mắt Trình Tự Cẩm càng trầm tối, nhìn ánh mắt cô càng hồng, thờ dài một tiếng nói: “Có đôi khi, mắt thấy không nhất định là thật.”

Nghe vậy, Tô Nhan chỉ quay đầu, mắt thấy không nhất định là thật, vậy còn cái gì là thật?

“Mắt thấy không nhất định là thật? Vậy anh nói cho tôi biết cái gì là thật? Theo lời anh thì nhất định là thật? Hay là nói, lúc anh cam đoan không lừa gạt tôi?”

Tô Nhan quay đầu, hai tròng mắt gắt gao nhìn anh, rất muốn liền bỏ qua anh như vậy, nhưng cô không làm được, đăm đăm của cô dễ dàng bị anh phá vỡ.

Mà mỗi khi cô tức giận không thôi, đối với vĩnh viễn đều là mặt vân đạm phong khinh (4) này.

(4) vân đạm phong khinh: Nhàn nhạt như mây trời, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói thái độ lạnh nhạt, không quan tâm đến chuyện gì.

Nhưng Trình Tự Cẩm cũng không tức giận, chỉ là ánh mắt vốn trầm tối lúc này lại càng trầm tối hơn, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bí hiểm nói một câu.

“Có đôi khi, sống trong gian dối mới là đạt được hạnh phúc nhất.”

Tô Nhan sững sốt, nhìn ánh mắt thâm trầm không thôi của anh lại âm trầm, có loại ý tưởng mãnh liệt, chính là đi hiểu rõ người đàn ông bên cạnh này, đi thăm dò quá khứ của anh, tham dự tương lai của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chương 71.1 : Cơ hội cuối cùng.

Tô Nhan không nói câu nào với Trình Tự Cẩm, mở cửa xe trực tiếp xuống xe.

“Năm giờ, anh cho người tới đây đón em.” Phía sau, là tiếng nói trầm thấp của Trình Tự Cẩm.

Tô Nhan chỉ mím môi đỏ mọng, không quay đầu lại, không trả lời, chỉ đi nhanh thẳng về phía trước, Trình Tự Cẩm nhìn bóng lưng của Tô Nhan, mãi cho đến khi bóng dáng của cô biến mất, mới thấp giọng nói: “Lái xe.”

Hàn Lỗi lái xe ra khỏi tiểu khu của Tiết Cẩm Cẩm, qua gương chiếu hậu nhìn thoáng qua đại tổng giám đốc nhà mình dò hỏi: “Trình tổng, đám phóng viên vừa rồi kia, cần xử lý một chút không?”

Trình Tự Cẩm chỉ híp mắt, khoé môi nhếch lên, trầm giọng nói: “Tại sao phải xử lý?”

Hàn Lỗi ngoài ý muốn nhúm mày, lập tức đã sáng tỏ.

“Nhan Nhan? Cậu đến như thế nào? Tự cậu? Người đàn ông cận bã kia đâu?” Tiết Cẩm Cẩm một thân áo ngủ mở cửa phòng ra đã thấy bạn tốt của mình có kinh ngạc một lát nói.

Tô Nhan chỉ đi vào ngồi trên sofa thì nhìn bạn tốt dò hỏi: “Cẩm Cẩm, tớ nhớ cậu có một bạn học đại học làm paparazzi (1) phải không?”

(1) paparazzi: chỉ số nhiều của paparazzo hay thợ săn ảnh để chỉ những người chụp ảnh chuyên nghiệp, chuyên săn ảnh của những người nổi tiếng (các ca sĩ, diễn viên...), thường là chụp lén (không xin phép, không được sự đồng ý) khi họ đang có những hoạt động công cộng hoặc riêng tư. Các hãng thông tấn thường dùng từ này với nghĩa rộng hơn để mô tả các nhiếp ảnh gia chụp ảnh những người nổi tiếng.

Hình như Tiết Cẩm Cẩm mới rời giường, dụi dụi mắt, đi đến bên cạnh máy đun nước cầm một cốc nước uống một hớp lớn gật đầu nói: “Đúng vậy, làm sao vậy?”

Đôi mày thanh tú của Tô Nhan nhúm lại, nhìn Tiết Cẩm Cẩm thấp giọng nói: “Cẩm Cẩm, cậu giúp tớ một việc, hẹn cô ấy gặp mặt một lần với tớ, tớ có chuyện hỏi cô ấy.”

Về mặt Tiết Cẩm Cẩm nghi hoặc nhìn cô, “Cậu lại không biết cô ấy, cậu tìm cô ấy có thể có chuyện gì?”

Tô Nhan chỉ dòm tầm mắt, nhớ tới vẻ mặt của nam phóng viên kia lộ vẻ hoảng sợ cầu khẩn Trình Tự Cẩm, cô đã nghĩ phải biết lúc trước anh làm chuyện gì, mới có thể làm cho các phóng viên giải trí này cam tâm tình nguyện cam miệng.

“Trước cậu không nên hỏi nhiều như vậy, trước tiên cậu hẹn cô ấy gặp mặt một lần giúp tớ, đến lúc đó cậu sẽ biết tớ tìm cô ấy vì chuyện gì.”

Tiết Cẩm Cẩm nhìn sắc mặt Tô Nhan trầm trọng, xoay người đi vào phòng ngủ lấy ra điện thoại di động của bản thân rồi gọi một dãy số, đối phương rất nhanh đã nhận bắt đầu nghe.

“Này, Tiểu Diệp, tớ là Cẩm Cẩm, hôm nay cậu có thời gian rảnh không?”

“Tớ không có chuyện gì, chỉ là rất lâu không gặp, chúng ta bọn bè nhiều việc, tớ muốn mời cậu ăn một bữa cơm, đi Ngu Kỳ được không?”

“Được, lát nữa gặp, ừ, được, tạm biệt.”

Tiết Cẩm Cẩm ngắt di động nói rồi trình bày với Tô Nhan: “Được rồi, cô ấy nói có thời gian, một giờ sau gặp mặt ở Ngu Kỳ, đương nhiên, cậu trả tiền, Ngu Kỳ tớ ăn không nổi.”

Tô Nhan chỉ gật đầu, ngửa đầu tự vào sofa, tay nhỏ bé đặt lên trán thờ dãi một tiếng.

Tiết Cẩm Cẩm thấy trong mắt nhưng không nói cái gì, chỉ đi vào phòng tắm tắm nhanh.

Một giờ sau, trước tiên Tô Nhan và Tiết Cẩm Cẩm đến phòng ở Ngu Kỳ, một người con gái mở cửa phòng thuê ra.

“Rất xin lỗi, Cẩm Cẩm, trên đường hơi bị kẹt xe, chậm nửa tiếng, cậu đã đến rất lâu rồi?”

Tiết Cẩm Cẩm nhìn thoáng qua Tô Nhan, vội vàng đứng lên cười nói: “Không có, chúng tớ cũng vừa mới đến được.”

“Các cậu?” Người con gái vừa nghe đã quay đầu nhìn lại, đã thấy Tô Nhan đeo kính ngồi ở chỗ kia.

Tô Nhan thấy cô ấy nhìn qua, lúc này mới chậm rãi đứng lên, tháo mắt kính, không ngoài dự đoán của cô, thấy vẻ mặt cô ấy kinh ngạc không thôi.

“Cô, cô cô là, à...”

Tiết Cẩm Cẩm thấy thế, vội vàng nói: “Tiểu Diệp, tớ đã nói qua với cậu, Nhan Nhan là bạn thân từ nhỏ đến lớn của tớ.”

“Nhan Nhan, đây là bạn học đại học của tớ, Mễ Diệp Nhi.”

Tô Nhan mỉm cười gật đầu, chủ động vươn tay ra nhẹ giọng nói: “Xin chào, Mẽ tiểu thư, tôi là Tô Nhan.”

Hiển nhiên Mẽ Điệp Nhi còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ, trợn mắt há hốc mồm nhìn Tô Nhan, @diendanlequydon@ nhìn Tô Nhan đưa tay đến cũng sững sờ, không biết nên phải phản ứng.

Tiết Cầm Cầm cười một tiếng ra, vươn năm ngón tay quơ quơ trước mặt Mẽ Điệp Nhi.

“Này, hoàn hồn.”

Mẽ Điệp Nhi sững sờ quay đầu nhìn thoáng qua Tiết Cầm Cầm, lại nhìn về phía Tô Nhan, lúc này mới kịp phản ứng đưa tay bắt tay với Tô Nhan.

“Tô, Tô tiểu thư, xin chào, xin chào, tôi rất thích cô, tôi là fan của cô.”

Tô Nhan chỉ cười, chỉ chỗ ngồi nhẹ giọng nói: “Ừ, mời ngồi.”

“Ừ, được, được...”

Ba người ngồi xuống, về mặt Mẽ Điệp Nhi kinh ngạc hâm mộ nhìn Tiết Cầm Cầm nói: “Cầm Cầm, thật không nghĩ tới, Tô tiểu thư thật sự là bạn thân của cậu.”

Tiết Cầm Cầm nghe khoe mắt giật giật, nhìn Mẽ Điệp Nhi có phần không nói đỡ trán nói: “Làm sao? Không ngờ trước kia tớ đã nói với cậu như thế, cậu cho là tớ nói đùa?”

Mẽ Điệp Nhi ngượng ngùng cười nói: “Ha ha, tớ, tớ nghĩ là cậu nói đùa.”

Tiết Cầm Cầm chỉ đảo cặp mắt nói: “Điệp Nhi (2), thật ra hôm nay không phải tớ muốn tìm cậu, là Nhan Nhan, hôm nay cô ấy tìm cậu.”

(2) Ở đây tác giả ghi là Cầm Cầm. Nhưng theo mình thấy câu này là nói với Mẽ Điệp Nhi.

Mẽ Điệp Nhi lại kinh ngạc nhìn về phía Tô Nhan, ngón tay chỉ chính mình kinh ngạc nói: “Tìm tôi?”

Tô Nhan gật đầu, nhìn Mẽ Điệp Nhi, mỉm môi đỏ mọng mở miệng nói: “Mẽ tiểu thư, tôi biết cô là bạn tốt ở đại học với Cầm Cầm, cho nên, hôm nay tôi tìm đến cô, là muốn hỏi thăm cô một ít chuyện.”

Tiết Cầm Cầm vừa nghe, lập tức nhoeo miệng cười nói: “Được, có chuyện gì cô hỏi tôi là được, loại này nghề nghiệp giống chúng tôi, chính là không gì không làm được, biết rất nhiều, không biết Tô tiểu thư hỏi thăm tôi chuyện gì?”

“Trình Tự Cầm”

Dường như Mẽ Điệp Nhi sững sờ, quay đầu nhìn thoáng qua Tiết Cầm Cầm, cuối cùng nhìn Tô Nhan có phần không xác định hỏi: “Vị kia của tập đoàn Chính Hằng?”

Tô Nhan nhìn cô ấy, về mặt nghiêm túc lại rất nghiêm túc gật đầu.

Cái này Mẽ Điệp Nhi có phần không bình tĩnh, trợn mắt nhìn không hiểu nên nói: “Có điều không phải, Tô tiểu thư, không phải cô cùng vị kia, vị kia là, là loại quan hệ này? Cô, cô muốn hỏi thăm tôi về anh ta?”

Ánh mắt Tô Nhan chân thành tha thiết nhìn cô ấy, làm cho cô ấy thấy rõ ràng, cô ấy không hay nói đùa, hơn nữa rất là nghiêm túc.

Cái này Mẽ Điệp Nhi xác định cô không phải nói đùa, khoe môi co rút nói: “Vậy, vậy cô muốn hỏi thăm cái gì? Cô muốn biết cái gì, vì sao không tự mình hỏi anh ấy?”

Tô Nhan chỉ nhíu mày trầm nghĩ: “Bởi vì tôi cảm giác, cho dù tôi hỏi anh cũng sẽ không nói.”

Mẽ Điệp Nhi nghe cũng nhíu mày, nhìn Tô Nhan hơi khó xử nói: “Tô tiểu thư, về chuyện của vị kia, tôi...”

Hình như Tô Nhan đoán được tiếp theo cô ấy muốn nói gì, liền mở miệng ngắt lời nói: “Tôi biết cô băn khoăn, nhưng tôi cam đoan cô không phiền toái gì, tôi chỉ cần biết mà thôi, chuyện này chỉ có cô biết tôi biết, còn có Cầm Cầm, tuyệt đối sẽ không có người thứ ba biết một câu nói của chúng ta trong này hôm nay, cô có thể yên tâm, tôi cam đoan, Mẽ tiểu thư, cầu xin cô.”

Mẽ Điệp Nhi vừa nghe, liếc mắt nhìn Tiết Cầm Cầm một cái, dường như muốn được một cái gì đó giống bảo đảm.

Tiết Cầm Cầm hiểu ý, cầm tay của cô ấy nhẹ giọng nói: “Yên tâm, chúng tớ tuyệt đối sẽ không nói ra, cậu nhân tiện giúp chúng tớ, được không?”

Mẽ Điệp Nhi nghe nói thở dài một tiếng nói: “Được rồi, cô phải biết chuyện này, đầu tiên tôi nói trước, không phải cái gì tôi cũng biết. Bởi vì vị kia trong miệng các cô, hẳn là đều rất rõ thân phận địa vị của anh ấy.”

Tô Nhan cười gật đầu, nhìn cô ấy nói: “Tôi chỉ muốn biết, vì sao phóng viên các cô lại sợ anh ấy như vậy, có phải anh ấy từng làm cái gì không, cho nên

mới làm các cô e ngại anh ấy như vậy, thậm chí, đưa tin về anh ấy cũng chỉ là tin tình cảm, cũng không có cái gì khác.”

Nghe vậy, Mễ Diệp Nhi biến sắc, Tô Nhan và Tiết Cầm Cầm đều thấy điều này trong mắt, Tô Nhan chỉ tiếp tục truy vấn: “Tôi chỉ muốn biết cô biết là được rồi, hay là nói, chuyện này, không thể nói?”

Mễ Diệp Nhi nhìn Tô Nhan thờ dài một tiếng nói: “Cũng không phải không thể nói, có lẽ không phải người trong nghề không biết, nhưng ở trong đây chúng tôi cũng đã công khai bí mật này.”

Mễ Diệp Nhi tiếp tục nói: “Ba năm trước đây, có một toà soạn báo KM, đúng lúc lại táng gia bại sản, mắc nợ chồng chất, ông chủ nhảy lầu bỏ mình, vợ và con gái cũng bị xe đụng chết, bây giờ toà soạn báo kia chính là một nhà vệ sinh công cộng, biết tại sao không?”

Sắc mặt Tô Nhan khẽ thay đổi một chút, nắm chặt tay nhỏ bé lắc đầu.

Mễ Diệp Nhi uống một hớp nước, hình như sắc mặt cũng không quá tốt nói: “Chính là vì tuôn ra tin tức vị kia không muốn bị lộ ra, cho nên tạo áp lực, trong một đêm làm phóng viên mà công ty kia đang sở hữu thất nghiệp, dieenddanleequyddon hơn nữa buông lời nói tại nghề này, nhân viên đã từng làm việc ho công ty KM đều không cho phép thuê, nếu không chính là đối nghịch với Chính Hằng. Cho nên, từ đó về sau, chỉ cần tin tức có liên hệ với ba chữ Trình Tự Cầm, đều cần so sánh lựa chọn, dùng được thì dùng, nếu vị kia cảm thấy không sao cả, chúng tôi có thể có bước tiến mới có danh tiếng, nếu không thể, chúng tôi đây sẽ lập tức tiêu hủy, còn phải đi xin lỗi, bởi vì đều rất sợ bị anh ấy thu mua, kết cục của KM trên kia chính là cảnh báo nghề nghiệp này của chúng tôi, tóm lại một câu, vị chủ của Chính Hằng kia, chúng tôi không đặc tội nổi.”

Nghe vậy, Tô Nhan nhú mày, hỏi: “Vậy cô biết tin tức bị lộ ra lúc ấy là gì mới có thể làm cho anh ấy tức giận?”

Mễ Diệp Nhi nhìn Tô Nhan, rồi rầm một lúc sau đó nói: “Đây đã là chuyện ba năm trước, tôi nhớ rõ hình như là bị chụp anh ấy và một người phụ nữ, một người phụ nữ chưa bao giờ bị lộ ra, người phụ nữ này được anh ấy bảo vệ vô cùng tốt, lúc ấy theo dõi rất rất nhiều tin tức của bọn họ, cuối cùng đều bị tiêu hủy, đây là một người bạn tốt trong nghề nói với tôi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy bảo vệ một người phụ nữ như vậy, lúc ấy đều đoán người phụ nữ đó là ai, có phải là anh ấy hay không (3)...”

(3) Trong tiếng Trung viết là có phải hay không là anh ấy... Nhưng mình sửa lại thành có phải là anh ấy hay không... cho thuận theo tiếng Việt.

Mễ Diệp Nhi nhìn về phía đó nói gì, lại nhìn thấy Tô Nhan hai mắt xuống thì hận không thể cắn đứt lưỡi mình, xấu hổ nhìn về phía Tiết Cầm Cầm, Tiết Cầm Cầm chỉ trấn an cười, lắc đầu nói: “Không có chuyện gì.”

Tô Nhan cúi đầu nhìn bằng keo cá nhân dán trên bắp chân của mình, người phụ nữ đó, ba năm trước đây, có phải là người phụ nữ làm bạn với anh gần bốn năm như lời anh nói không?

Người phụ nữ ở khách sạn với anh ngày đó...

Nhưng đã có người phụ nữ này tồn tại, sao còn muốn kết hôn với cô? Nếu người phụ nữ đó đặc biệt như vậy, sao lại muốn cô ấy rời đi?

Tô Nhan cảm giác đầu cô sắp nổ tung, cô không hiểu, thật sự không hiểu...

Mày nhú lại, sắc mặt hơi trở nên trắng, đỡ trán.

Mễ Diệp Nhi thấy thế, lập tức có chút khẩn trương nói: “Chuyện đó, Tô tiểu thư, đó đều là chuyện ba năm trước, cô, cô không cần để ý, và lại, ba năm trước đây không phải cô còn chưa biết anh ấy sao, nhưng tôi nghe nói, Trình Tự Cầm ôm cô ở bên đường, đồng ý hứa hẹn, nếu đời này cô không phải vợ của anh ấy, cũng tuyệt đối sẽ không là bất kỳ người phụ nữ nào.”

Tô Nhan nghe, chỉ muốn cười, khoé môi nhếch lên một chút cười khò. Đúng vậy, còn không phải sao, anh sẽ không ly hôn, chỉ biết kết hôn một lần, vợ không phải cô chẳng lẽ còn là người khác?

“Mễ tiểu thư, hôm nay tôi có chút không thoải mái, lần khác mời cô đi ăn cơm được không?”

Mễ Diệp Nhi vội vàng gạt đầu, hận không thể lập tức đi khỏi sớm, thật sự sợ mình ko kín miệng sẽ nói ra hết tất cả mọi chuyện.

“Được, tôi đi trước đây.” Nói xong, nhìn thoáng qua Tiết Cầm Cầm.

Tiết Cầm Cầm đứng lên vỗ vai của cô ấy nói: “Yên tâm đi.”

“Vậy được rồi, tớ đi trước.”

“Tớ tiễn cậu.”

“Không cần, cậu vẫn ở cùng Tô tiểu thư đi, nhìn tâm trạng của cô ấy không tốt lắm, cậu còn nói mời tớ ăn cơm, cơm này tớ còn dám ăn sao? Cậu này người phụ nữ lừa bịp người.”

Tiết Cầm Cầm chỉ cười làm lành nói: “Sau này tớ mời cậu.”

“Thôi đi, tớ đi đây.”

Tiết Cầm Cầm đưa Mễ Diệp Nhi đi, trở lại phòng thuê nhìn Tô Nhan hơi thất hồn lạc phách nhìn chăm chăm một chỗ, không khỏi tò mò rốt cuộc cô suy nghĩ cái gì.

“Bây giờ cậu có thể nói, mục đích của cậu là cái gì? Chẳng lẽ chỉ muốn biết trước kia Trình Tự Cầm đã làm chuyện gì? Nhưng, cái chuyện đó và cậu có liên quan gì?”

Tô Nhan quay đầu nhìn cô ấy, cười khổ một tiếng nói: “Bởi vì, vừa rồi trong miệng bạn học của cậu nói cái người được anh ấy bảo vệ, người phụ nữ làm không tiếc sức từ ba người đó, rất có thể chính là người phụ nữ đi khách sạn với anh ấy ngày đó, có liên quan đến tớ sao?”

Nghe vậy, Tiết Cầm Cầm nhú mày, nhìn chăm chăm cô, “Cậu nói, ngày đó Trình Tự Cầm nói dối, rất có thể ở cùng người phụ nữ trong miệng Tiểu Diệp vừa rồi là cùng một người.”

Tô Nhan chỉ nhắm hai tròng mắt lại, vô lực nói: “Phải như vậy, ngày đó Trình Tự Cầm nói với tớ, tuy rằng anh ấy đi khách sạn với phụ nữ, nhưng cũng chưa làm, bởi vì đúng lúc tớ gọi điện trò chuyện, anh ấy còn nói, anh ấy cho người phụ nữ làm bạn với anh ấy bốn năm rồi đi vì tớ, cậu nói, có phải tớ nên cảm ơn anh ấy không? Cảm ơn cuối cùng anh ấy không cùng người phụ nữ đó lên giường, cảm ơn anh bảo người phụ nữ đó rời đi? Tớ nên cảm ơn anh ấy...”

Nói xong, cười, cười đến rơi nước mắt xuống, còn lại cười khổ vô tận.

Tiết Cầm Cầm nghe nói hiển nhiên có phản kinh ngạc, tròn to hai tròng mắt nhìn Tô Nhan rơi lệ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, đôi mắt đỏ lên, tiến lên nắm vai của cô nhẹ giọng nói.

“Không nên như vậy, Nhan Nhan, không nên như vậy, cậu xem nhìn gần đây cậu đều đã tra tấn bản thân mình thành cái dạng gì, đây không giống cậu, bởi vì quan tâm, cho nên so đo sao? Tớ sẽ đau lòng, đừng khóc, cậu xem cậu đã gầy đi một vòng.”

Tô Nhan chỉ nhắm mắt, mặc cho nước mắt chảy, ĐDLQĐ dohuyenrua tựa đầu vào ngực Tiết Cầm Cầm, là quan tâm rồi, cho nên càng quan tâm.

“Cầm Cầm, tớ cảm giác tớ sắp điên rồi, tớ không biết nên làm thế nào mới tốt, tớ muốn thiết bát đoạn (4) với anh ấy, nhưng lại không làm được, càng không thể làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, không bằng cậu dạy tớ bây giờ nên làm cái gì mới phải.”

(4) thiết bát đoạn. Đây là hành động của hai người. Một người dùng 2 ngón trỏ đụng vào nhau, chờ đối phương lấy tay cắt đoạn vào giữa. Ý chỉ hai người vốn tốt với nhau hoặc là thân nhân vì nguyên nhân nào đó (khách quan, chủ quan) mà từ đó tuyệt giao không qua lại với đối phương nữa.

Tiết Cầm Cầm đỏ mắt, cắn môi cánh hoa nói: “Nếu không dứt bỏ được, vậy chúng ta tự cho anh ta một cơ hội được không? Một cơ hội cuối cùng, nếu anh ta làm ra chuyện gì cùng loại tổn thương trái tim cậu, đến lúc đó, bất luận thế nào chúng ta đều phải thiết bát đoạn với anh ta, không dùng cách gì được, được không? Tớ thật sự là không muốn nhìn cậu tiếp tục đau khổ rồi rầm như vậy nữa.”

Tô Nhan chỉ nhẹ nhàng khóc thút thút, cho anh một cơ hội? Cho sao? Không phải cô không nghĩ tới, chỉ là...

Không qua được ranh giới kia.

Tô Nhan hít hít mũi, lau nước mắt, nhìn cô ghen ngào nói: “Không cần lo lắng cho tớ, đêm nay tớ sẽ đi chấm dứt tất cả, tớ không muốn tiếp tục như vậy thêm nữa, tớ muốn nói chuyện với anh ấy, cũng chính là cho anh ấy một cái gọi là cơ hội cuối cùng, nếu đời này anh ấy sẽ không kết hôn nữa, cũng không ly hôn với tớ, tiếp tục giằng co như vậy nữa, đau khổ nhất vẫn là tớ mà thôi.”

“Cậu muốn nói chuyện gì với anh ta?”

Ánh mắt Tô Nhan chỉ tĩnh mịch, nhẹ nhàng nói: “Đây phải xem anh ấy có thái độ gì.”

Tiết Cầm Cầm chỉ nhìn cô thờ dãi, tình yêu, thật sự là không thể đánh phải, nhìn cô thật tốt, không yêu một thân nhẹ nhàng.

Nhưng, trước tiên cô phải làm một việc.

Lúc này là chuyện đứng đắn...

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85: Chương 71.2: Cơ hội cuối cùng

“Cậu chờ tớ một chút, tớ hơi đau bụng, tớ đi vào phòng vệ sinh.” Tiết Cầm Cầm nói xong cầm cái túi rời đi.

Mà Tô Nhan chỉ cúi đầu nhìn bắp chân mình nhẹ giọng lầm bầm nói: “Trình Tự Cẩm, một lần cuối cùng, không phải là cho anh cơ hội, mà là cho chính tôi một cơ hội cuối cùng.”

Tiết Cẩm Cẩm trốn vào phòng vệ sinh lấy điện thoại di động ra gọi cho số của Trình Tự Cẩm.

“Này? Trình Tự Cẩm?”

“Tiết tiểu thư.”

“Tôi gọi tới là muốn nói cho anh biết, Nhan Nhan đã quyết định cho anh một cơ hội cuối cùng, tôi hi vọng anh có thể nắm thật chắc, nhưng tôi cũng nói cho anh biết, tôi không phải vì anh, tôi chỉ vì Nhan Nhan, tôi không muốn làm cho cô ấy thương tâm buồn rầu, nhưng tôi cũng cảnh cáo anh, nếu anh làm cho cô ấy bị thương, bất cứ giá nào tôi nhất định sẽ cho anh đẹp mặt.”

Tiết Cẩm Cẩm nói xong, đầu kia không có động tĩnh một lát.

“Này?”

Tiết Cẩm Cẩm nhìn di động biểu thị gọi điện thoại, đang suy nghĩ nói cái gì, phát hiện đối phương vừa mới ngắt.

“Đây là người nào à, khốn khiếp, ngay cả câu cảm ơn cũng không nói? Sớm biết sẽ không mất báo cho anh.”

Lúc này Tiết Cẩm Cẩm còn chưa biết, vì cái thứ gọi là cơ hội này, không lâu sau sẽ làm Tô Nhan đau khổ, không chỉ là đau lòng, mà là hết hy vọng.

“Nhan Nhan, tin tức này đã thông qua Trình tổng ngầm đồng ý thật không?” Tô Nhan nhận được cuộc gọi của A Ken, câu nói đầu tiên của anh là nói như vậy.

“Tin tức gì?”

“Hai người các cô ở bên đường, Trình tổng hứa hẹn nói muốn cưới cô đó, là buổi sáng hôm nay.”

Tô Nhan nghe nói, nhú mày lại, nhanh như vậy đã bị lộ, cô biết, truyền thông đó dám làm lộ ra nhanh như vậy, chứng tỏ anh cũng không làm cái gì với đám phóng viên của toà soạn báo kia, cũng có thể nói là, vốn anh chính là hi vọng bị lộ ra.

“Nhan Nhan, chúng ta ăn...”

“Cẩm Cẩm, tớ có việc phải đi rồi, cậu ăn một mình đi.” Tô Nhan nói xong đã đứng dậy mang theo kính rời khỏi phòng thuê để lại một mình cô ấy trừng mắt.

Khoé môi giật giật, “Cậu cũng đi rồi, tớ còn ăn cái gì, ăn không nổi...”

Nói xong, đã lấy túi rời khỏi phòng thuê, nhưng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Tiểu thư, xin dừng bước.”

“Hả? Làm sao vậy?”

“Tiểu thư, khi nào các cô gọi món ăn?”

Tiết Cẩm Cẩm nhú mày, nhìn nữ nhân viên phục vụ trước mắt nói: “Chúng tôi có việc, cho nên hôm nay sẽ không ăn.” Nói xong, đã xoay người rời đi, lại bị ngăn lại.

“Rất xin lỗi, tiểu thư, vì các cô nói muốn dùng phòng thuê, nhưng các cô không gọi món ăn, lúc này phòng thuê của nhà hàng đã đầy, nhưng bây giờ cô còn nói không ăn, chúng tôi mất khách hàng.”

Tiết Cẩm Cẩm nghe thế xem như hiểu rõ ý của bọn họ rồi, cười lạnh một tiếng nói: “Cho nên, ý của các cô là, thế nào tôi cũng phải ăn sao?”

“Tiểu thư, chúng tôi không có ý này, chỉ là chúng tôi thật sự mất rất nhiều khách hàng, ngài lại rời đi, đây...”

Tiết Cẩm Cẩm cười nhạo nói: “Cho nên, hôm nay tôi không ăn các cô sẽ không cho tôi đi đúng không?”

“Không phải, chúng tôi...”

“Không phải các cô có ý này thì là có ý gì? Hai người bạn của tôi có việc phải đi, chẳng lẽ cô muốn một mình tôi ăn ở phòng thuê sao?” Tiếng nói của Tiết Cẩm Cẩm hơi lớn, cô tức giận.

“Tiểu thư, nhưng ngài làm chậm trễ việc buôn bán của chúng tôi.”

“Tôi không ăn làm sao?” Mặt Tiết Cẩm Cẩm thay đổi, mặt lạnh tiếng nói khinh thường nhìn nữ nhân viên phục vụ.

“Sao lại thế này?” Nghe được tiếng động, quản lý đại sảnh vội vàng chạy tới.

“Quản lý, vị tiểu thư này định thuê phòng riêng, ở bên trong ngồi một giờ, bây giờ còn nói không ăn phải đi, nhưng chúng ta đã từ chối rất nhiều khách hàng chỉ định thuê phòng riêng kia rồi. Như vậy chúng ta tổn thất lớn.”

Quản lý vừa nghe, đã dừng tầm mắt trên người Tiết Cẩm Cẩm, nhưng ánh mắt đánh giá như vậy làm cho con tức của Tiết Cẩm Cẩm bỗng chốc bùng lên.

“Heo mập nam, ông nhìn cái gì, làm sao? Chưa thấy qua mỹ nữ phải không?”

Quản lý vừa nghe có người gọi ông ta là heo mập nam, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, tuy rằng ông ta béo, nhưng ghét nhất bị người khác nói ông ta béo. Bây giờ bị một người phụ nữ toàn thân trên dưới không có một nhãn hàng hiệu mắng thành heo, sắc mặt lập tức đã đen.

“Cô nói cái gì?”

Tiết Cẩm Cẩm nhìn người đàn ông trước mắt này béo giống như heo, vậy nếu tát một cái tới, cô phải ngất xỉu à?

Nhưng, lùi bước cũng không phải là tác phong của Tiết Cẩm Cẩm cô.

Lấy can đảm tiến lên một bước, giọng cứng lên nói: “Làm sao? Ông không chỉ béo, tai còn điếc sao?”

Quản lý tức giận xanh cả mặt, đưa tay định đánh qua, Tiết Cẩm Cẩm kinh hãi.

Nằm mắng (1), thật sự muốn đánh sao?

(1) nằm mắng: Lòi cửa miệng trong tình thế ác liệt.

Che đầu của mình, vừa định lùi về phía sau vài bước, phát hiện tay của con heo kia bị chặn lại giữa không trung, Tiết Cẩm Cẩm kinh ngạc nhìn qua, cảm thấy nửa rơi xuống đất.

“Cố, Cố...” Quản lý nhìn người đàn ông bắt lấy cổ tay ông kinh ngạc nói.

Cố Nghị, mắt nhìn thoáng qua miệng mở to của người con gái, nhìn quản lý trầm giọng nói: “Động thủ với khách hàng, thái độ của ông?”

Sắc mặt quản lý xanh đi, xấu hổ không thôi, muốn giải thích: “Không, không phải như thế, người phụ nữ này, là cô ta...”

Hiển nhiên quản lý còn muốn nói thêm cái gì, chỉ thấy Cố Nghị nhún mày, một ánh mắt lạnh nhạt bắn xuyên qua, khiến cho ông ta ngậm miệng lại.

Tiết Cẩm Cẩm rất kinh ngạc nhìn Cố Nghị thuận miệng hỏi: “Cố Nghị? Sao anh lại đến đây?” Thật ra cô muốn hỏi, làm sao anh đột nhiên xuất hiện?

Quản lý nghe thấy Tiết Cẩm Cẩm biết vị chủ này, sắc mặt trắng nhợt, lại kinh ngạc, lại đánh giá Tiết Cẩm Cẩm, một thân đồ vía hè, làm sao biết vị chủ này?

Mà ngay cả Cố Nghị cũng chưa nghĩ đến Tiết Cẩm Cẩm vừa mở miệng đã trực tiếp gọi tên của anh, cũng không phải mỗi lần đều phiên dịch Cố, nhưng thật ra có phần ngoài ý muốn.

Nhưng mà Tiết Cẩm Cẩm lại không nghĩ tới nơi này, mà ngay cả chính mình kêu lên tên của Cố Nghị cũng chưa chú ý.

Cố Nghị chỉ buông tay quản lý ra, vẻ mặt lạnh nhạt trước sau như một.

“Tôi không muốn lại xảy ra loại chuyện này.”

Quản lý vội vàng gật đầu nói: “Dạ, dạ, lần này là tôi lỗ mắng, sẽ không có lần sau nữa.”

“Xin lỗi.” Cố Nghị lại lạnh giọng mở miệng nói.

Quản lý nghe nói lập tức xoay người, cúi người một cái với Tiết Cẩm Cẩm nói: “Tiểu thư, rất xin lỗi, tôi làm sai, hi vọng cô có thể đại nhân đại lượng tha thứ cho tôi.”

“Không phải, tôi...”

“Tiểu thư, xin tha thứ cho tôi...”

“Ách...” Hiển nhiên cả người Tiết Cẩm Cẩm có phản ứng lạnh, đối với loại kịch chuyển biến này, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, nhìn Cố Nghị, phát hiện Cố Nghị nhìn chằm chằm cô, Tiết Cẩm Cẩm vội vàng dời tầm mắt đi, nhìn người đàn ông còn cúi đầu với mình, khoé môi hung hăng giật, vội vàng khoát tay nói: “A, không, không cần.”

Lúc này quản lý mới đứng lên, nhìn qua Cố Nghị nói: “Vâng, tôi lui xuống trước.”

Sau khi quản lí rời đi, lúc này Tiết Cầm Cầm mới chuyển tầm mắt lên trên người Cố Nghị, phát hiện anh còn đang nhìn chăm chăm cô, chẳng lẽ lúc đầu vừa rồi đã nhìn chăm chăm vào cô?

Tương tự như vậy, Tiết Cầm Cầm không khỏi 囧 囧, vốn loại chuyện này bị bắt gặp được đã rất xấu hổ, bây giờ, Tiết Cầm Cầm thậm chí không thấy thay đổi không có căn cứ.

Nhưng, lời nên nói vẫn phải nói.

“Chuyện đó, cảm ơn anh, phiền dịch Cố.” Nói xong, Tiết Cầm Cầm phát hiện đuôi lông mày Cố Nghị khẽ nhướng lên một chút, tuy rằng động tác rất nhỏ, nhưng cô luôn quan sát, cô thấy, cô thật sự thấy.

Cố Nghị không nói lời nào, chỉ nhìn cô, Tiết Cầm Cầm đã xấu hổ muốn đi chết, anh nhìn chăm chăm cô như vậy là có ý gì?

Muốn chết...

Ngay lúc cô rối rắm không thôi, khi vạ phần buồn rầu!

“Gian phòng thuê nào?”

“A?”

Cố Nghị nhìn cô, sắc mặt Tiết Cầm Cầm đỏ lên, có chút lúng túng nói: “111, vốn là hẹn với Nhan Nhan, nhưng vừa rồi cô ấy có việc đi rồi.”

“Ừ.” Cố Nghị khó có được trả lời một câu rồi đi về phía phòng thuê.

Tiết Cầm Cầm ngẩn người, nhìn anh đi vào phòng thuê ngẩn người, tuy ý nhìn đến vài người đàn ông mặc tây trang đi vào phòng thuê kia, Tiết Cầm Cầm mới hiểu được đủ, hoá ra bọn họ muốn dùng phòng thuê.

Nghĩ, liền xoay người đi.

Mà Tô Nhan từ khi rời khỏi nhà hàng đi trở về Chính Hãng, lúc cô đi vào công ty, có rất nhiều người chủ động chào hỏi với cô.

“Tô tiểu thư, xin chào.”

“Tô tiểu thư, xin chào...”

“Chào các bạn.” Tuy rằng Tô Nhan không có tâm trạng, nhưng vẫn lễ phép mở miệng, không cần nghĩ cũng biết, là tin tức kia dẫn đến chuyện này, những người này gần như coi cô trở thành phu nhân tổng giám đốc.

Gần như phu nhân tổng giám đốc? Cô có thể không phải đúng không, không người nào không biết, lại không người biết!

Đến tầng cao nhất, Tô Nhan đứng ở trước cửa phòng làm việc, ánh mắt lơ đãng, cúi đầu đẩy cửa phòng làm việc ra, lại không phát hiện bên trong có người.

“Tô tiểu thư?”

Tô Nhan xoay người nhìn lại, là vị nữ thư ký kia.

“Tô tiểu thư, ngài tìm Trình tổng sao?”

“Anh ấy ở đâu?” Tô Nhan gật đầu hỏi.

“Bây giờ Trình tổng bắt đầu họp ở phòng họp, Tô tiểu thư muốn đi vào chờ một chút không?”

“Không cần.” Nói xong đã đi về phía phòng họp.

Thư ký thấy thế, vội vàng nói: “Tô tiểu thư, Trình tổng ngài ấy đang họp, còn có mười phút nữa thì đã xong, xin ngài chờ ở phòng làm việc một chút được không?”

“Cô đừng ngăn cản tôi.” Nói xong, dùng sức đẩy cửa phòng họp ra, nháy mắt, mọi người trong phòng hội nghị to như vậy đều nghe tiếng động về phía sau cửa.

Mà ngay cả người đang đứng báo cáo ở dưới hình chiếu (là hình chiếu lên phong của máy chiếu đó) cũng dừng báo cáo, nhìn Tô Nhan đột nhiên xông vào sảnh sờ không dứt.

Chỉ có Trình Tự Cầm, chậm rãi quay đầu nhìn Tô Nhan, trầm giọng nói: “Tan họp trước.”

Tô Nhan đứng ở cửa phòng họp, nhìn mọi người đều đi ra liếc mắt nhìn cô thật sâu.

“Rất xin lỗi, Trình tổng, Tô tiểu thư...”

“Cô đi ra ngoài trước.”

“Vâng.”

Thời gian không đến một phút trong phòng họp to như vậy cũng chỉ còn lại hai người, Tô Nhan nắm hai tay, nhìn Trình Tự Cẩm đứng lên đi về phía cô.

“Sao lại đột nhiên tự mình đến đây? Có việc?” Hai tròng mắt Trình Tự Cẩm nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cầm hai tay nhỏ bé của cô nhẹ giọng hỏi.

Tô Nhan cũng không bỏ tay anh ra, chỉ hơi dời tầm mắt đối diện với anh.

“Tôi muốn nói chuyện với anh.”

Trình Tự Cẩm liếc nhìn cô một cái sâu sắc, nâng bàn tay lên vuốt ve vết thương trên trán của cô, làm lộ ra vết sẹo nhỏ mềm mại.

“Vừa ăn vừa nói chuyện?”

Tô Nhan không nói gì, Trình Tự Cẩm nhìn cô ba giây thấy cô không từ chối, kéo tay của cô bước ra khỏi phòng họp, 3 phút sau truyền ra toàn bộ Chính Hãng.

Trình đại tổng giám đốc của bọn họ bị cắt ngang cuộc họp thế nhưng không tức giận, còn đuổi chủ quản các chi nhánh ra ngoài, còn kéo tay của Tô Nhan rời đi.

“Tô Nhan thật hạnh phúc, lần đầu tiên tôi nhìn thấy tổng giám đốc của chúng ta nuông chiều một người phụ nữ như vậy, bị cắt ngang cuộc họp cũng không tức giận, còn kéo tay cô ấy đi.”

“Đúng vậy, tôi thật sự hâm mộ muốn chết, hôm nay tổng giám đốc chúng ta đẹp trai chết mất.”

“Sao vậy?”

“Cô còn chưa biết? Tổng giám đốc chúng ta nói với máy quay của các phóng viên, nếu Tô Nhan không phải vợ của ngài, như vậy cũng sẽ không là bất cứ người phụ nữ nào, ý này không rõ ràng sao, không phải Tô Nhan không cưới.”

“Thật là, xem ra cho dù dạng đàn ông gì cũng không màng sống chết vì một người.”

“Tô Nhan thật hạnh phúc.”

“Đúng rồi...”

Tô Nhan lên xe của anh, nhìn Hàn Lỗi nói: “Trợ lý Hàn, phiền anh xuống xe trước, tôi có lời muốn nói với anh ấy.”

Hàn Lỗi sững sờ, lập tức nhìn về phía Trình Tự Cẩm, thế này mới xuống xe.

“Tôi muốn biết người phụ nữ ở khách sạn với anh ngày hôm đó là ai?” Tô Nhan nói xong, quay đầu nhìn anh.

Hình như Trình Tự Cẩm không dự đoán được cô sẽ hỏi như vậy, chỉ nhìn cô thật sâu sắc.

Tô Nhan dời tầm mắt, giọng nói lạnh lùng nói: “Đương nhiên, nếu anh cho rằng tôi chưa cần thiết phải biết vậy cũng không cần nói: “Nói xong định xuống xe.

“Sao tính tình lại nôn nóng như vậy?” Ngăn cô lại, giống như thờ dài nói.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 72.1: Một phần đại lễ.

Tô Nhan chỉ nhìn anh, chờ đợi lời nói kế tiếp của anh.

“Rất muốn biết cô ấy là ai?”

“Phải.”

“Phải biết?”

“Phải, đương nhiên, nếu anh không muốn nói, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng anh, sau này cũng sẽ không hỏi anh một câu gì.” Một đôi mắt của Tô Nhan gắt gao nhìn cặp mắt thâm trầm kia.

Trình Tự Cẩm đối diện ánh mắt tràn ngập đánh giá của cô, vẫn không né tránh, nhưng cảm bàn tay nhỏ của cô, cảm giác được thân thể Tô Nhan cứng đờ, nhìn chăm chăm vào anh không đẩy anh ra.

Anh biết, cô đang đợi đáp án của anh.

“Cô ấy tên Thạch Nhượng Lan.”

Thạch Nhượng Lan, Tô Nhan rất bình tĩnh (1) nhìn anh, nhưng tên người này, khắc thật ba chữ kia sâu vào trong đầu, thế cho nên một ngày sau đó không lâu, khi cô chính thức nhìn thấy người này, lúc nghe thấy người này, mới biết được, cuối cùng cho cô nhiều chấn động.

(1) rất bình tĩnh: nguyên văn là bất động thanh sắc.

“Còn muốn biết gì nữa?” Tầm mắt Trình Tự Cẩm rơi vào phần non mềm trên trán cô, nhú mày lại, nhưng giọng nói rất nhẹ.

“Cô ấy ở đâu?”

Trình Tự Cẩm nâng mắt, ánh mắt sâu thẳm đen tối không thôi nhìn cô, một lát sau mới thấp giọng nói: “Không biết.”

Tô Nhan nghe nói chỉ rất muốn cười, biến sắc liền rút tay mình về thuận tiện muốn xuống xe, cảm thấy lúc này bản thân đến tìm anh, căn bản chính là tự tìm chịu khổ.

Trình Tự Cẩm thấy thế sắc mặt trầm xuống, kéo eo mảnh khảnh của cô qua bắt đắc dĩ thờ dài một hơi nói: “Lại làm sao vậy? Làm sao lại tức giận?”

Sắc mặt Tô Nhan đã rất kém, giọng nói cũng lạnh lùng.

“Buông tay, tôi muốn xuống xe.”

“Lại làm sao vậy?” Trình Tự Cẩm thấy mặt cô lạnh lùng nghiêm mặt, cũng không nhịn được cau mày lại, nhưng cũng không phải không kiên nhẫn, thật là bất đắc dĩ.

Tô Nhan thấy trên mặt anh lộ ra vẻ bất đắc dĩ, cảm thấy khê động, mắng lòng chính mình vẫn không đủ độc ác, vậy mà còn có thể buông lỏng, vẫn là không đành lòng, còn có không muốn.

Ngắm thờ phào nhẹ nhõm.

“Trình Tự Cẩm, tôi hỏi anh một lần cuối cùng, người phụ nữ kia ở đâu?”

Ánh mắt Trình Tự Cẩm vẫn thâm thúy như biển như trước, mãi mãi đều đã như thế này, làm cho cô trước sau không thể nào dò xét được, đều nói đôi mắt người là cửa vào trái tim, nhưng đôi mắt với một đôi mắt như vậy, cô thật sự không biết nên làm thế nào để đi vào cửa vào này.

“Anh thật sự không biết, cho cô ấy một khoản tiền để cho cô ấy rời đi, anh biết em rất tức giận, cũng biết tối hôm đó anh nói với em lời cực kì khôn nạn, cực kì quá đáng, anh giải thích, anh không biết phải làm sao để dành con gái, nhưng khoảnh khắc anh thấy em té xỉu, anh hối hận, vì cái gì không đi nắm lấy, không có ôm em vào trong ngực, Nhan Nhan, lại cho anh một cơ hội nữa, anh chắc chắn không làm em bị tổn thương, anh đảm bảo.”

Tô Nhan nghe lời nói mềm nhẹ trầm thấp của anh, đôi mắt dần dần đỏ lên, tầm mắt nhìn gương mặt của anh cũng mơ hồ, giọng nói cũng phá vỡ lạnh nhạt, nghẹn ngào.

“Anh lấy cái gì đảm bảo?”

Trình Tự Cẩm nhìn mắt cô dần dần bị nước mắt mịt mù, theo bản năng lại xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, deen@daan@lee@quys@doom khẽ nói, “Lấy hạnh phúc cả đời của anh làm đảm bảo, được không?”

Tô Nhan kinh ngạc nhìn anh, lại nghe anh tiếp tục nói: “Nếu sau này làm em bị tổn thương, cả đời anh đây đều sẽ không có hạnh phúc, có được không?”

Nghe thế, rốt cuộc Tô Nhan không nhịn được nội tâm kích động, vờn hai tay ra gấp gao ôm chặt cổ anh khóc nghẹn ngào nói: “Đây là chính anh nói, nếu sau này anh tổn thương em (2), vậy thì nguyên rủa cả đời anh sẽ không được hạnh phúc.”

(2) Ở đây mình đối xưng hô thành anh - em vì Tô Nhan đã làm lành với Trình Tự Cẩm.

Trình Tự Cầm nhẹ nhàng ôm thân thể cô, mắt thâm thuy như biến hiện lên cảm xúc gì đó, phức tạp khó hiểu, hạnh phúc?

Đó là cái gì, cũng sớm đã cách anh cực kì xa rồi, sờ không tới, có hay không thì làm sao?

“Anh khổ nạn, em hận anh chết đi được...”

“Ừ, anh là đồ khổ, đừng tiếp tục so đo với đồ vô lại nữa.” Trình Tự Cầm nhẹ nhàng kéo cô, nâng tay lên nhẹ nhàng lau nước mắt rơi xuống thay cô.

Tô Nhan mặc cho nước mắt chảy xuống, nhìn khuôn mặt này của anh, cắn môi cánh hoa kiên định nói: “Một lần cuối cùng, Trình Tự Cầm, thật sự là một lần cuối cùng.”

“Được, một lần cuối cùng, sẽ không có lần sau.” Trình Tự Cầm vuốt ve tóc trên trán cô, chạm vào trên vết sẹo nhọt nhọt kia, lại nhũu mày một lần nữa.

Vật của anh, cho dù là cái gì, đều cần phải hoàn mỹ nhất.

Hạ cửa kính xe xuống trầm giọng nói với Hàn Lỗi đứng ở một bên: “Lên xe.”

“Vâng, Trình tổng.”

Tô Nhan vừa nghe để cho Hàn Lỗi lên xe, vội vàng cúi đầu lau hai hàng nước mắt, nhưng mắt đỏ đỏ vừa thấy đã biết là vừa mới khóc, cô nghĩ, cả đời dài như vậy, dù sao vẫn có lúc phạm sai lầm, cho hai bên một cơ hội, tuy bọn họ đã kết hôn bốn năm, nhưng lại mới vừa bắt đầu không phải sao?

Lùi một bước, có lẽ sẽ là trời cao biển rộng

Đây là bước lùi đầu tiên của cô!

“Đi bệnh viện chỉnh hình, liên lạc viện trưởng.”

“Dạ.”

“Bệnh viện chỉnh hình?” Tô Nhan nói, tay liền sờ vào vết sẹo của mình, đã khô phục cực kì tốt, nhưng vết sẹo vẫn còn.

“Em cũng đã quên...”

Trình Tự Cầm chỉ giữ chặt gáy của cô hôn một nụ hôn vào vết sẹo non mềm, thấp giọng nói: “Rất đáng yêu, nhưng anh không muốn người của anh để lại tỷ vết nào, chắc chắn sẽ không để lại sẹo.”

Tô Nhan nhìn một đôi mắt chậm rãi khép lại, vào làm tổ trong lòng anh, cảm nhận nhịp tim anh đập, hơi thở của anh, bức bối và đau buồn nhiều ngày nay cũng không còn nữa.

Đơn giản là ở trong lòng anh, Tô Nhan, cô xong đời, cô hoàn toàn trúng độc Trình Tự Cầm, đều nói yêu trước sẽ là người thua, như thế cô nguyện đánh cuộc chịu thua.

Nhưng thật lâu về sau, nội dung vở kịch xuất hiện nghịch chuyển, cô không khỏi nở nụ cười ha ha, là báo ứng!

Hàn Lỗi lên xe đã thấy được cảnh tượng này, thật lòng khâm phục năng lực của đại tổng giám đốc nhà anh, mới vài phút thế này đã thu phục rồi hả?

Hình như là cảm giác được ánh mắt khâm phục nhìn qua đây của Hàn Lỗi, chỉ lờ mờ nhẹ một cái trầm giọng nói: “Lái xe.”

“À, vâng.”

“Đói bụng không?”

“Không.”

Hàn Lỗi: “...”

Tổng giám đốc đại nhân, thái độ này của ngài cũng là quá nhiều rồi?

Xem ra hai người này coi như tiêu tan hiềm khích trước kia rồi.

Đồng thời, chuyện hai người tay nắm tay đi đến bệnh viện chỉnh hình cao giọng tuôn ra, hiển nhiên, die,n; da.nlze.qu;yo/nm... Trình Tự Cầm đã ngầm thừa nhận những điều này, nhưng ngoài ý muốn là Tô Nhan cũng không thấy phản cảm, thậm chí còn có phần hơi đắc ý.

Đối với anh mà nói cô chắc hẳn không giống như bình thường, ít nhất, cô chính là vợ của anh.

Tuy không muốn người biết, nhưng cô tin tưởng, ngày nào đó khi cô trở thành một thể hệ diễn viên mới, cô cũng rất kiêu ngạo tuyên bố chuyện này.

Bây giờ còn chưa phải lúc, cô muốn tại lúc đạt tới giấc mơ tuyên bố hạnh phúc của cô.

“Tô Nhan, cô phải tận tình hưởng thụ hiện tại đi.” Bạch Khuynh nhìn tin tức trên di động cười lạnh một tiếng.

Cúi đầu nhìn bụng mình còn chưa lộ bụng bầu, ánh mắt hận ý khó tan, khi cô nghe được thầy thuốc nói cô mang thai, nhưng vì nguyên nhân cô hút thuốc phiện, đứa nhỏ này không thể giữ, mà còn...

Mà còn, bác sĩ nói số lần cô xảy thai quá nhiều, phá bỏ đứa nhỏ này sau này cũng rất khó mang thai, càng buồn cười là, vậy mà cô không biết người nào mới đúng là cha của dã chủng trong bụng.

Cho nên, bất luận như thế nào cô phải xoá sạch dã chủng này, cho dù là không thể mang thai.

Nếu không phải Tô Nhan, cô vẫn là người phụ nữ của Trình Tự Cẩm, cũng tự nhiên sẽ không đi đến một bước này, toàn bộ đây, đều tính trên người Tô Nhan.

Bạch Khuynh nắm thật chặt điện thoại di động, khoe môi đỏ bùng phác hoạ một nụ cười độc ác.

“Tô Nhan, chúng ta chờ xem, tôi nhất định sẽ kéo cô xuống ngựa.”

“Nói cái gì? Hả?”

“Vương Đạo...” Bạch Khuynh dịu dàng nói.

“Buổi tối đi đến phòng khách sạn chờ anh.”

“Vương Đạo, gần đây thân thể em không khoẻ, có thể hay không...” Về mặt Bạch Khuynh thương cảm nói.

“Không đi thì thôi, anh bảo Tiểu Mỹ đi thôi.” Vương Đạo vừa nghe sắc mặt liền trầm xuống, định đi khỏi.

Bạch Khuynh biến sắc, vội vàng ôm eo một đồng thịt béo của Vương Đạo.

“Vương Đạo, em đi còn không được, nhưng muốn anh nhẹ một chút, mỗi lần anh đều rất mạng, người ta cũng đã không chịu nổi, nếu là bề mặt *, người ta làm sao tiếp tục quay phim?” Về mặt Bạch Khuynh thẹn thùng nói.

“Hô hô, tiểu yêu tinh, xem đêm nay anh thu phục em thế nào.” Vương Đạo bị Bạch Khuynh nói đùa mà cười ha ha, dùng lực nhéo ngực mềm mại của cô ta.

Nhưng Bạch Khuynh càng mềm mại động lòng người dựa sát vào trong ngực người đàn ông, nhưng trong ánh mắt là chán ghét thâm sâu.

Tô Nhan, cô chờ cho tôi, sở dĩ cuộc sống của tôi như vậy, đều là vì cô.

Nửa tháng sau, thân thể Tô Nhan đã khôi phục hoàn toàn, nói với A Ken muốn trở lại tổ diễn một lần nữa, không muốn chậm trễ thời gian nữa.

Sau khi được sự đồng ý của Trình Tự Cẩm, Tô Nhan trở về với tổ diễn một lần nữa.

“Chị Diệu Mạn.” Tô Nhan không nghĩ tới ngày đầu tiên về công ty đã gặp được Tô Diệu Mạn, về mặt treo đầy ý cười đi tới.

Tô Diệu Mạn quay đầu, thấy Tô Nhan, lộ ra một nụ cười, nhìn khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng của người đi tới.

“Nhan Nhan.”

“Thật trùng hợp, chị Diệu Mạn, làm sao chị lại đến công ty em?” Tô Nhan nắm chặt tay Tô Diệu Mạn cười hỏi.

Tô Diệu Mạn nhìn trên mặt Tô Nhan dạt dào ý cười, ánh mắt có phần phức tạp, lại cũng chỉ trong nháy mắt, không đứng đắn nghiêng đầu nói khẽ: “Chị, hôm nay bắt đầu kí hợp đồng với công ty này, sau này chúng ta là nghệ sĩ trong cùng công ty Kỳ Hạ rồi.”

Tô Nhan kinh ngạc không thôi, nhưng cũng vô cùng vui vẻ.

“Thật sao? Chị tới ký hợp đồng với công ty em? Vậy người đại diện của chị là ai? Sẽ không phải là A Ken giống em chứ?”

Tô Diệu Mạn chỉ lắc đầu nói: “Không phải, là từ khi chị ra đường đến nay người đại diện, cũng đi theo chị đến đây rồi.”

“Thật, vậy thật sự là quá tốt.”

“Đúng à, sau này chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt rồi.”

“Ừ, đúng rồi.”

Tô Diệu Mạn nhìn khuôn mặt tươi cười của Tô Nhan, nhìn thoáng qua trán của cô nhẹ giọng dò hỏi: “Vết sẹo trên trán em đã biến mất rồi sao?”

“Ừ, đúng vậy, chị xem, A Cẩm tự mình tìm viện trưởng, chị xem, cũng không còn một chút dấu vết, hoàn toàn không nhìn ra.” Nói xong, Tô Nhan liền vén tóc trên trán mình ra, để lộ ra nơi bị thương khâu nửa tháng trước, thật là không còn một chút dấu vết.

Tô Diệu Mạn chỉ nhìn thoáng qua, ý cười liên tục nói: “A Cẩm?”

Tô Nhan vừa nghe, sắc mặt có chút ửng hồng nói: “Chị Diệu Mạn...”

“Được, chị không đùa em, xem ra hai người các em đã hoà hảo như lúc ban đầu, chị đây cũng an tâm, dieendaanleequuydonn hôm nay em tới đúng lúc, hôm nay là hội từ thiện của các nhân vật nổi tiếng trong thành phố X mỗi năm một lần, em sẽ được mời tham dự, chị cũng sẽ tham dự, Cẩm cũng sẽ tham dự, mỗi năm nó nhất định phải ở đó, cho nên, đêm nay các em sẽ cùng nhau tham dự.”

Nghe vậy, Tô Nhan nhú mày nói: “Nhưng anh ấy không nói với em.”

Tô Diệu Mạn chỉ khẽ cười một tiếng nói: “Nói không nói cũng chẳng sao, chủ yếu là sẽ có người nói với em là được.”

Tô Nhan chỉ khẽ cười một tiếng, nghe được có người gọi cô, lúc này mới nói: “Em lên trước đây, buổi tối gặp.”

“Buổi tối gặp.”

Tô Diệu Mạn nhìn bóng lưng Tô Nhan, thở dài một hơi.

“Nhan Nhan, hi vọng em có thể xoay chuyển cục diện, chị tin tưởng em có thể.”

Hôm nay, Tô Nhan vẫn bề bộn nhiều việc, dù sao cũng đến được bốn năm, nhận được điện thoại của Trình Tự Cẩm, nhìn đây số của anh, khoẻ môi khẽ nhếch lên.

“Alô, A Cẩm.”

“Một không?”

“Cũng được, em chỉ nghe bọn họ nói mà thôi, em không một.” Tô Nhan nghe anh trầm thấp hỏi, trong lòng âm áp, hân hoan.

“Người đại diện của em nói cho em buổi tối cần tham dự một tiệc tối từ thiện chưa?”

“Ừ, vừa rồi nói, em muốn tham dự cùng anh được không?”

Nghe vậy, đầu kia truyền đến tiếng anh trầm thấp nhỏ giọng, cười Tô Nhan có chút hơi cúi.

“Anh cười cái gì?”

“Muốn theo anh tham dự như vậy? Nhưng làm sao bây giờ, bạn gái hẹn trước thật sự là...”

“A... Một khi đã như vậy, em liền tham dự cùng vai nam chính trong bộ phim tiếp theo của em là được, nhân tiện có thể tuyên truyền một chút.” Die nda nl e q uu ydo n Không đợi Trình Tự Cẩm nói xong, Tô Nhan đã tiếng chậm nói chậm ngăn chặn lời chưa nói hết của anh.

“Em dám?”

“Em không nói là em hẹn trước rất nhiều người sao?”

“Nhưng anh chỉ muốn mời em, làm sao? Buổi tối, hẹn không?”

“Phốc... Được, anh sẽ tới đón em.” Tô Nhan nghe được anh nói chuyện đùa như vậy, không nhịn được liền cười ra tiếng.

“Tuân lệnh, bà xã đại nhân.”

“Đáng ghét.” Nói xong, Tô Nhan liền ngắt điện thoại di động, trên mặt đều là vẻ hạnh phúc dào dạt.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Chương 72.2

A Ken vội vàng trong lúc rảnh nhìn cô trên ghẹo nói: “Nhìn cô hạnh phúc ời.”

“A Ken, không cần chuẩn bị tạo hình và trang phục buổi tối thay tôi, anh ấy muốn tới đón tôi.”

A Ken nghe nói chỉ bĩu môi nói: “Tôi vốn là không tính chuẩn bị giúp cô, loại tiệc tối từ thiện lớn này, nhất định cô sẽ cùng tham dự với Trình tổng.”

“Nhưng, khi nào mới có thể công bố tin tức các người đã kết hôn? Một ngày hai người không công bố, tôi liền có thêm một ngày lo lắng đề phòng, ngộ nhỡ có một ngày tin tức mọi người kinh hãi này bị bất ngờ lộ ra ngoài, nhất định tôi chính là người đầu tiên chết.”

Tô Nhan nghe nói chỉ cười nói: “Anh sẽ không là người đầu tiên chết, trước anh cũng có rất nhiều người biết đến.”

Nghe vậy, A Ken tạm ngừng việc đang làm trên tay, quay đầu nhìn Tô Nhan, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

“Đã như vậy, vì sao hai người lại muốn giấu diếm chuyện hai người đã kết hôn?”

Tô Nhan chỉ cười, nhìn A Ken chớp hai mắt nói: “Trước kia là không thể không muốn, bây giờ là vẫn còn chưa đến lúc đó.”

“Vậy khi nào thì mới đến lúc đó?”

“Chờ khi tôi lên làm diễn viên, sau khi lấy được giải Kim Ưng, ở trên sân khấu tuyên bố tin tức kinh hãi này thế nào?”

Nghe vậy, A Ken gợn ngón tay cái lên nói: “Ý tưởng hay, tôi tin rằng cách một ngày sẽ không quá xa, thế nhưng dựa vào cảm giác của tôi, lúc đó Trình tổng của cô cũng chẳng hề đơn giản như vậy.”

Tô Nhan nghe anh nói, nhớ tới hình ảnh và cảm giác lần đầu tiên khi nhìn thấy anh bốn năm trước, nói khẽ: “Quả thực rất phức tạp, nhưng, bây giờ hẳn là tốt.”

“Hẳn là?”

“Đúng, hẳn là.”

A Ken chỉ thờ dãi một hồi, gờ cổ tay lên nhìn thoáng qua thời gian nói: “Gần bốn giờ, cô đi trước đi, còn lại giao cho tôi.”

“Được rồi, vất vả cho anh rồi.”

“Không có chuyện gì, không vất vả, cô chỉ cần giúp tôi nói tốt hơn vài câu trước mặt ông xã cô, diễn thêm vài bộ phim là được, để cho tôi kiếm nhiều tiền chút.”

Tô Nhan chỉ cười khoát tay áo nói: “Nhất định cho anh kiếm tiền.”

A Ken nhìn bóng lưng Tô Nhan rồi đi lắc đầu, hai người hoà hảo như lúc ban đầu là tốt nhất, như vậy xem ra, tất cả cũng đều thuyết phục trôi chảy rồi.

Chỉ là anh không nghĩ tới, nhìn như chuyện dễ hiểu đơn giản, hoá ra lại phức tạp như vậy.

Lúc Tô Nhan xuống lầu, thang máy dừng ở tầng mười lăm, khi cô nhìn thấy là ai, mày gắt gao nhú lại, sắc mặt cũng khó coi vài phần.

Làm sao gần đây số lần gặp được Bạch Khuynh càng ngày càng nhiều rồi? Chẳng lẽ thật sự là oan gia ngõ hẹp sao?

Bây giờ cô càng nhìn càng không vừa mắt, trước kia cũng chỉ bỏ qua, nhưng dù sao cũng từng là một người phụ nữ của chồng cô, cô thật sự không muốn tiếp tục gặp.

Bạch Khuynh thấy Tô Nhan cũng sững sốt, lập tức cười đi tới, đứng bên cạnh cô, thang máy chậm rãi đi xuống.

“Tô Nhan, tối nay cô sẽ phải tham gia tiệc tối từ thiện đi.”

Tô Nhan nhìn mặt nghiêng của Bạch Khuynh, tuy rằng có trang điểm, nhưng chung quy cô cảm thấy sắc mặt của cô ta không tốt lắm, hơi tái nhợt, nhưng cô cũng không nên để ý đến chuyện này, cũng không có quan hệ gì với cô.

“Sẽ.”

“Cùng Trình tổng?”

Tô Nhan không trả lời cô ta, chỉ quay đầu nhìn cô ta, nhú mày lại.

Bạch Khuynh thấy thế chỉ nở nụ cười một tiếng nói: “Không cần đề phòng tôi như vậy, tôi chỉ hỏi một chút, hôm nay tôi cũng sẽ đi, tôi sẽ tặng các người một phần đại lễ.”

Tô Nhan nghe, mày càng nhú chặt hơn, thang máy cũng đến chỗ tầng một, cô để ý đến cô ta rồi đi ra thang máy, ra cửa chính công ty đã thấy xe ở đó.

Bạch Khuynh đứng ở cửa thang máy, khoé môi lộ ra ý cười nhìn Tô Nhan lên chiếc xe thương vụ (1), ánh mắt càng lạnh hơn.

(1) xe thương vụ: xe ô tô Multi Purpose Vehicle là xe van hạng nhỏ, còn gọi là xe gia đình đa dụng.

Tối hôm qua, cô vừa mới hầu hạ Vương Đạo kia, biết được tối nay là tiệc tối từ thiện mỗi năm một lần của thành phố X, cô biết, người tới tham gia tiệc tối này không phải người bình thường, cô rất muốn đi.

Nhưng Vương Đạo lại nói cái gì cũng không để cho cô đi, không có cách, cô chỉ có thể tìm cách khác, cho nên cô lại đi một quán rượu khác, làm cả đêm cùng một người đàn ông khác.

Bây giờ, không chỉ chân cô chua xót vô lực, bụng dưới lại càng căng đau, thậm chí còn tràn ra chút máu.

Tô Nhan, tối nay, chờ xem đi.

Trình Tự Cẩm thấy Tô Nhan lên xe, sắc mặt không thể nào tốt, hơn nữa còn nhú chặt mày, nhìn người phụ nữ đứng ở nơi đó phía ngoài cửa sổ.

“Làm sao vậy?”

Tô Nhan quay đầu nhìn anh, biết rõ rành rành là chuyện trước kia, trước kia khi cô biết anh quan hệ với Bạch Khuynh, ngoại trừ kinh ngạc một hồi bên ngoài, cũng không có ý kiến khác.

Nhưng bây giờ, vì quan tâm, cho nên đề ý rồi.

“Không có chuyện gì.”

Trình Tự Cẩm chỉ kéo eo của cô, môi hôn lên mặt cô, thu lại tầm mắt nhàn nhạt nhìn người Bạch Khuynh, rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch hiếm thấy của cô.

“Nhìn thấy cô ta làm cho tâm tình em không thoải mái phải không?”

Nghe vậy, Tô Nhan nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, phát hiện Bạch Khuynh đang nhìn về phía xe của bọn họ, quay đầu nhìn Trình Tự Cẩm nhíu mày hỏi.

“Làm sao, nếu em nói không vui, anh sẽ làm như thế nào?”

“Làm cho cô ta rời đi có được không?” Trình Tự Cẩm ghé sát vào cô, gắt gao nhìn chăm chăm hai tròng mắt của cô nói khê, giống như là lấy lòng.

Nghe vậy, Tô Nhan nở nụ cười.

Cô cười, mắt Trình Tự Cẩm lại trầm xuống.

“Một Bạch Khuynh, anh có thể cho cô ta đi, trước kia cũng từng đi theo anh, chỉ cần em gặp, anh đều phải bắt các cô ấy rời đi sao? Trong công ty của em, phụ nữ từng đi theo anh cũng hẳn là không ít đi.” Tô Nhan nhìn anh, cười nói.

Nhưng trong ánh mắt không có cảm xúc gì, chỉ là có chút nếp nhăn trên mặt khi cười.

Đối diện, Tô Nhan chỉ cảm thấy buồn cười, quả thật là như vậy, vậy thật đúng là khôi hài rồi.

Nhưng Trình Tự Cẩm lại nâng chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhìn hai tròng mắt cô, thấp giọng nói: “Nếu em có thể vui vẻ, anh có thể đưa tất cả các cô ấy ra ngoài, em không được không vui vẻ, có được không?”

Tô Nhan nhìn Trình Tự Cẩm, có chút hoảng hốt, lại ở một chỗ với anh như trước kia, kiêu ngạo, tự đại, cuồng vọng, cô không cảm thấy phản cảm, bởi vì cô cảm thấy được anh có tư chất.

Nhưng cô không nghĩ tới, cô có thể trở thành người phụ nữ anh che chở trong lòng bàn tay.

Trán nhẹ nhàng đụng vào trán rộng của anh, nói khê: “Không cần như vậy, quá khứ của anh không tham dự, tương lai của anh có em là được rồi.”

Trình Tự Cẩm lại hôn đôi môi đỏ mọng của cô, thấp giọng nói: “Sau này, chỉ có em.”

Tô Nhan chậm rãi khép hai mắt, thừa nhận nụ hôn của anh, đáp lại nụ hôn của anh, hai tay ôm cổ anh, nụ hôn, càng nóng hơn.

Hai chân của cô trong bất tri bất giác liền bò lên eo của anh, trước khi đến, cô đã phát hiện trong xe bị vách ngăn thẳng đứng, cho nên, cô mới có thể to gan đáp lại anh như vậy.

“Bà xã, làm sao bây giờ?”

“Hả?” Hai tròng mắt Tô Nhan mị sắc (quyến rũ) mười phần, giọng nói mềm nhũn.

Lại cảm giác được lực anh ôm eo cô càng chặt vài phần.

“A Cẩm, nhẹ chút.”

Trình Tự Cẩm nghe lời của cô, ánh mắt sớm trầm tối không thôi, đối diện cặp mắt mị hoặc kia của Tô Nhan, cúi đầu cắn môi đỏ mọng của cô, giọng nói lại càng khàn khàn.

“Yêu tình, thật muốn em.”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan nhiễm màu đỏ lại càng đỏ hơn, cho dù bao nhiêu người đàn ông cường thế, chính mình thích người đàn ông trước mặt, mãi mãi đều là hình dáng này, thẹn thùng, kiều mỹ.

“A Cẩm, không cần...”

“Không cần chính là muốn? Hả?” Trình Tự Cẩm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, khoé môi tà mị nhếch lên một độ cong, ngón tay xuống giữa hai chân cô, xấu xa gầy gầy cửa vào khít khao kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan kìm nén đỏ bừng, theo bản năng kẹp chặt * hai chân, cảm tức anh nói: “Anh, anh bỏ tay ra?”

Trình Tự Cẩm chỉ nhú mảy, cúi đầu vươn đầu lưỡi quét một vòng tại môi đỏ mọng mềm mại của cô, dựa vào bên tai cô trầm giọng nói: “Em kẹp chặt như vậy, tay của anh, không lấy ra được...”

Tô Nhan nghe anh nói, cả cổ cũng đỏ một vòng, hung hăng tròn mắt nhìn anh, hai chân thả lỏng, đẩy anh ra hơi cáu nói.

“*.”

Hình như Trình Tự Cẩm vẫn chưa thoả mãn, ánh mắt nhìn cô vẫn trầm tối không thôi, nhưng lời nói kế tiếp của anh làm Tô Nhan thực sự sợ ngây người.

“Đàn ông không *, phát dục không bình thường.” (2)

(2) Các từ được tác giả đánh dấu sao * thường là những từ nhạy cảm hoặc thô tục, chửi bậy. Tác giả đánh dấu * là để thông qua kiểm duyệt trên mạng. Tác giả đánh dấu này làm Rùa cảm thấy đây là một cuộc đối thoại thần bí. (--_--||) .)

“...” Tô Nhan nghe nói, mắt tròn to vô cùng, trông mắt đã sắp trừng muốn lòi ra, vẻ mặt kinh ngạc.

Trình Tự Cẩm thấy bộ dạng của cô, nhếch lông mày lên, “Chưa từng nghe qua những lời này?”

Tô Nhan ngơ ngác lắc đầu, cô quả thực chưa từng nghe qua, nhưng cho dù đã nghe qua, nhưng từ trong miệng anh nói ra, thật đúng là...

“Phát gốc cái gì, xuống xe.”

“A, đến rồi?”

Hai người đi vào một cửa hàng tạo hình, chia nhau đi vào.

“Tôi muốn cô ấy trở thành phong cảnh đẹp nhất toàn trường, hiểu không?” Trình Tự Cẩm kéo tay nhỏ của Tô Nhan, nhìn cô nói.

“Hiểu, Trình tổng yên tâm, trước tiên anh mời bên này, chúng tôi lập tức tạo hình cho Tô tiểu thư.”

Trình Tự Cẩm đến gần một bước ghé sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hạ xuống nụ hôn nhẹ một cái khẽ nói: “Chờ mong em đêm nay.”

Tô Nhan chỉ gật đầu, mãi cho đến khi anh đi về phía người con trai kia, một bên nhân viên mới nhỏ giọng nói.

“Tô tiểu thư, Trình tổng đối với cô thật tốt.”

“Tốt sao?” Tô Nhan biết rõ còn cố hỏi.

“Đương nhiên tốt, bên này mời.”

“Được.”

Sau khi làm xong tạo hình cho Tô Nhan đã là chuyện của bốn mươi phút sau, mà Trình Tự Cẩm chỉ dùng xong mười phút thay một bộ quần áo, thay đổi một kiểu tóc, chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ tóc phân tán.

“Trình tổng, anh xem xem toàn thân Tô tiểu thư, như thế nào?”

Trình Tự Cẩm nhìn lại, chậm rãi kéo rèm che cửa sổ ra, Tô Nhan liền đứng ở đó nhìn người đàn ông trên sofa.

“Như thế nào? Đẹp không? Có phải chói mắt không?” Tô Nhan có chút đỏ mặt hỏi, khi lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ quần áo này đã cảm thấy rất không được, nhưng trong mắt lại cảm thấy rất quá.

Một loại hoa hồng đỏ rực, nhưng lại thêu cây tường vi, làm cho trước mắt người ta sáng lên, chủ yếu là, thiết kế bộ quần áo này, lộ chữ V rất sâu tất cả sau lưng cô, bên hông lại dùng một tầng lụa trắng vây quanh, vạt dưới cũng mở một xẻ tà rất lớn, làm lộ ra bộ dáng chân hoàn mỹ thon dài của cô, tóc dài xuôi thẳng tùy ý rối tung, không có bất kì cái gì, trang dung (mặt trang điểm) tinh xảo, lại càng không thể soi mói.

Giờ phút này Tô Nhan, đẹp đến nỗi làm cho không người nào có thể hô hấp.

Trình Tự Cẩm không mở miệng nói chuyện, chỉ là hai tròng mắt trầm xuống, thâm sâu nhìn chăm chăm cô, chẳng qua từng phút từng giây ánh mắt trôi đi trong thay đổi.

Tô Nhan thấy ánh mắt anh nhìn chăm chăm cô thay đổi, sắc mặt đỏ lên, không nói gì mở môi đồ mọng.

！*！

Trình Tự Cẩm thấy thế nhú mày, môi mòng nhếch lên, chậm rãi đứng lên đi về phía cô.

Tô Nhan thấy anh chậm rãi đi về phía cô, tim đập thình thịch điên cuồng không ngừng, hai tay có phần khẩn trương nắm lại, tới cùng là làm sao người đàn ông này sinh ra, làm sao có thể, làm sao có thể nhất cử nhất động đã hoàn mỹ như vậy, tác động lòng của phụ nữ?

Trình Tự Cẩm đi đến trước mặt cô, nâng cằm của cô lên, đối diện với mắt long lanh né tránh của cô trầm giọng nói: “Anh hối hận rồi.”

“Cái gì?” Tô Nhan không nhịn được tim đập rộn lên, không biết nguyên nhân là vì lúc này bầu không khí hai người hay là vì vẫn còn người ngoài.

“Anh muốn trực tiếp đóng gói mang em về nhà, không muốn cho em tham dự lộ diện rồi.”

Tô Nhan nghe hiểu, chỉ trợn mắt nhìn anh, vuốt ve tay anh nói: “Nhanh lên, chúng ta đi thôi.”

Trình Tự Cẩm chỉ vươn tay ra với cô, Tô Nhan nhoeo miệng cười với tay vào, lúc này hai người mới đi khỏi, không nhìn tới ánh mắt hâm mộ và ghen ghét phía sau.

Đến chỗ đại sảnh khách sạn, đã có không ít tên xe xa hoa đều đã tới tập đồn ở một bên, cũng có rất nhiều người thượng lưu trong xã hội tập nập đi vào, đi trên thảm đỏ trong sảnh.

Ngoài khách sạn đã có không ít phóng viên truyền thông chờ đợi không ngừng chụp ảnh.

“Em rất nghĩ rằng có chút khẩn trương làm sao bây giờ?” Tô Nhan quay đầu nhìn Trình Tự Cẩm nhú mày.

“Có anh ở đây, không cần khẩn trương.” Trình Tự Cẩm chỉ khẽ cười một tiếng, cầm tay của cô đã đi xuống xe.

Tô Nhan còn chưa chuẩn bị tốt, đã bị anh trực tiếp kéo xuống xe.

Hai người vừa xuống xe, đã đưa tới oanh động không nhỏ.

“Là Trình Tự Cẩm và Tô Nhan...”

“Chụp ảnh nhanh lên...”

Tô Nhan có phần hoảng hốt, chuyện cả đời này đều đã biến thành điện ảnh quay về một lần, khi nào thì nhân sinh của chính mình mới xảy ra thay đổi vĩ đại?

Là khoảnh khắc khi cùng anh nhận giấy chứng nhận đã xảy ra thay đổi, chẳng qua là đã muộn bốn năm mà thôi.

“Nghĩ gì vậy? Mím cười.” Bên tai là giọng nói êm ái của anh.

Tô Nhan mím cười, vô cùng thân thiết kéo tay anh, có phần hương vị nghiêng răng nghiêng lợi: “Em còn chưa chuẩn bị tốt anh đã kéo em ra đây, không sợ em làm anh bẽ mặt?”

“Ừ, sợ, nếu là anh mất mặt, em lại còn khẩn trương cái gì...”

“...” Tô Nhan không nói gì nhìn anh, trợn mắt nhìn anh.

“Trình tổng, Tô tiểu thư, hôm nay hai người muốn quyền tặng ra, có thể lộ ra trước một chút không?”

“Trình tổng, bây giờ hội từ thiện, anh muốn dùng danh nghĩa Tô tiểu thư tiến hành quyền tặng sao?”

“Trình tổng, lộ ra một chút đi...”

Trên thảm đỏ, tuy Tô Nhan tò mò, nhưng cũng chỉ mỉm cười, vẫn vòng qua phóng viên, đi vào đại sảnh, lúc này Tô Nhan mới dò hỏi.

“Quyên tặng cái gì?”

“Tôi tham gia hội từ thiện mọi người sẽ quyên tặng một vật phẩm hoặc là quyên tiền.”

“A? Mỗi người đều phải?”

“Em đang lo lắng cái gì, anh và em quyên tặng một cái là được, có ai không biết chuyện em là người phụ nữ của anh sao?”

Tô Nhan gật đầu, hiểu kỳ nói: “Vậy anh quyên cái gì?”

“Một lát em sẽ biết.”

“Cất, được rồi, một lát sẽ biết rồi.”

“Em còn muốn hỏi cái gì?”

“Tạm thời không có.”

“Vậy, bà xã, chúng ta có thể đi vào chưa?” Đột nhiên Trình Tự Cẩm dựa qua đây, nhẹ nhàng cản tai của cô thấp giọng nói.

Thân thể Tô Nhan run lên, hưng hăng trừng anh, liền muốn chinh mình đi vào, lại bị Trình Tự Cẩm ôm eo.

“Tĩnh tĩnh vẫn còn lớn.”

“Làm sao? Anh có ý kiến?”

“Không...”

Hết chương 72.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 73.1: Hãm hại.

Tô Nhan kéo tay Trình Tự Cẩm chậm rãi tiến vào trong, nhất thời đưa tới không ít ánh mắt, Tô Nhan đã không còn khăn trương như vừa mới bắt đầu, nhưng vẫn có chút khăn trương, kéo tay anh cũng hơi dùng lực.

Trình Tự Cẩm cảm nhận được cô khăn trương, khẽ ghé mắt nhìn cô khẽ nói: “Khăn trương như vậy còn muốn đoạt giải Ảnh hậu trên thảm đỏ?”

Tô Nhan kinh ngạc nhìn anh, “Làm sao anh biết em muốn đoạt giải Ảnh hậu?”

Trình Tự Cẩm chỉ âm thầm cười nói khẽ: “Tất cả phụ nữ trong làng giải trí đều muốn làm Ảnh Hậu.”

Khoé môi Tô Nhan nhếch lên, giống như xác thực như vậy, có mấy người phụ nữ trong giới diễn viên nghệ sĩ không muốn làm Ảnh hậu.

“Một lát nữa thích gì thì kêu giá là được.”

Tô Nhan liếc anh một cái nhỏ nói thầm: “Em cũng không dám tùy tiện kêu lên, đoán chừng cũng là giá trên trời.”

Trình Tự Cẩm chỉ nhìn cô cười cười.

“Trình tổng, đã lâu không gặp.” Đang nói, một tiếng của giọng nữ ôn nhu vang lên.

Tô Nhan cũng không lập tức quay đầu nhìn về phía ngọn nguồn tiếng nói, chỉ là vốn nhìn lông mày Trình Tự Cẩm hơi khẽ động, ý cười khoé môi cũng không giảm.

Trình Tự Cẩm quay đầu trước nhìn thoáng qua vẻ mặt của Tô Nhan.

“Trình tổng..”

“Thượng Quan Nhã Nhã tiểu thư, đã lâu không gặp.” Trình Tự Cẩm nhìn người trước mắt cao quý tao nhã thân nhiên nói.

“Trình tổng, hôm nay là cùng đến với Tô tiểu thư?” Thượng Quan Nhã Nhã cười nhìn về phía Tô Nhan nói khẽ.

Tô Nhan vừa nghe mình bị điểm danh, lúc này mới chậm rãi quăng ánh mắt qua nhìn, cảm giác thứ nhất là, một người phụ nữ cao quý tao nhã lại ôn nhu.

Trình Tự Cẩm chỉ ôm Tô Nhan trong lòng càng chặt, bộ dạng phục tùng nhìn cô nổi khê: “Bảo bối, Thượng Quan Nhã Nhã, thiên kim tập đoàn Đại Hoa.”

Tô Nhan bị anh kêu một tiếng bảo bối có chút thất thần, nhìn Thượng Quan Nhã Nhã cũng hơi đỏ mặt, gật đầu.

“Thượng Quan tiểu thư, xin chào.”

Ý cười ở khóe môi Thượng Quan Nhã Nhã không giảm, một đôi mắt bất động thanh sắc (rất bình tĩnh) đánh giá Tô Nhan từ đầu tới đuôi một lần, nhìn kiểu điểm như lửa, lúc này xứng với bộ dạng thẹn thùng của cô ấy, trái lại làm cho người ta có một loại cảm giác hai tầng lửa và băng.

Làm cho ánh mắt của đàn ông không tự chủ rơi vào người cô ấy.

“Tô tiểu thư, xin chào, ngưỡng mộ đã lâu.”

Tô Nhan nghe nói chỉ nâng mắt nhìn cô ta một cái, chung quy cảm giác những lời này có nghĩa khác, hay là cô cảm giác sai rồi.

“Không dám.”

Thượng Quan Nhã Nhã chỉ khẽ cười một tiếng, tầm mắt rơi vào trên tuấn dung (mặt đẹp trai) của Trình Tự Cẩm, vừa rồi thấy một vẻ mặt đăm đăm của cô, nhìn xem hiện tại, nhìn người phụ nữ trong ngực anh, cả ánh mắt cũng đều mềm mại vài phần, khóe môi cũng khẽ cong lên.

Còn đây là đãi ngộ khác nhau, rất rõ ràng.

“Trình tổng, cha toi muốn nói đôi câu với anh, không biết anh có thời gian hay không?”

Trình Tự Cẩm nhìn thoáng qua Thượng Quan Nhã Nhã, lại nhìn Tô Nhan, nói khẽ: “Đi gặp mặt với anh?”

Tô Nhan chỉ lắc đầu nói: “Em không đi, em hơi đói, em qua bên kia ăn ít hoa quả, anh nói xong tới tìm em.”

Khoảnh khắc Trình Tự Cẩm nhìn cô, khóe môi nhếch lên, hôn vào má cô, dùng giọng hai người nghe được nói nhỏ: “Anh chưa từng có quan hệ với cô ấy.”

Nghe vậy, đôi mày thanh tú của Tô Nhan khẽ nhíu lại, làm cho người ta một loại cảm giác đặc ý, nhìn mày Thượng Quan Nhã Nhã vừa động, nhưng cũng vẫn rất bình tĩnh.

“Trình tổng và Tô tiểu thư đúng là như sơn như keo, tách ra một lát cũng không nổi, không biết khi nào thì hai vị truyền ra tin vui?”

Trình Tự Cẩm chỉ ôn nhu vuốt ve mái tóc dài mềm mại thay Tô Nhan, nói khẽ: “Bất cứ lúc nào, xem tâm tình cô ấy.”

Tô Nhan chỉ nhếch môi cười, liếc mắt nhìn anh, tin vui? Bốn năm trước bọn họ đã kết hôn được chứ?

Cho nên cô mới không sợ anh không cưới cô mà là chơi đùa cùng cô, lúc trước dừng cảm bước ra bước đầu tiên mơ tưởng muốn sống tốt với anh, chính là vì cô có lợi thế mà những người phụ nữ khác không có.

Đó chính là thứ các cô ấy tha thiết mơ ước, để ý nhất, muốn đạt được nhất, hôn nhân của anh!

“Được, anh đi đi, đừng làm cho người ta đợi lâu.”

“Một mình em đừng chạy loạn.”

“Ừ, em biết rõ.”

Lúc này Trình Tự Cẩm mới nhìn về phía Thượng Quan Nhã Nhã, “Nhã Nhã tiểu thư, mời.”

Thượng Quan Nhã Nhã ôn nhu cười, cánh tay loại trắng ngó sen đã muốn kéo anh, lại bị Trình Tự Cẩm rất bình tĩnh né tránh, một người phục vụ bê rượu trùng hợp đi qua bàn, trong nháy mắt cô ấy định kéo qua đây, lại bê một ly rượu đỏ, làm cho mỹ nhân ngượng tay làm thất bại rồi.

Thấy một màn như vậy làm Tô Nhan không nhịn được bật cười, lại không dám làm càn quá, giả bộ không phát hiện ra cái gì xoay người đi về phía khu đồ ăn, người nào đó coi như thức thối, điều này làm cho tâm tình cô không tệ.

Đi đến khu đồ ăn, Tô Nhan quét mắt một vòng, liền bắt đầu chọn món ăn chính mình thích ăn, cho tới bây giờ cô cũng không tận lực giảm béo, nên ăn ăn nên uống uống, cho dù là đi vào giới diễn viên nghệ sĩ cũng như vậy, bởi vì thể chất cô là cái loại kiểu như ăn hết không mập.

Điều này làm cho cô an ủi bội phần, không cần có thể rắn chắc, có thể tận tình hưởng thụ mỹ thực (thức ăn ngon).

Một bên ăn, một bên nhìn về phía Trình Tự Cẩm, chỉ thấy anh trao đổi với vài người, khoe môi nhếch một độ cong cười như không cười, nhìn như là đang mỉm cười, trên thực tế, cực kì đậm mạc.

Làm cho người ta có một loại cảm giác không có cách nào thân cận...

Nhưng, nếu ánh mắt cô không mù, một đôi mắt của cái người phụ nữ tên Thượng Quan Nhã Nhã kia gắt gao theo dõi người đàn ông nhà anh, lại vẫn không che dấu cô tâm tư ấy một chút nào, chẳng lẽ xem cô như chết hay sao?

Ngồi ở một bên, nâng cằm, vừa ăn một bên xem.

Lại không biết, có ánh mắt nhật nhật nhìn kỹ cô từ rất lâu.

“Trình tổng, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, con gái bảo bối của tôi lại thường xuyên nói đến anh, như thế nào, có thời gian có thể đến nhà tôi ngồi một chút, tâm sự thật tốt với con gái của tôi?” Nói chuyện là chủ tịch tập đoàn Đại Hoa.

Trình Tự Cẩm nhìn thoáng qua Thượng Quan Nhã Nhã, đối với tâm tư của người phụ nữ này anh vẫn rất rõ ràng, nếu trước đây, có lẽ còn có thể đụng một lần, bây giờ...

Ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ nâng cằm lên về mặt nhàm chán này nọ ở khu đồ ăn, khoe môi nhếch lên.

“Rất xin lỗi, gần đây tôi muốn ở bên cạnh vị hôn thê của tôi, nếu tức giận, không gả cho tôi, vậy thì mất nhiều hơn được rồi.”

Thượng Quan Nhã Nhã nghe nói, nhú lông mày, nhìn thoáng qua Tô Nhan ăn này nọ cách đó không xa, cô ta thừa nhận là cô rất đẹp, nhưng chắc lẽ cô ta kém cô sao?

“Vị hôn thê? Hai người đính hôn rồi hả?”

Trình Tự Cẩm chỉ khẽ nhếch khoe môi một chút, vẫn chưa trả lời bất luận cái gì, không đính hôn, chỉ là kết hôn mà thôi.

Thượng Quan Nhã Nhã nhìn khoe môi anh nhếch lên cười, nhìn thoáng qua cha, cha cho cô ta một nét mặt.

“Trình tổng, tôi có chút chuyện đã sớm muốn nói với anh, thừa dịp hôm nay có cơ hội này tôi nói luôn.”

Trình Tự Cẩm nâng mắt, ánh mắt đậm mạc rõ ràng như thế, nhìn Thượng Quan Nhã Nhã thiếu chút nữa không nói ra gì, nhưng cô ta là ai vậy, cô ta là Thượng Quan Nhã Nhã, bốn chữ này trong mắt đàn ông biểu hiện cho cái gì?

Nữ thần, cao quý, tao nhã, quyền lực...

“Trình tổng, em ngưỡng mộ anh rất lâu, em thích anh, không biết anh có cho em cơ hội phát triển tiếp với anh không?”

Trình Tự Cẩm chỉ khẽ nhếch khoe môi nặng nề cười một tiếng nói: “Thượng Quan tiểu thư, nếu là bạn bè, Trình tôi (1) vô cùng vinh hạnh, chỉ là nếu là cái khác, rất xin lỗi, vị kia nhà tôi là tiểu sư tử, tôi còn chưa muốn ngủ phòng khách.”

(1) Nguyên văn là Trình mỗ.

Sắc mặt Thượng Quan Nhã Nhã có phần không tốt, tuy bị cự tuyệt uyển chuyển, nhưng là lần đầu tiên, không khỏi phần nộ nhìn ra, ánh mắt nhìn Tô Nhan đang trực diện nhìn qua.

“Trình tổng, Tô tiểu thư là thiên kim nhà ai?”

“Cô ấy là cô nhi.” Lúc Trình Tự Cẩm nói những lời này, ánh mắt cũng đã dần dần nặng nề xuống.

Thượng Quan Nhã Nhã nghe nói cười nịnh một tiếng nói: “Cô nhi? Vậy thì nói cũng không phải thiên kim nhà ai, một diễn viên, cô ta như vậy xứng với anh sao?”

“Nhã Nhã...” Một bên, chủ tịch Thượng Quan thấy sắc mặt Trình Tự Cẩm liên tục nặng nề hơn, sắc mặt có phần khảm trương, kéo chính con gái mình quát.

“Cha, cha buông, con biết bản thân con đang làm cái gì, con nói không đúng sao? Một người không cha không mẹ không có bất kì bối cảnh gì, chỉ là một diễn viên, ai biết có phải gương mặt đã động tới dao không, cái loại phụ nữ này làm sao có thể xứng với anh?”

“Con...” Sắc mặt chủ tịch Thượng Quan có chút xanh xao.

Chỉ thấy Trình Tự Cẩm khẽ cười một tiếng, nhìn mặt Thượng Quan Nhã Nhã ghen tị có phần vẩn vơ, trong ánh mắt không che giấu chán ghét chút nào, giọng nói rét lạnh.

“Người đó không xứng? Cô sao?”

Thượng Quan Nhã Nhã nâng cằm lên, lắc đầu, vẻ mặt tự tin nhìn anh.

“Em không xứng sao?”

“Điểm nào cô xứng?” Nói xong, Trình Tự Cẩm lại đến gần cô ta một bước, thấp giọng bên tai cô ta: “Ít nhất tầng màng kia của cô ấy là do tôi phá, của cô? Ít nhất cũng phải đã được ngu dân ông hơn mười quốc gia, cô xách giày cho tôi cũng không xứng.”

Thượng Quan Nhã Nhã nghe nói, sắc mặt trắng bệch, không khỏi lùi về phía sau một bước, sắc mặt chán kinh nhìn anh, vậy mà nhất thời kinh sợ không nói nên lời bất luận câu gì.

“Anh, anh...”

Chủ tịch Thượng Quan thấy thế, vội vàng nói: “Trình tổng, con gái không hiểu chuyện, lại vẫn mong đừng chấp nhặt với nó.”

Tuy nói nhà Thượng Quan cũng là danh môn quý tộc, nhưng từ khi nhà họ Trình xuất hiện thật sự là kém họ nhiều lắm, thiên hạ thành phố X này còn phải là do nhà họ Trình quyết định.

Mà Tô Nhan nhìn hai người không biết nói cái gì đó, đột nhiên, Trình Tự Cẩm đi đến gần, nói gì đó bên tai cô ta, trong lúc đó sắc mặt Thượng Quan Nhã Nhã không phải tốt lắm.

Tô Nhan nhui mày lại, uống một ngụm nước trái cây, tò mò bọn họ đang nói cái gì.

Cũng không giống như là nói đùa, nhìn vẻ mặt hai cha con kia là biết.

Đang muốn đứng dậy đi qua đó, đã bị một người chặn, Tô Nhan nhìn qua, là một gương mặt thanh tú, càng chủ yếu là khuôn mặt này chính xác là đàn ông.

“Tô Nhan?”

Tô Nhan nhìn gương mặt thanh tú của người đàn ông một bên mỉm cười nhẹ, chậm rãi đứng dậy, nhìn anh ta cười gật đầu.

“Là tôi, anh à?”

“Tôi tên là Long Việt Trạch, tôi là fan của cô, nhìn thấy cô, tôi rất vui.” Nói xong, thuận tiện vươn tay ra.

Tô Nhan nghe nói cũng vươn tay ra, nắm tay anh ta, đôi đôi fan, cô luôn luôn nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 89: Chương 73.2

“Long Việt Trạch, tên không tệ, xin chào, cực kỳ vinh hạnh khi anh trở thành fan của tôi.” Tô Nhan không quên nơi này là trường hợp gì, đây cũng không phải là trên đường cái, người tới chỗ này không phú cũng quý.

“Cảm ơn, anh Cẩm? Sao lại bỏ cô một mình ở trong đây?”

Nghe vậy, đôi lông mày của Tô Nhan nhíu lại, không ngờ fan của mình lại quen biết Trình Tự Cẩm.

“Anh quen anh ấy?”

Long Việt Trạch khẽ cười một tiếng, ánh mắt trong suốt nhìn cô cười nói: “Chúng tôi quen biết nhau hơn mười năm rồi.”

Tô Nhan có phần hơi kinh ngạc, cho rằng chỉ là làm ăn lui tới, không nghĩ tới lại là người quen cũ rất sớm.

“Vậy sao, anh ấy ở bên kia bàn chút việc, một lát sẽ tới đây.”

Long Việt Trạch nhìn thoáng qua hướng Trình Tự Cẩm, ghé mắt nhìn Tô Nhan quay mặt, tuy đồ tươi như lửa, nhưng hai tròng mắt người như thế nào

cũng không lừa được người khác.

“Tô tiểu thư, tôi có thể gọi cô là chị Nhan không?”

Tô Nhan sững sốt, lập tức gật đầu nói: “Đương nhiên có thể, nhưng, anh bao nhiêu tuổi?”

“Năm nay tôi hai mươi hai.”

“Vậy nhỏ hơn tôi, có thể gọi tôi là chị.”

“Được rồi, chị Nhan Nhan.”

“Ừ.”

Khi hai người đang nói chuyện vui, Trình Tự Cẩm bót thì giờ nhìn thoáng qua, khi thấy Tô Nhan ddieenddaanleequuyddoomn bên cạnh người đàn ông đó, sắc mặt trầm xuống, trầm giọng nói: “Rất xin lỗi, trước đó xin lỗi không tiếp được.”

Nói xong, liền bước về phía hai người.

“Chị Nhan Nhan, anh Cẩm đến đây rồi.” Long Việt Trạch nhìn người đàn ông bước tới, ý cười trong mắt càng sâu hơn.

Tô Nhan nghe nói vội vàng quay đầu đi, nhìn người đàn ông đi tới, khoé môi nhếch lên.

“A Cẩm, gặp người quen của anh rồi.”

Trình Tự Cẩm đi đến bên người cô, mắt sâu sắc nhìn cô một cái, tất cả ý cười, lúc này mới ôm eo của cô nhìn về phía người đàn ông cười nhìn anh.

“Tiểu Trạch, về khi nào.”

Long Việt Trạch chỉ nghiêng đầu cười, nhìn hai người nói: “Trở về đã nhiều ngày, anh Cẩm, chị Nhan rất được, xinh đẹp cũng như chị em.”

Nghe vậy, hình như Trình Tự Cẩm ôm eo Tô Nhan cứng đờ, sắc mặt cũng có phần thay đổi dần, nhìn ánh mắt Long Việt Trạch cũng càng thâm trầm hơn.

Long Việt Trạch chỉ cười, nhìn Tô Nhan, ý cười càng sâu hơn.

“Chị Nhan, chị thật xinh đẹp.”

Tô Nhan cũng không nghe ra cái gì, chỉ thẹn thùng gật đầu nói: “Cảm ơn, em cũng rất tuổi tú.”

Ánh mắt Trình Tự Cẩm sâu thẳm, không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Nhan chỉ nhìn thấy anh vẫn nhìn Long Việt Trạch, @dien@dan@le@quy@don@ cho rằng hai người có lời gì muốn nói, vừa lúc cô cũng muốn đi vào phòng vệ sinh, nhẹ giọng mở miệng nói.

“A Cẩm, em đi toilet một chút.”

Trình Tự Cẩm nhìn cô một cái, từ từ buông eo của cô ra.

Tô Nhan gật đầu với Long Việt Trạch thuận tiện xoay người đi về phía toilet.

Long Việt Trạch thu hồi tầm mắt nhìn vào bóng dáng Tô Nhan, nhìn Trình Tự Cẩm khẽ cười một tiếng nói: “Anh Cẩm, làm sao nhìn em như vậy, hình như anh, có phần khản trương.”

Sắc mặt Trình Tự Cẩm đen, nhìn anh ta trầm giọng nói: “Vì sao phải khản trương?”

Nhưng Long Việt Trạch chỉ nở nụ cười, nhìn Trình Tự Cẩm nhẹ giọng nói: “Anh Cẩm, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, không cần che giấu với nhau, em biết chị Nhan là con gái của người chết trong tai nạn xe cộ năm đó.”

Nghe vậy, ánh mắt Trình Tự Cẩm nặng nề, ánh mắt đen tối không rõ nhìn anh ta.

Nhưng ý cười của Long Việt Trạch không giảm, nhẹ giọng nói: “Anh Cẩm, anh ở cùng với chị ấy, vì cái gì?”

Trình Tự Cẩm chỉ chậm rãi dời tầm mắt, nhìn về phía toilet giọng nói lạnh lùng nói: “Đây không phải chuyện em quản lý, nếu đã trở về, vậy thì thay bác trai bác gái quản lý công ty, bọn họ lớn tuổi rồi.”

Long Việt Trạch chỉ nhún vai, cầm một ly sâm banh lên, nhìn chất lỏng màu da cam bên trong nói khẽ: “Lần này em trở về là phải tiếp quản công ty, thì coi như không có em, không còn có anh cả, anh là con trai hờ của bọn họ, có Chính Hằng ở đây, em sẽ không lo lắng.”

Trình Tự Cẩm chỉ liếc mắt nhìn anh ta trầm giọng nói: “Chúng quy công ty là của em, anh chỉ có thể thay em giữ gìn bảo vệ.”

Long Việt Trạch chỉ nhún vai, nhìn anh nói khẽ: “Biết vì sao em biết thân phận của Tô Nhan không?”

Trình Tự Cẩm chỉ nhìn về phía anh ta không nói, ánh mắt thâm thúy như biển.

“Em rất tò mò, người phụ nữ có thể khiến anh đối xử như thế rốt cuộc là thần thánh phương nào, cho nên lúc về nước em liền lén lút điều tra, kết quả thật là làm cho em hoảng sợ, anh Cẩm, anh * yêu chị ấy như vậy, nghĩ muốn làm cái gì?”

Sắc mặt Trình Tự Cẩm lạnh xuống, nhìn ánh mắt đánh giá của Long Việt Trạch, trầm giọng nói: “Anh đã nói một lần, không dính dáng tới em, trách nhiệm của em, quản lí tốt công ty, không biết có thể tới hỏi anh, cái khác, đừng đi quấy.”

Long Việt Trạch nghe thế, mới chậm rãi nhún mày lại, thờ dài một tiếng nói: “Anh Cẩm, chị của em đi nhiều năm như vậy, anh cũng nên buông xuống, vận mệnh đã như vậy, dien--dan--le--quy--don em cảm thấy chị Nhan cũng không phải một người phụ nữ xấu xa, em nhìn ra, nếu anh có lòng trả thù với chị ấy, thì buông tay đi, thì coi như chị của em biết anh làm như vậy, chỉ là vì trả thù một người phụ nữ, chị ấy ở dưới đất cũng sẽ không vui, không bằng buông tay.”

“Ngậm miệng, anh không muốn nghe nữa.” Sắc mặt Trình Tự Cẩm tức thì lạnh lùng, ngay cả không khí xung quanh cũng đã giảm nhiệt xuống rất nhiều.

Long Việt Trạch thấy thế, chỉ thờ dài một tiếng nói: “Em cảm thấy chị Nhan cực kỳ vô tội, cũng rất thương cảm, không phải lỗi của chị ấy, không phải lỗi của bất kì kẻ nào, nói trời giáng nhân hoá (1), oan oan tương báo khi nào kết thúc.”

(1) trời giáng nhân hoá: trời giáng người hàng. Thứ cho mình bất tài không biết câu này nghĩa là gì. Nhưng cũng có thể là ngạn ngữ mà anh Long Việt Trạch nói sai.

Trình Tự Cẩm chỉ cười lạnh một tiếng nói: “Vài năm nay ở nước Mỹ, nhìn em đến làm em đã quên ngạn ngữ Trung Quốc.”

Long Việt Trạch chỉ cười nói: “Đó đương nhiên, em là người Trung Quốc.”

Trình Tự Cẩm chỉ thu hồi ánh mắt, nhìn về phía người phụ nữ đang đi về phía toilet, nhíu mày lại.

Tô Nhan đi từ phòng vệ sinh ra, đã thấy Bạch Khuynh đứng ở trên hành lang, nhìn thấy cô ta cười, thấy cô đi ra, ý cười ở khóe môi cô ta lớn hơn nữa, trong lòng Tô Nhan có phần nghi hoặc.

“Cô có ý chờ tôi ở chỗ này?”

Bạch Khuynh khẽ cười một tiếng gật đầu nói: “Ừ, tôi có ý đợi cô.”

Tô Nhan khẽ nhíu mày, “Có chuyện gì sao?”

Một đôi mắt của Bạch Khuynh nhìn cô chói mắt như vậy, từ khi bọn họ vừa đến gần như hấp dẫn tầm mắt của mọi người, nhất là Tô Nhan, nhất cử nhất động đều hấp dẫn ánh mắt đàn ông.

Cô ta ghen tị, cô ta không cam lòng!

Từng bước đi về phía cô, khóe môi cười dần trở nên lạnh lẽo.

“Tô Nhan, bây giờ cô nở mày nở mặt, cô kiêu ngạo, cô cực kỳ xem thường tôi có phải không? Cô cảm thấy cô là nữ vương, cô đạt được toàn bộ phải không?”

Đôi mày Tô Nhan nhíu chặt, nhìn chằm chằm người phụ nữ đi tới, không biết có phải cô đã nghi quá hay không, chỉ cảm thấy môi cô ta cười có chút kì lạ, theo bản năng muốn lùi về phía sau.

Bạch Khuynh thấy cô muốn lùi về phía sau, dùng lực bắt lấy cánh tay của cô, tràn ngập hận ý nhìn cô.

“Cô trốn cái gì?”

“Cô buông tay, cô nổi điên làm gì?” Tô Nhan không biết trong lúc đó Bạch Khuynh đột nhiên làm sao, cánh tay bị cô ta nắm cực kỳ đau, nhất là ánh mắt lúc này của cô ta, làm cho cô sợ hãi.

“Tôi nổi điên? Đúng vậy, là tôi nổi điên, Tô Nhan, tôi tới nói cho cô, cái gì tên là trèo càng cao rơi càng đau, cái gì gọi là cảm giác hai bàn tay trắng.”

“Cô muốn làm gì? Cô buông.” Tô Nhan nhìn cô ta đột nhiên cười to, vốn trang điểm tinh xảo lúc này vậy mà có vẻ hung dữ.

“Tô Nhan, tôi mất đi toàn bộ, cô cũng sẽ mất đi...” Bạch Khuynh nói xong liền nhào đến sau gáy Tô Nhan, một bộ dạng muốn giết người.

Tô Nhan thấy thế, theo bản năng muốn đẩy cô ta ra, nhưng làm cho cô ngoài ý muốn là, cô toàn lực đẩy như vậy, dĩ nhiên Bạch Khuynh bị cô đẩy ra.

“A...”

Tô Nhan có chút nghĩ lại mà sợ lùi về phía sau vài bước, vừa rồi cô thật sự rất sợ Bạch Khuynh sẽ nhào lên như vậy, sẽ cào mặt cô bị thương, giới diễn viên nghệ sĩ, ăn chính là mặt, cho nên cô mới có thể dùng lực đẩy cô ta ra, nhưng không nghĩ tới cô ta bị đẩy ra như vậy.

“Cô, cô không sao chứ, tôi, tôi không cố ý...”

Vì Bạch Khuynh kinh hãi thét một tiếng, phụ nữ trong phòng rửa tay đều chạy ra ngoài, sắc mặt Tô Nhan có chút biến đổi.

Nhưng làm cho cô chân chính kinh hãi vừa mới bắt đầu...

Cả người Bạch Khuynh đều đã chặt vật ngã trên mặt đất, hai tay ôm bụng chính mình, chỉ thấy một vết máu khuếch tán giữa hai chân cô ta, máu cũng tràn ra ngày càng nhiều.

Sắc mặt Tô Nhan biến đổi lớn, nhìn một vết máu đỏ tươi lớn không đời mắt.

“A, máu, nhanh gọi xe cứu thương, có phải cô ấy sinh non rồi không hả?”

“Thật sự, mau gọi xe cứu thương...”

Mấy người phụ nữ đều kêu hô, nhất thời nước lấy không ít tầm mắt, đồng thời cũng truyền đến tiền sảnh.

Về mặt Bạch Khuynh đau khổ ngẩng đầu nhìn Tô Nhan, nước mắt chảy ròng, nghẹn ngào nói: “Tô Nhan, vì sao cô muốn đẩy tôi? Tôi đã nói, tôi sẽ đi bỏ đứa bé, hẳn không ảnh hưởng tới phát triển của cô và Cẩm, vì sao cô còn ghê tởm như vậy, vì sao không cho tôi thêm cơ hội một ngày ở chung với bảo bảo của tôi? Tôi, tôi đã đáp ứng cô sẽ không lưu lại đứa nhỏ này, cô, lòng cô thật nham hiểm, tôi, đứa nhỏ của tôi, đau quá...”

Tô Nhan nghe nói kinh hãi không thôi, đã không [Huyền][lê][quý][đôn] nghe thấy người khác nói như thế nào, chỉ có chút chậm chạp nhìn Bạch Khuynh, nhớ tới câu nói kia cô ta nói.

Chỉ là, đứa nhỏ, thật sự là của anh sao?

Khi Trình Tự Cẩm đi tới thấy một cảnh tượng như vậy, sắc mặt nhất thời trầm xuống, nhìn về phía Tô Nhan, phát hiện sắc mặt cô tái nhợt đứng ở đó, tay chân có phần luống cuống, thậm chí còn đang run nhẹ.

Rất nhiều người nghe động tĩnh đều đã chạy qua, đều đang suy đoán chuyện gì xảy ra.

“Trình tổng, cầu xin anh, đưa tôi đi bệnh viện, đây, đây là bé cưng của anh, cầu xin anh, cứu bảo bảo của chúng ta, xin anh...” Bạch Khuynh thấy Trình Tự Cẩm đi tới, sắc mặt tái nhợt khóc cầu xin.

Nhất thời, một chỗ thổn thức, mà ánh mắt Trình Tự Cẩm đảo qua một vũng máu tươi kia, rơi vào trên mặt Bạch Khuynh, ánh mắt như băng sương.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Chương 74.1

“Trời, không thể nào, đứa bé của Bạch Khuynh là của Trình Tự Cẩm?”

“Không thể nào?”

“Nếu không phải, vì sao Tô Nhan muốn đẩy cô ấy?”

“Đúng, đúng vậy...”

Tô Nhan nghe những lời nói bậy loạn ngữ này, chỉ sắp có phần ngẩn ngơ lộ ra mắt chuyển đến trên người Trình Tự Cẩm, thấy anh âm u nghiêng mặt nhìn Bạch Khuynh, điều này làm cho lòng Tô Nhan chấn động.

Không quan tâm đến mình cộng thêm ánh mắt nhìn kỹ của cô, chỉ gian nan khẽ động khoé môi, giọng nói có phần run rẩy hỏi: “Đứa bé...”

Trình Tự Cẩm nghe nói, quay đầu, nhìn sắc mặt cô tái nhợt, mày khẽ động.

Tô Nhan vẫn còn không chờ hỏi ra miệng, thân thể đã lung lay một lúc, Trình Tự Cẩm không tri hoãn, đi vài bước đến bên cạnh cô, ôm cô vào lòng,

phát hiện thân thể cô đã run nhè nhẹ, lại càng lạnh lùng.

Sắc mặt âm u dọa người, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Bạch Khuynh, giọng nói lạnh lùng nói: “Bạch tiểu thư, tôi hỏi cô, đứa bé trong bụng cô là của ai?”

Bụng Bạch Khuynh rất đau, nhưng khi cô ta nâng mắt thấy cặp mắt rét lạnh không hề có độ ấm khi đó, cảm thấy kinh sợ, nhưng cô ta sớm không có đường quay về.

Ôm bụng dưới, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng, giọng run nói: “Là của anh, Trình tổng, thực sự là của anh, lúc chúng ta một lần làm cuối cùng, anh uống...”

Cảm giác được cơ thể người trong lòng càng ngày càng run rẩy, ánh mắt u ám rét lạnh nhìn chăm chăm Bạch Khuynh, làm cho cô ta không thể mở miệng tiếp tục nói hết, đành phải cắn môi đỏ mọng điểm đậm đáng yêu nhìn đám người xung quanh.

“Các người giúp tôi, gọi xe cứu thương giúp tôi, đứa nhỏ này thật sự là của Trình Tự Cẩm, tôi không nói dối, là Tô Nhan biết sau đó hung hăng đẩy tôi, không, không tin, anh hỏi các cô ấy, các cô ấy đều thấy.” Nói xong, Bạch Khuynh liền vươn ngón tay tràn đầy máu tươi ra, chỉ về phía mấy người phụ nữ đứng sau Tô Nhan.

Gần như, tức thì, tất cả tầm mắt đều chuyển dời đến người mấy người phụ nữ kia, mấy người phụ nữ thấy ánh mắt mọi người đều đang nhìn các cô, cái gì cũng không nghĩ nhiều đã mở miệng nói.

“Đúng, chúng tôi thấy rồi.”

“Chúng tôi thấy Tô tiểu thư dùng lực đẩy Bạch tiểu thư ra.”

Bạch Khuynh nghe thấy, cúi đầu khóc thút thít, khoe môi lại nhếch lên một độ cong thị huyết (ác độc), nhất là thấy máu tươi không ngừng tràn ra từ giữa hai đùi cô ta.

“Xem ra thật sự chính là như vậy, nhưng Tô Nhan này cũng quá độc ác.”

“Đúng, phụ nữ thật đúng là đáng sợ.”

“Người này, thật sự là không thể nhìn tướng mạo...”

Tô Nhan không quan tâm những người khác thấy cô thế nào, nói gì, dùng lực nắm lấy tay của Trình Tự Cẩm, nâng mắt đỏ bừng hết sức căng thẳng nhìn chăm chăm Trình Tự Cẩm, đối diện mắt rét lạnh của cô, vậy mà cười khẽ một tiếng.

“Là của anh sao?”

Trình Tự Cẩm chỉ nhú mày, nhìn khoe môi cô nhếch lên, trầm mặc, môi mòng hơi nhếch lên.

Trong lòng Tô Nhan suy nghĩ, nếu anh nói không phải, như vậy cô sẽ tin tưởng, cô lựa chọn tin tưởng anh, rất muốn lựa chọn tin tưởng anh, chỉ là, vì sao anh lại trầm mặc?

Chẳng lẽ anh không biết trầm mặc biểu thị cho cái gì sao?

Trầm mặc biểu thị ngầm thừa nhận.

Cho nên, anh ngầm thừa nhận Bạch Khuynh nói là sự thật sao?

Vậy anh tin tưởng cô sao?

Tô Nhan chỉ cảm thấy đầu choáng váng, một hồi trời đất quay cuồng thì cơ thể mềm nhũn ngã về phía sau.

Trình Tự Cẩm biến sắc, phản ứng cực nhanh ngay khi cơ thể cô mềm nhũn ra trong nháy mắt đã bế cô lên, lại nghe thấy lời nói của cô khi té xỉu.

Cô nói: Không phải em đây...

Trình Tự Cẩm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan, ánh mắt u ám không thôi, ôm Tô Nhan rời khỏi hành lang toilet, liếc qua Long Việt Trạch nhú mày bên cạnh trầm giọng nói: “Đưa cô ta đi bệnh viện.”

Cô ta, đương nhiên là Bạch Khuynh.

Bạch Khuynh thấy Trình Tự Cẩm ôm Tô Nhan rời khỏi, hai tay nắm chặt vào nhau, hô to một câu.

“Trình tổng, đây là con của anh, anh thật sự không quan tâm sao?”

Mà Trình Tự Cẩm ôm Tô Nhan không ngừng một bước liền rời khỏi.

Bạch Khuynh gắt gao nhìn chăm chăm bóng lưng hai người rời đi, cánh môi đều bị cô ta cắn chảy máu rồi.

“Người đàn ông này thật sự là, chỉ lo tân hoan (1), sớm quên tình cũ, cho dù là máu mủ của mình cũng không quan trọng.”

(1) tân hoan: niềm vui mới. Ở đây chỉ Tô Nhan.

“Đúng vậy. Bạch tiểu thư, vẫn là đi bệnh viện trước đi...”

Lúc này Long Việt Trạch mới đi tới, nhìn Bạch Khuynh nhủu mày nhẹ giọng nói: “Bạch tiểu thư đúng không, cô yên tâm, nếu là con của anh Cẩm, chúng tôi sẽ phụ trách, nếu không phải, hậu quả...”

Bạch Khuynh vừa nghe, thân thể run lên, ngẩng đầu nhìn về phía Long Việt Trạch, giọng nói rõ ràng ôn hoà như thế, nhưng cặp mắt kia lại băng hàn thấu xương.

Thấy Bạch Khuynh sợ hãi, cánh môi cứng đờ nói: “Đứa nhỏ, là của Trình Tự Cẩm.”

Long Việt Trạch chỉ nhủu mày nhìn cô ta, khoát tay áo nói khẽ: “Mang cô ta đi bệnh viện.”

Hai người phục vụ nam nâng Bạch Khuynh dậy liền đi ra ngoài, mà Bạch Khuynh cũng không từ chối, chỉ là lúc đi ra khỏi khách sạn, tất cả đều là vẻ mặt thương xót.

Điều này làm cho các phóng viên núp ở chỗ không xa đều tận tình chụp ảnh.

Bệnh viện, bác sĩ cho Tô Nhan làm cộng hưởng từ và chụp CT toàn thân, phát hiện trong đầu Tô Nhan có một khối tụ huyết (2) nhỏ.

(2) tụ huyết: máu bầm, ứ máu.

“Trình tổng, chúng tôi phát hiện vị trí Tô tiểu thư va chạm có một khối tụ huyết, đây là tình huống không xuất hiện lúc ấy.” Bác sĩ nhìn ảnh CT não Tô Nhan nói.

Trình Tự Cẩm nghe nói, nhìn thoáng qua Tô Nhan nằm ở trên giường, nhủu mày lại, trầm giọng nói: “Có nguy hiểm không?”

“Theo lý thuyết không nguy hiểm, tiến trình tụ huyết này là cần thời gian, đương nhiên, tiêu tan cũng cần thời gian, chắc không tạo thành nguy hiểm, chỉ dừng để Tô tiểu thư chịu kích thích, nếu nhận được kích thích, thần kinh não sẽ hăng hái, cũng sẽ bị khối tụ huyết kia ép lên, sẽ tạo thành mê man trong thời gian ngắn, nhưng không nguy hiểm, cố gắng dừng để cho cô ấy chịu kích thích, nếu thường xuyên để thần kinh não chịu dồn nén, lâu ngày (3) sẽ xuất hiện choáng váng, nếu nghiêm trọng sẽ đề lên vớng mạc, tạo thành mù. Cho nên, cố gắng dừng để cho cảm xúc lại kích thích đến người bệnh.”

(3) lâu ngày: nguyên văn là cửu nhi cửu chi.

Mắt Trình Tự Cẩm thâm trầm nhìn chăm chăm Tô Nhan chốc lát, mới trầm giọng nói: “Anh đi ra ngoài trước đi.”

“Được, tôi đi ra ngoài trước.”

Trình Tự Cẩm đi vài bước đến bên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ngủ say, chuông điện thoại di động vang lên.

“Alo.”

“Anh Cẩm, người phụ nữ kia đã đưa đến bệnh viện, chỉ là, đứa bé không còn.”

Nghe nói, sắc mặt Trình Tự Cẩm lại càng u ám không thôi, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan, mắt Trung Quốc ánh sáng đen tối liên tục, phức tạp khó phân biệt, chỉ nghe anh trầm giọng mờ miệng nói: “Đã biết, chuyện này không cho em nhúng tay, bây giờ về nhà.”

“Được, em cũng không nhúng tay vào chuyện của anh, chẳng qua bây giờ Tô Nhan là chị Nhan của em, hi vọng có một ngày, em còn có thể gọi anh một tiếng anh rể.”

Trình Tự Cẩm nghe nói, lực nắm di động càng lớn hơn, ánh mắt nhìn Tô Nhan cũng càng toả ra thâm thúy u ám.

“Cách xa cô ấy một chút.” Nói xong, Trình Tự Cẩm ngắt điện thoại di động, tiến lên một bước, tay nhẹ nhàng xoa trán của cô, thâm sâu nhìn chăm chăm cô, trầm giọng nói.

“Nhưng mà bộ dạng lúc này của anh, vậy sau này?”

Hình như Tô Nhan cảm nhận được cái gì, mày khẽ nhúc nhích, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Hàn Lỗi liếc mắt nhìn hai người mở miệng nói: “Trình tổng, những truyền thông này có muốn không?”

Trình Tự Cẩm chỉ thu tay trở về, nhìn Tô Nhan chốc lát, mới trầm giọng mờ miệng nói: “Không cần.”

Hàn Lỗi nhú mảy, nhìn thoáng qua Tô Nhan trên giường lại tiếp tục, tiếp tục nói: “Bạch tiểu thư...”

Trình Tự Cẩm chậm rãi xoay người lại, nhìn thoáng qua Hàn Lỗi trầm giọng hỏi: “Phòng bệnh.”

“302.”

“Anh ở trong này nhìn cô ấy.”

“Vâng ạ.”

Trình Tự Cẩm đi ra khỏi phòng bệnh, Hàn Lỗi nhìn Tô Nhan thờ dài thật mạnh một hơi, hình như, đại tổng giám đốc nhà bọn họ còn không thay đổi ý nghĩ lúc ban đầu được, đây cũng không phải là một chuyện tốt.

Trình Tự Cẩm đẩy cửa phòng bệnh Bạch Khuynh ra, Bạch Khuynh nâng mắt nhìn lại, biến sắc, hai tay khăn trương nắm chặt ga giường.

“Trình, Trình tổng.”

Trình Tự Cẩm chỉ nhìn cô ta nhàn nhạt một cái ngồi trên ghế sofa, cũng không nhìn cô ta, rút ra một liều thuốc lá châm lên, nhưng hai tròng mắt sắc bén nheo lại, nhìn cô ta trầm giọng nói.

“Đứa bé của người nào?”

Sắc mặt Bạch Khuynh trắng nhợt, tay nhỏ nắm chặt chăn đơn càng dùng lực, ánh mắt nhìn anh có chút loé lên, lại càng không dám đối diện cặp mắt sắc bén kia của anh.

“Đứa bé là của anh.”

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ hít một hơi khói, nhẹ nhàng thưởng thức ngón tay cầm thuốc lá, trầm mặc làm cho tim Bạch Khuynh không ngừng gia tốc.

“Là của tôi?”

“Vâng, là của anh.”

Lúc này Trình Tự Cẩm mới chậm rãi nâng mắt, thâm sâu nhìn cô ta.

Mà Bạch Khuynh lại cảm thấy đáng sợ...

Hôm sau, mỗi toà soạn báo lớn đều đưa ra chuyện xảy ra hôm qua tại hội từ thiện, chuyện Tô Nhan làm đầu tiên là nhìn tin tức này, lòng không khỏi lạnh cả người, gắt gao nắm di động.

Trình Tự Cẩm, chung quy anh làm em thấy vọng rồi phải không?

Nếu không có sự cho phép của anh tin tức này, làm sao có thể bị đưa tin trắng trợn, tối đa cũng chỉ người trong cuộc hiểu rõ tình hình, làm sao có thể xôn xao dư luận, người ngoài đường cũng biết.

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra, Tô Nhan nhìn Trình Tự Cẩm mang theo đồ ăn đi tới, Tô Nhan nắm chặt điện thoại di động, nói giọng khàn khàn.

“Cút ra đi.”

Trình Tự Cẩm nhú mảy lại, nhàn nhạt nhìn lướt qua di động trong bàn tay cô, chậm rãi đi qua lấy cháo tổ yến từ bên trong ra, rút di động trong tay cô nhẹ giọng hỏi.

“Đói không?”

Tô Nhan nâng mắt, trừng mắt nhìn anh, không biết suy cho cùng cái gì tạo thành anh, làm sao có thể vô liêm sỉ như vậy.

Vô liêm sỉ đến nước này.

Tô Nhan không muốn đề ý đến anh, cho nên lựa chọn không chú ý anh...

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 74.2

Trước mắt còn là những cái tin giống như thế.

Nói cái gì, cô tâm địa độc ác, làm mất đứa nhỏ của Bạch Khuynh, mà đứa bé kia còn là của Trình Tự Cẩm.

* trong lúc đó, Bạch Khuynh nhanh chóng hot trở lại, tỉ suất view page gia tăng không biết bao nhiêu lần, mà cô mất đi người hâm mộ biến thành người mà người phi nhỏ.

Thật đúng là thế sự vô thường..

Nhớ lại, Tô Nhan không nhịn được khẽ cười một tiếng, làm sao nhân sinh của cô có thể cầu huyệt (1) như vậy, cầu huyệt bị anh nhìn trúng, cầu huyệt gả cho anh, hơn nữa cầu huyệt yêu anh.

(1) cầu huyệt: máu chó. những tình tiết có thể nói là kinh điển của kinh điển, quen thuộc đến nỗi nhàm chán, đôi khi rất sến.

Chuyện cầu huyệt lại luôn luôn xảy ra trên người cô, không biết sau này lại vẫn có thể có chuyện càng cầu huyệt hơn so với những thứ này không.

“A...”

Trình Tự Cẩm thâm sâu nhìn cô một cái, mức một thìa cháo tiến đến bên miệng của cô, lại bị Tô Nhan lui xuống một phen, dieenddaannleequuyyddoomm đậm mặt quay đầu, hai tròng mắt càng tràn ngập chán ghét nhìn anh, nhàn nhàn nói.

“Trình Tự Cẩm, nếu có một ngày tôi bị anh bức điên, anh có thể có cảm giác tội ác hay không, sau khi tôi mất hằng đêm mơ thấy tôi?”

Nghe vậy, hình như sắc mặt Trình Tự Cẩm có chỗ chuyển biến, nhìn tất cả trào phúng trên mặt cô, nói khẽ: “Không có gì muốn hỏi anh sao?”

Tô Nhan chỉ cười nhạo một tiếng lại chuyển tầm mắt từ trên mặt anh, nhìn về phía nơi khác.

Trình Tự Cẩm lại cầm tay của cô nói khẽ: “Nhưng anh có lời muốn nói với em.”

Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan lạnh lùng, bất vi sở động (2), hình như anh có nói hay không cô không thêm đề ý, cũng không có vấn đề gì với cô.

(2) bất vi sở động: không có động tĩnh, không có phản ứng gì.

“Đứa nhỏ không phải là của anh.”

Hai tròng mắt Tô Nhan chỉ loé lên, vẫn trầm mặc như cũ, nhưng theo ý cô, phản ứng anh cho cô ngày hôm qua đã nói cho cô, anh ngầm thừa nhận rồi.

Trình Tự Cẩm nhìn cô trưng bày một khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, nắm chặt tay của cô nói khẽ: “Bảo bối, chúng ta vừa mới hoà hảo, chẳng lẽ em nghĩ muốn tiếp tục như vậy?”

Nghe vậy, lông mi Tô Nhan khẽ chớp, quay đầu nhìn gương mặt ôn hoà của anh, mày hung hăng nhấn lại.

“Trình Tự Cẩm”

“Hả?”

“Yêu anh, anh nói, có phải là kiếp nạn đời này của tôi không?”

Nghe vậy, Trình Tự Cẩm nhìn ánh mắt của cô u ám rất nhiều, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn đầy ưu sầu, lòng bàn tay khẽ xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô về mặt có chút phức tạp.

“Cho nên, em hối hận rồi hả?”

Bây giờ Tô Nhan cũng không kéo tay anh ra, chỉ là thật sự chống mặt mắt của anh nói: “Vâng, tôi hối hận, là anh không đi3nd@n3qu7d0n ngừng làm cho tôi hối hận, làm cho tôi lùi về phía sau.”

Trình Tự Cẩm nhìn cô chốc lát, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nói khẽ: “Chuyện này xử lý, tạm thời tin tưởng anh có được không? Anh chắc chắn không làm em thất vọng.”

Tô Nhan nghe nói chớp chớp hai tròng mắt, cái mũi chua xót, cuối cùng hỏi anh.

“Anh muốn làm cái gì, tôi không nhìn thấu, tôi chỉ muốn biết, đứa nhỏ, đến cùng có phải của anh hay không.”

Trình Tự Cẩm nhìn mặt mày của cô, lòng bàn tay nhẹ nhàng quét qua, nhẹ giọng hỏi: “Nếu phải, em muốn như thế nào?”

Tô Nhan chỉ vô lực nở nụ cười, nhìn anh nói nhỏ: “Tôi còn có thể như thế nào? Tôi có thể làm sao? Ly hôn sao? Anh không buông ra, tôi ly được sao?”

“Đứa bé không phải của anh, làm sao anh có thể để cho người phụ nữ khác có chung của anh, đứa bé của anh, tương lai chỉ có em có thể sinh.” Nói xong, bàn tay to của Trình Tự Cẩm đã hạ xuống bụng dưới của cô nhẹ nhàng xoa.

Nhưng cơ thể Tô Nhan cứng đờ, ánh mắt của chính mình cũng rơi vào bụng dưới của mình, bọn họ chưa từng làm bất kì biện pháp gì, có thể hay không trong bụng cô đã bắt đầu phát triển một sinh mệnh mới?

Trình Tự Cẩm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan thất thần, nghiêng người qua đè lên người của anh, cúi đầu trán chạm trán của cô thấp giọng nói.

“Tin tưởng anh, hử?”

Tô Nhan nhìn một đôi mắt ôn nhu của anh, căn bản cô vô lực từ chối, cũng có thể nói, không nở cự tuyệt.

“Có thể sẽ làm em thất vọng không?” Tôi cùng Tô Nhan vẫn không chống cự lại ôn nhu của anh.

Nhưng có một ngày, tất cả tất cả xảy ra trước mắt cô, lạnh lùng của anh, cô không nghĩ tới, lạnh lùng của anh là tất cả động lực của cô.

“Làm sao có thể? Trước em chăm sóc cơ thể cho tốt, những cái tin này không nên tưởng thật, anh sẽ xử lý.”

Tô Nhan nhìn mắt đen như mực của anh, ngoại trừ sâu sắc vô tận ra, không nhìn ra bất kì cái gì, chỉ có thể là do chính lòng của cô. Lòng của cô, không ngừng dựa sát vào anh, cô không có cách nào cự tuyệt.

“Được.”

Lúc này Trình Tự Cẩm mới nhếch khoé môi, bụng chao lên từ từ cho cô ăn.

Tô Nhan cũng không từ chối, có lẽ, cô có thể tin tưởng anh, nhìn tình hình này của anh, càng giống vật trong bàn tay.

“Bạch Khuynh, đứa nhỏ của cô ta...”

“Mất.”

Tô Nhan sùng sốt, ánh mắt nhìn Trình Tự Cẩm có chút hoảng hốt, nói khẽ: “Em không có ý muốn đẩy cô ấy, là cô ấy...”

“Anh biết, là cô ta tự làm tự chịu, hưởng hồ, cho dù em không đẩy cô ta, đứa bé kia cũng không giữ được. Không liên quan đến em.”

Tô Nhan nhú mày, nhìn mặt anh lạnh lùng, “Vì sao?”

Trình Tự Cẩm nhìn cô một cái trầm giọng nói: “Cô ta hút thuốc phiện, vốn đứa nhỏ không thể giữ, hưởng hồ trước khi em đẩy cô ta, rõ ràng cũng đã có dấu hiệu sinh non.”

Nghe vậy, Tô Nhan mới hiểu được, nhớ tới Bạch Khuynh nói với cô tất cả, không thể tin chớp chớp hai mắt.

“Cô ta, cô ta cố ý, cô ta trù tính giỏi, muốn đổ chuyện này lên người em?”

Trình Tự Cẩm chỉ thời thì chao nóng, để sát vào miệng của cô, thấp giọng nói: “Há miệng.”

“Vậy, đứa nhỏ là của ai?”

“Là của người nào đều đã không quan trọng, em chỉ cần biết rằng không phải của anh là được.”

Tô Nhan há miệng ngậm chặt thìa, có chút kinh sợ.

“Cô ta đúng thật là tính toán mưu kế tường tận, bây giờ cô ta mãn nguyện, lòng dạ độc ác, tâm địa ác độc, em cũng đã ngồi thấy rồi.”

“Không cần nghĩ quá nhiều, anh nói rồi, giao cho anh.”

Tô Nhan quay đầu nhìn anh, cười khẽ một tiếng nói: “Thiếu chút nữa đã quên anh là ai.”

“Há?” Trình Tự Cẩm hơi ngẩn ra, nhìn cô đột nhiên mở miệng cười.

Tô Nhan nhìn anh nói khẽ: “Thiếu chút nữa em đã quên anh là Trình Tự Cẩm, làm sao anh có thể đi thừa nhận đứa bé của người đàn ông khác, thiếu chút nữa em đã quên chuyện trọng yếu như vậy.”

Trình Tự Cẩm chỉ nhú mày, nhìn qua khuôn mặt lo lắng của cô trầm giọng nói: “Em hiểu anh như vậy?”

Nhưng Tô Nhan dần dần thu ý cười, nhìn mắt đen của anh lác đầu nói: “Không, em không hiểu anh một chút nào.”

Trình Tự Cẩm chỉ sờ đầu của cô, trầm giọng nói: “Vậy em nghỉ ngơi cho tốt.”

“Được.” Tô Nhan không hỏi anh muốn đi làm gì, cũng không hỏi anh muốn làm thế nào.

Đây không phải cô nên lo lắng, cô không để bụng những người đó nói cô như thế nào, cô quan tâm chân tướng sự việc là như thế nào.

Tiếng chuông đặc chế của điện thoại di động kéo suy nghĩ của cô lại, nhìn hiển thị điện thoại nước Pháp, khoé môi Tô Nhan khẽ nhếch lên.

“Tiểu Hạo.”

“Chị, sao bài báo sáng nay lại thế này? Có phải bọn họ hãm hại chị không?” Tô Hạo ở trên phố nước khác, Di_en_dan_le_qu_y_d_on giọng nói có chút kích động, mang theo phần nộ gào thét với Tô Nhan ở đầu kia di động.

“Em đã tin tưởng chị em bị bọn họ hãm hại như vậy?”

“Đó đương nhiên, em còn chưa hiểu rõ chị ruột của em sao? Vậy tin tức kia nói thật sự làm cho người ta tức giận, vị anh rể siêu năng lực kia không giúp chị trút giận sao?”

Anh rể siêu năng lực?

Tô Nhan nghe nói cười, nhận được điện thoại của em trai đương nhiên tâm tình tốt rất nhiều.

“Anh ấy sẽ xử lý, em không cần thiết phải tức giận vì những chuyện này.”

“Tại nước Pháp em thường xuyên lên mạng một lúc tìm kiếm tin tức của chị, chị không thể để cho em bớt lo lắng sao? Một hồi vào bệnh viện, một hồi lại có chuyện lớn như vậy, em còn không biết chị ruột của em có thể chịu đựng như vậy.”

“Tiểu tử thôi, em đang tổ khổ chị ruột của em sao?”

“Em nào dám nói móc chị, đây là em đang khen chị, chị.”

“Ít ba hoa với chị, chị em không sao, không cần lo lắng cho chị.”

“Ài, nếu không muốn để cho em lo lắng, vậy thì đừng làm ra việc này nữa, em biết chị thích diễn, thích ở trên sân khấu, cho nên em cũng không phản đối chị tiến vào làng giải trí, mà, em tin tưởng chị.”

Tô Nhan nghe em trai nói mà ấm lòng, khoé môi khẽ nhếch lên một độ cong, nói khẽ: “Chị chờ em về.”

“Ừ, em sẽ trở về rất nhanh, chị phải chăm sóc kỹ lưỡng bản thân, thay em gửi lời chào đến anh rể siêu năng lực, nhưng mỗi ngày em đều chú ý tin tức của chị.”

“Được được, em đi ngủ đi.”

“Được rồi, em ngắt.”

“Ừ.”

Tô Nhan ngắt điện thoại di động, đã thấy Tiết Cẩm Cẩm gửi tin nhắn đến, cô trả lời một câu không có chuyện gì về mặt thành thoi.

“Tô đại tiểu thư, cô ghét bỏ chính cô không đủ hot sao?”

Tô Nhan nâng mắt nhìn lại, là A Ken, nhếch khoé môi nói: “Tôi biết anh nhất định sẽ đến.”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi có thể không tới sao? Tới cùng sao lại thế này?” A Ken trừng mắt hỏi Tô Nhan.

“Cô ta tự dẫn tự biên tự diễn một hồi diễn trò hãm hại tôi.”

“Cô lại vẫn rất thoải mái tự tại, không phải nói đó là đứa bé của Trình tổng à? Nhìn kiểu này của cô, có phải sinh non cũng là giả không?” A Ken thấy cô không có cảm xúc gì, mới mở miệng hỏi.

“Sinh non là thật, nhưng đứa nhỏ không phải là của anh ấy.”

A Ken nhú mày, trêu chọc nói: “Cô đã khẳng định như vậy? Là Trình tổng tự mình nói với cô?”

“Anh ấy đã nói với tôi, nhưng tôi càng tin tưởng đàn ông như Trình Tự Cẩm sẽ không xuất hiện loại sai lầm này.”

A Ken nhìn cô một lát, lắc đầu nói: “Có đôi khi tôi cũng nhìn không hiểu cô.”

“Tôi? Tôi làm sao vậy?”

“Có đôi khi cô, cực kỳ ngu dốt, nhưng có khi cực kỳ thông minh lanh lợi, chuyện này làm dư luận xôn xao, nhìn đương sự cô cũng không có gì, tôi cũng không cần sốt ruột, nhưng, Trình tổng có nói với cô nên xử lý chuyện này như thế nào không?”

Tô Nhan lắc đầu nói: “Tôi không hỏi, tôi chỉ xem kết quả, anh yên tâm đi, nếu đứa bé kia không phải là của anh ấy, người như anh ấy sẽ vô duyên vô cớ cái cái mũ này lên đội?”

A Ken nhú mày, gật đầu, nhìn cô nói: “Tôi nhận được tin tức, Bạch Khuynh cũng ở trong bệnh viện này.”

Tô Nhan nghe nói, lúc này mới nhìn về phía A Ken, nhú mày lại, “Bạch Khuynh cũng ở trong này.”

“Đúng.”

Tô Nhan nhú mày lại, trầm mặc một lát nhìn A Ken hỏi: “A Ken, có cách nào giúp tôi tới phòng bệnh của cô ấy không?”

“Cô muốn làm gì?”

“Tôi có thể làm gì, đương nhiên là đi nhìn cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Chương 75.1: Kích thích Trình Tự Cẩm

Tô Nhan đứng ở ngoài phòng bệnh của Bạch Khuynh, nhìn Bạch Khuynh đang ngồi trên giường bệnh, sắc mặt khó coi nói gì đó với điện thoại di động, từ lúc bắt đầu kích động cuối cùng kinh ngạc, thật lâu sau cũng chưa hồi thần, cuối cùng chậm chậm ngắt điện thoại di động.

Tô Nhan nhìn một loạt cũng có chút nghi hoặc, gõ cửa phòng tượng trưng, thấy Bạch Khuynh còn giống như ở trong cảm xúc của cuộc điện thoại vừa rồi, chờ sau khi cô đi vào, Bạch Khuynh mới giật mình ngẩng đầu lên.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Tô Nhan đó, cảm xúc trong mắt là ngàn vạn biến (1).

(1) ngàn vạn biến: (cảm xúc) liên tục thay đổi.

“Cô có khỏe không?” Tô Nhan nhìn không hiểu ánh mắt lúc này của cô ta là có ý gì, chỉ là nhìn ra, thân thể của cô ta cực kỳ suy yếu, sắc mặt cũng rất nhợt nhạt.

Bạch Khuynh chớp chớp hai mắt, dường như hồi thần lại, sau khi nhìn Bạch Khuynh trầm mặc một hồi lâu mới giọng nói khàn khàn nói.

“Nhìn thấy tôi như vậy có phải cô cực kỳ vui vẻ không?”

Tô Nhan đã có thói quen cô ta xem mình như quân địch giả, cho nên cũng không để ý lời của cô ta.

“Bạch Khuynh, nói như thế nào, hai người chúng ta đều đã làm việc lâu như vậy, tôi không muốn cô đi đường trượt dốc, nếu cô có thể buông bỏ oán hận với tôi, cô...”

“Tôi buông bỏ.” Đột nhiên Bạch Khuynh cười thoải mái, nhìn Tô Nhan cười nói.

“Cái gì?” Đương nhiên Tô Nhan sững sốt.

Nhưng Bạch Khuynh chỉ nhìn cô cười nói: “Tôi nói tôi buông bỏ oán hận với cô, Tô Nhan, chúc cô tốt lâu, ngày mai, cô có thể nhìn thấy tôi ngã xuống đây cốc như thế nào, nhưng cô nhớ kỹ, có một ngày tôi cũng sẽ dẫm lên cô bò lên trên, đây là hứa hẹn của tôi với cô.” Nhưng cũng là hứa hẹn của người kia với tôi.

Tô Nhan không hiểu quá rõ ý trong lời nói của cô ta, nếu nói buông bỏ lại vì sao nói muốn dẫm lên cô bò lên trên?

Tô Nhan cảm thấy chính mình nhiều lời vô ích, chỉ nhìn cô ta khẽ nói: “Tôi hi vọng cô đừng sai tiếp nữa, cô hãm hại tôi như vậy là vô ích.”

Nhưng Bạch Khuynh chỉ cười nịnh một tiếng nói: “Cô yên tâm, ngày mai tin tôi hãm hại cô sẽ tung ra, tạm thời, tôi cũng sẽ biến mất khỏi tầm mắt của cô, nhưng cũng chỉ là tạm thời, cô nhớ kỹ, tôi sẽ trở về, Tô Nhan, chờ ngày nào đó tôi trở lại, sẽ là ngày cô xuống đài.”

Nói xong, ánh mắt Bạch Khuynh nhìn Tô Nhan mang theo hưng phấn, làm Tô Nhan nhìn không hiểu hưng phấn điểm nào.

Nhưng A Ken chỉ nhíu mày, lôi kéo tay Tô Nhan thấp giọng nói: “Chúng ta đi nhanh đi, nếu như bị người thấy là không tốt.”

Tô Nhan nhíu mày, gật đầu, nhìn Bạch Khuynh thờ dài một tiếng, cuối cùng nói: “Chăm sóc thân thể cho tốt.”

Nói xong, Tô Nhan xoay người đi theo A Ken rời khỏi phòng bệnh, lại không biết trong khoảnh khắc kia Bạch Khuynh bấm dây số của người kia.

“Tôi đáp ứng anh, hi vọng anh có thể nói được làm được.”

Quả nhiên, ngày hôm sau, đã tuôn ra là Bạch Khuynh vì chính mình hút thuốc phiện cho nên dẫn đến sinh non đứa nhỏ, đến đứa nhỏ cũng không phải của Trình Tự Cẩm.

Nhưng vì cảm xúc Bạch Khuynh có vấn đề, sinh ra tranh chấp với Tô Nhan, mà Tô Nhan ở vào thế phòng vệ.

Tô Nhan nhìn tin tức này, đôi mày thanh tú nhíu lại, với năng lực của Trình Tự Cẩm, muốn huỷ diệt Bạch Khuynh triệt để là chuyện dễ dàng, nhưng, như vậy xem ra, hình như anh thủ hạ lưu tình rồi.

Vì sao?

Tô Nhan nhớ lại, trong nháy mắt nâng lên hai mắt, trong mắt có vẻ kinh ngạc, Tô Nhan, cô suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ cô thật sự nghĩ muốn Bạch Khuynh chết đến nỗi đó?

Vai bị ôm, thân thể bị vòng ôm quen thuộc ôm lấy.

“Làm sao vậy?”

Tô Nhan nhớ lại phản ứng ngày hôm qua của Bạch Khuynh, chậm rãi xoay người lại nhìn mặt Trình Tự Cẩm ôn hoà nói khẽ: “Em cảm giác có vấn đề gì.”

Trình Tự Cẩm nhíu mày, nhìn cô thấp giọng hỏi: “Làm sao?”

Tô Nhan nhíu mày, nhớ lại phản ứng của Bạch Khuynh khi thấy cô nói: “Ngày hôm qua em đi gặp Bạch Khuynh, cô ấy nói chuyện, có phần...”

Nhe vậy, Trình Tự Cẩm nâng mắt, ánh mắt sâu sắc nhìn chăm chăm cô, trầm giọng nói: “Ngày hôm qua em đi gặp cô ta rồi hả?”

“Ừ.”

“Nói gì?”

Tô Nhan nhìn cặp mắt đen của Trình Tự Cẩm, chớp chớp hai mắt nói: “Nói một chút không giống như lời nói của cô ấy, có một chút là lạ, anh đối với cô ấy, có phải thủ hạ lưu tình rồi hay không?”

Một câu cuối cùng, Tô Nhan một giọng điệu nói đùa nói, lại đối lấy Trình Tự Cẩm thâm sâu chăm chú nhìn mắt của cô.

Tô Nhan sững sốt, “Sao vậy?”

Ánh mắt Trình Tự Cẩm sâu sắc chăm chú nhìn cô, trầm giọng nói: “Em cảm thấy được anh còn chưa dứt tình với cô ta, cho nên thủ hạ lưu tình?”

Tô Nhan nhíu mày, khoe môi nhếch lên, tay nhỏ khẽ xoa khuôn mặt đẹp trai của anh, nói khẽ: “Chẳng lẽ không đúng?”

“Em cho rằng đúng?”

“Không phải?”

Trình Tự Cẩm sâu sắc nhìn mắt tràn đầy ý cười của cô, tay to xoa tay nhỏ của cô, một tay khác cầm điện thoại bấm một dãy số, nhưng hai tròng mắt thâm trầm chăm chú nhìn cô.

“Hàn Lỗi, làm cho Bạch Khuynh xuống đài triệt để...”

Tô Nhan vừa nghe, sắc mặt hơi đổi, cướp lấy di động vội vàng nói: “A, không cần, không cần, anh ấy nói đùa tôi, trợ lý Hàn, anh bận rộn.”

Nói xong, Tô Nhan liền ngắt điện thoại di động, lập tức tròn tròn tròng mắt trừng người đàn ông nhếch môi cười nhạt, cô bực bội đánh vai anh một cái.

“Anh cố ý phải không?”

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ giữ chặt đầu cô, khuôn mặt tuấn tú tiếp sát vào khuôn mặt cô, môi mỏng chỉ cách môi đỏ mọng của cô có vài milimét, nhẹ nhàng căng ra vừa động cũng sẽ động vào môi đỏ mọng mềm mại của cô.

“Người nào cố ý, hả?”

“Anh, anh, anh cố ý, anh biết rõ là em đang nói đùa.”

Trình Tự Cẩm chỉ mở môi mỏng ra, đã ngậm môi đỏ mọng non mềm của cô vào trong miệng, khẽ cắn.

“Ừm ừm...”

“Em ngốc như vậy, nếu anh thật sự bịt kín đường của cô ta, người khác nhìn em thế nào? Từ trước đến nay anh không sao cả.”

Nghe vậy, Tô Nhan sùng sốt, đương nhiên không nghĩ tới, Trình Tự Cẩm sẽ đứng ở góc độ của cô suy nghĩ, lúc này Tô Nhan thật sự cảm động không dứt, nhưng không lâu sau này, mới phát hiện chính mình buồn cười giống kẻ ngu ngốc.

“A Cẩm...”

Ánh mắt Trình Tự Cẩm nhìn chằm chằm cô càng phát ra âm trầm, hơi thở thờ ra cũng càng ngày càng nóng, phả vào trên mặt Tô Nhan, làm tổn thương da thịt của cô.

“Anh, đứng dậy, em, em còn phải tham gia hội họp báo.”

Trình Tự Cẩm chỉ hôn khuôn mặt cô, đứng dậy nhìn cô, ánh mắt u ám nói: “Buổi tối, phòng tắm ba lần.”

“Cái gì?” Tô Nhan cho rằng mình nghe lầm, lại đối diện cặp mắt sáng hàm xúc lắm khi đó, sắc mặt đỏ lên.

“Anh chết đi.” Đây anh ra đứng dậy rồi đi, thật giống như sau lưng có người đuổi theo cô.

Trình Tự Cẩm nhìn bóng lưng của cô rời đi, khoe môi nhếch lên một độ cong dần biến mất không thấy, sắc mặt có chút tối tăm, lấy di động bấm #dấu hiệu dãy số như thế.

“Lập tức rời đi, đừng lại xuất hiện trước mặt bất kì kẻ nào, nếu cô không đóng được miệng, tôi không ngại tìm người giúp cô.”

Ngắt điện thoại di động, ánh mắt Trình Tự Cẩm trầm tối như một vùng nước đọng.

Trong cuộc họp báo Tô Nhan chỉ nói ba câu.

“Tôi sẽ không truy cứu.”

“Tôi sẽ quay phim thật tốt.”

“Cảm ơn các fan của tôi.”

Chỉ là ba câu này, đã giải quyết chuyện vốn được chú ý, có người thay Tô Nhan bênh vực kẻ yếu, có nói Tô Nhan đại lượng thiện lương, không đáng so đo, dù sao bình luận tốt về Tô Nhan càng ngày càng nhiều.

Mà Tô Nhan cho rằng đây là Trình Tự Cẩm nghĩ chu đáo, không sai, Trình Tự Cẩm là muốn làm cô tạo hình tượng tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Chương 75.2

Sau khi Tô Diệu Mạn xem xong tin tức, thờ dài một tiếng, nhìn Tô Nhan đang diễn cách đó không xa.

“Nhan Nhan, em đúng là vẫn còn chưa làm cho Cẩm động lòng với em một chút sao? Đầu thêm lòng trắc ẩn.”

Cô biết, chuyện Bạch Khuynh nhìn như giải quyết, nhưng là cô biết, không đơn giản như vậy, vì một chuyện thượng vị (vị trí trên) như vậy, người phụ nữ làm ra được loại chuyện này, sao cứ cam tâm lui ẩn như vậy?

Sau lưng của cô ta nhất định là có người chống đỡ cô ta.

Mà năng lực người kia lớn đến nỗi làm cho Bạch Khuynh chủ động tạm thời thoái ẩn vòng luẩn quẩn tràn đầy hào quang này.

Tô Diệu Mạn nhìn Tô Nhan đang diễn ở đối diện, chuẩn bị tiến vào trạng thái quay phim, mảy vừa động, hình như nghĩ đến một cách không tính là cách, nếu...

Cầm điện thoại ra, quay lại một đoạn phim ngắn Tô Nhan diễn hôn tình cảm mãnh liệt * với nam chính gửi qua cho Trình Tự Cẩm, Tô Diệu Mạn nhìn chăm chú di động chốc lát, nhưng làm cho cô thất vọng rồi, đầu kia không có bất kì phản ứng gì.

Ánh mắt Tô Diệu Mạn phức tạp bất đắc dĩ nhìn về phía Tô Nhan, Nhan Nhan, chị Diệu Mạn thật sự bất lực, Cầm cố chấp, không ai có thể thay đổi.

Chị Diệu Mạn hi vọng em có thể thay đổi bao nhiêu, nhưng là cô nghĩ đơn giản rồi.

Nhưng Tô Diệu Mạn không biết, vốn Trình Tự Cẩm đang họp ở Chính Hãng khi nhận được tin nhắn Tô Diệu Mạn gửi đi, sắc mặt vừa thay đổi một phen, tất cả căn phòng hội nghị hiểu biết tình hình vị chủ này mọi người ưỡn thẳng sống lưng.

Trong video clip, Tô Nhan bị một người đàn ông đè trên giường lớn kịch liệt ôm hôn, áo sơ mi trắng bị dùng lực kéo ra, bờ vai kêu gọi liên tràng trĩu lợ ra, người đàn ông không ngừng hôn lên vai Tô Nhan, về mặt hai người đều đã cực kỳ khát vọng, đều đã rất vội vàng, nhiệt tình.

Hàn Lỗi đứng ở sau người Trình Tự Cẩm, liếc mắt một cái đã nhìn thấy nội dung trong clip, không khỏi hung hăng giật giật khoé môi, nhìn như vậy, là quay phim.

Cảnh nóng này, cũng quá tình cảm mãnh liệt, làm cho giống thật sự, không phát hiện đại tổng giám đốc nhà hần đều đã đen mặt sao?

“Tổng, tổng giám đốc?” Đang ở họp báo cáo nhân viên làm việc nhìn mặt Trình Tự Cẩm đen, sợ tới mức nói chuyện đã cả lăm, cho rằng chính mình làm không tốt, làm lỗi.

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ híp hai tròng mắt, nhìn video clip gián đoạn chỗ đặc sắc nhất, điều này làm cho sắc mặt Trình Tự Cẩm đen giống như than đen, tất cả căn phòng hội nghị đều trở nên lạnh lẽo vì anh toả ra khí lạnh.

“Tan họp.” Lạnh giọng nói hai chữ này liền đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Đề lại một đám người đưa mắt nhìn nhau, cả đám đều không biết đã xảy ra cái gì, làm sao đã biến thành như vậy, một đám mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng thống nhất trừng về phía Hàn Lỗi.

Vẫn là lần đầu Hàn Lỗi nhận được lễ chú mục (1) của cấp cao, khoẻ mạnh hơi co lại, tiếng nói rõ ràng nói: “Vậy mọi thứ, Trình tổng còn có chuyện, hội nghị hôm nay đến đây thì kết thúc, ngày mai lại tiếp tục, các vị đi tốt.”

(2) lễ chú mục: nói về lễ nghi gặp mặt nhìn kỹ đối phương, cũng là một trong các nghi thức chào theo kiểu quân đội.

Nói xong, Hàn Lỗi liền xoay người đi trước thuận tiện đi.

Mà studio, thật ra cảnh nóng đã dừng ở đây, chẳng qua là Tô Diệu Mạn làm kẹt movie slate (3) khi đạo diễn định kêu.

(3) movie slate: Là vật dụng không thể thiếu khi sản xuất phim, nó sẽ giúp người dựng phim biết đoạn phim đó thuộc cảnh nào, lần quay thứ mấy, phân đoạn nào được quay vào ngày bao nhiêu?. (Theo mình thấy nó là cái mà đạo diễn cầm xong hô 'cut' đó. Nhưng mình không biết dịch tiếng việt ra là gì. Câu này mình cũng không chắc có dịch đúng ko đâu nhé. Xin các bạn thứ lỗi.)

Sau nửa giờ, Tô Nhan đang muốn chuẩn bị diễn dưới một trận mưa, hai người đã đứng ở trong mưa, vừa thâm tình vừa đau khổ nhìn nhau,

Khi Trình Tự Cẩm đi vào nhìn đến đã là một cảnh như thế này, toàn thân Tô Nhan quần lụa trắng mỏng dán chặt vào người, đường cong của dáng người gọi cảm rõ ràng lộ ra.

Nhưng một giây sau làm cho sắc mặt anh triệt để đen đi.

Chỉ thấy người đàn ông cùng đứng trong mưa đột nhiên tiến lên, ôm chặt Tô Nhan vào trong ngực, bắt đầu cúi đầu hôn xuống.

Mà lúc bắt đầu Tô Nhan kháng cự, đến cuối cùng không kìm lòng được hôn trả, nhìn qua kích động không thôi.

Xung quanh mọi người nhìn diễn hết sức chăm chú, chỉ có Tô Diệu Mạn thấy Trình Tự Cẩm vào một khắc kia khi anh đi vào, nhìn thấy anh gắt gao nhìn chăm chăm Tô Nhan.

Sắc mặt lại vẫn rõ ràng không hề giận, ngay từ đầu có phần ngờ ngạc, lập tức liền nhếch môi đỏ mọng lên, cũng không phải không chú ý như thế, ít nhất, anh trông mong đã chạy tới rồi.

Tô Diệu Mạn quyết định nhìn trước một chút.

“Cut, quá tuyệt vời, nụ hôn của hai người diễn rất chuyên nghiệp, có phải có người * hay không?” Tâm tình đạo diễn thật tốt, hôm nay cũng chưa cắt, thuận miệng nói đùa.

Trái lại Tô Nhan, khuôn mặt có chút đỏ lên, xoắn khăn tắm, xấu hổ nhìn vai nam chính cười cười.

Vai nam chính là nam diễn viên hot nhất hiện nay, Lãng Việt.

Lãng Việt nhìn khuôn mặt đỏ mặt mồi của Tô Nhan, ánh mắt có chút biến hoá, tùy ý cười mỉa hoặc nói: “Đạo diễn, tôi đây là không kìm lòng được.”

“Hô hô, phải không? Có thể làm cho anh người đàn ông đã hôn qua vô số tiểu cô nương không kìm lòng được, Tô Nhan của chúng ta thật là lợi hại.”

Tô Nhan nghe sắc mặt càng ngày càng đỏ, cô biết, không thể tránh được diễn hôn, cảnh nóng, chẳng qua là vẫn có chút thẹn thùng.

Ánh mắt Lãng Việt nhìn Tô Nhan sáng lên, vì vài lần tiếp xúc thân mật với cô thân thể anh ta rõ ràng có biến hoá, trước đây chưa từng xảy ra, có lẽ ban đầu, sẽ có phản ứng, nhưng từng trải nhiều như vậy, sớm trở nên bình tĩnh.

Bây giờ lại bị Tô Nhan châm lửa...

Hai tròng mắt Trình Tự Cẩm nheo lại, nhìn lướt qua Lãng Việt nhìn Tô Nhan, đi tới.

“Ô, Trình tổng đến đây...”

Đạo diễn vừa nghe, cũng liền vội vàng xoay người đi tới.

“Trình tổng, hôm nay người như thế nào...” Về mặt đạo diễn đang cười nói xong, phát hiện hình như sắc mặt vị đại tổng giám đốc này không tốt lắm, còn hai tròng mắt đang nguy hiểm nhìn chằm chằm người ướm * của Tô Nhan.

Đạo diễn thông minh lanh lợi nháy mắt đã hiểu rõ, nuốt nước miếng.

Tô Nhan nghe nói, cũng quay đầu nhìn lại, miệng lộ nụ cười.

“A Cẩm, anh đã đến rồi.”

Môi mỏng của Trình Tự Cẩm mím lại, hai tròng mắt thâm sâu nhìn chằm chằm môi đỏ mọng mềm mại của cô, rõ ràng cho thấy bị chà đạp * chà đạp, sắc mặt lại âm trầm.

Tô Nhan thấy sắc mặt anh không vui, hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Trình Tự Cẩm chỉ giờ tay, nhẹ nhàng mon trón môi đỏ mọng của cô, ánh mắt càng nguy hiểm hơn.

“Em để cho người đàn ông khác hôn em?”

“...” Tô Nhan sửng sốt, nhìn mặt anh đen thẫm tẻ, nhất thời hiểu ra, không ngờ vừa rồi anh thấy quay cảnh cô hôn như thế, cho nên sắc mặt mới đen như vậy?

Khoé miệng Tô Nhan căng lên, không gạt ngón tay của anh không ngừng ma xát trên môi cô, chỉ nhẹ giọng mở miệng nói: “Đây, đây không phải đang quay phim sao?”

“Quay phim?” Trình Tự Cẩm trầm thấp nói ra hai chữ này.

Nhưng Tô Nhan lạnh run một cái, vốn cánh môi đã nóng rất, nay càng nóng rất, lại không dám nói cái gì, bởi vì trong mắt người nào đó không vui rõ ràng như thế.

Lúc này Lãng Việt cũng thấy Trình Tự Cẩm, nhìn hành động thân mật của hai người, tuấn mi (mày đẹp) nhíu lại.

Trình Tự Cẩm không cho anh ta một ánh mắt, chỉ kéo tay của cô đi đến phòng nghỉ, trầm giọng nói: “Không được quấy rầy.”

“A, dạ dạ Trình tổng, người từ từ đến...” Đạo diễn ứa mồ hôi lạnh nói.

“Ài, A Cẩm, anh, em, em còn muốn quay phim...”

Lãng Việt đi vào với đạo diễn, nhìn bóng lưng hai người rồi đi thấp giọng hỏi: “Người đàn ông kia là Trình Tự Cẩm?”

“Ừ, cậu chưa từng thấy anh ta sao? Một nửa công ty Đại Ngôn của cậu đều là của anh ta.” Đạo diễn lau mồ hôi lạnh trên trán nhìn Lãng Việt đến.

Lãng Việt chỉ lắc đầu nói: “Không sao có cơ hội gặp.”

“Là sao, một lúc sau tôi giới thiệu gặp mặt cho cậu, sau này có lợi cho cậu.”

“Là sao?” Lãng Việt chỉ nhíu mày, Tô Nhan là người phụ nữ của Trình Tự Cẩm, có phần đáng tiếc, anh vẫn rất có hứng thú đối với Tô Nhan, xem ra, người phụ nữ Tô Nhan này quả thực có sức hấp dẫn, chẳng thế thì làm sao có thể cả người đàn ông như Trình Tự Cẩm cũng bị hấp dẫn.

Phòng nghỉ, Tô Nhan bị Trình Tự Cẩm trực tiếp đè ở trên cửa.

“Nghe nói em muốn quay phim mới?” Người đàn ông trầm giọng nói ngay trên cổ cô.

“Đúng.”

“Nghe nói, có diễn *, còn có ... Đúng là diễn?” Người đàn ông lại trầm giọng hỏi.

“Vâng, đúng vậy...” Người phụ nữ bắt đầu run lên.

“A, bà xã, đức hạnh (4) của em đâu? Ranh giới cuối cùng của em đâu?”

(4) đức hạnh: nguyên văn là tiết tháo.

“Trình Tự Cẩm, anh đủ rồi, đức hạnh và ranh giới cuối cùng của anh ở đâu thì của em ở đó.”

“Bà xã, đều đã vỡ hết ở trong miệng nhỏ phía dưới của em rồi.”

“...”

Toàn thân Tô Nhan có chút run rẩy, bởi vì, tay của người nào đó không ngừng ma xát trên thân thể ướt sũng của cô, làm cho thân thể của cô dần nóng lên.

Không khỏi hơi cau nói: “Trước tiên anh cách xa em một chút, nơi này là studio, có phải anh không mang đức hạnh và ranh giới cuối cùng ra ngoài không?”

Trình Tự Cẩm nhìn tóc cô nhỏ giọt nước, ánh mắt càng trầm hơn, thân thể trực tiếp đè lên thân thể của cô, sự ẩm ướt truyền đến trên người anh, tiếng nói trầm thấp nói.

“Ồ trước mặt của người đàn ông của em em lại hôn người đàn ông khác đến khó bỏ khó phân biệt, như vậy được chứ? Hừ?” Nói xong, cái tay không an phận đã cảm ngực mềm mại của cô.

Làm cho Tô Nhan nhẹ nhàng kêu * ra tiếng.

“Không...”

“Không muốn cái gì? Anh thấy em rất nhập vai, rất hưởng thụ, tối hôm qua không thoả mãn em sao? Hả?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan đỏ bừng không thôi, đồ hoá trang đã bị anh đẩy ra không ít, vẫn còn không chờ cô mở miệng nói cái gì, môi đỏ mọng đã bị hôn, sau một giây, cơ thể đã căng cứng, tiến vào...

Tô Nhan kinh ngạc tròn to hai mắt, không thể tin nhìn Trình Tự Cẩm, lúc này, hai tròng mắt của anh lộ khí ngút trời, đến nỗi nóng cái gì, sợ là cũng có.

“Không nghe lời như vậy, có phải nên phạt hay không? Hả?” Tiếng nói trầm thấp hơi thô của Trình Tự Cẩm, không nói một câu, liền đi vào thật mạnh.

“Ừm, um không...”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Chương 76: Nam Hải Lan

Editor: dohuyenrua

Sau chuyện trừng phạt Tô Nhan đã là một tiếng, xảy ra chuyện gì trong một tiếng này, lòng dạ mọi người biết rõ, cả người Tô Nhan đều ru rú trong lòng anh.

Màu hồng trên khuôn mặt còn chưa biến mất, thờ hơi hổn hển nói, “Sau này em không có mặt mũi gặp người rồi.”

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ hôn môi của cô, rõ ràng giống một con mèo meo meo * thành công, tiếng nói mang theo sau dục vọng khàn khàn.

“Sau này, diễn hôn, diễn * cũng không cho phép quay.”

Nghe vậy, Tô Nhan khẽ đẩy anh ra, về mặt không đồng ý nhủ mày nhìn anh nói: “Vậy làm sao có thể? Đây là không thể tránh được.”

”Anh nói không cho phép là không cho phép.” Sắc mặt Trình Tự Cẩm khẽ thay đổi trầm xuống, nắm cầm của cô, hai tròng mắt bá đạo nhìn cô, một vu vật như vậy, làm sao anh có thể cho người khác thương thức, huống hồ vẫn là người phụ nữ của anh, cho dù là diễn cũng không thể nào đụng chạm

Tô Nhan bắt mắt tròng mắt nhìn anh, cuối cùng lờm anh, ừ ừ nói: “Còn không bằng anh làm em rời khỏi làng giải trí thôi, náo có diễn viên không diễn hôn môi không diễn *?”

Nghe vậy, hai tròng mắt Trình Tự Cẩm chớp, cúi xuống chỗ trán của cô trầm giọng hỏi: “Nếu không thì, rời khỏi thế nào?”

”Không thể nào, em rất thích quay phim, càng thích xem phim truyền hình của chính mình.”

Trình Tự Cẩm chỉ thâm trầm nhìn cô, trầm giọng nói: “Anh có thể tìm một người đóng thế cho em”

”Đóng thế? Không sao chứ?”

”Anh quyết định.”

Tô Nhan bĩu môi, không nói chuyện, nếu có thể dùng đóng thế cũng tốt, những cảnh diễn hôn, diễn *, cô cũng không rất bằng lòng quay.

”Được rồi, nếu đạo diễn...” Đang nói đã thấy gương mặt anh cười như không cười (1).

(1) nguyên văn là tựa tiểu phi tiểu.

Không khỏi bĩu môi, đứng, cô đã quên, làm sao đạo diễn có thể không đồng ý, cô tin chắc nếu cả cảnh đều dùng đóng thế, e rằng đạo diễn cũng không dám nói cái gì.

Người này có tiền chính là có lợi.

Tô Nhan giống như nghĩ tới cái gì, giữ chặt cánh tay Trình Tự Cẩm cười nói: “Em trai em Tô Hạo, nó nói sau khi trở về muốn gặp anh rể anh.”

Nghe vậy, Trình Tự Cẩm nâng mắt nhìn nét mặt tươi cười như hoa của cô, “Em nói cho cậu ấy chúng ta kết hôn rồi hả?”

”Không, chính nó muốn gọi như vậy, nó gọi anh là anh rể siêu năng lực.”

Trình Tự Cẩm chỉ cười xoa bóp mũi của cô, Tô Nhan cũng chỉ cười, đúng là anh tuyệt đối không nghĩ tới, cũng không có cơ hội như vậy.

”Chúng ta ra ngoài đi, thời gian quá dài rồi.”

”Ừ.”

Gần như toàn bộ hành trình Tô Nhan đều cúi đầu, bởi vì quá rõ ràng, mặc dù có người nói thầm, nhưng cũng không dám trước mặt Trình Tự Cẩm, khi hai người xuất hiện, cũng không có người chú ý.

”Trình tổng.” Đạo diễn thấy hai người xuất hiện, nhìn Tô Nhan vẫn cúi đầu, lòng dạ biết rõ hai người làm cái gì ở bên trong.

”Tôi chỉ nói một lần.”

”A? A, dạ dạ dạ, Trình tổng ngài nói...”

Một bên, tuy Tô Nhan cúi đầu, nhưng nhìn bộ dáng vẻ mặt chân chó của đạo diễn, như thế đã cảm giác rất buồn cười, bình thường một tư thế cao cao, không vừa mắt ai sẽ mắng người đó.

Nhất là làng giải trí này, xem như cô may mắn, cũng chưa tiếp xúc qua một mặt dơ bẩn kia, bởi vì bên người đàn ông này.

”Sau này Tô Nhan diễn hôn, diễn *, tôi sẽ sắp xếp một người đóng thế.”

Nghe vậy, đạo diễn cũng kinh sợ, nâng mắt nhìn lại, chỉ thấy Tô Nhan xấu hổ cười với ông, đạo diễn biết vị chủ trước mắt này cực kì * Tô Nhan, nhưng để ý đến trình độ như vậy, thật sự làm cho ông sợ hãi.

”Vâng, vâng vâng, không thành vấn đề, đóng thế cũng được.”

Trình Tự Cẩm hài lòng chợt nhủ mày, liếc mắt nhìn Tô Nhan bên cạnh, Tô Nhan vẫn đảo mắt, véo eo của anh.

Một bên, Tô Diệu Mạn xem diễn cũng xem đủ rồi, về mặt đầy ý cười đi tới, nhẹ giọng ho khan.

”Khụ khụ, chị nói, hai người các em không thể về nhà ân ái sao?”

Nghe vậy, Tô Nhan nhìn qua, khuôn mặt nhỏ nhắn tái xanh lập tức liền đỏ ửng, vậy mà cô đã quên, mấy ngày nay có chị Diệu Mạn diễn.

”Chị Diệu Mạn...”

Tô Diệu Mạn chỉ chớp chớp mắt ái * muối về phía Tô Nhan, nhìn về Trình Tự Cẩm phía trước, Trình Tự Cẩm chỉ nhàn nhạt nhìn cô ấy một cái, lại làm cho Tô Diệu Mạn vui vẻ không thôi.

”Tôi còn tưởng rằng người nào đó gặp nguy không loạn, không nghĩ tới...”

Tô Nhan nhìn hai người đang nhìn đối phương, về mặt ngây thơ.

”Hai người nói cái gì vậy?”

Tô Diệu Mạn cười ra tiếng, thấy sắc mặt Trình Tự Cẩm thoáng trầm, càng hào hứng hơn, vẫy vẫy tay với Tô Nhan.

”Nhan Nhan muốn biết? Vậy em qua đây, chị nói cho em.”

”A, được.” Tô Nhan nghe nói vui vẻ, liền muốn đi qua, lại bị cánh tay dài của Trình Tự Cẩm ôm chặt eo, không thể động đậy, điều này làm cho Tô Nhan có chút tức giận, ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh.

”Anh làm gì? Buông.”

Sắc mặt Trình Tự Cẩm có chút trầm xuống liếc cô một cái, lại nhàn nhạt nhìn lướt qua Tô Diệu Mạn cười vui vẻ, trầm giọng nói: “Đi trước thôi.”

Hai tay Tô Diệu Mạn bày ra (tư thế mời), nhường đường, chỉ là một đôi mắt ý cười nhìn anh.

”Mời.”

”Ài, anh làm gì, em muốn cùng chị Diệu Mạn...”

”Chị Diệu Mạn, ài?” Tô Nhan bị Trình Tự Cẩm bá đạo mang đi.

Tô Diệu Mạn nhìn hai người đẩy đẩy ngăn ngăn rồi đi, ý cười ở khóe môi từ từ thu lại.

”Cẩm, không phải cậu đã bắt đầu để ý sao?”

Đạo diễn thấy thế, có chút mê mẩn hỏi Tô Diệu Mạn.

”Diệu Mạn, sao hai người này lại thế này?”

Tô Diệu Mạn nhìn đạo diễn cười ôn nhu nói: “Ông đoán.”

Đạo diễn chỉ căng khóe môi, nhìn khóe môi Tô Diệu Mạn cười, đột nhiên nói một câu.

”Hôm qua tôi xem tin tức, đại thiếu Trình gia cùng nữ minh tinh vào khách sạn 24 giờ tại Hongkong.”

Quả nhiên, khóe môi đang cười của Tô Diệu Mạn cứng đờ, nhìn đạo diễn nhú mày hỏi: “Có đôi khi tôi thật không thích ông.”

”Như nhau.”

Tô Diệu Mạn chỉ lắc đầu nói: “Ông đừng lấy anh ta kích thích tôi, chúng tôi đã là quá khứ rồi, tôi cũng có thể đi khách sạn với người đàn ông khác 24 giờ.”

Đạo diễn vừa nghe vui vẻ, vỗ vai Tô Diệu Mạn nói: ”Tôi cảm thấy khả thi, cô có thể thử xem, làm một tin tức như vậy tuôn ra, nhìn xem Trình đại thiếu phản ứng ra sao.”

Tô Diệu Mạn chỉ ngừng một chút, nói câu 'Nhàm chán' rồi đi.

Nhưng rõ ràng ánh mắt âm thầm đi vài phần, không liên quan gì với anh, có đôi khi, thật sự cảm thấy được Trình Tự Cẩm không tệ, ít nhất chung tình.

Tô Diệu Mạn, cô có thể, không có gì có thể động tới cô, đàn ông mà thôi, đàn ông mà thôi!

Huống chi là cô vứt bỏ không cần.

Không việc gì phải để ý!

Bị mạnh mẽ túm lên xe, về mặt Tô Nhan tức giận, gất gao trừng mắt người đàn ông về mặt lạnh nhạt đằng sau tay lái.

”Anh lòi em đi làm gì, em còn chưa nghe chị Diệu Mạn muốn nói gì với em.”

Trình Tự Cẩm chỉ cong khoé môi, đưa tay véo khuôn mặt của cô, nói khẽ: “Em không cần biết.”

Vừa nghe lời này, Tô Nhan lập tức xù lông, ngồi thẳng người hung hăng nhìn chòng chọc anh.

”Lại khuôn mặt vói vè mặt không cần biết đến của anh, anh không cho em biết, em càng muốn hỏi, tới cùng chị Diệu Mạn muốn nói cái gì với em?”

Trình Tự Cẩm nhìn về mặt truy hỏi sự việc kĩ càng của cô, nói khẽ: “Cô ấy chỉ muốn đùa em. Em không nhìn ra?”

Tô Nhan sừng sốt, nhớ tới vẻ mặt đầy ý cười của Tô Diệu Mạn nhìn cô, Tô Nhan dao động, bán tín bán nghi nhìn anh.

”Thật sự chỉ là như thế?”

”Đương nhiên.”

”Không có chuyện khác?”

”Chuyện gì?”

“...” Tô Nhan chỉ đảo mắt không nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chương 76.2

Editor: dohuyenrua

Điện thoại di động lại có một tin nhắn đến, mở vừa thấy là tin nhắn từ Tô Diệu Mạn, ánh mắt Tô Nhan nhàn nhạt đảo qua nhìn người đàn ông bên cạnh, mở xem.

Nội dung là như vậy...

”Nhan Nhan, chị đoán em nhất định muốn biết chị muốn nói gì với em, em tò mò vì sao đột nhiên Cẩm xuất hiện tại studio sao, đó là bởi vì chị gửi cho nó một đoạn video clip, cho nên nó mới gấp rút chạy tới.”

Tô Nhan đang buồn bực là video clip gì, Tô Diệu Mạn liền gửi video clip đến, Tô Nhan vừa mở thấy, hiểu ra rồi...

Xì một tiếng cười ra.

”Phốc, ha ha...”

Trình Tự Cẩm nhúu mày, nhìn người phụ nữ đột nhiên thoải mái cười to, nhúu mày lại, không khỏi hiếu kì hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Nhan chỉ nhìn anh, đôi lông mày cười nhướng lên, áp sát vào gương mặt tuần tú của anh, khó nén vui vẻ trong lòng.

”Em biết vì sao anh đột nhiên xuất hiện tại studio của em rồi.”

Trình Tự Cẩm liếc mắt nhìn cô, chỉ thấy cô mở đoạn video ra, sau khi người nào đó nhìn thoáng qua sắc mặt liền đen, trầm giọng nói: “Xoá đi.”

Nhưng Tô Nhan lại hứng trí, lắc đầu nói: “Vì sao? Em cảm thấy em diễn cũng không tệ lắm.”

Nhưng sắc mặt người nào đó càng ngày càng trầm, cũng sắp đen thành than, lúc này mới vui tươi hơn hồ nói: “Được được, em xoá em xoá, hoá ra anh để ý em như vậy, vì cái này mà chạy tới rồi.”

Trình Tự Cẩm chỉ mỉm môi mỉm, quay đầu nhìn về mặt vui rạo rực của người con gái, ánh mắt thâm thúy như biển.

Tâm tình Tô Nhan sung sướng, nghiêng đầu nói: “A Cẩm, anh nói hai loại quay diễn * này, có phải đàn ông đều có phản ứng?”

Quả nhiên, sắc mặt Trình Tự Cẩm âm trầm nhìn cô, nhưng khoé môi thản nhiên cong lên một độ cong, khẽ cười một tiếng.

”Em là đang nói cho anh biết, các người có cảm giác rồi hả?”

Tô Nhan thấy vẻ mặt này của anh, vội vàng lắc đầu nói: “Không, không có, em, em làm sao có thể...”

”Cho nên, là cậu ta?”

”A, dạ, không đúng không đúng...” Tô Nhan nhìn khoé môi anh càng mở rộng độ cong, không khỏi giật giật khoé mắt, giống như chơi đùa có chút quá trớn, bây giờ vẻ mặt của người nào đó đều đã cực kì không bình thường.

”Vậy, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Trình Tự Cẩm chỉ híp hai mắt lại, thấp giọng nói: “Vốn là muốn mang em đến bữa tiệc lớn, nhưng...”

Nghe vậy, lòng Tô Nhan cũng đã run rẩy theo, hỏi thật cẩn thận: “Nhưng cái gì?”

Trình Tự Cẩm chỉ cười như không cười liếc mắt nhìn cô một cái nói: “Có con mèo nhỏ đặc biệt không nghe lời, trừng phạt còn chưa đủ.”

Tô Nhan nghe nói, sắc mặt đỏ xanh, xanh lại đỏ, trừng mắt nhìn anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em muốn ăn cơm, quay phim sắp được một ngày, em rất đói.”

#đã che chắn#

”Ừ, một lát nữa anh sẽ phát huy mấy từ này cực kì chính xác.”

”Anh...”

#đã che chắn#

Tô Nhan cảm giác được thân thể Trình Tự Cẩm cứng đờ, cả xe cũng lắc lư một cái.

”A...” Thắng xe gấp một cái, liền dừng ở ven đường đêm khuya yên tĩnh.

Tô Nhan có chút bị dọa sợ, hai tay ôm chặt cổ anh.

”Sao anh đột nhiên dừng xe? Làm em sợ muốn chết.” Nói xong liền ngẩng đầu nhìn về phía anh, phát hiện ánh mắt anh ám trầm không thôi nhìn cô, thật giống như ánh mắt một con sói đói nhìn một con tiểu bạch thỏ.

Muốn ăn nàg luôn, ăn luôn!

#đã che chắn#

”A, anh, anh làm gì? Em em, em cảnh cáo anh, đừng xằng bậy, bây giờ em là nhân vật của công chúng, anh, anh đừng...”

#đã che chắn#

”Em, em lúc nào?” Tô Nhan không thể tin mở to hai mắt trừng anh.

Trình Tự Cẩm chỉ nâng tay nhỏ của cô xoa lỗ tai của anh, Tô Nhan mở to hai mắt, phát hiện tai đã bị cô cắn lại nóng như vậy, vừa để sát vào thấy, cả tai đều đã đỏ đỏ, đủ đỏ rồi.

Tô Nhan thấy thế, khoé mắt hung hăng căng lên, một đôi mắt nhìn loạn, không dám nhìn tới cặp mắt cực nóng u tối nặng nề kia của anh.

”Cái kia, cái kia, em, không phải em cố ý, em...”

#đã che chắn#

”Ngày mai nhất định sẽ có tin tức.”

”Hả?”

Tô Nhan nhìn anh không chút để ý, hận đến nghiêng răng ngứa, nhưng toàn thân không có một chút khí lực nào, bị ép khô kiệt để, thất lực cũng chưa xót, chân cũng đau.

”Không cho phép đụng vào em ba ngày.” Tô Nhan thật sự tức giận không thôi, nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng người nào đó chỉ cài cúc áo sơ mi lên, thần nhiên liếc cô một cái, trầm giọng nói: “Vẫn còn khí lực tức giận? Lại một lần?”

Nghe vậy, đôi mắt của Tô Nhan mở lớn, cuối cùng không cam lòng nhắm mắt lại, không có phản ứng với anh, nhưng cô cảm nhận được sự dư thừa tình lực của anh, cho dù thời gian địa điểm cũng có thể tỏ ra oai phong, vẫn nên ít chọc mới tốt.

Nhìn lông mi của Tô Nhan không ngừng run rẩy, khoé môi khẽ nhếch lên, nghiêng người từ từ tựa về phía cô.

Tô Nhan cảm giác được hơi thở của anh đột nhiên đập vào mặt, nháy mắt mở hai mắt, thân thể co rụt về phía sau, hai tay nắm chặt âu phục trên người, một đôi mắt thủy mị mang theo cảnh giác nhìn anh.

”Anh làm gì?”

Trình Tự Cẩm thấy vẻ mặt này của cô, rõ ràng giống một con chuột thấy mèo. Không khỏi nhú mào lại.

”Em muốn trần truồng?”

”Em...” Tô Nhan nhìn anh, cho rằng cô nghĩ muốn, còn không phải anh làm hại cô toàn thân vô lực, eo mỗi lưng đau.

”Giúp em mặc quần áo, đi ăn cơm.”

Tô Nhan vẫn cảnh giác nhìn anh, rõ ràng không tin lời anh nói.

”Vậy chính em mặc.”

”Em không còn sức.”

”Anh tới mặc.”

”Vậy anh bảo đảm không được làm bậy.”

”Cuối cùng mặc hay không?”

”Mặc...”

Đến chỗ nhà ăn, Tô Nhan mở cửa xe xuống xe, hai chân mềm nhũn, cũng đang run run, trong xe bị anh hung bạo lấn qua lấn lại một giờ như vậy.

Trình Tự Cẩm thấy bộ dạng này của cô, không khỏi khẽ cười một tiếng, đi đến bên người cô kéo lại gần người anh, chống đỡ cô.

Tô Nhan ngẩng đầu gất gao tròn mắt nhìn anh, nói thầm nho nhỏ nói: “Đều tại anh, em cũng sắp đứng không nổi rồi.”

”Buổi tối cho em trở về bất nạt.”

”Em trực tiếp thiến anh.”

”Muru sát chồng?”

”Cút.”

“...” Tô Nhan không khỏi á khẩu không trả lời được, thời gian tiếp xúc cùng anh càng dài, mới phát hiện anh thật sự có tiềm chất lưu * manh, không giống cảm giác ban đầu của cô vậy.

Đương nhiên, khi đó anh lạnh lùng, còn đây đúng là anh.

Thế cho nên về sau mỗi một lần nhớ tới tranh cãi ầm ĩ xảy ra giữa bọn họ đều làm cho cô cảm thấy là một giấc mộng. Thật giống như cho tới bây giờ chưa từng xảy ra.

Thật đúng như Tô Nhan dự đoán, hình ảnh hai người ở trong này bị chụp được, lên đầu đề, đó rõ ràng biển số xe, chỉ sợ không có cách phủ nhận rồi.

Tiêu đề nóng: Hai người xa chân (1) một giờ, sau đó cùng có bữa tối ngọt ngào!

(1) xa chân: xe chân động. Ở đây là tùy người đọc hiểu như thế nào. Nhưng có thể giải thích với ngữ cảnh kiểu như là hai anh chị “làm” trong xe một giờ.

Tô Nhan không nghĩ tới ngày này mà cô nhận được điện thoại của mẹ Trình Tự Cẩm, điều này làm cho Tô Nhan kinh sợ một hồi lâu.

”Alo, xin chào, đây là?”

”Tô Nhan phải không?”

”Vâng, đúng là tôi, xin hỏi bà là?”

”Nam Hải Lan, mẹ của Tiểu Cẩm.”

Nghe vậy, Tô Nhan kinh ngạc đứng lên, cầm di động hồi lâu không trả lời, trái lại người bị dọa sợ một bên.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chương 77: Muốn có em bé.

Editor: dohuyenrua

Quán cà phê...

“Tô tiểu thư, chúng ta liền nói trắng ra.” Nam Hải Lan nhìn mặt Tô Nhan rõ ràng khẩn trương khẽ cười một tiếng nói.

“Vâng, bác gái, bác, mời bác nói.” Đôi bàn tay Tô Nhan khẩn trương nắm lại, nắm tay trong lòng đã * rồi.

“Cháu và Tiểu Cẩm...” Nam Hải Lan nói, nhìn một đôi mắt linh động của Tô Nhan, khoé môi nhếch lên, bung cà phê lên uống một hớp nhỏ.

Lúc này thần kinh của Tô Nhan đã căng quá mức, trong đầu đã hiện lên các loại phiên bản hình ảnh.

Chẳng hạn như, một giây sau mặt bản thân sẽ bị hắt cà phê, bị cảnh cáo, bị khinh bỉ, bị xem thường.

Chẳng hạn như, một giây sau sẽ có một tấm chi phiếu giá trên trời xuất hiện trước mặt cô, khuyên cô rời khỏi Trình Tự Cẩm.

Chẳng hạn như...

“Khi nào Tô tiểu thư kết hôn với Tiểu Cẩm nhà chúng tôi?”

“...”

“A?” Tô Nhan bị sợ ngây người, hiển nhiên có chút thần thờ, nhìn về mặt có ý cười của người phụ nữ đối diện.

Trình Tự Cẩm cũng đã ba mươi tuổi, làm sao người mẹ này giống như cũng hơn - ba mươi tuổi vậy, đây hẳn không phải là mẹ kế chứ? Sau đó từng có cái gì cùng Trình Tự Cẩm trước kia?

Nhớ lại, Tô Nhan không khỏi lạnh run một cái, không thể nào? Ác tục (hung ác + dung tục) như vậy, cầu huyết như vậy?

“Bác, bác gái, bác, bác vừa nói cái gì?”

Nam Hải Lan chỉ cười, tiến lên cầm tay Tô Nhan, ôn nhu nói: “Tô tiểu thư, a, không đúng, rất nhanh sẽ là người một nhà, bác gọi cháu là Nhan Nhan đi, khi nào thì cháu và Cẩm nhà chúng ta kết hôn?”

Nghe vậy, Tô Nhan không khỏi hung hăng giật giật khoé môi, đối với thay đổi cực nhanh của vị này, thật sự là làm trong lúc này cô phản ứng không kịp, cô tưởng tượng qua các phiên bản, nhưng không có một phiên bản như vậy.

Nhìn người đàn bà trước mắt, không, phải nói là phụ nữ, không có một chút nếp nhăn nào ở khoé mắt, làn da cũng cực kì đẹp, nhưng nhìn mặt ba phần giống người nào đó, rốt cục cô tin tưởng, đây là mẹ ruột.

“Bác, bác gái, cháu, cháu...” Trong lúc này đại não của Tô Nhan có phần không theo kịp tiết tấu, não mở to cực kì lớn, lại càng không phản ứng kịp.

“Ừ, bác biết, bác biết, như vậy đi, ngày nào đó tìm thời gian bác đi thăm hỏi nhà cháu một lần, tìm thời gian chúng ta đính hôn trước.”

“A...” Tô Nhan nhìn khuôn mặt ôn nhu của Nam Hải Lan, hoài nghi nghiêm trọng có phải rất muốn tìm con dâu hay không? Chẳng lẽ con của bà ấy có bệnh gì không tiện nói ra?

Sai, cái này có thể hoàn toàn phủ nhận rồi...

“Vậy, bác gái, mấy năm trước cha mẹ cháu đã qua đời trong tai nạn xe cộ.”

Nam Hải Lan nghe nói sững sốt, lập tức gương mặt một bộ dáng từ ái đau lòng, nắm chặt tay của Tô Nhan nói khẽ: “Thật ngại, vậy cháu nhất định rất đau lòng, trong nhà còn có ai không?”

“Cháu còn có một em trai, du học tại Pháp.”

“Vậy sao, không tòi.”

Cả người Tô Nhan đều đã tỉnh, và hoá ra tâm tình hoàn toàn bị đảo lộn, hoàn toàn không dựa theo kịch bản của cô, loại gia đình giống nhà Trình Tự Cẩm mà không coi trọng môn đăng hộ đối.

Thật đúng là hiếm thấy, người hỏi cái gì cô đành phải thành thật trả lời rồi.

“Nhan Nhan, cháu và Tiểu Cẩm đã quen biết bao lâu rồi?” Nam Hải Lan nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan có chút xấu hổ, chỉ cười cười tiếp tục hỏi.

Nói đến cái này...

Tô Nhan nhìn Nam Hải Lan, tuy nhiên không có một chút kiêu căng, nhưng làm sao cô lại cảm nhận được không thích hợp như vậy?

“Quen ạ, vậy, hẳn là ba năm rưỡi trước, sắp bốn năm rồi...”

Cô thề, cô thấy một đôi mắt vốn có ý cười liên tục của Nam Hải Lan toả ra sự kinh ngạc, mà còn là loại thần sắc cực kì kinh ngạc, sau đó, đã thấy một đôi mắt nhìn lướt qua mặt và người cô, không biết đang nhìn cái gì.

Cuối cùng, hình như có phần không xác định hỏi: “Ba năm trước hai người đã quen nhau rồi hả?”

Đối mặt với khẩu khí rõ ràng mang theo hoài nghi của vị này, làm cho Tô Nhan suy nghĩ nửa hoài nghi có phải chính mình nhờ lắm hay không, nhưng, ngày tháng trên giấy chứng nhận kết hôn kia, đến chết cô cũng sẽ không quên.

“Vâng. Đúng ạ.”

Tóm lại sao lại thế này? Tình huống gì đây? Ai có thể giúp cô?

Rốt cuộc diễn cái gì vậy?

“Trời ạ, các con giấu diếm cũng quá lâu, vì sao gần đây tin đồn nhiều như vậy, có phải quyết định kết hôn hay không? Tên tiểu hôn tử này, giấu diếm cả chính cha mẹ ruột của mình, quá kì cục, xem ra trùng trị nó như thế nào, vậy mà giấu một con dâu xinh đẹp như vậy mà cũng không nói cho mẹ và cha nó.” Nói xong liền lấy điện thoại ra ngoài.

“Bác...” Tô Nhan cũng không kịp nói cái gì, đã thấy bà ấy trừng mắt với di động nói: “Cho con mười phút đến chỗ mẹ.”

“Cái gì? Không có thời gian? Mẹ con tìm con con phải vui mừng? Con muốn tạo phản?”

Nghe nói, khoé môi Tô Nhan không nhịn được giật giật, nhìn mẹ chồng của mình, hình như không giống tưởng tượng của cô, ít nhất, nhìn qua là người rất dễ chung sống với nhau.

“OK, con đã không có thời gian, mẹ đây liền tâm sự thật tốt với Nhan Nhan.” Nói xong, chỉ thấy Nam Hải Lan ngắt di động, về mặt hưng phấn nhìn cô hỏi.

“Nhan Nhan con nói, mười phút sau nó có tới hay không?”

Tô Nhan chỉ giật giật khoé mắt, cười gượng hai tiếng nói: “Hẳn là, sẽ, sẽ đến.”

“Chúng ta cùng chờ, chúng ta tiếp tục trọng tâm đề tài của mình, con thích hôn lễ kiểu Trung Quốc hay thích kiểu Tây Âu? Nếu không một hôn lễ ngoài trời đi...”

Tô Nhan nghe, khoé môi vẫn duy trì mỉm cười...

Quả nhiên mười phút sau Trình Tự Cẩm đã đi đến, liếc mắt một cái nhìn thấy vị trí của hai người phụ nữ, thấy về mặt Tô Nhan cười gượng, hình như có chút xấu hổ.

“Mẹ.”

Một tiếng mẹ, cắt ngang suy nghĩ của hai người, Tô Nhan vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, nháy mắt với Trình Tự Cẩm, hai mắt toả sáng, giống như thấy cứu tinh.

Trình Tự Cẩm đối diện Tô Nhan nhìn lại một ánh mắt, một đôi mắt sáng lán tắn, chính đang trông mong nhìn anh, thật giống như một chú chó con mừng chủ nhân.

Nhưng Nam Hải Lan chỉ hừ lạnh một tiếng nói: “Con vẫn biết ta là mẹ con? Con ngồi xuống cho mẹ, mẹ có việc hỏi con.”

Trình Tự Cẩm nhìn mẹ chưa hết tính trẻ con của mình không khỏi có chút đau đầu, từ nhỏ đến lớn, hai anh em bọn anh không thiếu bị tai hoạ, luôn luôn ăn mặc cho bọn anh thành con gái.

Cũng chỉ có cha bọn anh mới thích mẹ như vậy.

Trình Tự Cẩm mím môi, ngồi ở bên cạnh Tô Nhan, cánh tay dài chẳng kiêng dè chút nào ôm eo Tô Nhan.

Cơ thể Tô Nhan cứng đờ, nâng mắt nhìn sùnn mặt tuấn tú của anh, cảm thấy khê động.

Nam Hải Lan vốn có vẻ mặt tức giận khi nhìn thấy hành động của con trai khi đó, lập tức liền cười nheo hai mắt, nhìn hai người kẻ sát, không khỏi hỏi.

“Tiểu Cẩm à, mẹ nghe Nhan Nhan nói các con quen nhau được ba năm, lúc đó, mẹ còn tưởng rằng con...”

“Mẹ, hôm nay mẹ có việc?” Trình Tự Cẩm nhìn bà, trầm giọng ngắt lời nói.

Nam Hải Lan thấy sắc mặt con trai lạnh lùng, hình như hai tròng mắt có chút cảnh cáo, vội vàng không nói ra liên quan đến chuyện kia, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan, cười cười.

“Hôm nay mẹ tới là muốn hỏi hai con tính toán khi nào thì kết hôn, các con ba ngày hai bữa lên tin tức, cha con cũng cho mẹ hỏi một chút.” Nam Hải Lan nhìn hai người hỏi, trước kia cũng có tin tức tương tự, bọn họ cũng chưa coi là quan trọng, bọn họ cũng rất rõ ràng con trai của bọn họ dạng gì.

Chẳng qua là chơi đùa mà thôi, nhưng hình như lần này không phải, làm toàn bộ chuyện cũng không phải là phong cách của nó.

Cho nên hôm nay bà tới đây một chuyện, trước kia thấy anh thường xuyên có chuyện xấu với một số nữ minh tinh, bọn họ cũng không quản được, có đàn bà tốt hơn so với không có đàn bà.

Từ sau khi chuyện kia xảy ra, bọn họ từng cho rằng cả đời này con trai của họ cũng chỉ tưởng nhớ Tiểu Tuyết không yêu nữa, lại càng không cưới nữa.

Bởi vì bà đã từng nói, con gái tốt trên thế giới vẫn còn rất nhiều, nhưng đổi lấy một câu của anh, đời này anh chỉ cưới một người.

Đến mức thế nào, trong lòng mọi người đều đã rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 77.2

Editor: dohuyenrua

Tô Nhan nghe, đành phải dời tầm mắt chuyển qua người Trình Tự Cẩm, cô thật sự là không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào, muốn nói kết hôn, thật ra bọn họ đã sớm nhận giấy chứng nhận rồi.

Trình Tự Cẩm nhú mảy, cúi đầu lờ mờ ánh mắt trông mong của người phụ nữ của anh, không khỏi cảm thấy buồn cười, khoe môi không tự giác cong lên nhẹ.

Nhìn trong mắt Nam Hải Lan là kim quang lấp lánh, còn thiếu cảm tạ trời cảm tạ đất thôi.

“Khỏi cần kết rồi.”

Nghe vậy, Nam Hải Lan sững sốt, vừa mới bốc cháy lên chói lọi nháy mắt bị tắt, không khỏi nhìn về phía Tô Nhan, thấy cô không có biểu cảm gì, trong lúc này đầu có hơi lớn, nhú mảy nhìn hai người nói.

“Không cần, các con có ý gì? Nói không cần kết hôn cái gì? Ý của con là, con và Nhan Nhan cũng chỉ là chơi đùa?” Nói xong, Nam Hải Lan không khỏi giận, bà vẫn thích đứa bé Tô Nhan này.

Nhớ lại, Nam Hải Lan càng tức giận, vỗ bàn, một bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Làm sao mẹ lại sinh ra đứa con với đức hạnh này? Cùng một bộ dạng với anh con, một hôn đàn, con dâu tốt cũng không có, nhất định phải có, làm hại mẹ và cha con cũng hơn năm mươi còn chưa ôm cháu, sinh hai đứa con trai có cái dùng P (1), cũng không sinh cho chúng ta một đứa cháu.”

(1) P: mông. (Tớ không chắc đâu nhé. Đoán vậy thôi nhé. Bạn nào biết thì nói nhé.)

Trình Tự Cẩm chỉ giật giật khoe môi, chuyện này...

“Các con có biết Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại (2) không?”

(2) Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại : “Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại” là Mạnh Tử nói, ghi lại trong《 Mạnh Tử ly lâu thượng 》, toàn văn là như sau: “Mạnh Tử nói rằng: 'Bất Hiếu Hữu Tam, Vô Hậu Vi Đại. Thuận không cáo mà cưới, vì vô hậu vậy. Quân tử cho rằng lại còn cáo vậy.' “

Dịch thành có ý là: Bất hiếu có ba loại, lấy không tuân thủ trách nhiệm đời sau là tội lớn. Nói cách khác, nguyên ý của Mạnh Tử, cũng không phải nói không sinh con là bất hiếu, bất hiếu nhất là không kết thúc trách nhiệm đời sau với trường bối.

Sau này “Vô Hậu Vi Đại” mới bị xuyên tạc thành: Không lấy vợ sinh con, đoạn tuyệt đời sau.

“...”

“...”

“Chúng con đã kết hôn rồi.”

“Các con đã kết...” Nam Hải Lan nghe, dừng lại, nhìn về phía hai người không khỏi mở to hai tròng mắt, còn tưởng rằng là nghe lầm rồi.

“Con vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa.”

“Chúng con kết hôn rồi.”

“Khi nào?”

“Ba năm trước.”

“Cái, cái gì?” Nam Hải Lan kinh ngạc, đứng lên nhìn hai người kinh hô.

Về mặt con trai nhà mình lạnh nhạt, trái lại Tô Nhan vừa mới trở thành con dâu mình có vẻ mặt xấu hổ.

“Các con, ba năm trước đã kết hôn rồi hả? Vậy là có ý tứ gì?”

Trình Tự Cẩm chỉ nhìn Tô Nhan, thấp giọng hỏi: “Có mang theo giấy chứng nhận kết hôn không?”

Tô Nhan lắc đầu, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Không, không có.”

Nam Hải Lan vừa nghe, miệng hơi mở ra, giấy chứng nhận kết hôn?

“Con, ba năm trước các con đã lĩnh giấy chứng nhận rồi hả?”

Trình Tự Cẩm nhìn về mặt giặt mình không thôi của mẹ mình, về mặt lạnh nhạt nói: “Mẹ có thể thông qua người của mẹ điều tra.”

“Không, không cần rồi...” Tim Nam Hải Lan đập nhanh hơn, chậm rãi đứng dậy cầm di động của mình nói: “Mẹ, mẹ nhớ ra, mà mẹ còn chưa nấu cơm cho cha con, mẹ, mẹ đi về trước đây.”

Trình Tự Cẩm lại không nhanh không chậm nói một câu, “Không phải cha cấm mẹ tiến vào phòng bếp sao?”

Sắc mặt Nam Hải Lan đen một chút, gắt gao nhìn chằm chằm con trai đẹp trai đến nhân thân công phần nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Con tuyệt đối không phải mẹ sinh.”

Trình Tự Cẩm chỉ nhú mày, thật là nên hoài nghi, tính cách chệnh lệch lớn như vậy.

Nam Hải Lan vội vàng rời đi, Tô Nhan thờ dãi một tiếng nhìn anh nói: “Sao anh lại nói ra ngay, có phải anh dọa bác gái sợ không?”

Trình Tự Cẩm chỉ lấy cốc cà phê của cô qua uống một ngụm, nhú mày nói: “Lạnh.”

“Em hỏi anh nói.” Tô Nhan nhú mày.

“Chúng ta cần phải đi.”

“...”

“Em hỏi anh nói, anh có nghe thấy không?”

“Nghe thấy, mẹ không phải bị dọa, mẹ hưng phấn về nhà báo tin vui, hai ngày này em cần chuẩn bị tốt.”

Tô Nhan sững sờ, nhìn anh. “Chuẩn bị cái gì?”

“Gặp cha mẹ.”

“Có ý gì?”

Trình Tự Cẩm xoay người, nhìn cô cười một cái, véo cằm của cô thấp giọng nói: “Con dâu xấu sớm muộn gì cũng phải gặp cha mẹ chồng.”

Tô Nhan chớp chớp hai mắt, chuyện xảy ra quá bất ngờ, hình như nghĩ tới chuyện gì.

“Trước kia anh không nói chuyện chúng ta kết hôn với cha mẹ anh sao?”

“Ừ, lúc đó cảm thấy không có gì cần thiết phải nói.”

“Vậy bây giờ cần rồi hả?”

“Đương nhiên là cần.”

“Em nghe chị Diệu Mạn nói, chỉ có mấy người bọn họ biết chúng ta kết hôn.”

“Ừ.”

Tô Nhan bị Trình Tự Cẩm kéo tay lên xe, nhưng cô đã sớm giấu trong lòng vấn đề đã bắt đầu quấy nhiễu cô, nhìn người đàn ông sau tay lái, rốt cuộc mở miệng hỏi.

“A Cẩm.”

“Hả?”

“Năm đó, vì sao lại chọn em? Trước đó chúng ta không có bất kì quan hệ gì, vì sao anh chọn em làm vợ của anh, nhưng lại cho em tùy ý bốn năm, còn giúp em đưa Tiểu Hạo ra nước ngoài học, vì sao trước kia không nói, bây giờ lại muốn nói với cha mẹ anh?”

Nói xong, Tô Nhan phát hiện hình như Trình Tự Cẩm mím môi mỏng.

“Thật ra, vấn đề này đã vây hãm trong đầu em rất lâu, hôm nay anh nói rõ ràng cho em biết đi, vì sao?”

Trình Tự Cẩm liếc mắt thâm sâu chăm chú nhìn cô rất lâu mới trầm giọng nói: “Thật sự rất muốn biết?”

“Ừ, rất muốn biết.”

“Có lẽ bởi vì bộ dạng em xinh đẹp.”

Nghe vậy, Tô Nhan nhú mày, nhìn anh nói: “Anh đừng cho qua, bên cạnh anh không thiếu phụ nữ xinh đẹp, nếu là vì em xinh đẹp, anh cũng không bỏ mặc em bốn năm rồi.”

Trình Tự Cẩm chỉ nhú mày, thâm trầm nhìn cô trầm giọng nói: “Có lẽ một ngày nào đó sau này em sẽ biết.”

“Cho nên, ý của anh là, bây giờ anh không muốn nói cho em biết?”

Trình Tự Cẩm trầm mặc, Tô Nhan cũng chỉ nhún vai nói: “Được rồi, anh đã không nói, em đây tự mình tìm kiếm đáp án, cuối cùng sẽ tìm được.”

“Em đổi một chuyện khác, anh đã yêu sao? Trước kia đã yêu thật lòng một người con gái nào chưa?” Không biết làm sao Tô Nhan lại hỏi chuyện này, thật ra cô biết, tuy giữa bọn họ có nhiệt tình, nhưng tồn tại một vấn đề thẳng cấp.

Bọn họ chưa từng nói yêu! Nhưng đã làm!

Hỏi xong, chính Tô Nhan ngậm ngẫn người, nâng mắt nhìn lại, mắt Trình Tự Cẩm sâu sắc không thôi, môi mỏng nhếch lên.

Thực giác phụ nữ nói cho cô, người đàn ông này anh đã yêu, hơn nữa đã yêu sâu đậm, có lẽ là vẫn yêu đến xương tủy.

Thật lâu, hai người đều đã trầm mặc rất lâu, Trình Tự Cẩm mới mở miệng trầm thấp nói: “Đã yêu.”

Tô Nhan chớp hai mắt, nhìn sừng mặt của anh.

“Vậy, vì sao không ở cùng với cô ấy?” Bởi vì cho cô cảm giác, dường như anh còn đang khó quên, hình như vẫn còn yêu.

Nhưng, dường như ánh mắt của anh còn sâu sắc hơn hồi này rất nhiều, cô nhìn không hiểu màu sắc đen tối trong mắt anh.

“Vài năm trước một tai nạn mang bọn họ đi.”

“Bọn họ?”

Tô Nhan bắt được từ mấu chốt, không khỏi có chút kinh ngạc, không biết vì sao tim đập, có phần nhanh hơn.

Trình Tự Cẩm chỉ quay đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc của cô, ánh mắt thâm thúy như biển, nhìn chằm chằm khuôn mặt cô trầm giọng nói: “Lúc cô ấy gặp chuyện không may đã mang thai rồi.”

Nghe vậy, Tô Nhan giật mình, dường như không thể tưởng tượng nổi Trình Tự Cẩm lại có quá khứ như vậy, không khỏi nhớ tới Quyên Hạ từng nói với cô, anh ta nói Trình Tự Cẩm là một người đàn ông có chuyện cũ, nếu có thể, hi vọng cô có thể tìm hiểu anh.

Đây có tính không?

Nhưng, vì sao anh dùng ánh mắt như vậy nhìn cô? Trong mắt có ánh sáng lạnh lẽo.

“Anh, làm sao vậy?”

Trình Tự Cẩm nhìn thấy vẻ nghi hoặc của cô, chỉ híp mắt trầm giọng nói: “Không có chuyện gì.”

Tô Nhan chỉ căng khoẻ môi, trọng tâm đề tài của hai người dừng ở đây, Tô Nhan đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình.

Một người phụ nữ mang thai con của anh, một người phụ nữ chính miệng anh nói có yêu, rốt cuộc là như thế nào?

Anh yêu sâu đậm, cô chưa từng yêu, nhưng cô lại đang yêu.

Thế cho nên một ngày sau này, cô tự mình nhấm nháp loại cảm giác này, cô trở lại bình thường, đã hiểu rồi...

Làm sao bây giờ? Anh vẫn còn yêu, cô làm sao đây?

Một người đã không còn, cô không có gì để nói, cũng không thể ghen tị.

Cô rất rõ ràng, chỉ để ý tình cảm của anh với cô là loại tình cảm thế nào?

Trong lúc này không khí có phần ngưng đọng, Trình Tự Cẩm liếc mắt nhìn cô một cái, nhìn khuôn mặt cô cúi xuống mắt trầm tư, chỉ mím môi mỏng không nói gì.

* này, hai người không nói gì, tắm rửa đi ngủ.

Thật ra Tô Nhan một mực trầm tư chuyện giữa bọn họ, nhưng trong mắt Trình Tự Cẩm, cô đang giận đối anh, so đo với Tiểu Tuyết, cho nên, bây giờ, Trình Tự Cẩm bỏ mặc cô.

Chỉ Tiểu Tuyết là không được.

Bất kì kẻ nào cũng không thay thế được vị trí của Tiểu Tuyết trong lòng anh.

* này, Tô Nhan không ngủ, nghĩ lại, Trình Tự Cẩm cũng chỉ nhắm mắt dưỡng thần, nửa đêm, Tô Nhan ngồi dậy, nhẹ nhàng xuống giường, đi đến bên cửa sổ nhìn vầng trăng sáng trên trời.

Cha mẹ, hai người thấy con không?

Hai người sẽ phù hộ con và Tiểu Hạo chứ?

Đúng không?

Trình Tự Cẩm khẽ nghiêng đầu, nhìn bóng lưng Tô Nhan ngẩng đầu nhìn trăng rằm, nhìn cô rất lâu sau đó.

Sáng sớm, Tô Nhan tỉnh trong nháy mắt, ngày hôm qua gần như cô suy nghĩ cả một đêm, cô quyết định rồi.

Cô nên vì yêu mà cố gắng.

Vì tình yêu của mình mà cố gắng!

Ngẩng đầu, nhìn người đàn ông bên cạnh, Tô Nhan nở nụ cười, cô cảm thấy chính mình vẫn hạnh phúc, ít nhất cô là vợ của anh, cô ngủ ở trên giường của anh.

Vươn ngón tay nhẹ nhàng đụng vào lông mi của anh, nhưng vừa mới đụng một cái thì tay đã bị bắt được.

“Anh dậy rồi.”

Trình Tự Cẩm mở mắt đã thấy khuôn mặt tươi tắn của Tô Nhan, chỉ chăm chú nhìn cô.

Hình như Tô Nhan không cảm thấy anh không bình thường, giạng chân ngồi trên bụng dưới rắn chắc của anh, cánh tay trắng ngó sen bò lên cổ của anh, trán đè lên trán của anh.

“Chào.”

Ánh mắt thâm thúy như biển của Trình Tự Cẩm nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hai tay cũng đã đặt lên eo nhỏ của cô.

Tô Nhan thấy anh không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm cô, mặt hơi đỏ, cũng cảm thấy có chút không tốt, sáng sớm, dường như cô có phản nhiệt tình quá mức.

“Cái đó, cái đó...” Tô Nhan nói xong, mày càng nhíu chặt, cô không biết nên mở miệng thế nào.

Trình Tự Cẩm thấy vẻ mặt cô thẹn thùng, khuôn mặt cũng dần đỏ lên, lúc này mới trầm thấp mở miệng hỏi: “Chuyện gì?”

Tô Nhan nhìn khuôn mặt tuấn tú tà mị của anh, sợi tóc có hơi vểnh lên, thiếu cảm giác hỗn độn, thêm vài phần thân cận.

Tô Nhan hít một hơi thật sâu, gắt gao nhìn hai mắt của anh nói: “A Cẩm, chúng ta có một đứa bé đi.”

Quả nhiên, cô thành công thấy hai mắt ngoại trừ đậm mạc hay trêu tức, xuất hiện vẻ kinh ngạc.

“Em cảm thấy, nếu em đã lấy anh thì không thể để anh trở thành đứa con bất hiếu, cho nên, chúng ta có một đứa bé đi.”

Trình Tự Cẩm cho rằng chính mình nghe lầm, tiếp tục nghe nàng nói như vậy, không khỏi tối sầm hai tròng mắt, khẽ đẩy cô ra xa, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cười tươi đẹp, trầm giọng nói: “Em nói cái gì?”

“Em nói, chúng ta có một đứa bé đi.”

Nhưng ánh mắt Trình Tự Cẩm chỉ thâm trầm nhìn chăm chăm cô, ánh mắt càng trầm tối hơn.

Bị nhìn chăm chăm Tô Nhan có chút không khống chế nổi mình, muốn rút lui bỏ trốn, nhìn mắt anh u ám, lòng Tô Nhan cứng lại, ánh mắt có hơi loé sáng.

“Anh, có phải không muốn có đứa bé không? Vẫn là, anh không muốn em sinh con?”

Chỉ thấy ánh mắt Trình Tự Cẩm càng trầm tối, ngay lúc Tô Nhan cho rằng anh có ý này, lại đột nhiên xoay người đè cô trên giường lớn.

“A...” Tô Nhan sững sốt, nhìn người đàn ông đột nhiên áp đảo mình, chỉ thấy anh cởi bỏ áo tắm, Tô Nhan có phản suy nghĩ theo không kịp.

“Anh, anh làm cái gì?”

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ nhướn mày, tay bắt đầu du ngoạn trên cơ thể cô, trầm giọng nói: “Sinh em bé.”

“Em, em không nói bây giờ, em nói chuẩn bị...”

“Ừ, anh chuẩn bị tốt rồi.”

“Anh, um...”

Tô Nhan hết chỗ nói rồi, nói sinh thì sinh à? Cô cảm giác sáng sớm đảo hồ cho mình, sau đó lại chôn mình rồi.

Trận vận động tạo đứa bé này giằng co hơn bốn mươi phút mới kết thúc, Tô Nhan đã tỉnh bì lực tẫn (3), cô rõ ràng cảm giác được anh lưu tất cả tinh hoa trong cơ thể cô.

(3) tỉnh bì lực tẫn: tinh thần mệt mỏi, sức lực cạn kiệt.

Tô Nhan thoả mãn rên * một tiếng, toàn thân ẩm ướt ngượng ngùng nằm ở dưới thân thể của anh thở hổn hển.

Trình Tự Cẩm chỉ đồ mồ hôi ở cổ của cô lưu luyến quên về.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Chương 78.1: Chân tướng

Editor: dohuyenrua

Quả nhiên, nhớ tới sáng nay Trình TỰ CẨM ý tứ hàm xúc nhìn cô nói một câu.

“Lúc đó nên bày ra sức hấp dẫn thần tượng của em”

Đối mặt với người trong nhà, lúc này Tô Nhan ngồi trên ghế sofa bằng da thật, ngồi như kim châm.

Trình Hạo Thiên, tổng giám đốc tiền nhiệm của Trình thị, Nam Hải Lan, mẹ ruột của Trình TỰ CẨM, ngày hôm qua vừa mới gặp qua một lần, nhưng người ngồi ở một bên, người đàn ông ngay cả mặt và bộ dạng cũng giống Trình TỰ CẨM đến tám phần là anh trai của anh, chồng trước của chị Diệu Mạn, Trình TỰ TUẤN rồi.

Không hổ là người Trình gia, mặt mũi của cha con ba người này đều là đẹp nghịch thiên, gen truyền lại trăm phần trăm.

Lúc này đầu Tô Nhan hơi căng, nhớ tới chuyện nửa tiếng trước.

Vừa mới diễn xong, đã được báo có người tìm, khi cô nhìn thấy Nam Hải Lan, cô chỉ nhủ mày, hôm qua đã tới, hôm nay lại đến, thật sự là quá nhanh chóng.

Nhưng làm cho cô bất ngờ ngoài dự đoán là, vậy mà cô lại theo Nam Hải Lan về nhà của Trình gia.

Sau đó là cảnh tượng hiện giờ.

“Cái đó, bác gái, cháu...”

“Ài, cũng đã nhận chứng nhận, nên sửa lại, gọi mẹ.”

Tô Nhan xấu hổ, đôi môi căng môi cứng ngắt nói: “Mẹ, mẹ...”

“Ài, sau này chúng ta là người một nhà, có vấn đề gì mẹ có thể trực tiếp mở miệng hỏi rồi.”

“Người hỏi.” Về mặt Tô Nhan chân thành tha thiết gật đầu nói.

“Hai con cũng đã nhận chứng nhận ba năm, bao giờ tính sinh đứa bé cho chúng ta chơi đùa?”

“...” Tô Nhan hung hăng giật giật khoé môi, nhìn hai mắt sáng của Nam Hải Lan, sinh đứa bé cho bọn họ chơi đùa? Sinh đứa bé là dùng để chơi đùa sao? Nhớ tới cảnh sáng nay, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên.

“Chuyện đó, con, chúng con đang định có, nhưng còn chưa có...”

“Vậy sao? Vậy thì tốt quá, để mẹ đi bảo phòng bếp làm cho con nước canh bồi bổ, lát nữa Tiểu Cẩm về, cứ coi như nhà mình đi.” Nói xong, Nam Hải Lan hứng trí chạy vào phòng bếp, bắt đầu nghiên cứu canh tẩm bổ.

Trình Hạo Thiên nhìn Tô Nhan trầm giọng nói: “Các con cũng đã nhận chứng nhận, chúng ta cũng không nói cái gì không tốt, sau này sống tốt, sinh cho chúng ta một đứa cháu mập mạp, đứa con bất hiếu, có một đứa là đủ rồi.”

Nói xong, Tô Nhan thấy Trình Hạo Thiên đứng dậy lườm Trình TỰ TUẤN không nói một lời.

Đứa con bất hiếu? Nói Trình TỰ TUẤN?

Tô Nhan nhìn về phía Trình TỰ TUẤN, đúng lúc Trình TỰ TUẤN quay đầu lại, nhưng sao đôi mắt kia còn phức tạp hơn đôi mắt của Trình TỰ CẨM?

Chẳng lẽ anh ta lớn hơn vài tuổi, đạo hạnh càng sâu hơn sao?

“Anh, anh cả.” Tô Nhan hơi cà lăm gọi một tiếng.

Trình TỰ TUẤN nhìn Tô Nhan, gật đầu trầm giọng nói: “Bây giờ Diệu Mạn dẫn dắt em?”

Tô Nhan sững sốt, lập tức gật đầu nói: “Dạ, dạ, chị Diệu Mạn dẫn dắt em”

Trình TỰ TUẤN chỉ gật đầu, ngón tay giữa dụi tắt đầu mẩu thuốc lá nhìn về phía Tô Nhan.

“Em nói, Tiểu Cẩm tính có một đứa bé với em sao?”

Nghe vậy, khuôn mặt của Tô Nhan trắng xanh lập tức đỏ lên, bị anh trai đẹp trai như vậy hỏi trắng ra vấn đề này, làm sao không xấu hổ được, đành phải gật đầu không nói.

Nhưng Trình TỰ TUẤN chỉ khẽ nhếch khoé môi, nhủ mày nhìn Tô Nhan, so với lạnh nhạt vừa rồi, hình như lúc này có một chút hứng thú.

“Bốn năm qua, có ổn không?”

Tô Nhan cho rằng anh ấy biết chuyện của cô và Trình Tự Cẩm, cho nên gật đầu nói: “Tốt.”

“Chỉ mong sai này em có thể tốt hơn.” Trình Tự Tuấn chỉ cười một tiếng nói, liếc di động nghe điện thoại, cũng không xem bên cạnh có người không đã trầm giọng nói với di động.

“Tắm sạch sẽ, đến khách sạn chờ tôi.”

Sau khi nghe Tô Nhan nhú mồm, nhìn bóng lưng Trình Tự Tuấn rời đi, nhớ tới vẻ mặt thương cảm của Tô Diệu Mạn, nhìn đi, một nữ thần được chứng tình phùng nguyệt (1) cũng sẽ đau lòng, vì một người đàn ông.

(1) chứng tình phùng nguyệt: sao vây quanh trăng sáng. Ý chỉ một người được nhiều người vây quanh, chú ý.

Chỉ thấy Nam Hải Lan đứng ở cửa phòng bếp, vẻ mặt tức giận nhìn bóng lưng con lớn nói: “Thật sự là tên hỗn đản, càng ngày càng giống tên hỗn đản, làm mất con dâu tốt của ta rồi, Diệu Mạn là đứa con gái tốt, lại muốn xằng bậy ở bên ngoài, lúc trước không phải yêu chết đi sống lại à, tới cùng đã xảy ra chuyện gì, nói lý hôn liền lý hôn. Ài...”

Nghe vậy, Tô Nhan tò mò đi qua khẽ hỏi: “Chuyện đó, mẹ, chuyện gì đã xảy ra giữa chị Diệu Mạn và anh cả ạ?”

Nam Hải Lan chỉ thờ dãi một tiếng nói: “Bọn nó là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, từ sơ trung (trung học cơ sở) đã bắt đầu yêu đến khi tốt nghiệp đại học thì kết hôn, tình cảm vẫn tốt, nhưng biết một năm trước xảy ra chuyện gì, hai người ly hôn, hỏi nó cũng không nói, hỏi Diệu Mạn, cuối cùng đưa bé Diệu Mạn rưng rưng nói, duyên phận hết.”

Tô Nhan nghe trợn to hai mắt, tình cảm thanh mai trúc mã, nhiều năm như vậy, cũng không chống lại được thân thể phụ nữ mà phản bội sao?

Nam Hải Lan thấy vẻ mặt Tô Nhan suy tư, cho rằng cô nghĩ nhiều, cười vỗ vai cô nói khẽ: “Con yên tâm đi, Tiểu Cẩm của chúng ta rất thâm tình, rất chung tình, đã từng yêu một người con gái đến chết đi sống lại, thiếu chút nữa bỏ một mạng.”

Nghe vậy, Tô Nhan nhìn về phía Nam Hải Lan hỏi: “Là người con gái ra đi trong tai nạn xe cộ sao?”

Nam Hải Lan có chút kinh ngạc nhìn cô nói: “Nó nói với con?”

“Dạ.” Thật ra Tô Nhan muốn lắc đầu, nhưng không biết vì cái gì, thúc đẩy cô gật đầu, có lẽ càng muốn hiểu biết về anh.

Nam Hải Lan chỉ thờ dãi một tiếng nói: “Nếu nó đã nói với con, con đi theo mẹ.”

Tô Nhan đi theo Nam Hải Lan lên tầng, đi vào một gian phòng bị khoá, đẩy cửa phòng ra, vậy mà trên tường đều là ảnh, một người con gái xinh đẹp, còn có ảnh hai người chụp chung.

Tô Nhan không thể nói tâm trạng của cô lúc này là gì, rung động, vô cùng rung động, hoá ra Trình Tự Cẩm từng yêu như vậy.

“Lúc Tiểu Tuyết đi xa, dường như Tiểu Cẩm cũng đi theo, tai nạn xe cộ mang Tiểu Tuyết cùng đứa bé trong bụng nó đi, sau đó, Tiểu Cẩm sống mơ mơ màng màng, chúng ta đều cho rằng nó xong rồi, nhưng đột nhiên nó lại tốt, hơn nữa ba năm trước đây nhận chứng nhận kết hôn với con, thật ra chúng ta vẫn rất tò mò, ngay từ đầu mẹ nghĩ rằng con có chỗ giống với Tiểu Tuyết, nhưng hoàn toàn không có.”

Tô Nhan nghe Nam Hải Lan nói, đi vào gian phòng, nhìn một tấm ảnh chụp, trong tấm ảnh người con gái cười rất vui vẻ rất hạnh phúc với mấy ảnh, có khi là ảnh hai người chụp chung, nhìn ra, bọn họ rất yêu nhau.

Người yêu nhất ra đi, cô biết đó là chuyện đau khổ thế nào.

Nhưng, sao trong lòng chưa vậy.

“Mẹ, cô ấy tên là gì?”

“Long Bội Tuyết.”

“Long Bội Tuyết?” Bỗng nhiên Tô Nhan nhớ tới một người, quay đầu nhìn Nam Hải Lan.

“Vậy Long Việt Trạch là gì của cô ấy?”

Nam Hải Lan kinh ngạc một phen, sau khi kinh ngạc lại vui vẻ, xem ra cuối cùng con trai của bọn họ cũng thoát ra.

“Là chị em, Tiểu Trạch là em trai của Tiểu Tuyết.”

Tô Nhan hiểu ra, tối tiệc từ thiện hôm đó, Long Việt Trạch có nhắc tới chị của anh, nhưng khi đó cô còn chưa biết, bây giờ cẩn thận nghĩ lại, khi đó hình như sắc mặt Trình Tự Cẩm không tốt lắm.

Tô Nhan ngẩng đầu, một lần nữa nhìn về phía người con gái, nhíu mày, càng cảm thấy cô ấy rất quen mắt, giống như từng thấy.

“Mẹ, Long Bội Tuyết xảy ra tai nạn xe cộ khi nào?”

Hình như Nam Hải Lan nghĩ, lúc này mới nói: “Chắc là ngày 25 tháng 7 năm 2011.”

Nghe vậy, sắc mặt Tô Nhan tái mét, dường như cô cảm giác được tim mình ngừng đập, không thể tin trọn hai mắt, chậm chạp quay lại nhìn về phía những bức ảnh trên tường.

Sao cô cảm thấy nhìn quen mắt như thế, sao cô cảm thấy trong lòng chua xót như thế.

Bốn năm trước, em trai kêu khóc hô bên tai cô: “Chị, cha mẹ xảy ra tai nạn xe cộ, đâm chết người, tử vong tại chỗ, chị, làm sao bây giờ...”

Người Tô Nhan mềm nhũn, không khỏi lùi về phía sau mấy bước, nước mắt không ngừng rơi xuống, lắc đầu thì thầm nói: “Không, không, chắc chắn không, chắc chắn không...”

Nam Hải Lan thấy Tô Nhan đột nhiên như vậy, không khỏi lo lắng dò hỏi: “Nhan Nhan, con làm sao vậy?”

Tô Nhan nhìn Nam Hải Lan, trong đầu đột nhiên nảy lên một ý nghĩ làm cho cô kinh hãi, xoay người bỏ chạy ra ngoài.

“Ài, Nhan Nhan, Nhan Nhan con đi đâu?”

Tô Nhan chỉ ra sức lao ra khỏi Trình gia, run rẩy cầm điện thoại di động gọi số của Tiết Cẩm Cẩm.

“Alo, Nhan Nhan?”

“Cẩm Cẩm, tới nhanh, tới cứu tớ mau, cậu tới nhanh lên huhu...” Nói xong, Tô Nhan đè nén không được thất thanh khóc rống.

Tiết Cẩm Cẩm kinh hãi, vội vàng đi đến, nhìn người con gái ngồi xồm trên đất lạnh, trong lòng vừa thương vừa tức, kéo cô lên xe.

“Làm sao vậy, có phải Trình Tự Cẩm lại bắt bạt cậu không?”

Tô Nhan chỉ khóc lắc đầu, run rẩy cầm điện thoại, gọi số của em trai.

“Alo, chị?”

“Tiểu, Tiểu Hạo, em, em có biết bốn năm trước, bốn năm trước người con gái cha mẹ đâm chết tên là gì không?”

“Sao chị đột nhiên hỏi cái này?”

“Em nói mau.”

Tô Nhan kêu lớn một câu, Tiết Cẩm Cẩm sùng sốt, Tô Hạo cũng sùng sốt.

“Hình như, tên, tên là Long cái gì Tuyết.”

Tô Nhan cảm giác được lúc này thân cô giống như ở hầm băng, toàn thân lạnh lẽo, không cảm giác được một chút ấm áp, tay nắm di động cũng bắt đầu trở nên trắng.

“Vậy, lúc đó có phải người con gái đó mang thai rồi không?”

“Vâng, em nghe cô nói.”

Tô Nhan để điện thoại rơi xuống xe, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, cả người giống như bị rút hồn phách.

Thấy thế Tiết Cẩm Cẩm có chút sợ hãi, cô không biết vì sao đột nhiên nhắc tới chuyện bốn năm trước, chỉ là bây giờ Tô Nhan làm cho người ta sợ hãi.

Tô Nhan chỉ nở nụ cười, cười to, liên tưởng lại tất cả chuyện đã xảy ra, người trước kia, trước kia mà nói, cô nở nụ cười, điên cuồng cười to, cười nước mắt rơi không ngừng.

“Aha ha, ha ha, ha ha ha ha ha...”

Tiết Cẩm Cẩm biến sắc, ôm chặt Tô Nhan, không khỏi đỏ mắt, cắn răng hỏi: “Rốt cuộc cậu làm sao vậy?”

Tô Nhan chỉ nở nụ cười, cười khóc, cuối cùng biến thành đau đớn tê tâm liệt phế, chỉ khóc...

Tiết Cẩm Cẩm chỉ gất gao ôm cô, nghe thấy cô nghẹn ngào nói.

“Cầm Cầm, Cầm Cầm...”

“Tớ ở đây.”

“Cầm Cầm, Long Bội Tuyết, cha mẹ tớ đâm chết người con gái mang thai đó là người con gái mà Trình Tự Cầm yêu nhất, là người con gái mà Trình Tự Cầm yêu nhất...”

Nghe vậy, Tiết Cầm Cầm kinh ngạc, đẩy Tô Nhan ra, nhìn mặt cô điên cuồng, lòng bắt đầu lạnh.

“Cậu nói, người con gái mang thai bị đâm chết là người yêu của Trình Tự Cầm?”

Tô Nhan chỉ cười, cười lớn.

“Vậy mục đích anh ta cưới cậu là...” Tiết Cầm Cầm nói cũng không dám nói tiếp nữa. Nhưng dường như trong lòng càng lạnh rồi.

“Trả thù, anh ấy muốn trả thù tớ, anh ấy muốn trả thù tớ, nhưng anh ấy muốn làm như thế nào? Muốn làm như thế nào? Cầm Cầm, đưa tớ đến studio.”

“Đi chỗ đó làm gì?”

“Tớ muốn đi tìm chân tướng” Tô Nhan hung hăng lau nước mắt khăn khăn nói.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chương 78.2: Chân tướng

Editor: dohuyenrua

Lúc này Tiết Cầm Cầm cũng luống cuống, nội dung tin tức này thật sự quá lớn, cô cũng suy xét rồi.

Trình Tự Cầm chắc không biết thân phận của Tô Nhan, làm sao ba năm trước lại lĩnh chứng nhận với Nhan Nhan, anh ta muốn làm cái gì?

Đến studio, Tô Nhan chạy vào studio, thẳng đến phòng hoá trang, nhìn mấy nhân viên nói giọng khăn khăn: “Các người ra ngoài đi.”

“Tô tiểu thư, nhưng...”

“Tôi cho các người ra ngoài.”

Tô Diệu Mạn nhìn Tô Nhan, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, nói khẽ: “Không sao, các cô ra ngoài trước đi.”

“Được rồi.” Đợi cho những người khác đều ra ngoài, trong phòng cũng chỉ còn lại ba người.

“Nhan Nhan, làm sao em khóc, tóc...”

“Long Bội Tuyết...”

Tô Diệu Mạn vốn mang theo ý cười ôn nhu trên mặt nhưng sau khi nghe thấy ba chữ từ miệng Tô Nhan nói ra, ngưng cười.

Tô Nhan lại nở nụ cười, vô lực chống đỡ một bên ở bàn hoá trang, Tiết Cầm Cầm lo lắng đỡ lấy cô, cô ấy (TCC) cảm giác cô đang run rẩy, hung hăng run rẩy.

“Ha ha, ha ha... Quả nhiên, các người, các người đều biết, đều biết...”

Sắc mặt Tô Diệu Mạn có chút không tốt, đôi mày thanh tú nhíu lại, nhìn Tô Nhan như vậy, vậy mà cô không biết nên sửa như thế nào, tuy nhiên đã biết sớm muộn cũng có một ngày như vậy, nhưng dường như cô ấy biết sớm.

“Nhan Nhan, chị...”

Tô Nhan chỉ gio tay lên vẫy vẫy, cười lắc đầu ghen ngào nói: “Không cần, em chỉ muốn biết, em tiến vào làng giải trí này, là ngoài ý muốn, hay là cố ý?”

Tô Diệu Mạn chỉ trầm mặc, đầu lòng nhìn Tô Nhan, sau khi trải qua việc bị phản bội, cô thấu hiểu rất rõ, hoàn toàn lý giải cảm thụ của Tô Nhan lúc này, nhưng cô không có lập trường càng không có tư cách an ủi cô ấy, vì, cô cũng là đồng lõa.

Tô Diệu Mạn trầm mặc làm cho lòng Tô Nhan triệt để tan nát, tan nát rồi...

Cô còn sót lại chút chờ mong cũng đã không tồn tại nữa rồi!

“Vì sao?”

“Nhan Nhan, chị...”

“Hu, chị không cần nói gì, làm cho em nghỉ ngơi, anh ấy sắp xếp để em tiếp xúc với làng giải trí, làm cho em trở thành chị thứ hai (2) ở làng giải trí, làm cho em đứng ở trên cao, làm cho em cao cao tại thượng, vì sao? Chỉ vì tương lai có thể quảng ngã em thảm hại hơn phải không?” Tô Nhan cười, không khỏi cười.

(2) Ở đây ý chỉ Tô Nhan là người nổi tiếng giống như Tô Diệu Mạn trong làng giải trí. Gọi là Tô Diệu Mạn thứ hai.

Cười tâm kế của Trình Tự Cẩm, cười ẩn nhẫn của anh, cười sự đơn thuần của cô, cười sự si tình của cô, đôi lấy chỉ là một hồi có ý định trả thù.

Nghe vậy, Tô Diệu Mạn chỉ căng môi đỏ mọng, nhìn Tô Nhan không nói, cô không có cách nào phản bác lại, cô biết Tô Nhan thông minh, rất nhanh sẽ trở về nghĩ rõ ràng khó hiểu trong đó.

Tiểu Cẩm, chuyện biến thành như thế này, là em muốn à?

Tiết Cẩm Cẩm hiểu ra, nộ khí xông lên tận trời quát Tô Diệu Mạn: “Làm sao trên thế giới có thể có các loại người bại hoại này? Nhan Nhan làm sai cái gì? Từ đầu đến cuối cậu ấy đều vô tội, vì sao các người làm vậy với cậu ấy?”

Tô Diệu Mạn không phản bác được, làm sao cô không biết Tô Nhan vô tội.

“Nhan Nhan, rất xin lỗi, chị biết bây giờ chị nói cái gì cũng không bù lại tổn thương trong lòng em, nhưng có một số việc chị thật sự không thể nhúng tay...”

“Chị không thể nhúng tay? Vậy lúc chị nói với em, để cho em yêu Trình Tự Cẩm, là muốn chứng minh cái gì?”

“Chị...”

“Không cần nói, em không oán hận bất kì kẻ nào, em chỉ oán hận bản thân em, oán hận bản thân em, đường dưới chân, chính mình đi...”

“Chính mình đi...” Tô Nhan cười nói, lưng lay xoay người rời khỏi phòng hoá trang.

“Nhan Nhan...” Tô Diệu Mạn nhìn bóng lưng Tô Nhan, không khỏi đỏ mắt.

Mà sau khi Trình Tự Cẩm trở lại Trình gia không thấy Tô Nhan dò hỏi: “Vợ con đâu?”

Lúc này Nam Hải Lan đóng phích nước đi tới, nhìn Trình Tự Cẩm nói: “A, vợ con không biết làm sao vậy, sau khi lên phòng Tiểu Tuyết, sắc mặt thật không tốt xông ra ngoài, mẹ gọi cũng không gọi được, con không...”

“Mẹ nói cái gì?”

“Mẹ nói...”

Trình Tự Cẩm nhận điện thoại, đầu kia truyền đến giọng nói của Tô Diệu Mạn.

“Tiểu Cẩm, Nhan Nhan biết hết rồi, rất đau lòng.”

Trong nháy mắt sắc mặt Trình Tự Cẩm lạnh tới cực điểm, tay nắm chặt di động, ánh mắt lại càng sâu.

“Làm sao vậy? Ai gọi tới? Sắc mặt khó coi như vậy? Đây là mẹ làm cho Nhan Nhan, mẹ nghe Nhan Nhan nói các con chuẩn bị sinh em bé, đây là mẹ, ài, con đi đâu?”

Tiết Cẩm Cẩm mang theo Tô Nhan trên Cherry QQ (chắc là xe của TCC) của cô, nhìn bộ dạng Tô Nhan lúc này, thật giống như không có bảy hồn sáu phách. Rất nghiêm trọng so với lần trước thấy Trình Tự Cẩm lừa gạt cô ấy.

“Nhan Nhan...”

“Tớ muốn yên lặng một chút.”

“Được.” Tiết Cẩm Cẩm dừng xe ở ven đường, không nói lời nào, chỉ nhìn cô nhắm hai mắt lại, lông mi không ngừng run rẩy, cô ấy biết, cả người cô

đang run.

Bọn cô kinh sợ không thôi, đây là cái gì với cái gì? Trình Tự Cầm kết hôn với Nhan Nhan là chuyện đã được trù tính trước.

Tại giới diễn viên nghệ sĩ đều là một tay anh ta an bài, người đàn ông thâm trầm lòng dạ đáng sợ như vậy!

Hoá ra Nhan Nhan như bây giờ, đều chỉ để tương lai cô ngã xuống thật đau.

Nghĩ vậy, Tiết Cầm Cầm lạnh run một chút, chỉ cảm thấy có chút lạnh, không biết có phải lòng Nhan Nhan đã vỡ nát không.

Tô Nhan nhắm mắt, nhớ tới chuyện sáng nay xảy ra, từng cảnh hai người ngọt ngào, chỉ cảm thấy vô cùng châm chọc, không biết khi anh nghe thấy cô muốn sinh một đứa bé, có phải trong lòng cười nhạo cô lắm không, châm chọc sự ngây thơ của cô.

Nhớ tới tới qua khi nhắc tới anh đã yêu người con gái nào ánh mắt của anh phức tạp, bây giờ, rốt cuộc cô cũng đã hiểu.

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ sự yên lặng, Tô Nhan cũng không để ý, bởi vì cô có thể đoán được là ai.

Tiết Cầm Cầm nhìn thoáng qua chỗ Tô Nhan, lấy điện thoại thấy cuộc gọi, lửa giận tụ vào một chỗ, nhận điện thoại liền mắng.

“Anh là khôn khiếp, tôi nguyên rủa anh cũng bị xe đụng chết, đi tìm được bạn gái và con của anh...” Tiết Cầm Cầm chưa nói hết thì điện thoại di động đã bị lấy đi.

“Nhan Nhan, cậu làm gì? Tôi muốn mắng chết anh ta, tên hỗn đản này.”

Tô Nhan chỉ tắt điện thoại, giọng nói khàn khàn: “Đưa tớ đến nơi ở cũ, tớ đến lấy đồ đạc.”

Tuy Tiết Cầm Cầm tức giận, nhưng nghĩ lại tâm tình của Tô Nhan lúc này, chỉ đồng ý.

Trình Tự Cầm ngắt điện thoại, châm một điếu thuốc lá, hạ cửa kính xe xuống, tâm tình phiền não không thôi, xem di động báo tên, ánh mắt trầm tối, hít một hơi thuốc lá thật sâu mới nhận.

“Sau này đừng gọi cho tôi, tôi sẽ cho người đưa cho cô một khoản tiền ra nước ngoài, nhớ kỹ, đừng đi tìm người không nên tìm, tự lượng sức mình. Nói xong, ngắt điện thoại, một chiếc xe từ xa chạy lại, đỗ ở bên cạnh anh.

“Sao lại hút thuốc?”

Trình Tự Cầm liếc mắt, hạ cửa kính xe nhìn Trình Tự Tuấn, một bộ dạng bừa bộn, biết anh đi làm cái gì, từ chỗ nào đến.

Vứt nửa điếu thuốc còn lại ra ngoài cửa sổ cười một tiếng nói: “Anh không kiêng nể như vậy, dựa vào cái gì? Dựa vào chị ấy yêu anh?”

Trình Tự Tuấn chỉ nhún mày, ngón tay thon dài gõ gõ tay lái trầm giọng nói: “Em cảm thấy được?”

Sắc mặt Trình Tự Cầm đen, liếc mắt nhìn anh ta trầm giọng nói: “Em cảm thấy được? Đứa nhỏ trong bụng chị Diệu Mạn không phải là của anh, làm sao em cảm thấy có ích sao? Nhưng anh yên tâm, nếu chị ấy muốn sinh, em là em trai, nhất định sẽ bảo vệ mẹ con chị ấy an toàn.”

Quả nhiên, Trình Tự Cầm thấy một ánh mắt sắc bén như dao của Trình Tự Tuấn nhìn về phía anh.

“Em nói cái gì?” Khuôn mặt tuấn tú của Trình Tự Tuấn âm u, như nổi lên một trận bão táp, âm trầm nhìn chằm chằm Trình Tự Cầm.

Trình Tự Cầm chỉ nhếch môi cười nói: “Tuổi anh còn chưa quá lớn đến tai điếc chứ.” Dứt lời, Trình Tự Cầm đóng cửa kính xe, xe phi nhanh ra ngoài.

Mà sắc mặt Trình Tự Tuấn âm u cầm điện thoại gọi qua dây số đã lâu chưa gọi, sau khi nghe thấy Trình Tự Cầm nói, anh chỉ muốn giết người.

Thật lâu, đầu kia mới nghe.

“Có chuyện gì sao?”

“Em ở đâu?”

“Có chuyện gì sao?”

“Anh chỉ hỏi em ở đâu?” Trình Tự Tuấn nghe Tô Diệu Mạn lạnh lùng nói không nhận được nói tục.

Tô Diệu Mạn kinh ngạc, đành phải nói: “Bệnh viện, không có việc gì tôi cúp.”

Trình Tự Tuấn nhìn cuộc gọi bị ngắt, cười lạnh, điện thoại cũng sắp bị anh bóp nát.

Tô Diệu Mạn, em cũng dám, vậy mà em thật sự dám..

Mà Trình Tự Cẩm vốn nhếch khoé môi trong nháy mắt khi đóng cửa kính xe căng ra, giẫm chân ga nói với tai nghe bluetooth của điện thoại giọng nói lạnh lùng nói: “Định vị vị trí của Tô Nhan lúc này cho tôi, một phút.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 79: Diễn trong diễn

Editor: dohuyenrua

Trở về nhà, Tô Nhan mở tủ đầu giường của mình ra, bên trong theo thứ tự là giấy chứng nhận kết hôn và giấy thoả thuận li hôn.

Tô Nhan cầm bản chứng nhận kia, nở nụ cười, sau đó dùng sức xé ra, xé đến nỗi không nhận ra bộ dạng gì, cuối cùng lấy ra thoả thuận li hôn, đây là lần đầu tiên cô đóng dấu thoả thuận li hôn, chẳng qua không có đất dụng võ mà thôi.

Cô nhất định phải dùng tới!

Tiết Cẩm Cẩm đứng ở cửa nhìn hành động của Tô Nhan, nhìn hai bản giấy chứng nhận kết hôn bị cô xé nát, cô ấy biết bây giờ, cho dù thế nào cô (Tô Nhan) cũng sẽ không hối hận.

Nếu là cô, cô cũng sẽ không hối hận đâu.

Tô Nhan bỏ thoả thuận li hôn vào trong túi, chậm rãi đứng lên, nhét cả giấy chứng nhận kết hôn đã bị xé nát vào, xoay người đi ra ngoài.

“Nhan Nhan, cậu đi đâu?”

“Đưa tớ đến nhà ở của anh ta.”

“Cậu...” Tiết Cẩm Cẩm nhìn bóng lưng cô đi về phía trước, cắn chặt răng, mắng câu hỗn đản rồi vội vàng đi theo.

Sau khi Trình Tự Cẩm lấy được địa chỉ của Tô Nhan trầm mặc một lát sau đó mới đi đến.

“Cẩm Cẩm, cậu đi về trước đi.”

“Tớ không về, cậu như thế này tớ lo lắng.” Tiết Cẩm Cẩm nhú mồm, không đồng ý nói.

Nhưng Tô Nhan chỉ nâng mắt nhìn Tiết Cẩm Cẩm cười khẽ một tiếng nói: “Tớ như thế nào? Bây giờ tớ rất bình tĩnh, bình tĩnh chưa bao giờ có.”

Đúng, sợ hãi quá mức cũng chỉ còn lại lạnh lùng vô tận, bình tĩnh.

Không có lúc nào cô bình tĩnh hơn so với hiện tại, từ một khắc biết được chân tướng kia, cô không còn cách nào hình dung được tâm tình của mình.

Khiếp sợ, đau lòng, phản bội...

Còn có cái gì so được với hư tình giả ý của anh.

Đã không có!

“Cậu đi về trước đi, giữa tớ và anh ta, tớ cần nói chuyện.”

Tiết Cẩm Cẩm cực kì lo lắng nhìn Tô Nhan, cuối cùng chỉ nói: “Tớ đợi cậu ở dưới lầu.”

Tô Nhan không nói gì, Tiết Cẩm Cẩm cũng chỉ thờ dài một tiếng xoay người rời đi.

Lúc chỉ còn lại một mình cô, Tô Nhan mới chậm rãi nâng mắt, nhìn gian nhà này, cô sinh sống ở trong này mấy tháng, khắp các ngõ ngách đều có bóng dáng của cô.

Cả anh...

Nhớ lại mấy tháng nay thái độ của anh với cô cũng thay đổi, Tô Nhan nở nụ cười, cô vẫn nghĩ rằng cô là một diễn viên, nhưng không biết, cô vẫn luôn trong một vở diễn.

Trong vở diễn anh một tay bày ra.

Tiết Cầm Cầm cũng không đi luôn, mà ở dưới lầu, nhìn xe đang được lái vào, vội vàng cầm điện thoại nhắn một tin cho Tô Nhan.

'Trình Tự Cầm trở lại.'

Tô Nhan bỏ điện thoại di động xuống, để những mảnh vụn của giấy chứng nhận kết hôn rơi trên đất, mà cô chỉ đứng ở đó, hai tay nắm chặt.

Vốn một người sinh rất bình thường, lại xảy ra thay đổi liên tiếp, nếu vụ tai nạn xe kia mang đi cha mẹ của cô là tai nạn, sau đó như vậy? Đó là *.

Tiếng cửa phòng mở ra, Tô Nhan nâng mắt nhìn lại, Trình Tự Cầm xuất hiện ở cửa, thấy đầu tiên là những mảnh giấy nhỏ trên mặt đất, ánh mắt đã thâm trầm không thôi.

Tiện tay đóng cửa phòng, nhìn người phụ nữ đang đứng ở nơi đó, chỉ đang nhìn anh.

Lúc này hai người đối mặt với nhau, Tô Nhan nhìn chằm chằm sắc mặt của anh, xem ra là biết rõ.

“Anh hận tôi?” Đây là câu nói đầu tiên mà Tô Nhan nói, bởi vì cô cần một đáp án, một đáp án chính xác.

Trình Tự Cầm vẫn trầm mặc như cũ không nói, một đôi mắt thâm thúy như biển lại sâu sắc nhìn cô, trong ánh mắt thâm sâu quay cuồng có những cảm xúc mà Tô Nhan vẫn không hiểu.

Trầm mặc của anh, Tô Nhan đã đoán được đáp án, khoé môi cong lên, cô thật không ngờ, vì sao lúc mới vừa biết được, cô cảm thấy tan vỡ, có cảm giác trời sập xuống, nhưng lúc này bình tĩnh kiểm chế như vậy.

Tô Nhan nở nụ cười, tay nhẹ nhàng vỗ trán, nhẹ giọng nói câu: “Thật TMD (1) làm cho người ta ngán.”

(1) TMD: một câu chửi bậy của giới trẻ Trung Quốc: con bà nó.

Trình Tự Cầm chỉ căng khoé môi muốn đến gần cô, đã thấy tay Tô Nhan vỗ trán giờ bàn tay về phía anh, lắc lắc, ý bảo anh đừng qua đây.

“Anh đừng qua đây.”

Hai tròng mắt Trình Tự Cầm thâm trầm nhìn chằm chằm cô, dường như đang nổi lên cảm xúc bão táp, chăm chú nhìn chằm chằm đáng về kháng cự của cô.

“Long Bội Tuyết...”

Ba chữ này vừa nói ra, Tô Nhan nhìn thấy vẻ mặt anh trở nên lo lắng, hai mắt cũng âm trầm nhìn chằm chằm nàng, điều này làm cho trong lòng Tô Nhan là vừa đau vừa khổ.

Xem ra, anh thật sự là rất yêu người con gái tên Long Bội Tuyết, cũng đúng, cô gái kia còn mang thai đứa bé của anh, nếu như không có sự cố kia, chắc anh rất hạnh phúc cùng người phụ nữ mình thích nhất và con của mình sống chung một chỗ.

Mà cô cũng sẽ cùng cha mẹ em trai một nhà trải qua cuộc sống an nhàn ổn định, bọn họ sẽ không có gặp nhau một lần nào, cũng sẽ không có tình huống bây giờ.

Nếu, nếu, nhưng hết lần này tới lần khác không có nếu.

Tô Nhan căng khoé môi chưa nói giọng khàn khàn: “Anh yêu cô ấy như thế, tại sao còn muốn lấy tôi? Anh đã từng nói cả đời chỉ kết hôn một lần, cũng chỉ là cam kết với cô ấy, nhưng anh lại để cho mình lâm vào khổ sở, trải qua một đời cùng một người con gái anh hận nhất, anh muốn buộc cả đời của tôi lại, bây giờ anh lại làm cho tôi yêu anh sâu đậm, yêu đến không thể tự kiểm chế, đợi đến tương lai có một ngày, khi tôi không thể sống thiếu anh, anh sẽ lấy đi tất cả * cùng yêu với tôi, không đúng, chưa từng có yêu, anh giả vờ làm cho tôi vô ý tham gia diễn bộ phim này, trở thành một diễn viên, tại sao phải muốn tôi diễn? Bởi vì ba năm trước đây khi anh biết sự tồn tại của tôi cũng đã điều tra tôi...”

“Anh xem qua tư liệu tại đại học của tôi, vở kịch mỗi một năm đều là do tôi biểu diễn, anh suy đoán tôi thích sân khấu, rất thích diễn, anh thành công dẫn dắt đến điểm này, tôi không chống lại *, bởi vì diễn, sân khấu là ước mơ của ta, tôi đi vào cái vòng lẩn quẩn này, bước lên đường tốt anh cho tôi, tại sao? Anh làm cho tôi trở thành người mà mọi người đều biết, diễn viên có sức sáng nhất, bị vòng sáng của ảnh hậu vây quanh, bị Trình Tự Cầm anh yêu vây quanh, để cho tôi đứng ở nơi cao nhất, cuối cùng, anh sẽ lấy đi những thứ anh cho tôi, khi tôi cho là hạnh phúc nhất, tự tay đẩy tôi xuống vực sâu, để cho tôi biết cái gì gọi là rơi xuống từ trên mây...”

Nói xong, nước mắt Tô Nhan liền rơi xuống, nói xong liền bật cười, cuối cùng cười không thể khống chế, vỗ tay. Vừa vỗ tay vừa cười nói.

“A, ha ha, Trình Tự Cầm, tôi diễn nhiều như vậy, anh bày kế lần này diễn tôi đi vào, rất mê mẩn, anh hài lòng không? Có hài lòng không? Hà?”

Trình tự như gắm nghe lời nói của cô, nghe cô hô to chất vấn, môi mím rất chặt, sắc mặt vẫn âm trầm như cũ, hai mắt lại sâu vô cùng nhìn chằm chằm Tô Nhan cười không ngừng.

Cuối cùng bước chân đi về phía cô, lại thấy Tô Nhan kháng cự, cầm lên một cái gối ôm trên ghế sa lon ném về phía anh.

“Anh đừng tới đây, anh không để tôi trở lại, anh hài lòng không? Không đúng, người không hài lòng phải không? Bởi vì tôi chưa hoàn toàn theo kịch bản của anh, anh vì để tôi tự chịu diệt vong, nhưng tôi biết trước kết cục, biết đây đều là một tay bụng dạ khó lường của anh thao túng, sao anh có thể hài lòng, không thấy tôi chết, làm sao anh có thể hài lòng?”

Tô Nhan từ từ ngồi xổm xuống, đôi tay nhẹ nhàng che mặt của mình, nước mắt xuyên qua khe hở rớt xuống đất.

“Anh thật ác độc, anh thật sự rất hung ác, hay cho một vở kịch báo thù, bốn năm, ròng rã bốn năm, dùng hôn nhân anh bỏ đi để tôi buộc lại cả đời của tôi, anh muốn cho cả đời tôi đều bất hạnh trôi qua, Trình Tự Cẩm, anh thật ác độc.”

“Ồ ồ, làm sao lòng của anh ác như vậy, anh mất đi người con gái anh yêu và đứa bé chưa ra đời, tôi hiểu rõ anh rất khổ sở rất đau lòng, nhưng tai nạn xe cộ kia người bị hại cũng là tôi, tôi cũng mất đi cha mẹ thương yêu nhất của tôi, anh còn muốn như thế nào nữa? Tai nạn xe cộ đó, là tai nạn, là ngoài ý muốn, là đột nhiên phanh xe không ăn, cha mẹ ta muốn tránh né lại không kịp, cứ như vậy đụng nhau, như vậy, nếu như mà tôi nói, lúc ấy bọn họ không có bất kỳ trách nhiệm nhưng trực tiếp đâm vào, có lẽ cũng sẽ không đâm vào tường, cũng sẽ không cùng qua đời, tôi nên đòi mạng với người nào đây?”

Tô Nhan khóc lớn ngã trên sàn nhà, giống như một con mèo nhỏ bị thương, thút thít không ngừng.

Trình Tự Cẩm đi tới bên cạnh cô, đứng ở một bên, từ trên cao nhìn xuống cô, cũng không nói bất kỳ cái gì.

Tô Nhan nhìn giày da sáng bóng của anh, nhìn xem, ngay cả bây giờ cũng là như vậy, cô hèn mọn như vậy cúi ở dưới chân của anh, mà anh cứ lạnh lùng tự nhiên, mắt nhìn xuống cô như vậy.

Là cô đáng đời, là mắt cô bị mù, tìm che mắt, lâm vào lưới tình mà anh tỉ mỉ dệt.

Tô Nhan lau nước mắt, người lung lay đứng lên, nhìn mặt anh tối đen không rõ, cười.

“Trình Tự Cẩm, hôm nay tôi mới biết, thì ra anh hận một người còn có thể đối xử rất tốt với cô ấy.” Nhìn mặt mày anh lạnh lùng như băng, rốt cuộc tâm chết! “Anh chính là một vị thuốc độc.”

Một loại thuốc độc phá hủy trái tim của cô!

Chống đỡ thân thể lão đảo muốn ngã, từng bước đi về phía cửa, khi lướt qua anh, Trình Tự Cẩm giữ cánh tay cô lại, Tô Nhan cả mắt cũng không chớp một cái, chỉ là khàn khàn giọng, nói: “Buông tay.”

Đột nhiên Trình Tự Cẩm lại dùng sức, giống như là đang đè nén tâm tình gì đó, giữ chặt cổ tay nhỏ bé của cô, mà nét mặt Tô Nhan có chút mơ hồ, hình như cũng không cảm thấy đau đớn, chỉ là lặp lại hai chữ vừa rồi.

“Buông tay...”

“Buông tay...”

Rốt cuộc Trình Tự Cẩm liếc mắt, nhìn gò má của cô, một đôi mắt sưng đỏ, trên lông mi còn dính nước mắt, giọng nói âm trầm nói: “Nếu biết, cũng không cần làm chuyện vô vị, xé vật kia, em cũng không trốn thoát tôi, em biết, tôi sẽ không tha cho em.”

Tô Nhan chỉ là chuyển động hai mắt, nói giọng khàn khàn: “Buông tay.”

Trình Tự Cẩm chăm chú nhìn cô một lát, mới buông nài ra tay, Tô Nhan không hề dừng lại chút nào, thuận tay nhặt túi trên ghế sa lon, cũng không quay đầu lại rồi nhà trọ.

Lúc này Trình Tự Cẩm mới ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn chằm chằm những mảnh giấy hôn thú bị cô xé nát, ảnh hai người là ảnh ghép, từ trong mảnh vụn nhặt lên ảnh hai người, một phần thuộc về anh cũng bị xé ra, còn dư lại Tô Nhan mặt mày hớn hớn, một nửa nhăn nhúm.

Lấy điện thoại di động ra trầm giọng nói: “Đi theo cô ấy.”

Tô Nhan bước nhanh rời khỏi chung cư, Tiết Cẩm Cẩm thấy cô mất đồ đi ra, vội vàng mở cửa xe xuống đón cô.

“Không sao chứ? Anh ta nói cái gì?”

Tô Nhan chỉ ngẩng đầu lên, có chút hoảng hốt nhìn bạn tốt của mình, khẽ cười một tiếng nói: “Anh ta thừa nhận tất cả, anh ta nói với tớ, đừng làm chuyện vô vị, tớ chạy không thoát, cũng sẽ không bỏ qua cho tớ.”

Bỏ qua cho, và thả! Lúc này ở trong đầu Tô Nhan đều là một ý.

Tiết Cẩm Cẩm nghe, lập tức nổi trận lôi đình.

“Tên khốn kiếp này, khốn kiếp, đáng đời anh ta mất đi vợ con.”

Tô Nhan chỉ là chớp chớp hai mắt, bi ai cười, mặc dù cô tức, mặc dù hận, nhưng mà lại không thể làm gì, bởi vì cha mẹ cô thực sự giết chết Long Bội Tuyết, còn mang đi đứa bé chưa ra đời của anh, anh nên hận, nhưng, cô lại vô tội.

Tô Nhan chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng, trên đầu hoa mắt một chút, cuối cùng vô lực ngã xuống trong lòng Tiết Cẩm Cẩm.

“A, Nhan Nhan, Nhan Nhan cậu làm sao vậy?” Tiết Cẩm Cẩm nhìn Tô Nhan té xỉu, giật mình, vội vàng đỡ cô lên xe, trực tiếp đi đến bệnh viện.

Mà đang ở cách đó không xa, Hàn Lỗi nhìn một màn kia, cau mày bấm điện thoại di động.

“Trình tổng, vừa rồi phu nhân mới té xỉu, Tiết tiểu thư đã chở cô ấy rồi đi.”

“Dạ, tôi biết rồi.” Hàn Lỗi ngắt điện thoại di động liền đi theo, mà trên lầu, trình tựa như gắm cảnh hình của Tô Nhan, nhìn thấy cảnh đó xảy ra dưới lầu, nhìn cô té xỉu ở trong lòng Tiết Cẩm Cẩm.

Nhưng còn chưa tới bệnh viện, Tô Nhan đã tỉnh lại, đỡ đầu có chút đau.

“Cẩm Cẩm...”

Tiết Cẩm Cẩm vừa nghe vội vàng quay đầu nhìn cô, thấy cô tỉnh lại không khỏi vui mừng.

“Nhan Nhan, cậu đã tỉnh, cậu làm tớ sợ muốn chết, tớ còn tưởng rằng tai nạn lần trước cậu đụng hư đầu.”

Tô Nhan cau mày nâng trán, giọng nói khàn khàn nói: “Tớ không sao.”

“Hay là đi bệnh viện khám một chút đi.”

“Thật sự không sao, một lát là hết, cậu về trước đi.”

Tiết Cẩm Cẩm vẫn là rất lo lắng dò hỏi: “Thật sự không sao?”

“Không sao.”

“Thật sự?”

“Ừ.”

“Được rồi.”

Tiết Cẩm Cẩm lái xe đến chung cư cô ở, đỡ Tô Nhan đi vào bên trong chung cư, ven đường, Hàn Lỗi giờ điện thoại di động nói.

“Trình tổng, phu nhân và Tiết tiểu thư trở lại chung cư Tiết tiểu thư ở, phu nhân đã tỉnh.”

Hàn Lỗi ngắt điện thoại di động thở dài một tiếng, lúc này mới đảo tay lái rời đi.

Mà Tô Diệu Mạn ở bệnh viện lấy một chút thuốc an thần, lấy điện thoại di động ra bấm số Quyền Hạ.

“A Hạ, cậu có thể liên lạc với Cẩm không?”

“Làm sao vậy?”

“Tô Nhan biết tất cả rồi, tôi rất lo lắng bọn họ, từ sau khi Nhan Nhan rời khỏi nơi này của tôi cảm xúc hình như rất không tốt.”

“Làm sao cô ấy biết?”

“Tôi cũng không rõ lắm, nếu không cậu và Cố Nghị đến xem đi.”

“Được, tôi biết rồi.”

“Ừ.” Tô Diệu Mạn cúp điện thoại di động nhét vào trong túi xách, nhìn thấy dây số gọi tới, sắc mặt có chút không tốt, không hề để ý tới nhét vào trong túi xách.

Nhưng cũng buồn bực, một năm qua chưa từng gọi cho cô, vì sao đột nhiên gọi tới, giọng điệu vẫn còn rất mạnh, cô biết, anh ta đang tức giận, nhưng có liên quan gì tới cô?

Gương mặt Tô Diệu Mạn lạnh lùng đi khỏi bệnh viện, đã nhìn thấy người đàn ông trước mắt đi đến, cô thừa nhận, khoảnh khắc kia, lòng của cô hung hăng lay chuyển, cũng là đau đớn vô tận.

Sắc mặt dần dần chuyển thành trắng bệch, nhìn anh có vẻ mặt mờ mịt đi về phía cô, cô có chút hoảng hốt, anh, đang tức giận với cô?

Nhưng, tại sao?

Trình Tự Tuấn đi tới trước mặt cô, nhìn cô, đã hơn một năm không nhìn thấy khuôn mặt này, cho dù là đeo kính mát.

“Tại sao anh lại ở chỗ này?” Tô Diệu Mạn lấy lại tinh thần, nhìn anh hỏi.

Trình Tự Tuấn chỉ nở một nụ cười, nhìn túi thuốc trong tay cô, bởi vì chỉ nhìn thấy một chữ 'an', đã cho rằng là thuốc dưỡng thai.

Dùng sức đè vai cô lại trên tường, lực đập vào làm Tô Diệu Mạn đau đến thay đổi sắc mặt.

“Đau...”

“Đau không? Nói, là của ai?” Trình Tự Tuấn nhìn mặt cô nhần lên, nhìn cô bị đụng rơi mất kính, lạnh lùng nói.

Lưng Tô Diệu Mạn đau, bả vai cũng bị anh đụng vào làm đau, không khỏi nổi nóng, ngược mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm anh.

“Anh ở đây nói gì?”

“Người nào, nói...”

“Người nào cái gì? Anh nói điên khùng gì, anh buông tôi ra, buông tôi ra...” Tô Diệu Mạn hơi cúi, kính mắt cô đeo cũng rơi, mặc dù trên hành lang bên này không có người nào, nhưng dù sao cô cũng là nhân vật công chúng.

“Tiếp tục giả vờ phải không? Con hoang trong bụng cô là của ai?”

Nghe vậy, Tô Diệu Mạn sững sốt một chút, nhìn anh trầm mặc, con hoang trong bụng?

Nhưng bộ dạng của cô trong mắt Trình Tự Tuấn lại là một loại vẻ mặt khác, sắc mặt lại âm trầm rất nhiều, cười lạnh một tiếng nói: “Như thế nào? Không ngờ rằng tôi sẽ biết? Tô Diệu Mạn, người nào cho cô lá gan này? Hả? Cô ngủ với người đàn ông khác, còn có con hoang của người đàn ông đó, hả?”

Tô Diệu Mạn nghe hiểu, anh ta cho là cô đang mang thai, mặc dù cô không biết anh ta lấy được tin tức giả này ở nơi nào, chẳng qua anh dựa vào cái gì?

Tô Diệu Mạn cười, dùng sức đẩy anh ra, ngửa đầu nhìn anh cười lạnh một tiếng nói: “Tại sao tôi không thể ngủ cùng người đàn ông khác ? Chúng ta đã ly hôn, ly hôn anh hiểu không? Giữa tôi và anh không có bất cứ quan hệ gì, anh có thể tìm những người phụ nữ khác thượng **, vì sao tôi không thể thượng ** với người đàn ông khác, tôi cho anh biết, từng ngủ với tôi, không chỉ là một mình anh, còn có rất nhiều, nhiều đến...”

Bốp...

Tô Diệu Mạn nghiêng mặt, má phải rất tê, nhưng đau cũng là tim của cô, lòng cô rất chua xót, thật khổ sở, cô không biết làm sao mà biến thành như vậy, làm sao người đàn ông nói sẽ yêu cô một đời một kiếp thay lòng.

Tại sao?

Trình Tự Tuấn nghe cô nói giận điên lên mới có thể không nhịn được đánh cô một bạt tai, nhìn gò má chềch đi vì bị đánh của cô, ngây ngẩn cả người.

“Mạn Mạn...”

Tô Diệu Mạn chỉ là chậm rãi quay mặt sang, ánh mắt vô cùng lạnh lùng nhìn anh, gằn từng chữ: “Trình Tự Tuấn, nếu tôi kết hôn, tôi không hy vọng sẽ thấy anh ở đó.” Nói xong liền khom người nhặt mất kính từ trên đất lên đeo lên xoay người rời đi, bóng lưng ấy kiêu ngạo như thế, tựa như một con Không Tử tức.

Trình Tự Tuấn thật nắm tay thật chặt, kết hôn, Mạn Mạn, em là của anh, em còn muốn kết hôn với ai?

Liếc mắt nhìn bóng lưng Tô Diệu Mạn chưa từng dừng lại, ánh mắt ửng hồng, đột nhiên...

“Trình Tự Tuấn, tôi rất muốn nhìn thấy bộ dạng ân hận của anh.”

Nghe tiếng nhìn lại, là một người phụ nữ phi thường xinh đẹp, bọn họ bạn học thời đại học, bác sĩ bệnh viện này, bác sĩ phụ khoa. Trần Nhã.

Trình Tự Tuấn nhìn cô ấy, nhìn cô đi tới nơi Tô Diệu Mạn vừa mới đứng, cô từ từ thu hồi ánh mắt, lắc lắc thuốc trong tay cô.

“Đây là cô ấy làm rơi, thuốc ngủ.”

Nghe vậy, ánh mắt Trình Tự Tuấn bén nhọn nhìn chằm chằm cô, Trần Nhã chỉ là cười nói: “Thu hồi bộ dáng này của anh cho tôi, Trình Tự Tuấn, trước kia, tôi vẫn cho là anh và Mạn Mạn sẽ ở cùng nhau thiên trường địa cửu, nhưng tôi sai lầm rồi, đàn ông đều là bội tình bạc nghĩa, anh không xứng yêu cô ấy, coi như cô ấy nói, tương lai có một ngày cô ấy tái hôn, anh không cần đi.” Nói xong cũng xoay người muốn rời khỏi.

Trình Tự Tuấn không biết là bị câu nào kích thích, rống giận một câu: “Từ trước tới bây giờ người phản bội đều không phải là tôi, là cô ấy, là cô ấy.”

Nghe vậy, Trần Nhã cau mày quay đầu nhìn anh, “Anh mới vừa nói cái gì?”

“Là cô ấy lừa tôi bỏ con của chúng tôi, là cô ấy.”

Nghe vậy, Trần Nhã sững sờ, ngay sau đó nghĩ tới điều gì, đi tới trước mặt anh, hỏi dò: “Là tháng Chín năm kia sao?”

Hai mắt Trình Tự Tuấn trầm xuống, giữ bả vai của cô lạnh lùng nói: “Làm sao cô biết?”

“Bởi vì là tôi làm phẫu thuật cho cô ấy.”

Nghe vậy, Trình Tự Tuấn âm trầm, cảm xúc trong lồng ngực anh quay cuồng, hai mắt đỏ lên.

“Tại sao, các cô vì sao?”

Vào lúc này dường như Trần Nhã hiểu rõ, hiểu vấn đề khó khăn một năm nay của Tô Diệu Mạn, không khỏi nở nụ cười.

“Tại sao? Tôi tới nói cho anh biết tại sao, bởi vì cô ấy nghi ngờ là thai ngoài tử cung, anh biết cái gì là thai ngoài tử cung sao? Nếu như không phá bỏ anh để cho cô ấy làm thế nào? Để cho bọn họ cùng chết sao?” Nói xong lời cuối cùng, Trần Nhã gần như là quát lên.

Trình Tự Tuấn ngậy ngấn cả người, bị cô ấy quát sừng sốt, hình như có chút khó tin.

“Cô, nói gì?”

Mắt Trần Nhã đỏ lên, gắt gao nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt này cắn răng nói: “Trình Tự Tuấn, người đàn ông quá ngu xuẩn này, lúc trước, anh biết khi cô ấy biết mang thai nàng vui vẻ thế nào không, cô ấy nói, rốt cuộc cô ấy có con của hai người, cô ấy vui vẻ như đứa bé, thế nhưng khi kiểm tra ra là thai ngoài tử cung, anh có biết là cô ấy thất vọng thế nào sao? Biết cô ấy khổ sở thế nào sao? Cô ấy không nở bao nhiêu sao, cô ấy khóc nói với tôi, anh vẫn luôn muốn có một em bé của hai người, cô ấy khóc lên bần mỗ, cô ấy khóc cầu xin tôi không muốn nói cho anh biết, sợ anh đau lòng, loại đau này, một mình cô chịu đựng là được, nhưng còn anh, anh làm cái gì, khi thân thể của cô ấy còn chưa tỉnh dưỡng tốt, anh làm cái gì? Cùng người phụ nữ khác thương **, Trình Tự Tuấn, tôi cho anh biết, tất cả đau khổ của anh đều là anh đáng nhận, biết vậy chẳng làm, bây giờ anh tới ném thù một chút xem mùi vị thế nào.” Nói xong, Trần Nhã rơi lệ, chỉ cảm thấy hoang đường, lau nước mắt một cái xoay người rồi đi.

Khi xoay người nói một câu.

“Hôm nay tôi cho anh biết sự thật, chính là để cho anh biết anh là người khôn kiếp như thế nào, anh tổn thương cô ấy nhiều, anh không xứng đáng đến với cô ấy, còn nữa, anh rất rõ tính cách Mạn Mạn, anh đã buông tay, cô ấy không cần, giữa hai người sẽ tuyệt đối không có đường quay lại hoà dịu, anh sẽ mang theo tiếc nuối và áy náy cả đời của anh.”

Trình Tự Tuấn hoàn toàn ngậy ngấn cả người, hoàn toàn ngậy ngấn cả người.

Khi anh về đến nhà, nhìn thấy đơn cho phép phẫu thuật phá thai của cô, anh khó có thể hình dung tâm tình của mình, thất vọng, khiếp sợ, khổ sở, tràn đầy.

Cô ấy, khi cô nhìn thấy anh và những nữ nhân khác ở *, có phải cũng là loại tâm tình này không?

“Mạn Mạn...” Thì thào một câu, liền xoay người chạy vội đi ra ngoài, rốt cuộc không tìm được bóng dáng của cô, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi số của cô, lại truyền đến bốn chữ không liên lạc được.

Lại gọi cho Trình Tự Cẩm, một hồi lâu, đầu kia mới nghe, chỉ là âm thanh có chút trầm thấp.

“Cô ấy ở đâu?”

“Không biết.”

“Trình Tự Cẩm.”

“Tìm cô ấy làm gì, đã từ bỏ.”

Hình như Trình Tự Tuấn đã hiểu rõ ràng cái gì, nắm thật chặt điện thoại di động, lạnh lùng nói: “Cô ấy không mang thai, em ở đây lừa gạt anh.”

“Không có sao? Sớm muộn cũng sẽ có.”

“Trình Tự Cẩm, hỏi một lần cuối cùng, cô ấy ở đâu?”

“Một lần cuối cùng, không biết.” Nói xong, Trình Tự Cẩm cũng đã cúp điện thoại di động, bởi vì anh đang ngồi ở phòng khách hút thuốc lá.

Mà Trình Tự Tuấn hung hăng vỗ cửa xe, sắc mặt vô cùng khó coi lại gấp gáp.

“Đáng chết.”

Này *, không biết là mấy người không ngủ cả đêm, Tô Nhan ngồi cả đêm, Trình Tự Cẩm rút * khỏi, Tô Diệu Mạn ngăn người *, Trình Tự Tuấn điên rồi tìm cả đêm.

Sáng Tô Nhan còn có một bài phỏng vấn, vốn là định cùng đi với Tô Diệu Mạn.

“Nhan Nhan, cậu không nên đi, bộ dạng này của cậu làm tớ không yên lòng a.”

“Muốn đi.”

“Nhưng...”

“Nếu cậu lo lắng, vậy thì xin nghỉ đi cùng tớ.”

“Vậy thì tốt, ta đi gọi điện *nói.”

Đến studio, Tô Nhan nhìn thấy sắc mặt Tô Diệu Mạn có chút không tốt ngồi ở chỗ đó ngăn người, người con gái này đã phá vỡ hình tượng trong lòng cô, cô ấy đã trải qua đau thương bị người đàn ông yêu nhất tổn thương.

Cô không oán hận cô ấy, bởi vì, dù sao theo từ bọn họ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, đương nhiên mạnh mẽ hơn so với người ngoài là cô.

“Nhan Nhan...” Tô Diệu Mạn ngẩng đầu đã nhìn thấy Tô Nhan, đứng lên gọi.

Tô Nhan chỉ gật đầu một cái với cô ấy nhẹ giọng nói: “Chị Diệu Mạn.”

Tô Diệu Mạn vừa nghe, vui mừng, đi về phía cô, cầm tay của cô nói: “Em không giận chị nữa hả?”

“Sao em phải giận chị?” Thật sự cô không tìm được bất kỳ chỗ nào tức giận.

“Chị...”

“Vậy em và Cẩm.”

“Em là em, anh ta là anh ta, chị Diệu Mạn, nếu trong lòng chị cảm thấy có chút áy náy với em, vậy thì phiền chị đi khuyên nhủ anh ta, không cần kéo tôi xuống ngựa, để cho tôi sống không bằng chết, tôi không ngại lười rách cả chết, lỗi kéo anh cùng chết, tôi chỉ có một em trai, việc học cũng sắp hoàn thành, mà anh còn có cha mẹ anh trai, còn có các chị, còn có thân phận địa vị không ai bì nổi.”

Tô Diệu Mạn ngăn cả người, bị kiên định trong mắt cô, cô ấy biết, cô nói là sự thật, nếu Cẩm lại bức cô, cô thật sự sẽ làm ra một ít chuyện.

“Nhan Nhan, em hãy nghe chị nói...”

“Không cần nói, nếu như chị có thể tha thứ chồng trước của chị, em sẽ nghe chị nói, nếu không, chị Diệu Mạn, chị không cần nói cái gì.” Tô Nhan biết, một người phụ nữ không có cách nào tha thứ cho một người đàn ông phản bội cô ấy, khi cô ở Trình gia cũng đã hiểu rõ.

Tô Diệu Mạn ngăn cả người, làm sao cô có thể tha thứ, có chút hoảng loạn tránh nhìn Tô Nhan.

Cuối cùng cũng chỉ là thờ dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Chương 80.1: Người sau lưng Bạch Khuynh

Editor: dohuyenrui

Cái gì gọi là là phúc thì không phải là họa, là họa chẳng thể ngăn cản?

“Tô Nhan.”

Tô Nhan quay người nhìn lại, lại là Bạch Khuynh, một thân trang phục đơn giản, đứng ở nơi đó đang nhìn chăm chăm cô.

Tô Nhan theo trực giác xoay người đi, nhưng lại không có bước đi, trong lòng cô tồn tại một nghi vấn, đó chính là sau khi Bạch Khuynh trải qua chuyện kia thì đi đâu, không thể nào trong nhất thời mai danh ẩn tích.

Có người nói, phía sau của cô ta có một người.

Tất cả mọi người nhao nhao suy đoán người đó là ai, ai lại có năng lực cùng đối kháng với Trình Tự Cẩm.

Lúc ấy Tô Nhan cũng không hề để ý, bởi vì cô bị tình yêu làm đầu óc mê muội, bây giờ suy nghĩ lại, đúng là có rất nhiều vấn đề.

“Bạch Khuynh, sao cô ở chỗ này?”

Phòng chờ, Bạch Khuynh đóng cửa phòng đi tới, lấy mũ lưỡi trai trên đầu xuống, tóc có chút hỗn độn, lại hung hăng nhìn chăm chăm cô, cuối cùng chẳng biết tại sao lại cười.

“Cô muốn biết?”

Tô Nhan nhìn ánh sáng trong mắt cô ta, cau mày, nhưng chỉ nhìn cô ta.

Bạch Khuynh chỉ khẽ cười nói: “Thật ra, bây giờ tôi không nên xuất hiện trước mặt cô, nhưng...”

Bạch Khuynh nói xong, sắc mặt liền lạnh xuống, gắt gao nhìn chăm chăm cô. “Sở dĩ xuất hiện ở nơi này, là bởi vì ngày hôm qua được một người gọi tới, người đó lại nói sẽ cho tôi một khoản tiền, để tôi rời khỏi Trung Quốc, không quay về đây, nhất là không nên xuất hiện ở trước mặt cô, khi tôi mất mát nhất, bất lực nhất, sau khi hai bàn tay trắng. Tô Nhan, chẳng lẽ cô không muốn biết là ai ở sau lưng đưa tay ra giúp đỡ tôi, thậm chí giúp tôi trốn, cô đoán người này là ai?”

Tô Nhan nghe, sắc mặt đã càng ngày càng trắng, đôi tay nắm thật chặt, vẻ mặt lại càng ngày càng lạnh, giọng nói mang theo run rẩy mà chính cô cũng không phát hiện ra.

“Cô muốn nói gì?”

Nghe vậy, Bạch Khuynh cười, hai tay cô ta mở ra, cười to nói: “Tôi muốn nói gì chẳng lẽ cô không đoán ra được sao? Cô thông minh như vậy, cô đoán thử xem là ai che giấu tin tức của tôi, giấu tôi đi, hơn nữa còn dốc lòng bồi dưỡng, chỉ vì có một ngày có thể xuất hiện trước mặt cô, hung hăng giẫm cô ở dưới chân, cô nói, là ai? Sợ là cô vĩnh viễn cũng không đoán được là ai.”

Tô Nhan nghe, cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh, tay chân lạnh lẽo, máu trong người cũng đông lại, hô hấp có chút dồn dập, rối cuộc...

“Là Trình Tự Cẩm, người bên gối cô, anh ta tìm người tỉ mỉ chăm sóc, tốn sức giấu tôi đi, không để người ta phát hiện được tung tích của tôi, cũng chỉ vì tương lai có một ngày nào đó ở khi cô rơi xuống đáy cốc tôi sẽ xuất hiện trước mặt cô, cho cô một kích cuối cùng, như thế nào? Có phải cảm thấy rất hoang đường không, có phải rất đau khổ không?”

Bạch Khuynh cười lớn, nói xong lời cuối cùng tiến lên nắm lấy hai tay Tô Nhan, đỏ mắt nhìn cô, gần từng chữ: “Cô là người phụ nữ đáng buồn cười nhất trên đời này, cô cho rằng anh ta yêu cô? Trong mắt của tôi, anh ta chỉ hận cô, người phụ nữ ngu xuẩn, ha ha...”

Tô Nhan chỉ cảm thấy bên tai ong ong, tầm mắt cũng càng ngày càng mờ hồ, không nghe được Bạch Khuynh nói cái gì, chỉ có cảm giác mình rơi vào một vực sâu không đáy, thân thể của cô vẫn, rơi xuống...

“Ngu ngốc, anh ta không thích cô, anh ta hận cô, anh ta hận cô, chỉ tại sao anh ta đột nhiên quyết định vứt bỏ tôi, tại sao? Có phải bởi vì anh ta yêu cô không? Phải không?”

Tô Diệu Mạn đi ngang qua phòng chờ của Tô Nhan, hình như nghe thấy bên trong có tiếng nói, đẩy cửa ra vừa nhìn, lại nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, vội vàng gọi người.

“Người đâu, người đâu, nhanh lên, có người xông vào, kêu bảo an nhanh lên...”

Chưa đến một phút, bảo an đã tiến lên kéo Bạch Khuynh ra, sắp mang cô ta đi, Bạch Khuynh lại đột nhiên hô lớn.

“Tô Nhan, Trình Tự Cẩm anh ta sẽ không yêu cô... cô biết vì sao không, trước kia khi ở cùng với anh ta, khi anh ta đề ở trên người tôi cô biết anh ta gọi cái gì không? Tuyệt Nhì, Tuyệt Nhì, trong lòng anh ta cất giấu một người con gái, làm sao lại yêu cô, Tô Nhan, cô thật đáng buồn so với bất kì người phụ nữ nào, bởi vì anh ta muốn cô hai bàn tay trắng, ha ha...”

Tô Diệu Mạn nghe đến đó, trong lòng không khỏi cả kinh, vội vàng nhìn Tô Nhan, phát hiện sắc mặt cô tái nhợt, thân thể đã khẽ run, sắc mặt tái nhợt giống người chết.

“Thất thần làm gì, còn không mau dẫn người đi nhanh lên.”

“Các người buông tôi ra, buông tôi ra, Tô Nhan, tôi chờ, tôi chờ cô có kết quả giống tôi, cô có thể còn thảm hơn tôi, ha ha...”

Bạch Khuynh bị mang đi, một màn kịch khôi hài kết thúc, trong phòng chỉ còn lại hai người con gái, Tô Nhan lại cười, cười to như phát điên.

“Ha ha, ha ha, a...”

“A... Oa ô...” Cười đến cuối cùng khóc làm cho người ta tan nát cõi lòng, là đau triệt nội tâm của cô, là tê tâm liệt phế (1) của cô.

(1) đau triệt nội tâm: đau triệt để trái tim, đau hoàn toàn trái tim; tê tâm liệt phế: xé tim vỡ phổi

Tô Nhan như vậy khiến Tô Diệu Mạn đổi sắc mặt, biết cô bị lời nói của Bạch Khuynh kích thích, không khó tưởng tượng ra Bạch Khuynh nói gì trước khi cô (TDM) đến, lúc này, Tô Diệu Mạn chỉ cảm thấy cổ họng có chút khô khốc.

“Nhan Nhan, em...”

Nhưng sau một giây Tô Nhan ngã ở trên sàn nhà, sắc mặt tái nhợt, trên lông mi còn đọng lại nước mắt trong suốt.

Tô Diệu Mạn thấy thế bỗng kinh sợ, vội vàng đi tới bên cạnh cô vội vàng kêu: “Nhan Nhan, Nhan Nhan?”

Tin tức Tô Nhan té xỉu bị đưa bệnh viện ở hội tiếp kí giả rất nhanh đã truyền đến Chính Hằng, còn có Bạch Khuynh xuất hiện, nhưng không đăng lên trên báo trước, mà là truyền đến nơi này của Trình Tự Cẩm.

Sau khi Hàn Lỗi ngắt điện thoại di động, sắc mặt có chút nặng nề, đi tới trước mặt Trình Tự Cẩm, nhỏ giọng nói: “Trình tổng, đã xảy ra chuyện...”

Bệnh viện, Tô Diệu Mạn khẩn trương đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu, đi ra đi vào, xoay người nhìn đèn đỏ của phòng cấp cứu sáng lên, cô nhanh chóng cau mày.

Đột nhiên, một bàn tay to vỗ lên trên bả vai, Tô Diệu Mạn tưởng là Trình Tự Cẩm, quay đầu...

“Cẩm, làm sao cậu...” Khi phát hiện là Trình Tự Tuấn (2) thì mặt của Tô Diệu Mạn lạnh xuống.

(2) Ở đây tác giả viết là Trình Tự Cẩm nhưng mình thấy là Trình Tự Tuấn mới hợp lí với câu đó.

Lui về phía sau một bước ngược mắt nhìn anh, nhưng phát hiện ở trong mắt cô nhìn anh có ánh sáng lung linh, có kích động, còn có cái gì?

Riêng loại lạnh lùng trước kia thì không có, cô nghĩ cô biết rõ nguyên nhân, khi cô nhận được điện thoại của Trần Nhã, cô có loại cảm giác giật mình như cách mấy đời.

Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới, mười mấy năm yêu nhau cuối cùng cũng không tín nhiệm, cuối cùng bị hiểu lầm. Dẫn đến kết cục hiện tại của hai người.

Tô Diệu Mạn thở dài một tiếng, dời tầm mắt đi, không nhìn tới anh lạnh lùng nói: “Tôi không muốn nói với anh bất cứ chuyện gì, anh ở đây vô ích thôi, anh đi đi.”

Trình Tự Tuấn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của cô, chỉ cảm thấy cổ họng có chút khàn khàn, hai mắt tràn đầy ý hối hận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của cô, đau lòng không thôi.

“Mạn Mạn, anh...”

“Anh không cần nói nữa, tôi biết rõ anh muốn nói gì, bây giờ tôi không muốn nghe, nếu như không ngậm miệng được vậy thì đi đi.”

“Được được được, anh không nói, anh không nói còn không được sao?” Trình Tự Tuấn thấy cô tức giận, vội vàng nói, hai mắt lại chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của cô, gần như tham lam mà ngắm nhìn, không che giấu thiết tha đối với cô chút nào.

Tô Diệu Mạn chỉ cau mày lựa chọn không để ý, khi rốt cuộc cô biết nguyên nhân, chỉ cảm thấy là ý trời trêu người, lúc trước cô không nói, anh không hỏi, cho nên mới biến thành tình trạng này.

Nhưng ánh mắt của người đàn ông bên cạnh làm cho lòng của cô không an tĩnh được, mãi cho đến khi Trình Tự Cẩm chạy tới.

“Trình Tự Cẩm, hai anh em các người đều khôn kiếp như nhau.” Không biết lừa gạt của Tô Diệu Mạn từ đâu tới, nhìn Trình Tự Cẩm chạy tới mắng.

Một bên, Trình Tự Tuấn chỉ hạ mắt xuống, anh thừa nhận, anh rất khôn khéo với cô, anh không nắm chắc sẽ mang người phụ nữ anh yêu nhất trở về, để cho anh thương *.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Chương 80.2: Người sau lưng Bạch Khuynh

Editor: dohuyenrua

Trình Tự Cẩm nhìn lướt qua người đàn ông cúi đầu, nhìn vào ba chữ phòng cấp cứu trầm giọng nói: “Cô ấy như thế nào?”

“Như thế nào? Chị không biết, tốt nhất em nên cầu nguyện sau khi cô ấy tỉnh lại sẽ không điên mất.” Tô Diệu Mạn lạnh mặt nói: “Tiểu Cẩm, chị không biết em thật sự có thể hư hỏng như vậy, em có biết không, Bạch Khuynh nói với cô ấy cái gì, em không nhìn thấy bộ dạng của Nhan Nhan, nhưng chị thấy được, chị cũng đau lòng, chẳng lẽ sẽ không sao? Thật sự không có một chút tình cảm sao? Là bản thân đàn ông các người đều là như vậy?”

Trình Tự Cẩm chỉ mím chặt môi không nói một lời, cho đến khi bác sĩ từ phòng cấp cứu ra ngoài, lấy khẩu trang xuống nhìn Trình Tự Cẩm lắc đầu thờ dài một tiếng.

Trong nháy mắt sắc mặt Trình Tự Cẩm trở nên âm trầm, ngay cả mắt lạnh nhạt nhìn bác sĩ cũng lạnh đi rất nhiều, Tô Diệu Mạn thấy thế, trong lòng cả kinh, vội vàng dò hỏi.

“Bác sĩ, tại sao ông lắc đầu? Ông lắc đầu là có ý gì?”

Bác sĩ thờ dài một tiếng nói: “Tô tiểu thư bởi vì việc lần trước, trong đầu có một khối máu bầm không tan đi, vốn là không có vấn đề, nhưng tôi đã dặn dò không thể để cho Tô tiểu thư bị kích thích, nếu không nào sẽ tụ huyết, hiện tại Tô tiểu thư hôn mê bất tỉnh, nếu như nội trong 24 giờ còn chưa tỉnh lại, chúng ta sẽ phải chọn lựa phẫu thuật lấy khối máu bầm kia ra, chẳng qua...”

“Chẳng qua làm sao?”

“Chẳng qua, chúng tôi vừa mới chụp CT não phát hiện máu bầm đã tan ra đến giác mạc của Tô tiểu thư, nếu như xảy ra ngoài ý muốn, sợ là sẽ mù trong thời gian ngắn.”

Nghe vậy, Tô Diệu Mạn lùi về phía sau một bước, cuối cùng nhìn mặt Trình Tự Cẩm âm trầm hỏi “Em hài lòng chưa? Em làm ra nhiều như vậy, không phải là muốn nhìn cô ấy sống không bằng chết?”

Nói xong, Tô Diệu Mạn nhìn bác sĩ nói: “Bác sĩ, đừng làm phẫu thuật, bỏ mặc cô ấy để cho cô ấy tự sinh tự diệt thôi.” Nói xong, liền đỏ mắt xoay người rời đi.

Trình Tự Tuấn chỉ ngược mắt liếc nhìn Trình Tự Cẩm liền đi theo Tô Diệu Mạn rời đi.

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ nhìn bác sĩ ngay người lạnh lùng nói: “Không cho cô ấy gặp bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.”

“Vâng, vâng...”

Phòng bệnh, Trình Tự Cẩm đứng ở * vừa nhìn Tô Nhan lâm vào hôn mê, màu mắt thâm thúy đen tối, hồi lâu mới mở miệng trầm giọng nói: “Tôi muốn biết xảy ra chuyện gì.”

“Được, tôi lập tức điều tra.” Hàn Lỗi trả lời một câu liền xoay người rời đi.

Chờ Hàn Lỗi lấy băng theo dõi phòng chờ đã là chuyện nửa giờ sau rồi, trong máy vi tính, phát hình hai người Tô Nhan và Bạch Khuynh.

Nhìn mặt Bạch Khuynh kích động nói cái gì, thân thể Tô Nhan lao đảo như muốn ngã xuống, sắc mặt vừa thay đổi, ngay sau đó là Tô Diệu Mạn tìm người lôi cô ta ra, khi gian phòng còn lại hai người, Tô Nhan đột nhiên cười to, không biết nói những cái gì, lại đột nhiên ngã xuống trên sàn nhà.

Trình Tự Cẩm lạnh lùng nhìn quá trình xảy ra trong màn ảnh, lạnh lùng nói: “Đi nói cho cô ta biết, không nghe lời sẽ dẫn tới phiền toái gì.”

“Tôi lập tức đi.” Hàn Lỗi nói xong liền xoay người rời đi, mà Trình Tự Cẩm cũng đóng máy vi tính, chuyển mắt nhìn về phía người con gái rõ ràng ngủ không yên trên giường bệnh, mắt càng thâm trầm như biển.

Mà trên giường bệnh, hình như Tô Nhan bị một con ác mộng quần lấy, cô mơ thấy mình làm ảnh hậu, khi cô đứng ở trên bục lĩnh thưởng muốn tuyên bố cả đời mình may mắn thì cô nhìn thấy dưới sân khấu, Trình Tự Cẩm ôm Bạch Khuynh trong lòng, còn có một người con gái cô không thấy rõ mặt lắm.

Cô mơ thấy mình đứng ở trên sân khấu bị người mắng, bị ngăn người chỉ trích, mà dưới sân khấu người đàn ông chỉ cười nhạt lạnh lùng nhìn cô.

Anh nói với cô: anh chưa bao giờ yêu cô, chỉ vì trả thù mà thôi, tất cả đều chỉ vì làm cho cô khổ sở mà thôi, anh nói anh sẽ không ly hôn, anh muốn cô đau khổ vùng vẫy trong cuộc hôn nhân này, cả đời...

“Không...” Tô Nhan tỉnh dậy, sắc mặt trắng bệch, trên trán rịn ra rất nhiều mồ hôi hột, hai mắt có chút ngây ngô, ngồi dậy thờ hồng học trên giường bệnh.

Mơ thật chân thực, thật là giấc mơ đáng sợ...

Không biết đã qua bao lâu, Tô Nhan mới phục hồi tinh thần lại, bởi vì có chút hơi thở, phòng bệnh của cô còn có người khác, quay đầu nhìn lại, liền đối

diện cặp mắt thâm thuy kia.

Ánh mắt Tô Nhan chói lên một cái, cảnh trong giấc mộng vừa rồi của cô chân thực như thế, cô không thể ngồi mà chờ chết, tuyệt đối không thể, người đàn ông này lòng dạ sâu như thế nào, tâm cơ sâu như thế nào, muốn đẩy cô vào đáy cốc đau khổ như thế nào, cô coi như là hoàn toàn lĩnh ngộ được.

Nhìn anh, đôi tay rất nhanh kéo thật chặt chần, giọng khàn khàn nói: “Dù tôi đã biết tất cả âm mưu của anh, anh vẫn không chịu buông tha tôi như cũ đúng không?”

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ trầm mặc nhìn cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, cho cô một chữ rất chính xác.

“Đúng.”

Tô Nhan biết rõ sẽ là câu trả lời này, nhưng lòng của cô vẫn sẽ đau, trời mới biết, khi cô nghe lời nói của Bạch Khuynh thì phản ứng của cô là cái gì?

Hoá ra anh thật sự hận cô như vậy, chán ghét như vậy, thế cho nên hao tổn tâm trí muốn hủy diệt cô, nhưng nếu anh muốn hủy diệt một người là chuyện dễ dàng như thế nào, tại sao còn muốn lãng phí nhiều thời gian và tâm trí như vậy.

Chẳng qua là muốn tự mình hưởng thụ quá trình hạnh hạ cô.

Quả nhiên đủ độc ác!

Tô Nhan cười, hiện tại cho dù nghe cái gì, cô cũng không cảm thấy kinh ngạc.

“Tôi hiểu rõ tôi không thắng được anh, nhưng, tôi cũng sẽ không thua quá khó coi.”

Trình Tự Cẩm lại chậm rãi đứng lên đi về phía cô, Tô Nhan chỉ dùng sức siết chặt chần, bây giờ cô sợ chuyện gì anh muốn làm với cô.

Mà cô lộ ra sợ hãi và cảnh giác khiến sắc mặt của Trình Tự Cẩm trầm xuống, ngón tay dài dùng sức nắm được cằm của cô, ánh mắt âm trầm

“Em sợ tôi?”

Thân thể Tô Nhan có chút run rẩy, không hiểu tại sao anh lại hỏi ra những lời này, sau lưng anh còn làm công việc bề bộn như vậy, là vì sao?

Tô Nhan bị ép nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn thẳng vào mắt anh nói giọng khàn khàn: “Anh đáng sợ như vậy? Tôi không nên sợ sao?”

“Đáng sợ?” Hai mắt Trình Tự Cẩm nhúu lại, ánh mắt bén nhọn nhìn cô, Tô Nhan cũng khẽ run rẩy, cô không còn kịp nữa nói gì anh đến gần hung hăng hôn lên môi của cô.

“Ừ umh...”

Trình Tự Cẩm dùng sức hôn, không đúng, phải nói là cắn xé cánh môi của cô, răng nanh dùng sức cắn xé cánh môi non mềm của cô, rất nhanh, mùi máu tanh tản ra ở giữa răng môi hai người.

“Ừ umh...” Tô Nhan bị đau cau mày, đôi tay dùng sức vỗ vào anh, đẩy anh ra, tuy nhiên cũng không nhúc nhích được anh chút nào.

Mãi cho đến khi anh chịu thả môi cô ra, sắc mặt tái nhợt, môi đỏ bầm như thế, còn dính máu tươi của cô, Tô Nhan thờ hồng hộc, giờ tay lên định vùng tới lại bị chặn lại nửa đường.

“Anh buông tôi ra.” Thân thể Tô Nhan đang run rẩy, hai mắt chán ghét nhìn anh, một cái tay khác không lau trên cánh môi đã tràn đầy máu tươi của cô, muốn cố gắng lau mùi vị của anh dấu vết của anh.

Sắc mặt của Trình Tự Cẩm càng âm trầm, xoay người qua mặt của cô trầm giọng nói: “Tôi không buông tay, em cho rằng em có thể đi sao?” Nói xong, liền xoay người rời đi, mang khí lạnh bên trong phòng bệnh đi.

Tô Nhan nhìn cửa phòng bị đập vang lên, yên lặng quyết định, lấy điện thoại di động của mình ra.

“Cầm Cầm, cậu giúp tớ làm một việc.”

Buổi tối, Tiết Cầm Cầm sang đây thăm cô cau mày nói: “Cậu lấy nhiều tiền như vậy làm cái gì?”

“Tớ muốn lúc này rồi đi thôi, Trình Tự Cẩm là một người điên, cậu biết không, người sau lưng Bạch Khuynh là anh ta, là anh ta ra tay giúp Bạch Khuynh, người đàn ông đáng sợ như vậy, tớ muốn đi, tớ nhất định phải rời khỏi.”

Tiết Cầm Cầm nghe nói sững sờ, nhìn cô có chút lo lắng.

“Nhưng cậu đi thế nào? Lấy thực lực của anh ta, cậu muốn đi rất khó khăn.”

“Cho nên, tớ cần cậu giúp tớ, Cầm Cầm, cậu nhất định phải giúp tớ.”

“Tớ đương nhiên sẽ giúp cậu, nhưng trước tiên cậu nói cho tớ biết, phải làm sao?”

Tô Nhan ở lại bệnh viện quan sát ba ngày, sau khi xác định không có gì đáng ngại mới ra viện, nhưng khi cô mới vừa bước ra cửa chính bệnh viện, liền bị Hàn Lỗi ngăn người lại.

Tô Nhan ngược mắt nhìn, ánh mắt lạnh lùng, lạnh lùng nói: “Cút ngay.”

Hàn Lỗi chỉ là gật đầu nói: “Phu nhân, lên xe trước đi, Trình tổng chờ người ở trên xe.”

“Ta nói lại một lần, cút ngay.”

“Phu nhân, người đi tới...”

Tô Nhan cũng cười lạnh một tiếng, nhìn Hàn Lỗi nói: “Các người cho là tôi sẽ sợ, cái anh ta muốn là tôi thân bại danh liệt, tôi không bằng thỏa mãn anh ta có được không? Còn sợ gì người?”

Hàn Lỗi nghe nói, khóe môi căng ra, mãi cho đến khi Trình Tự Cẩm bước xuống xe, ngay cả một cái ánh mắt Tô Nhan cũng không cho anh.

Sắc mặt của Trình Tự Cẩm rất không tốt, kéo eo của cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của cô trầm giọng nói: “Vết thương đã hết đau thật sao? Em có tin tôi khiến một nhà Tiết gia không đất đặt chân ở nơi này không?”

Tô Nhan vừa nghe, mặt liền biến sắc.

“Anh...”

“Trình Tự Cẩm, tôi thấy anh là người hèn hạ nhất.” Về mặt Tô Nhan chán ghét nói.

Trình Tự Cẩm lại trầm mặt đến gần cô, mũi thẳng đẹp nhẹ nhàng cọ vào mũi của cô, trầm giọng nói: “Tôi còn có thể hơn hèn hạ, muốn thử xem không? Há?”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Chương 81: Nhẫn cưới. Rất xin lỗi, tha thứ cho tôi.

Editor: dohuyenrua

“Nếu hôm nay tôi không cùng đi?” Sắc mặt Tô Nhan tái xanh nhìn người đàn ông trước mắt, cô thật hận không thể bóp chết anh, tại sao anh có thể lợi dụng tình cảm để tổn thương cô?

Cô mang lần đầu tiên quý báu nhất, tình đầu quý báu nhất, toàn bộ đều cho anh, nhưng anh đối xử với cô như thế nào?

Bởi vì cha mẹ cô, làm cho anh không chiếm được tình yêu vậy khốn cả đời, cho nên cũng muốn vậy khốn cô trong tình cảm của anh cả đời sao?

Nhưng, cả đời dài như vậy, cô không có cách nào.

Trình Tự Cẩm lại như không nhìn thấy sắc mặt khó coi của cô, nắm tay của cô lên, lòng bàn tay nhẹ nhàng phủ * vuốt vị trí ngón áp út của cô, ánh mắt tĩnh mịch.

“Nghe lời một chút.”

Tô Nhan hận chết anh, vô cùng tức giận, cười lạnh một tiếng nói: “Rốt cuộc làm sao anh đến? Sau khi tôi biết rõ tất cả âm mưu của anh anh còn có thể như không có chuyện gì xảy ra như vậy xuất hiện tại trước mặt của tôi, thế nào? Còn có tôi không biết âm mưu bấy giờ anh đang tiến hành?”

Trình Tự Cẩm lại cong khóe môi lên nhàn nhạt, bàn tay khẽ xoa gương mặt của cô, lại bị Tô Nhan chán ghét dời đi, Trình Tự Cẩm lại giữ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trầm giọng nói.

“Xem ra em rất hiểu tôi.”

Tô Nhan nghe nói tâm cũng run lên, ngược mắt chống lại đôi mắt sâu như biển của anh, nhưng hình như có thêm nhiều cảm xúc mà cô nhìn không hiểu.

Hình như mang theo một chút tình thế bất buộc, mang theo một chút nóng bỏng.

“Anh muốn làm gì?” Tô Nhan thật sợ, người đàn ông trước mắt này có bao nhiêu phúc hắc, lòng dạ sâu, cô đã biết rất rõ ràng.

Nếu như người đàn ông này còn có tính toán gì, cô thật sự còn có mạng sống sót sao?

Ông trời để cho cô biết âm mưu của người đàn ông này trước thời hạn, không phải là cho mình một cơ hội thoát khỏi.

Trình Tự Cẩm thấy cô loé lên tia sáng sợ hãi, sắc mặt cũng trở nên hơi tái nhợt, ánh mắt càng phát phức tạp, nhưng sâu sắc nhìn nàng, tiếng nói trầm thấp kỳ cục.

“Tôi muốn làm cái gì?”

Hai mắt Tô Nhan nhanh chóng chớp chớp, nhìn anh nói: “Anh muốn làm gì cứ tới, biết rõ bộ mặt thật của anh, tôi sẽ không bị anh đầu độc.”

“Bộ mặt thật sao?” Trình Tự Cẩm cười trầm một tiếng, một giây kế tiếp lại sắc mặt xanh mét mạnh mẽ kéo cô vào trong xe, Tô Nhan cả kinh.

“Anh làm gì đây, buông tôi ra, buông tôi ra...”

“Câm miệng.”

Tô Nhan bị Trình Tự Cẩm bắt lên xe, bị anh đè ở trên ghế xe, lòng của cô luống cuống, không biết anh muốn làm cái gì, bởi vì bây giờ sắc mặt anh vô cùng không tốt.

Dường như đang tức giận, giận dữ...

Nhưng, anh vì cái gì? Lại dựa vào cái gì?

“Có phải trong mắt em người làm chuyện sai đều bị phán tử hình, hả?”

Tô Nhan ngẩn ra, nhìn mặt của âm trầm của anh, không hiểu...

“Tôi không có quyền xử người tử hình, nhưng mà ta lại hoàn toàn có thể đi theo tim của mình, như vậy, anh nói cho tôi biết, người vô tội sẽ phải tiếp nhận trừng phạt mà họ không có trách nhiệm sao?”

Trình Tự Cẩm trầm mặc, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm cô càng thâm trầm, môi mím thật chặt.

“Cho nên, em nhận định tôi sẽ tổn thương em?”

Tô Nhan nghe vậy, tức giận cũng cười, cười đến cuối cùng hốc mắt cũng dần dần ửng đỏ, dùng sức cắn răng, cố nén không để cho mình rơi lệ xuống.

“Anh sẽ không tổn thương tôi sao? Anh làm chuyện này không phải là vì muốn hung hăng tổn thương tôi sao?”

“Tôi tổn thương em sao?”

“Anh không tổn thương tôi sao? Đó là bởi vì tôi nói trước tổ giác âm mưu của anh, để anh không có cơ hội thương hại tới tôi, Trình Tự Cẩm, bây giờ tôi nhìn gương mặt dối trá của anh thật là ghê tởm, nhất định anh không thể cùng ở cùng với người con gái anh yêu, anh ưm ừ...”

Cánh môi bị anh dùng sức chặn lại, thô bạo hôn, cướp hô hấp của cô đi, cô sắp hít thở không thông, sắc mặt nhanh chóng đỏ lên.

“Ừ ưm...”

“Tôi sẽ làm cho em biết rằng, rốt cuộc tôi có thể ở cùng người con gái tôi yêu hay không.”

Tô Nhan quay đầu thở hồng hộc, trong nháy mắt đại não thiếu dưỡng khí, nghe không rõ ràng rốt cuộc anh nói cái gì.

“Anh...anh buông tôi ra...”

“Lái xe.”

Trình Tự Cẩm chỉ cảm tay của cô thật chặt, dùng xe ở một cửa hàng đá quý, đầu có chết Tô Nhan cũng không muốn xuống xe, sắc mặt của Trình Tự Cẩm trầm xuống.

“Không muốn quá khó coi thì xuống xe.”

“Anh cho rằng tôi sẽ sợ?” Tô Nhan cười lạnh một tiếng, một cái tay khác ôm cái ghế ở trước mặt thật chặt.

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ âm trầm nhìn cô, nhìn Tô Nhan hoảng hốt không dứt, mạnh mẽ kéo cô xuống xe, khi cô sắp ngã thì giữ cô an toàn vào lòng, kéo cô vào tiệm đá quý.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Lấy toàn bộ nhẫn cưới ra.” Trình Tự Cẩm đi tới trước quầy nhìn nhân viên phục vụ đã có chút đã sợ trầm giọng nói.

“Cái... cái gì?”

“Nhẫn cưới.”

“Ặc, được, tốt, xin chờ một chút...”

Hai người Trình Tự Cẩm và Tô Nhan xuất hiện dẫn tới sự chú ý của mọi người trong tiệm, khách hàng vốn mua này nọ cũng đều chú ý tới hai người, ngay cả nhân viên phục vụ bán hàng ở quầy cũng kinh ngạc không thôi, hai người trước mắt này bị nghị luận hai người lại xuất hiện tại nơi này.

Tô Nhan nhìn quanh chung quanh một cái, phát hiện tất cả mọi người nhìn họ bàn luận xôn xao, không khỏi hạ thấp giọng, trên mặt nóng giận.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Trình Tự Cẩm chỉ nhìn lướt qua ngón áp út của cô, giờ lên, nhìn chăm chăm cô trầm giọng nói: “Đúng lúc nên công bố thân phận của em.”

Lời nói của Trình Tự Cẩm khiến Tô Nhan bị kinh sợ, hiện tại công bố không phải là tổn cho cô một nhà ngục lớn, khiến về sau cô rất khó chạy đi, không được, tuyệt đối không được.

Cô lắc đầu, sắc mặt có chút trắng bệch, giọng nói lại kiên định nói: “Không được, không cần, anh không thể làm như vậy.”

“Tại sao không được, em là vợ của Trình Tự Cẩm tôi.” Nói xong, liền cường ngạnh kéo cô đi tới quầy, lấy ra lần lượt nhẫn kim cương đeo vào ngón tay áp út của cô.

Sắc mặt Tô Nhan trắng bệch, nếu cô còn chẳng hay biết gì thì sẽ rất cảm động với hành động của anh, rất vui vẻ, sẽ kích động không thôi, nhưng bây giờ, cũng vạch mặt rồi, rốt cuộc tại sao anh còn muốn như vậy.

“Tôi không, anh buông tôi ra, tôi không đeo, tôi không đeo...”

“Không thể thuận theo em.” Đeo cho cô một chiếc nhẫn kim cương sau đó giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hôn xuống.

“Ừ ưm...”

Tô Nhan nhũn nhũn, ngón áp út bị chiếc nhẫn cạo có chút đau, hai mắt vô cùng phần nộ nhìn chăm chăm tuần dung trước mắt này, con mắt thâm thúy nhìn cô thật sâu, nhưng cô sẽ không bị đôi mắt này đầu độc nữa, giữa bọn họ cách bốn điều sinh mạng, đã đủ để cho cô tỉnh táo.

Coi như đáy lòng có nhiều không cam lòng cùng không muốn hơn nữa, cô cũng đều muốn đi xuống, nói hận, cô không có tư cách, nói yêu, cô không dám, nói quên, cô chỉ có thể cố gắng.

Dùng sức cắn cánh môi của anh không buông ra, nhưng Trình Tự Cẩm chỉ giật giật mi tâm, nắm được cảm của cô khẽ dùng sức, Tô Nhan bị đau miệng buông ra.

Liền thấy anh sử dụng ngón tay thon dài trắng muốt của anh nhẹ nhàng xẹt qua cánh môi chảy ít máu của anh, ánh mắt tối tăm xuống, trầm giọng nói: “Những thứ khác cũng bọc lại.”

Tô Nhan nhìn mình trên nhẫn cưới trên ngón vô danh, chiếc nhẫn kim cương kia loé sáng làm hai mắt của cô đau, liền muốn tháo xuống, cô bị anh ôm vào lòng lần nữa.

“Bỏ xuống thử xem, đừng khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi nữa, biết không?”

Tô Nhan uất ức đỏ hai mắt, cô không biết rốt cuộc anh nghĩ muốn cái gì, loại nhẫn cưới giả dối này, cô không cần.

Nhưng khi mọi chuyện đều an bài tốt, cô không thể thật sự cứng đối cứng với anh, cô cần chính là tự do, là không có thể giới của anh, cô cần cuộc sống lần nữa, bắt đầu lại lần nữa.

Tô Nhan không thể làm gì khác hơn là đỏ hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm anh, cô muốn nhớ thật kỹ sắc mặt của anh.

Trình Tự Cẩm thấy cô nghe lời, sắc mặt hòa hoãn rất nhiều, đưa cô đi ra khỏi cửa hàng đá quý, một đường đi ra ngoài, bị người vây xem không ngừng chụp hình, không ngừng nghị luận.

Tô Nhan biết, nếu cô không bước chân mau hơn, muốn rời khỏi lại thật sự sẽ rất khó khăn, rất phiền toái rồi.

Khi sau cô lên xe, chuyện làm thứ nhất chính là tháo chiếc nhẫn xuống, không có một chút không muốn, một chút do dự liền ném ra ngoài cửa sổ, rơi trên một góc nhỏ nào đó trên mặt đất.

Hình như Trình Tự Cẩm không để ý nhiều, đã nắm ngón áp út của cô trầm giọng nói: “Em có thể tùy tiện ném, những thứ kia cũng chỉ là tạm thời, tôi sẽ tìm người khác thiết kế nhẫn cưới.”

“Anh... Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Tô Nhan đã giận đến vô lực.

“Em nhìn không ra chính tôi đang làm cái gì sao? Dùng hôn nhân buộc em lại cả đời, chuyện rõ ràng như thế nào.”

“Anh... anh khôn kiếp, ma quỷ, tôi sẽ không để cho anh toại nguyện, tôi tuyệt đối sẽ không...”

“Nhan Nhan, đời này em không thể thoát khỏi bàn tay tôi, cả đời này, em đều phải ở bên cạnh tôi.”

Tô Nhan bị Trình Tự Cẩm kích thích, kích thích thật sâu, hoàn toàn không chú ý lời nói này của anh, càng không chú ý anh dùng vẻ mặt quan tâm cô ra sao.

Cô chỉ hoảng hốt muốn né ra...

“Không, chuyện cha mẹ tôi không có quan hệ với tôi, cho dù có quan hệ, bốn năm rồi, cũng nên trả sạch, anh đã lấy được tất cả của tôi, anh còn nghĩ đến cái gì, anh còn muốn tôi làm sao? Anh không thể bỏ qua cho tôi sao?”

Trình Tự Cẩm đã từ từ nhắm đôi mắt lại, ôm cô vào trong ngực, trầm giọng nói: “Không phải chuyện đời trước, mà là chuyện của tôi và em, Nhan Nhan, hiện tại, cho dù như thế nào cũng sẽ không thả em nữa.”

Tô Nhan nghe nói, lòng lạnh rồi, triệt triệt để để lạnh, người đàn ông cô yêu lại một lòng muốn cho cô khổ sở không chịu nổi.

“Anh thật cứ hận tôi như vậy? Rốt cuộc anh hận tôi như nào, có thể giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra ? Tại sao anh không giết chết tôi ở đây bốn năm trước, có lẽ tôi liền sẽ không khổ sở giống như bây giờ, Trình Tự Cẩm, tôi chán ghét anh, tôi chán ghét anh, hu hu...”

Tô Nhan hét lớn với anh, đôi tay không ngừng đánh anh, mà Trình Tự Cẩm chỉ ôm cô thật chặt vào trong ngực, để cho cô làm xằng làm bậy.

“Rất xin lỗi, tha thứ cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Chương 82: Rời đi.

Editor: dohuyenrua

Tô Nhan sừng sốt, tưởng rằng tai mình có vấn đề, khó hiểu nghi ngờ nhìn về phía anh, nhưng bối rối ba giây, ánh mắt liền trở nên sắc bén.

“Có phải anh muốn đầu độc tôi không? Tôi sẽ không lại mắc mưu nữa.”

Đôi mắt màu mực của Trình Tự Cẩm nhìn chăm chăm cô, mày hơi nhíu lại, giọng nói trầm ấm nói: “Tôi sẽ làm em tin tưởng.”

“Bất luận như thế nào tôi cũng sẽ không tin tưởng bất kì lời nói nào của anh nữa, nếu như tôi còn có thể tin tưởng lời nói của anh, vậy thì tôi là người ngu ngốc nhất trên đời này.” Tô Nhan nói xong, trên mặt hoàn toàn là vô cùng giễu cợt.

“Em sẽ tin.”

Tô Nhan chỉ dời tầm mắt đi không nữa nhìn anh nữa, trong lòng cũng đã dời sông lấp biển, không thể bị lời nói của anh mê hoặc, tuyệt đối không thể.

Nhấn nhẹn một chút, nhẹn một chút cô nhất định phải rời khỏi nơi này.

Xe dừng ở tiểu khu chỗ Trình Tự Cẩm, sắc mặt Tô Nhan tái nhợt, gất gao nhìn chăm chăm anh.

“Tôi không muốn lại ở nơi này.”

“Xuống xe.” Một đôi mắt đen thâm trầm không dứt của Trình Tự Cẩm nhìn chăm chăm cô.

Tô Nhan cắn môi nhìn anh, ánh mắt chột lóc, từ từ đi xuống, nhưng sau khi hai chân của cô đều chạm đất, đưa hai tay ra dùng sức đẩy anh ra rồi muốn chạy đi.

Nhưng hình như Trình Tự Cẩm đoán được cô sẽ làm như vậy, cánh tay dài ôm lấy cô muốn xông ra vào lòng để như trở bàn tay, môi mỏng dán chặt ở bên tai của cô trầm giọng nói.

“Sao em lại không ngoan như vậy?”

“Anh buông tôi ra, Trình Tự Cẩm, sao anh khốn kiếp như vậy, anh buông tôi ra...” Tô Nhan chạy trốn chưa thành công, bị tức sắp nổ tung, xoay người lại bắt đầu chống cự.

“Anh buông tôi ra, buông tôi ra, trên thế giới cũng không tìm được người xấu xa hơn anh nữa, làm sao anh còn có mặt mũi, buông tôi ra, tôi không muốn gặp lại anh...”

“Dù là khốn nạn, tôi cũng không thể nào buông tay em”

Nghe vậy, hai mắt Tô Nhan dần dần ửng hồng, quát: “Anh nhất định phải bức tôi như vậy sao? Đúng, anh hận không bức tử tôi được... Nếu tôi chết nhất định rất vui vẻ, anh nhất định...”

“Câm miệng.” Trình Tự Cẩm nghe cô nói không lựa lời, găm lên một tiếng.

Nhưng Tô Nhan chỉ vô lực cười một tiếng, con mắt đỏ tươi gắt gao nhìn chăm chăm anh, rất có một loại dáng vẻ đồng quy vu tận (*).

(*) cùng nhau chết.

“Để cho tôi đi, nếu không, tôi chết cho anh xem.”

Nghe vậy, cô rõ ràng nhìn thấy trong nháy mắt mặt của anh trở nên lo lắng vô cùng, ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng vài phần, mang theo vài phần ảm đạm.

“Không muốn nhìn thấy tôi như vậy?”

“Đúng, tôi không muốn nhìn thấy anh, một chút cũng không muốn nghĩ.” Mặt Tô Nhan kiên định cũng lớn tiếng nói.

Trình Tự Cẩm nhìn chăm chăm cô một hồi, khóe môi cong lên, trầm giọng nói: “Cút.”

Tô Nhan nghe nói, hai mắt chột lóe, không nói hai lời, cũng không quay đầu lại xoay người rời đi, một chút lưu luyến và không muốn cũng không biểu hiện ra.

Mà lúc cô xoay người, Trình Tự Cẩm nhíu chặt mày, nhưng anh không biết, đi một lần này, đi nhiều năm như thế, đi xa như thế.

Tô Nhan sai bước không ngừng đi về phía trước, đi được mười phút, đi rất lâu sau mới dừng chân lại, chậm rãi xoay đầu, đã không thấy cửa lớn tiểu khu đó, lúc này Tô Nhan mới cẩn thận lấy cánh môi, cố nén không để cho nước mắt rơi, nhưng cuối cùng không nhịn được.

“A Cẩm, hẹn gặp lại, tôi hi vọng sau này chúng ta cũng không cần gặp lại, anh đã trở thành đau đớn cả đời tôi, mặc dù anh đối xử với tôi như vậy, tôi vẫn hi vọng sau này anh vui vẻ, hạnh phúc.”

Nói xong, Tô Nhan hung hăng lau nước mắt sau đó mới xoay người rời đi.

Trở lại nơi Tiết Cẩm Cẩm ở, Tô Nhan nhìn va li hành lý to như vậy trong phòng khách.

“Đã chuẩn bị xong?”

“Rồi, chuẩn bị xong.” Tiết Cẩm Cẩm liếc mắt nhìn va li hành lý, nhíu mày chặt, ánh mắt ửng hồng nhìn về phía Tô Nhan, không nhịn được tiến lên ôm chặt lấy cô.

“Nhất định phải đi sao?”

Tô Nhan cũng chỉ ôm cô ấy chặt, giọng nói mang theo ghen ghét nói: “Cầm Cẩm, ở thành phố này có người tớ không bỏ xuống được, cho nên, tớ nhất định phải đi, Tiểu Hạo nơi đó, cậu tìm thời gian nói cho nó biết, tớ không nhất định phải đi nơi nào, chờ tớ yên ổn, tớ sẽ nói cho cậu biết.”

“Cả đi đâu cậu cũng chưa quyết định sao?”

“Ừ, gọi xe giúp tớ được không? Có thể tin được không?” Tô Nhan khe khẽ đẩy cô ấy ra, lau nước mắt.

“Ừ, đây là một người đồng nghiệp của tớ trước kia, bây giờ đang mở lái xe riêng, cậu hãy yên tâm đi.”

“Ừ, tớ đi đây, nếu như anh ấy tìm cậu, cậu có thể nói tất cả cho anh ấy biết, đừng làm bản thân khó xử.”

Tiết Cẩm Cẩm hiểu tại sao Tô Nhan nói cô còn không xác định đi nơi nào, chỉ vì cô suy nghĩ, nếu như cô không biết, nên cũng không có chuyện gì.

“Tớ tiễn cậu.”

“Không cần, tớ đi từ cửa sau, nơi đó không có camera, Cầm Cầm, chờ tin tức của tớ.” Tô Nhan kéo va li hành lý, đeo một cái túi, trước khi đi lại dùng sức ôm lấy cô một lần nữa, vào giờ khắc này hai người lẳng lặng ôm nhau.

Có thể thấy được các cô không bỏ được như thế nào, vài chục năm tình cảm.

“Nhan Nhan, tớ rất luyến tiếc cậu làm sao bây giờ?”

“Tớ cũng vậy không bỏ được cậu, nhưng tớ không có cách nào, nếu như không rời đi, căn bản là tớ hết cách rồi, có lẽ, lần này tớ rời đi anh ấy còn có thể tìm được tớ, vậy tớ cũng muốn thử một lần, tớ có thể bỏ xuống tất cả.”

“Cậu nhất định phải liên lạc với tớ.”

“Tớ biết rõ, nhớ, khi A Ken tìm tớ đưa cho anh ấy cuộn băng ghi hình đó, tớ đi đây.”

“Được, tớ biết rồi, một mình cậu nhất định phải cẩn thận.” Nói xong, còn liếc va li hành lý của cô.

“Yên tâm.”

Tiết Cầm Cầm đưa Tô Nhan đi, ngồi ở trong phòng khách gần người một mình, cho dù hai người làm cái gì cũng đều ở chung một chỗ, , mặc dù kể từ ra ngoài xã hội công việc của hai người không giống nhau, chỗ ở cũng không gần, nhưng mỗi tuần ít nhất cũng sẽ gặp được một hai lần, bởi vì không thấy mặt sẽ rất nhớ nhưng.

Lần này Tô Nhan vừa đi, không biết lúc nào trở lại, lúc nào thì có thể thấy mặt, có thể liên lạc với nhau, ở thành phố lớn xa hoa như thế này, cô còn một mình một người cô đơn rồi.

Nhưng cô càng đau lòng hơn Tô Nhan, từ nay về sau, cô đơn nhất tịch mịch chính là cô.

Không có người nhà, không có thân thích, không có bạn bè...

Chỉ có chính cô.

Tiết Cầm Cầm lo lắng đề phòng hai ngày cũng không có nhìn thấy Trình Tự Cầm, cô rất là buồn bực, chẳng lẽ, anh ta bỏ qua cho Nhan Nhan rồi hả ?

Ngày hôm nay, trao giải trong dạ tiệc, Tô Nhan giành giải thưởng ảnh hậu, nhưng, ánh đèn huy hoàng trên sân khấu, khi người chủ trì đọc lên tên tuổi Tô Nhan, lại cô đơn không thấy bóng dáng của cô.

Mà là A Ken anh thân là người đại diện thay thế lên sân khấu lĩnh thưởng nói với các phóng viên: “Tôi là A Ken, thay thế Tô Nhan nhận thưởng, bởi vì lý do riêng, sau đó, tôi sẽ thay thế Tô Nhan tổ chức một buổi họp báo, xin các vị ký giả truyền thông các bạn tham dự đúng giờ, cảm ơn mọi người, ta nghĩ Tô Nhan nhất định rất vui về.”

A ken nói xong cầm cúp đi xuống sân khấu, nhận thấy khoảnh khắc anh bắt đầu lên sân khấu thay thế Tô Nhan được, một ánh mắt thâm trầm bén nhọn vẫn nhìn vào người anh, anh không biết làm sao anh có thể đứng ở trên sân khấu nói xong một đoạn lời kinh hồn bạt vía kia.

Trở lại chỗ ngồi của mình, hiển nhiên A Ken có chút chưa tỉnh hồn lại, nhớ tới ngày hôm qua anh không liên lạc được với Tô Nhan, cho nên liền tìm Tiết Cầm Cầm.

Bởi vì có lần Tô Nhan từng nói qua, nếu như không tìm được cô, vậy thì có thể đi tìm bạn thân nhất của cô Tiết Cầm Cầm, còn giữ lại số điện thoại của Tiết Cầm Cầm.

Thế nhưng khi anh nhìn thấy Tiết Cầm Cầm, nhìn cô ấy giao cho mình một băng ghi hình, hơn nữa nói Tô Nhan đã rời đi rồi, anh có chút u mê.

Anh hỏi: “Cô ấy đi đâu?”

Nhưng khi đó Tiết Cầm Cầm trả lời cái gì?

Cô nói: “Không nên hỏi tôi đi đâu rồi, bởi vì ngay cả tôi cô ấy cũng không nói cho, còn nữa, cô ấy bảo tôi nói với anh một câu.”

“Nếu như anh là người của Trình Tự Cầm, như vậy có thể coi phần tiền bạc anh kiếm được nhiều như vậy vì anh ta, giúp cô ấy tổ chức một cuộc họp báo, công bố băng ghi hình này ở đời không.”

Lúc đó anh rất khiếp sợ Tô Nhan sẽ biết thật ra anh là người của Trình Tự Cầm, anh không rõ lắm vì sao Tô Nhan lại biết, chẳng lẽ là Trình Tự Cầm nói cho cô biết?

Nhưng anh lại cảm thấy hình như chuyện không đơn giản như vậy, anh nhìn đôi mắt mang theo đau thương của Tiết Cầm Cầm đối diện, trầm mặc nhìn cô đứng dậy rời đi.

Vì vậy khi anh về đến nhà mở băng ghi hình ra xem, khiếp sợ trong lòng anh đã đi rất nhiều rất nhiều, nhưng để lại cho anh là vô hạn rung động.

Hình như rung động Tô Nhan lại làm ra quyết định này, làm ra quyết định này là dừng khi muốn buông bỏ như thế nào.

Thật lâu đều không có cách phục hồi tinh thần lại.

Anh không biết sau lễ trao giải phát ra một băng ghi hình sẽ tạo ra sóng gió như thế nào, nhưng, làm người đại diện của cô, đây là anh nên làm vì cô.

Sau khi buổi lễ trao giải kết thúc, một phòng họp nhỏ trong khách sạn, A Ken đứng ở phía trước, ánh mắt nhìn đến một người đàn ông thâm sâu đang nhìn anh, hít một hơi thật sâu.

“Các vị ký giả truyền thông các bạn, chào mọi người, cuộc họp báo này là do nghệ sĩ thuộc quyền quản lý của tôi, Tô Nhan tổ chức.”

“Người đại diện, xin hỏi, buổi lễ quan trọng này, tại sao Tô tiểu thư không tự mình xuất hiện lĩnh thưởng, mà là để cho anh thay thế? Có thể tiết lộ một chút là vì sao không?”

“Tô Nhan không cách nào tự mình xuất hiện lĩnh thưởng là bởi vì lúc này cô ấy không có ở thành phố X, mọi người có nghi vấn gì có thể hỏi sau khi xem qua băng ghi hình của Tô Nhan.”

Các ký giả đều trở mắt nhìn nhau, mặt mê mang vẻ mặt không biết xảy ra chuyện gì, đối với một người nghệ sĩ mà nói, giải thưởng ảnh hậu khó có được cỡ nào? Hơn nữa còn không phải là mình lĩnh thưởng.

Đây rốt cuộc có ẩn tình gì đây?

Đều rất tò mò Tô Nhan ghi hình cái gì, không có ai phát hiện người đàn ông ngồi phía sau cùng, trừ A Ken.

Từ từ, trên màn hình lớn xuất hiện một người, Tô Nhan, đây là bộ dạng ở nhà của cô, không có một chút trang điểm.

“Các vị ký giả truyền thông, chào mọi người, tôi là Tô Nhan...”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Chương 83: Băng ghi hình

Editor: dohuyenrua

“Đầu tiên rất cảm ơn mọi người yêu thích tôi, để tôi trở thành một tân ảnh hậu, tôi nghĩ, từng nghệ sĩ đều tha thiết ước mơ giải thưởng này, nhưng, sau đây tôi muốn tuyên bố một tin tức...”

“Từ nay về sau, tôi sẽ rời khỏi làng giải trí...” Tô Nhan cười nhạt về phía ống kính, tất cả mọi người trong phòng hội nghị sôi trào lên.

Không dám tin nhìn màn ảnh lớn.

“Trời ạ, không thể nào, Tô Nhan muốn rời khỏi Làng Giải Trí, có phải muốn kết hôn không? Mấy ngày trước có người nói cô ấy và Trình tổng đi mua nhẫn cưới đó?”

“Nhưng, mới vừa cầm giải thưởng ảnh hậu liền tuyên bố rời khỏi Làng Giải Trí, đây chính là tin tức lớn...”

A Ken đứng ở trên sân khấu, nhìn ký giả bàn luận xôn xao vô cùng kinh ngạc dưới sân khấu, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông xa nhất, rõ ràng nhìn thấy sắc mặt của anh khó coi, mặt mũi trầm xuống, hai mắt càng thêm lạnh lẽo không dứt nhìn chăm chăm băng ghi hình của Tô Nhan.

A Ken chỉ nhanh chóng dời tầm mắt, không biết sau tin tức sẽ tạo thành khiếp sợ và hỗn loạn như thế nào.

“Còn nữa, tôi muốn thẳng thắn nói một chuyện với mọi người, bốn năm trước, tôi đã đăng kí kết hôn, đối tượng là chủ tịch tập đoàn Chính Hằng, Trình Tự Cẩm, tôi biết, mọi người nhất định sẽ rất giật mình, nhưng đây cũng là thật, tiếc nuôi chính là, bốn năm này tôi không cách nào gánh vác thân phận này, về sau cũng không thể gánh vác thân phận này.”

“Cho nên... Ông xã, diễn tình cảm tôi không diễn được, tôi thua, nhưng tôi biết anh cũng không phải là người chân chính thẳng.” Tô Nhan khẽ cười nói xong, sau đó lấy ra một phần giấy thỏa thuận li hôn, bên nữ đã ký xong, nói về phía ống kính.

“Bốn năm rồi, đoạn nghiệt duyên này đúng lúc nên kết thúc, tôi sẽ gọi bưu điện phần đơn này cho anh, hôm nay tôi buông tha tất cả, chỉ đối anh có thể ký tên.” Nói xong, liền chậm rãi đứng dậy từ từ biến mất, băng ghi hình chấm dứt như vậy.

Nhưng Tô Nhan nói một hồi đã sớm nhắc lên một phen sóng gió, dưới đài các ký giả cũng khiếp sợ không thôi bàn luận xôn xao, hai mặt nhìn nhau.

“Người đại diện, Tô tiểu thư nói đều là thật sao? Cô ấy thật sự đã nhận giấy chứng nhận kết hôn cùng Trình tổng vào bốn năm trước?”

“Người đại diện, xin hỏi Tô tiểu thư đột nhiên rời khỏi giới văn nghệ là vì cái gì?”

“Tại sao Tô tiểu thư muốn ly hôn với Trình tổng, có quan hệ trực tiếp với việc Tô tiểu thư thôi lui khỏi Làng Giải Trí sao?”

“Anh có biết bây giờ Tô tiểu thư ở đâu không?”

“Có thể tiết lộ một chút không...”

A Ken trầm giọng nói về phía ông kính: “Về hai người bọn họ, nếu như muốn biết có thể đi hỏi chính họ, tôi không rõ ràng lắm, cuộc họp báo chấm dứt như vậy, cảm ơn các vị.”

Nói xong, A Ken liền xoay người rời đi, rời đi đất thị phi này, không khỏi nghĩ đến.

Tô Nhan, cô điên rồi!

Các ký giả thấy A Ken rời đi, cũng như ong vỡ tổ đi theo ra ngoài.

“Tô tiểu thư cô ấy ở nơi nào, có thể tiết lộ một chút nữa không?”

“Người đại diện, chờ một chút...”

Sự chú ý của mọi người đều đặt ở trên người của A Ken, không người nào chú ý tới trong phòng hội nghị này còn tồn tại một người đàn ông, tất cả ký giả cũng rời khỏi phòng họp.

Sắc mặt Trình Tự Cẩm lo lắng đứng lên đi ra ngoài, nhìn Hàn Lỗi đứng ở cửa sắc mặt khẩn trương, lạnh giọng nói: “Tìm cô ấy ra cho tôi.”

“Dạ, tôi lập tức đến tìm” Hàn Lỗi không khỏi khẩn trương xấu hổ, anh đứng ở cửa nhưng đem đầu nghe rất rõ ràng những lời nói bên trong, không khỏi bội phục can đảm của Tô Nhan, thế nhưng tuyên bố rời khỏi làng giải trí, vẫn công khai quan hệ của hai người đã không nói, còn muốn ly hôn với đại gia tổng giám đốc của bọn họ.

Mới vừa rồi anh cũng sắp bị sợ vỡ mật, sắc mặt của đại tổng giám đốc nhà bọn họ đen như đáy nồi, chỉ sợ sẽ tai họa vô tội.

Nhìn bóng lưng đại tổng giám đốc nhà anh lạnh lẽo nặng nề, Hàn Lỗi nặng nề thở ra một hơi vội vàng đi theo.

Nhưng kết quả một ngày, chỉ tra được ngày hôm qua Tô Nhan mua vé máy bay bay đi nước Đức.

“Trình tổng, tôi tra được phu nhân mua vé máy bay đi Đức, nhưng cô ấy lại không ở trên chiếc máy bay kia.” Hàn Lỗi đặt tài liệu phi hành (hành khách bay) và danh sách ở trên mặt bàn của Trình Tự Cẩm.

Trình Tự Cẩm chỉ nhìn lướt qua, sắc mặt lo lắng, cười lạnh một tiếng, “Giương đông kích tây?”

Ném tài liệu vô dụng vào thùng rác liền đứng lên từ trên ghế rời phòng làm việc, mà Hàn Lỗi chỉ xấu hổ thở dài một hơi.

Mà Tiết Cẩm Cẩm bởi vì thương tâm quá độ, nghi trọn một tuần lễ, khi cô ngồi ở phòng khách nhìn thấy truyền hình trực tiếp cuộc họp báo, thần kinh của cô căng lên.

Ngồi ở phòng khách suốt cả một ngày, ti vi chưa bao giờ chuyển qua, rốt cuộc chờ đến khi vang lên tiếng chuông cửa.

Tiết Cẩm Cẩm quay đầu nhìn lại, tim đập rộn lên mấy nhịp, nhắm hai mắt lại hít một hơi thật sâu, để gối ôm trước ngực xuống đi tới cửa, nắm lấy tay cầm cái cửa, lại nặng nề thở ra một hơi, lúc này mới mở cửa phòng ra.

Quả nhiên nhìn thấy hai người đàn ông này đứng ngoài cửa, sắc mặt Tiết Cẩm Cẩm lạnh nhạt, tránh ra một chút nói: “Tôi chờ các người đã lâu rồi.”

Vừa mới nói xong, lại nhận lấy ánh mắt sâu sắc như biển của Trình Tự Cẩm, Tiết Cẩm Cẩm trong bụng run lên, vội vàng dời tầm mắt đi xoay người đi tới trước sofa ngồi xuống lần nữa, hai cánh tay ôm ôm gối lại không biết cảm thấy dùng sức.

Mà Trình Tự Cẩm về mặt lạnh nhạt nhìn Tiết Cẩm Cẩm, lòng lại luống cuống một phen, anh phải hình dung tâm trạng kinh ngạc khi nhìn thấy băng ghi hình kia như thế nào, rất hoảng hốt, anh vốn muốn cho cô thời gian, khi cô lĩnh thưởng anh sẽ...

Nhưng chờ tới cũng là cô rời khỏi làng giải trí không chào mà đi, rất tức giận, tức cô lại dám ở trực tiếp lấy đơn ly hôn đã ký tên cô ra.

Anh chấp nhận sao?

Vẫn cảm thấy cô có thể rời đi? Anh sẽ tìm được cô.

“Ta thấy truyền hình trực tiếp rồi, tôi biết rõ sớm muộn gì anh cũng sẽ đến, anh muốn biết cậu ấy đi đâu phải không?” Tiết Cẩm Cẩm quay đầu nhìn hỏi người đàn ông đứng ở cửa.

Sắc mặt Trình Tự Cẩm lo lắng nhìn cô, coi như anh không mở miệng nói chuyện, lại làm người ta có một loại áp lực không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt.

Tiết Cẩm Cẩm hít sâu một hơi, chậm rãi nói ra: “Tôi không biết.” Sau khi nói xong câu đó, Tiết Cẩm Cẩm rõ ràng cảm thấy hình như không khí chung quanh cô cũng ngưng kết lại, không khí chung quanh cũng biến thành lạnh lẽo.

Sắc mặt không khỏi biến đổi, phải biết người đàn ông này là Trình Tự Cẩm, sao cô chọc nõi, nhưng vì hạnh phúc cả đời của Nhan Nhan, cô muốn nhịn xuống, kiên trì.

Nghĩ tới, liền ngừng đầu nhìn về phía anh, “Tôi thật sự không biết, anh cũng biết rõ cậu ấy là loại người nào, cậu ấy sợ anh làm khó tôi, cho nên cũng không nói cho tôi biết nơi đến, ngay cả rời đi tôi cũng không tiễn cậu ấy, anh cảm thấy tôi có biết không? Nhưng cậu ấy để lại một câu nói, hai năm sau cậu ấy sẽ trở về. Cho nên, coi như anh bức bách tôi, uy hiếp tôi, tôi cũng không biết, bởi vì cậu ấy vì giúp tôi, không nói cho tôi.”

Trình Tự Cẩm nghe nói sắc mặt tối tăm đen tối, cuối cùng cười trảm một tiếng, lạnh lùng nói: “Cho là có thể chạy thoát được khỏi lòng bàn tay của tôi?”

Tiết Cẩm Cẩm nghe giọng nói bén nhọn của anh, không khỏi lạnh run một cái, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cho đến khi anh rời đi, Tiết Cẩm Cẩm mới trở lại bình thường, té ở trên ghế sa lon hô hấp thật sâu, một hồi bản lãnh, cô sắp hít thở không thông, thật không biết làm sao Tô Nhan có thể sống chung lâu ngày với anh ta.

Nghĩ đến cái người đàn ông lòng dạ cùng xấu xa này, đến bây giờ cô còn kinh hãi ban đầu lại dám vọt tới phòng làm việc của anh ta dám rắc muối lên người anh ta.

Bây giờ suy nghĩ một chút cô cũng sợ.

Tay nhỏ bé không khỏi an ủi trái tim đập thình thịch của mình, không khỏi thở dài nói: “Nhan Nhan ơi Nhan Nhan, nhìn bộ dạng của Trình Tự Cẩm nhất định không bỏ qua cho cậu, nhưng cậu nhất định phải coi chừng, không nên bị anh ta phát hiện.”

Trong lúc nhất thời, hai chữ Tô Nhan này lại một lần nữa nhắc lên sóng gió, gần như cả thành phố X mọi người đang khiếp sợ chuyện Tô Nhan và Trình Tự Cẩm đã nhận giấy chứng nhận kết hôn vào bốn năm trước.

Càng khiếp sợ chính là, Tô Nhan tuyên bố rời khỏi làng giải trí, hơn nữa muốn ly hôn với Trình Tự Cẩm, trong nháy mắt, hai chữ Tô Nhan này trở thành người tất cả phụ nữ hướng tới trong lòng.

Nữ thần trong lòng đàn ông, tán dương cô không bị danh dự tiền bạc lay động.

Mà Trình gia, vợ chồng Trình gia đã sắp bị chọc giận điên rồi, kể từ khi biết được nguyên nhân từ đầu tới cuối, hai mắt Nam Hải Lan ửng hồng, gất gao nhìn chăm chăm con trai của mình.

“Cái tên khốn kiếp này, làm sao tôi lại sinh ra một tên khốn kiếp này? Trả thù? May nhờ anh nghĩ ra được, Tiểu Tuyết chết đi có quan hệ gì với Nhan Nhan? May nhờ anh nghĩ ra, cái tên khốn kiếp này, đáng đời anh bị vứt bỏ, tôi nói cho, anh vội vàng ký tên ly hôn cho tôi, đừng gieo họa cho gái người ta, nếu không, anh không xong với tôi.”

Hai ngày trước sau khi bà thấy truyền hình trực tiếp, cả người cũng không tốt, phụ hai ngày bà ngóng trông tin cháu trai bà ra đời, không ngờ sẽ thấy tin tức trực tiếp làm người ta kinh sợ như vậy.

Sau đó, bà nhận được điện thoại của Tô Diệu Mạn, hai người hẹn gặp mặt, từ cô ấy mới biết chuyện đã xảy ra, lúc ấy bà tức giận đến cái bàn đều phát hiện rồi.

Trở về liền cãi nhau một trận với Trình Hạo Thiên, còn gọi hai đứa con trai trở về.

Mà sắc mặt của Trình Tự Cẩm hiển nhiên thật không tốt, trước khi tới biết được cũng không tra được vị trí của Tô Nhan, anh bắt đầu trở nên phiền não hiếm thấy.

Khi anh biết Tiết Cẩm Cẩm lấy tiền từ các ngân hàng khác nhau đưa cho Tô Nhan, anh không khỏi cười, anh vốn nghĩ, chỉ cần một khi cô lấy tiền hoặc là tiêu phí, anh sẽ biết tin tức của cô trước.

Nhưng không ngờ cô đã nghĩ đến cả chuyện này, cắt đứt con đường này, mang theo một trăm vạn tiền mặt rời đi.

Nhưng không có ghi chép lên máy bay, dĩ nhiên sẽ không ngồi máy bay, một vali tiền, sẽ trở thành tội phạm thôi.

Nhưng vậy mà anh không tìm được tung tích của cô, Tô Nhan biến mất tựa như hư không, Trình Tự Cẩm nổi giận, đập phá phòng làm việc, anh tức giận cô quyết tâm rời đi.

Lại thiết kế hoàn mỹ không tỳ vết như vậy, mua vé máy bay giường đông kích tây, lại mang một vali tiền rời đi, ngay cả bạn thân nhất của mình cũng không nói cho.

Tôi cũng muốn nhìn xem em có thể trốn đến nơi nào, có thể trốn xa hơn.

“Đi nước Pháp.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Chương 84: Bốn năm sau

Editor: dohuyenrua

Thời gian vụt qua một lát đã là bốn năm, bốn năm, hơn một ngàn ngày ngày đêm đêm, thay đổi không chỉ là thành phố, mà còn là lòng người.

“Tô Biện, chúng ta đi thôi.”

Tô Nhan đeo mắt kính, tóc dài đã sớm cắt ngắn, thời gian bốn năm không dài cũng không ngắn, xem ra đã có rất nhiều người quên cô đi, như vậy rất tốt, lần này trở về, chỉ là vì công việc không thể trốn tránh.

“Được, lập tức liên lạc người phụ trách của công ty đối phương, mau sớm giải quyết chúng ta rồi đi.”

“Được, tôi lập tức liên lạc với công ty đối phương.”

“Ừ.”

Trở lại khách sạn, Tô Nhan tháo kính xuống, dung nhan xinh đẹp trước sau như một, đôi mắt lại lảng động tích tụ gì đó rất nhiều, là trưởng thành, là chín chắn.

Thành phố X, cô trở lại...

Cố nhân, các người sống tốt chứ?

Bốn năm này, cô chưa liên lạc với bất kì người nào, kể cả em trai của cô.

Bốn năm rồi, cô đã không gặp bạn tốt của cô Tiết Cẩm Cẩm bốn năm rồi, lần này, muốn gặp hay không gặp?

Cốc cốc...

“Mời vào.”

“Tô Biện, đã hẹn người phụ trách công ty đối phương, bốn giờ hẹn ở quán cà phê Lộ Thiên.”

“Được, nói cho người đó biết, tôi sẽ đến đúng giờ.”

“Được.”

Tô Nhan nhìn thành phố này đổi thay, nhà cao tầng vạn trượng ngày càng nhiều nhìn thẳng nhìn lại, toà cao ốc kia, Chính Hằng..

Nhớ tới người đàn ông đã đi qua trong cuộc đời cô, hơn nữa để lại dấu vết không thể xóa đi, ánh mắt Tô Nhan trầm đi, cuối cùng khóe môi cong lên, thu hồi tầm mắt xoay người...

Quán cà phê Lộ Thiên, Tô Nhan nhìn người đàn ông đối diện, cười nhạt nhẹ giọng nói: “Ngài vẫn kiên quyết không bán sao?”

Gương mặt người đàn ông rõ ràng dịch ý, nhìn Tô Nhan giọng điệu rất không tốt nói: “Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, tôi không bán, kiên quyết không bán.”

Tô Nhan chỉ gật đầu nhún mày, lấy ra một bản hồ sơ từ trong túi đẩy qua, ngược mắt nhìn về phía người đó, cầm một ly cà phê lên từ từ thưởng thức.

“Coi như tuyên bố phá sản cũng không đồng ý bị công ty chúng tôi thu mua thật sao?”

“Này, tôi...”

“Tôi có thể hiểu anh không muốn công ty mà một thể hệ của ông nội anh hùi ở trong tay anh, như vậy đi, trước anh xem hợp đồng này, nếu như anh cảm thấy có thể, vậy chúng ta ký tên, nếu như không được, chúng ta đang nói.” Tô Nhan khẽ cười, vung tay lên chỉ về phía túi hồ sơ.

Người đàn ông cau mày, nghi ngờ cầm lấy hợp đồng trên bàn, mặt kinh ngạc nói: “Các người có tiếp tục để tôi ở lại công ty, làm tổng giám đốc?”

Tô Nhan cười cười nói: “Đúng, đơn giản mà nói một chút, chúng ta chỉ là trợ giúp lẫn nhau mà thôi, công ty của các anh gặp nạn, công ty chúng tôi có tiền, chúng tôi bỏ tiền, anh giúp công ty chúng tôi kinh doanh, dù sao nhất thời bán sẽ không tìm được người thích hợp đảm nhiệm vị trí Tổng giám đốc của các anh so với anh, như thế nào?”

Tô Nhan nói dứt lời, rõ ràng nhìn thấy trên mặt anh ta đang đưa bất định.

“Như vậy, trong vòng năm năm, nếu như anh có thể gom đủ giá tiền ban đầu chúng tôi thu mua công ty anh, tôi liền giao trả công ty cho anh, như thế nào?”

Nghe vậy, trên mặt người đàn ông trừ khiếp sợ còn thấy hi vọng, siết chặt hợp đồng trong tay.

“Thật sự, nếu trong vòng năm năm tôi gom đủ số tiền này, các người đồng ý trả lại công ty cho tôi?”

“Dĩ nhiên, có thể thêm điều này vào hợp đồng.”

Người đàn ông cúi đầu tự hỏi, Tô Nhan không nhanh không chậm uống chén cà phê nhẹ giọng nói ra: “Nói thật ra, tôi cũng chỉ là một người làm công, thời gian năm năm, có lẽ anh còn có hi vọng, còn có mong đợi, nhưng nếu như tuyên bố phá sản, cũng không có cơ hội nhiều lắm, đồng sơn tái khởi, làm lại lần nữa lại có mấy cơ hội?”

Người đàn ông nghe nói, không khỏi gật đầu một cái, những điều kiện này quả thật rất mê người, cuối cùng gật đầu nói: “Được, tôi đồng ý bị công ty các người thu mua.”

“Vậy thì tốt, vậy thì chúc chúng ta hợp tác vui vẻ, sau đó tôi sẽ đưa hợp đồng mới đến công ty cho ngài.” Nói xong, Tô Nhan đứng lên bắt tay với anh ta, sắp xoay người, lại quay đầu nhìn anh ta nói.

“Về phần bị thu mua, anh có thể giấu giếm nhân viên công ty anh, có thể nói là được giúp đỡ, chuyện này có lợi rất lớn với anh.”

“Cám ơn cô, vô cùng cảm tạ.”

“Không khách khí, giúp người thuận lợi là do bên tôi tiện thôi.” Tô Nhan gật đầu một cái, đeo kính lên liền rời đi.

Nhưng trong góc, Quyền Hạ vừa nâng mắt đã nhìn thấy Tô Nhan xoay người trong nháy mắt, ngây ngẩn cả người, lại nhìn thấy cô xoay người nói câu gì, lúc này mới đứng lên, nhìn bóng lưng Tô Nhan rời đi.

“Tô Nhan...” Quyền Hạ nhớ tới hai chữ này, giọng điệu trầm trọng.

Anh cũng không quên, cô rời đi một tháng liền không tin tức, khiến người đàn ông luôn luôn lạnh lùng lạnh nhạt giống như một con kiến bò trên chảo nóng.

Vận dụng tất cả lực lượng chỉ vì đi tìm một người con gái, một tháng không có ký bất kỳ một hợp đồng nào, tổn thất hơn tỷ.

Anh nhớ, lúc ấy Cố Nghị nói ra một câu, câu ấy là trả lời thế nào?

Cố nghị nhìn người đàn ông say khướt trên ghế sa lon trầm giọng nói: “Sớm biết có hôm nay sao lúc trước còn như thế, chẳng bằng thôi.”

Mặc dù anh trả lời mơ mơ hồ hồ, nhưng bọn họ đều nghe rõ ràng chân chân thật thật.

“Thôi? Sao có thể thôi rồi, thật vất vả yêu một người lần nữa, làm sao tở lại thôi? Sao bỏ được?”

Lúc ấy hai người cũng cực kỳ phức tạp nhìn anh, lúc này nói ra lời nói thật, nhưng người đã không có ở đây.

Phục hồi tinh thần lại, Quyền Hạ nói một câu ‘Rất xin lỗi’ với bạn gái mình, huyên! rồi đi ra ngoài.

Ngồi ở một thang máy khác, nhìn thang máy xuống nhanh hơn anh một chút, Quyền Hạ hít một hơi.

“Thật sự là cô, Tô Nhan.”

Toàn bộ thang máy của quán cà phê Lộ Thiên đều được chế tác bằng thủy tinh trong suốt, anh đi ra nhìn Tô Nhan lên một chiếc BMW màu đỏ, cũng vội vàng lên xe của mình, một đường vội vàng đi theo.

Dừng lại ở một quán rượu, Quyền Hạ tựa vào trên ghế ngồi một hồi lâu, lấy điện thoại di động ra gọi đến số của bạn tốt mình, một hồi lâu mới truyền đến

âm thanh trầm thấp.

“Này.”

“Cầm, nói cho cậu biết một tin, tớ nghĩ cậu sẽ rất khiếp sợ.”

“Nói.”

“Tớ cảm thấy cậu nên cảm tạ tớ, đưa tớ chút cổ phần của Chính Hằng làm quà tặng, bởi vì...”

“Cúp...”

“...”

“Tớ nhìn thấy Tô Nhan rồi.”

Đối diện trừ có chút tiếng hít thở nặng nề, trong lúc bất chợt thì im lặng.

“Này, này?” Quyền hạ nhìn điện thoại di động hiển thị đang gọi điện thoại.

“Này, tớ nói tớ nhìn thấy Tô Nhan rồi, ngay vừa mới rồi, quán cà phê Lộ Thiên, tớ sợ nhận lầm, cho nên đi theo một đường.”

“Ở đâu?” Đầu kia, truyền đến giọng nói trầm thấp hơi khàn của Trình Tự Cầm.

“Cậu muốn biết? Công ty cổ phần...”

“Cô ấy ở đâu?”

“Khách sạn Côn Luân.” Nói xong, người đầu kia cũng đã cúp, Quyền Hạ khẽ cười một tiếng, vừa định nổ máy xe, nghĩ tới điều gì cũng chưa có, vẫn ngồi ở trong xe đợi.

Một bên anh nhìn đồng hồ đeo tay vừa tính toán thời gian, quả nhiên, hai mươi phút sau nhìn thấy chiếc xe kia của cậu ấy. Quyền Hạ không thể nín được cười.

“Đây cũng quá thần tốc?” Nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy cậu ta xuống xe, anh thật muốn hoài nghi có phải cậu ấy bay tới không, từ công ty cậu ấy tới đây, nhanh nhất cũng mất bốn mươi phút, vậy là dưới tình huống tất cả đèn giao thông đều là đèn xanh.

Có thể thấy được lòng cậu ấy như mũi tên, dĩ nhiên, ở nơi đó có người con gái cậu ấy tìm bốn năm, nhưng mà anh rất hiếu kỳ, sao Tô Nhan có thể tránh thoát chỗ Trình Tự Cầm lục soát?

Biến mất bốn năm, sao lại đột nhiên trở lại, hình như mới vừa rồi ở phòng cà phê đang nói chuyện với người nào.

Tô Nhan trở lại khách sạn, tắm thay áo choàng tắm ngồi trước máy vi tính in một phần hợp đồng nữa, uống một ly sữa tươi, in hợp đồng ghim lại.

Chuông cửa bị ấn vang, cô nghĩ chắc là trợ lý của cô, bởi vì trước khi vào phòng cô ấy nói với cô muốn lấy hợp đồng mới.

“Đây là mới...” Tô Nhan mở cửa phòng, đưa hợp đồng ra, đang muốn nói, nhưng lọt vào mắt cô là...

Sắc mặt của Tô Nhan chỉ thay đổi trong chớp mắt, 133quyydoônhyeen nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện ngoài cửa, đáy lòng không khỏi có chút hối hận, về tới đây thật sự là một quyết định sai lầm.

Chỉ là, đã qua 4 năm rồi, nên...

Trong lúc nhất thời hai người nhìn nhau, cũng không người nào mở miệng nói chuyện, mà đôi mắt của Trình Tự Cầm lại thâm trầm không dứt nhìn chăm chăm người con gái trước mắt, một đầu tóc ngắn có vẻ tinh xảo lão luyện.

Nhìn xem cô chỉ kinh ngạc lúc đầu, nhìn bây giờ lạnh nhạt...

Tâm hình như có gì đó đang quay cuồng, chỗ sâu dưới đáy mắt cũng có tâm tình gì đang không ngừng trầm xuống đi xuống tiếp, gần như là nghiền răng nghiền lợi đọc ra tên người con gái làm anh hôn khiến mộng nhiều (*) bốn năm.

(*) Mất hồn quấy nhiễu giấc mơ

“Tô Nhan.”

Tô Nhan chỉ nhàn nhạt nhìn người đàn ông cảm xúc đang có chút dao động, khóe môi khẽ nhếch lên, nhẹ giọng nói: “A Cầm, đã lâu không gặp.”

Không biết Trình Tự Cầm bị câu nào của cô kích thích, sắc mặt trầm xuống, đôi tay giữ chặt hai vai của cô cùng đi vào phòng, trực tiếp đẩy cô lên

giường lớn.

Mà mặt Tô Nhan liền biến sắc, cảnh giác nhìn người đàn ông đè cô trên giường, tận lực để tâm tình bình thản nói.

“Trình tổng, không phải anh còn muốn coi trọng vợ trước của anh chứ?”

Quả nhiên, sắc mặt vốn âm trầm của Trình Tự Cẩm càng trở nên âm trầm, nghe lời cô nói, mở miệng một tiếng A Cẩm, mở miệng một tiếng Trình tổng, một câu đã lâu không gặp, một câu vợ trước.

“Tô Nhan, tôi thật sự muốn giết chết em.” Nói xong, hai mắt lạnh lẽo mang theo chút tia máu, bàn tay liền đặt lên cổ mảnh khảnh của cô.

Nhưng Tô Nhan chỉ khẽ cau mày, hai tay nắm cổ tay cường tráng của anh, thậm chí có thể cảm thấy mạch đập của anh, cảm thấy mạch máu cùng gân mạch nhảy lên của anh.

Cô nghĩ, anh thật muốn bóp chết cô thôi.

“Trình tổng, sẽ không là muốn giết tôi đi, hình như, không nghiêm trọng như vậy, giết người là phạm pháp, dù anh quyền lực lớn, tài lực nhiều hơn nữa, cũng không bù được đạo đức luật pháp, cho nên, buông tay đi, tôi ừ ô...”

Tô Nhan nhũu chặt mày, hai mắt tròn to, nhưng bởi vì người đàn ông này đè lên người cô, lòng bàn tay đang bắt đầu dùng sức...

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chương 85: Trí tuệ và tình yêu

Editor: dohuyenrua

Hồ hấp của Tô Nhan bị ngăn cản, cau mày nhìn người đàn ông phía trên, trong mắt đều là sự phẫn nộ hung dữ, anh tức giận? Tức giận cái gì?

Xem ra, trở lại thật sự là một quyết định sai lầm, cô cho là bốn năm rồi, có một số việc sớm nên phai nhạt đi, bốn năm, bao nhiêu chữ quen thuộc và xa lạ, vẫn là cô nghĩ quá ngây thơ rồi sao?

Bốn năm, bốn năm làm sao giữa bọn họ không có một người nào, nếu như có thể phai nhạt, sớm đã phai nhạt rồi.

Bốn năm nay anh không buông bỏ việc tìm kiếm cô, đã vậy còn biết tin tức cô trở về rất nhanh.

Có lẽ là sự thiếu tập trung của cô, chọc cho Trình Tự Cẩm gần như nổi điên, nhìn ánh mắt mơ hồ bất định của cô, đôi tay giữ chặt đầu của cô liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Anh nhất định nhớ nhưng đôi môi này muốn nổi điên, trong mơ, anh thường hôn cô giống như vậy, bây giờ, rốt cuộc hôn cô, nhưng lời nói từ cái miệng này nói ra, thật sự không khiến cho người vui vẻ.

“Ừ ưm ưm...” Đôi môi thanh tú của Tô Nhan nhũu chặt lại, hình như có chút kinh ngạc, người đàn ông này đang làm gì?

Tô Nhan muốn tránh né anh hôn, nhưng không biết làm sao đầu của cô đã bị anh giữ cố định thật chặt, không chỗ có thể trốn.

“Ồ ừ...” Tô Nhan đã là tức giận không thôi, nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể khép chặt hàm răng không để cho anh có cơ hội dùng, chủ yếu nhất là, nụ hôn của anh, vẫn sẽ làm tim cô đập nhanh.

Rung động như vậy khiến cho cô kinh hãi không thôi, cũng khủng hoảng không dứt, không sai, trước kia cô yêu người đàn ông này sâu đậm, nhưng bốn năm qua rồi, phần tình kia phần yêu kia, cô cho là sớm nên bị thời gian làm phai nhạt đi, thì ra là...

Cũng không phải...

Tô Nhan buồn bực ánh mắt trầm xuống, há mồm, để lưỡi dài của anh đưa vào, đang lúc này, cô không chút khách khí liền cắn, trong nháy mắt mùi máu tanh tràn ra giữa môi và lưỡi của hai người.

“Hừ...” Trình Tự Cẩm bị đau, mày khẽ nhúc nhích, một đôi mắt vốn là hưởng thụ mở ra, nhìn thấy là phía dưới ánh mắt lạnh lùng của người phía dưới, lòng không khỏi co rút đau đớn, còn đau hơn so với đầu lưỡi, có thể thấy được cô hạ miệng có bao nhiêu lực.

Bắt đầu dĩ, rời khỏi miệng của cô, từ từ rời khỏi môi của cô, lúc này, cánh môi hai người cũng dính máu tươi, mặt của hai người đã đẹp, lúc này càng thêm lộng lẫy.

Tô Nhan thấy anh rời khỏi môi của mình, dùng sức đẩy, thân thể lăn một vòng ra khỏi dưới thân thể của anh, nằm ở giường vừa dùng lực xoa xoa máu của anh trên môi, tựa như lau tim mới đập nhanh.

Quay đầu lạnh lùng nhìn cô nằm ở trên giường, người đàn ông lại thâm sâu nhìn chăm chăm cô, mi tâm nhíu chặt.

“Đi ra ngoài, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ cong khoé môi lên, trầm giọng cười nhẹ nói: “Tại sao trở về?”

Tô Nhan sững sờ, nhìn khuôn mặt của anh, khe khẽ khoé môi, nụ cười không giảm, nhưng đôi mắt nhìn chăm chăm của cô cũng lạnh lẽo mười phần, một chút ý cười cũng không có.

Tầm mắt khẽ dời đi, môi đỏ mọng mấp máy giống như có bất đắc dĩ nói: “Vạn bất đắc dĩ (*).”

(*) Buộc lòng phải làm vậy.

“Vạn bất đắc dĩ?” Trình Tự Cẩm chậm rãi ngồi dậy, ngồi ở bên giường, ánh mắt sắc bén giống như báo săn, gắt gao nhìn chăm chăm con mồi của mình.

“Đã trở về, sẽ không có cơ hội rời đi.”

Tô Nhan nghe vậy, chỉ cau mày, môi đỏ mọng mím chặt, không muốn thảo luận đề tài này với anh, huống chi, chân dài ở trên người của cô, nếu cô muốn đi, anh còn có thể ngăn hay sao?

“Chúng ta đã ly hôn.”

Nghe vậy, ánh mắt Trình Tự Cẩm trầm, ánh mắt thâm thúy như đêm đen nhìn chăm chăm cô, cười tà một tiếng nói: “Ly hôn? Lúc nào? Tên của em vẫn còn ở hộ khẩu của tôi, cần tôi chứng minh cho em xem sao?”

Hình như Tô Nhan không bắt người anh sẽ nói như vậy chút nào, nhưng cô đã nghĩ xong đường lui, quay đầu nhìn đôi mắt đen thâm thúy của anh, thần nhiên nói.

“Coi như bây giờ là vậy, rất nhanh sẽ không phải, nếu tôi đã trở về, vậy thì tìm một thời gian giải quyết thủ tục ly hôn, ban đầu phần băng ghi hình kia tôi tin tất cả mọi người thấy được, đây chính là truyền hình trực tiếp, coi như anh ở đây có thể nhìn, hiện trường truyền hình trực tiếp cũng sẽ không biến mất, căn cứ phần băng ghi hình kia, còn có chứng cứ thời gian bốn năm tôi đi, tôi muốn yêu cầu ly hôn, anh không có phản kháng, Trình tổng, chúng ta vẫn nên hào tị hào tán(*).”

(*) đến trong tốt đẹp, ra đi trong êm thấm.

Gương mặt Trình Tự Cẩm có chút mơ hồ, đứng lên chậm rãi đi về phía cô, Tô Nhan thấy anh đi về phía cô, thân thể có chút căng thẳng, nhưng không có động tác, bởi vì cô cảm thấy, quá khứ lâu như vậy, cô không nên sợ anh như bốn năm trước.

Cô đã trở nên dũng cảm, nghĩ như vậy, một khuôn mặt nhỏ nhắn đều là vẻ lạnh lùng, nhìn anh đứng ở trước mặt cô, nâng tầm mắt lên nhìn anh.

Trình Tự Cẩm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một hồi lâu, cười trầm một tiếng nói: “Bốn năm không gặp, em lại có tiến bộ.”

Tô Nhan chỉ là cười nhạt một tiếng mà nói: “Nhận kích lệ, ngược lại da mặt Trình tổng càng ngày càng dày.”

Trình Tự Cẩm không giận dữ cười, không phải là không giận, mà là tức giận quá mức, lại cười ra ngoài.

“Tô Nhan, đừng có nói cho sướng miệng, lần này, sẽ không cho em né ra.”

Tô Nhan chán ghét anh, có thể nói quả thực là hận chết bộ dạng nắm giữ tất cả này của anh, bộ dạng cái gì ở đây đều trong lòng bàn tay của anh, như vậy sẽ làm người khác cảm thấy, không trốn thoát lòng bàn tay của anh, là chìm nhỏ trong lòng bàn tay anh.

Sắc mặt không khỏi lạnh xuống, môi đỏ mọng vẽ ra độ cong trào phúng, “Trình tổng, có tự tin là chuyện tốt, nhưng tự tin quá mức đó chính là tự phụ rồi, bốn năm trước tôi có thể rời đi, bây giờ, tôi có thể rời đi như cũ, hiện tại tôi muốn nghỉ ngơi, phiền anh đi ra ngoài.”

Trình Tự Cẩm không buồn bực bởi vì lời cô nói, bàn tay chỉ xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Tô Nhan theo bản năng muốn né tránh, lại nghe thấy giọng nói trầm thấp hơi khàn của anh.

“Đừng động, nếu không, đêm nay tôi sẽ không đi.”

Tô Nhan nghe vậy quả nhiên không có né tránh, còn hơn thật sự không rời đi, cô tình nguyện để cho anh sờ mặt.

Trình Tự Cẩm nhìn gương mặt Tô Nhan tâm bất cam tình bất nguyện, có chút chua xót, càng muốn cười khổ, cô không muốn gặp anh, nhưng cho dù không muốn gặp lại anh, anh cũng không thể buông cô ra nữa.

Bốn năm sai lầm ngu ngốc, bốn năm sau tuyệt đối không có khả năng tái phạm.

Ánh mắt Trình Tự Cẩm trầm xuống, đột nhiên vươn tay ôm cô vào trong lòng, môi mỏng dính sát vào tai của cô, giọng nói trầm thấp lại tà mị, mười phần mê hoặc.

“Nhan Nhan, số mạng đã để cho chúng ta dây dưa, sao em lại né tránh? Chúng ta đã lãng phí hai lần bốn năm, tôi sẽ không lại cho em bốn năm.”

Tô Nhan nghe nói, hoảng loạn trong nháy mắt, đợi cô phục hồi tinh thần lại, Trình Tự Cẩm đã khẽ hôn lên gò má của cô liền rời đi, đôi mắt Tô Nhan chớp chớp nhìn bóng lưng anh rời đi.

Anh cứ đi như thế? Đúng không? Anh sẽ không tùy tiện như vậy...

Số mạng để cho bọn họ dây dưa sao?

Nhưng cô không tin số mệnh, cho tới bây giờ chỉ tin chính mình.

Tô Nhan nặng nề thở ra một hơi, ngã trên giường lớn, hình như trên chăn đơn còn dính hơi thở trên người của anh, đôi mày thanh tú nhíu lại, đứng dậy liền kéo chăn đơn xuống vào phòng vệ sinh.

Nghe hơi thở của anh, cô nhất định sẽ mất ngủ.

Mà sau Trình Tự Cẩm đi ra khỏi phòng, sắc mặt âm trầm, ánh mắt lại lộ ra vui sướng, lấy điện thoại di động ra trầm giọng nói: “Tô Nhan trở lại, ở khách sạn Côn Luân, tìm người theo dõi cô ấy, nếu để cho cô ấy chạy, cậu cũng không cần trở lại.”

Đầu kia, Hàn Lỗi lập tức kinh hãi, anh nghe thấy cái gì? Tô Nhan trở lại? Đang ở khách sạn Côn Luân?

Hàn Lỗi một phút cũng không dám trì hoãn, cầm điện thoại di động lên đến công ty.

Đại sự của trời cũng không bằng đại sự bây giờ, đây là đại sự hạnh phúc cả đời của đại tổng giám đốc nhà bọn họ.

Trình Tự Cẩm từ khách sạn ra ngoài, đứng ở cửa châm một điếu thuốc lá, vẫn chưa rời đi, mà Quyền Hạ đang muốn rời đi nhìn thấy người đàn ông xuất hiện tại cửa, không khỏi cười khẽ một tiếng, rất tò mò mở cửa xe đi xuống xe, đi tới.

Đi tới bên cạnh anh, Quyền Hạ phát hiện hình như anh đang trầm tư, ngay cả anh đứng ở bên cạnh cũng không biết, Quyền Hạ lại một lần nữa không ngưng cười.

“Ê, nghĩ gì thế?”

Trình Tự Cẩm ghé mắt nhìn anh một cái, vút điếu thuốc lá trong tay, trầm giọng nói: “Cậu còn chưa đi?”

“Tớ không đi, chẳng qua ngược lại tớ rất tò mò, làm sao cậu đi nhanh như vậy?” Quyền Hạ khẽ cười một tiếng, nhíu mày nhìn cậu ấy đều là nhạo báng, nhìn ra, người anh em này của anh tâm tình có chút phiền não, từ tần số cậu ấy hút thuốc cùng về mặt đủ để nhìn ra.

“Hàn Lỗi còn chưa tới.”

Quyền Hạ sững sờ, nhìn sườn mặt của anh, cũng không ở nhạo báng anh, lại thờ dài một tiếng nói: “Anh em, nếu quả thật không muốn để cô ấy rời đi, cậu sẽ phải nghĩ biện pháp khiến cô ấy ở lại, cam tâm tình nguyện ở lại, một người cường thủ hào đoạt sẽ chỉ làm người khác càng muốn cách xa cậu.” Nói xong, Quyền Hạ còn vỗ vỗ bờ vai của anh.

Trình Tự Cẩm nghe nói, chỉ là quay đầu nhìn anh ấy, môi mỏng ním một hồi lâu, mới trầm giọng hỏi: “Phải làm sao?”

Nhưng Quyền Hạ chỉ nhướn mày cười một tiếng, chỉ chỉ đầu của anh trên nói: “Trình tổng thông minh như vậy đầu không nên chỉ biết làm ăn, tình yêu, chơi đùa cũng là chỉ số thông minh.”

Quyền Hạ nói xong cũng khoát tay lên bả vai anh, khoát tay áo nói: “Được rồi, sẽ tìm người giúp cậu, tớ muốn đi trấn an tiểu bảo bối của tớ rồi, tớ đang lãng phí thời gian hẹn hò của tớ.”

Trình Tự Cẩm trầm mắt, thủ đoạn và thông minh...

Rất nhanh, Hàn Lỗi liền chạy tới, còn mang theo vệ sĩ chuyên dụng của Trình Tự Cẩm.

“Trình tổng.”

“Phòng 1011.”

“Được, tôi biết rồi.”

Trình Tự Cẩm nói xong cũng muốn rời khỏi, Hàn Lỗi có chút ngạc nhiên liền mở miệng dò hỏi: “Nhưng, Trình tổng, ngài phải đi đâu?” Đây chính là bà xã

anh.

“Làm việc.”

Khóe môi Hàn Lỗi căng ra, nhìn đại tổng giám đốc nhà anh rời đi.

Mà Tô Nhan không biết, Hàn Lỗi đã vào ở đối diện với cô, mãi cho đến sáng sớm, bốn năm này cô có thói quen chạy bộ sáng sớm, lúc năm giờ, mở cửa phòng, đã nhìn thấy người đàn ông đối diện nhô đầu ra, hình như còn chưa tỉnh ngủ.

Nhưng khi Tô Nhan nhìn thấy cái đầu kia, sắc mặt liền lạnh xuống, mặt mũi cũng trầm xuống.

“Hàn Lỗi.”

“À?” Hàn Lỗi mơ mơ màng màng ngẩng đầu nhìn lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Tô Nhan, lập tức liền tỉnh táo lại.

“Phu, phu nhân...”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Chương 86: Nói chuyện chút

Editor: dohuyenrua

Tô Nhan nhìn đối diện mặt Hàn Lỗi lúng túng, không khỏi cười một tiếng, giấu cợt nói: “Trình Tự Cẩm cho anh đến sao?”

Đôi môi Hàn Lỗi co rút, không hài lòng đánh gạt đầu, chỉ thấy sắc mặt Tô Nhan nặng nề xuống, cảm tức nhìn anh nói.

“Anh đi nói cho anh ta biết, ngày mai tôi phải đi.” Nói xong, Tô Nhan liền cắn răng rời đi.

Hàn Lỗi vốn sững sờ, ba giây sau mới phản ứng được, vội vàng xoay người trở về phòng lấy điện thoại di động ra, gấp gấp vội vàng đi ra, vẫn không quên gọi cho đại tổng giám đốc của bọn anh nói.

“Alo, Trình tổng, vừa rồi, mới vừa rồi phu nhân nhìn thấy tôi, cô ấy nói, ngày mai phải đi, để cho tôi, thông báo cho ngài.”

Trình Tự Cẩm đứng ở phòng làm việc to như vậy, suốt đêm, anh đứng ở chỗ này, ngày mai rời đi?

Đây là đang khiêu khích anh sao?

Rất tốt, vô cùng tốt, vô cùng tốt...

Tô Nhan, để tôi xem nhờ kiến thức bốn năm này rốt cuộc có thêm bản lĩnh gì.

“Điều tra xem mới trở về cô ấy gặp người nào, tôi muốn biết, còn nữa, điều tra xem mấy năm này cô ấy ở đâu?”

Trình Tự Cẩm ngắt điện thoại di động, khóe môi khẽ cong lên một đường cong, đã lâu mới có nụ cười phát ra từ nội tâm.

Chỉ vì Tô Nhan trở lại, cũng không vì chuyện khác.

Buổi sáng, Tô Nhan lại ký hợp đồng thu mua thành công một lần nữa, khóe môi khẽ nhếch lên.

“Hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Tô Nhan mang theo hợp đồng chuẩn bị trở về khách sạn, trợ lý Mỹ Lâm bên cạnh rất vui mừng nói: “Oa, Tô Biện, cô thật lợi hại, chính là thần tượng của tôi, đây đã là lần thứ mấy cô thu mua công ty thành công?”

Tô Nhan liếc mắt nhìn cô một cái, cười nói: “Hơn ba mươi, tôi không nhớ rõ lắm.”

“Tính cả hôm nay, là ba mươi sáu rồi, Tô Biện, cô thật là lợi hại.”

Tô Nhan chỉ vỗ hợp đồng vào trong ngực cô, nhún mày nói: “Cầm lấy.”

“Ừ, vâng.”

Tô Nhan quay đầu, ánh mắt liếc người đi tới, nhất thời nhũn mày, lạnh lùng nhìn Hàn Lỗi đi tới.

“Chuyện này, phu nhân, Trình tổng xin ngài đi qua một chuyện.”

“Không có thời gian.” Tô Nhan dứt khoát trực tiếp cự tuyệt, không để lại một đường sống.

Hàn Lỗi có chút khó xử, liếc mắt nhìn Tô Nhan mặt lạnh, tiếp tục nói: “Phu nhân, ngài chỉ đi theo chúng tôi một chuyến thôi.”

“Tô, Tô Biện, này, người này gọi cô là gì?”

Tô Nhan nhũn mày chặt hơn, nhìn cô trợ lý hình như bị sợ ngây người, quay đầu nhìn về phía Hàn Lỗi, một đôi mắt đẹp híp lại, môi đỏ mọng hé mở.

“Hàn Lỗi.”

“Vâng.” Hàn Lỗi sững sờ, ngược mắt nhìn Tô Nhan nheo mắt lại, trong bụng thầm nói không tốt.

Nhưng Tô Nhan đã hỏi ra lời.

“Ban đầu, có phải anh cũng đã biết từ đầu đến cuối?”

Mặt Hàn Lỗi biến sắc, anh hiểu được Tô Nhan hỏi là cái gì, chỉ là mím chặt môi mỏng, lại cúi đầu xuống, làm người thật là khó.

“Xin lỗi, tôi...”

Tô Nhan nhắm hai mắt, không muốn nghe anh nói nhảm gì nữa, ngắt lời của anh lạnh lùng nói: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Hàn Lỗi cau mày, nhớ tới đại tổng giám đốc nhà anh đã dặn dò, đại tổng giám đốc nhà anh đã nói, nếu như Tô Nhan không trở về cùng anh, như vậy ...

Hàn Lỗi căng khóe môi, ngược mắt nhìn cô nói: “Trình tổng nói muốn nói chuyện ly dị với ngài.”

Nghe vậy, Tô Nhan nhũn mày lại, rõ ràng không tin, khẽ cười một tiếng nói: “Anh cho rằng tôi sẽ tin, nhưng mà là vì anh ta muốn lừa gạt tôi mà thôi, anh cho rằng tôi sẽ tin anh ta thật sự muốn ly hôn với tôi, nếu quả thật muốn, cần gì kéo dài tới bây giờ, cũng không đi tiến hành thủ tục ly hôn?”

Vừa nghĩ tới tên của cô vẫn còn ở trên hộ khẩu của anh, cô liền tức giận không dứt.

Ngần tính vụn vặt, nhưng không có cách để anh chủ động ký tên ly hôn.

Khóe môi Hàn Lỗi căng ra, suy nghĩ một chút, hạ một liều thuốc mạnh tiếp tục nói: “Nhưng Trình tổng còn nói, chỉ một lần này, sẽ không còn lần sau.”

Nói xong, Hàn Lỗi rõ ràng nhìn thấy sắc mặt của Tô Nhan cũng thay đổi, hai mắt nhìn anh giống như độc được, nhìn Hàn Lỗi sợ hết hồn hết vía.

Sao các người đáng sợ như vậy?

“Thật sao?”

“Vâng, phải...” Hàn Lỗi bị cô nhìn chằm chằm run như cày sậy, nhắm mắt gật đầu mà đồng ý.

Nhưng Tô Nhan chỉ cười lạnh một tiếng, tiến thoái lưỡng nan, Trình Tự Cẩm nói chuyện tuyệt đối giữ lời, \$Huyền@leequuuydoon* nhưng cô thật sự không tin anh thật sự hẹn cô nói chuyện ly dị, nếu không tối ngày hôm qua ở phòng khách sạn của cô cũng sẽ không nói như vậy.

Nhưng nếu thật sự là nói chuyện ly dị, cô không đi, về sau có lẽ thật sự không có cơ hội, cho nên, cô chỉ sắc bén nhìn chằm chằm Hàn Lỗi.

Mà Hàn Lỗi thật sự không chịu nổi ánh mắt của Tô Nhan lúc này, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu chờ câu trả lời của cô, anh đang nghĩ, nếu như còn không được, như vậy...

Khi hai người đều có chút suy nghĩ riêng, trợ lý ở một bên đã sợ ngây người, phu nhân?

Ly, ly hôn?

“Tô, Tô Biện, cô cô đã kết hôn rồi?” Trợ lý phản ứng kịp, giật mình không thôi nhìn Tô Nhan hỏi, hiển nhiên là bị kinh sợ không nhỏ.

Tô Nhan chỉ là đóng hai mắt, hít một hơi thật sâu nói: “Ok, tôi đi với anh.”

Hàn Lỗi nghe nói giống như đại xá, thở ra một hơi.

“Tô Biện, cô... cô đi đâu à?”

Tô Nhan quay đầu nhìn trợ lý của mình, vỗ bả vai của cô nói: “Tôi có chút chuyện phải xử lý, cô về khách sạn trước thôi.”

“A...”

“Nhưng...”

Tô Nhan đi tới bên cạnh Hàn Lỗi cười lạnh một tiếng nói: “Đi thôi.”

“Vâng...” Hàn Lỗi xấu hổ, đợi đến sau khi Tô Nhan lướt qua anh mới chậm rãi ngẩng đầu nặng nề thở ra một hơi. Giờ tay xoa mồ hôi trên trán.

Trời ạ, còn một mối hơn so với đánh một trận trận đánh ác liệt.

Làm cho anh sợ đến mồ hôi lạnh toàn thân, đây chính là xưa đâu bằng nay, đây là người trong lòng của tổng giám đốc nhà anh, anh thật sự không dám đắc tội.

Anh xem, đây cũng là bắt đầu tính nợ trước kia rồi.

Tô Nhan đứng ở phía dưới tập đoàn Chính Hằng, nhìn lướt qua xung quanh, phát hiện trước kia vốn là đường phố đều biến thành quán cà phê hoặc là nhà hàng Tây rồi.

Hàn Lỗi vô cùng có nhãn lực tiến lên giảng giải: “Đây đều là Trình tổng mở rộng, đều là sản nghiệp nhà mình, cũng thuận tiện cho nhân viên dùng cơm.”

Tô Nhan cau mày, liếc mắt nhìn sang, lạnh lùng nói: “Tôi có hỏi anh sao?”

“...” Hàn Lỗi chỉ kéo căng khóe môi, yếu ớt nói: “Không, không không có...”

Tô Nhan trừng mắt liếc anh một cái liền đi vào, Hàn Lỗi chỉ thành thành thật thật theo ở phía sau, ngược lại một màn này dẫn tới không ít nhân viên tò mò, bởi vì trừ với Trình Tự Cẩm vẫn là lần đầu tiên bọn họ bắt gặp nhìn thấy Hàn Lỗi như vậy.

Hình như cũng thật tò mò, nhưng là Tô Nhan lại đeo kính, tóc dài đã sớm cắt, mọi người hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là Tô Nhan, coi như lúc ấy đoạn băng kia oanh động, rung động lòng người như nào, nhưng dù sao đã qua 4 năm rông.

Thời gian làm phai nhạt đi rất nhiều, dần dần, mọi người cũng quên mất Tô Nhan đã từng oanh động cả thành phố X, đối tượng các thiếu nữ sùng bái, đàn ông yêu thích.

“Ôi, người phụ nữ đi trước mặt trợ lý Hàn là ai vậy? Các anh từng thấy chưa?”

“Chưa, tôi làm ở Chính Hằng ba năm, chưa từng thấy trợ lý Hàn đi theo người phụ nữ nào, đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người phụ nữ này, anh từng thấy chưa?”

“Dĩ nhiên chưa từng thấy, các anh làm ở đây trước cũng chưa từng thấy, bộ phận tài vụ chúng tôi càng chưa từng thấy.”

“Đúng không, tôi cũng vậy chưa từng thấy...”

“Là ai đây?”

“Là ai cũng đều không liên quan đến chúng ta, làm việc thôi...”

Tô Nhan đi vào thang máy riêng, nhắm đôi mắt lại, cô cần khống chế tâm tình của mình, bình tĩnh, bình tĩnh, thân nhiên, thân nhiên...

Hàn Lỗi ở phía sau nhìn con số không ngừng lên cao, yên lặng nói: nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!

Đến chỗ thì anh sẽ không có chuyện gì rồi.

Rốt cuộc, đến, Hàn Lỗi đi ra, nhìn Tô Nhan trong thang máy nói: “Phu nhân, tự ngài đi qua đi, tôi còn có việc khác phải xử lý.”

Nói xong, Hàn Lỗi cúi người với Tô Nhan một cái, xoay người rời đi.

Tô Nhan chỉ cười một tiếng, đi ra thang máy, nhìn thấy mấy chữ phòng làm việc tổng giám đốc, cầu lông bàn tay, cuối cùng thở ra một hơi, đi tới, đưa tay lên, dừng lại gần ba giây sau mới hạ xuống.

Gõ ba tiếng mới đẩy cửa ra đi vào, đi vào đã nhìn thấy Trình Tự Cẩm ngồi ở sau bàn làm việc, không biết có phải cô nhớ nhầm không, donle^^quy!Huyền~ cứ có cảm giác căn phòng làm việc này không cùng một kiểu với trước kia, nhưng không giống ở đâu trong lúc nhất thời cô lại không nói ra được.

Tô Nhan nhìn bốn phía xung quanh, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên người chủ nhân phòng làm việc, đúng lúc Trình Tự Cẩm nâng mắt nhìn ánh mắt đối

diện.

Theo bản năng Tô Nhan sẽ dời tầm mắt đi, nhưng nhớ mình đeo kính mát, hành động lần này chính là làm điều thừa, liền dứt khoát nhìn anh như vậy, mở miệng nói: “Trợ lý của anh nói anh muốn nói về chuyện ly dị với tôi.”

Trình Tự Cẩm chỉ cúi đầu lần nữa, tiếp tục xem tài liệu trên mặt bàn, trầm giọng hỏi: “Uống chút gì không?”

Tô Nhan khẽ cau mày, nhưng vẫn vô cùng lễ độ nói một câu.

“Cám ơn, không cần, tôi nghĩ chúng ta mau chóng nói chuyện ly hôn, nói xong tôi đi ngay, không quấy rầy anh làm việc.”

Lúc này Trình Tự Cẩm mới chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn mặt trái xoan không lớn của cô, đeo kính mát lớn, không thấy rõ vẻ mặt của cô, nhưng cho dù không nhìn cũng có thể biết cô sẽ có vẻ mặt gì.

Nhìn xem môi đỏ mọng mím chặt...

Môi đỏ mọng...

Tối ngày hôm qua được nếm môi của cô như mong muốn, nhưng xa xa còn chưa đủ.

“Ngồi.” Trình Tự Cẩm khép tài liệu lại, chỉ chỉ ghế sofa từ ghế xoay đứng lên đi tới.

Lúc này Tô Nhan mới đi về phía ghế sofa, ngồi đối diện với anh nói: “Anh muốn nói chuyện gì? Chỉ cần anh chịu ký tên, tôi có thể sẵn sàng phối hợp, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề mặt tài sản.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Chương 87: Một tỷ

Editor: dohuyenrua

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ chỉ kính cô đeo trên mặt trầm giọng nói: “Tôi không có thói quen nói chuyện với kính râm.”

Nghe vậy, Tô Nhan cau mày, nhưng thấy vẻ mặt cô không tháo kính xuống tôi sẽ không nói gì, Tô Nhan tâm bất cam tình bất nguyện tháo kính xuống.

“Lúc này có thể nói chuyện chưa?”

Khỏe môi Trình Tự Cẩm khẽ nhếch, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, không trang điểm chút nào, thật sự có chút hoài niệm đáng về lúc cô không hoá trang. Giơ tay lên, ý bảo có thể nói chuyện.

Tô Nhan thấy thế, môi đỏ mọng mấp máy mở miệng nói: “Trình Tự Cẩm, chuyện đã qua tám năm rồi, mặc dù anh thật sự có nhiều việc không bỏ qua được, không cam lòng, hôm nay tôi xin anh, van anh, có thể bỏ qua không? Có lẽ nửa đời sau anh cũng sẽ chung tình với cô gái đã qua đời đó, nhưng tôi không muốn cứ như vậy sống nốt cuộc đời của tôi, tôi sắp ba mươi rồi, chẳng còn mấy năm có thể lãng phí, tôi chỉ muốn tìm một người đàn ông bình thường, có thể qua một đời an nhàn với tôi là được rồi, cho nên, anh có thể gơ cao đánh khề bỏ qua cho tôi được không? Ký tên trên đơn ly hôn? Tôi cũng sẽ không lấy một phần tiền nào của anh, dù sao ở trong mắt đại đa số, tôi và anh cũng đã ly hôn ngay bốn năm trước, anh chỉ cần gạt đầu, chúng ta có thể kết thúc đoạn nghiệt duyên này rồi.”

Lúc này Tô Nhan nói đều là lời trong lòng cô, cô thật sự cảm thấy, nên kết thúc, tiếp tục kéo dài nữa, không có ý nghĩa.

Trình Tự Cẩm nghe lời của cô, nghe được, những lời này đều là phát ra từ đáy lòng cô, nhưng cho dù lời thật lòng của cô thì sao?

Anh vẫn không thể buông tay.

Tô Nhan thấy ánh mắt anh thâm trầm, ánh mắt đen tối không rõ nhìn chăm chăm cô, cô không biết ánh mắt của anh như bây giờ thể hiện cái gì, trước kia cô nhìn không hiểu, bây giờ vẫn nhìn không hiểu như cũ.

“Anh có nghe lời tôi nói không?” Tô Nhan thấy một hồi lâu anh cũng không mở miệng, không thể làm gì khác hơn là mở miệng dò hỏi.

Trình Tự Cẩm chỉ nhíu mày, đẩy một phần văn kiện đã sớm đặt ở trên bàn uống trà nhỏ qua, trầm giọng nói: “Trước tiên em xem cái này một chút đi.”

Tô Nhan cau mày, tầm mắt rơi vào văn kiện trên bàn uống trà nhỏ, cảm thấy bất ngờ, cô đã quên, từ trước đến nay Trình Tự Cẩm đều là người đàn ông có chuẩn bị, như vậy, rốt cuộc đây là văn kiện gì?

Tô Nhan không cảm, chỉ ngược mắt, nhú mày lại, nhìn anh hỏi : “Đây là cái gì?”

“Tự xem đi.”

Tô Nhan nhú mày rất chặt, suy đoán trong này là vật gì, cuối cùng thật sự không đoán ra sẽ là vật gì đưa tay mở văn kiện ra.

Nhưng khi cô nhìn thấy nội dung bên trong thì sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng cười hỏi “Anh giải thích một chút, đây là cái gì?”

Trình Tự Cẩm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của cô, khóe môi khẽ nhếch lên, trầm giọng nói: “Nhan Nhan, em rất thông minh.”

Tô Nhan không biết sao anh lại đột nhiên nói ra những lời này, nhưng bây giờ cô chỉ muốn biết, rốt cuộc vật trong tay cô là cái gì.

“ Sinh sống bốn năm ở dưới mí mắt của tôi, thế nhưng tôi không biết gì cả.”

Nghe vậy, sắc mặt Tô Nhan cứng đờ, lại chỉ chớp mắt một cái, giây phút cô gặp được anh ở cửa khách sạn cũng đã đoán được anh sẽ điều tra ra mấy năm này cô ở đâu.

Tục ngữ nói, nơi gần nhất là nơi an toàn nhất, cô chọn một chỗ.

Bốn năm trước tạo hiện tượng giả cho anh, cầm một va li tiền cao bay xa chạy, anh sẽ không nghĩ tới tìm kiếm ở phụ cận.

Mà cô, đang ở thành phố F, bên cạnh thành phố X, đi tốc độ cao chỉ mất một thời gian ngắn là đến.

Thật sự là rất gần, rất gần...

Tô Nhan chỉ hơi dời tầm mắt đi, môi đỏ mọng khẽ mím lại.

Lại nghe thấy tiếng nói của anh ngày càng trầm thấp.

“Nhan Nhan, lòng của em thật sự là độc ác hơn bất kì ai, tôi phải người ở bên cạnh Tô Hạo suốt cả một năm, cũng không thấy em xuất hiện, bây giờ nhìn lại, bốn năm cũng chưa gặp em trai em rồi.”

Tô Nhan nghe nói, lòng khẽ căng lên, cô độc ác? Đúng, cô thật sự độc ác, nhưng..

“Là ai tạo thành? Trình Tự Cẩm, anh là người không có tư cách nói tôi độc ác nhất, là anh ép tôi, nói về độc ác, có ai sự ác độc của anh, có ai độc ác hơn anh, cho nên tôi độc ác chỉ vì tự vệ, anh độc ác, chỉ vì hại người.” Nói xong, đôi mắt Tô Nhan hung hăng liếc anh một cái.

Hai mắt Trình Tự Cẩm chỉ híp lại, ánh mắt thật sâu nhìn chằm chằm cô.

Tô Nhan cũng ý thức được cảm xúc của mình có chút kích động, hít một hơi thật sâu, vẫy vẫy văn kiện trong tay chất vấn: “Đây là ý gì? Anh muốn kiện tôi? Tại sao?”

Về mặt Trình Tự Cẩm lại lạnh nhạt nhìn cô, giống như tất cả đều ở trong bàn tay, Tô Nhan nhìn bộ dạng này hận đến nghiến răng.

“Bốn năm, chưa từng kết thúc nghĩa vụ vợ chồng, không hoàn thành trung, thiện, hiếu, còn nữa, em đột nhiên tuyên bố rút khỏi làng giải trí, tất cả tiền vi phạm hợp đồng của những hợp đồng quảng cáo, phim truyền hình, điện ảnh mà em đã ký, hơn chín nghìn vạn, số tiền này là tôi ứng ra giúp em, bốn năm, tính lãi, tính em một tỷ.”

Tô Nhan nghe, mặt đỏ trắng, trắng đỏ, nắm thật chặt văn kiện trong tay.

“Sao có thể nhiều như vậy?”

“Em có thể hỏi người đại diện của em bất cứ lúc nào.”

Nghe vậy, về mặt Tô Nhan cười nhạo nói: “Người đại diện của tôi? Anh ta không phải là người của anh sao, tôi hỏi, anh ta sẽ nói thật cho tôi sao?”

Chỉ cần nhớ tới trước kia Trình Tự Cẩm đùa giỡn tâm cơ với cô, cô liền muốn lập tức đi.

Trình Tự Cẩm lại hoàn toàn không để ý tới cô chê cười, chỉ trầm giọng nói: “Đây là sự thật, nếu như muốn ly hôn, có thể, một tỷ, đổi lấy tôi ký tên.”

Nghe vậy, sắc mặt của Tô Nhan thay đổi tương đối khó coi, một tỷ, cô lấy cái gì cho? Mấy năm này để dành vào một chỗ mới có mấy triệu, chính là cô ăn mặc tiết kiệm mới có được, hiện tại dù cô muốn một tỷ, chẳng lẽ muốn để cho cô dùng tiền âm phủ sao?

Ngược lại cô có tiền âm phủ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan khó coi không dứt, gần như là cắn răng nói: “Tôi sẽ trả...”

“Khi nào trả? Chỉ bằng tiền lương của em tại Sava, mấy đời mới có thể trả cho tôi? Vậy thì em muốn dây dưa mấy đời với tôi?” Trình Tự Cẩm nhìn về mặt y như ăn phân của cô (đây là do tác giả viết nhé), lại không nhận được trêu chọc cô.

Quả nhiên, sắc mặt của Tô Nhan càng khó coi, một ngày ngần ngừ người đàn ông này đã đào ra tình hình mấy năm nay của cô, xem ra quyết định trở lại thật sự là một sai lầm, thời gian vẫn còn hơi ngắn, nhưng cô cảm thấy, cho dù bốn năm nữa, cô cũng không phải là đối thủ của anh.

“Tôi sẽ trả, một tỷ, tôi sẽ trả, nhưng trước mặt anh nói tôi chưa hoàn thành nghĩa vụ vợ chồng, không hiếu thuận cha mẹ chồng, Trình Tự Cẩm, có phải đầu óc anh có bệnh không? Bốn năm trước tôi đã ký tên trên đơn li hôn, những thứ này đã không liên quan đến tôi.”

Trình Tự Cẩm lại trầm giọng nói: “Có liên quan hay không không phải em đến nói, cần thì tôi tới nói cho em biết.”

“Anh...” Tô Nhan không nhận cười được, tức giận cười.

Tô Nhan không biết cô còn có thể nói với anh những gì, nhiều lời vô ích rồi, đứng lên xoay người đi ra cửa.

Trình Tự Cẩm không ngăn cản, đôi mắt đen chỉ khẽ neo lại, thâm sâu nhìn bóng lưng Tô Nhan bực tức rời đi.

Tô Nhan từ tập đoàn Chính Hằng ra ngoài, đứng ở ven đường, cúi đầu nhìn văn kiện trong tay, sắc mặt tối sầm lại, xé thành hai nửa ném vào thùng rác.

Bắt một chiếc taxi liền rời đi..

Đi tới công ty này, Tô Nhan đeo kính mát lên đi tới quầy tiếp tân.

“A Ken có ở đây không? Tôi tìm anh ấy.”

Cô tiếp tân nhìn Tô Nhan, nhẹ giọng nói: “Xin hỏi có hẹn trước không? Nếu không có, chỗ này của chúng tôi không phải ai cũng có thể vào.”

Nghe vậy, Tô Nhan cau mày, gật đầu nói: “Được, cảm ơn.”

“Không có gì.”

Tô Nhan vừa muốn xoay người, đã nhìn thấy người đi từ thang máy ra, không biết đang nói gì với một người con gái, hình như rất nghiêm cẩn.

Dưới kính Tô Nhan nhíu mày, nhìn A Ken đến gần, thay đổi thật lớn, bây giờ A Ken đã là một người đàn ông tuấn tú.

“A Ken.” Tô Nhan nhẹ giọng mở miệng kêu.

A Ken dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía Tô Nhan, hình như trong lúc nhất thời không nhận ra là ai, mà Tô Nhan cũng không định lấy kính xuống, cô vẫn không muốn dư luận xôn xao.

A Ken cau mày, cuối cùng đổi thành vẻ giận mình.

“Tô...”

“Lúc nào có thời gian vậy, có thể hàn huyên một chút không?” Tô Nhan không để cho anh gọi tên của mình ra chỉ là nhẹ giọng cắt ngang câu hỏi.

A Ken nhìn Tô Nhan đã kinh ngạc không dứt, gật đầu một cái, dặn dò nghệ sĩ bên cạnh.

“Cô đi đi, làm theo tôi nói.”

Lúc này A Ken mới tỉ mỉ quan sát Tô Nhan nói: “Đổi diện có một quán cà phê, có thể không?”

“Có thể.”

Hai người tới tầng hai của quán cà phê, không có người, lúc này Tô Nhan mới tháo kính xuống, thấy A Ken chăm chú nhìn mình khẽ cười một tiếng nói.

“Đã lâu không gặp, ừ, hình như anh đã thay đổi...”

A Ken gất gao chờ Tô Nhan, hỏi “Mấy năm nay cô đi đâu?”

Tô Nhan chỉ cười cười nói: “Đi khắp nơi.”

A Ken nhìn cô, hình như sống không tỗi, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm nói: “Lần này trở lại, Trình tổng biết không?”

Nghe vậy, Tô Nhan chỉ gật gật đầu nói: “Anh ta biết.”

“Vậy cô...”

Tô Nhan chỉ lắc đầu một cái, uống một hớp cà phê hỏi: “A Ken, hôm nay tôi tới tìm anh, chỉ muốn biết, lúc tôi đi, có phải có người đến yêu cầu bồi thường tiền vi phạm hợp đồng không?”

A Ken suy nghĩ một chút gật đầu nói: “Có chuyện này, nhưng sau đó Trình tổng đều đã cho người giải quyết xong.”

Nghe vậy, sắc mặt của Tô Nhan hơi đổi, nhìn A Ken.

“Thật sự có tiền vi phạm hợp đồng?”

“Vâng, có, lúc trước cô nói đi là đi, chỉ tuyên bố rời khỏi làng giải trí, trước nhận quảng cáo, điện ảnh, phim truyền hình, cần bồi thường tiền vi phạm hợp đồng của tất cả những thứ này.”

Nghe vậy, đôi mày thanh tú của Tô Nhan nhíu chặt, tiếp tục truy vấn: “Vậy anh biết là bao nhiêu không?”

A Ken suy nghĩ một chút nhìn cô nói: “Tiền vi phạm hợp đồng là gấp ba thù lao của cô, tính thế nào, cộng lại ít nhất cũng mấy chục triệu rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt Tô Nhan trắng bệch...

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Chương 88: mỹ nữ, ôm một cái

Editor: dohuyenrua

Sau khi gặp mặt A Ken hiểu tường tận, Tô Nhan đứng ở ven đường nặng nề thở dài một cái, cho nên, bây giờ cô nhất định phải trả lại cho Trình Tự Cẩm một tỷ tiền vi phạm hợp đồng mới có thể ly hôn sao?

Nhưng Tô Nhan thật lòng cảm thấy, dù là cô thật sự hoàn trả được một tỷ, ly hôn, cũng sẽ không dễ dàng, nhưng nếu thật sự muốn ly hôn, một tỷ này...

“A...” Bắt một chiếc taxi trở lại khách sạn.

“Tô Biện, mới vừa rồi tôi nhận được email của Thẩm tổng rồi.”

“Email gì?”

Trợ lý đưa máy tính cho cô, kết quả Tô Nhan vừa nhìn, vẻ mặt trầm xuống, lấy điện thoại di động ra gọi đến.

“Thẩm tổng, tôi là Tô Nhan, mới vừa rồi ngài gửi hợp đồng đó cho trợ lý của tôi là có ý gì?”

“Gần đây muốn hợp tác với Chính Hằng, vừa đúng lúc cô ở đó, thuận đường xử lý tốt rồi trở về.”

“Nhưng Thẩm tổng, ngài biết rõ tôi và anh ta...”

“Tô Nhan ơi, bốn năm nay, tránh né nhưng không giải quyết được bất cứ vấn đề gì, vậy thì cô cho là cô trở lại, anh ta cũng không tìm cô nữa rồi? Chuyện của hai người tôi không rõ lắm, nhưng cá nhân tôi vẫn cảm thấy, nếu như giải quyết triệt để mới là biện pháp duy nhất, cô nói xem?”

Tô Nhan chỉ nắm chặt điện thoại di động, hít sâu một hơi, “Trước khi tôi tới cũng không nghe ngài nói muốn hợp tác với tập đoàn Chính Hằng, tại sao đột nhiên muốn hợp tác?”

“Tôi biết rõ cô sẽ hỏi, tôi là doanh nhân, nếu Trình Tự Cẩm chủ động tìm tôi, một cuộc làm ăn kiếm được không lỗ, đương nhiên tôi bằng lòng.”

Nghe vậy, Tô Nhan ngắt điện thoại di động, mặt tức giận nói: “Đề tiện.”

“À? Thẩm tổng sao?” Một bên, trợ lý tò mò hỏi.

Tô Nhan nhìn cô một cái, lắc đầu nói: “Cô trở về phòng nghỉ ngơi đi, muốn đi nơi nào thì đi, tôi muốn yên lặng một chút.”

“Có thật không? Tôi có thể đi dạo một vòng sao?”

“Ừ.”

“Yes, quá tuyệt vời...”

Tô Nhan nằm trên giường lớn, nhắm đôi mắt hít thở, bốn năm, vẫn không chạy trốn khỏi lòng bàn tay của anh.

Cầm điện thoại di động lên liếc mắt nhìn thời gian, lại nhìn về hướng hợp đồng trong email, ngồi dậy cầm chìa khóa xe lên liền rời khỏi phòng khách sạn.

Dừng xe ở ven đường một công ty, Tô Nhan nhìn người đi ra ngoài, cho đến khi nhìn thấy bóng lưng quen thuộc mà cô đã lâu không gặp, đáy lòng Tô Nhan nổi lên ngọn sóng nhỏ.

Mở cửa xe đi xuống, đứng ở ven đường nhìn Tiết Cẩm Cẩm đang nói đùa với đồng nghiệp, vẫn nhìn cô đi vào, Tô Nhan đột nhiên giang hai cánh tay, giọng điệu giống như trẻ con nói.

“Mỹ nữ, muốn ôm một cái không?”

Tiết Cẩm Cẩm sững sờ, sau khi hơi thất thần thì kinh động không dứt, nhìn chăm chăm vào Tô Nhan đột nhiên xuất hiện, hai mắt bắt đầu ửng hồng.

Tô Nhan thấy thế, hai mắt ở dưới kính cũng dần dần ửng hồng, thật là đã lâu không gặp, bạn của tớ.

Tô Nhan thấy cô chỉ gất gao nhìn chăm chăm mình, không có động tác gì, lần nữa giờ lên hai cánh tay nói: “Không ôm?”

Tiết Cẩm Cẩm cười khẽ một tiếng, nước mắt liền rơi xuống, đi tới ôm Tô Nhan thật chặt, Tô Nhan ôm lấy Tiết Cẩm Cẩm, khoe môi khẽ cong lên.

Bên tai là giọng nói có chút nghẹn ngào của Tiết Cẩm Cẩm

“Đưa con gái chết tiết, cậu còn biết trở lại à.”

Tô Nhan chỉ cười nói: “Ừ, tớ đã trở về, xem ra cậu rất nhớ tớ.”

“Đi chết đi, có quỷ mới nhớ cậu, chán ghét cậu rồi.”

“Vậy sao, vậy ngày mai tớ đi là được.”

“Này...” Tiết Cẩm Cẩm có hơi xù lông, đẩy Tô Nhan ra nhìn cô chăm chăm

Tô Nhan chỉ cười nói: “Cùng đi ăn cơm thôi.”

Nhà hàng Tây, Tô Nhan hát cảm nhìn Tiết Cẩm Cẩm gật đầu nói: “Ừ, Cẩm Cẩm nhà chúng ta thay đổi rồi.”

Tiết Cẩm Cẩm lườm cô một cái, lại không nhìn được trọn trắng cả mặt nói: “Thay đổi chỗ nào?”

Hai mắt Tô Nhan híp lại, mặt cô trang điểm nhẹ nói: “Trở nên có vị phụ nữ rồi, chẳng lẽ Cẩm Cẩm nhà ta có bạn trai?”

Nghe vậy, Tiết Cẩm Cẩm chỉ ngược mắt nhìn cô một cái, không biết nghĩ tới điều gì, hai cánh tay bắt chéo để lên bàn, nhìn Tô Nhan nhú mày, mặt đắc ý nói.

“Tớ có bạn trai, hơn nữa đã có ba năm, nhưng, tớ sợ nói người này ra hù chết cậu.”

Nghe vậy, ngược lại Tô Nhan hứng thú, trong lúc nhất thời buồn bực cùng phiền não trong lòng cũng chôn vùi hết.

“Ôi, người nào nha, có thể hù chết tớ?”

Tiết Cẩm Cẩm chỉ nhướn mày, khoe môi khẽ nhếch, lấy tay mở album ảnh của mình, sau đó giờ lên trước mặt Tô Nhan.

“Tự xem.”

Nghe vậy, tầm mắt của Tô Nhan từ trên mặt của cô dời đi, có chút buồn cười nhìn vào trên màn ảnh, nhất thời sợ ngây người.

“Cố, Cố Nghị?”

Tiết Cẩm Cẩm vô cùng kiêu ngạo cất điện thoại di động, cảm cũng hát lên.

“Ề hèm, như thế nào? Xem bộ dạng này của cậu chắc là bị hù sợ rồi.”

Khoe môi Tô Nhan khẽ co lại, quả thật, cô bị dọa rồi, hoàn toàn không ngờ Tiết Cẩm Cẩm sẽ ở chung một chỗ với Cố Nghị, đây thật là làm cho cô quá kinh ngạc.

“Ừ, cũng có chút kinh ngạc, chẳng qua tớ càng hiếu kỳ làm sao cậu thu phục Cố Nghị vào lòng bàn tay cậu? Loại đàn ông lạnh lùng như băng lạnh nhạt như nước như anh ấy, căn bản là không nhiễm khói lửa nhân gian, tớ thật sự có chút bội phục cậu.”

Tiết Cầm Cầm chỉ cười, có chút ngượng ngừng nói: “Thật ra thì cũng không có gì, ha ha.”

Nghe vậy, Tô Nhan khẽ nghiêng đầu, dùng ánh mắt quan sát cô.

“Nói một chút, làm sao bắt được Cố Nghị?”

Tiết Cầm Cầm ngẩng đầu nhìn cô một cái, đứng lên đến gần cô nhỏ giọng nói: “Tớ bá vương ngành thượng cung (1) anh ấy rồi.”

(1) Bá vương ngành thượng cung: “Bá vương ngành thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang.

Chuyện kể rằng lần nọ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thắng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ náo loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.”

Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đấu trí chứ không đấu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỵ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ trúng mất một cái, tên thiện xạ kỵ binh kia đã run như cây sậy, buông cung tetch thẳng về thành...

Nghĩa rộng của cụm từ “Bá vương ngành thượng cung” rất đơn giản, “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thượng cung” tạm hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”; mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cường gian” [là “rape”]; mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỵ hủ, nên cô nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô văn, đã dùng năm từ “bá vương ngành thượng cung” để thay thế cho hai từ “cường gian”.

Tô Nhan sửng sốt, nhìn mặt của Tiết Cầm Cầm ửng hồng, rút cuộc vươn ngón tay cái ra.

“Cậu thật trâu bò.”

Tiết Cầm Cầm chỉ ngượng ngừng cười, đột nhiên nghĩ đến cái gì.

“A, lần này cậu trở lại, Trình...” Tiết Cầm Cầm nói lại dừng lại, thận trọng quan sát thái độ của Tô Nhan.

Tô Nhan chỉ cong khóe môi nói: “Ngày tớ trở về đã gặp mặt anh ta.”

“À? Hai người đã gặp, vậy anh ta đối với cậu, là thái độ gì?”

Tô Nhan ngược mắt nhìn Tiết Cầm Cầm, gương mặt thờ dờ xét, đôi mày thanh tú khẽ nhíu.

“Nghe giọng điệu này của cậu, là Cố Nghị đã nói gì với cậu sao?”

Tiết Cầm Cầm chỉ cười nhìn cô nói: “Cũng không nói gì, chỉ là, chỉ nói là anh ta đối với cậu thật ra thì...”

“Cầm Cầm”

“Hả?”

Tô Nhan thâm sâu nhìn cô, ý vị sâu xa nói: “Cho dù anh ta nói cái gì, có tâm tư gì với tớ, trước kia anh ta đã làm, tớ không quên được, cũng không dám quên.”

Nghe vậy, Tiết Cầm Cầm nhìn cô thờ dãi một cái nói: “Được rồi, vậy lần này cậu trở về rồi lại đi sao?”

Tô Nhan khẽ quay đầu, nhìn xe tới xe đi ngoài cửa sổ lòng lại bắt đầu phiền não.

“Tạm thời cũng không đi.”

“Tạm thời?”

“Ừ, tạm thời.”

“Tạm thời là có ý gì?”

“Tớ muốn đi, nhưng là bây giờ không đi được, bởi vì người nào đó lại bắt đầu bắt đầu giờ thủ đoạn, sắp tới tớ hợp tác với tập đoàn Chính Hằng, công ty phái tớ xử lý, cho nên tớ nói, Trình Tự Cầm là đề tiện nhất rồi.”

Nghe vậy, Tiết Cầm Cầm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tức giận không durt, hỏi “Cậu có nghĩ tới, tại sao anh ta làm như vậy không? Tớ nghe Cố Nghị nói qua, trong lòng của Trình Tự Cầm có cậu, mấy năm này đều có, anh ta một mực chờ đợi cậu.”

Nghe vậy, Tô Nhan trầm mắt, bụng cá phê lên uống một hớp.

“Cho dù trong lòng anh ta thật sự có tớ, cậu cảm thấy chúng tớ thật sự có thể tiêu tan hiểm khích lúc trước sao?”

“Tại sao không thể? Mặc dù nói trước kia Trình Tự Cẩm chủ mưu chuyện không thể tha thứ với cậu, nhưng cuối cùng anh ấy cũng không chân chính làm chuyện thương tổn cậu.”

Tô Nhan cau mày, nhìn về phía cô ấy, “Tiết Cẩm Cẩm, mấy năm này có phải cậu bị Cố Nghị tẩy não không, năm đó nếu như không phải ngoài ý muốn biết được, cậu cảm thấy đến cuối cùng Trình Tự Cẩm dùng tay với tớ sao?”

Lần này Tiết Cẩm Cẩm không mở miệng nói chuyện, chỉ cười nói: “Được rồi, chúng ta không nói những thứ này, bây giờ cậu nghỉ ngơi ở đâu?”

“Khách sạn Côn Luân.”

“Sao lại ở khách sạn? Đi ở chỗ tớ thôi.”

Tô Nhan chỉ liếc cô một cái nói: “Tớ đến chỗ của cậu? Muốn tớ làm kỳ đà cản mũi? Huống chi, tớ không muốn nhìn thấy Cố Nghị.”

Nghe vậy, Tiết Cẩm Cẩm cũng chỉ thờ dãi một hồi nói: “Được rồi, tùy cậu.”

“Ừ.”

“Đúng rồi, ngày hôm qua trả lại gọi điện cho tớ hỏi tớ có tin tức của cậu không, cậu muốn liên lạc với nó không?”

Nghe vậy, ánh mắt Tô Nhan âm trầm xuống, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Hạo nó, có khỏe không?”

“Vẫn khỏe, bây giờ nó đã là một kiến trúc sư nổi tiếng rất lợi hại.”

“Vậy thì tốt, cuối cùng giấc mộng của nó hương thực hiện được rồi.”

“Nhan Nhan, tại sao cậu không liên lạc với Tiểu Hạo?” Tiết Cẩm Cẩm nhìn cô cười nhạt hỏi.

Tô Nhan chỉ lắc đầu nói: “Không phải là không liên lạc, mà là không biết nên làm sao đối mặt với nó, tớ làm một người chị thất bại, tớ sợ nó thất vọng với người chị này, nếu như tớ liên lạc với Tiểu Hạo, Trình Tự Cẩm nhất định sẽ biết trước, tớ không muốn quấy rầy cuộc sống của nó.”

“Nhan Nhan, cậu thật sự cho là Trình Tự Cẩm không tìm được cậu sao?”

“Lời này có ý gì?” Tô Nhan ngược mắt, nhìn cô hỏi.

Nhưng Tiết Cẩm Cẩm lắc đầu với cô nói: “Có lẽ vừa bắt đầu Trình Tự Cẩm không tìm được cậu, nhưng bốn năm lâu như vậy, anh ấy thật sự không tìm được cậu sao? Không phải không tìm được, mà là anh ấy không dùng hết sức đi tìm, anh ấy sợ nếu như biết rõ tin tức của cậu anh ấy sẽ không khống chế được chính mình tự đi tìm cậu, sau đó nghĩ hết tất cả các cách dẫn cậu trở về bên cạnh anh ấy, nhưng nếu như anh ấy không biết tin tức của cậu, anh ấy cũng sẽ không tồn tại sự kích động kia, cho nên, bốn năm nay, anh ấy chỉ đợi tại tại chỗ này chờ cậu trở lại mà thôi, cậu xem. Không phải cậu trở về rồi sao?”

Ánh mắt Tô Nhan càng ngày càng mờ, sau một hồi trầm mặc mới chậm rãi mở miệng nói: “Bốn năm nay, xem ra cậu bị tẩy não rồi.”

“Tớ...”

“Cẩm Cẩm, có một số việc, trong lòng tớ tự có phán quyết.”

Tiết Cẩm Cẩm thấy cô nói như vậy, cũng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Chương 89: Khách đến ngoài ý muốn

Editor: dohuyenrua

Trở lại khách sạn, Tô Nhan đứng tắm dưới vòi hoa sen, bên tai là lời Tiết Cẩm Cẩm đã nói với cô ở nhà hàng, có chút phiền não vuốt mặt, cầm khăn tắm ra khỏi phòng tắm, trực tiếp nằm trên giường lớn.

Mới trở về hai ngày, cô cũng cảm thấy mệt quá, thật sự rất mệt mỏi...

Lòng tốt mệt mỏi...

Nằm trên giường lớn liền mơ mơ màng màng ngủ, khi cô đang ngủ say, chuông điện thoại di động lại vang lên.

“Ừ...”

Tô Nhan cầm di động, cũng không mở mắt ra xem là ai, trực tiếp đặt ở bên tai nghe, giọng nói lười biếng nói: “Xin chào, ai vậy?”

“Nhan Nhan à, là mẹ (*).”

(*) Nguyên văn là “Nhan Nhan à, là tôi.” Do tiếng Trung Quốc chỉ có “tôi (wo)”, “bạn (ni)”, “người đó (tha)” nên lúc đó Tô Nhan không biết người này là ai.

Tô Nhan cau mày, chỉ cảm thấy giọng nói này có hơi quen tai, rồi lại không nhớ nổi đã nghe ở đâu, lấy điện thoại ra nhìn cũng không lưu tên.

“Xin hỏi bạn là?”

“Tôi là mẹ con.”

Nghe vậy, người đã ngồi lập tức chân chừ, rất lâu chưa lấy lại tinh thần, chỉ nói một câu.

“Thật xin lỗi, bà gọi nhầm số rồi, mẹ tôi đã sớm qua đời.” Ngắt điện thoại di động, Tô Nhan cau mày ngồi ở trên giường lớn thật lâu.

Làm sao Nam Hải Lan lại gọi điện cho cô? Bà ấy nhất định đã biết cô trở về.

Nhớ tới tên tiểu nhân (*) ở thành phố F kia, Tô Nhan chỉ cảm thấy đầu cũng đau rồi, may mắn ban đầu cô giữ lại một người, lúc này mới tránh được một kiếp.

(*) Tiểu nhân này là chỉ người nhỏ, ý chỉ em bé của Tô Nhan.

Càng nghĩ trong lòng càng lo lắng, nếu để Trình gia biết bảo bối của cô tồn tại, chuyện nhất định sẽ càng trở nên phức tạp, nếu cô muốn ly hôn thì đã khó càng thêm khó rồi.

Nhìn dây số trong tay, Tô Nhan gọi tới.

“Tô tiểu thư.”

“Trần Viện Trường, là tôi, Dật Trần đã ngủ chưa?”

“Vẫn chưa, cô chờ một chút, tôi kêu nó nghe điện thoại.”

“Được, làm phiền rồi.”

Rất nhanh...

“Mẹ, là mẹ sao?”

Tô Nhan nghe được giọng nói mười phần vị sữa của con trai, khóe môi cong lên một đường cong.

“Là mẹ, Tiểu Trần có ngoan không?”

“Dạ, con rất ngoan, mẹ, bao giờ mẹ đến thăm con? Con rất nhớ mẹ.”

Nghe vậy, Tô Nhan đỏ mắt, cô cũng nhớ con trai, từ khi con trai ra đời cô đã mang đến cô nhi viện nuôi dưỡng, cô ấy này với bảo bối.

Nhưng, cô không hối hận, nhất là sau khi Trình Tự Cẩm đi điều tra cô, anh không tra được dấu vết của con trai, ít nhất điểm này, cô không hối hận.

Duy nhất làm cô hối hận là, không thể mỗi ngày ở cùng con trai, nhìn nó lớn lên, chỉ có thể thỉnh thoảng đi thăm một lần.

“Dật Trần ngoan, mẹ sẽ sớm trở về thăm con được không?”

“Vâng, vậy mẹ phải giữ lời.”

“Ừ, mẹ nhất định giữ lời.”

“Ừ, giữ lời, này ngủ sớm một chút đi.”

“Vâng, mẹ ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

“Tô tiểu thư, Dật Trần đi ngủ rồi.”

“Vâng, viện trưởng, kính xin giúp đỡ con tôi nhiều hơn.”

“Chuyện này cô yên tâm, nơi này tôi đều sẽ chăm sóc tốt từng đứa bé, chỉ là, Tô tiểu thư, tôi cảm thấy vì đứa bé khỏe mạnh, vẫn nên để nó sống ở bên cạnh cha mẹ thì tốt hơn.”

Tô Nhan trầm mặc mấy giây mới chậm rãi mở miệng nói: “Viện trưởng, tôi sẽ nghĩ cách.”

“Vậy thì tốt, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Tô Nhan ngắt điện thoại di động, tâm tình có chút hỗn loạn phiền não, cô có thể có cách gì để Dật Trần quang minh chính đại ở bên cạnh cô, sau khi ly hôn cũng không thể, nếu để Trình Tự Cẩm biết, dù đã ly hôn, anh cũng nhất định sẽ tranh đoạt quyền nuôi dưỡng đứa bé.

Đây là một vấn đề lớn, rốt cuộc làm sao con trai mới có thể sống bên cạnh cô đây?

Đang nghĩ vấn đề khó khăn, cửa phòng bị gõ vang, Tô Nhan ngược mắt nhìn, cau mày, có kinh nghiệm của lần trước cô rất sợ sẽ là Trình Tự Cẩm.

Nhưng gõ cửa vẫn không dừng lại, Tô Nhan đặt điện thoại di động xuống, lúc này mới đi tới, xuyên qua thấu thị (*) cửa khách sạn nhìn thấy người đứng ở cửa.

(*) thấu thị là cái lỗ nhỏ ở trên cửa khách sạn, có thể nhìn thấy người đứng ở ngoài qua nó.

Nam Hải Lan?

Vì sao bà ấy đến? Thật sự là không muốn gặp người Trình gia, nhưng xem như cô đã nhìn ra, nếu như cô không mở cửa, người ngoài cửa lại tính gõ đến khi cô mở mới thôi.

Tô Nhan nhắm hai mắt, hít sâu một hơi cuối cùng mở cửa phòng ra, nhìn người phụ nữ ngoài cửa.

Tay Nam Hải Lan vừa muốn tiếp tục gõ, đã nhìn thấy cửa phòng mở ra, Tô Nhan đứng ở cửa.

“Nhan Nhan, rốt cuộc con mở cửa, mẹ còn tưởng rằng con không định mở cửa không muốn gặp chúng ta đây?”

Nghe vậy, trên mặt Tô Nhan thoáng vẻ lúng túng, lại bắt được một chữ “chúng ta”, một bên Tô Diệu Mạn đi ra, nhưng thay đổi chính là bụng của cô nhô lên, điều này làm cho cô vô cùng áp lực.

Tô Diệu Mạn mang thai và mẹ chồng tiền nhiệm cùng xuất hiện ở cửa phòng của cô, đây là cái quý gì?

“Hai người...”

Tô Diệu Mạn cười thầm, đôi tay vuốt bụng của mình nhẹ giọng nói: “Nhan Nhan, đã lâu không gặp.”

Khiến Tô Nhan càng khiếp sợ chính là, trên bụng Tô Diệu Mạn đột nhiên xuất hiện một đôi bàn tay, ngay sau đó Trình Tự Tuấn (*) mặt không vui đứng ở sau lưng Tô Diệu Mạn trầm giọng nói.

(*) Ở đây tác giả viết là Trình Tự Cẩm nhưng theo như mình đọc thì mình thấy là Trình Tự Tuấn. Ở chương này và chương sau tác giả vẫn viết sai như vậy. Nhưng nếu mình edit tiếp mà thấy chỗ này sai thì mong các bạn thứ lỗi cho, mình sẽ sửa lại.

“Bụng cũng lớn như vậy, còn mù quáng đi qua đi lại theo mẹ cái gì?”

Tô Diệu Mạn chỉ cười cười nói: “Không có chuyện gì.”

Ngược lại Nam Hải Lan không phải vui, nhìn con trai lớn của mình cau mày nói: “Mẹ nói làm sao con lại thế này hả? Con biết cái gì, phụ nữ có thai cần vận động thích hợp, con hổng mát ở một bên đi.”

Trình Tự Tuấn chỉ mỉm môi không nói, ai bảo người mắng là mẹ anh, không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu nhìn về phía Tô Nhan rõ ràng có chút sững sờ.

Mà Tô Nhan suy nghĩ có chút hỗn loạn, hiển nhiên là chưa phục hồi tinh thần lại rồi, nhìn ba người này...

Lúc này Nam Hải Lan mới quay đầu nhìn Tô Nhan cười nói: “Nhan Nhan, có thể mời chúng ta đi vào ngồi một chút không?”

Tô Nhan ngẩn người, chớp chớp hai mắt né người ra, ổn định suy nghĩ.

“Mời vào.” Mặc dù Tô Nhan không muốn tiếp xúc với những người này, ban đầu ba người họ đứng ở cửa rồi, làm sao cô lại không biết xấu hổ không để bọn họ vào, một là trường bối, một là phụ nữ có thai.

Về tình về lý cũng nên cho bọn họ vào.

“Cám ơn.” Lời này là Tô Diệu Mạn nói, nhưng Tô Nhan không có tỏ vẻ gì, cho bọn họ đi vào, cho ba người một ly nước ấm.

“Chỗ này của tôi không có gì, có uống nước lọc không ạ?”

“Có, con không cần bận rộn, con ngồi đi.” Nam Hải Lan nhận lấy cốc nước nhìn Tô Nhan, một đôi mắt cười thành vầng trăng, điều này làm cho Tô Nhan rất không tự nhiên cũng rất không rõ chân tướng.

Nhưng vẫn ngồi xuống, mặc dù qua bốn năm rồi, nhưng mà đối với những người này, trong lòng cô vẫn có chống cự, khó tránh khỏi có chút không tự nhiên, ánh mắt nhìn ba người khác nhau, lúc này mới chậm rãi mở miệng hỏi: “Các người tới, có chuyện gì sao?”

Thật ra thì, trong lòng Tô Nhan biết rõ bọn họ tìm cô vì chuyện gì.

Nam Hải Lan nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đơn thuần của Tô Nhan, càng nhìn càng thích, thờ dãi một tiếng nói: “Nhan Nhan, làm sao lúc trước con có thể nói đi là đi vậy?”

Nghe vậy, Tô Nhan chỉ mím môi, khẽ cúi đầu không mở miệng nói chuyện, nếu như không nói đi là đi, cô có thể đi sao?

Nếu như không đi, hôm nay vậy là cục diện gì, cô chẳng muốn nghĩ ngợi.

Tô Diệu Mạn nhìn Tô Nhan, nhẹ giọng nói: “Nhan Nhan, chúng ta đã lâu không gặp, hiện tại chị cũng rời khỏi làng giải trí rồi.”

Lúc này Tô Nhan mới ngước mắt nhìn về phía Tô Diệu Mạn, hào quang trên người biến mất, lại há không hết đầu cô đỉnh vương miện.

“Ừ.” Tô Nhan thật không biết nói gì cho phải.

Sau khi Nam Hải Lan cùng Tô Diệu Mạn liếc nhau một cái, Nam Hải Lan đến bên cạnh Tô Nhan, tiến lên cầm tay nhỏ bé của cô nhẹ giọng nói: “Nhan Nhan, thật ra hôm nay chúng ta tới đây là muốn nói với con chuyện của con và Tiểu Cẩm.”

Tô Nhan chỉ hít một hơi, nhìn bà nhẹ giọng nói ra: “Bác, bác gái, nếu như hôm nay các người muốn nói chuyện này với cháu, các người cũng không phải phí lời nữa, giữa cháu và anh ta, chúng cháu đã nói xong.”

Nghe nói, Nam Hải Lan có chút sững sờ, liếc mắt nhìn con trai cùng con dâu của mình, hai người bày tỏ lắc đầu một cái, cũng không có nhận được tin tức.

“Nói, nói xong?”

Tô Nhan nhìn bà gật đầu nói: “Đúng, chỉ cần cháu trả sạch tiền nợ anh ta, anh ta sẽ ký tên ly hôn với cháu, cho nên, giữa cháu và anh ta thật sự không cần thiết nói chuyện tiếp.”

Nghe vậy, hiển nhiên Nam Hải Lan có chút kinh ngạc, vội vàng mở miệng nói: “Làm sao có thể? Tiểu Cẩm sẽ đồng ý ký tên, nếu thật sự đồng ý, làm sao lại chờ tới bây giờ, làm sao lại dọn sạch căn phòng của Tiểu Tuyết, thay hình của con?”

Nghe vậy, Tô Nhan khiếp sợ ngẩng đầu nhìn mặt Nam Hải Lan nóng nảy rõ ràng không tin cô.

Khiến cho cô khiếp sợ, vậy mà Trình Tự Cẩm thay hình của cô gái đó bằng hình của cô, tình huống này là sao?

Một nhà này tới lừa dối cô? Còn tưởng rằng là bốn năm trước cô không biết gì cả? Vài ba lời là có thể lừa dối cô?

Theo bản năng nhìn về phía Tô Diệu Mạn, Tô Diệu Mạn nhìn cô gật đầu nói: “Nhan Nhan, đây là sự thực, tháng thứ ba sau khi em đi Cẩm đã dọn dẹp hết ảnh chụp Tiểu Tuyết trong gian phòng kia, hơn nữa thay hình em, mà còn thường xuyên qua đêm ở gian phòng kia, chúng ta đều nhìn ra, trong lòng Cẩm có em, cho nên hôm nay chúng ta tùy tiện, chính là muốn nói cái tình, có thể cho Cẩm một cơ hội không?”

Đầu Tô Nhan có chút hỗn loạn, cầm cốc nước lên uống một hớp lớn, cố gắng nói lạnh nhạt nói: “Chuyện này có liên quan gì đến em? Coi như hiện tại trong lòng anh ta thật sự có em, cũng không thể thay đổi chuyện anh ta đã từng muốn tổn thương em.”

Hình như Nam Hải Lan còn muốn nói cái gì, lại bị Tô Diệu Mạn nắm lấy, nhẹ giọng nói: “Nhan Nhan, chúng ta biết trước kia là Tiểu Cẩm có lỗi với em, nhưng người không phải là thánh hiền ai có thể không sai, huống chi, lúc đó nó cũng không thật sự làm chuyện thương tổn em, có thể cho nó một cơ hội không? Nhan Nhan, nó yêu em.”

Tô Nhan chớp hai mắt, trái tim run lên, anh yêu cô?

Có thể sao? Có thể yêu cô sao?

Tô Nhan nắm chặt lòng bàn tay, liếc mắt nhìn ba người đứng lên lạnh nhạt nói: “Là anh ta gọi các người tới đánh bài ôn nhu sao?”

Ba người thấy thế thờ dài một tiếng, nhưng Tô Diệu Mạn chỉ khẽ cười nói: “Không sao, em không tin tưởng chúng ta cũng không trách em, mục đích chỉ là muốn để cho em biết, trong lòng Cẩm có em, hơn nữa vị trí của em vượt xa Tiểu Tuyết.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Chương 90: Đứa bé

Editor: dohuyenrua

Tô Nhan nhìn ba người, chỉ cảm thấy có chút buồn cười, trọng lượng của cô làm sao có thể vượt qua cô gái kia?

Không phải là vì cô ấy mà Trình Tự Cẩm suy sụp rất lâu, thậm chí còn muốn làm nhiều chuyện đáng sợ như vậy với cô.

Chỉ cần vừa nghĩ tới những chuyện anh đã từng định làm với cô, lòng của Tô Nhan lại hung hăng run rẩy. Hít sâu một hơi quay đầu nhìn ba người khách khí nói: “Các người muốn nói cũng nói, muốn cho tôi biết tôi cũng biết rõ, còn có chuyện gì sao?”

Nam Hải Lan nhìn Tô Nhan hạ lệnh đuổi khách, cũng đành phải đứng lên, nặng nề thờ dài một tiếng nói: “Nhan Nhan, mẹ hiểu rõ, chúng ta cũng không có mặt mũi nào xin con tha thứ cho nó, nhưng, trên thế giới này có rất nhiều chuyện căn bản không nói được đúng sai, sao không cùng lui một bước, cho nhau một cơ hội.”

Mặt Tô Nhan vẫn lạnh lùng như cũ nghe, Tô Diệu Mạn cũng chậm rãi đứng lên đỡ Nam Hải Lan nói: “Hai người đi ra ngoài trước, con muốn nói chuyện một mình với Nhan Nhan.”

“Vợ.” Trình Tự Tuấn nghe lông mày nhíu lại, hình như rất không đồng ý.

Nhưng một ánh mắt lạnh nhạt của Tô Diệu Mạn nhìn qua, Trình Tự Tuấn không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nghe lời nói: “Vậy anh chờ em ở bên ngoài.”

Tô Diệu Mạn cũng không có để ý tới anh, chỉ mím môi đồ mọng gật đầu một cái.

Một bên, Tô Nhan nhìn hai người, trong lòng nghi vấn lại càng nặng rồi, rốt cuộc hai người này xảy ra chuyện gì?

Làm sao mà trước mặt chị Diệu Mạn Trình đại thiếu gia từ con cộp biến thành mèo con rồi hả ?

Nam Hải Lan nhìn Tô Nhan cùng Tô Diệu Mạn nặng nề thờ dài một tiếng liền xoay người rời đi, Trình Tự Tuấn liếc mắt nhìn Tô Diệu Mạn cũng theo sát phía sau.

Trong phòng chỉ còn sót hai người, lúc này Tô Nhan mới nhìn về phía Tô Diệu Mạn, phát hiện ở trong mắt cô ấy có thương cảm nhàn nhạt.

“Chị Diệu Mạn, chị muốn nói gì với em?”

Tô Diệu Mạn nhìn Tô Nhan cười cười vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình nhẹ giọng nói: “Nhan Nhan, ngồi đây.”

Tô Nhan liếc mắt nhìn chỗ ngồi bên cạnh cô, cuối cùng đứng dậy ngồi vào bên cạnh cô, vừa vịn ngồi xuống, tay nhỏ bé bị cô ấy cầm, đã nghe cô ấy hỏi.

“Nhan Nhan, trong lòng em còn hận chị Diệu Mạn không?”

Tô Nhan ngược mắt nhìn cô, lắc đầu nói: “Bây giờ em đã không còn hận bất kỳ ai, nhưng, khi em biết chân tướng, em hận, em hận các người, rõ ràng cũng biết chân tướng, cũng không nói cho em biết, thấy em giống một kẻ ngu, nghĩa vô phần cố (*) yêu anh ta, cho rằng mình là người hạnh phúc nhất trên đời, nhưng quay đầu lại, các người lại cho em một kích nặng nề, trình Tự Cẩm đối xử tốt với em, cũng chỉ vì trả thù, bị người yêu phản bội, loại cảm giác đó, em không cách nào hình dung, nhưng mà em lại nghĩ, sẽ trở thành bài học cho cả đời em.”

(*) nghĩa vô phần cố: làm việc nghĩa không được chùn bước

Tô Diệu Mạn nghe, ánh mắt nhu hòa nhìn cô nhẹ giọng nói: “Chị hiểu, chị đều hiểu, Nhan Nhan, em có hứng thú nghe chút chuyện cũ của chị không?”

Tô Nhan quay đầu, nhìn cô, gò má của cô cực kỳ thương cảm, điều này làm cho Tô Nhan muốn nghe chuyện cũ của cô.

Tô Nhan không có lên tiếng. Tô Diệu Mạn mới chậm rãi mở miệng nói: “Chị và Trình Tự Tuấn là thanh mai trúc mã, Tiểu Tuyết, sơ trung, cao trung (*), đại học, chúng ta vẫn ở chung một chỗ, tốt nghiệp cao trung, chúng ta ở cùng một chỗ, ngày đó chị trao tất cả trân quý đều ở đây cho anh ấy, chị rất thương anh ấy, chị cũng biết rõ anh rất thích chị... Chị vẫn cho là chúng chị sẽ thiên trường địa cửu ở cùng nhau, đầu bạc răng long, nhưng em biết, tất cả ảo tưởng đều tốt, khi em cho rằng tất cả đang hạnh phúc tiêu tan toàn bộ trong một đêm, em mới biết, thực tế, hoá ra tàn khốc như vậy.”

(*) sơ trung: tương ứng với trung học cơ sở, cao trung: tương ứng với trung học phổ thông.

Tô Nhan nghe, càng hiểu kỳ hơn rốt cuộc giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, tình yêu thanh mai trúc mã, làm sao có thể tiêu tan hết trong một đêm.

“Sau khi trời đất xui khiến chị vào làng giải trí, rốt cuộc chị tìm được chuyện quan trọng nhất trong đời chị trừ A Tuấn, diễn xuất, chị yêu diễn xuất, bởi vì quan hệ với anh ấy, trong làng giải trí chị một bước lên mây, thuận buồm xuôi gió, vào ngày chị đoạt được giải thưởng ảnh hậu, anh cầu hôn chị, chúng chị vẫn cho rằng chúng chị là trời sinh bầu bạn, kết hôn, ngày cũng trôi qua rất ân ái, anh rất tốt với chị, trong lòng, trong mắt chỉ có chị, nhưng vào một ngày nào đó, chị mở ra phòng ngủ của chị và anh ấy, tận mắt thấy anh ở trên giường với người phụ nữ khác, trong nháy mắt đó, chị chỉ cảm giác trời cũng sập xuống, lòng trời lở đất, chị cho là anh sẽ nhận, anh sẽ cầu xin tha thứ, nhưng cũng không có, lòng của chị tổn thương rồi, cũng đau, chị muốn ly hôn, anh trực tiếp quăng cho chị một phần đơn ly hôn, lại nói cho chị biết, chị là tạm thời thả chị tự do, ba năm, chị nhìn anh và những người phụ nữ khác dây dưa, không ai biết lòng của chị có đau thương, đau đến chị muốn đi tìm chết, không muốn nghe thấy tên tuổi anh.”

Tô Diệu Mạn nói xong, nước mắt không ngừng rơi xuống, tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa bụng nhô lên của mình.

Tô Nhan cũng nghe đỏ mắt, hiển nhiên không biết nhiều tình tiết, thì ra, một người phụ nữ như vậy cũng bị tình làm tổn thương.

“Nhưng em biết không, hoang đường hơn, anh ngủ với những người phụ nữ khác chỉ vì trả thù chị, nhưng anh trả thù chị cái gì đây? Chị đây thương anh, yêu đến có thể không tiếc tất cả đứng ở góc độ của anh suy tính cho anh, nhưng đôi lấy là anh đẩy chị vào vực sâu.”

“Trả thù chị? Tại sao?” Tô Nhan nhìn cô ấy đau lòng thương tâm muốn chống cự nhẹ giọng hỏi.

Tô Diệu Mạn gơ tay lên lau nước mắt, nâng khuôn mặt tươi cười tự giễu cười một tiếng nói: “Chị mang thai, chị làm giải phẫu phá thai, trong lúc vô tình anh thấy đơn cho phép giải phẫu, cứ như vậy không biến sắc trả thù chị, nhưng anh không biết là, chị mang thai ngoài tử cung, chị giữ lại đứa bé này thế nào? Làm sao chị giữ lại được? Nhưng anh một lòng cho rằng chị vì địa vị trong làng giải trí, cho nên mới không muốn sinh hạ đứa bé của bọn chị, chị thương anh như thế, làm sao có thể không muốn sinh hạ bảo bảo của bọn chị, phá bỏ đứa bé kia, chị càng đau lòng hơn anh, đó là một miếng thịt rơi xuống từ thân thể chị, chị chưa nói cho anh biết là không muốn để anh đau lòng, đau thương này, một mình chị chịu đựng, nhưng đôi lấy sự phản bội và vô tình của anh.”

Tô Nhan giật mình nhìn cô, tâm tình lại càng năm châu bốn biển (???), sôi trào không dứt, cô thật không nghĩ đến người phụ nữ trước mắt này, đường tình yêu lại như vậy, có tổn thương gì lớn hơn so với bị người yêu phản bội?

Chủ động nắm chặt tay nhỏ bé của cô ấy, nhẹ giọng nói: “Chị Diệu Mạn.”

Tô Diệu Mạn quay đầu nhìn cô, nhẹ giọng cười nói: “Em còn có thể gọi chị một tiếng chị Diệu Mạn, chị Diệu Mạn thật rất vui vẻ.”

Tô Nhan chỉ cảm thấy mắt có chút chua xót, nhìn vào bụng của cô, “Vậy sau đó thì sao, đứa bé này là chuyện gì xảy ra?”

“Sau đó, anh biết được nguyên nhân lúc trước chị phá thai từ chỗ bạn của chị, đương nhiên là hối hận không dứt, anh nói xin lỗi với chị, dây dưa với chị, nhưng lòng chị cũng đã chết rồi, làm sao ở chung một chỗ, chị có thể tha thứ cho anh vì lúc trước anh kích động, nhưng chị không tha thứ anh không tin tưởng tình cảm mười năm của bọn chị như thế. Nhưng sự dây dưa làm phiền của anh làm chị nghĩ tới hồi ức trước kia khi còn chung sống, chị yêu anh, chị vẫn yêu anh, nhưng mỗi khi lòng chị mềm mại cho anh thêm một cơ hội, sẽ có những người phụ nữ trước kia của anh xuất hiện trước mặt của chị, nhắc nhở chị lúc đầu anh phản bội, chị chê anh bẩn, cho dù anh quỳ gối trước mặt chị van xin sự tha thứ của chị, chị còn không tha thứ, cho nên, Nhan Nhan, em không phải tha thứ cho Cẩm, chị có thể hiểu, nhưng em cũng không có những người phụ nữ khác, về phần đứa bé này, là ngoài ý muốn, chị uống say rồi, liền mơ mơ màng màng ở cùng một chỗ, một tháng sau chị phát hiện chị mang thai, bất luận như thế nào chị cũng sẽ không bỏ đứa bé này, tin tức chị mang thai không gạt được, cả nhà bọn họ đi tới cầu xin chị, cầu xin chị trở về ở, cầu xin chị ở chung một chỗ với anh lần nữa, lòng chị mềm nhũn, vì đứa bé, vì chỗ sâu nhất trong đáy lòng này, chị thỏa hiệp, chị không muốn đứa bé vừa sinh ra đã chưa có hoàn chỉnh gia đình, đây là một tổn thương cực lớn đối với đứa bé, chị yêu đứa bé của chị còn hơn chị yêu bản thân mình, chị thà để bị mình uất ức cũng không muốn để cho đứa bé của chị bị một chút xíu tổn thương, chị đi về, mà anh cũng toàn lực đền bù, những người phụ nữ đó cũng không xuất hiện đương oai trước mặt chị nữa, Nhan Nhan, nếu như em có đứa bé, em sẽ lấy đứa bé làm chủ, anh ấy sẽ là người quan trọng nhất của em.”

Tô Nhan nghe, rơi vào trầm mặc, cô rất tán thành lời của cô ấy, quả thực, tình thương của mẹ là vĩ đại nhất, chỉ tiếc cho tới bây giờ cô vẫn không phải là người mẹ vĩ đại nhất.

Tô Diệu Mạn nhìn cô cúi đầu trầm tư, vỗ tay nhỏ bé của cô đứng lên.

“Tốt lắm, chị đã nói với em chuyện cũ của chị, cũng chỉ là muốn cho em biết, không có gì không dậy nổi, - ban đầu tất cả kiên trì trong lúc lơ đãng đều biến mất, cho mọi người một cơ hội, cũng là cho chính mình một cơ hội, chị đi trước.”

Lúc này Tô Nhan mới đứng lên đỡ cô ấy đi tới cửa phòng, mở cửa phòng đã nhìn thấy Trình Tự Tuấn dựa vào tường cúi đầu suy tư, nhìn thấy Tô Diệu Mạn ra ngoài, ánh mắt không tự chủ liền mềm đi.

“Vợ.”

Tô Diệu Mạn không để ý đến anh, cũng không có từ chối cho anh đỡ, tất cả việc Trình Tự Tuấn làm cho cô cô đều không cự tuyệt, nhưng cũng không thể hiện bất cứ thái độ gì, hai người đã như vậy hơn nửa năm rồi.

Cứ kéo dài như vậy, nhưng không làm biến mất nhiệt tình của Trình Tự Tuấn, ngược lại càng ngày càng nhiệt tình.

“Nhan Nhan, chúng ta đi về trước, nếu như em chán lúc nào cũng có thể tìm chị.”

“Ừ, Diệu Mạn tỷ, Ngươi nhóc tâm một chút.”

“Được.”

Tô Nhan đưa Tô Diệu Mạn đi, trở lại ngồi trên ghế sa lon, sững sờ mất hồn, không biết nghĩ cái gì.

Tô Diệu Mạn vì đưa bé đến, uất ức mình, trở lại bên người Trình Tự Tuấn, nhưng tự mình muốn, đáy lòng của cô ấy còn có yêu.

Cô thì sao? Cô có thể làm được như Tô Diệu Mạn sao?

Họ không giống nhau, bọn họ có yêu, giữa cô và Trình Tự Cẩm không có tình yêu, làm sao cô thỏa hiệp đây?

Tô Nhan ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn báo cáo trên bàn uống trà nhỏ, cho dù không muốn gặp anh, nhưng vẫn muốn nhìn thấy, ngày mai cô muốn đến Chính Hằng nói chuyện hợp tác.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Chương 91: Nghĩa vụ vợ chồng

Editor: dohuyenrua

“Tô Biện, chúng ta tới Chính Hằng là muốn thu mua tập đoàn Chính Hằng sao?” Đứng ở tập đoàn Chính Hằng, mặt trợ lý kinh ngạc nhìn Tô Nhan, giống như gặp quỷ.

Tô Nhan vốn tâm tình phiền não nhìn dáng vẻ trợ lý của mình lúc này, cảm thấy rất khôi hài, trêu chọc nói: “Vậy cô cảm thấy tỷ lệ cao bao nhiêu?”

Nghe vậy, trợ lý há hốc miệng, gào to nói: “Trời ạ, không phải đâu? Thẩm Tổng đột nhiên nổi điên làm gì? Thu mua Chính Hằng? Anh ta không phải đang nằm mơ chứ?”

Tô Nhan chỉ cười một tiếng, ngược mắt nhìn cao ốc này.

“Không thể nào sao?”

“Dĩ nhiên không thể nào, dù là cô, tôi cũng cảm thấy không thể nào, thực lực tập đoàn Chính Hằng là xa xa trên ở công ty chúng ta, nhất là chủ tịch tập đoàn Chính Hằng, Trình Tự Cẩm, đó cũng không phải là người bình thường, đây chính là...” Trợ lý đang say sưa nói, vừa quay đầu đã đối diện ánh mắt ranh mãnh của Tô Nhan.

Tô Nhan nhún mày nhìn cô khẽ cười một tiếng nói: “Không biết Thẩm Tổng chúng ta biết công ty nhà mình thôi phòng công ty đối phương như vậy, có cảm tưởng gì.”

Sắc mặt trợ lý ㄟ, gãi gãi đầu cười nói: “Ôi ôi, Tô Biện, cô thật sự là tới đàm phán, đàm phán thu mua?” Trợ lý nói, còn chăm chú nhìn cao ốc hơn công ty bọn họ bao nhiêu lần.

Tô Nhan vỗ gáy cô nói: “Nói chuyện thu mua gì, cô cảm thấy có khả năng sao?”

Trợ lý theo bản năng chỉ lắc đầu, không thể nào.

“Vậy được rồi, hôm nay chúng ta tới nói chuyện hợp tác.”

Trợ lý mới chợt hiểu ra gật đầu nói: “Hoá ra là như vậy, nói chuyện hợp tác.”

“Còn nữa, hôm nay nếu như cô nghe được cái gì, không nên kinh ngạc, cũng không cần bị hù dọa.”

Trợ lý nghi hoặc nhìn cô hỏi “Tôi sẽ nghe được cái gì?”

Tô Nhan chỉ cười nhẹ giọng nói: “Đi thôi.”

“A...”

Hai người vừa đi vào công ty đã nhìn thấy Hàn Lỗi đứng ở trước quầy tiếp tân chờ , cô biết, anh đang đợi cô.

Quả nhiên, Hàn Lỗi ngẩng đầu nhìn thấy Tô Nhan vội vàng đón nói: “Phu nhân.”

Tô Nhan chỉ nhìn anh một cái giọng nói lạnh nhạt nói: “Đi thôi.”

“Tốt.”

Trợ lý đi theo sau lưng Tô Nhan, níu lại cánh tay của cô nhỏ giọng dò hỏi: “Tô Biện, người này là ai đây, đây không phải là ngày đó chúng ta trông thấy anh ta, tại sao anh ấy gọi cô là phu nhân? Vậy chồng cô là ai, sao chưa bao giờ nghe cô nhắc tới?”

Tô Nhan chỉ nhún mày tâm, ý vị sâu xa nói: “Một lát nữa cô sẽ biết.”

Trợ lý càng thêm mê muội, cũng đành phải đi theo.

Ba người ra khỏi thang máy, chạy thẳng tới phòng làm việc tổng giám đốc, trợ lý đi theo bên cạnh Tô Nhan hiển nhiên rất vui vẻ.

“Tô Biện, tập đoàn Chính Hằng thật là quá trâu, quá hào hoa, đây là công ty tốt nhất trâu bò nhất mà tôi từng đến, oa a, có một chút kích động, một hồi sẽ nhìn thấy tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng.”

Tô Nhan liếc mắt nhìn cô, “Cô rất chú ý đến anh ta?”

“Cũng không phải là rất chú ý, chúng ta lại không ở thành phố, chỉ nghe được nữ đồng nghiệp trong công ty từng nói qua mà thôi.”

“Thật sao?” Tô Nhan không có cảm xúc dư thừa gì, cô luôn luôn rất rõ ràng địa vị của Trình Tự Cẩm ở trong lòng phụ nữ.

Người đàn ông thích hợp mà tất cả phụ nữ đều muốn, cô cũng đã từng là một người trong đó.

“Phu nhân, các ngài vào trước đi, Trình tổng chờ ở bên trong, tôi đi lấy cà phê cho hai người.” Hàn Lỗi nói xong gật đầu một cái với Tô Nhan.

Tô Nhan nhìn cửa phòng làm việc, đưa tay gõ một cái rồi đẩy cửa ra trực tiếp đi vào, nhìn trợ lý có chút ngây người, sau đó cũng đi vào theo.

Trình Tự Cẩm không làm việc, mà đang đứng trước cửa sổ sát đất quay lưng về phía các cô, hai tay đặt trong túi quần, nghe được các cô đi vào chậm rãi xoay người, đôi mắt sâu thẳm rơi vào trên người của Tô Nhan.

Mà Tô Nhan cũng đang nhìn anh, đối diện cặp mắt sâu kia, chẳng biết tại sao, lời nói của những người đó ngày hôm qua lại vang bên tai cô.

Anh dọn dẹp hết ảnh của cô gái kia đổi thành ảnh của cô, có khả năng sao?

Hai người không tiếng động nhìn nhau, cũng không có ai nói chuyện, ngược lại khi trợ lý nhìn thấy Trình Tự Cẩm thật đúng là hơi kích động một phen, chỉ vì quá khí phách, quá đẹp trai xuất sắc rồi.

Chỉ là, hai người này thế nào quang nhìn thẳng vào mắt không nói lời nào?

“Tô Biện...”

Tô Nhan lúc này mới chớp chớp hai mắt, khẽ dời tầm mắt đi nói: “Trình tổng, hôm nay chúng tôi đại diện Sava nói chuyện hợp tác với quý công ty.”

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ cong khóe môi, nhìn bộ dáng nghiêm trang của cô, chỉ ghé sa lon trầm giọng nói: “Mời ngồi.”

Tô Nhan nấp máy môi đỏ mọng cũng không có khách khí, đi tới trước sofa ngồi xuống, mà trợ lý cũng là đứng ở sau lưng cô.

Trình Tự Cẩm thấy cô đi xuống cũng bước chân đi tới ở đối diện cô ngồi xuống, bắt chéo chân, một đôi mắt lại chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh nhạt của Tô Nhan.

Tô Nhan toàn lực bỏ qua việc anh nhìn chăm chú, lấy tài liệu mở ra cúi đầu nhẹ giọng nói: “Trình tổng, không biết có rõ hàng hoá mà công ty chúng tôi kinh doanh không?”

“Không rõ lắm.”

Tô Nhan khẽ cau mày, không rõ lắm anh muốn hợp tác cái gì? Một mình anh bán nhà bán đất quý, hợp tác cái gì với một công ty thực phẩm?

Nhưng cô còn giải thích: “Dưới cờ công ty chúng tôi chủ yếu kinh doanh là đặc sản của các quốc gia, Hàn Quốc, Thái Lan, Nhật Bản, nước Mỹ chủ yếu

là đồ ăn vặt của các nước này.”

“Ăn ngon không?”

Tô Nhan cảm thấy khóe môi hăng giật một cái, ngược mắt nhìn anh nhàn nhạt nói một câu: “Nếu như có cơ hội, Trình tổng có thể ăn.”

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ cong khóe môi, trầm giọng nói: “Tôi sẽ xây một toà cao ốc ở thành phố X, để tất cả thực phẩm của Sava các em, về phần công ty của các em muốn mua, hoặc thuê, cũng có thể, tôi chỉ có một điều kiện.”

Tô Nhan nghe thế, đã ý thức được dự cảm xấu, ngẩng đầu nhìn anh khề nhếch khóe môi.

“Điều kiện gì?”

Hai mắt Trình Tự Cẩm nheo lại, nhìn cô nhú mày, mắt sâu thẳm nói: “Tôi muốn em làm tổng giám đốc, ở dự án kinh doanh này.”

Nghe vậy, sắc mặt của Tô Nhan thay đổi liên tục, cuối cùng cắn răng nghiêng lợi nói: “Trình tổng nâng đỡ thật nhiều, nhưng tôi không thích hợp với nơi này, ngài vẫn nên mời người giỏi giang khác thôi.”

Một bên, trợ lý nghe đến kinh ngạc tròn to hai mắt, đầu tiên là kinh ngạc mà xem yêu cầu Trình Tự Cẩm đề xuất, còn không chờ cô đủ giật mình, đã nghe đến Tô Nhan cự tuyệt.

Cô tròn to hai mắt nhìn hai người, hình như, cô hậu tri hậu giác phát hiện hình như hai người này có gì không hợp lí.

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ đưa hai ngón tay ra xoa trán trầm giọng nói: “Vậy sao, vậy chúng ta không có gì để nói rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt của Tô Nhan trầm xuống, nhìn anh chốc lát, cuối cùng đứng lên muốn đi, trợ lý thấy thế liền tranh thủ giữ cô nói bên tai cô.

“Tô Biện, cô bình tĩnh một chút, Thẩm Tổng nói rồi, bất luận điều kiện gì, cô đều phải toàn lực đồng ý, nếu không, anh ta sẽ vạch trần Dật Trần.”

Tô Nhan nghe nói, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi nổi giận, quay đầu trừng mắt về phía trợ lý tức giận quát lên: “Sao cô không nói sớm?”

Trợ lý bị Tô Nhan mặt lạnh sợ rụt cổ một cái nhỏ giọng nói: “Tôi, tôi cũng không nghĩ đến cô đàm phán không thuận lợi, mỗi lần cô đều giành được toàn thắng, tôi cho là căn bản không cần dùng.”

Tô Nhan nghe, lồng ngực cô phập phồng tức giận, ảo não cắn môi mông. Thẩm Nhạc Lộc đáng chết, lại dùng Dật Trần uy hiếp cô.

Dật Trần..

Nghĩ đến con trai bảo bối của mình, Tô Nhan quay đầu nhìn Trình Tự Cẩm im lặng nhìn chăm chăm cô, ánh mắt của anh quá sắc bén, cô rất sợ sẽ không chống đỡ được, vội vàng dời tầm mắt, nhanh chóng nghĩ đổi sách.

Mà Trình Tự Cẩm nhìn về mặt cô thay đổi, mắt đen sắc bén nheo lại, mặt cô u ám có chút khàn trương, nhớ tới lời thề son sắt của Thẩm Nhạc Lộc nói với anh, yên tâm đi, anh ta có biện pháp giữ chặt Tô Nhan.

Xem ra, có một số việc là anh không biết, chẳng lẽ giữa hai người có bí mật gì không thể cho người biết? Nhất là mới vừa rồi cô nhìn thẳng vào mắt anh, anh rõ ràng nhìn thấy sự hoảng hốt trong mắt cô.

Vừa nghĩ tới một có thể, trong nháy mắt sắc mặt Trình Tự Cẩm trở nên âm u, ngay cả ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm cô cũng có chút trở nên âm ngoan, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn suy tư của cô lạnh lùng nói.

“Việc công nói xong rồi, có phải nên tâm sự việc tư rồi không?”

Tô Nhan nghe nói, ánh mắt lóe lên, quay đầu nhìn anh cắn môi cánh hoa nói: “Chúng ta còn có cái gì để nói sao?”

Trình Tự Cẩm lại cười một tiếng, cong khóe môi lên, nhưng phối hợp với sắc mặt lạnh lùng ánh mắt âm lãnh của anh lúc này, cô không cảm giác được bất kỳ ý cười của cô, không khỏi có chút khàn trương, không hiểu tại sao đột nhiên, tâm tình của anh thay đổi thất thường.

“Chúng ta còn có việc tư gì để tán gẫu?”

Lúc này Trình Tự Cẩm chậm rãi đứng lên đi từ từ về phía cô, Tô Nhan nhìn anh đi vào, một bàn tay vắt chéo sau lưng dùng ngón tay nắm lòng bàn tay của mình.

“Chuyện gì?”

Trình Tự Cẩm nhìn người con gái đi giày cao gót vẫn thấp hơn anh một cái đầu, ánh mắt sâu như biển, trầm giọng nói: “Đương nhiên có chuyện, bốn năm, có phải em nên hoàn thành nghĩa vụ làm vợ của em không? Há? Vợ.”

Tô Nhan nghe lời của anh, mi tâm nhú chặt, gắt gao nhìn chăm chăm anh, nhưng một bên trợ lý cũng là triệt triệt để để bị kinh sợ.

Nhìn chòng chọc vào hai người, miệng há lớn, đủ nhét vào một quả trứng gà, giật mình không thôi nhìn hai người.

“Cô, cô, các người các người là vợ chồng?”

Tô Nhan chỉ nhìn anh, “Là anh gọi bọn họ tới tìm tôi? Đánh bài ôn tình sao?”

Đôi mắt sắc của Trình Tự Cẩm trằm xuống, lạnh lùng nói: “Tôi cũng cần sao?” Nói xong, lại đưa tay xoa mặt của cô, khi cô tỉnh né tránh, gạt ra.

“Em biết, tôi không thích bị làm mất mặt.”

Nghe vậy, Tô Nhan chỉ bình tĩnh nhìn anh ba giây đồng hồ, còn gỡ tay của anh ra lạnh lùng nói: “Có liên quan tới tôi?”

Trình Tự Cẩm cũng không giận, nhìn bàn tay bị cô gạt ra trằm giọng nói: “Buổi tối đi qua.”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan cũng sắp muốn đóng băng.

“Tại sao? Chúng ta không phải tốt sao, tôi sẽ trả lại anh tiền, chúng ta ly dị.”

Trình Tự Cẩm lại hít hai mắt trằm giọng nói: “Có thể, khi nào trả tiền thì lúc đó rời khỏi tôi, tôi sẽ kí, trước đây, em chính là vợ tôi, cần tôi nhắc nhở em sao? Vẫn còn cần tôi để tòa án thông báo cho em?”

“Anh...”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Chương 92: Chuyển về đi

Editor: dohuyenrua

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Tô Nhan nổi đóa, nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, lại có chút cảm giác bất lực.

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ trằm giọng nói: “Chuyển về đi.”

“Tôi không muốn chuyển?”

“Tòa án sẽ khiến em chuyển.”

“Anh...” Tô Nhan tức giận cắn môi, nhìn khuôn mặt đẹp trai của Trình Tự Cẩm, cô sẽ nghĩ đến bảo bối của cô, sao hai gương mặt này lại có thể giống nhau như vậy.

Nếu quả thật đến tai tòa án, sợ rằng không hay.

Tô Nhan chỉ hung hăng trợn mắt nhìn anh một cái xoay người đi về phía cửa phòng làm việc, để lại trợ lý ngây ngốc tại chỗ trợn mắt há mồm.

“Ngăn người cái gì, đi theo.”

Giọng nói của Tô Nhan tức giận vang lên, lúc này trợ lý mới phản ứng được đi theo.

Mà Trình Tự Cẩm lại nguy hiểm nheo hai mắt, nhìn cửa từ từ đóng lại, lấy điện thoại di động ra trằm giọng nói: “Bỏ chuyện trong tay cậu lại, đi đến thành phố F một chuyến, tôi muốn biết mấy năm này cô xảy ra chuyện gì, tôi cảm giác cô ấy có chuyện gạt tôi.”

Chân Tô Nhan đi ra Chính Hưởng chui vào bên trong xe, lấy điện thoại di động ra liền bấm số Thẩm Nhạc Lộ.

Mới vừa nói máy được, Tô Nhan không cho anh ta cơ hội nói chuyện, một khuôn mặt tươi tắn lạnh lùng tức giận nói: “Thẩm Tổng, đến tột cùng anh có ý gì, anh biết rõ quan hệ giữa chúng tôi, rõ ràng là anh muốn đẩy tôi vào trong hố lửa.”

“Tôi tổng giám đốc, chuyện này, thật ra thì...” Đầu kia điện thoại di động, là âm thanh Thẩm Nhạc Lộ cười gượng.

Tô Nhan cười lạnh một tiếng nói: “Thật ra thì cái gì? Thật ra thì anh là muốn coi tôi như cây rụng tiền có phải không, Thẩm Nhạc Lộ.”

“Sao lại không biết lớn nhỏ như vậy?”

“Thẩm Nhạc Lộc, tốt nhất anh cho tôi một lý do, nếu không tôi liền nói người phụ nữ làm loạn bên ngoài với anh cho vị hôn thê của anh.”

“Ài, Nhan Nhan, cô như vậy thì không đúng, có lời gì từ từ nói, từ từ nói, thật ra thì cô đi làm tổng giám đốc cũng rất tốt, có một số việc có lẽ không phải như cô nghĩ.”

“Thế nào? Tôi muốn trở về thành phố F.” Sau khi Tô Nhan nói xong câu đó, người đầu kia điện thoại di động trầm mặc chừng ba mươi giây đồng hồ mới trầm giọng nói.

“Tô Nhan, nếu cô ra mặt, cô cảm thấy cô còn có thể trở về sao?”

Nghe vậy, Tô Nhan nắm chặt điện thoại di động, cắn răng nói: “Được, các người cũng buộc tôi có phải không, các người đều có lý do của các người.” Tô Nhan tức giận cúp điện thoại di động.

Không biết là tức Trình Tự Cẩm, tức Thẩm Nhạc Lộc hay là tức chính cô, dù sao cô đang tức giận.

Mà một bên trợ lý thật lâu mới tiêu hóa hết chuyện hôm nay mình nghe thấy, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Tô Nhan.

“Tô, Tô Biện, cô, vậy mà cô, lại là, là vợ của Trình tổng...”

Tô Nhan chỉ nhắm hai mắt lại, thật muốn chuyển về sao? Ở chung với anh dưới một mái hiên, cùng một cái giường.

“Tô Biện, cô, cô thật sự khiến tôi quá kinh ngạc rồi, trời ạ, cô, cô lại là vợ Trình Tự Cẩm, này, đây thật là...”

“Lái xe, về khách sạn.” Tô Nhan tựa vào ghế ngồi nhỏ giọng nói.

“A a, được.”

Dọc theo đường đi, Tô Nhan cũng nhắm mắt dưỡng thần, bất luận cô nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra được biện pháp tốt, không thể làm gì khác hơn là gọi cho Tiết Cẩm Cẩm cầu cứu.

“Cẩm Cẩm, tôi khách sạn ở một chuyến, có rảnh không?”

“Ừ, vậy thì tốt, chờ cậu.” Tô Nhan ngắt điện thoại di động, quay đầu nhìn trợ lý của mình nói: “Cô tự đi giết thời gian thôi.” Nói xong liền xuống xe đi vào khách sạn.

Mà trợ lý ngồi ở trong xe nhìn bóng lưng Tô Nhan, nhìn ánh mắt của cô ấy càng khâm phục rồi.

Thật là hoàn toàn không ngờ, không ngờ...

Tô Nhan trở lại phòng khách sạn, mười phút sau Tiết Cẩm Cẩm đã đến, mở cửa phòng khách sạn ra, Tô Nhan liền ôm lấy cô, mệt mỏi nói.

“Cẩm Cẩm, tớ thật sự rất mệt mỏi, không muốn tiếp tục dây dưa với anh ấy nữa rồi, cậu nói cho tớ biết, tớ nên làm thế nào mới phải?”

Tiết Cẩm Cẩm sững sờ, nhìn Tô Nhan vừa mở cửa cô ấy đã ôm chặt cô, cảm thấy cô ấy mệt mỏi, cô chỉ ôm cô ấy nhẹ nhàng vỗ bả vai của cô ấy, nhẹ giọng nói: “Đi vào rồi nói.”

“Làm sao?”

Tô Nhan chỉ thờ dãi một tiếng nói: “Công ty chúng tớ muốn cùng hợp tác Chính Hằng, nhưng Trình Tự Cẩm muốn tớ đảm nhiệm tổng giám đốc ở lại chỗ này, hơn nữa, anh nói, trước khi tớ trả hết một tỷ tớ phải đến ở cùng anh ấy, tôi nay sẽ phải chuyển về, nếu không thì báo tòa án cho lệnh bảo trợ.”

Tiết Cẩm Cẩm nghe nói khẽ cười một tiếng nói: “Trình Tự Cẩm này cắt hết đường lui của cậu, Nhan Nhan, không phải là tớ nói, nếu người đàn ông như Trình Tự Cẩm muốn làm một việc, cậu cảm thấy có phải rất dễ dàng không, cực kỳ dễ dàng, cậu cảm thấy cậu sẽ là đối thủ của anh ta sao?”

Tô Nhan trầm mặc, cho tới bây giờ cô cũng không có hoài nghi tới năng lực của anh.

Tiết Cẩm Cẩm nhìn mặt của Tô Nhan trầm mặc xuống, thờ dãi một tiếng nói: “Nhan Nhan, thân là bạn của cậu, tớ đồng ý với việc nên đứng ở phía bên cậu, không có điều kiện ủng hộ cậu, hỗ trợ cậu, những ngày mà cậu mới đi, tớ rất ghét Trình Tự Cẩm, ghét anh lại ép cậu đi, thế nhưng đã qua vài năm, tớ nghe thấy, nhìn thấy, đều là anh ta không quên cậu, có lẽ trước anh ta làm không đúng, không yêu cậu, nhưng, sau, chúng tớ đều nhìn ra, trong lòng của anh ấy có cậu, tớ rõ ràng, có một lần, anh ấy uống say rồi, Cố Nghị mang anh ấy trở về biệt thự của chúng tớ, lúc ấy tớ rất tức giận, tớ liền nói, tại sao anh lại dẫn anh ta về đây, vứt ở ven đường để sói tha đi, nhưng tớ cũng nghe rất rõ, anh ấy đã uống bất tỉnh nhân sự, trong miệng vẫn gọi tên cậu, anh ấy hỏi, rốt cuộc còn mất mấy năm, cậu mới có thể tha thứ, mới có thể trở lại, lúc ấy tớ kinh hãi, mà Cố Nghị nói, chớ nhìn anh ấy bình thường lạnh lùng giống như khối băng, cái gì cũng không nói, nhưng anh và Quyền Hạ đều biết rất rõ ràng, cho nên, Nhan Nhan, cậu thật sự không thể tha thứ sao?”

Tô Nhan chỉ đỏ mắt, ngẩng đầu lên trước khi nước mắt tràn ra, giọng nói có chút nghẹn ngào nói: “Các cậu đều cho rằng tớ còn ở hận anh ấy, trách anh ấy, thật ra thì sớm tớ cũng không hận không trách, chỉ là, chỉ là không biết nên làm sao đối mặt với anh ấy, tớ có yêu anh ấy, yêu anh ấy thật sâu nặng, tớ không biết nên đối mặt thế nào.”

Tiết Cầm Cầm nghe, cầm tay nhỏ bé của cô nhẹ giọng nói: “Tớ thấy , trong lòng cậu còn có anh ấy, vẫn luôn có, đáy lòng các cậu đều có đối phương, vì sao không cho nhau một cơ hội ? Quá khứ đã trôi qua rồi, người nào không có quá khứ, bỏ qua một lần, cũng sẽ không sai lần thứ hai.”

Tô Nhan trầm mặc, chỉ lắc đầu một cái, không biết muốn tiết lộ có ý gì, cuối cùng cũng không nói gì, làm sao cô không biết Trình Tự Cầm căn bản cũng không phải là thật lòng muốn ly hôn với cô, một tỷ, cô bán mạng cũng không đáng số tiền này.

“Tớ không sao rồi, còn cố ý kêu cậu tới đây.”

“Không có việc gì, dù sao mấy ngày trước mới tớ vừa xin nghỉ việc.” Tiết Cầm Cầm một câu kinh người.

“Nghỉ việc? Không phải là cậu đã lên chức trưởng bộ phận rồi, tại sao nói nghỉ việc liền nghỉ?” Tô Nhan nhìn cô nghi ngờ nói.

Chỉ thấy tay nhỏ bé của Tiết Cầm Cầm từ từ xoa bụng của mình, nhìn Tô Nhan thẹn thùng cười một tiếng nói: “Bối vì nó.”

Tô Nhan nghe vậy, cả người đều ngẩn ra, ngơ ngác nhìn bụng bằng phẳng của cô, kinh hô: “Cậu nói là, cậu mang thai?”

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn Tiết Cầm Cầm có hơi đỏ ửng, tuy nói là thẹn thùng cười, nhưng lại khó nén hạnh phúc trong mắt cô, lúc này Tô Nhan không nói rõ ràng tâm tình của cô được, vui vẻ cho cô ấy, kích động thay cô ấy.

“Vậy các cậu định khi nào thì kết hôn?”

“Trong vòng ba tháng đi, anh ấy đã sắp xếp, tiểu sinh mệnh này tới ngoài ý muốn, chẳng qua tớ thấy Cố Nghị thật vui mừng vì tiểu bảo bối đến, anh nói sẽ cho bảo bối của chúng tớ những thứ tốt nhất trên đời này.”

Tô Nhan nhìn Tiết Cầm Cầm trong lời nói toát ra hạnh phúc, ánh mắt mờ đi, những thứ tốt nhất trên đời này, nhưng cô thân là một người, mẹ, lại..

Lại để con trai của mình sống ở cô nhi viện, lớn lên ở cô nhi viện. Cô thật sự không xứng làm một người mẹ.

“Nhan Nhan, hôn lễ của chúng tớ, cậu nhất định phải ở đây, nếu như không có cậu, chỉ sợ sẽ không có chúng tớ hôm nay.” Tiết Cầm Cầm nhìn Tô Nhan cười dịu dàng nói.

“Tớ?”

“Đúng vậy, lần đầu tiên tớ nhìn thấy Cố Nghị không phải là thông qua cậu và Trình Tự Cầm sao, tớ thật sự phải cảm tạ cậu vì chuyện này, thành toàn hạnh phúc của tớ.”

Tô Nhan nhớ tới khi đó, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn cô nói: “Chỉ cần cậu cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi.”

“Ta nhất định sẽ hạnh phúc , cho nên, tớ hạnh phúc, không muốn nhìn thấy cậu không phải hạnh phúc, Nhan Nhan, có lúc thỏa hiệp một bước, chính là may mắn một bước dài.”

Tô Nhan chỉ nhìn cô cười cười, đưa Tiết Cầm Cầm đi, Tô Nhan đứng ở trước cửa sổ suy tư, mười phút sau lấy điện thoại di động ra gọi cho số điện thoại mà cô thật sự không phải rất muốn gọi.

“Tôi có thể chuyển về, nhưng mà tôi có một yêu cầu.”

“Tôi muốn ở phòng khách, nếu như anh đồng ý, tôi liền chuyển về.”

“Không cần, tôi tự mình đi.” Nói xong, Tô Nhan liền cúp điện thoại di động, thở dài một tiếng kéo va li đã sớm chuẩn bị xong đi khỏi khách sạn, đi tới phòng phụ tá của cô gõ cửa phòng của cô ấy.

“Tự cô ở khách sạn có được không?”

Trợ lý đứng ở cửa nhìn Tô Nhan lôi kéo va li, nhớ lại hôm nay đối thoại của hai người ở phòng làm việc của Trình Tự Cầm, lập tức bắt đầu lắc đầu, đóng cửa như trống lắc.

“Không sao, không sao.”

Lúc này Tô Nhan mới gật gật đầu nói: “Vậy thì tốt, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chờ tin tức.”

“Ừ, được, được.”

Tô Nhan thuê xe đi tới khu chung cư Lam Thiên, đứng ở trước cửa khu chung cư, trong lúc nhất thời tình cảm xuất hiện rất nhiều.

Vào thời khắc này, một ánh đèn chiếu qua , bên cạnh một chiếc xe dừng lại, Tô Nhan cau mày nhìn, cửa sổ xe chậm rãi thấp xuống, khi nhìn thấy là ai, mi tâm nhíu chặt hơn.

“Ôi, đây không phải là Tô đại minh tinh sao? Cô là...” Quyền Hạ nhìn va li bên cạnh Tô Nhan không khỏi nhủu mày, càng thêm sợ hãi tốc độ của Trình Tự Cẩm.

Đôi mày thanh tú của Tô Nhan nhủu rất chặt, thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, sao lại gặp Quyền Hạ cơ chứ?

Thật đúng là...

Quyền Hạ thấy cô nhủu chặt lại mày, cười tà mị một tiếng, giọng nói cọt nhả nói: “Nhìn thấy tôi, hình như Tô đại minh tinh không vui mừng lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Chương 93: Trở về

Editor: dohuyenrui

Tô Nhan nhấp máy môi đỏ mọng mở miệng nói: “Đã lâu không gặp.”

Mặt Quyền Hạ đùa giỡn nhìn Tô Nhan cọt nhả cười một tiếng nói: “Ngày đó cô trở lại tôi đã gặp cô, ở cà phê Lộ Thiên.”

Nghe vậy, Tô Nhan sững sờ, nhìn mặt Quyền Hạ cười tà mị, rốt cuộc biết tại sao Trình Tự Cẩm phát hiện cô trở lại nhanh như vậy, cô chân trước mới vừa đến khách sạn Trình Tự Cẩm đã xuất hiện ở trước cửa phòng khách sạn, thì ra là do anh.

Quyền Hạ thấy sắc mặt cô không tốt, nhủu mày khẽ cười một tiếng nói: “Tôi nói, Trình phu nhân, trẻ như thế này mới về nhà, có muốn tôi đưa cô vào không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan đã đen lại, sao người đàn ông ngả ngón không đứng đắn này có thể là luật sư? Chẳng lẽ lúc trên toà án cũng là bộ dáng này?

“Không cần, tôi đi vài bước là được rồi.”

Quyền Hạ lại híp đôi mắt đào hoa lại, ý vị sâu xa nói một câu.

“Lâu như vậy không trở lại, còn tìm được sao?”

Châm chọc, tuyệt đối châm chọc...

Đây là anh ta đang bắt bình dùm cho anh em của mình sao? Trách cô bỏ đi bốn năm sao?

Nghe tới đây, đôi mày thanh tú của Tô Nhan cũng nhủu lại, lạnh lùng nói: “Quyền Hạ, anh không cần châm chọc tôi, tôi không nên đi sao? Chẳng lẽ phải ở lại chỗ này bị các người chơi đùa chết sao? Anh dám nói lần đầu tiên lúc anh nhìn thấy tôi cũng không biết cái gì sao? Có lẽ vào lúc đó các người đang chờ truyện cười của tôi thôi.”

Nghe vậy, Quyền Hạ thu hồi khóe môi cười, nhìn Tô Nhan đốt một điếu thuốc lá nói: “Cô nói đúng, lần đầu tiên chúng tôi nhìn thấy cô cũng đã biết ý đồ của Cẩm, cô nghĩ rằng chúng tôi không muốn ngăn cản ư, nhưng chúng tôi ở đây đều quá rõ ràng tình tình Cẩm, trừ phi là chính cậu ấy nghĩ thông suốt, nếu không thì coi là ai nói cũng không hữu dụng gì, cho nên, chúng tôi đặt hi vọng trên người cô.”

“Đặt trên người tôi?”

“Nếu như cô có thể khiến cậu ấy yêu cô, đây là kết cục tốt nhất, cô có thể được cậu ấy yêu, đây không phải là cô muốn, Cẩm cũng có thể đạt được hạnh phúc lần nữa, chỉ là, cô không chờ được lúc đó.”

Tô Nhan nghe nói chỉ cười, không trách được trước kia chị Diệu Mạn lại nói như vậy với cô, dùng tâm đi yêu Trình Tự Cẩm, thì ra là nguyên nhân này, nghĩ đến chỗ này, cô không khỏi cười mà nói.

“Vậy tôi nên thấy may mắn hay là nên như thế nào? Trước đó tôi đã biết mưu tính của anh ấy, hơn nữa không để anh ấy có cơ hội tổn thương tôi.”

Quyền Hạ nghe cô châm chọc, lông mày nhủu lại, nhỏ giọng nói: “Coi như cô không biết, có lẽ về sau cô cũng không thể biết, lúc cô biết, Cẩm đã động lòng với cô, nếu như nói lúc ấy là đúng đưa bất định, nhưng trong bốn năm này, chúng tôi đều có mắt đều nhìn thấy, cậu ấy yêu cô.”

Ánh mắt Tô Nhan co rụt lại, nhìn Quyền Hạ khẽ mất hồn, anh yêu cô? Tại sao tất cả mọi người nói như vậy? Nói trong lòng của anh có cô, nhưng chính cô hết lần này tới lần khác không có cảm thấy.

“Anh nói anh ấy yêu tôi?”

“Cậu ấy có yêu cô không, hỏi chính cô, nếu như không yêu, cậu ấy sẽ dây dưa với cô như vậy? Nếu như vẫn vì trả thù cô, cô cho là cô có thể bình yên vô sự trải qua bốn năm, bốn năm của cô, cũng chỉ là cậu ấy cho cô thời gian lành vết thương.”

Nghe vậy, Tô Nhan trầm mặc cúi đầu nhìn chân của mình, cô dao động, không phải tin chắc như vậy, anh thật yêu cô sao?

Nhưng nếu như không phải, tại sao tất cả mọi người nếu như vậy nói, ngay cả Tiết Cẩm Cẩm cũng khuyên cô bỏ xuống quá khứ đúng đắn sai sai, cho nhau một cơ hội.

Quyền Hạ nhìn Tô Nhan trầm mặc xuống mặt trầm tư, dẫm tất phần còn lại của thuốc lá trên đất, trầm thấp mở miệng.

“Tôi không biết trong lòng của cô có còn Cẩm không, nếu như còn, sao không cho nhau một cơ hội, không phải tất cả tình cảm cũng có thể thuận buồm xuôi gió, cô có thể coi là tôi luyện.”

Cơ hội?

Tô Nhan chậm rãi ngẩng đầu nhìn Quyền Hạ nhẹ giọng nói ra: “Các người đều nói cho tôi cho anh thêm một cơ hội, nhưng làm sao tôi vẫn dùng hạnh phúc của mình làm tiền đánh cược, chúng tôi đã qua hai lần bốn năm rồi, bốn năm thứ nhất, anh vẫn như cũ có thể ung dung thản nhiên, hiện tại lại qua bốn năm, nếu như lần này anh lại có âm mưu? Đến lúc đó tôi phải làm sao? Nếu như anh ấy thật sự vẫn chỉ muốn trả thù tôi? Tôi phải làm sao? Đến lúc đó tôi thật nên đi chết rồi, cho nên, cơ hội này, tôi thật sự là không nên vì mấy câu nói của các người tùy tiện cho anh, tôi phải bảo vệ bản thân tôi.”

Quyền Hạ nghe, tầm mắt rơi vào vị trí sau lưng cô, ánh mắt trầm trầm nói: “Trên đời không có tuyệt đối.”

Tô Nhan nghe, cau mày, đã thấy anh ta lại khôi phục bản sắc ngả ngớn kia, lại hướng về phía sau lưng cô nói: “Cẩm, thế nào, xuống đón vợ cậu?”

Tô Nhan sững sờ, cô gần như là theo bản năng liền xoay người lại, quả nhiên đã nhìn thấy Trình Tự Cẩm đứng ở cửa chung cư, người mặc một bộ đồ ở nhà màu xám tro, đi dép lê.

Cô nhìn anh hùng hăng cau mày, cô cũng không biết anh đứng ở nơi đó bao lâu, nhưng cô cũng không có phát hiện chút nào, anh đứng ở nơi đó nghe được bao nhiêu, bắt đầu nghe từ chỗ nào?

Một đôi mắt của Trình Tự Cẩm cũng chăm chú nhìn Tô Nhan, thâm trầm nhìn chằm chằm cô không dời ánh mắt đi, nhìn điện thoại di động nhận được cuộc gọi là tên của cô, anh vui vẻ, cho nên cứ việc nói chia phòng ngủ anh cũng vui vẻ chấp nhận, chỉ cần họ ở cùng một nhà, anh có thể từ từ đi.

Cho nên anh vẫn đứng ở trước cửa sổ nhìn cửa tiểu khu, anh thấy cô từ trên xe taxi xuống, nhưng vẫn cứ đứng tại chỗ bất động, trong nháy mắt anh thấy thế sự có sẽ đổi ý, gần như là lập tức muốn xông ra.

Lại nhìn thấy Quyền Hạ bên cạnh cô, anh nhìn hai người hình như đang nói chuyện với nhau liền không đứng ở nơi đó nhìn, mà là đi ra ngoài.

Quyền Hạ nhìn hai người bọn họ nhìn nhau, khẽ cười một tiếng nói: “Vợ chồng các cậu nhất định có lời muốn nói, tớ liền đi trước một bước, bye ~” nói xong liền lái xe vào chung cư.

Còn lại hai người cứ như vậy nhìn đối phương, Tô Nhan bị ánh mắt sâu của anh nhìn chăm chú, có chút không chống đỡ được, dời tầm mắt đi trước, mở miệng nói: “Sao anh lại xuống.”

Trình Tự Cẩm chỉ đi về phía cô, kéo va li cạnh tay cô trầm giọng nói: “Ừ, lên đi.” Nói xong liền xoay người đi vào trong chung cư.

Tô Nhan quay đầu nhìn bóng lưng của anh, bóng đêm dưới ánh đèn mờ mờ thế nhưng cô lại thấy cô đơn từ bóng lưng của anh.

Lòng của Tô Nhan cũng run lên, mím môi đỏ mọng chậm rãi đi theo, trong thang máy, hai người một đường im lặng, Tô Nhan thậm chí có điểm lúng túng, không biết có phải là bởi vì mới vừa rồi ở cửa chung cư cuộc nói chuyện của cô và Quyền Hạ bị anh nghe thấy không.

Tô Nhan đứng ở bên cạnh anh, trong thang máy trên người anh thoang thoang mùi hương thơm ngát, rất lâu rồi cô không ngửi thấy mùi hương như vậy, đây là mùi hương sữa tắm chuyên dùng của anh, anh tắm rồi.

Không nhịn được nâng tầm mắt lên nhìn về phía anh, nhớ tới lời nói của Quyền Hạ, cô lại không nhịn được mất hồn, cô biết, lòng cô vốn kiên định như sắt bắt đầu dao động.

Lời của bọn họ ở trong đầu của cô, trong lòng không tản đi, thậm chí sẽ trùng hợp nhớ tới, rất quấy nhiễu cô, sẽ mê hoặc cô.

Trong bốn năm nay, có bao nhiêu người biết cô ép buộc chính mình tự quên đi anh như thế nào, quên tất cả của bọn họ, tiền bạc, danh dự, địa vị, cô đều có thể nói bỏ xuống thì bỏ xuống, duy nhất không bỏ được là người đàn ông này.

Khi vừa tới thành phố F cô không biết đã khóc bao nhiêu lần, dùng bao lâu mới để mình không nghĩ đến ba chữ ‘Trình Tự Cẩm’ này sẽ đau đến ngay cả hô hấp cũng đau.

Nhưng mỗi khi người của công ty bàn luận đến chuyện của anh và nghe tên của anh, cô vẫn sẽ âm thầm hao tổn tinh thần hồi lâu như cũ.

Rốt cuộc làm sao cô quên anh? Thay vì nói là quên , không bằng nói là ép buộc chính cô không nghĩ tới mà thôi.

Nhưng bắt đầu trở lại cái thành phố này , cô nghe được, đều có thể dao động lòng của cô.

Tô Nhan cứ như vậy nhìn anh sùnn mặt bắt đầu mất hồn, không biết từ lúc nào Trình Tự Cẩm cũng quay đầu nhìn cô, đợi cô phát hiện, hồi thần, đôi diện cặp mắt thâm trầm sắc bén dời tầm mắt đi rất nhanh.

Mà Trình Tự Cẩm cũng híp mắt đen như mực, cảm xúc trong cặp mắt kia vẫn làm người ta không thể hiểu được như cũ.

Anh thấy thương cảm trong mắt cô ...

Lại một lần nữa trở lại ngôi nhà này, Tô Nhan đã không thể nói lúc này cô có tâm trạng gì, chỉ là cảm khái rất nhiều.

Nhìn ngôi nhà bốn năm vẫn không thay đổi, hình như còn có thể hoảng hốt nhìn thấy bọn họ đã từng sống chung ở đây một thời gian ngắn, mặc dù lúc đó cô thật là ngốc quá mức, cũng là ngày cô hạnh phúc nhất vui vẻ nhất.

Cho nên hiện tại hồi tưởng lại, mới có thể đau như vậy, đau đến không muốn nhớ lại.

Tô Nhan nhìn Trình Tự Cẩm kéo va li của cô vào phòng từng là phòng ngủ chính của bọn họ, liền mở miệng hỏi: “Chúng ta không phải nói ở phòng riêng sao.”

Nhưng Trình Tự Cẩm bỏ va li vào phòng ngủ mà anh lại đi tới bên cạnh Tô Nhan, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhỏ giọng nói: “Anh ở phòng khách, thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tô Nhan ngậy ngẩn cả người, ngay cả sau khi Trình Tự Cẩm dứt lời hôn lên trán cô cô cũng không hề cử động, mãi cho đến anh đi vào phòng khách, âm thanh đóng cửa nhắc nhở cô.

Quay đầu nhìn phòng khách đã đóng lại, cô sờ cái trán bị hôn của mình, luôn cảm giác có cái gì không đúng, rồi lại không nói ra là lạ ở chỗ nào.

Không thể làm gì khác hơn là đi vào phòng ngủ, đóng cửa phòng từ từ đều là hơi thở của anh, bày biện trong phòng không hề thay đổi, lúc cô rời đi là như thế nào, bây giờ vẫn như cũ.

Nhìn phòng ngủ giường lớn, Tô Nhan ngồi xuống vuốt ve, cuối cùng nằm xuống, hương vị của Trình Tự Cẩm liền trào vào hơi thở của cô , lại làm đỏ đôi mắt cô.

Mắt bắt đầu chưa xót ừng hồng, trước kia mỗi một ngày cô đều tỉnh lại trong hơi thở này.

Cô lại trở về rồi, cô từng cho là cô yêu nhà.

Bị loại mùi hơi thở thơm ngát vây quanh, nằm trên giường lớn cô rất nhanh buồn ngủ, cô từ từ nhắm lại hai mắt ừng hồng ngủ, ngay cả chính cô cũng giải thích không rõ, tại sao ở nơi này ở nhà anh, gian phòng có hơi thở của anh cô chìm vào giấc ngủ nhanh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Chương 94: Phát hiện manh mối

Editor: dohuyenruea

Mà Trình Tự Cẩm lại ngồi trên ghế sofa trong phòng khách hút thuốc lá trầm mặc, không bật đèn, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm một chỗ tự hỏi.

Dập tắt tàn thuốc ngược mắt nhìn về phía cửa, đôi môi mím chặt, cũng chỉ là cách nhau một cánh cửa lại như là cách nghìn cánh cửa khó có thể đi qua.

Cứ như vậy, Tô Nhan ngủ cả đêm, Trình Tự Cẩm ngồi cả đêm, mãi cho đến khi anh nhận được cuộc gọi của Hàn Lỗi .

“Tra được cái gì?”

Không biết Hàn Lỗi nói cái gì ở đầu kia, sắc mặt của Trình Tự Cẩm trở nên nặng nề, hình như ánh mắt thoáng qua một tia sáng, nhanh đến nỗi người ta không phát hiện ra.

“Lập tức gửi ảnh qua.”

Sau khi ngắt điện thoại, không tới một phút, đã nhận được ảnh Hàn Lỗi gửi, trong tích tắc nhìn thấy hình ảnh đó, ánh mắt Trình Tự Cẩm lại càng sâu thẳm, đôi mắt đen chăm chú nhìn màn hình điện thoại di động.

Mà Tô Nhan cũng chậm rãi tỉnh lại, vừa mở ra mắt đã hoảng sợ, ngồi dậy quan sát hai bên, cô còn tưởng rằng cô đang nằm mơ, nhưng vừa nghĩ tới chuyện xảy ra tối hôm qua, đó cũng không phải đang mơ.

Xoa trán một cái, không thể không nói tối qua cô ngủ rất say, cửa phòng bị đẩy ra, Tô Nhan ngẩng đầu nhìn lại.

“Tỉnh rồi.”

“Ừ.” Tô Nhan nhìn thấy Trình Tự Cẩm chỉ ngược mắt nhìn anh một cái có chút mơ hồ trả lời một câu, cũng không chú ý nhìn ánh mắt thâm trầm của anh nhìn cô.

“Ăn sáng.” Trình Tự Cẩm thâm sâu nhìn cô một cái trầm giọng nói xoay người đi ra ngoài.

Tô Nhan sững sờ, ngược mắt nhìn sang, anh đã rời đi rồi, cô cảm giác càng ngày càng lạ, giống như có gì không giống như cũ.

Giữa bọn họ có thể ở chung thoải mái như vậy sao?

Lắc đầu một cái vào tấm tóc xong liền đi ra ngoài, nhìn thấy anh ngồi ở trên bàn ăn, trên bàn ăn đặt bữa ăn sáng, Tô Nhan có chút ngoài ý muốn nhìn về phía anh.

Trình Tự Cẩm múc cháo xong ngẩng đầu nhìn cô một cái trầm giọng dò hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Nhan sững sờ, ngay sau đó lắc đầu nói: “Không có gì.”

“Vậy hãy tới đây ăn.”

Tô Nhan khẽ cau mày, phương thức ở chung như vậy đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Đứng bất động ở nơi đó, nhưng ánh mắt vẫn rơi vào người của anh.

Trình Tự Cẩm ngược mắt thấy cô nhìn anh chăm chăm, nhíu mày hỏi “Làm sao vậy?”

Tô Nhan nhìn anh nhấp máy môi đỏ mọng cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: “Có phải anh lại có âm mưu gì hay không?”

Thế nhưng lời nói vừa nói, Tô Nhan có chút hối hận, nhưng cô lại không biểu hiện ra chút nào, chỉ nhìn chăm chăm anh.

Trình Tự Cẩm lại buông chén đĩa xuống đi về phía cô, đi tới trước mặt cô, ánh mắt thâm thúy nhìn cô một hồi lâu, nhìn Tô Nhan suýt nữa có chút không chống đỡ được, giống như là muốn nhìn thấu cô, cô ghét ánh mắt anh như vậy nhất.

Làm cho cô cảm thấy cô giống như một người trong suốt.

“Tại sao?”

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ khẽ nâng khóe môi lên kéo tay nhỏ bé của cô nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ nhất định phải đối chọi gay gắt mới được? Sống ở chung một mái nhà.”

Tô Nhan cau mày, rút tay của mình về khẽ dời đi tầm mắt nói: “Vậy là không phải.”

“Nếu không phải vậy thì ăn sáng.”

Tô Nhan bị Trình Tự Cẩm kéo xuống ngồi trước bàn ăn, nhìn bữa ăn sáng thật đơn giản, không khỏi hỏi: “Khi nào thì anh biết làm cái này?”

Mà Trình Tự Cẩm lại cho cô một đáp án không phản bác được.

“Sau khi em đi.”

Tô Nhan nghe nói chỉ mím môi không nói, cho đến khi anh mở miệng.

“Ăn đi, nếm thử một chút.”

Tô Nhan nhìn cháo trắng rau dưa còn có trứng chiên rán cá trước mắt, cô thậm chí có chút cảm khái anh mà lại học nấu cơm, biết nấu ăn, bốn năm nay hình như anh thật sự có thay đổi.

Có lẽ là cô không phát hiện thôi.

“Cùng ăn thôi.” Tô Nhan nói xong cũng cầm thìa lên ăn cháo trắng.

Mà Trình Tự Cẩm nhìn bộ dạng cô cúi đầu húp cháo , ánh mắt thâm trầm không dứt, thâm sâu nhìn chằm chằm cô.

Tô Nhan cảm thấy ánh mắt anh nhìn chăm chú , không thể không ngẩng đầu nhìn lại, thấy anh vẫn nhìn chằm chằm vào mình không ăn, liền mở miệng nói: “Sao anh không ăn, nhìn tôi làm gì?”

“Chỉ muốn nhìn em.”

Tô Nhan hết ý kiến, nhìn ánh mắt chuyên chú của anh, nhớ tới lời nói Cẩm Cẩm đã nói với cô , cô ấy nói, khi anh uống say gọi tên của cô, hồi rớt cuộc lúc nào thì cô mới có thể trở lại.

“Ăn cơm đi, anh cứ nhìn tôi như vậy, muốn tôi ăn thế nào.”

“Được.” Trình Tự Cẩm nói xong liền bê chén cháo lên ăn cháo, trầm giọng nói.

“Biết vì sao anh muốn học làm những thứ này không?”

Tô Nhan không trả lời, nhưng vẫn đang đợi đáp án của anh.

Trình Tự Cẩm lại sâu sắc chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô, trầm giọng nói: “Bởi vì anh muốn đợi tới hôm nay, anh sẽ tự mình làm cho em ăn, thậm chí tham lam muốn sau này mỗi ngày đều tự mình làm bữa ăn sáng cho em.”

Nghe vậy, động tác nuốt của Tô Nhan dừng một chút, ngược mắt nhìn thẳng anh, cuối cùng chậm rãi nuốt xuống mở miệng nhẹ giọng hỏi: “Anh cứ như vậy xác định sẽ có ngày này.”

“Ngày này không phải đã đến sao.”

Tô Nhan trầm mặc, cô nhìn khuôn mặt đẹp trai của Trình Tự Cẩm càng thành thực, một người đàn ông ba mươi tuổi , nhất là loại đàn ông vừa sinh ra đã có quyền lực tiền bạc, đến tuổi này sẽ toả ra sức quyến rũ vô tận.

Cô rất muốn thốt lên, hỏi anh một chút , nghĩ anh ra sao, rốt cuộc trong lòng của anh có cô không, anh thật sự yêu cô sao?

Nhưng kích động đến não, lời đến khóe miệng, cô lại một câu nói cũng không hỏi được, cuối cùng chỉ cúi đầu trầm mặc ăn bữa ăn sáng.

Mà Trình Tự Cẩm nhìn cô hình như có lời muốn nói cuối cùng cũng không nói gì đôi mắt trầm xuống, có một số việc không thể nóng vội, nếu không sẽ hoàn toàn ngược lại.

Ăn một chút Tô Nhan đặt cái thìa xuống, ngẩng đầu nhìn anh lạnh nhạt nói: “Tôi ăn đủ rồi, tôi muốn đến khách sạn nhận trợ lý của tôi, sau đó sẽ đến Chính Hãng.”

“Anh đưa em đi.”

Tô Nhan đứng lên nhìn anh gần từng chữ: “Bất luận quan hệ chúng ta thế nào, tôi đều hi vọng về mặt công việc là công tư rõ ràng, đây không phải là luôn tác phong của anh sao?”

Trình Tự Cẩm chỉ nhú mày môi mỏng cong lên, “Được, nghe lời em.”

Tô Nhan nhìn anh một cái xoay người rồi đi lại bị anh gọi lại.

“Nhan Nhan.”

Tô Nhan sững sốt chốc lát, Nhan Nhan...

Hình như rất lâu không nghe thấy anh gọi tên của cô như vậy rồi, xoay người nhìn anh, nhìn anh đưa cho cô một cái chìa khoá của căn hộ.

“Chìa khoá nhà của chúng ta.”

Tô Nhan nhận lấy cái chìa khoá nhìn mười giây đồng hồ, mới nắm chìa khoá giữ trong lòng bàn tay nhìn anh nói: “Cảm ơn, tôi đi trước.”

“Ừ.”

Tô Nhan đi ra khỏi nhà, cũng không biết người đàn ông phía sau đang dùng ánh mắt thâm thúy phức tạp như thế nào nhìn cô.

Đợi đến sau khi Tô Nhan đi ra khỏi nhà anh mới lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Hàn Lỗi trầm giọng nói: “Tôi muốn sớm biết kết quả.”

Ngắt điện thoại di động, Trình Tự Cẩm lại cong khóe môi, trong nháy mắt anh nhìn thấy anh cũng đã cho rằng, muốn một kết quả chỉ là vì bất cứ tình huống nào, ngăn chặn miệng người nào đó cứng như con vẹt chết.

Lúc này Tô Nhan cũng không biết người mà mình bí mật giấu tại thành phố F đã bị phát hiện.

Tô Nhan rời nhà trong lòng cảm giác lại xảy ra thay đổi, mà tin tức cô chuyển về cũng bị người Trình gia biết, một ngày này, cô nhận được điện thoại của Tô Diệu Mạn.

“Chị Diệu Mạn.”

“Nhan Nhan, hôm nay em có thời gian rảnh không? Nếu như có chị hi vọng em tới Trình gia một chuyến, em cần phải đến thôi.”

Tô Nhan trầm mặc, bản thân cô không nên đồng ý, nhưng cô cố tình đồng ý.

Nhất định sâu xa bên trong có gì!

Có lẽ có thứ gì đang hấp dẫn cô, mà trong lòng của cô vô cùng rõ ràng.

“Được.”

“Vậy thì tốt, chị ở nhà chờ em.”

“Ừ”.

Ngắt điện thoại di động Tô Nhan thuê xe đến Trình gia, đứng ở cửa lớn Trình gia, trong lúc nhất thời cảm xúc lật chuyển, cô hoàn toàn hiểu rõ lần đầu tiên khi cô đứng ở nơi này cô có tâm trạng gì.

Khán trương, phức tạp, kích động, mong đợi...

Nhưng bây giờ, vẫn phức tạp như cũ, nhưng trừ phức tạp vẫn là phức tạp.

“Là Nhan Nhan tới sao?”

Tô Nhan chớp chớp hai mắt ngược mắt liếc nhìn máy theo dõi trên cửa sắt.

“Ừ, là em.”

Rắc rắc một tiếng, cửa sắt bị hệ thống mở ra, Tô Nhan nhìn biệt thự Trình gia hào hoa nguy nga hít một hơi sâu đi vào.

Đi được một nửa đã nhìn thấy Tô Diệu Mạn lớn bụng đứng ở cửa chờ cô, Tô Nhan nở nụ cười nhạt.

“Chị Diệu Mạn.”

“Tới đây, đi vào ngồi.”

“Được.”

Tô Nhan đi vào biệt thự nhìn một vòng cũng không nhìn thấy những người khác, liền nhìn về phía Tô Diệu Mạn, cô cho là cô đi vào gặp được mọi người Trình gia, mà cô đã có chuẩn bị.

Trốn tránh, thật sự không thể giải quyết tất cả vấn đề, khi cô còn chưa chân chính ly hôn với Trình Tự Cẩm, cô cần đối mặt với một số chuyện.

Tô Diệu Mạn biết Tô Nhan muốn hỏi cái gì, lời kéo tay của cô đi tới bên sofa ngồi xuống nhẹ giọng nói: “Hôm nay bọn họ đều không ở đây, cho nên chị mới gọi em tới, chị sợ em không tự nhiên.” Nghe vậy, Tô Nhan chỉ cười ngồi xuống, nhìn bụng Tô Diệu Mạn có chút mất hồn, cô đang suy nghĩ nhớ đáng về Dật Trần.

Tô Diệu Mạn thấy cô nhìn bụng mình mất hồn, cho là cô tò mò.

“Nhan Nhan?”

Tô Nhan chớp chớp hai mắt ngược mắt nhìn cô nhẹ giọng hỏi: “Dự tính ngày sinh là lúc nào?”

“Năm tuần sau, tên tiểu tử này một mực lộn xộn trong bụng của chị, chị đoán nó nhất định là muốn đi ra từ trong bụng của chị.”

Tô Nhan nhìn trên mặt Tô Diệu Mạn dào dạt ý cười, cô cũng biết bây giờ cô ấy rất hạnh phúc, rất thỏa mãn, bởi vì cô ấy có đứa bé, có đứa bé với người đàn ông cô ấy yêu nhất, mặc dù bây giờ cô ấy còn chưa tha thứ Trình Tự Tuấn.

Nhưng Tô Nhan đã dự cảm được, cuộc sống của bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc, người một nhà, mang theo bảo bảo của bọn họ.

Nghĩ tới đây, Tô Nhan không khỏi càng thêm áy náy đối với bảo bối của mình, nhưng cũng không ngừng hâm mộ.

“Chị Diệu Mạn, chúc mừng chị rất cuộc có bảo bảo thuộc về mình.”

Tô Diệu Mạn chỉ vuốt bụng mình, chống hai bên ghế sofa đứng lên nhìn cô nói: “Em đi theo chị.”

Hình như Tô Nhan đoán được cô ấy muốn dẫn cô đi đâu, cô rất bối rối, rất cuộc cô có muốn đến căn phòng đó không.

Tô Diệu Mạn thấy cô trầm mặc, kéo tay của cô, “Đến đây đi.”

Tốt nhất vẫn là đi theo cô ấy lên lầu...

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Chương 95: Anh yêu em

Editor: dohuyenrua

Tô Nhan đứng ở cửa phòng, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại.

“Vào xem không?” Tô Diệu Mạn nhìn Tô Nhan nhẹ giọng hỏi.

Tô Nhan chỉ nhìn cô ấy, cuối cùng vẫn gật đầu một cái, Tô Diệu Mạn đẩy cửa phòng ra đi vào mở đèn trong phòng, Tô Nhan từ từ tiến vào gian phòng, nhìn trên vách tường phòng này thật sự treo đầy ảnh của cô, Tô Nhan không thể nói tâm trạng của cô lúc này.

Đi tới, đưa tay sờ ảnh của mình, có ảnh tuyên truyền phim truyền hình của cô, có bị chụp lên, có ảnh chính cô buồn chán tự chụp.

Tô Diệu Mạn nhìn Tô Nhan thờ dài một tiếng nói: “Nhan Nhan, nếu như em còn có thể tin tưởng chị một lần, vậy thì tha thứ cho nó, cho nó thêm một cơ hội, mọi người chúng ta đều thấy tình nghĩa của nó với em ở trong mắt, có lẽ em có thể lựa chọn rộng mở cánh cửa lòng đi cùng nó nói chuyện một lần, Tiểu Cẩm cũng không phải là một người giỏi về dùng ngôn ngữ biểu đạt, nó chỉ dùng hành động bày tỏ, nó làm những thứ này, cho dù không nói, chúng ta cũng biết bốn năm nay nó một mực nghĩ tới em, nhớ tới em, mỗi một lần tới căn phòng này qua đêm em biết không? Nó đều uống rượu mới tới đây.”

Tô Nhan nghe, hai mắt không ngừng chớp động, muốn giảm bớt chua xót trong lòng mắt.

“Tại sao?”

Tầm mắt Tô Diệu Mạn dời khỏi mặt của cô, nhìn vào tấm ảnh trên tường, nhẹ giọng nói: “Về phần tại sao, có thể nó sợ tình tảo ở chỗ này chỉ khổ sở hơn, nhớ em hơn, uống say, còn rượu tê dại ý thức, theo chính nó mà thôi.”

Tô Nhan trầm mặc, không thể không nói, những thứ này làm lòng của cô gọn sóng.

“Khi Tiểu Tuyết mới vừa ra đi, mỗi ngày nó đều uống rượu, mỗi ngày đều ở trong gian phòng này, nhưng khi em rời đi gần như nó lại trở về trạng thái đó, khác biệt duy nhất là Tiểu Tuyết đã hoàn toàn ra đi, mà em rời đi nhưng chỉ là tạm thời, sợ rằng điều này có chênh lệch rất lớn.”

Tô Nhan mím môi đỏ mọng không mở miệng nói chuyện, hai người cũng trầm mặc, cuối cùng Tô Diệu Mạn nhẹ giọng mở miệng nói.

“Thật ra tha thứ cũng không khó khăn, có lẽ đáy lòng em đã sớm tha thứ đã sớm không trách, chỉ là ngoài mặt làm bộ như thế mà thôi, kể từ khi A Tuấn biết nguyên nhân chân chính chị phá thai anh vẫn đang hối hận, chị cũng vậy rất cuộc hiểu rõ hai người đi tới hôm nay là vì cái gì, chỉ vì chúng ta hiểu lầm nhau, lúc ấy nếu như có một người mở miệng hỏi, chuyện có lẽ sẽ không hỏng bét như vậy, ban đầu nếu như không phải là chị tự chủ chủ trương lừa anh, chúng ta cũng sẽ không đi tới thế này, thật ra thì chị sớm liền tha thứ cho anh, chỉ duy nhất chị không thể tha thứ là anh phản bội, anh có nhiều phụ nữ như vậy, đây là đau đớn cả đời này của chị, chị vĩnh viễn không cách nào tha thứ một điểm này, đây là lời nói thật, nếu như có một ngày chị không để ý, vậy thì chứng minh chị không thương, cho nên cũng không để ý, bây giờ chị để ý, hơn nữa rất để ý.”

Tô Nhan nghe, ánh mắt lóe lên, quay đầu nhìn Tô Diệu Mạn, mỗi người đều có được kinh nghiệm của mình, mỗi người đều có nỗi khổ không nói nổi của bản thân.

Hiển nhiên, người phụ nữ trước mắt là người phụ nữ đã nếm trải khổ đau.

Hình như Tô Nhan cảm thấy có người sau lưng, nghiêng người sang đã nhìn thấy Trình Tự Tuấn đứng ở cửa, Tô Nhan chuyển mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng của Tô Diệu Mạn mở miệng hỏi.

“Cho nên, chị tha thứ cho anh ấy?”

“Đã sớm tha thứ, nếu không chị không thể nào thỏa hiệp.”

“Chỉ tha thứ, nhưng không có cách nào tiếp nhận sự thật anh từng có nhiều phụ nữ như vậy phải không?”

“Ừ, chúng ta cùng nhau lớn lên, chỉ cho là ở giữa tình cảm chúng ta có thể có tảng đá cứng rắn, có thể trải qua gió táp mưa sa, nhưng chị sai hoàn toàn, chỉ là một lần mưa gió đa thôi sụp chúng ta, bây giờ anh đã không phải hoàn toàn thuộc về chị, không phải một người hoàn chỉnh, chị muốn anh thì có ích lợi gì, chị có thể không cần anh ấy, nhưng mà đứa nhỏ trong bụng chị không thể, cho nên, cứ như vậy được ngày nào hay ngày ấy, nhưng em không phải như thế, sau khi em đi Tiểu Cẩm cũng chưa từng làm loạn với những người phụ nữ khác, sau khi em rời đi nó cũng vẫn là một người, coi như cô độc cũng sẽ không tìm thêm những người phụ nữ khác, bởi vì nó đủ yêu em, nếu như một người đàn ông thật sự yêu em, làm sao lại giao trái tim cùng thân phận, cho nên, Nhan Nhan, so sánh với chị, không biết em hạnh phúc gấp bao nhiêu lần, chị cố gắng như vậy muốn có hạnh phúc cuối cùng lại còn không có được, Nhan Nhan, mà nếu như em đang cố gắng một lần, lấy được sẽ là hạnh phúc của em, không lấy được đó chính là mệnh, cũng sẽ không tiếc nuối, đúng không?”

Tô Nhan gật đầu một cái, có một số việc có lẽ cô thật muốn lần nữa làm lại.

“Chị Diệu Mạn...”

Tô Diệu Mạn quay đầu nhìn Tô Nhan nghiêng đầu nhìn cửa, cũng quay đầu nhìn, đôi mày thanh tú nhăn lại, nhìn người đàn ông của cô đứng ở cửa nhìn chằm chằm.

Quay đầu vừa liếc nhìn Tô Nhan, Tô Nhan chỉ xin lỗi căng khóe môi, Tô Diệu Mạn chỉ lắc đầu khẽ cười, nghe được vậy thì càng tốt, cô không phải rất muốn nói với anh những lời này, lần này nghe được, không tồi.

Trình Tự Tuấn chỉ nhếch môi cười cười, một dáng vẻ chưa nghe thấy gì đi tới, nhìn Tô Diệu Mạn nhẹ giọng nói: “Cha mẹ đều không ở nhà sao em không nói cho anh, em lớn bụng ở nhà một mình xảy ra vấn đề gì thì làm thế nào? Hôm nay anh ở nhà cùng em có được không?”

Tô Diệu Mạn không nói gì, chỉ ngược mắt nhìn anh, cuối cùng cũng chỉ gật đầu một cái.

Trình Tự Tuấn đỡ Tô Diệu Mạn ra khỏi phòng để lại Tô Nhan một người ngẩn người, cô nhìn Trình Tự Tuấn ăn nói khép nép, nhìn anh thận trọng lắng lòng, nhìn đề ý trong mắt của anh, anh ấy thật sự yêu chị Diệu Mạn.

Chỉ là tình yêu giữa hai người đã có nhiều phụ nữ như vậy.

Quả thực, sau khi cô rời khỏi, Trình Tự Cẩm không còn những tin tình cảm đó, cũng sẽ không nhìn thấy tin tức anh ăn cơm dạo phố cùng với vị nữ minh tinh điện ảnh này kia.

Tô Nhan quay đầu tầm mắt lại rơi vào ảnh của mình trên tường, môi đỏ mọng hơi mím lại, giống như có quyết định gì.

Yên lặng nhìn chừng mười phút đồng hồ mới xoay người rời khỏi phòng, xuống lầu cũng không nhìn thấy Tô Diệu Mạn, Tô Nhan rời khỏi biệt thự, trước khi đi nhấn một tin nhắn cho Tô Diệu Mạn nói cho cô ấy biết, cô đi.

Sau khi cô rời khỏi Trình gia liền đi thẳng tới tập đoàn Chính Hằng, đi vào phòng làm việc, hình như Trình Tự Cẩm đang xử lý tài liệu, Tô Nhan cắn môi đỏ mọng một cái đi tới, đưa tay ngăn cản anh xem hợp đồng.

Trình Tự Cẩm không vui cau mày, ngược mắt thấy người tới là Tô Nhan, lông mày nhíu lại trong nháy mắt mi tâm liền giãn ra, trầm giọng hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Tô Nhan chỉ ngược mắt nhìn anh chốc lát nói: “Có thời giờ rảnh không, tôi muốn nói chuyện với anh.”

Trình Tự Cẩm nhìn cô một lát mới đứng lên đi tới trước người của cô kéo tay của cô đi về phía ghế sofa, khiến Trình Tự Cẩm kinh ngạc là thế nhưng Tô Nhan không kéo tay của cô ra, mà mặc cho anh kéo tay của cô, điều này làm cho anh bất ngờ nhíu mày.

“Muốn nói chuyện gì với anh?”

Tô Nhan ngồi đối diện với anh, nhìn anh, véo lòng bàn tay hít sâu một hơi nói: “Căn phòng kia, tại sao thay ảnh của tôi?”

Nghe vậy, ánh mắt Trình Tự Cẩm trầm xuống, sâu sắc nhìn cô, trầm giọng nói: “Em là thật sự không biết hay là muốn anh nói đáp án ra?”

Tô Nhan sững sờ, nhìn một đôi mắt đen như mực của anh, cau mày nói: “Vậy anh không muốn nói với tôi sao?”

Trình Tự Cẩm nhìn cô một hồi lâu, đốt một điếu thuốc lá hít một hơi, trầm giọng nói: “Em muốn nghe anh nói cái gì đây? Tại sao bày đầy ảnh của em, bởi vì người trong lòng anh chính là em, bởi vì nhớ em, cho nên treo đầy ảnh, lý do này được không?”

Nghe vậy, trong lúc nhất thời Tô Nhan không biết phải nói gì, chỉ sững sờ nhìn anh.

“Anh, anh nói gì?”

“Tô Nhan, chúng ta còn có mấy lần bốn năm có thể ở hao phí, em một mực đề ý quá khứ, nhưng mà anh không hối hận chút nào.”

Nghe vậy, sắc mặt Tô Nhan trầm xuống, đôi mày thanh tú cũng nhíu thật chặt.

“Anh có ý gì?”

“Nếu như một lần nữa, anh cũng sẽ làm như vậy, Tô Nhan, yêu em không phải là tự anh có thể khống chế, nếu yêu em anh cũng không có cách, anh rất may mắn có yêu em, về phần trước kia muốn tổn thương em anh chỉ có thể xin lỗi.”

Nghe vậy, Tô Nhan chỉ muốn cười lạnh, cái gì khiến cho anh lý lẽ hùng hồn như vậy, Tô Nhan tức giận đứng lên định rời khỏi lại bị anh ngăn lại.

“Buông tôi ra.”

Ánh mắt của Trình Tự Cẩm càng tỉnh mạch, trầm giọng nói: “Bây giờ anh có thể rất có trách nhiệm nói cho em biết, anh yêu em, hơn nữa sẽ không buông tay em, cho dù em thật sự có một tỷ, anh cũng sẽ không ly hôn với em, em hiểu không? Nếu như em cần thời gian anh sẽ cho, cho dù bao lâu anh cũng sẽ cho em, duy nhất chính là em thoát ly quan hệ với anh, anh không cho phép.”

Tô Nhan nghe lời nói trầm thấp của anh, lòng cũng hung hăng run lên, thế nhưng anh chính miệng nói anh yêu cô, anh nói rồi, nhưng cô không có dũng khí đối mặt.

“Anh buông tôi ra.”

Ánh mắt Trình Tự Cẩm tối tăm vài phần trầm giọng nói: “Anh cũng cần em cho một cái đáp án, Nhan Nhan, bốn năm rồi, chúng ta cũng không có quá nhiều bốn năm, cho anh một cơ hội, anh biết rõ em vẫn thích anh.”

Tô Nhan nghe nói nhắm hai mắt, hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn anh.

“Tôi cũng cần thời gian.”

Đôi mắt thâm thúy của Trình Tự Cẩm nhìn mặt của cô chừng mười giây đồng hồ trầm giọng nói: “Được, anh cho em thời gian.”

Tô Nhan nghe nói liền hất tay của anh ra bước nhanh rời khỏi phòng làm việc, ánh mắt Trình Tự Cẩm hơi trầm nhìn bóng lưng cô biến mất.

Mà sau khi Tô Nhan đi ra khỏi phòng làm việc tìm đập hơi nhanh, bây giờ nói toạc ra, cô cũng sợ, cô thật không dám đối mặt.

Bây giờ cô chỉ muốn đi gặp bảo bối của cô, bảo bối của anh.

Lấy ra tay liền dặn dò nói: “Đi đặt vé máy bay bay về thành phố F giúp tôi. Bây giờ, phải lập tức bay, nhanh lên một chút.”

Ngắt điện thoại di động Tô Nhan rời khỏi Chính Hãng chạy thẳng tới phi trường, tìm đập cô rộn lên, không biết vì sao, nghe được Trình Tự Cẩm nói anh yêu cô, tìm cô đập rộn lên, cô sợ.

Bởi vì cô biết tất cả mọi chuyện từ bây giờ tới sau này không có hy vọng xa vời rằng anh sẽ yêu cô.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Chương 96: Tiểu Dật Trần

Editor: dohuyenrua

Trợ lý cầm hai tờ vé máy bay tìm Tô Nhan, về mặt vô cùng nghi hoặc mà hỏi: “Tô Biện, tại sao chúng ta đột nhiên phải trở về?”

“Không vì cái gì, chính là muốn trở về.” Mặt Tô Nhan không chút thay đổi nhận lấy vé máy bay.

Trợ lý nhìn Tô Nhan, tò mò hỏi: “Chuyện đó, Tô Biện, Trình tổng anh ấy biết cô trở về thành phố F không?”

Trợ lý vừa mới nói xong, ánh mắt ngổn ngang của Tô Nhan liền nhìn về phía cô ấy, giọng nói lạnh lùng nói: “Tại sao tôi trở về phải cho anh biết? Cô không muốn trở về vậy thì cũng không cần đi về.”

Trợ lý sợ đến vội vàng dùng tay che miệng, hai mắt chớp chớp, cô dám chắc hai người kia nhất định là cãi nhau hoặc là có mâu thuẫn rồi.

“Đăng kí đi.”

“A, được được.”

Tô Nhan ngồi lên máy chạy, khi máy chạy vừa cất cánh, lòng của cô tựa giống như đã hạ cánh, bởi vì cô lập tức có thể thấy con trai bảo bối của cô rồi.

Cô thật sự rất muốn có thể quang minh chính đại sống cùng con trai của cô, ý nghĩ này của Tô Nhan càng ngày càng đậm hơn.

Tô Nhan vừa bước lên máy chạy, Trình Tự Cẩm cũng đã nhận được tin tức.

“Tôi biết rồi.” Trình Tự Cẩm kết thúc cuộc gọi, ánh mắt thâm trầm, cuối cùng lại cong khoé môi cười khê một tiếng, trong mắt thoáng qua tia sáng, thật đúng là thu hoạch ngoài ý muốn, vui mừng ngoài ý muốn.

Tô Nhan vừa xuống máy chạy chưa về nhà, chưa trở về công ty, mà là chạy thẳng tới cô nhi viện, khi xuống máy chạy cô đã gọi điện thoại cho viện trưởng, cho nên cô vừa xuống xe đã nhìn thấy bé trai đứng trông mong nhìn.

Tô Nhan vừa thấy con trai của mình mắt nhanh chóng đỏ lên.

“Dật Trần.”

Bé trai nghe được tiếng gọi quen thuộc, quay đầu, lập tức cười tươi tắn, hô to một tiếng liền nhào tới.

“Mẹ.”

“Đại bảo bối của mẹ, mẹ nhớ con muốn chết rồi.” Tô Nhan ngồi xổm xuống liền ôm con trai bảo bối, không ngừng hôn gương mặt mềm mại của con trai.

“Ngựa gỗ, nói cho mẹ, có nhớ mẹ hay không?”

Tiểu Dật Trần nhào vào trong lòng mẹ, hiển nhiên rất là vui mừng, khuôn mặt tươi tắn nói: “Có, con rất nhớ mẹ, mẹ, sau này con muốn ở cùng với mẹ được không? Tại sao con có mẹ còn phải ở cùng với Tiểu Hồng Tiểu Cường, không phải là bọn họ không có cha mẹ sao?”

Nghe vậy, Tô Nhan nhìn Tiểu Dật Trần mắt bắt đầu đỏ lên, lòng vốn đã áy náy bởi vì lời của con lúc này càng thêm đau đớn, ôm con trai vào trong lòng thật chặt nước mắt không nhịn được rơi xuống nghẹn ngào nói.

“Dật Trần không thích ở nơi này sao?”

Tiểu Dật Trần nhu thuận ở trong lòng Tô Nhan cười tủm tỉm nói: “Cũng không phải là không thích, con rất yêu thích các bạn nhỏ của con, nhưng con thích hơn mẹ, thích hơn ở với mẹ hơn nha.”

Nghe vậy, Tô Nhan đau lòng hai mắt nhắm lại nhẹ giọng nói: “Được, vậy sau này hãy ở cùng với mẹ được không?”

“Thực sự sao? Thật sự có thể ở cùng với mẹ sao?” Tiểu Dật Trần vui vẻ kêu lên.

“Ừ, đương nhiên là thật, đi, bây giờ mẹ dẫn con về nhà.”

“Yes, quá tuyệt vời, mẹ, con rất yêu mẹ.”

“Ừ, mẹ cũng yêu con, đi, mẹ dẫn con về nhà.” Nói xong, Tô Nhan liền bế Tiểu Dật Trần lên, nhìn viện trưởng đi tới, Tô Nhan đỏ mắt nhìn viện trưởng cười một tiếng.

“Viện trưởng, mấy năm nay cảm ơn người đã chăm sóc Dật Trần, từ nay về sau tôi muốn tự mình chăm sóc nó, tôi đã làm mất ba năm của nó, không muốn ở bỏ mất ba năm nữa.”

Viện trưởng nghe nói rất vui mừng mà gật đầu nói: “Ừ, như vậy rất tốt, trẻ nhỏ phải lớn lên bên cạnh cha mẹ mới hoàn thiện được.”

Tô Nhan cười gật đầu một cái, tròn mắt nhìn đôi tay nhỏ của đứa nhỏ trong lòng ôm chặt cổ cô, trong mắt đều là hối hận, mới vừa rồi cô cũng cảm thấy, khi nó nhìn thấy viện trưởng đi tới, nó liền ôm cô thật chặt không buông tay.

Nó đang sợ cô sẽ bỏ nó lại sao?

“Bảo bối, sau này mẹ cũng sẽ không rời bỏ con nữa.”

Tiểu Dật Trần vui vẻ nhếch miệng cười, đầu nhỏ tựa vào cổ Tô Nhan.

Tô Nhan chỉ cảm thấy lúc này vô cùng thỏa mãn, đá vắn đê ép trong lòng tạng giống như rơi xuống trong nháy mắt.

“Đến, tạm biệt với viện trưởng.”

Tiểu Dật Trần nghe nói lúc này mới quay đầu nhìn viện trưởng vẫy tay nhỏ bé nói: “Tạm biệt viện trưởng.”

“Ừ, tạm biệt, phải nghe lời của mẹ.”

“Dạ dạ.”

“Viện trưởng, vậy chúng tôi đi nha.”

“Ừ.”

Tô Nhan gạt đầu một cái liền ôm Tiểu Dật Trần lên xe taxi, nhưng cô đắm chìm trong hạnh phúc và vui sướng, hoàn toàn không biết mọi cử động của bọn họ mới vừa bị chụp lại.

Mãi cho đến Tô Nhan ngồi xe taxi rời đi, cách đó không xa Hàn Lỗi mới từ nơi kín đáo ra ngoài, cau mày thờ dài nói: “Thật đúng là...”

Nhìn ảnh chụp ngay ngô một hồi liền lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Trình Tự Cẩm.

“Alo, Trình tổng, phu nhân mới vừa đón tiểu thiếu gia đi.”

“Được, tôi sẽ tiếp tục chú ý, vậy lúc nào ngài sẽ tới đây?”

“Được, tôi đã hiểu.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Hàn Lỗi không nhịn được thờ dài nói: “Mặc dù tôi đã đón nhận rồi, nhưng vẫn rất áp lực, đột nhiên Trình tổng của chúng ta lại có một đứa con trai ba tuổi.”

Tô Nhan mang theo con trai trở lại chung cư, nhìn đứa nhỏ trong lòng cười nói: “Đây chính là nhà của mẹ con chúng ta.”

Tiểu Dật Trần từ Tô Nhan trong lòng xuống, đặng đặng chạy vào, nhìn chung quanh cuối cùng cười ôm lấy bắp đùi Tô Nhan nói: “Thật tốt, tốt hơn nhiều so với chỗ ngủ của chúng con.”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan chua xót hơn một chút.

“Con trai, mẹ rất xin lỗi con, sau này mẹ nhất định sẽ đền bù cho con.”

Tiểu Dật Trần chỉ lắc lắc đầu nói: “Mẹ mẹ chỉ cần đồng ý với con cho dù sau này xảy ra chuyện gì cũng vẫn ở cùng với con là được rồi.”

Nghe vậy, mắt Tô Nhan đỏ lên, chỉ thiếu chút nữa rơi xuống, con trai biết điều thông minh hiểu chuyện như vậy, Tô Nhan rất vui mừng, trong lòng mang theo vô tận hối tiếc.

Từ khi sinh hạ nó, khi con còn rất nhỏ cô sẽ thường đi đến cô nhi viện thăm nó, nhưng cho dù thường đến thăm cũng không hơn so với nuôi dưỡng ở bên cạnh từ nhỏ, bảo bảo có vấn đề gì cô đều không phải là người đầu tiên biết.

Tô Nhan chậm rãi ngồi xổm xuống nhìn con trai mình trịnh trọng gạt đầu một cái nói: “Được, mẹ bảo đảm với con, cho dù sau này xảy ra chuyện gì mẹ cũng nhất định ở cùng với con.”

“Dạ, con rất vui vẻ vì có thể sống với mẹ.”

“Mẹ cũng rất vui vẻ, vô cùng vui vẻ.” Tô Nhan nói hôn khuôn mặt nhỏ bé của con một cái, dắt tay con đi vào phòng vệ sinh.

“Trước tiên mẹ tắm giúp con, sau đó làm đồ ăn ngon cho con được không?”

“Ừ, mẹ con có thể tự mình tắm, mẹ nấu cơm đi.” Tiểu Dật Trần ngược mắt nhìn Tô Nhan nói.

Tô Nhan vừa nghe, trong lòng không biết là tự vị gì, đứa bé hơn ba tuổi tự mình tắm rửa, điều này làm cho lòng cô rất chua xót, bảo bảo được cha mẹ che chở lớn lên chắc hẳn sẽ không tự có thể tắm rửa khi mới ba tuổi.

Tô Nhan nửa tin nửa ngờ nhìn con trai hỏi: “Con thật sự thế chứ?”

Tiểu Dật Trần kiên định gạt đầu nói: “Tự con có thể, mỗi ngày viện trưởng đều phải chăm sóc các em trai em gái nhỏ hơn con, không có thời gian tắm cho chúng con, cho nên chúng con đều tự mình tắm rửa, mẹ mẹ đi nấu cơm đi, tự con có thể.”

Nghe vậy, Tô Nhan không nói sờ sờ đầu của con trai, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Vậy thì tốt, mẹ tin tưởng con, cẩn thận một chút không ngã, không cần vội, biết không?”

Tiểu Dật Trần cười híp lại thành mắt, hình như rất hưởng thụ đáng vẻ được mẹ quan tâm.

Tô Nhan nhìn khuôn mặt tươi cười của con trai, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như vậy, Tô Nhan thấy rất may mắn vì tính tình không giống.

“Được, mẹ đi làm đồ ăn cho con.”

“Dạ.”

Tiểu Dật Trần nhìn Tô Nhan xoay người đi vào phòng bếp, cong môi nhỏ, khoa tay múa chân YES, thật ra thì Tiểu Dật Trần cũng không đơn thuần như Tô Nhan tưởng tượng .

Tiểu Dật Trần căn bản là một đứa trẻ phúc hắc.

Tô Nhan mở tủ lạnh ra nhìn bên trong chỉ còn lại một chút đồ ăn lấy hết ra đi vào phòng bếp.

Tiểu Dật Trần ngồi ở trong hồ cá (*), cúi đầu suy tư, gần đây có một người đàn ông rất khả nghi, thường xuyên xuất hiện ở xung quanh cô nhi viện của bọn nó, nó có cảm giác là đến quan sát nó.

(*) Hồ cá: nguyên văn dịch ra là hồ cá, nhưng chắc là bồn tắm.

Nhưng là ai đây?

Tiểu Dật Trần nhớ lại, chỉ nghĩ đến một khả năng, đó chính là người cha chưa từng thấy có quan hệ với nó.

Đợi đến khi Tô Nhan làm xong thức ăn đã là chuyện nửa tiếng sau rồi, đặt ba món một bát canh ở trên bàn cơm, liếc mắt nhìn phòng tắm nhẹ giọng gọi.

“Dật Trần, ăn cơm, con tắm xong chưa?”

“Dạ, tắm xong rồi, lập tức ra ngoài.” Trong phòng tắm truyền đến giọng nói trẻ con của Dật Trần.

Tiểu Dật Trần từ phòng tắm ra ngoài, tóc ngắn ngắn cũng đã làm khô.

“Mẹ, mẹ làm cái gì ăn ? Thơm như vậy?”

Tô Nhan tiến lên kéo tay của con ngồi ở trên bàn ăn nhẹ giọng nói: “Đều là con thích ăn, nếm thử một chút xem.”

“Dạ, thật sự đúng, mẹ, chúng ta ăn chung.”

“Ừ, được.”

Tô Nhan không ngừng gấp thức ăn cho con trai , Tiểu Dật Trần cũng rất cho mặt mũi đều ăn hết rồi.

“Ăn ngon không?”

“Dạ, ăn ngon.”

Tiểu Dật Trần ăn ngon lành, ngẩng đầu nhỏ nhìn Tô Nhan đôi mắt chuyển động hỏi: “Mẹ, ở tại cô nhi viện đều là cô nhi, không có cha mẹ sao?”

Tô Nhan sững sờ, nhìn Tiểu Dật Trần gật đầu một cái nói: “Đúng như vậy, bảo bối, thật ra thì lúc trước mẹ để con ở cô nhi viện là có nguyên nhân .”

Tiểu Dật Trần gật đầu một cái nói: “Ừ, vậy con khẳng định không phải cô nhi, vì con có mẹ.”

“Con đương nhiên không phải cô nhi.”

“Này mẹ, cha con là người như thế nào, sao con chưa bao giờ gặp ông ấy?”

Tô Nhan nghe vậy, động tác gấp thức ăn trên tay dừng lại, ngược mắt nhìn con trai mắt to thanh thuần mở to, cô nuốt nước miếng khó nhọc nói.

“Con, cha con cũng giống như mẹ, là có nguyên nhân ...”

Nghe vậy, Tiểu Dật Trần ‘ a ’ một tiếng liền không nữa mở miệng nói chuyện, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Chương 97: Cha con gặp mặt

Tô Nhan nhìn con trai cúi đầu ăn cơm, từ nhỏ đến lớn, con trai nhu thuận khiến cho cô không phải lo lắng chút nào, duy nhất có là sự áy náy.

Theo con trai lớn lên, con trai cũng nhu thuận hiểu chuyện, lòng của Tô Nhan càng ngày càng áy náy.

“Dật Trần...”

“Há? Mẹ.” Dật Trần từ trong chén ngẩng đầu lên, mặt ngây thơ nhìn Tô Nhan.

Tô Nhan nhìn đôi mắt nhỏ trong sáng của con trai, môi đỏ mọng giật giật hỏi: “Nếu như, nếu như con, cha con một ngày kia trở lại con có hay không...”

Nói xong, Tô Nhan có chút không nói được nữa, nhìn con trai cuối cùng thờ dài một tiếng nói: “Không có gì, con ăn cơm đi, ăn nhiều một chút.”

Lúc này Tiểu Dật Trần cũng lên tiếng.

“Mẹ, mẹ muốn hỏi con, nếu như mà cha con trở lại con, con có thể chấp nhận ông ấy không?”

Nghe vậy, Tô Nhan có chút kinh ngạc nhìn mình con trai, có chút lo lắng hỏi “Vậy con có không?”

Lúc này Tiểu Dật Trần cũng bày ra một bộ dạng suy tư cau mày, trịnh trọng như trả lời một chuyện riêng: “Cái này, con rất có thể sẽ không chấp nhận ông ấy.”

Nghe vậy, Tô Nhan nghi ngờ nhíu mày: “Tại sao?”

“Bởi vì ông ấy vứt bỏ mẹ và con nhiều năm như vậy, còn để cho con ở cô nhi viện, nhất định không phải một người cha tốt, cho nên con không muốn chấp nhận ông ấy.”

Tô Nhan nghe nói lời của con, ánh mắt phức tạp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, mi tâm khẽ nhíu.

“Dật Trần, thật ra thì cha con không bỏ rơi con.”

“Vậy thì vì cái gì ạ?” Mặt Tiểu Dật Trần ngây thơ hỏi.

“Phải...” Tô Nhan nhìn khuôn mặt nhỏ bé của con trai, cuối cùng vẫn là cũng không nói gì nữa, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái, cô gấp một chút món ăn dọn dõ.

“Không có gì, có một số việc con còn nhỏ, đến, ăn nhiều một chút.”

“Dạ, mẹ, ăn ngon thật.”

“Ăn ngon thì con ăn nhiều lên chút.”

“Ừ, con nhất định cũng sẽ ăn sạch sẽ.”

“Ngoan.”

Sau khi ăn cơm tối xong, mẹ con hai người chơi ghép hình một hồi liền sau đó ngủ.

“Hôm nay mẹ đi ngủ chung với con.” Tô Nhan vén chăn lên liền nằm vào, ôm con trai vào trong lòng.

“Dạ.” Tiểu Dật Trần ước gì ngủ chung với Tô Nhan, ngoan ngoãn nằm vào trong lòng Tô Nhan, tay ôm eo của Tô Nhan.

“Mẹ, con muốn ngủ, ngủ ngon.”

“Ừ, ngủ đi, bảo bối, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tô Nhan nhìn xuống đứa nhỏ trong lòng, lúc này trong lòng tràn đầy tất cả đều là hạnh phúc cùng thỏa mãn, nếu như có thể vẫn tiếp tục như vậy, là một chuyện hạnh phúc dường nào.

Tô Nhan nhìn con trai từ từ ngủ, khóe môi cong lên một độ cong hạnh phúc, cùng lúc này điện thoại di động rung lên.

Tô Nhan hạ mắt nhìn đứa nhỏ trong lòng, thấy con trai không có dấu hiệu tỉnh lại, thận trọng xoay người lại lấy di động liếc mắt người gọi tới, đôi mày thanh tú nhíu thật chặt.

Tô Nhan vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, mãi cho đến màn hình tối đi, điện thoại di động không rung nữa, nhưng cũng chỉ khoảng hơn mười giây, điện thoại di động lại vang lên.

Tô Nhan quay đầu liếc mắt nhìn người trên giường, rón rén cầm điện thoại di động ra khỏi phòng, sau khi đi tới ban công mới chậm rãi nghe .

“Alo.”

“Tại sao còn chưa về nhà?”

Tô Nhan nghe lời nói trầm thấp của Trình Tự Cẩm, cảm thấy tò mò một cái nhỏ giọng nói: “Đêm nay tôi không về nhà.”

“Ở đâu?”

“Anh đi ngủ sớm một chút đi, mấy ngày nay tôi không trở về.” Nói xong, Tô Nhan liền kết thúc cuộc gọi, sau đó đơn giản trực tiếp tắt máy. Cầm điện thoại di động đứng ở trên ban công ngắm người.

Mà đứa nhỏ trong phòng vốn đang ngủ, nằm sấp ở trên giường nhìn Tô Nhan ở ban công, ánh mắt chuyển động lại lên lút thu lại.

Tô Nhan một mình đứng ở trên ban công một hồi lâu mới xoay người trở lại phòng một lần nữa, nhìn đứa nhỏ ngủ trên giường, Tô Nhan nhẹ nhàng ngồi ở bên giường nhìn con, cuối cùng thở dài một tiếng.

Vì đứa bé, có phải cô nên cho anh thêm một cơ hội nữa không, để cho Tiểu Dật Trần của cô có cuộc sống ở một gia đình đầy đủ?

Mà Trình Tự Cẩm nghe tiếng tắt máy từ đầu kia truyền đến, môi mím chặt, hai mắt hép lại, trầm giọng nói: “Đến lúc rồi.”

Ngày hôm sau, Tô Nhan tỉnh lại cũng không thấy đứa nhỏ trên giường, bị sợ đến mức cô lập tức ngồi dậy, nhìn vị trí bên cạnh không lờ mờ, chẳng lẽ là cô đang nằm mơ?

“Dật Trần?”

“A, mẹ, con đang ở trong phòng vệ sinh, làm sao?”

Nghe được giọng nói của con trai, lúc này lòng Tô Nhan mới hạ xuống, thở phào nhẹ nhõm nhìn phòng vệ sinh hỏi: “Con vào làm gì?”

“Con đang đi vệ sinh nha.”

“Sao con không gọi mẹ?”

“Tự con có thể nha.”

Tô Nhan nghĩ, con trai của cô tám cũng có thể tự mình tắm, đi toilet lại càng không thành vấn đề, vén chăn xuống giường, nhớ tới trong tủ lạnh đã không có thức ăn, đi tới cửa phòng vệ sinh gõ cửa nhẹ giọng nói.

“Dật Trần.”

“Hả?”

“Trong tủ lạnh không có thức ăn, mẹ đi ra ngoài mua thức ăn, con có thể ở nhà một mình không?”

“Dạ, có thể, mẹ mẹ đi đi, một mình con không sao.”

“Vậy thì tốt, không cho phép ra khỏi cửa, chờ mẹ trở lại làm bữa ăn sáng cho con, biết không?”

“Dạ, con biết rồi, con sẽ không tự mình ra ngoài.”

“Ừ, ngoan, mẹ đi ra ngoài mua thức ăn.”

“Được.”

Lúc này Tô Nhan mới xoay người ra khỏi phòng, mà sau khi Tô Nhan đi ra ngoài ba phút Tiểu Dật Trần mới từ trong phòng vệ sinh ra ngoài, cũng đi ra khỏi phòng ngồi trên sofa trong phòng khách tự mở tivi xem.

Tô Nhan mặc quần áo ở nhà đi ra khỏi chung cư, đi tới một siêu thị lớn ở đối diện, mà cách đó không xa hai người đàn ông ngồi trong một chiếc Bentley màu đen.

“Trình tổng, ngày hôm qua phu nhân đón tiểu thiếu gia về căn hộ, những thứ này là ảnh chụp, đây là giấy xét nghiệm DNA ngài bảo ta làm.” Hàn Lỗi thấy Tô Nhan đi ra chung cư mới đưa đồ cho người đàn ông ngồi ở phía sau.

Tầm mắt Trình Tự Cẩm nhìn bóng lưng Tô Nhan chậm rãi thu hồi, rơi vào trên những tư liệu kia, rút tấm hình nhìn, nhìn thấy chỉ có Tô Nhan rõ mặt, mà Tiểu Dật Trần vẫn luôn bị Tô Nhan ôm vào trong lòng, cũng không lộ mặt.

Lại rút ra giấy xét nghiệm DNA, nhìn phía dưới viết chín mươi chín phần trăm quan hệ huyết thống, Trình Tụ Cẩm cũng không có vẻ mặt gì, chỉ mở cửa xe xuống xe.

Mà Hàn Lỗi chỉ ngồi ở chỗ tài xế ngồi nhìn đại tổng giám đốc nhà mình đi vào chung cư.

Anh rất muốn theo sau, xem một chút làm sao đôi cha con này quen biết nhau, anh đã bắt đầu vô số ảo tưởng hình ảnh xúc động.

Chỉ tiếc...

Tiểu Dật Trần đang ngồi ở trên ghế sa lon ăn trái cây, xem ti vi, chuông cửa bị nhấn, Tiểu Dật Trần quay đầu đi, mở trừng hai mắt, đây tuyệt đối không phải là mẹ.

Mẹ nhất định sẽ cầm cái chìa khóa đi ra ngoài.

Nghĩ tới, Tiểu Dật Trần đặt quả táo đã cắn một nửa trong tay trên bàn trà nhảy xuống ghế sa pha đi về phía cửa, nhìn trên máy theo dõi ngoài cửa xuất hiện một người đàn ông.

Hơn nữa hình như vẫn không giống đàn ông bình thường, hơn nữa còn nhìn hơi quen mắt...

Nhìn quen mắt...

Tiểu Dật Trần nghĩ tới một người, trong nháy mắt mở to hai mắt, ánh mắt chuyển động lại chuyển động, nhìn ngoài cửa bộ dáng bên trong cậu không mở thì ông ấy sẽ không đi.

Tiểu Dật Trần đi tới cửa, nắm tay cầm cửa máy mở cửa nhà trọ ra, ngược mắt nhìn người đàn ông cao lớn đẹp trai đứng ở ngoài cửa, Tiểu Dật Trần không nhận được nghĩ.

Bộ dạng này giống cậu, chín mươi chín phần trăm là vị cha kia của cậu, không trách được nói bộ dạng cậu đẹp trai như vậy, thì ra là gen tốt.

Hai người lại mắt to trừng mắt nhỏ như vậy, một đầu ngửa nhìn chăm chăm, một đầu cúi xuống nhìn.

Cuối cùng vẫn là Tiểu Dật Trần mở miệng.

“Chú à, chú tìm ai?”

Trình Tụ Cẩm nhìn đưa nhỏ trước mắt, rõ ràng đây chính là bộ dạng của mình lúc nhỏ, bộ dạng giống đến chín phần.

“Mẹ cháu.”

Nghe vậy, đôi mày nhỏ của Tiểu Dật Trần hơi cau lại, không hồn giận nhìn Trình Tụ Cẩm phản bác nói.

“Chú à, sao chú lại mắng chửi cháu?”

Trình Tụ Cẩm nghe con trai nói, rõ ràng khoe môi co rút.

“Chú nói là chú tìm mẹ cháu.”

Địch ý của Tiểu Dật Trần vẫn cực kỳ rõ ràng như cũ, trừng mắt nhìn Trình Tụ Cẩm nói: “Chú là ai?”

Trình Tụ Cẩm nhíu mày, nhìn con trai mình, khoe môi cong lên, vô cùng kiêu ngạo nói ra hai chữ.

“Cha cháu.”

Nghe vậy, Tiểu Dật Trần cũng nhíu mày theo bản năng, đặc biệt là động tác nhíu mày của hai cha con gần như cùng lúc.

“Vậy được, chú coi quần ra để cho cháu giám định trước đã.”

Hiển nhiên Trình Tụ Cẩm phản ứng không kịp với lời con trai nói, mày nhíu lại

“Tại sao phải coi quần?”

Chỉ thấy Tiểu Dật Trần nhíu đôi mày vui sướng khi người gặp họa nhìn Trình Tụ Cẩm nói: “Bởi vì mẹ cháu nói, cha cháu bị bệnh lây qua đường tình dục nên đã cắt mất “bạn nhỏ” rồi, nếu chú không có bạn nhỏ thì chứng minh chú là cha cháu.”

Nghe vậy, khoe mắt, khoe môi của Trình Tụ Cẩm đã hung hăng giật, sắc mặt cũng âm trầm vì con trai nói, sau cùng biến thành đồng phân xanh.

“Tô Nhan.” Gần như là nghiền răng nghiền lợi nói ra hai chữ này.

Mà Tô Nhan đang ở trong thang máy hất xì một cái lớn, cùng lúc đó, điện thoại của Trình Tự Cẩm cũng vang lên.

“Alo.”

“Trình tổng, phu nhân đã lên đi, cũng sắp đến...”

Còn không đợi Trình Tự Cẩm nói chuyện, chỉ nghe thấy một tiếng leng keng, là tiếng cửa thang máy mở, Trình Tự Cẩm kết thúc cuộc gọi nhưng không quay đầu, mà vẫn nhìn Tiểu Dật Trần đang nhìn anh.

Hơn nữa, hình như đứa con trai này có hứng thú rất lớn với anh.

Từ trong thang máy đi ra Tô Nhan nhìn tình cảnh xảy ra ở cửa nhà mình, sắc mặt nhanh chóng biến đổi, nghĩ cũng không còn kịp nữa nghĩ đã chạy tới, đồ ăn trong tay cũng rơi xuống đất.

“Sao anh lại ở chỗ này?” Tô Nhan liền tranh thủ ôm Tiểu Dật Trần vào trong lòng, mặt cảnh giác nhìn Trình Tự Cẩm, giống như là đang nhìn một người mang tội giết người.

Điều này làm cho Trình Tự Cẩm rất không vui nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Chương 98: Về nhà

Editor: dohuyenrua

Tô Nhan cực kỳ cảnh giác nhìn mặt mũi Trình Tự Cẩm có chút âm trầm, tim cũng đập nhanh hơn, rất khẩn trương anh sẽ có phản ứng gì.

Nhưng...

Trình Tự Cẩm khẽ cau mày, nhìn về mặt bảo vệ con của Tô Nhan, giống như anh chính là một người buôn lậu.

“Không mời anh vào ngồi một chút?”

Tô Nhan đôi mày thanh tú thật chặt nhú lên, theo bản năng ôm chặt con trai trong ngực, Tiểu Dật Trần cũng cảm thấy hình như Tô Nhan rất khẩn trương, vừa vặn mở miệng nói.

“Mẹ, chúng ta mời chú này vào đi, nhìn chú ấy không giống người xấu.” Càng giống như một tên khốn nạn.

Tô Nhan có chút sững sờ, cúi đầu nhìn con trai trong ngực, nhưng Trình Tự Cẩm chỉ nhìn Tiểu Dật Trần, cuối cùng đi vào nhà trọ, Tô Nhan thấy thế cũng vội vàng cùng đi vào theo, trong lòng cũng đã hoảng loạn không thôi.

Trình Tự Cẩm đi tới bên sofa ngồi xuống, nhìn hai mẹ con đứng ở một bên, nhướn mày, trầm giọng nói: “Ngồi.”

Tô Nhan mím môi không nói, cũng không động, một đôi mắt nhìn chòng chọc vào Trình Tự Cẩm, ngược lại đôi mày nhỏ của Tiểu Dật Trần cực kỳ bất mãn nhú lại.

“Mẹ, chúng ta cũng ngồi, đây là nhà chúng ta.” Tiểu Dật Trần nói xong không quên trừng mắt nhìn người đàn ông ngồi ở trên ghế sofa.

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ nhú mày, hai mắt thâm sâu nhìn vào Tiểu Dật Trần.

Tô Nhan thấy ánh mắt thâm trầm của Trình Tự Cẩm nhìn con trai, hít một hơi thật sâu, đây là anh đã biết, hay vẫn không biết?

Nhưng, anh có thể không biết sao?

Tô Nhan kéo tay Tiểu Dật Trần ngồi đối diện với anh.

“Sao anh lại ở đây?”

Trình Tự Cẩm chỉ ngược mắt nhàn nhạt liếc nhìn về mặt khẩn trương của Tô Nhan, cuối cùng vẫn là rơi vào mặt Tiểu Dật Trần.

Mà tầm mắt Tiểu Dật Trần chăm chú nhìn Trình Tự Cẩm, đôi cha con này liền bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ. Mà Tô Nhan lại bị thống phát hiện, bộ dạng

của hai cha con này thật sự là quá giống.

Càng nhìn, Tô Nhan càng không có cách nào nhìn thẳng, càng không nhìn được nữa, không thể làm gì khác hơn là không biến sắc dời tầm mắt, mặc cho đôi cha con này mất to trông mất nhỏ.

Cuối cùng, Tiểu Dật Trần vẫn không phải là đối thủ của cha cậu.

“Mẹ, chú này nói là chú tìm mẹ, còn nói là cha con.”

Nghe vậy, đồng tử của Tô Nhan co rụt lại, quay đầu nhìn Trình Tự Cẩm, lại nắm chặt tay Tiểu Dật Trần nhẹ giọng nói: “Không phải cha con.”

Nghe vậy, rốt cuộc ánh mắt Trình Tự Cẩm nhìn vào Tô Nhan, ánh mắt nhìn chăm chăm cô càng tối tăm.

Ánh mắt như vậy khiến Tô Nhan vốn hoảng hốt lại càng hoảng hốt hơn, không thể làm gì khác hơn là dời tầm mắt đi, lòng lại càng ngày càng luống cuống.

Trình Tự Cẩm nhìn về mặt cô càng hoảng hốt cũng không nhìn chỗ cô nữa, trầm giọng nói: “Là con trai của anh?”

“Không phải.” Tô Nhan vừa nghe, sắc mặt trắng bệch, theo bản năng liền mở miệng phản bác.

Thốt ra lời này, ngay cả tầm mắt của Tiểu Dật Trần cũng rơi vào trên mặt Tô Nhan, điều này làm cho trong lòng Tô Nhan rất khổ sở, cô càng cảm giác mình rất ích kỷ.

Nhưng lời đã nói ra ngoài, cô cũng không có cách nào, chỉ có thể cứng đầu nói tiếp.

“Dật Trần không phải là con trai anh.”

Nghe vậy, thái độ của Trình Tự Cẩm cũng không thay đổi gì, chỉ cười khẽ một tiếng nói: “Nhan Nhan, em đang xem thường chỉ số thông minh của anh sao?”

“Có, có ý gì?” Bởi vì Tô Nhan khẩn trương quá mức, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng.

Trình Tự Cẩm chỉ nhường mảy trăm giọng nói: “Có muốn anh lấy ảnh khi còn nhỏ của anh ra cho em xem?”

Nghe vậy, Tô Nhan cắn môi đỏ mọng, sắc mặt cũng càng trắng hơn, điểm này thật sự cô không nói được, bởi vì dù là bây giờ, bộ dạng hai cha con cũng giống y hệt nhau.

Nhưng Tô Nhan lại chết cấn rằng không buông, lắc đầu nói: “Không phải của anh.”

Trình Tự Cẩm nhìn cô vệt chết còn cứng mỏ, chưa tới phút cuối chưa thôi, chỉ lấy điện thoại di động ra nhìn chăm chăm cô, trầm giọng nói: Mang đồ tới.”

Ánh mắt Tô Nhan lóe lên, quay đầu nhìn anh, nhìn bộ dạng thành công của anh, tim của Tô Nhan không ngừng đập nhanh hơn.

Mà Tiểu Dật Trần lại nhủ mảy, nhìn sườn mặt Trình Tự Cẩm, thấy vị cha đến có chuẩn bị, nhưng dáng vẻ của mẹ nhìn qua không tốt lắm.

“Mẹ, có phải mẹ không thoải mái không?”

Tô Nhan quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, trong lòng đau xót, nắm chặt tay của cậu nhẹ giọng nói: “Mẹ không sao.”

“Mẹ mẹ yên tâm, cho dù chú ấy là cha con con cũng sẽ không chấp nhận chú ấy.” Một bàn tay khác của Tiểu Dật Trần đặt lên tay của cô.

Tô Nhan sững sờ, nhìn về mặt nghiêm túc của con trai, cổ họng giống như bị chặn lại.

Ngược lại Trình Tự Cẩm nghe nói không vui cau mày, nhìn con trai mình trầm giọng hỏi: “Tại sao?”

Tiểu Dật Trần quay đầu nhìn Trình Tự Cẩm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói: “Bởi vì nếu quả thật chú là cha cháu mà nói cháu sẽ chỉ chán ghét chú, chú bỏ rơi cháu nhiều năm như vậy, chúng ta mới sẽ không chấp nhận chú.”

Nghe vậy, ánh mắt sắc bén của Trình Tự Cẩm thẳng tắp nhìn vào mặt Tô Nhan, mang theo chất vấn và áp lực.

Điều này làm cho Tô Nhan nhủ chặt mảy, ánh mắt nhìn con trai phức tạp không dứt.

Chuông cửa vang lên, Tô Nhan ngẩng đầu nhìn Trình Tự Cẩm, mấp máy môi đỏ mọng cuối cùng vẫn đứng lên đi về phía cửa, Tiểu Dật Trần đột nhiên tới gần Trình Tự Cẩm nhỏ giọng nói.

“Chú khiến mẹ cháu không vui, cho dù chú là cha cháu, cháu cũng không nhận chú.” Nói xong, Tiểu Dật Trần liền trở về chỗ ngồi, mặt khiêu khích nhìn anh.

Điều này làm cho Trình Tự Cẩm nhúu mày, xem như anh thấy rõ, đứa con trai này của anh rõ ràng là loại người giả heo ăn thịt hổ.

Tô Nhan mở cửa phòng đã nhìn thấy Hàn Lỗi đứng ở cửa, cầm trong tay một phần hồ sơ màu vàng, Tô Nhan theo bản năng cau mày, hình như có thể đoán được bên trong là thứ gì.

Hàn Lỗi nhìn thấy Tô Nhan gật đầu với cô một cái, “Phu nhân.”

Tô Nhan tránh ra cho anh đi vào, Hàn Lỗi vừa vào liền tầm mắt đã rơi vào tiểu tổng giám đốc tương lai ngồi đối diện với đại tổng giám đốc nhà bọn anh.

Đứa nhỏ này có bộ dạng càng giống đại tổng giám đốc nhà bọn anh rồi.

“Trình tổng.”

Tiểu Dật Trần quay đầu nhìn lại, cau mày chỉ vào anh nói: “Là chú, mẹ, vào mấy ngày trước chú này vẫn đi theo con, con cảm giác chú ấy đang theo dõi con.”

Nghe vậy, Tô Nhan lập tức nhìn về phía Trình Tự Cẩm, sắc mặt càng khó coi, nhưng Trình Tự Cẩm chỉ trầm giọng nói: “Đưa đồ cho cô ấy.”

“Vâng.” Hàn Lỗi mở hồ sơ ra, rút giấy bên trong đưa cho Tô Nhan.

“Phu nhân.”

Tô Nhan cúi đầu nhìn vật Hàn Lỗi đưa tới, cô cũng không nhận, cô đã biết đây là cái gì, cũng biết là kết quả gì, mặt trắng bệch nhìn anh.

“Anh, đã sớm biết.”

Lúc này Trình Tự Cẩm mới nhìn về phía cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, mi tâm nhăn lại, trầm giọng nói: “Biết cái gì?”

Tô Nhan chỉ nhìn anh chằm chằm, có cảm giác vô lực, thì ra là anh sớm đã biết rồi, còn phái Hàn Lỗi tới đây kiểm chứng, cũng sớm đã xét nghiệm DNA, bây giờ dù là cô muốn phủ nhận cũng không có đường sống.

“Anh nghĩ như thế nào?” Tô Nhan đặt tờ giấy trên tay xuống, nhìn anh thờ ra một hơi hỏi.

“Con trai, anh sẽ không để nó ở ngoài.”

Nghe vậy, Tô Nhan cau mày, đôi tay nắm thật chặt thành nắm đấm.

“Anh muốn tranh đoạt quyền nuôi dưỡng với tôi?”

Nghe vậy, nhưng Trình Tự Cẩm cong khóe môi trầm giọng nói: “Vợ, con trai là chung của chúng ta, quyền nuôi dưỡng đương nhiên là chúng ta cùng giữ, không chỉ con trai, cả em cũng thế.”

Nghe vậy, đôi mày thanh tú của Tô Nhan nhúu chặt, bọn họ chưa ly hôn, cho nên cũng không tồn tại vấn đề quyền nuôi dưỡng gì.

“Mẹ, quyền nuôi dưỡng là cái gì?”

Tô Nhan quay đầu nhìn con trai, hít một hơi thật sâu, nhìn Trình Tự Cẩm nhỏ giọng nói: “Chúng ta không nên thảo luận những thứ này trước mặt đứa bé.”

“Được, tùy em.” Trình Tự Cẩm lên tiếng, liền quay đầu nhìn quý nhỏ, nhìn hai mắt lấp lánh của cậu, Trình Tự Cẩm chỉ cười một tiếng.

Không biết là tiểu quý này ả núp quá tốt, hay là Tô Nhan quá đàn, thế nhưng không phát hiện thật ra thì tiểu quý này rất thông minh, mà còn phúc hắc.

Tiểu quý Tiểu Dật Trần kì quái nhìn hai người, không ngờ hai người này là vợ chồng, là hợp pháp?

Sau khi Tô Nhan đưa Tiểu Dật Trần vào phòng, trở lại phòng khách nhìn Trình Tự Cẩm mở miệng hỏi: “Anh muốn làm như thế nào?”

Trình Tự Cẩm lại đứng lên đi về phía cô, nhìn cô trầm giọng nói: “Đương nhiên là đón vợ và con trai về. Em nói đi?”

Tô Nhan nhìn anh chốc lát, đi tới trước sofa ngồi xuống, cúi đầu suy tư, trước trước sau sau cô đều suy nghĩ một lần, cuối cùng ngẩng đầu nhìn anh quyết định nói.

“Chúng ta có thể trở về với anh.”

Trên máy bay, Tô Nhan cau mày nhìn mây bay ngoài cửa sổ, suy nghĩ lại như mây lọc.

Cô biết, lần này cô trở về sắp sửa gặp phải cái gì, xảy ra chuyện gì, có nghĩa là cô không còn đường lui, chỉ có thể nhắm mắt đi về phía trước.

Bất luận phía trước là hạnh phúc, hay là vực sâu, cô đều không có đường lui.

“Mẹ, chúng ta đang đi đâu?”

Tô Nhan quay đầu ánh mắt sáng của con trai, căng khốc môi nhẹ giọng nói: “Thành phố X.”

“Tại sao lại đến thành phố X?”

“Bởi vì nơi đó là nhà của con.” Vào lúc này Trình Tự Cẩm ở vị trí bên cạnh trầm giọng nói.

Tô Nhan chỉ mím môi không nói, cô không lo lắng con trai sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao, hồ dữ không ăn thịt con, huống chi lấy thái độ muốn cháu trai của hai ông bà ở Trình gia, Dật Trần sẽ không chịu thiệt.

Tiểu Dật Trần quay đầu trừng mắt liếc Trình Tự Cẩm nói: “Cháu lại không hỏi chú, cho dù chú là cha cháu cháu cũng vậy không thừa nhận, hừ.”

Nghe vậy, sắc mặt Trình Tự Cẩm trầm xuống, nhìn về phía Tô Nhan nhỏ giọng nói: “Vợ, có một số việc, anh hi vọng em có thể xử lý tốt, nếu không, anh không ngại tự mình xử lý.”

Tô Nhan chỉ là nhìn anh một cái, liền nắm tay Tiểu Dật Trần nhẹ giọng nói: “Dật Trần, không phải mẹ đã dạy con, nói chuyện với người lớn nhất định phải lễ phép.”

Tiểu Dật Trần chu mỏ một cái nói: “A, con biết rồi.” Quay đầu nhìn Trình Tự Cẩm nói một câu: “Xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Chương 99: Ông nội bà nội

Nhưng Tô Nhan thật không nghĩ tới, sau khi bọn họ đi từ lối VIP ra đã thấy người Trình gia chờ ở nơi đó đã lâu, ngay cả Trình Hạo Thiên cũng ở đây.

Nhìn xa xa một màn này, Tô Nhan ôm Tiểu Dật Trần dừng bước, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, nhìn Trình Tự Cẩm sắc mặt không tốt lắm.

“Sao bọn họ lại ở đây, Trình Tự Cẩm, rốt cuộc anh có gì?” Lúc này Tô Nhan hoài nghi nghiêm trọng cô có làm sai không, bây giờ tinh thần cô khản trương, cảm xúc căng thẳng, thoáng chạm vào sẽ căng thẳng.

Trình Tự Cẩm nhìn ra tâm trạng cô khản trương, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: “Đừng khản trương, Dật Trần là con trai anh, tự nhiên cần nhận tổ quy tông, chuyện này anh nghĩ em sẽ không phản đối phải không?”

Tô Nhan chỉ mím chặt môi đỏ mọng, ở trong chuyện đứa bé, Tô Nhan vốn đã sai lầm, cô ích kỷ giấu giếm sự tồn tại của đứa bé, không để cho đứa bé lớn lên dưới sự che chở cường đại của nhà bọn họ.

Nhưng, thật may là cho dù bão bối của cô không có người Trình gia, bộ dạng cũng rất tốt, đây là điều cô vui mừng nhất đáng mừng nhất.

Trình Tự Cẩm thấy Tô Nhan trầm mặc, tiến lên một bước nhìn hai mắt của cô trầm giọng nói: “Cha mẹ biết Dật Trần tồn tại, nói gì cũng không muốn ở nhà chờ, ba giờ sau anh đã nhận được thông báo, bọn họ đã đợi ở đây, nhìn bọn họ vui vẻ như vậy, em còn muốn so đo sao?”

Nghe vậy, Tô Nhan chỉ cúi thấp đầu xuống, cô biết cô khản trương quá độ rồi, đôi vợ chồng già Trình gia kia nhất định là hưng phấn muốn sớm một chút nhìn thấy cháu trai.

Mà hình như cô nên buông lỏng tâm tình, dù sao Dật Trần không chỉ là một người con trai của cô, chủ yếu nhất là nó vẫn là huyết mạch Trình gia.

“Thật xin lỗi.”

Sắc mặt Trình Tự Cẩm hoà hoãn, đi tới bên cạnh cô ôm eo của cô nhẹ giọng nói: “Thả lỏng, con trai là của chúng ta.”

Tô Nhan gật đầu một cái, nhìn tiểu chính thái (*) nằm ở trong lòng cô ngủ, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, nhìn lòng Tô Nhan cũng mềm nhũn, trên mặt đều là nhu tình, tràn đầy ánh sáng tình thương của mẹ.

(*) tiểu chính thái: những cậu bé/chàng trai dễ thương.

Lòng Trình Tự Cẩm lo sợ, trời cao thật rất chăm sóc anh, đã từng, anh không chỉ một lần oán giận trời cao tại sao bắt công với anh như vậy hôm nay xem ra, rất công bằng.

Lại nhớ tới, có con trai lớn như vậy, bốn năm này đáng giá chờ đợi.

“Dật Trần?”

“Hà? Mẹ, chúng ta xuống máy bay rồi hả?” Tiểu Dật Trần dụi dụi mắt cầm đặt lên vai của Tô Nhan non nớt nói.

Tô Nhan nhìn con trai tiểu chính thái đáng yêu như vậy, lòng cũng bị lời của con làm cho mềm hoá rồi.

“Ừ, chúng ta xuống máy bay rồi, nhanh tinh một chút, ông nội bà nội đều đang đợi con.”

Tiểu Dật Trần dụi dụi con mắt, nhìn Tô Nhan hỏi: “Ông nội bà nội?”

“Ừ, Dật Trần, lát nữa nhìn thấy ông nội bà nội nhất định phải biết lễ phép biết không?” Tô Nhan rất sợ con trai sẽ có phản đối bọn họ, dù sao hình như con trai rất bất mãn với người cha này.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Chương 100: Chấp nhận

Editor: dohuyenrua

Tiểu Dật Trần không biết nên dùng từ ngữ gì hình dung tâm trạng của cậu lúc này, quả thật đem anh cho sợ ngây người.

“Cháu trai bảo bối, sau này đây chính là nhà cháu? Cháu có thích không?”

Tiểu Dật Trần chỉ gật đầu một cái, cậu thật sự là quá thích rồi, cậu còn tưởng rằng căn hộ kia của mẹ đã rất cao cấp, cậu vẫn còn rất vui vẻ ấy.

Nhưng trước mắt tòa thành này, đó nhất định chính là gặp sự phụ.

“Đi thôi, chúng ta vào xem.”

Tiểu Dật Trần tay trái kéo Trình Hạo Thiên, tay phải kéo Nam Hải Lan, khi cậu đi vào biệt thự, đã nhìn thấy nữ giúp việc đứng thành một hàng chỉnh tề.

“Chào tiểu thiếu gia.”

Tiểu Dật Trần đầu loá mắt, đột nhiên phát hiện thì ra là cha cậu trâu bò như vậy.

Ừ, xem ra cậu cần xem thật kỹ chuyện này rồi, đây cũng không phải là đùa giỡn, sau này cậu là người thừa kế những thứ này.

Nghĩ tới, Tiểu Dật Trần lộ ra một hàm răng trắng nõn cười nói: “Chào mọi người, cháu tên là Dật Trần, mọi người gọi cháu Dật Trần là được.”

“Đi thôi, cháu nội ngoan, chúng ta vào đi thôi.”

“Vâng.”

Đi vào biệt thự, Tiểu Dật Trần chỉ thiếu chút nữa hét lên, thật ra thì cậu cũng không muốn giống như một lão nông, nhưng, hết cách rồi, đứa bé lớn lên ở cô nhi viện giống như ếch ngồi đáy giếng.

Cậu có thể giả bộ bình tĩnh như vậy đã thực không dễ rồi.

“Mẹ, đây chính là con trai của Cẩm?”

Tiểu Dật Trần lấy lại tinh thần đã nhìn thấy một người phụ nữ bụng to chậm rãi đi về phía cậu, một màn này khiến Tiểu Dật Trần không khỏi nghĩ đến một ít chuyện.

Tỷ như, người phụ nữ này mới đúng là vợ cả của vị cha kia của cậu, mẹ cậu chỉ là...

Nghĩ tới đây, Tiểu Dật Trần nhú lông mày mặt cảnh giác nhìn chằm chằm Tô Diệu Mạn chậm rãi đi tới.

Tô Diệu Mạn cúi đầu nhìn Tiểu Dật Trần, nhất là bộ dạng cậu coi cô như địch, không khỏi chọc cười Tô Diệu Mạn.

“Mẹ, hình như đứa nhỏ này có chút địch ý với con, không phải nó suy nghĩ nhiều?”

Nam Hải Lan nghe nói vội vàng nhìn về phía Tiểu Dật Trần, quả nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Dật Trần đều là cảnh giác, hình như suy nghĩ ra cái gì, không khỏi khẽ cười một tiếng nói.

“Cháu nội ngoan, đây là con dâu lớn của bà, là bác gái của cháu.”

Nghe vậy, Tiểu Dật Trần nhú lông mày nhỏ, bộ dáng này cực kỳ giông, điều này làm cho Tô Diệu Mạn càng cảm thấy thú vị, nhìn cậu cười nói.

“Cháu trai, cũng không nên coi bác như quân địch giả, bây giờ mẹ cháu là vô địch, bởi vì trong lòng cha cháu chỉ có mẹ cháu, những người phụ nữ khác đều là mây bay, hiểu không?”

Tiểu Dật Trần nghe nói, lúc này mới bỏ địch ý và cảnh giác với Tô Diệu Mạn, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn lại hiện lên hai vệt đỏ ửng khả nghi.

“Chào bác gái.”

Tô Diệu Mạn chỉ cười, vuốt tóc cậu nhẹ giọng nói: “Chào cháu.”

Sau đó, Trình Tự Cẩm ôm Tô Nhan đi vào, Tô Diệu Mạn thấy thế, không khỏi trêu ghẹo nói: “Cẩm, không nghĩ tới cuộc sống người ta là cậu nha.”

Trình Tự Cẩm chỉ nhú mày, không phủ nhận, quả thực, bây giờ anh là song thắng, anh thắng mang vợ trở lại, anh thắng mang con trở lại.

Tô Diệu Mạn đi tới trước mặt của Tô Nhan, đưa tay cầm tay của cô khẽ cười một tiếng nói: “Trong lòng em đã có lựa chọn thật sao?”

Tô Nhan chỉ trầm mặc không nói, Trình Tự Cẩm thấy thế chỉ nhú mày trầm giọng nói: “Chuẩn bị bữa ăn tối, chúng ta về phòng nghỉ ngơi trước.”

Nói xong, liền ôm cả Tô Nhan đi lên trên lầu, mà Tô Nhan còn đắm chìm trong lời nói vừa rồi của Tô Diệu Mạn, trong lúc nhất thời không có phản ứng gì.

Tiểu Dật Trần nhìn mẹ lên lầu, cậu cũng rất muốn đi lên, đành phải bắt lặc, trợ mắt nhìn hai người kia đi lên lầu.

Sau khi Tô Nhan bị Trình Tự Cẩm mang vào phòng cô mới phản ứng được, ngược mắt nhìn anh, phát hiện anh đang tha thiết nhìn cô.

“Làm gì?”

Trình Tự Cẩm chỉ thâm sâu nhìn cô một hồi thật lâu mới xoay người đi về phía ngăn tủ đầu giường lấy một chiếc hộp màu đỏ ra lại lần nữa đi tới trước mặt của Tô Nhan.

Tô Nhan nhìn cái hộp trong tay anh, trong lòng giật mình, hình như có thể đã đoán được đó là vật gì.

Chỉ là...

Tầm mắt Tô Nhan chuyển từ cái hộp trong tay anh đến mặt của anh, chờ anh mở miệng nói chuyện.

Khóe môi Trình Tự Cẩm khẽ cong lên một đường cong, mở hộp ra đưa tới trước mặt cô, hai mắt cũng sâu sắc nhìn chăm chăm hai mắt của cô, nhỏ giọng mà nói ra.

“Nếu như em chấp nhận, anh sẽ dùng quãng đời còn lại của anh để bảo vệ mẹ con em.”

Tô Nhan trầm mặc, cô nhìn hai cái nhẫn trong hộp, nhìn kiểu dáng rất đơn giản, cô không biết anh chuẩn bị khi nào.

Trình Tự Cẩm thấy cô không hề cử động trầm mặc, không có sốt ruột, chỉ nhỏ giọng nói: “Vì con trai, chẳng lẽ em không muốn nó lớn lên ở một gia đình đầy đủ? Trình gia là một đại gia đình, chuyện này với nó sẽ rất tốt.”

Đúng vậy, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng phủ nhận.

Trình Tự Cẩm thấy ánh mắt cô lóe lên, tiến lên một bước ôm cô vào trong lòng, môi mỏng kề bên tai của cô trầm giọng nói: “Không cần phải sợ, anh sẽ không tổn thương em, em biết, bây giờ anh làm sao có thể tổn thương em?”

Tô Nhan chỉ hạ tầm mắt, tại sao không thể chứ?

Có cái gì không thể sao?

Khi cô đang nghĩ như vậy, lại đột nhiên nghe anh mở miệng nói: “Nhan Nhan, anh yêu em.”

Lần này Tô Nhan không thể bình tĩnh muốn đẩy anh ra lại bị anh ôm vào trong lòng thật chặt, nghe giọng anh càng trầm thấp.

“Em không biết khi anh biết chúng ta có một đứa con trai anh cảm thấy may mắn thế nào, anh rất vui vì lúc trước em có thể giữ lại nó, giữ lại đứa bé thuộc về chúng ta, Nhan Nhan, cảm ơn em.”

Nghe vậy, đôi mắt Tô Nhan bắt đầu đỏ lên, lúc ấy khi cô biết cô rồi rắm, khi đó đứa bé tới thật sự quá không đúng dịp.

Căn bản tới không phải lúc, lúc ấy cô có nhần tâm muốn phá bỏ nó, thế nhưng khi cô nằm ở trên bàn giải phẫu lạnh băng, cô nhìn hình tròn đen nhỏ trên siêu âm, cô mềm lòng, cô không độc ác được rồi.

Tô Nhan hít một hơi thật sâu nhẹ giọng nói: “Anh buông tôi ra trước.”

Trình Tự Cẩm lại ôm cô chặt hơn, trầm giọng nói: “Anh không buông, nếu như mà anh buông, em liền đi, Nhan Nhan, sau này anh cũng sẽ không buông em ra nữa.”

Nghe vậy, Tô Nhan hộc mắt chất chất.

“Anh yêu tôi sao?”

“Anh yêu, anh yêu em.”

Tô Nhan không nói rõ lúc này cô có tâm trạng gì, buồn buồn, giống như trái tim bị người nắm.

Khiến cô cực kì bất lực.

“Khi nào?”

Lần này Trình Tự Cẩm không trả lời, Tô Nhan cũng rất muốn biết.

“Khi nào ?”

“Ba năm trước đây (*).”

Ba năm trước đây...

(*) Ở đây mình nghĩ là “bốn năm“. Tác giả hay viết sai số năm

Trước khi cô đi anh đã yêu cô?

“Không phải anh hận tôi sao?” Tô Nhan trầm mặc một lát sau mới chậm rãi mở miệng hỏi.

Vấn đề này vừa được nói ra, hình như ngay cả không khí chung quanh đều giảm xuống không ít, Tô Nhan chỉ lẳng lặng chờ đáp án của anh, nhưng thật lâu, cô cũng không chờ được đáp án của anh.

Tô Nhan chỉ không tiếng động giữu cợt cười một tiếng, quả nhiên, anh không quên được, nếu không quên được, làm sao cô dám mạo hiểm, cũng không phải mỗi một lần cô đều sẽ may mắn như vậy.

“Buông tôi ra thôi...” Tô Nhan nhẹ nhàng nói .

“Hận em, càng thêm càng hận chính mình tại sao lại yêu em, yêu đến anh cũng không dám hận em.” Tiếng nói của Trình Tự Cẩm có hơi khàn khàn vang lên bên tai cô.

Tô Nhan sững sờ, ngay sau đó cô đã bị anh buông ra, ngược mắt nhìn một đôi mắt đen như mực của anh, chỉ nghe cặp môi mỏng của anh mở ra nói.

“Anh yêu em.”

Tô Nhan nhìn gương mặt tuấn tú của anh, suy nghĩ đột nhiên trở lại tám năm trước lần đầu tiên gặp được anh, chợt hiểu cảm giác như mơ.

Hoá ra có vài người, có một số việc, không phải nói quên là có thể quên.

Hoá ra, thường thường, đời người giống như chỉ mới gặp gỡ lần đầu.

“Nhưng em đã không thương anh làm thế nào?” Nói xong, Tô Nhan liền rút nước mắt.

Tim Trình Tự Cẩm co lại, chỉ là dùng sức nắm hai vai của cô, giọng nói có chút khàn khàn nói: “Không sao, anh sẽ khiến em yêu anh lần nữa.”

Nghe vậy, Tô Nhan cũng cười, nhìn bộ dạng anh rõ ràng là vệt chết còn cứng mở .

“Anh có tự tin em sẽ yêu anh như vậy?”

“Ừ, anh có tự tin.” Nói xong đã muốn đeo chiếc nhẫn trong hộp vào ngón vô danh (*) của Tô Nhan.

(*) Ngón vô danh: ngón áp út trên bàn tay trái, ngón tay đeo nhẫn.

Có thể khiến cho anh rung động là Tô Nhan cũng không phản kháng, vốn tưởng rằng cô sẽ phản kháng, nhưng anh cũng đã nghĩ tới, cho dù cô phản kháng cũng không được, anh nhất định phải đeo chiếc nhẫn này cho cô.

Nhìn dễ dàng đeo chiếc nhẫn cho cô, ánh mắt Trình Tự Cẩm sâu sắc, ngược mắt, ánh mắt cực nóng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Nhan Nhan...”

Mắt Tô Nhan chỉ nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh, cuối cùng ngược mắt đối diện đôi mắt cực nóng của anh, nói: “Một lần cuối cùng, lại có lần tiếp theo em ừ umh...”

Lời nói của Tô Nhan vẫn chưa nói hết đã bị anh hôn thật sâu lên môi đỏ mọng, cô cảm thấy anh vội vàng, cảm thấy nhiệt tình của anh, cảm thấy sự hưng phấn và kích động của anh.

Cho nên, cô chỉ yên lặng chấp nhận nụ hôn nóng bỏng của anh, chỉ đè ép rung động sâu trong lòng xuống.

Trình Tự Cẩm thật sự không ngờ cô lại đồng ý anh nhanh như vậy, anh biết lần này cô đi về cùng anh đã là nhượng bộ, có lẽ nói đã dao động rồi.

Cho nên, anh mới muốn rèn sắt khi còn nóng.

Không ngờ cô chấp nhận...

Trình Tự Cẩm nhìn tương tư bốn năm, hiện tại chỉ có không thể chờ đợi, mang theo cô xoay tròn mấy bước liền đè cô trên giường lớn.

Môi mỏng chỉ thoáng buông ra môi của cô, giọng nói trầm thấp khàn khàn nói: “Sẽ không, sẽ không cho em cơ hội rời khỏi anh lần thứ hai.”

Tô Nhan muốn nói cái gì đó, nhưng hình như anh rất nóng lòng, hoàn toàn không cho cô cơ hội nói chuyện đã hôn lên môi của cô lần nữa.

“Um umh...”

Hai người giống như củi khô bốc lửa, vừa tiếp xúc là cháy.

Khi hai người đều muốn phóng thích cơ thể trong tình yêu, cửa phòng cứ như vậy bị đẩy ra.

Hình như hai người đang hôn đến khó bỏ khó xa trên giường lớn cứng đờ lại, Tô Nhan phát ra tiếng kinh hô không nhỏ.

“A...”

Sắc mặt của Trình Tự Cẩm quả thật có thể so sánh với rau ngâm rồi.

Mà ngoài cửa, Nam Hải Lan nắm tay Tiểu Dật Trần trốn mất há mồm nhìn một màn trong phòng, mãi cho đến khi ánh mắt con trai gần như muốn bắn thủng bà nhìn qua.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Chương 101: Xa lánh cha

Editor:dohuyenrui

Nam Hải Lan nhìn ánh mắt con trai, trực tiếp lạnh run, đàn ông * rất đáng sợ, đáng sợ nhất là đàn ông * bốn năm.

Nhìn ánh mắt sắc bén của con trai bà, quả thật tuyệt.

“Khụ khụ, cái đó, là được... Ặc, mẹ không sao, các con làm việc trước, vội vàng...” Nói xong liền kéo Tiểu Dật Trần muốn rời khỏi, nhưng một đôi mắt đen nhánh của Tiểu Dật Trần híp lại nhìn chằm chằm vào hai người, lời mà không kinh động được lòng người thì có chết cũng không người (*).

(*) Nguyên văn là “Ngũ bất kinh nhân tử bất hư“. Đây là một câu thơ nổi tiếng trong bài thơ “Giang Thượng Trị Thủy Như Hải Thế Liêu Đoàn Thuật” của Đỗ Phủ. Bản dịch câu thơ này mình lấy trên wiki.

“Bà nội, chú đang bắt nạt mẹ sao?”

“Ặc, bảo bối, thật ra thì, cha cháu đang yêu mẹ cháu.”

Sau khi Tiểu Dật Trần nghe nói hung hăng cau mày nói: “Nhưng trước kia có một người đàn ông cũng làm loại chuyện tương tự như vậy với mẹ cháu, lúc ấy mẹ hô to tránh ra, cứu mạng, giống như mẹ rất sợ, cháu không đi, cháu muốn ở lại bảo vệ mẹ, bà nội, bà ở lại cùng cháu cùng nhau bảo vệ mẹ có được không, không để cho mẹ bị người khốn nạn bắt nạt có được không?”

“Ách... Cái này...” Nam Hải Lan lén liếc nhìn sắc mặt con trai mình, khó xử, nhìn cháu trai bảo bối của mình.

Rốt cuộc, Tô Nhan không chống đỡ được nhỏ giọng hướng về người đàn ông phía trên nói: “Nhanh một chút đi.”

Gương mặt Trình Tự Cẩm vốn đen tối không ra dáng vẻ mặt đang nghe, nghe thấy Tô Nhan nói càng đen hơn, nhưng lại không thể làm gì, cúi đầu cắn tai của cô trầm giọng nói: “Tôi nay anh muốn.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhan đỏ lên, hai người cũng không phải xa lạ, có chung một đứa bé, nhưng dù sao đã lâu chưa từng trải qua chuyện nam nữ, trong lúc nhất thời Tô Nhan khó có thể chống đỡ.

“Anh đi xuống trước...”

Trình Tự Cẩm nặng nề thở dài một cái, lúc này mới không nhanh không chậm từ lui ra khỏi người Tô Nhan, đứng cạnh giường nhìn tiểu suất ca Tiểu Dật Trần đang mất to trừng mắt nhỏ với anh, lúc này, ánh mắt tiểu suất ca nào đấy trong suốt, giống như một bể nước suối.

Lông mày Trình Tự Cẩm nhíu lại, khóe môi co rút, tiểu tử này, anh bảo đảm là nó cố ý.

Nam Hải Lan cũng không phải muốn lúng túng đứng ở cửa dất cháu trai, thật vất vả con trai con dâu mới tiêu tan hiềm khích lúc trước lại ở cùng nhau lần nữa, bà đã làm bà rồi mà thật đúng là không có nhân lực.

Nam Hải Lan lúng túng rõ ràng nói: “Khụ khụ, tiểu bảo bối nha, đi, bà nội dẫn cháu xem phòng của cháu sau này, đây chính là ông nội bà nội bận làm sắp xếp hai ngày hai đêm, có muốn đi xem không?”

Nghe nói, ánh mắt của Tiểu Dật Trần nhất thời sáng lên, nhưng...

Lại quay đầu nhìn Trình Tự Cẩm, nhìn chằm chằm anh.

Trình Tự Cẩm hí hai mắt, nhìn con trai anh, có thù oán với anh sao? Sao lại dùng vẻ mặt đề phòng cướp nhìn anh?

“Tiểu bảo bối, bà nội mua cho cháu rất nhiều đồ chơi.”

Sau khi Tiểu Dật Trần cắn cắn môi, lúc này mới xoay người đi, nhưng lúc sắp đi còn không quên trừng mắt nhìn Trình Tự Cẩm, điều này làm cho Trình Tự Cẩm không khỏi cười khẽ một tiếng.

Hùng hài tử này...

Tô Nhan thấy hai người rời đi lúc này mới chậm rãi ngồi dậy, sửa lại tóc có chút xốc xếch, bị bà cùng con trai bắt gặp, thật sự là lúng túng không thôi.

Ngước mắt liếc mắt nhìn Trình Tự Cẩm, gương mặt đỏ ửng còn không tản đi.

Tâm tình Trình Tự Cẩm rất tốt, mặc dù bị cắt ngang chuyện tốt, nhưng anh còn rất vui vẻ vì Tô Nhan có thể tiếp nhận anh một lần nữa, anh cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Tiểu Dật Trần đi tới gian phòng của mình, nhìn tất cả trong phòng mình, lên tiếng kinh hô.

“Oa ôi, bà nội, những thứ này đều của cháu sao?”

“Đúng nha, tiểu bảo bối thích không?” Nam Hải Lan nhìn về giật mình của cháu trai hài lòng hỏi.

Tiểu Dật Trần nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu không ngừng, cậu quả thực rất ưa thích, mặc dù cậu chỉ ở cô nhi viện, nhưng cũng chưa từng thiếu món đồ chơi gì, mỗi lần mẹ tới cũng sẽ mua xong nhiều món đồ chơi kiểu mới nhất.

Nhưng so sánh với trong phòng này kém quá nhiều, hơn nữa gian phòng này thật sự rất lớn, còn lớn hơn so với hơn ba mươi chậu nhỏ (chắc là bồn tắm) của bọn họ, nhà bọn họ là có nhiều tiền.

“Bà nội, cháu yêu bà quá.” Tiểu Dật Trần vội vàng nói.

Nghe được Nam Hải Lan cười đến không khép miệng được, ngồi xổm người xuống liền hôn mấy cái.

“Sau này, thích gì bà nội đều mua cho cháu.”

“Cảm ơn bà nội.”

Trên bàn ăn, cả nhà mọi người nhìn chăm chăm Tiểu Dật Trần .

Dù sao Tiểu Dật Trần vẫn là một tiểu chính thái (*), bị mọi người nhìn chăm chăm vào như vậy, ít nhiều có chút xấu hổ. Không thể làm gì khác hơn là cầu cứu mẹ.

(*)Tiểu chính thái là shotaro = những chàng trai/ bé trai ngây thơ dễ thương.

“Mẹ...”

Tô Nhan chỉ cười cầm tay con trai nhẹ giọng nói: “Đã biết hết chưa?”

Tiểu Dật Trần rất ngoan ngoãn gật đầu một cái, làm sao có thể không biết vài người như vậy.

Cho nên không thể làm gì khác hơn là khéo léo mở miệng lần lượt gọi lên: “Ông nội bà nội, bác cả bác gái, còn có mẹ.” Duy chỉ có người đàn ông nào đó sắc mặt trầm xuống.

Tô Nhan cũng phát hiện hình như con trai đặc biệt phản cảm với người nào đó, ngược mắt nhìn đáng vẻ đen mặt của Trình Tự Cẩm, nín cười nhẹ giọng nói ra.

“Tại sao không gọi cha?”

Tiểu Dật Trần bĩu môi, quay đầu nhìn về phía ông nội bà nội, biến thành làm nũng nói: “Cháu không gọi.”

Lần này, mặt người nào đó càng đen hơn, tiểu chính thái Tiểu Dật Trần của chúng ta lại cứ khiêu khích lườm cha của mình.

Một bên, Trình Tự Cẩm nhìn chính mình mặt đen như đáy nồi, bị con trai của mình ghét bỏ như vậy, anh thật sự cảm thấy mới mẻ vô cùng.

Trình Tự Cẩm thật sự là không thể nhìn con trai có dáng vẻ giống anh lúc nhỏ được nữa, trầm giọng nói: “Con bảo không gọi.”

Tiểu Dật Trần chỉ hất cằm một cái, dùng cảm nhìn thẳng anh, còn không bằng nói là trùng anh.

“Cháu không gọi, hừ.”

Nam Hải Lan nghe nói cau mày nhìn về phía con trai mình oán giận nói: “Không gọi con thì làm sao? Con có ý kiến gì không? Ban đầu là người nào làm bậy ? Không gọi con cũng nhẫn nhịn cho mẹ.”

“Tối, cháu nội ngoan, ăn cái gì bà nội gấp cho cháu, .”

“Vâng, cảm ơn bà nội.” Tiểu Dật Trần nói xong quay đầu cười ngọt ngào với bà nội.

Cả người Trình Tự Cẩm cũng không tốt, ánh mắt âm u nhìn về phía Tô Nhan, mà Tô Nhan chỉ căng khóe môi cúi đầu ăn cơm.

Những người khác lựa chọn bỏ rơi tâm trạng Trình Tự Cẩm không vui sắc mặt khó coi.

Tô Diệu Mạn uống một hớp cháo gà nhìn Trình Tự Cẩm khẽ cười một tiếng nói: “Bây giờ cậu là người không có địa vị nhất trong chúng ta.”

Trình Tự Cẩm chỉ hung hăng co rút khóe mắt, liếc mắt nhìn bụng lớn của cô ấy, đối diện vợ con trai của mình, anh không tiếng động thờ dài.

Dấu điểm mọi người sinh hạ đứa bé là lỗi của anh?

Cũng đúng, Tô Nhan mang theo một đứa cháu trai như vậy, bao nhiêu lỗi cũng trở thành công thần, sai cũng chỉ có mình anh.

Càng nghĩ càng giận buồn bực, bùng ly rượu lên uống cạn.

Tô Nhan nhìn trong mắt lén lút cong môi.

Sau bữa cơm chiều, Tô Nhan cùng Tô Diệu Mạn đi bộ ở trong sân nhà.

“Nhan Nhan, thật ra thì ban đầu chị gặp em trong nháy mắt đó, chị đã cảm thấy em và Cẩm nhất định sẽ ở chung một chỗ, em nói đó là vì sao? Biết rõ ràng tất cả, ngay lúc ấy lại không giải thích được cảm giác này, có phải kỳ lạ không?”

Tô Nhan đỡ cánh tay của cô nghe cô nói chuyện, cũng chỉ nhẹ giọng nói: “Vào lúc đó chị đã cho là như vậy rồi hả ? Cho là nhất định có thể thay thế cô gái kia, khiến Trình Tự Cẩm yêu em?”

“Ừ, chị là cho là như vậy, lần đầu chị gặp em chị đã cảm thấy em không giống người khác, có lẽ quá trình không giống chị nghĩ, nhưng không thay đổi việc Cẩm yêu em, đi cùng với em.”

Tô Nhan chỉ nhẹ giọng cười một tiếng nói: “Thành thật mà nói, mặc dù ta tiếp nhận anh, tiềm thức em còn rất sợ, cho nên bất luận xảy ra chuyện gì, em đều sẽ bảo vệ mình trước, bảo vệ Dật Trần không bị tổn thương, cho nên, về phần ý kiến của A Cẩm có thể em sẽ không thể để ý đến.”

Tô Diệu Mạn vỗ tay nhỏ bé của cô nói: “Không quan trọng, em đã trở lại bên cạnh nó, đây chính là tốt nhất.”

Tô Nhan gật đầu một cái, nhìn bụng của cô ấy có chút nghi ngờ nói: “Chị Diệu Mạn, hình như bụng chị lớn hơn một chút so với em lúc ấy.”

Tô Diệu Mạn cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, nụ cười lập tức mở rộng, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, bởi vì bên trong là hai tiểu bảo bối, cho nên lớn hơn một chút so với phụ nữ có thai bình thường.”

Tô Nhan kinh ngạc nhìn về phía cô ấy, xoa bụng của cô ấy kinh ngạc nói: “Là sinh đôi sao?”

“Ừ, còn chưa hỏi nam nữ, chị đang chờ đợi thời khắc bọn nó sinh ra, bởi vì mặc kệ là con trai hay con gái chị đều sẽ rất yêu rất thích bọn nó, chị phải chăm sóc chị, để bảo bảo đó lại trở về bụng của chị.”

Tô Nhan là người phụ nữ đã làm mẹ, cô rất rõ ràng tâm trạng của Tô Diệu Mạn lúc này, làm một người phụ nữ, muốn con của mình như vậy, là đứa bé mình yêu nhất, cảm nhận được thai nhi hoạt động ở trong bụng cô , loại cảm giác đó, nếu như bạn chưa từng làm mẹ, không cảm nhận được một sinh mệnh trong bụng của bạn, chắc là sẽ không biết cảm giác vui sướng đó.

“Ừ, nhất định là như vậy, tiểu bảo bối nhất định biết mẹ của nó rất không nỡ bỏ nó, cho nên nó trở lại.”

Tô Diệu Mạn cười, cười rất hạnh phúc rất thỏa mãn, Tô Nhan nhìn ở trong mắt không nhận được hỏi nói: “Vậy bây giờ chị và anh cả...”

Tô Diệu Mạn nhếch miệng mỉm cười nói: “Cứ như vậy đi, em biết không? Thường có người gửi bưu kiện nặc danh cho chị, bên trong phụ nữ đều khác nhau, nhưng điểm chung là anh, mỗi một tấm đều là anh và những người phụ nữ khác trên giường, nhìn người phụ nữ khác đang ngủ trong lòng anh, chính chị lại nghĩ, thì ra , anh không có chị cũng có thể sống tốt như vậy, mà chị thì sao, không có anh, mẹ kiếp cũng chỉ có một lọ thuốc ngủ, nhưng anh, hàng đêm sinh ca, mỗi khi chị muốn tỉnh tâm sẽ thấy những thứ chị không muốn thấy, bây giờ trong hộp thư ở máy tính chị có rất nhiều, không biết có phải không thương hay không, chị nhìn những tấm ảnh đó mà có thể tâm bình khí hòa, không có khổ sở , tức giận và đau đến không muốn sống lúc đầu, Nhan Nhan, em nói cái này có phải thể hiện chị không thương không?”

Tô Nhan nghe nói nhúu chặt mày, hình như cũng rất nghi ngờ nói: “Nhiều năm như vậy chẳng lẽ nói không thương cũng không yêu?”

“Có lẽ là vậy, có lẽ không phải là không yêu, chỉ là không thể trở về như xưa rồi, cũng trở nên lạnh nhạt rồi.”

Lúc này Tô Nhan không biết nên nói gì, người phụ nữ này nhìn như có tất cả, nhưng bây giờ cô ấy chỉ có hai tiểu sinh mệnh trong bụng cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chương 102: Sinh

Editor: dohuyenrua

Tô Nhan nhìn gò má Tô Diệu Mạn , đột nhiên phát hiện, điều duy nhất cô đáng mừng chính là sau cô Trình Tự Cẩm cũng chưa có những người phụ nữ khác, ban đầu khi cô biết anh lúc anh và người phụ nữ khác đi quán rượu.

Trong lòng của cô khó chịu tựa như rất nhiều cây gai ghim vào, đau đến nỗi cô sắp không thể hô hấp, cô khó có thể tưởng tượng người phụ nữ trước mắt trải qua ra sao, làm sao chấp nhận.

Lúc này mi tâm Tô Diệu Mạn khẽ nhúu lại, cuối cùng nhúu chặt thành một nắm.

“Chị Diệu Mạn, chị làm sao vậy?”

Tô Diệu Mạn dùng sức nắm tay Tô Nhan, trên trán cũng bắt đầu xuất hiện mồ hôi hột.

“Nhan Nhan, chị, chị đau bụng...”

Nghe vậy, mặt Tô Nhan liền biến sắc, nhìn bụng của cô, vội vàng quay đầu lại bắt đầu hô to.

“Có ai không, chị Diệu Mạn đau bụng, có ai không...”

Tô Nhan lớn tiếng la lên, Trình Tự Tuấn đã chạy như bay tới, ôm lấy Tô Diệu Mạn, về mặt khăn trương.

“Vợ, em làm sao vậy? Đau ở đâu?”

Sắc mặt Tiểu Dật Trần cũng bắt đầu thay đổi, đôi tay gắt gao ôm bụng, thở hổn hển nói: “Tôi, tôi đau bụng, tôi, tôi rất muốn, giống như...”

“Giống như cái gì?” Trình Tự Tuấn nhìn Tô Diệu Mạn đau mồ hôi lạnh chảy ròng, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch không khỏi khản trương hỏi.

Sau đó, mấy người cũng nghe tiếng chạy tới, Tô Nhan lại nhìn thấy giữa hai chân Tiểu Dật Trần có chất lỏng chảy xuống, trong nháy mắt mở to mắt.

“Trời, mau đưa bệnh viện, chị Diệu Mạn vỡ nước ối, chị ấy sắp sinh...”

Nghe vậy, tất cả mọi người nhìn về phía nước ối Tô Diệu Mạn để lại, Nam Hải Lan hưng phấn kêu to.

“Sắp sinh, sắp sinh, nhanh, nhanh, đưa bệnh viện, đưa bệnh viện...”

Trình Tự Cẩm liếc mắt nhìn anh cả ngu ngơ đứng ở đó, không khỏi căngkhôe môi trầm giọng nói: “Còn không đưa đến bệnh viện, muốn cho chị dâu sinh ở nhà mình?”

“Nhanh đi bệnh viện.”

“A, được được...” Bộ dạng Trình Tự Tuấn khản trương hồ đồ, sau đó liền ôm Tô Diệu Mạn đi thật nhanh về phía ga ra.

Mọi người cũng đều đi theo, trong bệnh viện, trong phòng sinh truyền đến hàng loạt tiếng kêu đau.

“A...”

Ngoài cửa, tất cả mọi người đi theo khản trương, Tô Nhan ôm Tiểu Dật Trần nhìn chăm chăm phòng sinh, nghe từng tiếng kêu to, cô không khỏi run rẩy, hình như lúc trước cô sinh Tiểu Dật Trần vô cùng thuận lợi, không thấy kêu to như vậy.

Mặc dù lúc ấy cũng kêu mấy tiếng, thế nhưng chị ấy đã đi vào nửa giờ rồi, tại sao còn không sinh ra, cô nhớ cô đứng hai mươi phút là xong rồi.

Chỉ là hơi đau đớn ...

Mà Trình Tự Cẩm đứng bên cạnh Tô Nhan nghe bên trong Tô Diệu Mạn kêu đau một tiếng cao hơn, hạ mắt nhìn gò má Tô Nhan, theo bản năng ôm eo của cô.

Tô Nhan sững sờ, ngược mắt nhìn liên đối diện đôi mắt thâm thúy của anh, chỉ cười nhạt.

Ngược lại Trình Tự Tuấn không bình tĩnh chút nào, nghe từng tiếng kêu to, sắc mặt của anh cũng trở nên khó coi hơn, từ lúc Tô Diệu Mạn bắt đầu vào đã hung hăng nhứ lại.

“A...”

Đập một tiếng, Trình Tự Tuấn đâm một cái vào tường, nhìn y tá vội vàng đi ra lập tức cản lại, sắc mặt đen như đáy nồi.

“Vợ tôi như thế nào? Tại sao cô ấy kêu nhiều như thế, tại sao còn chưa sinh ra?”

* thấy thế mở miệng nói: “Vị sản phụ bên trong kia sinh đôi, nhưng thai vị không tốt lắm, nhưng sản phụ kiên trì sinh con tự nhiên, cho nên có thể có chút khó khăn, nhưng các anh yên tâm, nếu như thực bất đắc dĩ, bác sĩ sẽ chọn lựa những phương pháp khác.” Nói xong cũng lướt qua anh rồi đi.

Nghe vậy, Trình Tự Tuấn nhui mày lại, sắc mặt anh nhanh chóng xanh mét, nhưng hai người mẹ chồng nàng dâu đã sinh đứa bé ngược lại không có gì lo lắng.

Sinh con chính là như vậy, sinh đôi, vậy khẳng định rất khó sinh, huống chi trong phòng sinh đã có bác sĩ giỏi nhất cả nước rồi, họ cũng không phải quá lo lắng.

Nam Hải Lan nhìn bộ dạng con lớn nhất, không nhịn được kể khổ nói: “Ôi, bây giờ con biết gấp gấp khăn trương, ban đầu đã làm gì? Đáng đời vợ con lạnh lùng con, sau này ba đứa cháu đều để mẹ nuôi, cách xa những người cha như các con, đỡ dạy bậy bạ cho cháu mẹ, hừ.” Nói xong, Nam Hải Lan vẫn không quên trừng mắt nhìn Trình Hạo Thiên.

Trình Hạo Thiên vô duyên vô cớ bị vợ xem thường, có chút im lặng, không thể làm gì khác hơn là trừng mắt về phía hai đứa con trai không có tiền đồ, cũng lạnh lùng hừ một tiếng.

“Hừ...”

Trình Tự Cẩm chỉ nhui mày, không cần tính cả anh, bây giờ anh đã mang về cả hai người, nhìn anh cả nhà mình trầm mặt, mắt đại tổng giám đốc vui thích cong môi, ôm Tô Nhan thật chặt.

Tiểu Dật Trần khéo léo nằm ở trong lòng Tô Nhan, mặc dù con trai nhỏ, nhưng cũng biết bên trong bác gái sinh đứa trẻ, không khí trương đối khăn

trương.

“Mẹ, lúc ấy mẹ sinh con ra có phải cũng như thế này không?”

Tô Nhan cúi đầu, nhìn con trai của mình, hình như không ngờ cậu sẽ hỏi như thế. Đôi lông mày nhíu lại.

“Ừ, theo đạo lý là giống nhau.”

Sau khi Tiểu Dật Trần nghe nói, vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn Tô Nhan nặng nề nói: “Mẹ, sau này con bảo vệ mẹ, không để mẹ bị thương.”

Lời nói nặng nề của Tiểu Dật Trần chọc cười mấy người lớn, Nam Hải Lan nhìn cháu trai của mình cười nói.

“Ôi ôi ôi, bây giờ tiểu bảo bối của chúng ta đã biết phải bảo vệ mẹ, thật biết nghe lời.”

Tô Nhan cũng không nghĩ đến con trai sẽ nói như vậy một phen ấm lòng, thật là làm cho cô vô cùng cảm động, từ nhỏ con trai đã không ở bên cạnh mình, lại có thể hiểu chuyện như vậy, thật là làm cho cô quá ngoài ý muốn.

“Vậy sao, sau này Dật Trần phải bảo vệ mẹ?”

“Vâng, sau này con sẽ bảo vệ mẹ, không để cho người khốn nạn bắt nạt mẹ.” Nói xong, Tiểu Dật Trần còn như có như không liếc cha cậu một cái, ý kia là, nói chính là ông!

Trình Tự Cẩm nhướn mày, sắc mặt tối sầm lại, tiểu tử này có thù oán với anh thật sao?

“Tiểu tử, không có cha chân dài, con làm sao bảo vệ người phụ nữ của cha?”

Nghe vậy, Tiểu Dật Trần nhíu lông mày nhỏ nhìn anh chằm chằm nói: “Chẳng lẽ chú có thể giúp mẹ cháu?”

“Vợ của cha, người phụ nữ của cha, đương nhiên cha có thể bảo vệ.”

“Tên lừa gạt, nếu chú có thể bảo vệ mẹ cháu, làm sao mẹ cháu rời bỏ chú bốn năm chứ, đừng tưởng rằng cháu nhỏ nên cái gì cũng không hiểu, ban đầu nhất định là chú làm sai chuyện gì rồi, mẹ cháu mới mang cháu rời khỏi, hừ.”

Nghe vậy, sắc mặt của Trình Tự Cẩm trầm hơn rồi, ánh mắt nặng nề đối diện con trai.

Ngược lại Nam Hải Lan nghe nói không nhịn cười được.

“Ai ôi, lão Trình, ông xem cháu trai lớn của chúng ta, rất thông minh.”

“Ừ, không tệ, cũng không nhìn xem là cháu ai.”

Tiểu Dật Trần nghe nói chile lườm với Trình Tự Cẩm một cái, bộ dạng tự mãn đáng đánh đòn.

Nhìn Trình Tự Cẩm nhện xuống, vươn ngón tay thon dài xoa trán của cậu trầm giọng nói: “Con rất thông minh.”

“Đó là đương nhiên, cháu đương nhiên thông minh.”

Trình Tự Cẩm lại âm trầm nói: “Đó là bởi vì con kế thừa gen của cha, hiểu không, tiểu tử?”

“...” Tiểu Dật Trần tức giận trừng to mắt mà nhìn anh.

Khóe môi Tô Nhan cười mỉm nhìn đôi cha con này, hình như cô lựa chọn chính xác.

“Tốt lắm, không nên ồn ào rồi, không nhìn thấy có người sắc mặt rất khó coi sao?” Tô Nhan liếc mắt nhìn Trình Tự Tuấn nói.

Trình Tự Cẩm cũng ngược mắt nhìn anh trai, nhíu mày không nói gì.

Mà Trình Tự Tuấn đứng ở một bên nhìn đối diện một nhà ba người, anh lại ước ao ghen tị.

Mặc dù, anh thích nhất Mạn Mạn ở bên cạnh anh, cũng có đứa bé của bọn họ, lại không thể trở lại như xưa, nhưng anh không buông tha như vậy, bọn họ còn có năm sáu chục năm từ từ đi, chỉ cần họ ở bên cạnh anh.

Vừa lúc đó, cửa phòng sinh bị mở ra, bác sĩ tháo khẩu trang từ từ đi ra, trên mặt nụ cười chúc mừng nói.

“Chúc mừng chúc mừng, là một đôi thiên kim.”

“Lão Trình, tôi lại thêm hai cháu gái, chúng ta lại thêm hai cháu gái, gần đây thật đúng là song hỉ lâm môn, thật tốt quá, thật tốt quá...”

Trình Tự Tuấn nghe nói sau rốt cuộc lộ ra nụ cười, hai mắt lại nhìn chăm chăm trong phòng sinh, vội vàng hỏi: “Vậy ta vợ đây?”

“Sân phụ còn cần xử lý, chúng tôi phải đưa trẻ đến phòng trẻ sơ sinh vô trùng, các anh có thể lên nhìn bọn nó.”

Sau đó đã nhìn thấy hai y tá ôm hai đứa trẻ đi tới.

Mấy người cũng đến gần xem thử, Trình Tự Tuấn có vẻ kích động không thôi, nhìn đứa trẻ nhẵn nhụi nhúm nhúm hồng hồng, hình như nó nhú mảy.

“Sao lại giống các cụ già, vì sao trông các con như vậy?”

Nam Hải Lan tròn mắt cả mắt, vỗ bả vai Trình Tự Tuấn nói: “Trẻ con mới sinh đều như vậy, một tháng sau là tốt.”

Trình Tự Tuấn nhìn hai con gái của mình, khỏe môi không tự chủ cong lên, trẻ con vừa mới phát ra tiếng, cả mắt cũng còn chưa mở ra, chỉ là tay chân của con thật sự là rất nhỏ, nhìn các người lớn mềm lòng.

“Con gái, ta là cha, ta là cha...”

Tô Nhan nhìn hai tiểu bảo bối cười, thật là thật nhỏ, Tiểu Dật Trần của cô cũng từ nhỏ như vậy từ từ lớn lên.

“Tốt lắm, chúng ta phải đưa mấy đứa trẻ đến phòng trẻ sơ sinh rồi, sau đó các người có thể tới nhìn.” Nói xong, y tá liền ôm hai tiểu bảo bối đi.

Anh mắt Trình Tự Tuấn lưu luyến từ trên người đứa bé thu hồi lại, đi vào phòng sinh, không bao lâu, Tô Diệu Mạn cũng được đẩy ra, cả người cũng yếu đuối nằm trên giường đẩy, mắt cũng không mở ra được.

Trình Tự Tuấn tiến lên kích động ở tay nhỏ bé của cô nói giọng nói mang theo run rẩy rõ ràng

“Vợ, vợ, em cảm giác như thế nào đây? Anh nhìn thấy con gái của chúng ta, bọn họ thật nhỏ, nhẵn nhụi, vẫn còn rất hồng, chúng ta có con gái rồi.”

Tô Diệu Mạn nghe thấy giọng của anh, nhưng cô lại không có hơi sức đáp lại bất kì cái gì, nước mắt trộn với nước mắt chảy đầy gương mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Chương 103: Thạch Nhược Lan

Editor: dohuyenrua

Tô Diệu Mạn bị đẩy vào phòng bệnh liền mệt trực tiếp ngủ mất, trừ Trình Tự Tuấn ở lại phòng bệnh, những người đều đi trước nhìn hai chị em rồi.

Đợi đến khi Tô Diệu Mạn tỉnh lại đã là buổi tối, bởi vì Tiểu Dật Trần cần nghỉ ngơi, cho nên đã để cho bọn họ đi về trước, để lại bọn anh ba người ở đây.

Muốn đợi đến khi cô tỉnh mới trở về, trong bệnh viện cái gì cũng có, giống như khách sạn, nơi nghỉ ngơi rất rộng rãi.

Lúc sáu giờ, Tô Diệu Mạn từ từ mở mắt, Trình Tự Tuấn thấy cô mở mắt, vội vàng đứng lên khom người nhìn cô.

Nắm chặt tay vẫn không có buông lỏng, nhìn thấy Tô Diệu Mạn tỉnh lại vui vẻ không thôi.

“Vợ, em đã tỉnh.”

Tô Diệu Mạn chỉ nhú mảy, liếc mắt nhìn chung quanh, biết đây là bệnh viện, quay đầu nhìn anh nhẹ giọng dò hỏi: “Bảo bảo của tôi đâu?”

Trình Tự Tuấn rất kích động cầm tay nhỏ bé của cô trầm thấp cười nói: “Các con ở phòng trẻ sơ sinh, không có chuyện gì.”

Tô Diệu Mạn gật đầu một cái, giọng nói có chút khàn khàn nói: “Tôi muốn nhìn bảo bảo một chút.”

“Được, anh đi ôm tới cho em...”

“Không cần, chúng em đã ôm qua rồi.” Ngoài cửa, Tô Nhan cùng Trình Tự Cẩm trong lòng mỗi người ôm một đứa bé đang ngủ.

Tô Nhan cười đi tới bên cửa sổ, nhẹ nhàng đặt em bé ngủ say ở trên giường, sau đó lại nhận lấy bảo bảo trong lòng Trình Tự Cẩm cũng để lên, nhẹ giọng nói.

“Em đoán được chị tỉnh lại sẽ muốn gặp bảo bối, cho nên ôm qua cho chị.”

Tô Diệu Mạn cúi đầu, ánh mắt dịu dàng vô tận, nhìn hai bảo bảo ngủ say, nhìn bộ dạng nhỏ nhỏ của chúng, thật khó tưởng tượng, hai vật nhỏ ở trong bụng của cô lâu như vậy, đã lớn lên thành bộ dạng này rồi.

Nghĩ tới, Tô Diệu Mạn liền không nhận được đồ mất, đây là con gái của cô, con gái cô hoài thai mười tháng, rốt cuộc bình an khỏe mạnh đi tới bên cạnh cô.

“Mẹ bảo bối...” Tô Diệu Mạn hôn tay các con.

Trình Tự Tuấn nhìn ở trong mắt, lòng anh luôn luôn lãnh trầm rốt cuộc gọn sóng nổi lên bốn phía, b^^ động tình ôm hai người vào trong lòng, dịu dàng kêu.

“Anh yêu em và các con.”

Một bên, Tô Nhan nhìn một nhà ba người này, đột nhiên cảm thấy, ở tương lai một ngày nào đó, bọn họ còn có thể ân ái sống cùng nhau giống như trước đây, bởi vì cuộc sống bọn họ từ đó không chỉ là hai người, bọn họ nhiều thêm hai thành viên mới.

Tô Nhan nhìn họ ôm nhau, chỉ quay đầu nhìn Trình Tự Cẩm nhỏ giọng nói: “Chúng ta cũng đi thôi, có anh cả ở chỗ này, không có chuyện gì, điều kiện nơi này tốt hơn nhiều so với lúc trước em sinh Dật Trần, không cần lo lắng, em sợ em không trở về nhà, sau khi đã đổi hoàn cảnh mới Dật Trần sẽ không ngủ được.”

Trình Tự Cẩm nhìn cô gật đầu một cái, ôm eo của cô trầm giọng nói: “Chúng ta đi về trước, bệnh viện cũng đã sắp xếp thỏa đáng, ngày mai chúng ta lại tới đây.”

Sau khi hai người đi khỏi bệnh viện đứng ven đường, lúc này mới phát hiện ra vừa rồi Trình Tự Cẩm cũng là ngồi nhà tới, anh không lái xe, vừa muốn lấy điện thoại đi động ra gọi cho Hàn lỗi lại bị Tô Nhan ngăn lại.

“Không nên gọi cho người ta, lúc này trợ lý Hàn khẳng định cũng nghỉ ngơi, chúng ta đi một chuyến thôi.”

Trình Tự Cẩm cúi đầu nhìn cô chốc lát, gật đầu cất điện thoại đi động, ngược lại kéo cô đi từ từ dọc theo lối đi bộ.

Tô Nhan cúi đầu nhìn bàn tay bị anh nắm, khoe môi cong lên, cứ đi như vậy.

Dù sao anh cũng chưa thật sự làm chuyện gì tổn thương cô sâu sắc, dù sao giữa hai người có đứa bé, nếu như giữa người lớn với nhau có vấn đề gì, chịu ảnh hưởng và tổn thương vĩnh viễn đều là đứa bé.

Hai người một đường không nói gì, đi thật lâu, nhưng thậm chí có một loại tâm trạng, đó chính là rất muốn đi mãi như vậy.

Bỗng nhiên, Trình Tự Cẩm ghé mắt nhìn cô nhẹ giọng nói ra: “Một tháng sau, khi làm tiệc đầy tháng cho các cháu thuận tiện tuyên bố Dật Trần tồn tại, nói thế nào nó cũng là cháu trai trưởng Trình gia. Nên tìm một thời gian chính thức giới thiệu con chúng ta tồn tại với bên ngoài.”

Nghe vậy, Tô Nhan ngược mắt nhìn anh một cái, mím môi nói: “Anh sắp xếp là được rồi, chỉ sợ đến lúc đó một phen kinh động, dù sao em lui ẩn nhiều năm như vậy, mọi người đã sớm cho là chúng ta ly hôn, hơn nữa cũng sắp quên cái tên Tô Nhan đi, xem ra em thật đúng là không thể làm một người phụ nữ bình thường.”

Trình Tự Cẩm nghe vậy lại nhủ mảy, nâng tay nhỏ bé của cô lên đặt trên môi hôn thật sâu, trầm giọng nói: “Người phụ nữ của anh, tại sao có thể là người phụ nữ bình thường?”

Tô Nhan nghe vậy chỉ bật cười, trước khi biết anh, cô không phải chỉ là một người phụ nữ bình thường trong bình thường sao? Một nữ sinh đại học có khuôn mặt đẹp mà thôi.

Mà từ đầu đến cuối Tô Nhan cũng không có quá nhiều đánh giá đối với bề ngoài của mình, dung mạo là ba mẹ trời sinh cho. Tốt và xấu cô đều vui vẻ tiếp nhận.

“Mệt mỏi, đón xe thôi.” Tô Nhan đưa tay đón một chiếc taxi liền chui vào, nhìn người đàn ông đứng ở ngoài cửa cau mày, không khỏi cười khẽ một tiếng nói.

“Không muốn đi lên? Cũng đúng, Trình đại tổng giám đốc chúng ta đâu nào đã đi xe taxi, vậy thôi, trở về em ôm con trai đi ngủ, anh gọi cho trợ lý Hàn để anh ấy đến đón anh đi.”

Nghe vậy, sắc mặt người đàn ông đứng ở ven đường trầm hơn rồi, ôm cái đồ tiểu từ kia ngủ?

Có khả năng sao? Tới nay cô là của anh.

Tô Nhan thấy mặt anh đen lại, đôi lông mày nhíu lại nói: “Vậy cũng tốt, em đi về trước đây.” Nói xong, muốn đóng cửa xe, lại bị người khác ngăn cản cũng chui vào.

Về mặt còn ghét bỏ nhìn lướt qua xe taxi.

Tô Nhan khẽ cười một tiếng nhìn tài xế nói: “Bác tài, đi xxx!”

“Vâng.” Nhưng tài xế đáp xong sau liền không ngừng nhìn về phía gương, xuyên qua gương nhìn hai người ngồi phía sau xe.

Bởi vì này một đường ánh mắt tài xế nhìn qua thật sự quá nhiều, làm cho Tô Nhan cũng có chút tò mò.

“Bác tài, anh nhìn gì?”

Tài xế sững sờ, sau đó cười cười nhìn hai người nói: “Tôi vẫn cảm giác hai vị nhìn rất quen mắt, hình như đã nhìn thấy ở đâu.”

Tô Nhan nghe nói chỉ cười, nhẹ giọng nói: “Thật sao?”

“Vâng, đặc biệt nhìn quen mắt, nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra đã từng thấy ở đâu, hơn nữa bạn trai cô, càng quen hơn.”

Nghe vậy, ánh mắt Trình Tự Cẩm vô cùng nhạt nhẽo liếc mắt nhìn tài xế lái xe trầm giọng cái chính nói: “Không phải bạn trai, là chồng.”

Nghe vậy, tài xế mở chớp hai mắt cười nói: “Thì ra là đã kết hôn rồi, trai tài gái sắc, rất xứng đôi.”

Trình Tự Cẩm nghe được câu lông mày mới giãn ra, khóe môi vẫn trầm xuống cũng khẽ cong lên, nhìn Tô Nhan không nhịn được lắc đầu bật cười.

Đột nhiên, tài xế thắng xe gấp một cái dừng ở ven đường, khiến sắc mặt Trình Tự Cẩm vốn đang có chuyển biến tốt lại trong nháy mắt sắc mặt trở nên âm u.

“Lái xe thế nào vậy?”

Tô Nhan cũng hoảng sợ, nhìn tài xế đã xoay người dò hỏi: “Làm sao vậy? Bác tài?”

Anh tài xế trừng to mắt mà nhìn Trình Tự Cẩm, chỉ vào anh nói: “Tôi nhớ ra rồi, anh là tổng giám đốc tập đoàn Chính Hằng đúng không?”

Sắc mặt anh âm u nhìn tài xế, ánh mắt nhìn tài xế cũng lạnh lùng không dứt, cũng không định trả lời.

Khi Tô Nhan muốn mở miệng hỏi thăm, tài xế lại nói: “Thật là oan gia ngõ hẹp Trình tổng, anh còn nhớ tôi không?” Tài xế đại ca cười nói.

Trình Tự Cẩm nghe nói cau mày, lúc này mới nhìn thẳng người lái xe ba giây.

“Không nhớ rõ.”

Anh tài xế nghe nói, sắc mặt càng thay đổi, hiển nhiên là bị tức Tô Nhan thấy thế cũng không nhịn được căng khoé môi ra.

“Chuyện đó, bác tài...”

“Đây thật là ý trời, lúc trước đúng là anh tự mình sa thải tôi.”

Tô Nhan nghe vậy, không khỏi tò mò hỏi: “Bác tài, thì ra anh là nhân viên Chính Hằng?” Sao lại tới lái xe taxi đây?

Anh tài xế giận dữ gật đầu nói: “Đúng vậy, trước kia tôi là bảo vệ ở Chính Hằng, ban đầu biết tôi rất vui mừng, từ trước đến giờ tiền lương ở Chính Hằng đều là cao nhất, nhưng khi tôi làm được ba tháng, tận trung làm hết phận sự, không ngờ bởi vì một người phụ nữ đã sa thải tôi.”

Nghe vậy, Tô Nhan nhướn mày, hiển nhiên có chút hứng thú, ánh mắt nhìn người đàn ông vốn lạnh nhạt, sắc mặt hình như có chút biến hóa, điều này làm cho mi tâm Tô Nhan khẽ động, lạnh giọng hỏi.

“Người phụ nữ? Người phụ nữ nào?”

Anh tài xế đơn giản là do tâm lý trả thù, nhìn Tô Nhan nói: “Chỉ là bởi vì tôi đụng vào người phụ nữ kia, làm rơi cháo gà người phụ nữ đó mang cho anh, liền không nói hai lời sa thải tôi, nhưng lúc ấy cũng không phải lỗi của tôi, đấy là người phụ nữ đụng vào tôi, anh không phân tốt xấu liền sa thải tôi, chỉ vì妒嫉 người phụ nữ kia, tôi còn nhớ rất rõ ràng người đó tên...”

“Đủ rồi.” Sắc mặt của Trình Tự Cẩm hình như rất âm trầm, ánh mắt lạnh lùng nhìn tài xế.

Tài xế bị ánh mắt của Trình Tự Cẩm hù sợ, nhưng Tô Nhan chỉ lạnh lùng nhìn Trình Tự Cẩm, lạnh lùng nói: “Anh, anh nói tiếp, người phụ nữ kia tên gì, có lẽ tôi biết.”

Trình Tự Cẩm nghe anh ta nói lúc này mới quay đầu nhìn về mặt lạnh lùng của Tô Nhan, nhúu chặt mày lại, tại xe taxi chết tiệt, không thể làm gì khác hơn là cầm tay nhỏ bé của cô nhẹ giọng nói.

“Vợ, đã là chuyện rất lâu trước đây rồi, em không cần biết, ta trước kia hình dáng gì, không phải em rất rõ ràng sao?”

Tô Nhan không rút tay ra, ngược lại khẽ cười một tiếng nói: “Vâng, em rất rõ ràng, vậy anh sợ cái gì?” Nói xong, liền quay đầu nhìn tài xế hỏi: “Anh cứ nói đi, tôi bảo đảm anh không sao, tên gì?”

Tài xế gật đầu một cái nói: “Tên là Thạch Nhượng Lan, đúng, cô ấy tên là Thạch Nhượng Lan.”

Tô Nhan hồi tưởng tên này, hình như cô chưa từng nghe qua cái tên này, nếu như cô chưa từng nghe qua, có lẽ là một người.

Một người phụ nữ bị anh giấu ở bên cạnh bốn năm, bạn bè trong miệng Cẩm Cẩm được anh bảo vệ rất tốt.

Tô Nhan rơi vào trầm tư, sắc mặt Trình Tự Cẩm đen như đáy nồi, lạnh lùng liếc mắt nhìn tài xế liền kéo Tô Nhan xuống xe.

Mà anh tài xế vội vàng lái xe rời đi, có chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Chương 104: Thay thế

Editor: dohuyenrua

Sau khi xuống xe, ánh mắt Tô Nhan lạnh tanh nhìn lướt qua Trình Tự Cẩm, muốn bước lên một bước đón một chiếc xe, lại bị anh giữ thật chặt, Tô Nhan không thể làm gì khác hơn là quay đầu nhìn anh, nhú mày lại.

Thật ra thì cô rất rõ ràng đó cũng là chuyện đã qua, nhấp nhô lớn nhất cô cũng đã vượt qua, chuyện này thì được tính là chuyện gì.

Chẳng qua, cô thật sự tò mò người phụ nữ đi theo anh bốn năm tới cùng là ai, sau khi người con gái ấy qua đời thế nhưng có thể ở lại bên cạnh anh, đi theo anh ròng rã bốn năm, nếu như không phải là thích, anh sẽ khiến một người phụ nữ bên cạnh anh bốn năm, còn từ đầu đến cuối đều bảo vệ rất tốt, có chút tò mò thân phận của cô ấy rồi.

Đơn giản...

“Thế nào? Về mặt này của anh là gì? Có lời muốn nói?”

Trình Tự Cẩm thấy cô hình như không tức giận, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm trong lòng, thật vất vả mang cô trở lại lần nữa, anh thật không muốn bởi vì một chút chuyện không đáng xảy ra mà có chuyện gì không tốt với cô.

“Vợ, không phải em tức giận chứ, vậy cũng là chuyện đã qua.”

Tô Nhan chỉ cong khóe môi, khẽ cười nói: “Thế nào? Tại sao anh sợ em tức giận?”

Trình Tự Cẩm lại ôm cô thật chặt vào trong lòng trầm giọng nói: “Anh đương nhiên sợ, anh sợ muốn chết.”

Tô Nhan chỉ chớp chớp mắt, thật ra thì đối với anh có yêu cô không, trong lòng cô rất rõ ràng, nếu như nói trước kia nhìn ánh mắt anh nhìn cô là sâu xa như biển, như vậy bây giờ anh, ánh mắt nhìn cô là một loại thâm tình, cô có thể nhìn thấy tình cảm trong mắt anh.

Nếu như một người tình thâm ý thiết đối với một người khác, chỉ biết lộ ra chân tình, chuyện này không che giấu được.

“Thạch Nhượng Lan là người phụ nữ đi theo anh bốn năm?”

Trình Tự Cẩm không nói gì, chỉ là ôm cô càng chặt.

Tô Nhan cũng không nóng nảy, mà tiếp tục nói: “Nghe nói anh bảo vệ cô ấy rất tốt, vì cô ấy còn ép ông chủ người ta nhảy lầu tự sát, rốt cuộc là người phụ nữ thế nào lại có thể khiến anh hao tổn tâm cơ như vậy, thay người dân làm một nhà cầu công cộng đây? Không phải Long Bội Tuyết chưa rời đi trước khi các người ở cùng nhau? Nhưng nếu anh thích cô ấy như vậy, sau khi Long Bội Tuyết rời đi còn có một người phụ nữ khác tồn tại, tại sao anh để cho cô ấy rời đi? Ban đầu có lẽ anh thích cô ấy, nhưng bởi vì sự xuất hiện của em, anh lựa chọn hy sinh mình, muốn trả thù em đúng không? Thạch Nhượng Lan đó rốt cuộc thần thánh phương nào? Không biết có cơ hội có thể gặp mặt một lần không, em...”

“Đó đã là chuyện đã qua, chúng ta có thể không nói ra không? Hà? Vợ?” Trình Tự Cẩm trầm giọng nói xong, chỉ một tiếng kia ‘vợ’ cuối cùng hình như có một chút mùi vị khản đặc.

Tô Nhan mỉm môi môi đỏ mọng, sau một hồi trầm mặc nhẹ giọng nói: “Anh đang sợ cái gì đây?”

Trình Tự Cẩm lại ôm cô hết sức chặt, để cho giữa hai người càng thêm gió thổi không lọt, một bàn tay to của anh đã đặt lên gáy của cô.

“Anh sợ cái gì? Anh sợ nhất chỉ là mất đi em, cho nên, những chuyện trước kia, cũng bỏ xuống, để cho nó qua có được không?”

Tô Nhan nghe nói mi tâm có chút dần ra, cô chưa từng thấy Trình Tự Cẩm như vậy, hình như thật rất yếu ớt không chịu nổi, lại khiến cho người ta rất đau lòng.

“Vậy em chỉ hỏi anh một vấn đề, anh có yêu cô ấy không?” Thật ra thì cô muốn hỏi, người yêu cô ấy sao? Nhưng mà bây giờ, nhất định là không thương.

Trình Tự Cẩm cũng rất chân thành hồi đáp: “Chưa từng có.”

Tô Nhan có chút mê mang, nếu anh nói từng thích, hoặc có yêu, cô còn cảm thấy bình thường, một anh tại tới liền không có yêu người phụ nữ, rốt cuộc có cái gì mà lực có thể khiến anh làm như vậy đây?

“Nói thật ra, em thật sự rất hiếu kỳ Thạch Nhượng Lan đó rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể khiến anh một người đàn ông cho tới bây giờ không yêu, cam tâm tình nguyện làm công việc bề bộn như vậy, chẳng qua em cũng biết, anh nhất định sẽ không nói, đã như vậy, em cũng không cần hỏi, có lẽ có một ngày, em sẽ gặp người phụ nữ này cũng không chừng, đúng không?”

Trình Tự Cẩm không trả lời cô, gấp? Không thể nào để cho cô gấp, thật vất vả lại một lần nữa tiến tới với nhau, anh không thể nào ở cho phép bất kỳ mối nguy hại nào tồn tại giữa quan hệ của bọn họ.

Tô Nhan thấy anh không nói lời nào, cô đoán anh phải đang sợ, sợ?

Anh cũng có lúc sợ, Tô Nhan không nhận được khẽ cười một tiếng vỗ sau lưng của anh nhẹ giọng nói: “Được rồi, chúng ta nhanh lên về nhà đi, Dật Trần đang ở nhà chờ chúng ta đây.”

Lúc này Trình Tự Cẩm mới từ từ buông cô ra, lại nắm chặt tay của cô, trầm mặt lấy điện thoại di động ra gọi.

“Đi tới xx đón tôi.” Nói xong cũng ngắt điện thoại di động chuyển mắt nhìn Tô Nhan.

Mà Tô Nhan cũng nhìn anh, thở dài một tiếng lắc đầu nói: “Điều nói cho anh, đã trễ thế này, cũng không cần giày vò trợ lý Hàn người ta rồi, người ta cũng cần ngủ ăn cơm yêu đương.”

Nghe vậy, hình như Trình Tự Cẩm nhớ tới cái gì, lông mày nhướng lên, trầm giọng nói: “Nhờ lời lành của em, làm sao cậu ấy còn có thể nói yêu thương?”

Nghe vậy, Tô Nhan sững sờ, chỉ không nói căng khóe môi, mấy năm trước cô nói cô làm sao có thể quên.

“Nhưng, cho dù người ta không nói chuyện tình yêu, người ta cũng phải ăn cơm đi ngủ, gặp phải một ông chủ như anh, thật sự là bất hạnh của trợ lý Hàn.”

“Thế nào? Bất bình thay cậu ấy?”

“Thế nào? Không được?”

“Không biết là người nào, trước kia ghét người ta.”

“...” Tô Nhan lại co rút khóe môi một lần nữa không mở miệng nói chuyện, chỉ hung hăng trợn mắt nhìn anh một cái.

Trình Tự Cẩm thấy thế vội vàng ôm eo của cô, che chở cô trong lòng trầm giọng nói: “Thế nào? Tức giận rồi?”

“Không có.”

“Thật không có?”

“Thật không có.”

“Vậy để cho anh hôn một cái.”

“Trình ừm ừm...” Tô Nhan mở to hai mắt, chống lại ánh mắt tràn ngập ý cười của anh, trong lúc nhất thời là vừa thẹn vừa cáu.

“Ừm ừm...”

Trình Tự Cẩm hôn một hồi mới thả cô ra, lông mày vui thích nhếch lên, Tô Nhan lại đỏ mặt tía tai gằm nhẹ nói: “Trình Tự Cẩm, anh có thể không cần bắt cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng động dục được không? Đây là đường lớn, biết không?”

“Ừ, biết.” Trình Tự Cẩm nếm đến ngon ngọt, liếm liếm khóe môi lại muốn cúi đầu hôn cô, lại bị Tô Nhan né tránh.

“Anh đủ rồi.”

Trình Tự Cẩm cũng không được voi đòi tiên, chỉ ôm cô, mãi cho đến khi Hàn Lỗi chạy tới.

Tô Nhan ngồi ở ghế xe , luôn không nhin được nhìn Hàn Lỗi, lại bị Trình Tự Cẩm ghen, ngón tay quấy phá ở eo cô.

Tô Nhan không thể nhin bàn tay vuốt ve của anh được nữa, nghiêng người mở miệng hỏi: “Trợ lý Hàn có người yêu chưa?”

Hàn Lỗi sững sờ, không biết tại sao Tô Nhan đột nhiên mở miệng hỏi anh vấn đề này, anh hoảng hốt nhớ một màn này hình như rất quen. Không thể làm gì khác hơn là qua gương nhìn về phía phía sau, chỉ thấy người đàn ông phía sau vẫn nhìn chăm chăm vào người khác, không thể làm gì khác hơn là thành thật trả lời nói: “Không có.”

Nghe vậy, Tô Nhan nhú mày , nhìn mặt của Hàn Lỗi, ngũ quan thanh tú, người đàn ông như vậy sẽ phải có không ít người phụ nữ thích, làm sao lại còn lại, thành độc thân?

Tô Nhan lần nữa trở về ngồi nhìn Trình Tự Cẩm.

“Có phải là anh bắt trợ lý Hàn làm quá nhiều việc, làm cho người ta không có thời gian yêu đương không?”

Nghe vậy, không đợi Trình Tự Cẩm mở miệng đáp lời, mặt Hàn Lỗi toát mồ hôi nói: “Phu nhân, chuyện Trình tổng gia cho không nhiều...”

“Tôi biết rõ, anh không phải nói tốt thay anh ấy.”

Hàn Lỗi: “...”

Nói xong, Tô Nhan vừa nhìn về phía Trình Tự Cẩm nói: “Anh phải suy nghĩ cho cấp dưới của anh một chút, trợ lý Hàn cũng lớn rồi? Anh xem chính anh cũng đã có con trai, tại sao có thể để trợ thủ đắc lực của anh còn cô đơn?”

Trình Tự Cẩm nghe vậy nhú mày, cảm thấy rất có đạo lý, trầm giọng dò hỏi: “Vậy em nói nên làm cái gì?”

Tô Nhan nghe nói rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, nhìn Hàn Lỗi, nhìn Hàn Lỗi mồ hôi lạnh chảy ròng, trong lòng cầu nguyện cũng không nên nghĩ cái gì nát chiêu gì.

Tô Nhan suy nghĩ một chút vỗ đùi : “A, có, anh có thể cho trợ lý Hàn nghỉ dài hạn, cho đến khi anh ấy tìm được bạn gái rồi trở về công việc.”

Nghe vậy, sắc mặt của Hàn Lỗi biến đổi lớn, một bộ dạng muốn khóc.

“Phu nhân, tôi...”

“Tôi biết rõ anh muốn nói gì, không nên khách khí, cũng không cần cảm ơn tôi.” Tô Nhan cười nói với Hàn Lỗi .

Điều này làm cho Hàn Lỗi muốn nói ra lời cứng rắn lại bị nuốt trở vào.

“Nhưng , tôi đi, Trình tổng sẽ bận tôi mất, cảm ơn ý tốt của phu nhân, hay là thôi đi.”

Nghe vậy, Tô Nhan gật đầu một cái, Hàn Lỗi thấy cô gật đầu vừa muốn buông ra một hơi lại nghe thấy cô nói: “Vậy thế này, tôi tạm thời thay thế vị trí của anh, đợi đến khi anh tìm được bạn gái mới thôi.”

“...” Lần này Hàn Lỗi thật là muốn khóc, đành phải chuyển ánh mắt cầu cứu nhìn đại tổng giám đốc nhà anh.

Nhưng lúc này đại tổng giám đốc nhà anh là chồng người ta, cho nên, cầu xin giống như không cầu.

Trình Tự Cẩm chỉ cong khóe môi, ánh mắt rất nhạt liếc mắt nhìn Hàn Lỗi trầm giọng nói: “Em xác định?”

Tô Nhan rất phấn khích gật đầu nói: “Em xác định, dù sao ban đầu là em nói lung tung , mới để cho đàn ông tốt như trợ lý Hàn vẫn cô đơn, trong lòng em băn khoăn, như vậy đi, chúng ta bỏ tiền để cho anh ấy đi du lịch Lệ Giang (*), nghe nói nơi đó là cổ trấn.”

(*) Lệ Giang: là một đơn vị hành chính cấp địa khu của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc. Nó cũng là một địa điểm du lịch nổi tiếng.

“Được, em quyết định.”

Hàn Lỗi: “...”

Hàn Lỗi an tĩnh lái xe, tại sao đã sắp xếp anh xong hết rồi?

Kết quả, ngày thứ hai Hàn Lỗi đã bị Trình Tự Cẩm cho đưa đi, hiệu ích (hiệu quả và lợi ích) chính là nhanh như vậy, thế nên người nào đó tối hôm qua mệt mỏi cả đêm, nhận được điện thoại.

“Vợ, mau tới công ty.”

“Làm gì?”

“Không phải nói thay thế trợ lý Hàn?”

“Đúng vậy, sau khi anh ấy đi em mới đến.”

“Ừ, cậu ấy đang ở trên máy bay.”

“...” Tô Nhan lập tức ngồi dậy.

“Nhanh như vậy?”

“Ừ, anh chờ em ở công ti, bảo lái xe đưa em đến là được.”

“...” Tô Nhan nhìn điện thoại di động im lặng, chuyện này... Cũng quá thần tốc, nhưng bây giờ cô đau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Chương 105: Thang máy trong suốt

Editor: dohuyenrui

Sau khi kết thúc cuộc gọi lại nằm trên giường năm phút nữa mới không cam lòng đi vào phòng vệ sinh, sau mười lăm phút ra ngoài đi xuống lầu.

“Sớm, cha mẹ.” Tô Nhan nhìn hai người ngồi ở trên ghế sofa chờ ăn bữa sáng khê gọi.

Khoé môi Nam Hải Lan vẫn cong lên, nhìn thấy Tô Nhan xuống càng vui vẻ cười.

“Nhan Nhan, sao dậy sớm như vậy, bữa ăn sáng còn chưa xong mà, mẹ đã bảo phòng bếp làm cá và cháo gà, con cũng ăn một chút.”

Tô Nhan lắc đầu nói: “Con không ăn ở nhà, con đến công ty một chuyến, gần đây trợ lý Hàn đi du lịch, con đến giúp anh ấy một chút.”

Nghe vậy, Nam Hải Lan cười càng mừng hơn, hình như không ngờ con trai và con dâu có thể hoà hảo nhanh như vậy, như hình với bóng, khiến cho bà thật vui vẻ, một chuyện tốt nối tiếp một chuyện.

“Vậy thì tốt, nhớ ăn sáng.”

“Dạ, con biết rồi, vậy con đi trước.”

“Mẹ, mẹ đi đâu vậy?” Trên lầu, toàn thân Tiểu Dật Trần mặc quần áo ngủ Ultraman vuốt mắt đứng ở cầu thang nhìn cô.

Tô Nhan dịu dàng cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Mẹ muốn đi công ty đi làm, Dật Trần phải nghe lời ông nội bà nội, biết không?”

“A, con biết rồi.”

“Mẹ đi nhé.”

“Vâng, mẹ hẹn gặp lại.”

“Ngoan.”

Sau khi Tô Nhan đi, Nam Hải Lan mới vẫy tay với Tiểu Dật Trần.

“Tối, tối với bà nội này.”

Tiểu Dật Trần dụi dụi mắt đã đi xuống lầu, nhìn hai người chào hỏi: “Chào buổi sáng ông nội bà nội.”

“Ôi, cháu nội ngoan, chào buổi sáng, bà nội dẫn cháu đi rửa mặt, sau đó chúng ta dùng bữa sáng.”

Thật ra thì Tiểu Dật Trần rất muốn nói tự cậu có thể, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười của bà nội, ài, vẫn là được rồi.

Tô Nhan đi vào cửa chính công ti, lần này không cài trang gì, chạy thẳng tới tiếp tân hỏi “Tôi có thể đi lên không?”

Tiếp tân nhìn Tô Nhan sững sờ, không khỏi gật đầu một cái.

Khỏe môi Tô Nhan cong lên gật đầu một cái với cô ấy nói: “Cám ơn.” Nói xong liền chạy thẳng tới thang máy riêng đi vào.

Đợi đến khi cô gái ở bàn tiếp tân phản ứng mới nhanh chóng lấy điện thoại di động ra đánh chữ bốp bốp bốp.

Tô Nhan đi thang máy, tin tức cô tới đây cũng đã bị truyền ra, khi cô bước ra khỏi thang máy, tất cả nhân viên tầng cao nhất làm việc cũng chăm chú nhìn chằm chằm cửa thang máy mở ra.

Sau đó nhìn Tô Nhan chậm rãi từ bên trong đi ra, sau đó chạy thẳng tới phòng làm việc tổng giám đốc.

Một màn này, khiến tất cả nhân viên đều sôi trào.

Lúc trước Tô Nhan tuyên bố rời khỏi làng giải trí để lại một đoạn video kia thật đúng là rung động lòng người, làm cho người ta thấy cũng thỗn thức giật mình không thôi.

Sau khi biến mất bốn năm lại xuất hiện một lần nữa trong tầm mắt công chúng, khó tránh khỏi khiến tất cả mọi người rất kinh ngạc, tò mò.

Mỗi một người đều đưa cổ dài chờ nhìn.

Sau khi Tô Nhan đi vào phòng làm việc, liền về mặt không hải lòng ngồi ở trên ghế sa lon nhìn người đàn ông ngồi ở bàn làm việc.

“Sao các anh làm việc thần tốc như vậy? Hôm qua em mới nói xong, hôm nay anh đã đưa người ta đi.”

Trình Tự Cẩm cũng nhũn mày, đứng dậy đi tới bên sofa, ngồi bên cạnh cô, cánh tay dài ôm vai của cô, nhẹ giọng nói: “Mệt mỏi thì đi vào trong ngủ một giấc.”

Nghe vậy, sắc mặt của Tô Nhan khó coi hơn, quay đầu nhìn anh.

“Anh gọi em đến là để cho em ngủ sao?”

“Không phải em mệt sao?”

“Em mệt chết đi, nhưng anh gọi em đến không phải vì anh cần em hỗ trợ sao? Vậy em còn ngủ gì?”

Trình Tự Cẩm nhìn về mặt cô có chút không tốt, nhẹ giọng nói: “Bây giờ không cần em, em đi vào trong ngủ một lát đi.”

Nghe vậy, Tô Nhan đứng lên, cau mày nhìn anh chất vấn: “Không phải anh vội còn quấy rầy em, sáng sớm đã bắt em chạy tới.”

Trình Tự Cẩm cũng không giận, kéo tay của cô qua đặt ở bên môi hôn, nhẹ giọng nói: “Bởi vì mỗi thời mỗi khắc anh đều muốn đặt em ở bên cạnh.”

Nghe vậy, mặt Tô Nhan im lặng nhìn anh, cuối cùng cũng không thể tránh được đi về phòng nghỉ ngơi, cô thật rất muốn ngủ, mệt chết đi, rất mệt mỏi, phải biết tới ngày hôm qua anh lần qua lần lại với cô đã sắp muốn rời ra từng mảnh.

Trình Tự Cẩm nhìn Tô Nhan đi vào phòng nghỉ, lúc này mới cong khỏe môi, trở lại bàn làm việc lần nữa tiếp tục làm việc.

Mà Tô Nhan đi vào phòng nghỉ, sau khi nhìn một vòng, phát hiện cùng trước kia thế nhưng không có gì không giống nhau, đi tới bên giường ngồi xuống đau lưng, không thể làm gì khác hơn là cõng gầy leo lên giường, không tới năm phút cô đã ngủ mất rồi.

Phải biết từ tối hôm qua, cô cũng đi ngủ không tới bốn giờ, đã nhận được cuộc gọi tới của anh, bây giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc thật dài.

Cô vừa ngủ giấc này đúng thật là dài, an toàn không biết công ti vì cô đến đã như ong vỡ tổ rồi, cũng không biết lúc này tính cảnh bên ngoài như thế nào.

Trình Tự Cẩm đứng ở trước cửa sổ, nhìn lầu dưới hoàn toàn đen sì, một nhóm người.

“Trình tổng, các ký giả đã vây quanh công ty, chúng ta không được ra, dĩ nhiên, bọn họ cũng không vào được, người xem...”

“Không có việc gì, để cho bọn họ chờ, vợ tôi còn chưa tỉnh ngủ.”

Nghe vậy, thư ký sững sờ, vợ?

Hoá ra thật sự là Tô Nhan? Bốn năm trước người phụ nữ chấn động một thời, phu nhân tổng giám đốc của bọn họ, nhưng, không phải có lời đồn đãi bọn họ đã ly hôn sao?

“Được, tôi hiểu rồi, vậy tôi đi ra ngoài trước.”

Qua bốn mươi phút, lúc này Tô Nhan mới tỉnh ngủ, có dấu hiệu tỉnh lại, lật người muốn tiếp tục ngủ, nhưng cô cảm thấy giống như có người nhìn cô.

Cho nên, mới chậm rãi mở ra mắt, nằm nghiêng ở bên cạnh cô, bàn tay sờ đầu, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cô ngủ, nhìn cô mở hai mắt ra khóe môi cong lên.

“Đã tỉnh rồi hả?”

Tô Nhan rõ ràng có chút sững sờ, nhìn khuôn mặt đẹp đột nhiên đập vào mắt.

“Làm sao anh...”

“Tỉnh ngủ sao?”

Tô Nhan vươn vai môi gật đầu nói: “Ừ, tỉnh ngủ.”

“Đi thôi.”

“Hả? Đi đâu?” Tô Nhan sững sờ.

Hai người đứng trong công ty, Tô Nhan nhú đôi mày thanh tú rất chặt, nhìn ký giả tụ tập ngoài cửa.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Em đoán xem?” Trình Tự Cẩm chỉ khẽ cười một tiếng nói.

Tô Nhan nhú mày chặt hơn.

“Không phải anh có ý chứ?”

“Anh có nhầm chán như vậy sao? Em đột nhiên xuất hiện ở công ty của anh, nhân viên nhất định sẽ thảo luận, nếu như nói là cố ý, không bằng nói, anh đã dự đoán được.”

“...” Tô Nhan chỉ là thờ dãi một cái, nhìn các ký giả ngoài cửa thấy cô xuất hiện liền kích động.

“Làm sao bây giờ?”

Mắt Trình Tự Cẩm nhìn cô nhú chặt mày, “Không muốn đối mặt ống kính.”

Tô Nhan cũng quay đầu nhìn cô, “Chẳng lẽ anh muốn?”

“Nếu không muốn, vậy đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

“...”

Trình Tự Cẩm ôm Tô Nhan dưới ánh mắt nhiều người đi vào thang máy, Tô Nhan cảm thấy hình như tất cả nhân viên trong công ty nhìn chăm chú.

Cũng may cô cũng là người từng trải qua gió to sóng lớn, cũng không phải ngại nói như vậy, vẫn có thể rất bình tĩnh.

Mãi cho đến khi đi vào thang máy, Tô Nhan mới mở miệng hỏi: “Không phải nói về nhà?”

“Ừ, về nhà.”

Tô Nhan không biết làm sao lại bị Trình Tự Cẩm mang đến tầng cao nhất, khiến cho cô kinh ngạc hơn chính là, thậm chí ở tầng cao nhất có một thang máy trong suốt, Tô Nhan không nhận được nghĩ phải mang “* nha”.

“Đây là cái gì?” Tô Nhan chỉ vào thang máy trong suốt hỏi.

“Thang máy.”

“Em biết rõ là thang máy, tại sao nơi này lại có một thang máy? Còn nữa, thang máy này làm gì? Không phải là cho anh dùng để đặc biệt chạy trốn chứ?”

Trình Tự Cẩm lại cười nịnh một tiếng nói: “Chạy trốn? Anh cũng cần trốn? Thang máy này tồn tại từ khi có toà nhà này, chỉ là gần như không ai biết.”

Tô Nhan nhìn này thang máy trong suốt, không nhận được chân mềm.

“Em rất muốn biết, tại sao anh muốn sắp xếp một trong suốt thang máy?”

Trình Tự Cẩm thấy sắc mặt cô khá là khó coi, khẽ cười một tiếng, “Em sợ độ cao?”

Tô Nhan chỉ bắt đầu đi căng khoe môi, mắt liếc anh.”Anh không sợ?”

“Ừ.”

Cuối cùng, bắt đầu đi, Tô Nhan thả lựa chọn sợ độ cao cũng không muốn đi đôi mắt với nhóm người dưới tầng.

Trình Tự Cẩm ôm chặt cô, tùy ý dựa vào thang máy thủy tinh, thang máy chậm rãi giảm xuống, nhìn cả thành phố X, tâm trạng của anh cũng là vui thích và thoải mái chưa bao giờ có.

“Sợ sao?” Trình Tự Cẩm cúi đầu, nhìn người ở trong lòng anh, khẽ cười hỏi, giữa hai lòng mày đều là yêu chiều.

Tô Nhan lại có giọng buồn buồn, “Sợ cái gì? Muốn chết cùng chết, không sợ.”

Trình Tự Cẩm nghe nói nhưng mày, không khỏi bật cười nói: “Nếu như sợ ôm chặt anh, không ai cười em.”

Lần này Tô Nhan không nói, lại ôm chặt lấy Trình Tự Cẩm.

Rốt cuộc sau khi đến, Tô Nhan buông Trình Tự Cẩm ra trừng mắt liếc anh một cái nói: “*.”

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ nhếch môi cười nhạt, thậm chí có một loại cảm giác ngu ngốc.

Về đến nhà, Nam Hải Lan còn đang suy nghĩ bọn họ phải đối mặt ký giả, vẫn là làm sao, hai người này trở về.

“Ôi, sao các con trở về được?”

Tô Nhan trừng mắt nhìn Trình Tự Cẩm nói: “Mẹ, tầng cao nhất của công ty anh có đặt một cái thang máy mẹ biết không?”

Nghe vậy, Nam Hải Lan suy nghĩ một chút, vỗ tay một cái nói: “Con nói cái đó, mẹ biết rõ, các con ngồi thang máy đó trở về.”

“Dạ, nhưng tại sao thang máy trong suốt, căn bản là *.”

Nam Hải Lan nghe nói cười, “Đúng không, lúc ấy mẹ đã từng nói với nó, nếu để cho mẹ ngồi cái đó thang máy, mẹ nhất định sẽ không ngồi, hừ chết mình.”

“Đúng, mẹ, mẹ đang làm cái gì đấy?” Nói xong, Tô Nhan đặt túi ở trên ghế sa lon đã vào phòng bếp.

“Mẹ đang làm canh xương, lát đi bệnh viện, con muốn đi không?”

“Tốt, con cùng đi với mẹ, lúc nào chị dâu trở lại?”

“Ngày mai là có thể về nhà tĩnh dưỡng, ở cứ nhất định phải tĩnh dưỡng tốt cơ thể, Nhan Nhan, lúc trước con ở cứ là ai chăm sóc?”

“Con mời người chăm sóc, cũng may cô ấy coi như rất tận tâm tận lực, cho nên lúc con ở cứ rất tốt.”

“Phải ha, vậy thì tốt, người phụ nữ ở cứ rất quan trọng.”

“Ừ, con biết rõ, con thấy canh, thơm quá...”

Trình Tự Cẩm tựa vào ngoài cửa nhìn hai người phụ nữ nói chuyện phiếm, thỏa mãn, anh vô cùng thỏa mãn, thỏa mãn chưa bao giờ có!

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Chương 106: Tiệc đầy tháng

Chương 106: Tiệc đầy tháng

Editor: dohuyenrua

Một tháng rất nhanh, trôi qua vô cùng nhanh, trong nháy mắt bảo bảo mới vừa sinh ra đã đến tiệc đầy tháng, mà từ lần trước sau khi tin tức Tô Nhan lui ẩn bốn năm đột nhiên xuất hiện ở Chính Hằng với Trình Tự Cẩm đứng chung bị tuồn ra.

Trình Tự Cẩm không có đáp lại bất kì điều gì, điều này làm cho truyền thông càng thêm không chút kiêng kỵ đưa tin, suy đoán.

Những bài báo đưa tin như gió tới mưa rơi, đột nhiên lại bị lộ ra tin tức Tô Diệu Mạn và Trình đại thiếu gia cùng có một đôi bảo bảo chen rút tin tức của Trình Tự Cẩm và Tô Nhan.

Gần như tất cả toà soạn báo đều nhận được thư mời, muốn đi tham gia tiệc đầy tháng của đôi tiểu thiên kim Trình gia.

Khách sạn trên bữa tiệc, người tới nơi này không giàu cũng quý.

“Chúc mừng chúc mừng, chúc mừng thiên kim của Tô Đại ảnh hậu của chúng ta và Trình đại thiếu, chúc mừng chúc mừng...”

“Chúc mừng, chúc mừng...”

Tô Diệu Mạn cùng Trình Tự Tuấn một người ôm một đứa, rồi rít cảm ơn những người chúc mừng.

Ngay từ thật lâu trước, Tô Diệu Mạn cũng đột nhiên biến mất ở làng giải trí, tin tức cô và Trình Tự Tuấn quay về như cũ cũng bị lộ ra, xem ra tin tức hoàn toàn là thật, đột nhiên biến mất trên màn hình, là bởi vì muốn sinh bảo bối.

Các tân khách đã ngồi vào vị trí, cánh tay Tô Diệu Mạn cũng ê ẩm, nhưng cô chính là không nỡ buông bảo bối của cô ra.

Hai tiểu bảo bối này chính là sinh mạng của cô, thậm chí còn quan trọng hơn sinh mạng của cô, cúi đầu, giữa hai lòng mảy mẩn ra tình thương hiền lành của mẹ.

“Bảo bối, có phải mệt mỏi hay không? Hà?”

Trình Tự Tuấn liếc mắt nhìn đứa nhỏ trong lòng anh cũng bắt đầu ngủ say, sao có thể ngủ như vậy, hơn phân nửa bộ phận thời gian hai bọn nó đều ngủ.

“Mệt không, anh gọi bảo mẫu ôm?”

Tô Diệu Mạn gật đầu một cái, thật sự cô mệt mỏi, cánh tay rất mỏi.

Trình Tự Tuấn thấy cô gật đầu liền đưa tới bảo mẫu, “Đem tiểu thư ôm được, đi theo bên cạnh phụ nhân.”

“Dạ, tiên sinh.”

Tô Diệu Mạn đưa bảo bối tới, nhìn nó một cái, lại nhìn đứa khác trong lòng Trình Tự Tuấn, về ngoài hai đứa nhỏ giống nhau như đúc, nhưng cô phân biệt được rõ.

Trình Tự Tuấn trầm mắt nhìn cô, không kim lòng được đưa một cánh tay ra ôm cô nhẹ giọng nói: “Vợ, tha thứ cho anh có được không?”

Nghe vậy, nụ cười ở khóe môi Tô Diệu Mạn cứng đờ, cuối cùng vẫn cười như cũ ngẩng đầu nhìn anh nói: “Em đã sớm tha thứ anh không phải sao?”

Nghe vậy, ánh mắt Trình Tự Tuấn tối tăm hơn so với vừa rồi, hai mắt chăm chú nhìn cô.

“Em thật sự tha thứ cho anh sao? Vậy tại sao em vẫn luôn không chấp nhận anh? Chúng ta cũng đã có hai con gái rồi.”

Nghe vậy, Tô Diệu Mạn nhìn anh nhẹ giọng nói: “Em thật sự tha thứ cho anh, nhưng, em không chịu nhận tiếp nhận anh còn có khác biệt gì, như anh nói, chúng ta có hai con gái.”

Trình Tự Tuấn nhú chặt mày vì lời nói của cô, trầm giọng nói: “Em biết anh muốn cái gì, anh biết rõ anh nên thỏa mãn, thỏa mãn việc em đồng ý trở lại bên cạnh anh, còn đồng ý sinh hạ hai con gái cho anh, nhưng, em biết anh muốn cái gì nhất.”

Tô Diệu Mạn nghe nói, ánh mắt lóe lên.

“Anh muốn lòng của em?”

“Ừ.”

Tô Diệu Mạn rất muốn nói cho anh biết, lòng của cô không phải một mực chỗ ở chỗ anh sao?

Nhưng nói thế nào đây?

Cho nên, không bằng lựa chọn trầm mặc.

Trình Tự Tuấn ánh mắt thâm trầm, hai người cứ như vậy không nói gì nhìn thẳng vào mắt nhau.

“Ôi, sao hai người còn ở đây, vội vàng chuẩn bị một chút, tiệc đầy tháng sắp bắt đầu.” Nam Hải Lan nở nụ cười nhìn hai người nói.

Hình như bà cũng không có phát hiện vấn đề giữa hai người từ sau khi tái hợp.

Trình Tự Tuấn nhìn cô thật sâu một cái, nhẹ giọng nói: “Cho dù em còn muốn thời gian bao lâu, anh đều sẽ đợi.”

Tô Diệu Mạn chỉ chớp chớp hai mắt, từ trong lòng anh ôm bảo bảo nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi qua thôi.”

Trình Tự Tuấn chỉ không tiếng động thở dài một tiếng, cuối cùng không thể làm gì đi theo.

Hai người mỗi người ôm một đứa đứng trên sân khấu, Trình Tự Tuấn nhìn khách quý ở dưới nói: “Hôm nay là tiệc đầy tháng của hai con gái chúng tôi, mọi người nể mặt đến đây chúc mừng, Trình mỗ ở chỗ này cảm ơn mọi người, kế tiếp kính xin mọi người ăn hết chơi vui.”

Sau khi một câu nói rất đơn giản vang lên, vang lên một hồi vỗ tay, mà Tô Diệu Mạn cũng không nói gì, toàn bộ chỉ mỉm cười.

Bữa tiệc khó tránh khỏi sẽ có ký giả xuất hiện, nhưng trường hợp như này, bọn họ không thể đặt câu hỏi bất kỳ vấn đề gì, đây là tôn trọng, đây là lễ phép.

Khi hai người đang xuống sân khấu, cửa một hồi oanh động, chỉ nghe thấy có người hô một tiếng.

“Là Trình Tự Cẩm và Tô Nhan...”

Trong lúc nhất thời, hấp dẫn hết tầm mắt mọi người, càng làm cho mọi người mở rộng tầm mắt là cô dẫn theo một đứa bé trai, một bé trai giống Trình Tự Cẩm như đúc.

Một nhà ba người này đột nhiên vào bàn dẫn tới bên trong sóng to gió lớn, tất cả mọi người bắt đầu suy đoán, bàn luận xôn xao.

“Trời ạ, đó không phải là Tô Nhan sao?”

“Đúng vậy, bé trai cô dẫn theo là ai, sao đáng dấp giống Trình tổng như vậy?”

Người trên bàn chủ nhà nhìn một nhà ba người, khóe môi Nam Hải Lan co lại.

“Nó muốn làm gì? Xuất hiện ở tiệc đầy tháng của người khác như vậy?”

Tô Diệu Mạn cũng nhin cười không được nói: “Không nhin được muốn khoe khoang vợ con trai của nó, lí giải muôn năm.” Thật ra thì Diệu Mạn vẫn rất vui khi việc thành.

Cô không muốn bọn họ trở thành tiêu điểm, không muốn hai con gái của cô cũng trở thành tiêu điểm, Dật Trần ra nhất định sẽ trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, bởi vì đây là cháu trai trưởng Trình gia, tất cả ý tứ là đó.

Cứ như vậy, hai con gái của cô có thể ngoài chú ý một chút, mà có thể bình thường lớn lên.

“Tiểu tử thối này.” Mặc dù Nam Hải Lan nói vậy, nhìn cháu trai bảo bối của mình, còn vui không ngậm miệng được.

Tiểu Dật Trần cũng chưa gặp qua trường hợp lớn như vậy, một bên còn có máy ảnh chụp hình cậu tách tách không dừng, mặc dù lòng có hơi phồng lên, nhưng biểu hiện lại rất bình tĩnh.

Mãi cho đến một nhà ba người đi tới bàn chủ nhà ngồi xuống, Tô Nhan sợ con trai bị hù dọa, vội vàng đi xem cậu, kết quả hình như Tiểu Dật Trần không có việc gì.

Điều này làm cho Tô Nhan có chút nghi ngờ, chẳng lẽ đây chính là huyết thống cao quý, gen vấn đề?

Một đứa bé, đối mặt trường hợp như vậy còn có thể không biến sắc, thật là làm cho cô, có một chút im lặng.

“Ta nói các con xảy ra chuyện gì? Sao lại mang cháu trai của ta tới.” Trình Hạo Thiên nhìn mấy người hỏi.

Trình Tự Cẩm chỉ liếc mắt nhìn người đối diện trầm giọng nói: “Anh cả đồng ý.”

Trình Tự Tuấn liếc mắt nhìn Trình Hạo Thiên trầm giọng nói: “Mượn cơ hội này để Dật Trần lộ diện, bớt việc.”

Sau khi ăn cơm xong, rốt cuộc các ký giả không nhẫn nại được đi tới trước bàn chủ nhà hỏi “Trình tổng, xin hỏi đứa bé trai này là con trai của ngài và Tô tiểu thư sao?”

Trình Tự Cẩm đặt ly rượu xuống nhíu mày nói: “Đúng.”

Ký giả vừa nghe, hiển nhiên có chút hưng phấn, rên sất khi còn nóng hổi: “Gần đây có tin tức tin đồn ngài và Tô tiểu thư đã tái hợp lại, là thật sao?”

Trình Tự Cẩm chỉ liếc mắt nhìn Tô Nhan, kéo tay nhỏ bé của cô nắm thật chặt trong lòng bàn tay trầm giọng nói: “Tái hợp lại? Từ trước tới nay chúng ta chưa từng li hôn, tại sao nói hai chữ tái hợp?”

Nghe vậy, ký giả giật mình không nhỏ.

“Trình tổng có ý là ban đầu hai người không ly hôn?”

“Không.”

“Vậy bốn năm nay Tô tiểu thư mang theo con của hai người sống ở nơi khác sao?”

Trình Tự Cẩm chỉ nhú mày khẽ cười một tiếng nói: “Có thể nói là như vậy.”

“Trình tổng, xin hỏi con của ngài tên gì, năm nay bao nhiêu tuổi, có phải được bồi dưỡng thành người nối nghiệp của ngài không?”

“Tôi hi vọng cho con trai tôi cuộc sống bình thường, các người có thể giúp một tay không?”

Ký giả nghe nói liền không nữa nhiều lời, cười gật đầu liên tục, hôm nay anh ta lấy những chuyện này đủ để trở thành bài trên trang nhất rồi, nếu Trình Tự Cẩm lên tiếng, những chuyện này đã đủ rồi.

“Có thể, có thể, vậy, vậy thì không quấy rầy các vị dùng com.”

Tiểu Dật Trần mở trừng hai mắt nhìn Tô Nhan hỏi “Mẹ.”

“Hà?”

“Hà?” Tô Nhan cúi đầu nhìn con mình.

“Trước kia mẹ là ngôi sao lớn.”

Tô Nhan chỉ cười nhạt một tiếng mà nói: “Đúng vậy, có phải rất ngạc nhiên không?”

Tiểu Dật Trần gật đầu nói: “Vâng, thật là quá kinh ngạc, nhưng, đáng đáp mẹ con đẹp như vậy, làm mình tỉnh là cần phải vậy.”

Tiểu Dật Trần nói xong, chọc cho người cả bàn cũng bật cười.

Tô Nhan cũng cười không ngậm miệng được.

“Tiểu tử này, miệng rất ngọt.” Nam Hải Lan cười nói.

Một bàn, người một nhà vui vẻ hòa thuận nói cười, mặc dù trong mắt người ngoài là kinh hãi, kinh ngạc, nhưng đối với họ mà nói là một chuyện rất hạnh phúc.

Từ lúc mới bắt đầu khiếp sợ, từ từ mọi người cũng tiêu hóa chuyện Trình Tự Cẩm cùng Tô Nhan không ly hôn, hơn nữa chuyện có một đứa con lớn như vậy.

Dùng com xong, Tô Diệu Mạn liền cùng Trình Tự Tuấn rời đi, bởi vì hai bảo bối mới vừa đầy tháng, quả thực không nên ở bên ngoài thời gian quá dài.

Sau khi gặp gỡ chính là khiêu vũ, trao đổi như bình thường, làm thành một nền tảng.

Tô Nhan nhìn Trình Tự Cẩm cách đó không xa giống như đang cùng người nào nói chuyện phiếm, nhưng, hình như người kia có chút quen thuộc, trong lúc nhất thời cô cũng không nhớ nổi, kéo tay Tiểu Dật Trần đi tới kéo tay áo Trình Tự Cẩm nhẹ giọng nói.

“Anh trông con một chút, em đi toilet.”

“Ừ.” Trình Tự Cẩm cúi đầu nhìn tiểu quý đang ăn ngon lành, đưa bàn tay ra muốn nắm tay cậu lại bị người ta ghét bỏ né tránh nói.

“Cháu không lạc được.”

Trình Tự Cẩm nhú mày, nhìn đứa con trai này, đây thật sự là con anh sao? Là oan gia của anh đi, làm sao lại nhìn anh không thuận mắt?

“Vậy sao chú để cho mẹ kéo chú?”

Sau khi Tiểu Dật Trần nuốt đồ trong miệng xuống ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt khinh bỉ nói: “Chú có thể so với mẹ cháu sao? Trong lòng cháu, mẹ là quan trọng nhất, mẹ là thứ nhất, sau đó chính là ông nội bà nội, sau đó là bác cả, bác gái và hai em gái.”

“...”

“Ha...”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Thạch Nhược Lan

Chương 107: Thạch Nhược Lan

Editor: dohuyenrua

Sắc mặt của Trình Tự Cẩm đen như đáy nồi, hai mắt nguy hiểm nheo lại, nhìn chăm chăm con trai không hợp bát tự với anh, có phải gần đây không có thời gian quản anh không, càng ngày càng can rờ, càng ngày càng không để anh trong mắt?

Có phải nên chinh đồn không?

Nhưng Tiểu Dật Trần không sợ cha cậu chút nào, bởi vì cậu có mẹ, mẹ của cậu rất lợi hại, khi cậu ở dưới một đôi mắt sắc bén, nhưng cậu phát hiện, hình như cha cậu rất quan tâm mẹ của cậu.

Cho nên, cậu chính là cầm lòng gà làm tên bắn.

“Tớ nói, anh Cẩm, đây chính là con của cậu?”

Dật Trần ngược mắt nhìn về phía người nói chuyện, mờ trùng hai mắt hỏi: “Chú là ai?”

“Chú à, là bạn của cha cháu, gọi chú là chú Long là được rồi.”

“A, chào chú Long.”

“Thật biết nghe lời.”

Một bên, sắc mặt của Trình Tự Cẩm đã đen đến không thể đen hơn. Nheo hai mắt lại cũng càng thâm trầm, tiểu tử này, xem ra cũng chỉ có sắc mặt không hoà nhã với anh.

Long Việt Trạch ngược mắt nhìn sắc mặt của Trình Tự Cẩm, cười nói: “Anh Cẩm, mặc dù bây giờ sắc mặt anh không phải rất tốt, nhưng vẫn chúc mừng anh, tìm Tô Nhan về, còn mang về một anh nhỏ nhỏ.”

Khi Trình Tự Cẩm nghe đến hai chữ Tô Nhan, rõ ràng vẻ mặt có dẫn ra, khóe môi hình như cũng cong lên một đường cong.

Long Việt Trạch nhìn trong mắt, vỗ bờ vai của anh nói: “Chị em sẽ vui về thay anh, dù sao, hạnh phúc lớn nhất của anh sẽ là hạnh phúc của chị ấy.”

Rõ ràng, thân thể Trình Tự Cẩm cứng đờ, ánh mắt nhìn Tô Nhan chậm rãi đi tới, anh trầm giọng nói: “Là anh rất xin lỗi Tuyết Nhi, không thể tiếp tục tuân thủ hứa hẹn với cô ấy.”

Long Việt Trạch chỉ khẽ cười một tiếng nói: “Không có gì phải xin lỗi, anh chưa từng phụ chị của em, hạnh phúc đến không dễ, nắm chặt vào.”

Tô Nhan từ từ đi tới, nhìn Long Việt Trạch càng cảm thấy quen thuộc, nhưng Long Việt Trạch chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng nói: “Đã lâu không gặp.”

Lúc này Tô Nhan mới nhớ tới anh là Long Việt Trạch em trai của Long Bội Tuyết.

“Đã lâu không gặp.”

Hình như Long Việt Trạch sợ bọn họ lúng túng khẽ cười một tiếng nói: “Em còn có chuyện, hôm nay tới xem một chút, vậy thì em đi về trước.” Nói xong, cúi đầu sờ sờ đầu Tiểu Dật Trần liền xoay người rời đi.

Tô Nhan đang nhìn bóng lưng Long Việt Trạch ngẩn người, vai liền bị người vỗ một cái.

“Hắc, tớ tìm cậu khắp nơi, cậu làm gì thế?”

Tô Nhan quay đầu nhìn lại, quả nhiên Tiết Cẩm Cẩm, mà đứng ở bên cạnh cô ấy là Cố Nghị, đây là lần đầu tiên sau khi Tô Nhan trở về nhìn thấy Cố Nghị, thậm chí có chút hoảng hốt.

Đúng vậy, bọn họ ở cùng một chỗ.

Thật đúng là tạo hóa trêu ngươi, có chút ý nghĩa.

“Mới vừa rồi đi vào phòng vệ sinh.”

Tiết Cẩm Cẩm chỉ nhú mày, kéo tay của cô nói: “Chúng em có chút việc, mấy người các anh đàn ông trò chuyện trước thôi.”

Tiết Cẩm Cẩm nói qua liền kéo tay Tô Nhan rồi đi, bản thân Tô Nhan còn có chút mê mang.

“Ôi? Cẩm Cẩm...”

Cố Nghị nhìn cô một cái, cuối cùng nhìn về phía Trình Tự Cẩm, lại rơi vào người của Tiểu Dật Trần, nhướng mày, sao đứa nhỏ này không ảm ỉ nhỉ?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, tựa như một tiểu đại nhân.

“Của cậu?”

Trình Tự Cẩm liếc nhìn anh một cái trầm giọng nói: “Chẳng lẽ là của cậu?”

Cố Nghị chỉ khẽ cười một tiếng nói: “Của tớ còn chưa lớn như vậy.”

Trình Tự Cẩm chỉ nhú mày, giọng nói hài hước của Quyền Hạ vang lên.

“Tớ nói hai người các cậu tốt như vậy sao? Bất nạt tớ không có con phải hay không?” Quyền Hạ bung một ly rượu đỏ đi tới nhìn hai người nói.

Hai người cũng là trăm miệng một lời nói: “Chính là bất nạt cậu như thế nào? Cậu cũng sinh một đứa.”

Quyền Hạ: “...” Nhìn chòng chọc vào hai người, sắc mặt có chút không được, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Dật Trần, nhú mày nói.

“Cẩm, con trai của cậu giống cậu khi còn bé, thật là giống nhau như đúc, không hồ là cha con.”

Nghe vậy, Tiểu Dật Trần nhú mày nhỏ, len lén nhìn qua cha của mình, ừ, về sau khi lớn lên cậu sẽ có dáng vẻ này sao? Vậy thật là không tệ.

Được rồi, xem ra cho cậu gen tốt nhất.

“Cháu đi tìm bà nội.” Nói xong, liền chạy ra.

Để lại ba người đàn ông bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ.

Mà bên kia...

“Cẩm Cẩm, cậu làm sao vậy?”

Tiết Cẩm Cẩm nhìn một bên không có ai, khoa tay múa chân với Tô Nhan thủ thế “Hur” một tiếng.

“Cậu xem bên kia, có cảm thấy diện mạo cô gái kia rất quen thuộc không?”

Tô Nhan nhìn về hướng Tiết Cẩm Cẩm chỉ, cũng nhìn thấy mặt mũi người phụ nữ, con ngươi co rút lại, sắc mặt cũng có chút biến hóa.

Tiết Cẩm Cẩm nhìn sắc mặt Tô Nhan biến hóa, cũng biết mình đoán đúng.

“Nhan Nhan, có phải là cô ấy có bộ dạng rất giống người bạn gái đã qua đời của Trình Tự Cẩm?”

Đôi mắt Tô Nhan chăm chú nhìn chằm chằm cách đó không xa kéo một người đàn ông chuyện trò vui vẻ với người phụ nữ, là thật rất muốn, mặt mày này, đôi môi kia, duy nhất không giống cũng chỉ có mũi.

Tại sao có thể có người phụ nữ giống như vậy?

Không biết nếu như Trình Tự Cẩm gặp được, sẽ có phản ứng gì.

Tiết Cẩm Cẩm nhìn sắc mặt của Tô Nhan càng ngày càng khó coi, không khỏi cau mày lo lắng nói: “Này, cậu không sao chứ? Cậu làm sao vậy?”

Tô Nhan chỉ lắc đầu một cái, đôi mày thanh tú nhú thật chặt.

Tiết Cẩm Cẩm nhìn cô một hồi lâu mới lên tiếng: “Có phải cậu đang lo lắng không? Lo lắng người phụ nữ rất giống bạn gái của anh ấy xuất hiện, Trình Tự

Cầm sẽ xuất hiện biến hóa?”

Tô Nhan lại lắc đầu một cái, nhìn người phụ nữ cách đó không xa, gương mặt người con gái sâu trong trí nhớ chồng chéo lên, cô nhẹ giọng nói.

“Nếu quả như thật có phản ứng gì, đó chứng minh một chuyện, anh còn là yêu cô ấy.”

“Cậu muốn làm gì?” Tiết Cầm Cầm nhìn gò má cô hỏi.

Tô Nhan chỉ khẽ cười một tiếng, quay đầu nhìn Tiết Cầm Cầm nhẹ giọng nói: “Cầm Cầm, giúp tớ một việc, cậu biết, tớ không muốn một lần nữa làm kẻ ngu, thừa dịp bây giờ còn kịp.”

Tiết Cầm Cầm nghe nói cau mày, nhìn cô tốt chốc lát mới hỏi: “Cậu thật quyết định phải làm như vậy?”

Tô Nhan nhìn người phụ nữ kia cùng người bên cạnh cô ấy nói cái gì, người đàn ông liền rời đi, hai mắt căng thẳng, giọng nói lạnh nhạt nói: “Ừ.”

Tiết Cầm Cầm hít sâu một hơi, lúc này mới gật đầu nói: “Được.”

Tiết Cầm Cầm một thân một mình trở lại hội trường, nhìn ba người đàn ông, mấp máy môi đỏ mọng nói: “Trình Tự Cầm, vợ anh ở vườn hoa bảo anh đến.”

Tiết Cầm Cầm tận lực để cho sắc mặt mình tự nhiên chút, mà Trình Tự Cầm nghe được Tô Nhan gọi anh, căn bản cũng không hoài nghi gì, gật đầu một cái liền đi qua cô đi về phía hướng vườn hoa.

Tiết Cầm Cầm hiểu rõ đôi mày thanh tú nhú lại, Trình Tự Cầm, tính tôi cầu xin anh, lần này, đừng để cho Nhan Nhan thất vọng.

Cố Nghị nhìn về mặt cô, hai mắt nhú lại, ôm eo của cô nhỏ giọng nói: “Em làm gì vậy?”

Tiết Cầm Cầm sững sờ, ngược mắt nhìn Cố Nghị vừa liếc nhìn Quyền Hạ nói: “Em nhìn thấy một người phụ nữ, dung mạo rất giống Long Bội Tuyết.”

Cố Nghị nghe nói cau mày, nhìn cô nhỏ giọng nói: “Tô Nhan muốn thử dò xét cậu ấy?”

“Thử dò xét thì như thế nào?”

Cố Nghị chỉ thờ dãi một tiếng nói: “Không có gì, em cũng đừng đi theo chăm lo mù quáng rồi, trong bụng còn có một đứa rồi.”

“Đúng, Cố phu nhân tương lai, em vẫn lại là chăm sóc tốt trong bụng em là được.”

Nghe vậy, Tiết Cầm Cầm tò mò nhìn hai người nói: “Chẳng lẽ anh không nghe thấy em nói cái gì sao? Em nhìn thấy một người rất giống Long Bội Tuyết, trừ mũi ngoài ý muốn, nhất định chính là một người.”

Sau khi Tiết Cầm Cầm nói xong lời này, hình như lúc này hai người đàn ông này mới có chút phản ứng, liếc mắt nhìn nhau nói: “Ở đâu?”

“Vườn hoa.”

Mà Tô Nhan đã sớm núp vào, nhìn Trình Tự Cầm đi vào vườn hoa, đứng ở bên cửa sổ, núp ở trong rèm cửa sổ.

Trình Tự Cầm nhìn chung quanh một chút, không có phát hiện người anh muốn gặp, trầm giọng kêu một tiếng.

“Vợ?”

Mà người phụ nữ mặc lễ phục màu trắng hình như dừng một chút, sau đó từ từ xoay người, nhìn thấy là Trình Tự Cầm khóe môi khẽ nhếch lên, từ từ đi qua.

Trình Tự Cầm nghe đến có tiếng bước chân đến gần, cho là Tô Nhan, khóe môi khẽ nâng lên, nhỏ giọng nói: “Em...”

Nhưng khi nhìn anh thấy người tới là ai, khóe môi mới vừa nâng lên hình như cứng ngắc xuống.

Mà Thạch Nhượng Lan nhìn bộ dáng này của anh khẽ cười một tiếng nói: “Trình tổng, đã lâu không gặp, bốn năm rồi...”

Mi tâm của Trình Tự Cầm lại khẽ nhú lại, nhìn gương mặt trước mắt này, người phụ nữ này, người phụ nữ anh đã không nhớ nổi.

Mà Tô Nhan núp ở rèm cửa sổ sau khi nghe được người phụ nữ kia vừa mở miệng, sắc mặt trắng nhợt.

Họ biết nhau, đầu có một ánh sáng hiện lên, một cái ý nghĩ ở trong đầu của cô bắt đầu khuếch tán. Không đợi cô cẩn thận hiểu rõ ràng, giọng Trình Tự Cầm trầm thấp liền vang lên.

“Không phải nói với cô, không nên xuất hiện ở chỗ này.” Lúc này Trình Tự Cầm đưa lưng về phía Tô Nhan, Tô Nhan không thấy rõ về mặt anh lúc này như thế nào, nhưng tại sao, giọng nói của anh lạnh lùng như vậy?

“Trình tổng là nói cho tôi biết, tôi cũng đồng ý anh, nhưng là hôm nay là ngoại lệ, tôi và chồng tôi tham gia bữa tiệc này, vừa bắt đầu tôi cũng suy nghĩ, tôi không muốn tới, dù sao chúng ta đã từng quan hệ ấy như thế...”

“Nhưng, tôi cảm thấy được, tôi kết hôn, anh cũng kết hôn, có một số việc đã qua chính là đã qua, anh cứ nói đi Trình tổng?”

Trình Tự Cẩm cau mày nhìn cô, cuối cùng nhìn chung quanh một vòng trầm giọng nói: “Bốn năm trước đã trôi qua rồi, chỉ là tôi không muốn vợ của tôi có thêm hiểu lầm gì nữa, sự xuất hiện của cô sẽ làm cô ấy tổn thương, tôi không muốn nhìn thấy cô ấy tổn thương, cho nên, Thạch tiểu thư phải rời khỏi thành phố X.”

Thạch Nhượng Lan chỉ nhẹ giọng cười một tiếng nói: “Trình tổng, bốn năm trước ở khách sạn, hình như cũng là bởi vì vợ của anh vừa gọi điện tới đã đưa tôi đi, bốn năm sau tôi trở lại, hay là bởi vì vợ anh muốn đuổi tôi đi. Tôi muốn hỏi, tại sao?”

Nghe vậy, sắc mặt của Trình Tự Cẩm âm trầm rất nhiều, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô ấy thế nhưng một chút cũng không nghĩ tới Tuyết Nhi.

“Tôi không muốn ra tay với cô, cô nên biết.”

Thạch Nhượng Lan nhìn anh hồi lâu, nhìn trong mắt anh âm u, cuối cùng cười một tiếng nói: “Biết, tôi đương nhiên biết...”

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Đại kết cục

Chương 108: Đại kết cục

Editor: dohuyenrua

Thạch Nhượng Lan chỉ khẽ cười nói: “Xem ra, anh cũng yêu vợ anh.”

Trình Tự Cẩm chỉ trầm mắt nhìn cô ấy, cuối cùng Thạch Nhượng Lan lại mở miệng nói: “Anh yên tâm, tôi, chỉ là cùng chồng tôi tới đây, chúng tôi định cư ở nước Pháp rồi, cái này còn phải cảm ơn Trình tổng, ban đầu đưa tôi đến nước Pháp, nếu không, tôi cũng không gặp được chồng tôi rồi.”

Khi Thạch Nhượng Lan nói những lời này, ở trong mắt cô là ý cười liên tục, nhìn ra cô hạnh phúc.

Nhưng Trình Tự Cẩm chỉ cong khóe môi lạnh lùng nói: “Như thế tốt lắm, tôi không hy vọng cô xuất hiện trước mặt Nhan Nhan, khuôn mặt này của cô sẽ tạo thành gánh nặng và hiểu lầm với cô ấy.”

Thạch Nhượng Lan lại nhún mày cười một tiếng nói: “Cũng không hiểu lầm đi, Trình tổng, anh nói, tại sao lúc trước tôi không có yêu anh? Tôi cũng cảm thấy thật thần kỳ.”

Một đôi mắt sắc bén của Trình Tự Cẩm nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười của cô ấy, xác thực ở trong mắt cô không tìm được từng chút tình yêu, nhiều nhất cũng chỉ là nụ cười.

Thạch Nhượng Lan nhìn sắc mặt lạnh lùng của anh, lắc đầu nói: “Xem ra Trình tổng của chúng ta rất yêu vợ, nếu như vậy, vậy thì tôi chúc phúc các người trường trường cửu cửu.” Nói xong, Thạch Nhượng Lan còn nhấp ly rượu trong tay về phía anh.

Trình Tự Cẩm mỉm cười uống một hớp rượu đỏ, chỉ nghe thấy cô khẽ cười nói: “Trình tổng, chúng ta liền từ biệt như vậy đi, ta nghĩ, sau này chúng ta cũng không nên gặp lại, hôm nay chỉ là một bản nhạc đệm ngoài ý muốn, anh không muốn nhìn thấy tôi, tôi hiểu, ngược lại, tôi cũng sợ nhìn thấy anh như vậy.” Nói xong, cô nhìn về một hướng, một đàn ông nước Pháp đi về phía cô.

Thạch Nhượng Lan quay đầu nhìn Trình Tự Cẩm cười nói: “Như vậy, hẹn gặp lại.” Nói xong, Thạch Nhượng Lan liền xoay người đón người đàn ông đi về phía cô.

Trình Tự Cẩm nhìn hai người vừa nói vừa cười, nhìn ra, hình như bọn họ rất thích đối phương, điều này làm cho Trình Tự Cẩm thở phào nhẹ nhõm, anh không khỏi nhỏ giọng bật cười.

Có phải anh khẩn trương thái quá rồi không, bởi vì quan tâm, cho nên rất để ý, cho nên mới lo được lo mất như vậy.

Không khỏi vuốt trán, nhìn Thạch Nhượng Lan đi theo người đàn ông nước Pháp rồi đi, lúc này mới xoay người, lại nhìn thấy Tô Nhan đứng ở cách đó không xa, ánh mắt nhìn qua hướng anh mới nhìn.

Điều này làm cho sắc mặt của anh biến đổi, đi tới bên cạnh cô, hai mắt sâu sắc nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhưng gương mặt Tô Nhan

lại lạnh nhạt, mặt không vẻ gì, điều này làm cho Trình Tự Cẩm không thể nào biết được, rốt cuộc cô nghe được bao nhiêu, thấy bao nhiêu.

“Vợ, em đi đâu?”

Tô Nhan cũng không quay đầu nhìn anh, mà vẫn nhìn chăm chăm vào hướng Thạch Nhược Lan rồi đi nhẹ giọng nói: “Là cô ấy.”

Trình Tự Cẩm sững sờ, có chút khẩn trương kéo cánh tay của cô.

“Vợ, không phải như em nghĩ...”

Tô Nhan lúc này mới quay đầu nhìn anh, nhìn anh nhúu mày, trong mắt mang theo vợi vàng.

“Em biết rõ chuyện gì xảy ra, em nói, là cô ấy? Người phụ nữ anh bảo vệ, là cô ấy sao?”

Trình Tự Cẩm nhìn cô bình tĩnh mặt không thể bình tĩnh nữa, trong lòng rất gấp, lại đành phải gật đầu nói: “Đúng.”

Tô Nhan cũng chỉ gật đầu một cái, nhẹ giọng bình luận: “Rất đẹp.”

Ánh mắt Trình Tự Cẩm sâu thẳm nhìn cô, nhưng cô lạnh nhạt bình tĩnh thật sự khiến cho anh không biết được rốt cuộc cô nghĩ như thế nào.

Tô Nhan lại nhúu đôi mày thanh tú nói: “Cũng rất giống.”

Hai mắt Trình Tự Cẩm căng thẳng, thấy được thật sao?

“Vợ, có thể nghe anh giải thích không?”

“Giải thích? Anh làm gì mà muốn giải thích với em?” Tô Nhan nghe nói, khoe môi lại khẽ cong lên một đường cong cười hời.

Trình Tự Cẩm cũng sững sờ, liền vợi vàng lắc đầu nói: “Không có làm, anh anh chỉ phải...”

Tô Nhan nhìn bộ dạng khẩn trương của anh, trong lòng mềm nhũn, khi nào, trước mặt cô anh cần cẩn thận như vậy? Khẩn trương như vậy?

Giải thích cái gì? Chứng tỏ người này vô cùng quan tâm cô.

“Chỉ là chuyện trước kia, hiện tại trong lòng anh chỉ có em, chỉ yêu em phải không?”

Trình Tự Cẩm nghe nói nặng nề gật đầu một cái.

Tô Nhan chỉ thờ dãi một tiếng nói: “Thật ra thì anh không phải cần như vậy, nơi này không phải là thiên hạ của anh, không có quyền quyết định người ta đi hay ở, nhưng anh muốn cô ấy như vậy, như vậy những người phụ nữ trước kia ở cùng anh, anh đuổi được tới đây sao? Không cần như vậy, huống chi, sự xuất hiện của cô ấy mới cứu giúp anh không phải sao? Tính toán ra, là ân nhân của anh.”

Nghe vậy, gương mặt Trình Tự Cẩm như nuốt ruồi bọ, khó mà nói là về mặt gì, chỉ là ánh mắt nhìn Tô Nhan rất quái dị.

Tô Nhan nhìn anh chỉ khẽ cười một tiếng nói: “Các người nói chuyện em nghe thấy, nếu anh muốn nói lại tiền duyên với cô ấy cũng sẽ không như vậy, nếu như mà em hiểu lầm, cũng sẽ không tâm bình khí hòa tán gẫu với anh giống như bây giờ, anh thấy đúng không?”

Trình Tự Cẩm ước chừng sững sốt một hồi lâu, mới ôm cô vào trong lòng, trầm giọng nói: “Vợ, vợ...”

Tô Nhan chỉ cong khoe môi, thật ra cô vẫn còn rất khẩn trương, cô rất sợ anh nhìn thấy người phụ nữ kia sẽ có phản ứng, nhưng cũng không có.

Cô ngu nữa cũng biết ban đầu người phụ nữ Trình Tự Cẩm phải bảo vệ chính là cô ấy, cũng bởi vì gương mặt cô ấy mà có thể kết luận rồi, bởi vì một người phụ nữ có khuôn mặt giống Long Bội Tuyết xuất hiện, mới khiến cho anh lo lắng, hầu ở bên cạnh anh bốn năm ròng, bởi vì cô xuất hiện đưa người phụ nữ kia đi, hơn nữa sau đó không liên lạc nữa.

Cô không biết có phải nên cảm ơn ban đầu Trình Tự Cẩm nghiêm túc với cô, nghiêm túc trả thù không.

Tôm lại chính là tạo hóa trêu ngươi, tất cả tất cả đều là ý trời.

Mà nơi không xa, Tiết Cẩm Cẩm nhìn hai người ôm nhau, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, nhìn hai người đàn ông này nói: “Có phải các người biết người phụ nữ kia là ai không?”

Nhưng Quyền Hạ chỉ bí ẩn cười một tiếng, một vẻ mặt đáng đánh đòn nói: “Cô đoán.”

Tiết Cẩm Cẩm “...”

Hung ác trợn mắt nhìn anh một cái.

Cố Nghị lại ôm cô vào trong ngực nhẹ giọng nói: “Mặc kệ có biết hay không, vậy cũng là chuyện đã qua, không cần quan tâm chuyện đã qua, tương lai mới quan trọng, bây giờ quan trọng nhất chính là em tự chăm sóc tốt thân thể mình, chăm sóc tốt con của chúng ta.”

Quyền Hạ ở một bên cuồng tiếu không dứt, Tiết Cẩm Cẩm cũng mặt u oán nhìn anh nói: “Được được được, bây giờ anh cũng biết loại của anh đúng không? Anh ở đây tiếp tục như vậy, em cho anh biết, em không phải sinh rồi.”

“Phốc... Được rồi, hai người các cô muốn liếc mắt đưa tình hãy về nhà đi, ở nơi này là muốn kích thích người cô đơn tôi đây sao?”

Nghe vậy, Tiết Cẩm Cẩm hung hăng trừng mắt về phía anh sắc bén nói: “Làm sao anh có thể là người cô đơn đây? Phụ nữ muốn lên giường với anh đoán chừng cũng có thể đứng từ đây đến mặt trăng chứ?”

Quyền Hạ: “...”

“Hắc, tớ nói Nghị, cậu có quần vợ cậu không? Nói thế nào đây?”

Cố Nghị mới không giúp anh ấy nói chuyện đâu, không nhìn thấy vừa rồi Cẩm Cẩm nhà anh nổi giận với anh sao, kẻ ngu mới có thể đứng trên hòng súng.

“Tớ cảm thấy nói không sai.”

Quyền Hạ: “...”

Quyền Hạ tức giận nhàu mày, nhìn hai người, vừa liếc nhìn hai người ôm ấp ở vườn hoa, cắn răng nghiêng lợi nói: “Được, các cậu ôm vợ đi, tớ ôm cũng không phải là một.”

Nói xong cũng thờ phỉ phò xoay người đi, xoay người liền dụ dỗ một mỹ nữ.

Nhìn Tiết Cẩm Cẩm tròn mắt miệng nói: “Đáng đời không có vợ.”

Cố Nghị còn rất thông minh lựa chọn câm miệng, bởi vì anh đã phát hiện gần đây cảm xúc người phụ nữ này luôn là phản phản phục phục (thất thường), lúc tốt lúc xấu, tâm tình cũng biến ảo vô thường.

Cho nên anh cố ý hỏi chuyên gia, chuyên gia nói khi phụ nữ có thai đều sẽ có loại tâm tình này, cho nên, cố hết sức trấn an phụ nữ có thai, theo cô.

“Đi, mệt mỏi, về nhà ngủ.”

“Được được, về nhà ngủ, ngủ.”

Trong vườn hoa, Tô Nhan vỗ vai của anh nói: “Tốt lắm, buông em ra trước thôi.”

Trình Tự Cẩm lại ôm cô hết sức chặt, trầm giọng ở bên tai cô nói: “Dẫn em đi một chỗ.”

“Đi đâu?”

“Đi theo anh.”

“Nhưng, chúng ta đi được chứ?”

“Không sao, anh đã sắp xếp, đi.”

“Ôi? Đi đâu à?”

“Đi thì biết.”

Đôi mắt Tô Nhan bị cà vạt của Trình Tự Cẩm che kín, chỉ có thể bị anh kéo tay.

“Làm gì vậy? Thần bí như vậy? Rốt cuộc dẫn em tới chỗ nào? Em không thể bỏ xuồng sao?”

Nhưng Trình Tự Cẩm không trả lời cô, mà buông tay cô ra.

Tô Nhan lắc đầu, nghe anh rời bước chân đi, qua một hồi lâu cô mở miệng lần nữa hỏi “Anh đi đâu? Em có thể tháo xuồng chưa?”

Vẫn không có người trả lời cô, Tô Nhan có chút không nhịn được, đôi tay vòng qua gáy cởi cà vạt ra, chớp hai mắt, bọn họ lại đến bờ biển, hình như cô nghe thấy tiếng ào ào.

Thì ra là bờ biển.

Nhưng cảnh tượng trước mắt càng làm cho cô vui mừng, thật là đẹp, thật là đẹp...

Cũng rất lãng mạn.

Hoa hồng khắp nơi giống như biển cả, bị cả một vùng vây quanh, nhưng cô lại không nhìn thấy Trình Tự Cẩm xuất hiện, nhìn chung quanh một chút, vẫn như cũ không nhìn thấy anh.

Không thể làm gì khác hơn là xoay người, đã nhìn thấy Trình Tự Cẩm đứng ở sau lưng cô, trong tay đang cầm một bó hoa, ánh mắt thâm tình như biển nhìn cô.

Điều này làm cho trái tim Tô Nhan rung động, nhìn anh từng bước một đi về phía mình, tim của cô cũng bắt đầu đập nhanh hơn.

Trình Tự Cẩm chậm rãi đi tới trước mặt cô, khoe môi cong lên, trong nháy mắt này hai người thâm tình nhìn thẳng vào mắt nhau, cuối cùng, Tô Nhan thấy anh quỳ một chân xuống, ngược nhìn mình.

“Anh, làm gì...”

Trình Tự Cẩm chỉ nâng hộp trên tay trái, lấy một chiếc nhẫn ra, giơ lên trước mặt cô trầm giọng nói: “Bây giờ, là suy nghĩ trong lòng anh, chiếc nhẫn này, là anh làm ra vì em, bây giờ, anh hi vọng sau này chúng ta có thể thiên trường địa cửu, Tô Nhan, em có đồng ý làm Trình phu nhân cả đời anh không?”

Tô Nhan chỉ nhìn anh không nói lời nào, cuối cùng nhìn vào trên chiếc nhẫn kia, lại là khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dùng kim cương cắt thành hình.

Trình Tự Cẩm thấy cô không mở miệng, liền tiếp tục nói: “Sau này em quyết định, em nói một anh tuyệt đối không nói chuyện, em nói cái gì là cái đó, có được không?”

Tô Nhan cười, cuối cùng cười gật đầu, Trình Tự Cẩm cũng cười đứng lên đeo nhẫn cho cô.

Vào giờ khắc này, cuối cùng bọn họ cũng thành người nhà!!!

【 Đại Kết Cục 】

-----Toàn văn hoàn-----

Bạn đang đọc truyện *Cưới Chui Tổng Giám Đốc Xin Bình Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.